

မဂ္ဂပစ္စယော

မဂ္ဂပစ္စယော

မဂ္ဂဇင်း

မိမိဓာတ်ပုံ
ကပ်ရန်

BURMESE CLASSIC

အိုးတော်သိကြား 'မ'လေပြီ (စာ - ၁၁၂)

လာဘ်မိုးစွေဂါတာ

ဂါမေဝနေစသဗ္ဗတ္ထ၊

ဒေဝေဟိ မနုဿေဟိ စ။

အာဘာတော နန္ဒလာဘောမေ၊

သဒါဟောတုဘဝါဘဝေ။

မဂ္ဂပစ္စယော

မဂ္ဂလင်း

၂၀၁၆-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ အမှတ် (၂၇၂)

မောင်မောင်မြင့်အေး စီစဉ်မွမ်းမံတည်းဖြတ်သည်။

ပုဂံလုပ်မှုအယ်ဒီတာ - ဦးသန်း(လာဘ်မိုးစွေ) အုပ်ချုပ်မှုအယ်ဒီတာ - ဒေါက်တာစောယုနွယ်
အမှုဆောင်အယ်ဒီတာ - နန္ဒာမိုးကြယ်၊ သန္ဓာလင် အယ်ဒီတာရုံးအဖွဲ့ - စိုးစိုး

ဝေသူ - ဦးမောင်မောင်မြင့်အေး(၀၀၉၅၆)မှ ထုတ်ဝေ၍ ဝင်းထွန်း(၀၀၁၂၆) အမှတ်-၃၇၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး၊ ပုဂံတောင်မြို့နယ်၊ မြန်မာ့ ပုံနှိပ်သည်။

- ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၂၄၀၀ ကျပ်
ပုံနှိပ် - ရှုဂီ၊ အတွင်းဖလင် - မျိုးဝင်းကျော်၊ အတွင်းပန်းချီ - အောင်နိုင်လတ်၊ စံလွင်မောင်၊ ဖိုးအောင် တို့က ပန်းချီဆွဲ၍ ဝမ်းကရပ်ဖစ်ကို စိုးဝင်းထွန်းမှ ဖန်တီးသည်။

ရောင်ပြန်မဂ္ဂလင်း၏ မူဝါဒ

လစဉ်ထုတ်ဝေလျက်ရှိသော ရောင်ပြန်မဂ္ဂလင်းသည် ဘာသာရေးသက်သက်စာအုပ် မဟုတ်ပါ။ လောကီရေးရာ၊ မြန်မာ့ သုတအခြာဖြာကိုလည်းကောင်း၊ ရသမြောက်ဝတ္ထုတို့၊ ဝတ္ထုရှည်များကိုလည်းကောင်း၊ ပြည်တွင်းပြည်ပ ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ် ကြောင်းအရာများ၊ ထေရဝါဒနှင့် မဆန့်ကျင်သော ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးများ၊ ထူးခြားသော စေတီပုထိုးများ၊ ရဟန်း ယာများအကြောင်း၊ ဗေဒင်၊ ယတြာဆိုင်ရာ ပညာရပ်ဆောင်းပါးများ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတို့၏ အကြောင်းအရာများကို ဖော်ပြလျက်ရှိသော စာအုပ်များလည်းကောင်း၊ ဤ၌ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများအကြောင်းကို ထည့်သွင်းဖော်ပြရာတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထူးများအပေါ် ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုနှင့် သဘောထားများကို ခြင်းရာအတ္ထုပ္ပတ္တိကိုလည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့၏ ကျင့်စဉ်များကိုလည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့၏ စွမ်းဆောင်ချက် ကိုလည်းကောင်း ဗဟုသုတ ဖြစ်စေရန်အလို့ငှာ ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

မဂ္ဂပစ္စယော

ကျော်ဖြူ

မဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ အမှတ် (၂၇၂)

မာတိကာ

ရောင်ပြန် ကဗျာ

မောင်ခင်မိုင်း(ချောက်)၊ ကေမင်းညို၊ ဘုန်းလှုံ၊ ကျော်လွင်ဦး(ပျဉ်းမနား)၊ တိုးအေ၊ မြိုးလွင်၊ မင်းနီခိုင်(မောင်တော)၊ နန်းကြောသျှင်

ရောင်ပြန် အခန်းဆက်ရသ

- ထောင်မှူးများ အလိုရှိသည်(၁၁၁) ၁၂၂
- ဗဟိုစော ၁၂၂
- မွန်းတည့်ချိန်မှာ အရိပ်ရှာသူ(၃) ၁၃၆
- ကျော်မြသန်း ၁၃၆
- ဂန္ထီရိုးကောင်းကင်မှ ကြယ်စင်(ဇာတ်သိမ်း) ၁၄၈
- မြနန်းရှင် ၁၄၈
- ဘောကြီးတစ္ဆေ(၅) ၁၆၀
- တာတေကြီး ၁၆၀
- တေဘုမ္မာဝင့်နန်းလယ်မှာ ကျွတ်တမ်းကယ် ၂၀၄
- စာမလိပ်ချင်ဘု(ဇာတ်သိမ်း) ၂၀၄
- မောင်ဟိန်းကျော် ၂၀၄
- ဘဝအသံချေ(၃) ၂၃၈
- မင်းသိင်္ခ ၂၃၈

BURMESE CLASSIC

ပဉ္စလောဟာ ဝရုဒ္ဓိ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်သမိုင်း

နမာတဿ ဘာဝတော အရဟတော သမုဘယုဇ္ဈဿ

ဦးသန့်ဇင်(B.A)

စ-၂၈

အလောင်းမင်းစာဖူးကြီး ဦးအောင်လေယျ

တော့ဆုံခွဲခြင်း

ရှင်လိသိန်မောင် (ဂြိုဟ်ကယ်)

စ-၈၆

အာဟာရပြည့် ဆေးဖက်ဝင်

အသီးအနှံများ

■ သုတေသီဆရာကြီး

စ-၂၇၁

စ-၇၄

မနုဿိယ (မြည်)

မြတ်ဗုဒ္ဓ
အာရုံစူးစူး

၈ - ၂၅၂

မြန်မာ့ရေးရာ

- ဗုဒ္ဓအကြောင်း ကြည်ညိုဖွယ်ရာနှင့် သိမှတ်ဖွယ်ရာများ
- ပထမဆရာကြီးဦးအောင်သူ ၁၇
- ပဲခူးမြို့က ထူးကဲအောင်ကြောင်း မြတ်ရှင်သာလျောင်းဘုရားကြီးများ
- မော်တင်သိန်းဇော်စ ၂၂
- ငါးသိန်းတစ်သောင်းနှစ်ထောင် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူသော
- ဘုရားရှင်တို့ကို ရိုခိုးပူဇော်၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြုမည်
- မြမဉ္ဇူဝေ(ကျ)မင်း ၂၅
- ပဉ္စလောက ဝရမုနိ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်သမိုင်း
- ဦးသန့်ဇင်(B.A) ၂၈
- ထူးထွေးဆန်းပြား ကျားတစ်ရာ ကြောင်တစ်ရာဘုရား
- မင်းရွှေသိန်း(ဇင်းကျိက်) ၃၁

ရှောင်ပြန် ရသ

BURMESE CLASSIC .com

- မင်လယ်၏ လျှို့ဝှက်ချက်
- မြမူကဲရှင် ၇၄
- နန်းဒေဝီသခင်မ
- ကျော်မင်းနိုင် ၁၀၀
- အလင်းဆောင်သူ
- မနုဿိယကျော်ဝင်း ၁၀၄
- ရွှေမြင်တင်ဆီ ပြန်လည်ရည်၍
- ဝင်းသောင်(ရမည်းသင်း) ၁၂၈
- ရွှေဖွေးဖွေးနှင့် ပဉ္စကျိန်တ
- မနုဿိယ(မြည်) ၂၅၂

မြန်မာ့သမိုင်းမှ တစ်ပါးတည်းသော ဒေခံ ဟူရင် မိဖုရားခေါင်ကြီး

ဟောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)

၈ - ၈၃

တာတေကြီး

ဝေဖန်ကြိတ်ရွှေ(၅)

ယခင်လေ့လာဆက်

၈ - ၈၃

ဘယ်ဒီတာဘယ့် / ကြော်ငြာနှင့် ပြန်ချီရေး

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

တိုက် - ၂၇၊ အခန်း - ၁၂ (မြေညီထပ်)

၅၂ - လမ်း (အောက်)၊ ဝိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉ - ၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉ - ၅၀၉၂၄၇၇

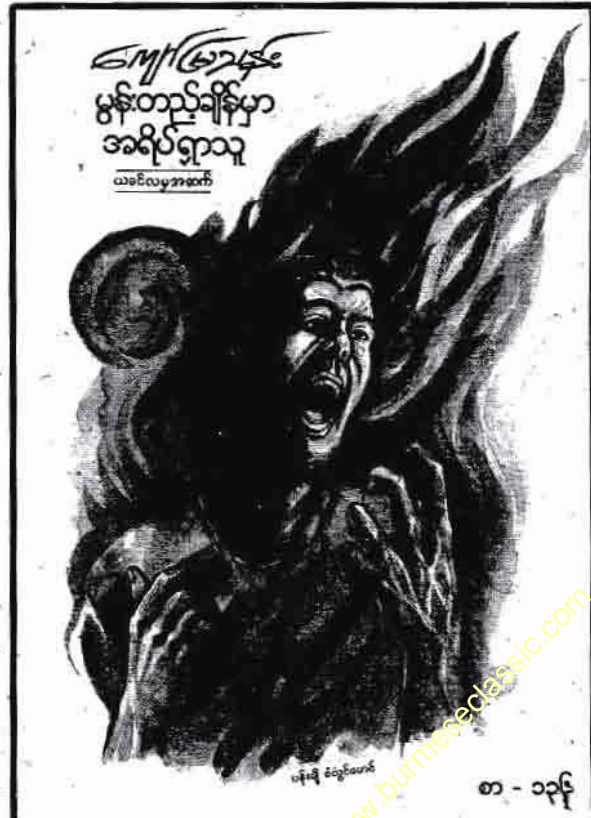

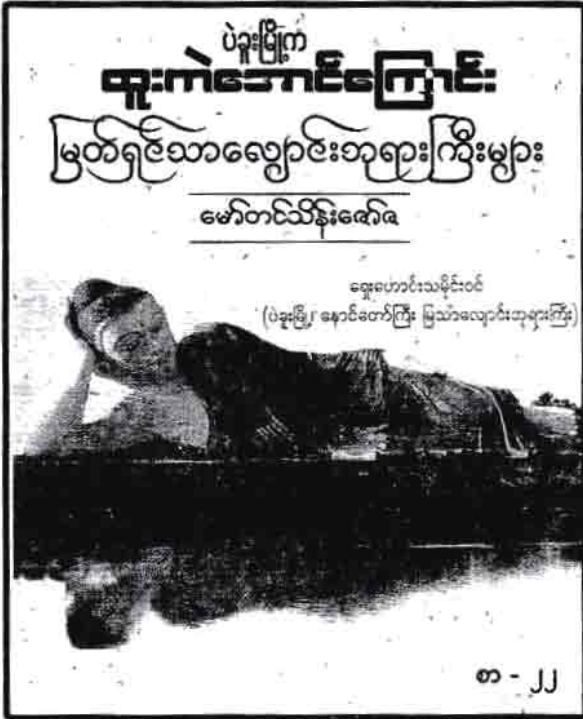
လောကီရေးရာ

BURMESE CLASSIC

ကန်တော့ပွဲ ဘယ်လိုထိုးမလဲ
ဂန္ထီရကြောအံ့ ၅၇
အကဲ့ရဲ့ဖြေဆေး
အောင်မြင်မြတ်(ပြည်ရွှေဘို) ၅၉
ဥစ်ဂြိုဟ်တို့ အကျိုးပေးပုံ ဟောကိန်းများ
ညွှန်လွင်(စက်မှုတက္ကသိုလ်) ၆၁
နိဗ္ဗာန်သည် နာမ်တရားမပင်၏
ချောယဉ်သာမြင့် ၆၅
ဣန္ဒြာဿယပုဏ္ဏကအင်းနှင့် အင်းဆံဂါထာ
မောင်မောင်မိုးအောင် ၆၉
သေမင်းတမန်ပြတိုက်မှ အတွေးစများ
လေးသူစံ ၇၀
မြန်မာ့သမိုင်းမှ တစ်ပါးတည်းသော
ဝေဒင်ပညာရှင် မိဖုရားခေါင်ကြီး
မောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်) ၇၃
အလောင်းမင်းတရားကြီး ဦးအောင်လေယုနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်း
ရှယ်လီသိန်းမောင် ၈၆
မြန်မာ့ရိုးရာ ထန်းဖူးတတာ
သျှန်ဟိန်းထက် ၈၉

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတရားတော်(၁)
အရှင်ဝိမလ ၃၆
တော်သလင်းလပြည့် ဂရုဓမ္မအခါတော်နေ့
တက္ကသိုလ်သျှင်ဥက္ကာ ၄၁
ထိုင်းနိုင်ငံနက္ခတ္တဆရာကြီး ခါသာချင်နာဘန်ချွန်၏...
ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်) ၄၃
တရုတ်နက္ခတ္တဗေဒင်ပညာ ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ...
ကောတီ-အောင်သိန်း ၄၆
ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းပြက္ခဒိန်
အင်ကြင်းဖြူဖြူ(တောင်ငူ) ၅၀
အလုပ်အကိုင် အောင်မြင်ရန်
မဟိဒ္ဓိကျော်ခေါင် ၅၁
သည်လမှာ ဆောင်ရွက်ပါ
နေ့ချိုးထွင်ခေါင် ၅၂
စိုက်ပျိုးရေးရာ သည်လမှာ
တောကကိုရင် ၅၃
သည်လဖွားအတွက် ကံဇာတာ
ဆရာမိုးဟန်ကြွယ် ၅၄
သည်လအတွက် ကောင်းသောရက်
နွယ်သာကီအောင် ၅၅

စာ - ၂၂

လောကီရေးရာ

အမေ့ဆုတောင်း
ရွှေမြိတ်သောင်းတင် ၉၂

ကိုးကွယ်၊ ခို၊ ခွေး အစာကျွေး မနေချမ်းသာမည်
သစ္စာပါဒီဆရာမြတ်စောလင်း ၉၅

နိဗ္ဗာန်ဘဝ
နတ်ထီးလှိုင် ၉၇

သာသနာ့ဂန္ထဝင်မြောက်တိုင်ကြီးများ
ပုံရွာနေတ ၁၀၈

သူခိုးအန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးစေသည့် ယတြာ
ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်) ၁၂၁

ဘဝအမောင်မယ် လှတောတစ်ခွင်ဟာသများ
ဦးကောင်းထူး ၁၂၆

သီလစင်ကြယ်ရောဂါပယ်
ခွေဦးမောင် ၁၃၀

ကြေးပူကိစ္စ အေးငြိမ်းရအောင်
သုတေသီဆရာငြိမ်း ၁၃၅

မိုးသက်လေပြင်းများနှင့်အတူ
မောင်မိုးဦး ၁၄၄

ယုံကြည်ရင်
မောင်ပုတ်စည် ၁၄၄

သင့်လက်မှာ ဒါမျိုးပါလား
ဒေါက်တာစောယုနွယ် ၁၇၅

ဗာဂျီးနီးယားမှ ဗို(တ်)ဝိန်းသို့
မောင်ကောင်းမြင့် ၁၇၉

ဘဝအတွက် အရေးပါသော ဂဏန်း
တက္ကသိုလ်သစ် ၁၈၁

အယူတော်မင်္ဂလာ ဥယျာဉ်ထဲက အမေ
ကျော်စင်သွေး ၁၈၉

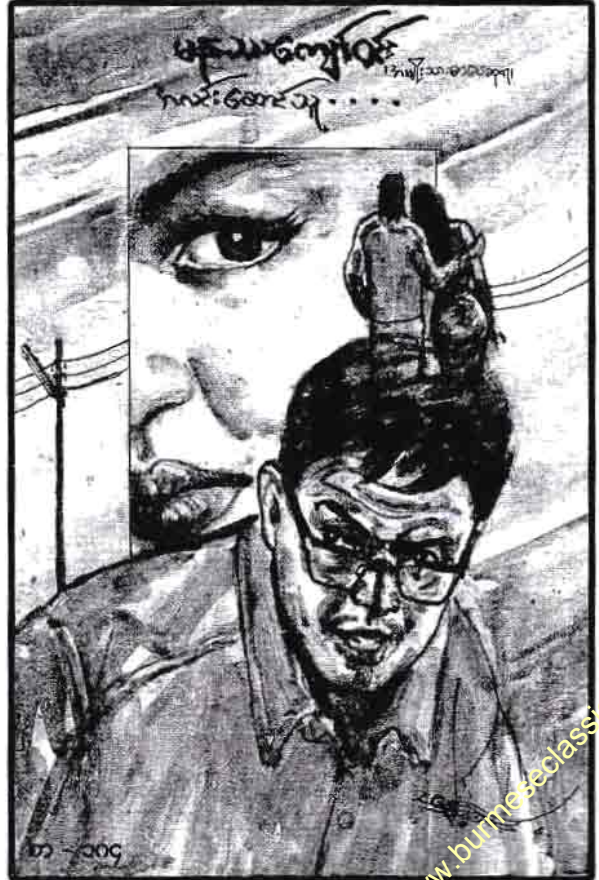
ကျွန်တော်တို့ မြေးအဘိုး
ဆရာညီညီ(အမေ့သား) ၁၉၄

တရုတ်ရှေးစဉ်းစဉ်းလာ တူဇွန်များ
သုတေသီမြင့်ထွန်း ၁၉၉

လောကပြိတ္တာ ဖြစ်ကြပါလျှင်
သောင်းညွှတ်(ပန်းထော်ကျွန်း) ၂၅၆

ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ဟူသည်
ကိုမောင်သန်းဝင်း ၂၅၇

အယူမသီးတတ်သော်လည်း
မောင်မောင်စန်းထွေး ၂၆၂

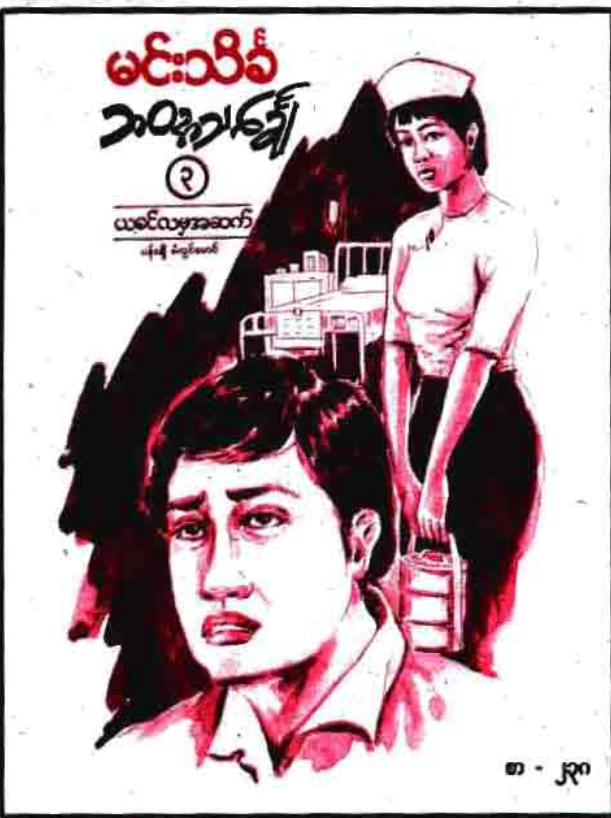
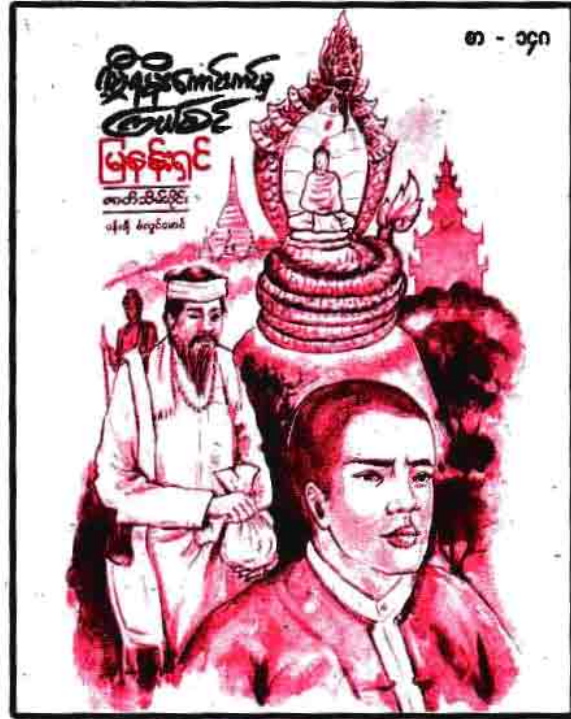

ရောင်ပြန် မျက်နှာဖုံးဆောင်းပါး

- ဆာဖုရိုင်းနဲ့ တက်တဲ့ပြဿနာ
- စောရန်နှင်း(မရမ်းတလင်း) _____ ၁၁၁
- ဘိုးတော်သိကြား "မ"သေပြီ
- မောင်မောင်မြင့်အေး _____ ၁၁၂

ရောင်ပြန် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်

- ပြည်တွင်းပြည်ပ စိညာဉ်လောက ယုံကြည်ချက်များ
- လှတိုး(စိတ်ပညာ) _____ ၂၃၁
- ကိုလိုနီခေတ်သွေးစွန်းသော လုပ်ကြံမှု
- လှစို(ပညာရေး) _____ ၂၃၃

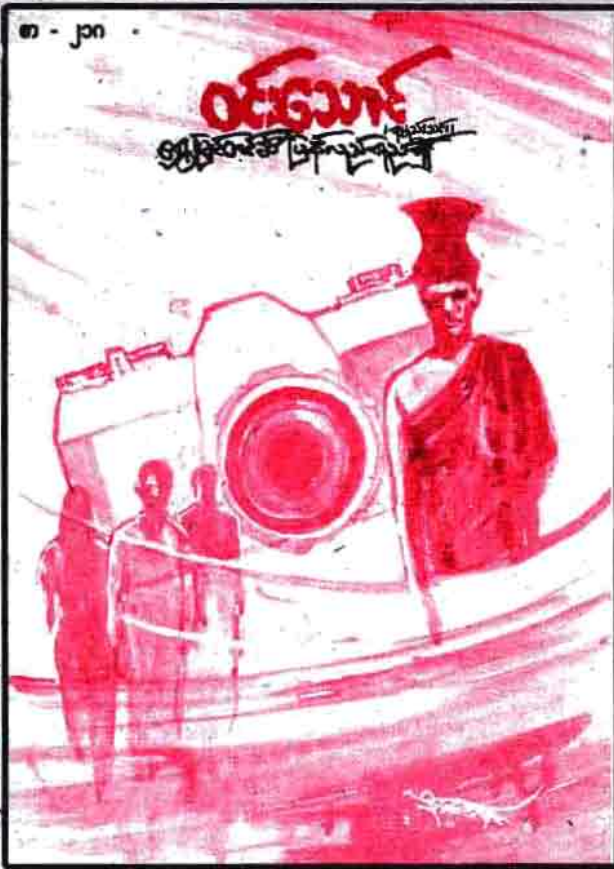

ရောင်ပြန် တိုင်းရင်းဆေး

- ဖြူချထုပ်၊ ဝိစပ်ပွင့်ဝါနှင့် စပါးကြီးသည်းခြေ
- မင်းစော်ထွန်း(ဘူးသီးတောင်) _____ ၂၂၇
- တိရစ္ဆာန်များမှ လူသားများအား အကျိုးပြုပုံများ
- ခေါက်တာသက်ဆွေ _____ ၂၆၅
- မြေတစ်ရာ၊ သစ်ဝါးတစ်ရာ ပန်းမျိုးစုံ နှစ်ရာပိုင်မှ
- လေဖြတ်ရောဂါ ပျောက်ကင်းမည်
- ကျော်ဇောဟိန်း(နဲ့သာ) _____ ၂၆၉
- အာဟာရပြည့် ဆေးဖက်ဝင် အသီးအနှံများ
- သုတေသီဆရာငြိမ်း _____ ၂၇၁
- ဆေးစွမ်းထက်သော ဆေးခါးကြီး
- အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ) _____ ၂၇၅
- ရေအငွေ့ဓာတ်ပျံ့၏အစွမ်း
- ကျော်ဇောဟိန်း(နဲ့သာ) _____ ၂၇၉

လစဉ်ထုတ် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၊ ပြစ်မှုမဂ္ဂဇင်းသို့ စာမူပေးပို့ခြင်း၊ စာမူဆုထုတ်ယူခြင်းတို့ကို နံနက်(၁၀:၀၀)နာရီမှ မွန်းလွဲ(၂:၀၀)နာရီအတွင်း (စနေ၊ တနင်္ဂနွေနှင့် ပြန်တမ်းဝင် ရုံးပိတ်ရက်များမှအပ) ကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာဖြင့်သော်လည်းကောင်း လာရောက်ထုတ်ယူနိုင်ကြပါသည်။ စာမူပေးပို့ရာ၌ မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ တိုက်ရိုက်ပေးပို့ခြင်းမရှိပါက တာဝန်ယူမည်မဟုတ်ပါ။

၈ - ၂၀၈

ရောင်ပြန်ပေဒင်

သိသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း

ဒေါက်တာစောယုနွယ် _____ ၂၀၅

ရောင်ပြန် အထူးယတြာ

နိုင်ငံခြားရောက်ပြန်မယ့်အတွက် အထူးဟောကိန်း

ဒေါက်တာစောယုနွယ် _____ ၂၀၄

လူတွေ့သိ နတ်တွေ့ကြားစေ

လူတွေ့သိ၍ နတ်တွေ့ကြားစေ _____ ၂၀၆

၈ - ၂၀၅

ဘယ်ဒီတကယ့်/ကြော်ငြာနှင့် ပြန်ချီရေး

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

တိုက် - ၂၇၊ အခန်း - ၁၂ (မြေညီထပ်)

၅၂ - လမ်း (အောက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉ - ၄၂၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉ - ၅၀၉၂၄၇၇

၈ - ၂၀၂

သိကြားမင်း သက်စောင့်ဂါထာ

ဝေဒါသာကု ကုသာဒါဝေ၊

ဒါယသာဒ ဒသာယဒါ။

သာသာဒိကု ကုဒိသာသာ၊

ကုဒကုဘု ဘုကုဒကု

အထက်ပါ သိကြားမင်း သက်စောင့်ဂါထာတော်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် စွဲမြဲစွာ
ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခြင်းဖြင့် ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်ခြင်း၊ ငွေကြေးပြည့်စုံ ဖူးလုံခြင်း၊
အသက်ရှည်ခြင်း...စသော အကျိုးများ ရရှိခံစားရပါလိမ့်မည်။

မသေသေး

ဟောင်ခင်ပိုင်း(ချောက်)

- အသက်ဘေးက
လွတ်မြောက်ရေးတွက်
ထွက်ပြေးဖို့ကို
သူ ငြင်းဆိုရင်း...
- အမှန်တရားတွက်
မျက်နှာမပျက်
အဆိပ်ခွက်ကို
ဆိုကရေးတီး သောက်ခဲ့တယ်။

တောထုတ်ပွဲ

ကေမင်းညို

- စိန်နားတောင်း ရောင်စဉ်သွေးနဲ့
 ပါးဖွေးဖွေး ပြောင်ချင်သူ။
 ရွှေရည်စိမ် အယောင်ဆောင်မို့
 နေရောင်မှာ မာန်သည်ပွား
 ကြားတလူလူ။
 စိတ်အဆင် ဆရာတစ်ဆူ
 သူ့မှန် စိတ်ကူ။
 အဆိုခြင် ဉာဉ်စိုက်နဲ့
 ဆူးပင်ကို အရင်စိုက်တယ်
 မိုက်တဲ့အရူး။
- အဆံ့ချောင် လူအရှုပ်မို့
 လှုပ်လိုက်တိုင်း အသံမြည်၊
 ရေပေါ်ဆီ အကြံဆိုးက
 ချိုးမရပြီ။
 မြင်မြင်ရာ လက်ညှန်သည်
 စံမမီစိတ်ထား။
 အဝေးမြင် အဖြူခေါ်ပေမဲ့
 မသူတော် လူအရှော်မို့
 မသင့်တော် လူအယုတ်ကို
 ဖယ်ထုတ်စို့လား။ ။

ပန်းချီကောင်မလတ်

လူငိုကာ

ဘုန်းလှိုင်

- မသေခင်မှာ
ဘာ...ပန်းတစ်ပွင့်မျှ
လာ...မကမ်းလင့်ကြလည်း...
- ကြည့်စမ်းပလေ...
သေပြီဆိုမှ၊ ကြေကွဲလှစွာ
ချလာမဆုံး...
ပန်းကုံး၊ ပန်းခွေ၊ ပန်းခြင်းများ။

ပန်းချီအောင်နိုင်လတ်

ပန်းချီအောင်နိုင်လတ်

ကံတက်ချိန်နဲ့ ကံပျက်ချိန်

ကျော်လွင်ဦး(ပျဉ်းမနား)

- လောဘ,ဒေါသ,မောဟနဲ့ရာဇေ
ပစ္စည်းဥစ္စာတွေဟာ
ကံတက်နေချိန်ခိုက်သာ
တည်တဲ့ချေပြီး
ကံလည်းမဲ့လာတဲ့အခါ
လူ့မာကံပျက်လာတဲ့အချိန်
အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်
ဂုဏ်ရှိန်လည်းပျက်လျော့ကြသက်ကြ။
- ကံတက်အောင်လုပ်တာလည်းလူ
ကံပျက်အောင်လုပ်တာလည်းလူ
ဘယ်သူမပြု မိမိမူပင်
ကိုယ်ပြုတဲ့ကံ ပစ္စုပ္ပန်မှာ
ကောင်းအောင်ဖန်တီးလို့
ပစ္စည်းဥစ္စာတရိပ်ရိပ်တက်ပေမဲ့
အတိတ်ကံက ဖျက်ဖို့ဖန်လာတဲ့အခါ
ကံကို ကံက ဖျက်တဲ့အတွက်
ကံတက်ချိန်နဲ့ ကံပျက်ချိန်
ကံအရှိန်အဟုန်နဲ့ လူ့ဘုံမှာ
တွေ့ကြုံခံစားရမည်သာ
ကံကိုယုံကြည်ကြလူတွေ။ ။

ပန်းချီဆောင်နိုင်လတ်

မိုးတစ်နေ့

တိုးဝေ

- အိမ်ရှေ့ကမြောင်း
ရေစီးကြောင်း ပိတ်၊ ထိပ်ကဆိုကျပ်
ညစ်ပတ်ပုပ်အီ၊ နံ့စော်ညှီပေါ့။
- အဲဒီမြောင်းပုပ်၊ အကြောင်းလုပ်ပြီး
တစ်ပုဒ်ကဗျာ ဖွဲ့ဖို့ကြံ။
- စရိုက်မကောင်း၊ အမှိုက်တောင်းမထား
သွားပစ် လာပစ်၊ စနစ်စည်းကမ်း
ဘာမှန်းမသိ၊ သတိမမူ
သူရော ငါပါ၊ ရှက်စရာပဲ
ကာရန်စာသား၊ အသာထားလို့
ပေါက်ပြားထမ်းပြီး ထွက်ခဲ့တယ်။ ■

ပြရုပ် မြစိုးလွင်

- ဝေဒနာကို
ဘယ်လိုခြေရာကောက်ရှာရမှလဲ
ငိုခြင်း၊ ရယ်ခြင်း၊ ပြုံးခြင်း၊ မဲ့ခြင်းနဲ့
ရင်းနှီးစွာပွေဖက်
လောကခံလက်ထဲက ငါ...။
- တစ်ခါတစ်ရံ ငိုလျက်ရယ်
ရယ်လျက်နဲ့ မဲ့ကာပြုံး
နလုံးသားအလိုလိုက်
ငါကြိုက်ခဲ့တာလည်းရှိ
ငါမိုက်ခဲ့တာလည်းရှိ...။
- အပြုနဲ့အမည်း တိကျမသဲကွဲ
ရစ်ဝဲဖွဲ့အတ္ထုမာနတွေနဲ့
လောကရဲ့ဇာတ်ရုပ်
သရုပ်မမှန်ကန်တဲ့ စိတ်မနော
စစ်ကြောဖို့ဖြင့် လိုပါပြီ...။ ။

ချမ်းမြေ့ရိပ်

မင်းနီခိုင် (မောင်တော)

- အပြုံးတစ်စ
ခဏတွေ့ဆုံ
အာရုံမငြိမ။
- စကားတစ်ခွန်း
ပျားရည်စွန်းထင်
ဘဝင်မကျ
- အကြည့်တစ်ချက်
လျှိုငှက်ပုစ္ဆာ
ဖြေရှာမရ။
- မာယာလောက
နိုးထစွန့်ခွာ
နေရာတစ်ခု
ငြိမ်းချမ်းမှုသာ
ရင်မှာချမ်းမြေ့
စိတ်ပျော်မွေ့၏။

ပန်းချီဆောင်နိုင်သတ်

ပန်းချီအောင်နိုင်လတ်

ယပ်တောင်

နန်းကြော့သျှင်

■ ချွေးအက်ဆစ်တွေက ရေပိုက်ခေါင်းဖွင့်ချလိုက်သလို
 တသွင်သွင်
 ရှိန်းဆာယာကိုယ်ပျောက် မြေလျှိုးမီးပျံ
 ရေငုပ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့
 သိဒ္ဓိမြောက်ဓာတ်လုံး ငုံ့ထားချင်တယ်
 မီးခဲတွေငုံ့ထားမျိုးထား
 သေသူက ရှင်လူတွေအတွက်
 လေပြည်လေးတနော့တနော့တနနန နွဲ့ဆဲကို...။

ဗုဒ္ဓအကြောင်း ကြည်ညိုဖွယ်ရာ | နှင့် |

သိမှတ်ဖွယ်ရာများ

ဘုရားဖြစ်ရန်ခဲယဉ်းခြင်း

အခန်း (၁)

လောက၌ မြတ်စွာဘုရားသခင် တို့ ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်လာရန်မှာ ခဲယဉ်းလှပေသည်။ “ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒေါဒုလ္လဘော” ဟူ၍ ဆိုသည်။ “ဂင်္ဂါဝါဠသုစမက” ပွင့်တော်မူကြသည် ဆိုသော စကားအရ ကမ္ဘာလောက၌ ဘုရားရှင်တို့ ပွင့်တော်မူကြသည်မှာ များပြားလှသည် မှန်သော်လည်း ရှည်လျားလှသော သံသရာကြီးနှင့် နှိုင်းစာပါလျှင် များပြားလှသည်ဟု မဆိုနိုင်တော့ပါ။

ယခုကာလ မိမိတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ကိုးကွယ်လျက်ရှိသော ဘုရားရှင်မှာ ဂေါတမဘုရား ဖြစ်သည်။ ဂေါတမလောင်းလျာ သုမေဓာရှင် ရသေ့သည် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားရှင်တော်ထံ၌ နိယတဗျာဒိတ်ဆု ရရှိတော်မူခဲ့သည်မှာ လွန်ခဲ့ပြီးသော ကမ္ဘာပေါင်း လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းက ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလအတွင်း ပွင့်တော်မူခဲ့သော မြတ်စွာဘုရားတို့မှာ ဒီပင်္ကရာဘုရား

ရှင်မှ ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရားရှင်အထိ ၂၅ ဆူသာ ရှိ၏။

လေးသင်္ချေမှာ

- (က) သေလအသင်္ချေ။ (ခ) ဘာသအသင်္ချေ။ (ဂ) ဇေလအသင်္ချေ။
- (ဃ) ရုစိယအသင်္ချေတို့ ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာအသင်္ချေဆိုသည်မှာ ကမ္ဘာပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရှိပါသည်။ ထိုသို့ ကမ္ဘာပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ကြာသည် ကာလအတွင်း၌ ဘုရားတစ်ဆူမျှ ပွင့်တော်မမူဘဲ ရှိရာမှ ဘုရားတစ်ဆူ ပွင့်ထွန်းတော်မူသည် ကာလအတွင်းကို သတ်မှတ်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်ရာ ဗုဒ္ဓန္တရ အသင်္ချေဟု ခေါ်ဆိုပါသည်။ ဘုရားတစ်ဆူနှင့် တစ်ဆူအကြား မရေမတွက်နိုင်အောင် ကြာမြင့်သည့်ကာလကို တစ်အသင်္ချေဟု မှတ်ယူရပေမည်။

ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေတွက်သည်ရှိသော် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းဖြစ်သော သာရမဇရာကမ္ဘာတွင် တဏှက်ရာဘုရား၊ မေဓကီရာဘုရား၊ သရဏကီရာဘုရားနှင့် ဒီပင်္က

ရာဘုရားဟူ၍ ဘုရားလေးဆူ ပွင့်တော်မူပါသည်။ ထိုလေးဆူအနက် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားထံတော်တွင် ဂေါတမလောင်းလျာ သုမေဓာသည် နိယတဗျာဒိတ်ကို ပန်ဆင်ရသည်။ ဒီပင်္ကရာဘုရား ဖြစ်တော်မူသည့် သာရမဇရာကမ္ဘာ ကုန်ဆုံးပြီးနောက် သေလအသင်္ချေကာလပတ်လုံး ဘုရားမဖြစ်တော့ဘဲ ဘုရားဆိတ်သုဉ်းခဲ့သည်။ နောက်ထပ်ဘုရားတစ်ဆူ ပွင့်တော်မူမှသာ အသင်္ချေတစ်ခု ပြောင်းသွားသည်။

သေလအသင်္ချေ ဆုံးပြီးနောက် သာရမဇရာကမ္ဘာကမ္ဘာတစ်ဆူ ပွင့်တော်မူပါသည်။ ထိုကမ္ဘာတွင် ဘုရားတစ်ဆူသာ ပွင့်တော်မူခဲ့ပြီး ယင်းသာရမဇရာကမ္ဘာကုန်ဆုံးသည်နှင့် ဘာသအသင်္ချေသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ကမ္ဘာပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ကြာမြင့်သည်။ ယင်းဘာသအသင်္ချေ၌ လည်း ဘုရားပွင့်တော်မမူခဲ့သေး။ ထိုဘာသအသင်္ချေလွန်သောအခါ သာရမဇရာကမ္ဘာဟုခေါ်သော ကမ္ဘာ၌ မင်္ဂလဘုရား၊ သုမနဘုရား၊ ရေဝတဘုရား၊ သောဘိတဘုရားဟူသော ဘုရား

◆ ပထမံသရာကြီး ဦးအောင်သူ ◆

လေးဆူ ပွင့်တော်မူပါသည်။

ထိုကမ္ဘာန်ဘုရား လေးဆူပွင့်တော်မူပြီးနောက် ကမ္ဘာပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင်ကြာသည် ဘာသအသချေ ဘုရားပွင့်တော်မူခြင်း မရှိတော့ပေ။ ထိုဘာသအသချေလွန်၍ ဝရကမ္ဘာရောက်သည်အခါ အနောမအသိဘုရား၊ ပဒမဘုရား၊ နာရဒဘုရားဟူသော ဘုရားသုံးဆူ ပွင့်တော်မူပါသည်။ ထိုဝရကမ္ဘာအဆုံး ရုမိယအသချေတစ်ခုလုံး ဘုရားပွင့်တော်မူတော့ပေ။ ထိုရုမိယအသချေ လွန်မြောက်ပြီးနောက် သာရကမ္ဘာအဆုံး၌ ဘုရားပွင့်တော်မူဘဲ ဆိတ်သုဉ်းပြန်လေသည်။

ဖော်ပြခဲ့သည်မှာ လေးအသချေအတွင်း ပွင့်တော်မူသော ဘုရား ၁၂ ဆူသာ ရှိကြောင်းနှင့် ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားမှ နာရဒမြတ်စွာဘုရားအထိ ကိုးဆူသာရှိကြောင်း ပေါ်လွင်စေရန်ဖြစ်သည်။

လေးအသချေအလွန် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလတွင် ပွင့်တော်မူသော ဘုရားများမှာ ပဒမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားမှ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအထိ ၁၅ ဆူ ပွင့်တော်မူခဲ့သည်။ လေးအသချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလအတွင်း ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားမှ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအထိ ၂၅ ဆူသာ ပွင့်တော်မူခဲ့သဖြင့် ဘုရားတစ်ဆူပွင့်တော်မူဖို့ရန် အလွန်ပင်ခဲယဉ်းကြောင်း သိသာလှပေသည်။

ကမ္ဘာကိုအမည်ပေးရာ၌ ဘုရားပွင့်တော်မူသော အရေအတွက်ကိုမူ တည်၍ အမည်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဘုရားတစ်ဆူသာ ပွင့်သောကမ္ဘာကို

သာရကမ္ဘာဟု ခေါ်သည်။ နှစ်ဆူပွင့်သောကမ္ဘာကို မဏ္ဍကမ္ဘာဟု ခေါ်သည်။ သုံးဆူပွင့်သောကမ္ဘာကို ဝရကမ္ဘာဟုခေါ်သည်။ လေးဆူပွင့်သောကမ္ဘာကို သာရမဏ္ဍကမ္ဘာဟု ခေါ်သည်။ ငါးဆူပွင့်သောကမ္ဘာကို ဘဒ္ဒကမ္ဘာဟု ခေါ်သည်။ ဘုရားငါးဆူထက် ပို၍ပွင့်သောကမ္ဘာဟူ၍ မရှိပေ။ ဘုရားတစ်ဆူမျှမပွင့်သော ကမ္ဘာကို သုညကမ္ဘာဟု ခေါ်သည်။

သံသရာလောကတွင် ကမ္ဘာပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားလှသော်လည်း ဘုရားမပွင့်သော သုညကမ္ဘာကသာများ၍ ဘုရားပွင့်သောကမ္ဘာမှာ အလွန်နည်းပါးလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ဆူတစ်ဆူ ပွင့်တော်မူရန် ခဲယဉ်းလှသည့် ဒုလ္လဘကြီး ဖြစ်ပေသည်။

**အခန်း (၂)
ဂေါတမဘုရား ပွင့်တော်မူခြင်း**

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် သိဒ္ဓတ္ထသာကီဝင် မင်းမျိုးဖြစ်သည်။ ခမည်းတော်က ကပ္ပိလဝတ္ထုပြည်ရှင် ဘုရင်သုဒ္ဓေါဓနမင်းကြီးနှင့် မယ်တော်မာယာဒေဝီတို့မှ မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့် သောကြာနေ့ ဥတ္တရာသာနက္ခတ်နှင့်ယှဉ်လျက် နေတက်အခါတွင် လှမွန်ဥယျာဉ်တွင် ဖွားမြင်တော်မူသည်။

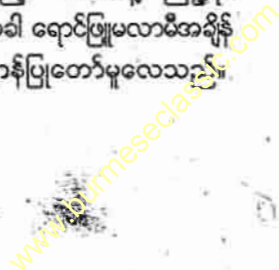
၁၆ နှစ်အရွယ်တွင် ယသော်ဓရာဒေဝီကို မိဖုရားကြီးမြှောက်ကာ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ရရှိသည်။ ယသော်ဓရာဒေဝီမိဖုရားမှ သားတော် ရာဟုလာကို ဖွားမြင်တော်မူခဲ့သည်။ သက်တော် ၂၉ နှစ် အရွယ်တွင် အလောင်း

တော် သိဒ္ဓတ္ထသည် ထီးနန်းကိုစွန့်၍ တောထွက်တော်မူသည်။ ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ခြောက်နှစ်ကြာ ကျင့်တော်မူပြီးနောက် သက်တော် ၃၅ နှစ်အရွယ် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညဉ့်မိုးသောက်ယံ အရုဏ်မတက်မီ ဝိသာခါနက္ခတ်နှင့်ယှဉ်လျက် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ ကိုးကွယ်ပူဇော်လျက်ရှိသော မြတ်စွာဘုရားသည် ထာဝရဘုရားမျိုး မဟုတ်၊ နတ်ဘုရားမျိုး မဟုတ်၊ လူသားစစ်စစ်က ပါရမီတော်များ ဖြည့်ကျင့်တော်မူသဖြင့် ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်လာသော ဗုဒ္ဓဘုရားစစ်စစ်ဖြစ်သည်။

ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးနောက် .. သံဃာ့အဖွဲ့အစည်းကို တည်ထောင်တော်မူ၍ ၄၅ ဝါကာလပတ်လုံး တရားတော်များ ဟောကြားတော်မူကာ သတ္တဝါဝေနေယျတို့အား ကယ်ချွတ်တော်မူသည်။ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါများ မရေမတွက်နိုင်အောင် အမြိုက်တရား ရရှိခဲ့ကြသည်။ ဘုရားရှင်တို့ ပွင့်ထွန်းလာခြင်းသည် သတ္တဝါအား လုံးတို့၏ အကျိုးစီးပွားအတွက်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် “ဗုဒ္ဓေါလောကေ သမုပ္ပန္နော ဟိတာယ သဗ္ဗပါဏိနံ” ဟူ၍ မိန့်ဆိုကြလေသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ရွက်ဆောင်တော်မူပြီးနောက် သက်တော် ၈၀ ဝါတော် ၄၅ ဝါအရ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၈ ခု ကဆုန်လပြည့်၊ အင်္ဂါနေ့ ညဉ့်မိုးသောက်ယံအခါ ရောင်ဖြူမလာမီအချိန်တွင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူလေသည်။

အခန်း (၃)

စေတီထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်လေးပါး

မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် မစံမီ ကာလတွင် အရှင်အာနန္ဒာ၏ မေးလျှောက်ချက်အရ မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော်တို့ကို စေတီတည်ထားရန် မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည်။ ထိုစေတီ၌ ပန်းနံ့သာ စသည်ကို တင်လှူခြင်း၊ ရှိသောစွာ ရှိခိုးခြင်း ပြုလုပ်ပူဇော်ပါလျှင် ပူဇော်သူတို့အား ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွားချမ်းသာ အကျိုးငှာ ဖြစ်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူခဲ့သည်။ စေတီထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်လေးပါးရှိကြောင်းကိုလည်း အရှင်အာနန္ဒာအား မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည်။

(၁) မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော်ကို စေတီပြုလုပ် ကိုးကွယ်ထိုက်သည်။ (၂) ပစ္စေကဗုဒ္ဓဘုရား၏ ဓာတ်တော်ကို စေတီပြုလုပ် ကိုးကွယ်ထိုက်သည်။ (၃) ဘုရားတပည့်သား ရဟန္တာတို့၏ ဓာတ်တော်ကို စေတီပြုလုပ် ကိုးကွယ်ထိုက်သည်။ (၄) စကြဝတေးမင်း၏ ဓာတ်တော်ကိုလည်း စေတီပြုလုပ် ကိုးကွယ်ထိုက်သည်။

ထိုစေတီလေးပါးကို ကြည်ညိုသူ ပူဇော်သူတို့ နတ်ရွာသူဂဏီသို့ လားရောက်နိုင်ကြောင်း ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။

အခန်း (၄)

ရှေးကျသော စေတီများ

စူလာမဏိစေတီ

ဘုရားအလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထတောထွက်တော်မူရာ အနော်မာမြစ်အရောက်တွင် ရဟန်းပြုလို၍ ဆံ

တော်ကို ကိုယ်တော်တိုင် ရိတ်ပယ်လေသည်။ ဘုရားအလောင်းသည် ဦးသျှောင်နှင့်တကွ ဆံကျင်ကိုကိုင်၍ “အကယ်၍ ငါသည် ဘုရားဖြစ်ပါလတ္တံ့ ဤဆံတို့သည် ကောင်းကင်၌ တည်စေကုန်သတည်း။ အကယ်၍ ဘုရားမဖြစ်လတ္တံ့ မြေ၌ ကျစေကုန်သတည်း” ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုတော်မူ၍ ကောင်းကင်သို့ ပစ်မြောက်တော်မူသည်။ ထိုပတ္တမြား ဦးသျှောင်ဦးယဉ်းကို တစ်ယူဇနာမျှရှိသော ရတနာပန်းတောင်းဖြင့်ခံ၍ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ဌာပနာပြုကာ ခုနစ်ယူဇနာမြင့်သော စူဠာမဏိစေတီကို တည်ထား ကိုးကွယ်သည်။ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံသောအခါ သိကြားမင်းသည် လက်ျာစွယ်တော်ကို စူလာမဏိစေတီ၌ ဌာပနာပူဇော်သည်။ နောက်ပိုင်း ကာလတွင် စွယ်တော်မြတ်စေတီဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ (တထာဂတဥဒါနဒီပနီ)

ဒုဿစေတီ

ဆံတော်ကိုဖြတ်ပြီးနောက် ဤအဖိုးများစွာထိုက်သော အဝတ်ပုဆိုးတို့သည် ငါ့အား ရဟန်းအဖြစ်သို့ မရောက်နိုင်ဟူ၍ စိတ်အကြံ ဖြစ်ပေါ်တော်မူသည်။ ထိုအခါ သင်္ဃိကာရ ဗြဟ္မာကြီးသည် သိရှိ၍ သက်န်းသုံးထည့်၊ သပိတ်၊ ပဲခွပ်၊ အပ်၊ ခါးပန်း၊ ရေစစ်၊ ဤရှစ်ပါးသော ပရိက္ခရာတို့ကို ဆောင်ယူလှူဒါန်းလေသည်။

ထိုပရိက္ခရာတို့ဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်ကို ယူပြီးနောက် ဝတ်လဲတော်ပုဆိုးကို လက်ဖြင့်ကိုင်၍ “ငါသည် ဘုရားစစ်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့ ဤပုဆိုးသည် ကောင်း

ကင်၌တည်စေသတည်း။ ဘုရားမဖြစ်လတ္တံ့ မြေ၌ ကျစေသတည်း” ဟု အဓိဋ္ဌာန်တော်မူ၍ ကောင်းကင်သို့ ပစ်မြောက်လိုက်၏။ ထိုပုဆိုးကို ဗြဟ္မာကြီးယူ၍ ဗြဟ္မာပြည်၌ ၁၂ ယူဇနာရှိသော ဒုဿစေတီတည်၍ ကိုးကွယ်လေသည်။ ဗြဟ္မာဘုံ ၂၀ ရှိရာတွင် အကန်၌ဗြဟ္မာဘုံ၌ တည်ရှိကြောင်း သမန္တာစကျဒီပနီတွင် ဆိုလေသည်။ ထိုစေတီနှစ်ဆူမှာ ဘုရားမဖြစ်မီ ကတည်းကတည်ထားခြင်းဖြစ်၍ အစောဆုံးစေတီများဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် တည်ထားသော စေတီများ

ဘုရားရှင်လက်ထက်တွင် အရှင်ကောဏ္ဍည၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် အရှင်မြတ်ကြီးများသည် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်မစံမီ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူခဲ့ကြသည်။ ထိုရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီးများ၏ ဓာတ်တော်တို့ကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် စေတီတည်ထားခဲ့ပေသည်။

လက်ယာတော်ရံ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဓာတ်တော်တို့ကို အရှင်နန္ဒမထေရ်က ရေစစ်ပဝါဖြင့် ထုပ်၍ယူလာပြီး ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရားအား ဆက်ကပ်ရာ မြတ်စွာဘုရားသည် ဓာတ်တော်တို့ကိုယူ၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ကျေးဇူးတို့ကို မိန့်ဆိုတော်မူပြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဓာတ်တော်တို့ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော် မြောက်တံခါးအနီး၌ ဌာပနာ၍ စေတီတည်ထားပေးတော်မူလေသည်။ အလားတူပင် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်၏ ဓာတ်တော်တို့ကို မြတ်စွာ

ဘုရားသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော် တံခါးမုခ်အနီး၌ စေတီတည်ထားခဲ့သည်။

ထို့အတူပင် အရှင်ကောဏ္ဍည မထေရ်၏ ဓာတ်တော်တို့ကိုလည်း ဝေဠုဝန်ကျောင်း တံခါးမုခ်ဝအနီး၌ စေတီတည်ထားတော်မူခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်တွင် မြတ်စွာဘုရား၏ဓာတ်တော်များ မရှိသေး၍ ဘုရားရှင်၏ဓာတ်တော်စေတီများ မရှိနိုင်သေးသော်လည်း ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးများ၏ ဓာတ်တော်များကို ဌာပနာတည်ထားသော စေတီများရှိကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။ ထို့ပြင် ဥဒ္ဒိဿစေတီဖြစ်သည့် ရုပ်ပွားတော်များနှင့် ပရိဘောဂစေတီများလည်း ရှိပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ရှေးဦးစေတီတော်များ

မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီးနောက် ဓာတ်တော်များကို ဒေါဏပုဏ္ဏားက ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်းများအား ဝေပေးခဲ့သည်။ ဓာတ်တော်ရရှိသောမင်းများသည် မိမိတို့ဒေသ၌ ဘုရားဓာတ်တော်များကို ဌာပနာ၍ စေတီတည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည်။ ယင်း ဓာတ်တော်များမှာ (သာရီရီကစေတီ)မှာ ရှစ်ဆူရှိသည်။

- (၁) ကုသိနာရုံပြည်၌ တစ်ဆူ၊
- (၂) ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ တစ်ဆူ၊
- (၃) ဝေသာလီပြည်၌ တစ်ဆူ၊
- (၄) ကပိလဝတ်ပြည်၌ တစ်ဆူ၊
- (၅) အလ္လကပ္ပတိုင်း၌တစ်ဆူ၊
- (၆) ဝေဠုဒီပတိုင်း ပုဏ္ဏားတို့ရွာ၌တစ်ဆူ၊
- (၇) ရွာမရွာ၌ တစ်ဆူ၊
- (၈) ပါဝါပြည်၌ တစ်ဆူတို့ ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ဒုဏ္ဏာဝတ္ထုပုဏ္ဏားရွာ၌

ဓာတ်တော်ချန်အိုးကို ဌာပနာ၍ တည်ထားသော စေတီတစ်ဆူနှင့် မောရိယပြည်၌ မီးသွေးကိုဌာပနာ၍ တည်ထားသော စေတီများပါဆိုလျှင် ရှေးဦးစေတီ ၁၀ ဆူရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်၌ မည်သည့်စေတီ အစောဆုံးဖြစ်သည်ကို ကျိုးကန်ရှင်ကြီးက ဘုရားဘုန်းစည်လက်ထက်သည်မည်စေတီကား အဦးနည်းဟူ၍ အမေးပုစ္ဆာထုတ်ခဲ့သည်။

ကျိုးသဲလေးထပ် ဆရာတော်က “ဥက္ကလာပ ဇနပုဒ်သိဂုံတ္ထရကုန်း၌ တည်သော ဒဂုန်စေတီတော်သည် အဦးဆုံးပင်ဖြစ်သည်” ဟု ဖြေဆိုထားပေသည်။

အခန်း (၅) စေတီလေးမျိုး

စေတီလေးမျိုးမှာ ...

(၁) ဓာတုစေတီ (သာရီရီကစေတီ)၊ (၂) ပရိဘောဂစေတီ၊ (၃) ဥဒ္ဒိဿစေတီ၊ (၄) ဓမ္မစေတီတို့ဖြစ်သည်။

(၁) ဓာတုစေတီဆိုသည်မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင် ဓာတ်တော်များကို ဌာပနာ၍ တည်ထားသော စေတီများဖြစ်သည်။ ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးနောက် ရှေးဦးစေတီ ရှစ်မျိုးကဲ့သို့သော စေတီများဖြစ်သည်။

(၂) ပရိဘောဂစေတီ ဆိုသည်မှာ မြတ်စွာဘုရား၏ အသုံးအဆောင်များ၊ ယင်းအသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာများကို ဌာပနာထားသော စေတီများ၊ ဘုရားပွင့်တော်မူရာ မဟာဗောဓိပင်တို့ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်များလည်း ပရိဘောဂစေတီတွင်ပါရှိသည်။

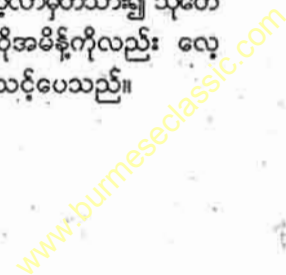
(၃) ဥဒ္ဒိဿစေတီ ဆိုသည်မှာ

ဘုရားရှင်၏ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များဖြစ်သည်။ လောကချမ်းသာ အဘယလာဘမုနိ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးသည် ဥဒ္ဒိဿစေတီတွင် အကျုံးဝင်သည်။ ထူးခြားသည်မှာ ဤရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး၏ ဦးသျှောင်တွင် ပါရှိသော နတ်ထွင်းပေါက်၌ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်များ ထည့်သွင်းဌာပနာထားသဖြင့် သရီရီကစေတီ၊ ဓာတ်စေတီမျိုးအနေဖြင့်လည်း ကြည့်ညှိပူဇော်နိုင်ကြပေသည်။

(၄) ဓမ္မစေတီဆိုသည်မှာ မြတ်စွာဘုရား ဟောဖော်ညွှန်ပြတော်မူသည့် ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် ပိဋကတ်တော်တို့ ဖြစ်သည်။ ယင်းဓမ္မက္ခန္ဓာများကို ရွှေချပ်ငွေချပ်တွင် ရေးသား၍လည်း စေတီများတွင်ဌာပနာကြသည်လည်းရှိသည်။

အခန်း (၆) ရုပ်ပွားတော်များ

လောကချမ်းသာ အဘယလာဘမုနိ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရုပ်ပွားတော် ကိုးကွယ်မှုသမိုင်းကြောင်းကိုလည်း အကျဉ်းအားဖြင့် လေ့လာမှတ်သားသင့်ပေသည်။ ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က ရုပ်ပွားတော်မြတ် ရှိမရှိကိုလည်း သုတေသီများ လေ့လာခဲ့ကြသည်။ စာပေအမှတ်အသား၊ ဘုရားသမိုင်းမှတ်တမ်းများနှင့် သုတေသီတွေ့ရှိချက်များ မတူကွဲပြားသည်ကိုလည်း တွေ့ကြုံမည်သာဖြစ်သည်။ စာပေအမှတ်အသားအရလည်း လေ့လာမှတ်သား၍ သုတေသီတို့၏ အဆိုအမိန့်ကိုလည်း လေ့လာမှတ်သားသင့်ပေသည်။

မဟာမုနိဘုရား

မဟာမုနိ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး ဘုရားသမိုင်းအရ မြတ်စွာဘုရားသခင် ဝါတော် ၂၀ အရတွင် သွန်းလုပ်ပူဇော် ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။

မဟာသက္ကရာဇ် ၁၂၃ ခုနှစ်တွင် ညောင်တီ ရခိုင်ပြည်နယ်၌ စန္ဒသူရိယ မင်းကြီး စိုးစံသည်။ ထိုမင်းကြီးသည် မနောစိတ်ဓာတ်ဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်၍ မြတ် ဘုရားကို ပင့်လျှောက်ခဲ့ရာ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဝါတော် ၂၀ တွင် ဝေဠု ဝန်ကျောင်းတော်တွင် သီတင်းသုံး တော်မူရာမှ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၂၃ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း ၈ ရက်နေ့တွင် ညောင်တီ ရခိုင်ပြည် ကျောင်းတော်သို့ ကြွရောက်တော်မူခဲ့သည်။ ရက်သတ္တ တစ်ပတ်မျှ သီတင်းသုံးတော်မူပြီး ပြန် ခါနီးတွင် မင်းကြီးက နိဗ္ဗိတရုပ်ပွား တော်တစ်ဆူ ထားရှိပါမည့်အကြောင်း ခွင့်တောင်းလျှောက်ထားခဲ့ရာ ဘုရား ရှင်က ဆိတ်ဆိတ်နေ၍ ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

ဘုရားရှင် ပေးသနားတော်မူ သော ဘွဲ့တော်မှာ 'မဟာမုနိ' ဖြစ် သည်။ အမရပူရ မြို့တည်နန်းတည် ဘိုးတော်မင်းတရားလက်ထက် သက္က ရာဇ် ၁၁၄၆ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလ တွင် သားတော်အိမ်ရှေ့စံမင်းသား သီဟသူနှင့် အိမ်ရှေ့မင်း၏ညီတော် စကျမြို့စားတို့ကို တာဝန်ပေးပင့် ဆောင်ခဲ့သည်။ ရေကြောင်းဖြင့် ပင့် ဆောင်ခဲ့ကြရာ ကဆုန်လတွင် ပြန် လည်ရောက်ရှိကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ရခိုင်မင်း အဆက်ဆက်တို့သည် မဟာမုနိဘုရားကို ကိုးကွယ်ခဲ့ကြ သည်။ သက္ကရာဇ် ၁၁၄၆ ခုနှစ် မဟာ သမ္မတအမည်ရှိသော မင်းလက်ထက်

တွင် မင်းကျင့်တရား ပျက်ကွက်သော ကြောင့် လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး က ဝိသုဒ္ဓါရုံ ထေရဂူဗိမ္မာန်တွင် ဖော်ပြထားသည်။ ဤသည်မှာ ဘုရား ရှင်လက်ထက်ကတည်းက သွန်းလုပ် ကိုးကွယ်ခဲ့သည့် ရုပ်ပွားတော်ဖြစ်သည့် ပြင် ယနေ့အထိ ထင်ပေါ်ကျော်ကြား သော ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးလည်း ဖြစ်သည်။

စန္ဒနုသာရ ရုပ်တုတော်

သာဝတ္ထိပြည်ရှင် ကောသလ္လ မင်းကြီးသည် ဘုရားရှင်ထံခွင့်တောင်း၍ စန္ဒကူးနံ့သာနှစ်ဖြင့် ထုလုပ်သော 'စန္ဒနုသာရ' ရုပ်တုတော်ကို ထုလုပ် ကိုးကွယ်ကြောင်း ဝဋ္ဋဂိုဏ်ဇာတ်တွင် ဆိုသည်ဟု မောင်းထောင် သာသနာ ပိုင်ပြုစုသည့် အလေးတော်ဖြေကျမ်း တွင် တွေ့ရသည်။ ဤသည်မှာလည်း ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က ရုပ်ပွား ဆင်းတုတော် ကိုးကွယ်မှုကို ခွင့်ပြုခဲ့ သည့် အစဉ်အလာအထောက်အထား တစ်ရပ်ပင်ဖြစ်သည်။ ဝဋ္ဋဂိုဏ်ဇာတ် သည် သင်္ဂါယနာတင်ကျမ်းမဟုတ်၊ စင်းမယ် မဏ္ဍာသလာ ဇာတ်ဖြစ်သည် ဟု အလေးမပြုဘဲနေရန် မသင့်ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သမန္တစက္ခု ကျမ်းတွင် မုံရွေးဇေတဝန်ဆရာတော် က ဘုရားရုပ်တုတော်ကို ဘုရားကိုယ် တိုင်ထင်ရှားရှိစဉ်ကပင် လုပ်ဆောင် ကိုးကွယ်ကြောင်း သိသာသည်ဟု သာဓကများစွာဖြင့်မိန့်ဆိုထားပေသည်။

မန္တာဂီရိတောင်ရှိ ရုပ်ပွားတော်

ဟိမဝန္တာအရပ်တွင် မန္တာဂီရိ တောင်ရှိသည်။ ထိုတောင်တွင် မဟေ

သရနတ်မင်းက မြတ်စွာဘုရားထံ ခွင့် ပန်၍ ရုပ်တုတော်တစ်ဆူ တည်ထား ကိုးကွယ်ကြောင်း ဇမ္ဗူဒီပစာတမ်းတွင် ဖော်ပြထားသည်။ မဟေသရနတ် သည် တန်ခိုးကြီးသောနတ်ဖြစ်ကြောင်း၊ စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီး လေး ယောက်ပြီးလျှင် ငါးယောက်မြောက် တန်ခိုးကြီးသော နတ်ဟုဆိုသည်။ မန္တာဂီရိတောင်မှ အလွန်မွေ့ပျော်ဖွယ်ရှိ သောအရပ်၌ ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်သော မှန်ထွတ်မှန် စသည် တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ရွှေ တောင်၏အနှစ်နှင့် အလွန်တူသော ကျောင်းတော်ကြီးကို ပြုလုပ်သည်။ ကျောင်းတော်ကြီးအတွင်း၌ ရှုချင် စဖွယ် တင့်တယ်သော ဂန္ဓကုဋီတိုက် ကို ဖန်ဆင်းသည်။ ထိုဂန္ဓကုဋီတိုက် မြေအပြင်ကို ဖန်ပတ္တမြားတို့ဖြင့် ခင်း ထားသည်။ ဂန္ဓကုဋီတိုက်၏ အတွင်း၌ လက္ခဏာတော်ကြီးငယ်တို့ဖြင့် တင့် တယ်လှစွာသော ဘုရားသခင်၏ ရုပ် သွင်ဆင်းတုကို သက်တော်ထင်ရှား ရှိသကဲ့သို့ ပြုလုပ်ကိုးကွယ်သည်။ ဤ သည်တို့မှာ စာပေလာအရ ဖော်ပြခြင်း ပင် ဖြစ်သည်။

စာကြွင်း ။ ။ အထက်ဖော်ပြ ပါ အကြောင်းအရာများသည် မှတ် သားဖွယ်ရာနှင့် ကြည်ညိုဖွယ်ရာများ ဖြစ်ပါကြောင်း တင်ပြလေ့လာ ရေး သားလိုက်ရပါတော့သည်။

ပထမံဆရာကြီးဦးအောင်သူ

ကျမ်းကိုး။ ။ လောကချမ်းသာ အဘယလာဘမုနိ ရုပ်ပွားတော်မြတ် ကြီးသမိုင်းမှ ထုတ်နုတ်ဖော်ရေးသားပါ သည်။

ပဲခူးမြို့က

ထူးကဲအောင်ကြောင်း

မြတ်ရင်သာလျောင်းဘုရားကြီးများ

မော်တင်သိန်းဇော်

မြန်မာပြည်နှင့် ကမ္ဘာတွင် အကျော်အေးယျ အထင်ကရမှု ဖြစ်တော်မူကြကာ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် လျက် အလွန်အထူးမှ သပ္ပာယ်တော်မူကြသည့် "မဟာသာလျောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်

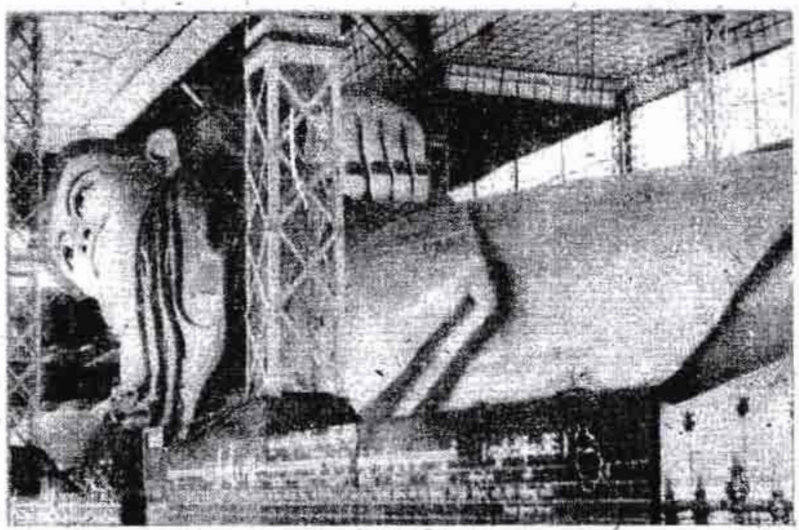
ပွားတော်မြတ်ကြီး သုံးဆူတို့သည် ပဲခူးမြို့တွင် သီတင်းသုံးစံပယ် တည်ရှိနေတော်မူကြပါသည်။ ထိုမဟာသာလျောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး သုံးဆူတို့မှာ နောင်တော်ကြီး မြသာ

လျောင်းဘုရားကြီး၊ ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီးနှင့် မဟာဗုဒ္ဓရုပ်စိန်သာလျောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ဘုရားကြီးတို့ဖြစ်ပါသည်။ ကော်ရော်ရှိခိုး ရိုကျိုးပူဇော် တင်

ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် (ပဲခူးမြို့၊ နောင်တော်ကြီး မြသာလျောင်းဘုရားကြီး)

ပြရသော် နောင်တော်ကြီး မြသာ
လျောင်းဘုရား ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးမှာ
ဉာဏ်တော်မြတ် ၂၇၀ ပေ၊ အမြင့်
တော် ၆၃ ပေ ရှိတော်မူအပ်ကာ ပဲခူး
မြို့၏ အနောက်ဘက်တွင် သီတင်းသုံး
စံပယ် တည်ရှိတော်မူနေပါသည်။ ဘုရား
ကြီး၏ သာသနိက ပရိဝုဏ်တော်မြတ်
အကျယ်အတွင်းတော်၌ နဂါးရုံဘုရား၊
မင်္ဂလာကန်တော် ဝတ်ပြုတရားထိုင်ရာ
ကွန်းရိပ်သာဆောင် ကိုးဆောင်၊ ပတ်
လည်တော်ရှိ ရွှေအရံစေတီတော်မြတ်
များ၊ ထွက်ရပ်မြန်း ဝိဇ္ဇာစိုရ်ကြီးများ
ဓာတ်နန်းတော်အတွင်း၌ ရသေ့ကြီး
ဦးခန္တီ၊ ဘိုးမင်းခေါင်၊ ဘိုးဘိုးအောင်၊
ဘုရားဒါယကာတော်မင်းမြတ် ဓမ္မစေတီ
မင်း၊ သူရဿတီနတ်မိမယ်၊ မယ်တော်
ရုပ်ပုံတော်မြတ်တို့နှင့်အတူ နားနေ
ဆောင်၊ ရိပ်သာဆောင် အသီးသီးတို့
တည်ရှိတော်မူအပ်ကြပါသည်။ ထို့အပြင်
မုခ်ဦးတော်၊ ဝင်းခြံတော်၊ သစ်ပင်ပန်းမန်
များလည်း ရှိကြကာ ဘုရားပွဲတော်ကြီး
ကို တန်ဆောင်မုန်းလတွင် ခမ်းနား
စည်ကား ကြီးကျယ်သိုက်မြိုက်စွာ
ကျင်းပကြောင်းကို လေ့လာမှတ်သားရ
ပါသည်။ ဘုရားရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး
တွင် "အဂ္ဂမဟာ သီရိသုဓမ္မသီရိ ဘုရား
ဒိဿိကာ အလှူအမကြီး ဒေါ်ခင်ကြည်"
မှ လှူဒါန်းအပ်ကြောင်းကိုလည်း ဖတ်
ရှုမှတ်သား သိရှိရပါသည်။ ဇရပ်ကြီး၊
လောကနတ်ရုပ်နှင့် ဘုရားခြံစည်းရိုး
အုတ်တံတိုင်းအကာများ ဖြစ်ပါသည်။
ရွှေသာလျောင်းဘုရား ရုပ်ပွား
တော်မြတ်ကြီးမှာ ဉာဏ်တော်မြတ်
၁၀၀ ပေ၊ အမြင့်တော် ၅၂ ပေ ရှိ
တော်မူအပ်ကာ ပဲခူးမြို့၏ အနောက်

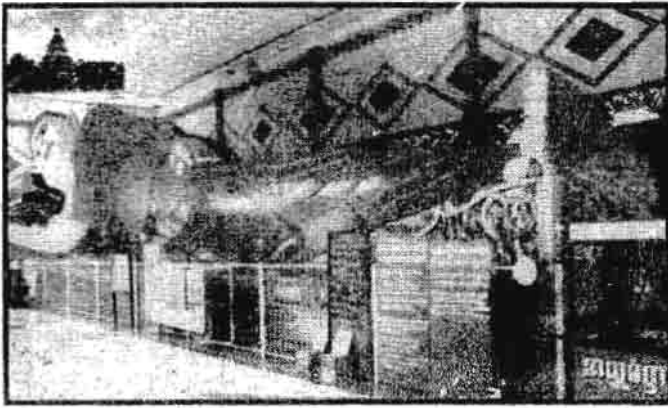

ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီး

ဘက်တွင် သီတင်းသုံးစံပယ် တည်ရှိ
တော်မူနေပါသည်။ ဘုရားရုပ်ပွားတော်
မြတ်ကြီးကို မိဂါဒိဗ္ဗမင်းက အေဒီ ၉၉၄၊
မဟာသက္ကရာဇ် ၃၅၆ ခန့်တွင် တည်
ထားကိုးကွယ် ပူဇော်ခဲ့ပြီး ဘုရင့်နောင်
မင်းက အေဒီ ၁၅၅၅ ခန့်တွင် ဆက်
လက်မွမ်းမံတော်မူခဲ့ကြောင်းကို လေ့
လာ မှတ်သား သိရှိရပါသည်။ ဘုရားပွဲ
တော်ကြီးကို နတ်တော်လတွင် ခမ်းနား
စည်ကား ကြီးကျယ်သိုက်မြိုက်စွာ ကျင်း
ပကြောင်းကိုလည်း လေ့လာမှတ်သား
ရပါသည်။
မဟာဗုဒ္ဓရူပခေါ် သမိုင်းဝင် စိန်
သာလျောင်းဘုရား ရုပ်ပွားတော်မြတ်
ကြီးမှာ ပဲခူးမြို့၏ အရှေ့ဘက်တွင်
သီတင်းသုံးစံပယ် တည်ရှိတော်မူနေပါ
သည်။ ဉာဏ်တော်မြတ် အလျား ၁၃၄
ပေနှင့် ခြောက်လက်မ၊ အမြင့်တော်
၂၈ ပေနှင့် ၉ လက်မ ရှိတော်မူပါ
သည်။ ဘုရားရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးကို
မိဂါဒိဗ္ဗမင်းက မြန်မာသက္ကရာဇ် ၃၅၆-

၃၆၆၊ 'ခရစ်သက္ကရာဇ် ၆၆၄-၁၀၀၄
ခုနှစ်အတွင်းတို့၌ တည်ထားကိုးကွယ်
ပူဇော်ခဲ့ပြီး ဘုရားကြီး၏ သာသနိက
ပရိဝုဏ်ရင်ပြင်ကျယ်တော်မြတ်အတွင်း
၌ ဘုရင်မကြီးရှင်စောပုတည်ခဲ့သော
သက္ကရာဇ် ၈၁၄-၈၃၃ အတွင်းရှိ ဇိန
ဗိမာန်စေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့် စိန်သာ
ရွှေကြာ အနန္တမြတ်စွာဘုရား၊ ဂန္ဓကုဋီ
တိုက်တော်၊ သီကြားမင်း၊ ခေါင်းလောင်း
တော်၊ မင်္ဂလာဗောဓိညောင်ပင်တော်
မြတ်၊ ရပ်တော်မူ၊ ထိုင်တော်မူ ဘုရား
ရုပ်ပွားတော်မြတ်များ၊ နားနေဆောင်၊
ညွှန်ရိပ်သာမွန်များ တည်ရှိတော်မူနေ
ကြပါသည်။ ဘုရားပွဲတော်ကြီးကို
တပေါင်းလတွင် ခမ်းနားစည်ကား ကြီး
ကျယ်သိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပကြောင်းကို
လည်း လေ့လာမှတ်သားရပါသည်။
မဟာမြတ်ရှင်သာလျောင်း ဘုရား
ကြီးတို့မှာ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင်တော်
မူခြင်း အလွန်အထူးမျှ ကြည်ညိုလှ
ပြု ရှိခိုးဖွယ်ကောင်းလှကာ အထူး

www.burmeseclassic.com

စိန်သာလျောင်းဘုရားကြီး

ပြအပ်ပါသည်။ ရိုက္ခီးစွာ အကြံပြုအပ်ပါသည်။ ကြည်ညိုဖူးမြော် လှူဒါန်းဆုပန်ကြခြင်းများဖြင့် ကြီးမြတ်ထူးကဲသော အောင်ကြောင်းအဖြာဖြာတို့ကို ခံစားနိုင်ကြရမည် ဖြစ်ပါကြောင်းကိုလည်း ကိုယ်တွေ့များအရလည်း ပန်ကြားအပ်ပါသည်။ လေးမြတ်စွာ အသိပေးအပ်ပါသည်။

ဘုရားဖူးသွားလမ်းညွှန်

(၁) မြသာလျောင်းဘုရားရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးနှင့် ရွှေသာလျောင်းဘုရားရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး နှစ်ဆူကို ပဲခူးမြို့အဝင်နှင့် အထွက်ဖြစ်ရာ မဇင်းတံတားဘေးမှတစ်ဆင့် ယာဉ်သွားလမ်းကြော။

(၂) စိန်သာလျောင်းဘုရား ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးကို ပဲခူးနှင့် သနပ်ပင်မြို့သွား ကားယာဉ်သွားလမ်းကြောတို့မှ သွားရောက်ဖူးမြော်နိုင်ကြပါသည်။ အငှားယဉ်များ၊ တုတ်တုတ်ယာဉ်၊ ဆိုက်ကား၊ လိုင်းကား အစုံအလင်တို့ ရှိကြပါသည်။

လေးစားအပ်ပါသော ကျေးဇူးကြီးအပ်သော ဆိုင်ရာ ဂေါပကအဖွဲ့ဝင် လူကြီးများ၊ ပညာရှင် ဆရာကြီးများအား လေးမြတ်စွာ ဂါရဝပြုလျက်...

မော်တင်သိန်းဇော်

ဝန်ခံချက် ။ ။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိဓမ္မဒါနမ္ပန်လွှာပါတို့နှင့် လေ့လာမှတ်သားရချက်တို့ကို ကိုးကားဖို့ငြိမ်း စုစည်းတင်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လိုအပ်၊ မပြည့်စုံ၊ လွဲမှားမှုများ ရှိက လေးမြတ်စွာ အနူးအညွတ်မှု တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

တလည်မျှ သပ္ပာယ်တော်မူအပ်ကြခြင်း၊ ဖူးရှ်မဝ စေတီရုံ၊ ရပ်တော်မူ၊ ထိုင်တော်မူ ဘုရားရုပ်ပွားတော်အစုံအလင်တို့ တည်ရှိကိန်းဝပ်တော်မူကြခြင်း၊ ရှေးဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ဘုရင်မကြီးတို့ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြခြင်း၊ စိန်၊ ရွှေ၊ မြဟူသော မွန်မြတ်တန်ဖိုးအနုဂ္ဂ ကြီးမြတ်လှသည့် မင်္ဂလာကျောက်မျက်တော်တို့၊ ရတနာတို့နှင့် ဘွဲ့မြတ်တော်ကြီးတို့ ကိန်းဝပ်တည်ရှိ ပေါက်မြောက်ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းတွင်နေကြ၍ ကြီးမြတ်လှသော မင်္ဂလာအောင်ဩဘာ ဟိတ်တော်ဝိသေသမွန်တို့ ခညောင်းနေတော်မူကြခြင်း၊ ရှေးဟောင်းမော်ကွန်း သမိုင်းဝင်ကျောက်စာ၊ သမိုင်းဂန္ထဝင် မှတ်တမ်းမှတ်ရာမွန်များ ရှိကြခြင်း၊ မြန်မာပြည်နှင့် ကမ္ဘာတွင်ပင် အထင်ကရ အကျော်ဒေးယျမျှ ထင်ရှားကျော်ကြား တန်ခိုးတော်ကြီးမားကာ ဆုတောင်းပြည့်ကြခြင်း၊ သွားရောက်ဖူးမြော်ရန် လမ်းကြောင်း ယာဉ်၊ ရထားတို့ အဆင်သင့်အစုံအလင်ရှိကာ ပြေပြစ်လွယ်ကူလှခြင်း၊ ပြည်တွင်းရှိသူများသာမက ပြည်ပဖြစ်ရာ ကမ္ဘာတိုင်းတစ်ပါး နိုင်ငံခြားသား

များစွာတို့ကပင် ရာသီမပြတ်တမ်းမျှလာရောက်ဖူးမြော် လေ့လာကြည်ညိုမှတ်တမ်းတင်အလေးထားကြခြင်း၊ စာရေးသူ ကိုယ်တွေ့များအရလည်း ကော်ရော်ရိုခိုး ရိုက္ခီးပူဇော် တင်ပြကန်တော့ ပန်းဆင်အပ်ရပါသော တင်ပြပါ "ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ဆုတောင်းပြည့်တန်ခိုးတော်ကြီး မဟာသာလျောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး" သုံးဆူတို့ကို သွားရောက်ဖူးမြော် ကြည်ညိုဆုတောင်းရပြီးနောက်တွင် အထင်ကရ အဆန်းတကြယ်မျှ ထူးကဲလှသော ကံကုသိုလ်အကျိုးရလဒ် လာဘ်လာဘအထူးနှင့် ဖြစ်အင်များကို ခံစားရခြင်းတို့ကြောင့် ရှေးဟောင်းနှင့် ယခုလက်ရှိဘုရားစေတီပုထိုး၊ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များ ထပ်တိုး၍ ပွင့်လန်းပေါ်ထွန်း စည်ကားနေရာ သာသနာနယ်မြေတော်ကြီးတစ်ရပ် အပါအဝင်ဖြစ်သော ပဲခူးမြို့ရှိ တင်ပြပါ မဟာသာလျောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး သုံးဆူသို့ သွားရောက်ကြည့်ညှိ ဖူးမြော်လှူဒါန်းကြပါမည့်အကြောင်းကို ကြီးမြတ်သော နှစ်ဖြာအကျိုးမျှော်၍ ဂါရဝမွန်တို့ဖြင့် လေးမြတ်စွာ တင်

ငါးသိန်းတစ်သောင်းနှစ်ထောင် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူသော ဘုရားရှင်တို့ကို

ရှိ ခိုး ပူ ဇော် ရှိ အ မိ ဌာ န် ပြု ကြ မည်

မြမဇ္ဈိမ(ကျုံမင်း)

သမ္မုဒ္ဒေဂါထာနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သူများ မစိမ်းကြပါ။ နှုတ်တက် ဖွဲ့ရွတ်ပွားကြသူလည်း များပါသည်။ ခရီးသွား၊ လမ်းသွားသူများလည်း အရေအတွက်များစွာ ရွတ်ကြပွားကြနှင့် ခါးဝတ်ပုဆိုးထက်ပင် မြွှာရွတ်ပွားနေသော ဂါထာ၊ သို့မဟုတ် ဂုဏ်တော်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရှေးလူကြီးများက စကားတစ်ခွန်းပြောလေ့ရှိသည်မှာ ဂါထာပေး တေးဖြစ်ဆိုသော စကားပင်ဖြစ်ပါသည်။ ရွတ်ရ ဖတ်ရ မှတ်ရလွယ်ကူစေရန် စေတနာရှင်များက ဗုဒ္ဓအမွေခံ ဂါထာမန္တန် အတော်များများကို တေးသွား(သီချင်း) အဖြစ် ဖန်တီးလိုက်ကြသောအခါ အလွယ်တကူဖြစ်သွားပြီး ပို၍ပင် ရွတ်ရ မှတ်ရ လွယ်သွားရပါသည်။ ထိုတေးသွားများတွင် သမ္မုဒ္ဒေဂါထာလည်း ပါဝင်ပါသည်။

စာရေးသူ ကျွန်မလည်း ထိုများလှစွာသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ထဲက လူတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် မိမိဘဝ၏ အထွေထွေသော အရေးအခင်းများ ပြေပြေစင်းစင်းဖြစ်စေရန် အားကိုးအားထားပြုရန် ရာချီ၊ ထောင်ချီ ရွတ်မိသည်က သမ္မုဒ္ဒေဂါထာပင် ဖြစ်ပါသည်။

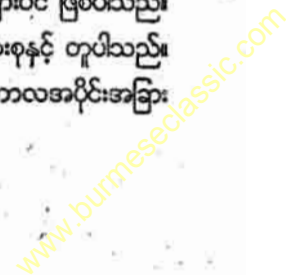
စာပေနယ်ကို ရောက်ရှိလာသည့်အခါမှ ရပ်တည်မိသည့် စာပေအရေးအသားက ဗုဒ္ဓဝင်ရသ၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတို့၏ ဂုဏ်တော်များဖြစ်၍ ပီပီသသ လေ့လာလိုက်စားလိုက်သောအခါ အကျိုးပွားများစွာ သိရှိလာရသော ဗုဒ္ဓဝင်ရေးရာအဖြာဖြာအပြင် ဥ၊ မန္တန်၊ မန္တရာ၊ ဂါထာများ၏

အဓိပ္ပာယ် ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန် စည်းကမ်းနည်းလမ်းများကို သိသင့်သိထိုက်သ၍ သိခဲ့ရ မှတ်ခဲ့ရပါသည်။

အမှန်စင်စစ် သမ္မုဒ္ဒေဂါထာဟု သိထားသော သမ္မုဒ္ဒေဂါထာသည် ဂါထာမဟုတ်ကြောင်းနှင့် ဘုရားရှင်ကိုရည်မှန်းရှိခိုးခြင်းဟု ခပ်လွယ်လွယ်သိလိုက်ရပါသည်။ သို့ပါ၍ စာရေးသူအဖို့ မည်သည့်စာပေမဆို အလွယ်မမှတ်သင့်ကြောင်း မိတ်ဆွေစာရေးဖော်ဆရာကြီးများ၏ သင်ကြားမှုကြောင့် ရှေးစာပေများတွင် ရှာဖွေခြင်း၊ ရဟန်းသံဃာ အရှင်မြတ်များထံ လျှောက်ထားမေးမြန်းခြင်းများဖြင့် အားထုတ်လိုက်သောအခါ သိခဲ့ရပါပြီ။ ထို့ကြောင့် စာဖတ်သူများလည်း စာရေးသူကျွန်မကဲ့သို့ ခပ်ရေးရေးသိနေပါလျှင် မှတ်မှတ်ထင်ထင် သိရှိမှတ်သားနိုင်ပါရန် ရေးသားပူဇော်ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

သမ္မုဒ္ဒေဂုဏ်တော်သည် ဤသတ္တလောကကြီး၌ ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်တော်မူခဲ့ပြီးသော ငါးသိန်းတစ်သောင်း နှစ်ထောင်နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူသော ဘုရားရှင်တို့ကို ရိုနှီးပူဇော်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထို ငါးသိန်းတစ်သောင်းနှစ်ထောင်နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူသော ဘုရားရှင်တို့သည် သင်္ချေနှစ်ဆယ်နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလတွင် ပွင့်တော်မူခဲ့သော ဘုရားရှင်များပင် ဖြစ်ပါသည်။ သင်္ချေဆိုသည်မှာ အသင်္ချေဆိုသော စကားစုနှင့် တူပါသည်။ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားသည့် နှစ်ကာလအပိုင်းအခြားတစ်ခုဟု မှတ်သားရမှာဖြစ်သည်။

ဂေါတမဘုရားရှင်သည် သင်္ချေနှစ်ဆယ်နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလက စပြီး ဘုရားဆုပန်ခြင်းကို အကြောင်းပြုပြီး သင်္ချေနှစ်ဆယ်နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းဟု ကိန်းဂဏန်းအမည် တပ်ယူထားခဲ့ခြင်းဟုလည်း မှတ်ယူရမှာဖြစ်ပါသည်။

ဂေါတမဘုရားရှင်၏ ဘုရားဆုပန်မှုကိုလည်း သိရှိမှတ်သားနိုင်ရန် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။ ကျန်သတ္တလောကတွင် ဘုရားရှင်စစ်စစ် ဖြစ်ရပါလို၏ဟူသော အဓိဋ္ဌာန်ပြု ဆုတောင်းခြင်းကို

- ၁။ စိတ်ထဲမှ ရည်မှန်း၍ ဆုပန်ခြင်း။
- ၂။ နှုတ်မှရွတ်ဆို၍ ဆုတောင်းခြင်း။
- ၃။ စိတ်နှင့်နှုတ်သာမက ကိုယ်၌ပါတည်သော ဆုတောင်းခြင်းများဖြင့် သုံးကြိမ်တောင်းဆုပြု အဓိဋ္ဌာန်ထားခဲ့ပါသည်။

ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားရှင်က ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်ကို နောင်သောအခါ ဘုရားစင်စစ် ဧကန်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဗျာဒိတ်တော်ပေးတော်မူခဲ့ပါသည်။ ဂေါတမဘုရားရှင်အဖို့ ဤကဲ့သို့ သုံးကြိမ်ဆုပန်ခြင်းကို သေချာစွာ မှတ်သားလိုက်သောအခါ ဤသို့ မှတ်သားပြန်ပါသည်။

သင်္ချေနှစ်ဆယ်နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလတွင် ဂေါတမဘုရားလောင်းသည် ဗြဟ္မဒေဝဘုရားရှင်ထံတွင် စိတ်ကရည်မှတ်၍ ဘုရားစင်စစ် ဧကန်ဖြစ်ရပါလို၏ဟု ဆုတောင်းရင်း ကောင်းမှုအလှူကိုပြုခဲ့၏။ ဤသို့ရည်မှန်းပြီး ပါရမီဖြည့်ကျင့်ခဲ့ရသော ကာလသည် ခုနစ်သင်္ချေကြာခဲ့ပြီး ပွင့်ထွန်းတော်မူခဲ့သော ဘုရားရှင်အရေအတွက်သည် တစ်သိန်းနှစ်သောင်းငါးထောင် ၁၂၅၀၀၀ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ခုနစ်သင်္ချေကာလ ကုန်ဆုံးသောအခါ ပေါရာဏဂေါတမဘွဲ့တော်နှင့် ဘုရားတစ်ဆူပွင့်တော်မူခိုက်တွင် ကျောင်း၊ သင်္ကန်း၊ ပစ္စည်းလေးပါး အလှူကိုပေးပြီး ပေါရာဏဂေါတမဘုရားရှင်ထံတွင် နှုတ်မှဖွင့်ဟ၍ ဘုရားစင်စစ် ဧကန်ဖြစ်ရပါလို၏ဟု ဆုတောင်းကာ ပါရမီဖြည့်ခဲ့သည့်ကာလမှာ ကိုး သင်္ချေကြာခဲ့ပါသည်။ ထိုကာလတွင် ဘုရားရှင်ပေါင်း သုံးသိန်းရှစ်သောင်းခုနစ်ထောင် (၃၈၇၀၀၀) ပွင့်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ကိုးသင်္ချေကာလ ကုန်ဆုံးပြီးသောအခါ တဏှက်ရာ၊ မေစက်ရာ၊ သရလက်ရာ၊ ဒီပင်္ကရာဆိုသော ဘွဲ့တော်များနှင့် ဘုရားရှင်လေးဆူ အစဉ်အတိုင်းပွင့်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံးပွင့်သော ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်ထံတွင် သုမေဓာရှင်ရသေ့ဘဝနှင့် ဘုရားကြွမည့်လမ်းတွင် မိမိကိုယ်ကိုကျောခင်းပြီး ကိုယ်ရော၊ နှုတ်ရော၊ စိတ်ပါ ဘုရားရှင် ဧကန်မလွဲ ဖြစ်ရပါလို၏ဟုဆိုပြီး ပါရမီတော်များဖြည့်ဆည်းရင်း စောင့်ခဲ့ရသည့်ကာလမှာ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကြာခဲ့ပါသည်။ ထိုကာလများတွင် ပွင့်ထွန်းတော်မူခဲ့သော ဘုရားရှင်ပေါင်းမှာ တောင်းဆုပြုဆုပန်ခဲ့သူ ဂေါတမဘုရားလောင်း အပါ အဝင် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ ၂၈ ဆူ ပွင့်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ရှင်းလင်းလွယ်ကူစွာ မှတ်သားနိုင်ကြရန် အချိန်ကာလ ကိန်းဂဏန်းအမှန်ဖြင့် မှတ်သားရသော် -

- (၁) ၇ သင်္ချေတွင် ပွင့်တော်မူခဲ့သော ဘုရားရှင် ၁၂၅၀၀၀ ဆူ၊
- (၂) ၉ သင်္ချေတွင် ပွင့်တော်မူခဲ့သော ဘုရားရှင် ၃၈၇၀၀၀ ဆူ၊
- (၃) (၄) သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ထွန်းပွင့်တော်မူခဲ့သော ဘုရားရှင် ၂၈ ဆူ။

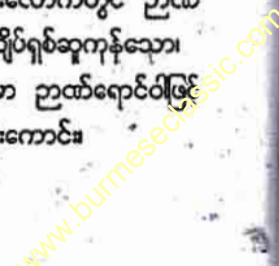
ပေါင်းလိုက်သောအခါ - သင်္ချေအားဖြင့် နှစ်ဆယ်၊ ကမ္ဘာအားဖြင့် တစ်သိန်း၊ ဘုရားရှင်ပေါင်း ငါးသိန်းတစ်သောင်း နှစ်ထောင်နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ။

သို့ပါ၍ သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာခေါ် သမ္ဗုဒ္ဓေဂုဏ်တော်သည် ငါးသိန်းတစ်သောင်း နှစ်ထောင်နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူသော ဘုရားရှင်တို့အား ရည်ညွှန်းသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင် သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော်၏ အနက်ပြန်ဆိုမှုကို အသေအချာ ပူဇော်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ဝိအကျိုးရှိသော ကုသိုလ်တရားများပွားများနိုင်မှာ ဖြစ်ပါ၍ အနက်ပြန်ဆိုမှုကိုလည်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

အဋ္ဌဝီသံ - သုံးပါးဘဝ သုံးလောကတွင် ဉာဏရောင်ဖိတ် အောင်ဘိသိက်ဖြင့် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူကုန်သော၊

သမ္ဗုဒ္ဓေစ - တန်ဆောင်ပမာ ဉာဏ်ရောင်ဝါဖြင့် သစ္စာလင်းထိန်မြတ် မုနိန်တို့ကိုလည်းကောင်း။

ခွဲခွဲသည့်သတိထားစေ

မွေ့လျော်သည့် တစ်သောင်းနှစ်ထောင်ကုန်သော၊
သမ္မုဒ္ဒေစ - လရောင်ပမာ ဉာဏ်ရောင်ဝါဖြင့် သစ္စာ
ပွင့်လင်း တရားမင်းတို့ကိုလည်းကောင်း။

ပစ္စသံတသဟဿနီ - သောင်းထိုက်စကြဝဠာ ဂုဏ်
ဝါရောင်ဟိန်း ငါးမာန်ငြိမ်းသည့် ငါးသိန်းအရေအတွက်ရှိ
ကုန်သော၊

သမ္မုဒ္ဒေစ - နေရောင်ပမာ ဉာဏ်ရောင်ဝါဖြင့်
သစ္စာလင်းပြောင် မြတ်ဘုန်းခေါင်တို့ကိုလည်းကောင်း။

အဟံ - တပည့်တော်သည်၊

သီရိသာ - ဦးခေါင်းရတနာ မြတ်အင်္ဂါဖြင့်၊

နမာမိ - ရှိခိုးပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ဝါဠုကာ ဂင်္ဂါ - ဂင်္ဂါမြစ်ထဲ ကျောက်သလဲတို့သည်၊

အပ္ပာ - နည်းကုန်၏

နိဗ္ဗုတာ - ခန္ဓာတတ်သိမ်း ငြိမ်းတော်မူကုန်ပြီးတ

သော၊

ဝိနာ - ငါးမာန်အောင်မြင် ဘုရားရှင်တို့သည်၊

အနန္တ - သိန်းသန်းကုဋေ တွက်ရေများပြား ဂဏန်း

အားဖြင့် အပိုင်းအခြားရှိတော်မမူကြကုန်။

တေသံ - ထိုနှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ နိဗ္ဗုမြတ်ကိန်း ငါးသိန်း

အပေါင်း တစ်သောင်းနှစ်ထောင်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့

အား။

အဟံ - တပည့်တော်သည်၊

နမာမိ - ရိုသေမြတ်နိုး လက်စိုဦး၍ ရှိခိုးပါ၏ အရှင်

ဘုရား။

တေသံ - ထိုဘုရားရှင်တို့၏။

ဒေသီတံ - ဟောတော်မူအပ်သော၊

ဓမ္မဉ္စ - မင်္ဂလေးတန်း၊ ဖိုလ်လေးတန်း၊ နိဗ္ဗာန်ပရိယတ်

ဆယ်ပါးသော တရားတို့ကိုလည်းကောင်း။

သံယဉ္စ - မဂ္ဂဇ္ဇာန်၊ ဖလဇ္ဇာန် ရှစ်တန်သော အရိယာ

သံယာအပေါင်းကိုလည်းကောင်း။

အဟံ - တပည့်တော်သည်၊

အာဒရေန - ရိုသေစွာ။

နမက္ကာရာနဘာဝေန - ရတနာမြတ်သုံးပါးကို မြတ်

ပူဇော်ရှိခိုးရသော အာနဘော်ကြောင့်၊

သဗ္ဗေ - ခပ်သိမ်းကုန်သော၊

ဥပဗ္ဗဇေ - ဘေးရန်မှန်သမ္မုကို၊

ဟိတာ - မြို့ပျံမကပ် ချိုးနိမ်တတ်၍၊

အနေကအန္တရာယာဝိ - တစ်ပါးမက များလှသောင်း

ကြောင်း အန္တရာယ်အပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း။

အသေသတော - အကြွင်းအကျန် မရှိသောအားဖြင့်

ဝနဿန္တ - ကင်းစင်လွင့်ပ ပျောက်ပျက်ကြပါစေကုန်

သတည်း။

ငါးသိန်းတစ်သောင်းနှစ်ထောင် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ

(၅၁၂၀၂၈) ဆိုသည့် အရေအတွက်ကိန်းများကို ပေါင်းသော်

(၅ + ၁ + ၂ + ၀ + ၂ + ၀ + = ၁၈) ပေါင်းခြင်း ၁၈

ကို ပေါင်းပြန်လျှင် (၁ + ၈ = ၉) ၉ ဆိုသော ဂဏန်းတစ်ခုကို

ရမှာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဂန္ဓာရီအတတ်ပညာအတွက် ပွားများ

နေကြသူများသည် သမ္မုဒ္ဒေဂါထာကို ၉ ခေါက်၊ ၁၈ ခေါက်၊

၂၇ ခေါက်ဆိုသော ကိုးနဝင်းလိုက် ရွတ်ပွားလေ့ရှိကြပါသည်။

ဤသို့ဆိုသော် ၉ ခေါက်ထက် ပိုသော ၁၈ ခေါက်

သည် ငါးသိန်းတစ်သောင်းနှစ်ထောင် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဆိုသော

ဘုရားရှင်များအား နှစ်ခါနှစ်ဆ ရှိခိုးပူဇော်ကြပြီး ဖြစ်သလို

၂၇ ခေါက်နှင့် ထိုထက်မက ရွတ်ပွားသူများလည်း အဆတိုး၍

နေမှာဖြစ်ပြီး အကျိုးတရားများ ဆပွားနေမှာလည်း သေချာ

နေပါသည်။ သို့ပါ၍ သမ္မုဒ္ဒေဂါထာတော်မြတ်ကို နေ့ညမပြတ်

ဂရုထား၍ ပွားများနိုင်ကြပါစေသတည်း။

မြပဉ္စုဝေ(ကျမဇး)

ပဉ္စလောဟာ ဝရမုနိ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်သမိုင်း

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ဦးသန့်ဝင်(B.A)

ရှင်တစ်ထောင် သုံးကြိမ်တိတိ ကြက်ပျံမကျ စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာကျင်းပခဲ့ရာတွင် မင်္ဂလာဆင်တော်ဖြင့် ပဉ္စလောဟာဝရမုနိ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကြီးအား ပင့်ဆောင်၍ ရှင်တစ်ထောင်သံဃာများ မြို့တွင်းလှည့်လည်ပါဝင်အပူဇော်ခံရာတွင် သံဃာတော်တန်းရှေ့မှ ပါဝင်အပူဇော်ခံခဲ့ကြောင်း ထိုဘုရား၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိသမိုင်းကို သီးခြားဖော်ပြပါမည်ဟု ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ယခု ရေးသားဖော်ပြအပ်ပါသည်။

သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်စံထားဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ရန်ကုန်သို့ သာသနာပြုကြွမြန်းတော်မူတိုင်း ညစဉ် ၇ နာရီမှ ၉ နာရီအတွင်း ရွှေတိဂုံဆံတော်ရှင် မြတ်စွာဘုရားကြီး၏ အရှေ့ဘက်မှခံ(ဗဟန်းမှခံ) ဒေါ်ငွေငင် ကောင်းမှု ရေကြည်တော်တန်ဆောင်း၌ ပုတီးစိပ်တော်မူလေသည်။ ၁၃၃၈ ခု၊ နတ်တော်လပြည့်ကျော် ၇ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေ ၇ နာရီအချိန် ရေကြည်တော်တန်ဆောင်းသို့ ကြွလာတော်မူသောအခါ တန်ဆောင်းဝမှစ၍ ဆရာတော်ဘုရားဝတ်ပြုသောနေရာထိတိုင်အောင် တဘက်များ သူ့ထက်ငါခင်းကြပြီး ပန်းမွှေရာများ ကြဖြန့်ထားလေသည်။ ပန်း တံခွန်ကုက္ကာ၊ နံ့သာတိုင်၊ အလင်းတိုင် စသည့် လှူဖွယ်ဝတ္ထုများတို့ကို တိုးဝေလှူဒါန်းကြလေသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်တိုင် လက်ဖြင့် ပန်းနံ့သာများကို ရှေ့အခင်းပေါ်တွင် ဘုရားလှူပြီး ချထားတော်မူလေသည်။ ပန်းပုံမှာ တစ်တောင်ခန့်မြင့်နေပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားက ပရိကံပြုပြီး ယနေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မြစ်၍ သုဂတော သိဒ္ဓိဂုဏ်တော် ၂၇ ပတ် ပုတီးစိပ်ရန်

မိန့်ကြားသဖြင့် အားလုံးပုတီးစိပ်၍နေကြသည်။ ဆရာတော်၏ လက်ရာဘက်ဘေးတွင် ဦးခင်မောင်ချော+ခေါ်ချောချောတို့၏ သမီး အသက်ငါးနှစ်အရွယ်ရှိ မချောကလျာမိုး ထိုင်လျက်ရှိ နေပါသည်။ ည ၇ နာရီ ၄၅ မိနစ်လောက်တွင် ပုတီးစိပ် ပြီးကြသောအခါ မေတ္တာခံယူ၊ မေတ္တာပို့ အမျှဝေပြီးနောက် ဆရာတော်ဘုရားရှေ့တွင် အများလှူထားသော ပန်းပုံပေါ်မှ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ဆရာတော်ဘုရားသည် လက်ကိုင်ပုဝါ အဖြူဖြင့် ဖုံးအုပ်၍ယူထားပြီး ဆရာတော်ဘုရား၏ဘေးတွင် ထိုင်လျက်ရှိသည့် ချောကလျာအား ဘာမြင်သလဲဟု အမိန့်ရှိ သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင်ဝတ်ထားသော သျှောင် ထုံးကြီးနှင့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် စိပ်ပုတီးနှင့် တောင်မွှေး ကိုင်ထားပြီး မတ်တတ်ရပ်နေတာ မြင်လိုက်ရပါသည်ဟု ဆရာ တော်ဘုရားကို လျှောက်ထားသည်။

တန်ဆောင်းအတွင်း ဒကာ၊ ဒကာမ ဘယ်နှဦးရှိ သည်ကို ရေတွက်စေရာ ၃၂ ဦးရှိကြောင်း လျှောက်ထား သည်။ “အားလုံး ရွှေတောင်တန်းဦးအေး အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ကြ” ဟု ဆရာတော်က မိန့်ကြားသည်။ အားလုံး ဦးအေးအိမ်သို့ လိုက်သွားကြသည်။ ဦးအေးအိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဆရာ တော်က ဒကာ၊ ဒကာမ ဘယ်နှဦးရှိသလဲဟု တစ်ဖန်အမိန့် ရှိ၍ ပြန်လည်ရေတွက်သည့်အခါ အားလုံး ဒကာ၊ ဒကာမ ၃၀ ယောက်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားပါသည်။ ခေါက်တာ ဦးချစ်ဆွေအား ဖုန်းဆက်ခေါ်ရန်နှင့် ကလာပ်တစ်ခုယူခဲ့ရန် ဆရာတော်က အမိန့်ရသဖြင့် ကြွေကလာပ်ကိုယူလာသည်။ လက်ကိုင်ပုဝါအဖြူနှင့် ဆရာတော်ကိုင်ယူလာသော အရာ ဝတ္ထုကို ထိုကြွေကလာပ်ပေါ်တွင် ဖွင့်၍တင်လိုက်သောအခါ ဘုရားဆင်းတုတော် ဖြစ်နေပြီး အလွန်သပွယ်သဖြင့် ပရိတ် သတ် ဒကာ၊ ဒကာမများ သဒ္ဓါကြည်ညိုစွာ ဖူးမြော်မဝ ဖြစ်နေကြ၏။

ဆရာတော်ဘုရားက မိန့်တော်မူသည်မှာ ၇-၁၂- ၁၉၇၆၊ အင်္ဂါနေ့က ဦးချစ်ဆွေရဲ့နေအိမ်မှာ သီတင်းသုံးနေ တုန်း လာဇာဒေဝီနတ်သမီး ရောက်လာပြီး အရှင်ဘုရား ပူဇော်လို့ ဘုရားတစ်ဆူလှူဒါန်းပါမည်ဘုရားဟု လျှောက်ထား တယ်။ မဟိန္ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများက ဘုရားဆင်းတုတော် ပဉ္စလော

ဟာ ဝရမုနိဓာတ်သေင်းပါးဘုရားကို ကမ္ဘာသူ၊ ကမ္ဘာသား မြန်မာပြည်သူ၊ မြန်မာပြည်သားအပေါင်းတို့ ကပ်ကြီးသုံးပါးမှ ကျော်လွှတ်စေရန်အတွက် ကိုးကွယ်ရန် ပေးလှူလာမယ် ဆိုတာကို လာဇာဒေဝီနတ်သမီးက လျှောက်ထားတယ်။

နတ်သမီးက ဘယ်နေ့လှူမယ်၊ ဘယ်နေရာမှာလှူ မယ်လို့ မပြောဘူး။ လာဇာဒေဝီနတ်သမီးရဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန် က ဦးခေါင်းမှာ အလီဒဏတ်ဘုရင်မဆောင်းတဲ့ သရဖူမျိုး ဆောင်းထားတယ်။ သူ့ဝတ်ရုံဟာ နောက်မှာ လေးငါးလံ လောက်ရှည်တဲ့ ပုဝါအဖြူရောင်ဖြစ်တယ်။ ဒီအကြောင်းကို ဦးချစ်ဆွေအား ပြောတော့ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရား တစ်ဆူ လှူမယ်ဆိုတာတော့ မပြောဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ ဦးချစ်ဆွေက တပည့်တော်ကို စွန့်ခဲ့ပါဘုရားလို့ လျှောက်လိုရှိလျှင် ဆရာတော်အနေနဲ့ အငြင်းရခက်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဘာပစ္စည်းလှူမယ်ဆိုတာ အတိအကျ မပြော ခဲ့ဘူး။

ဆရာတော်ရဲ့ ပုတီးစိပ်လာခဲ့တဲ့ သက်တမ်းတစ် လျှောက်မှာ ထူးထူးခြားခြား ပစ္စည်းတွေရရင် ဆရာတော်ရဲ့ မွှေးနေနဲ့ ဘုရားများပေါ်မှာ ရတတ်တယ်။ ဒီနေ့လည်း မနေ့က လာဇာဒေဝီနတ်သမီး လျှောက်ထားတဲ့အတိုင်း ဘုရားပေါ် မှာ ပုတီးစိပ်နေတုန်းမှာ ဘုရားတစ်ဆူကို လာရောက် လှူဒါန်းသွားတယ်။ ဘုရားဘွဲ့တော်က ဝရမုနိလို့ခေါ်တယ်။ ဟောဒီကလာပ်ပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ဘုရားပဲ။ ဦးချစ်ဆွေ ကိုယ်တိုင် ပထမကြည့်ရှုစေလိုတယ်။

ဉာဏ်တော်မှာ သုံးလက်မခွဲခန့် ရှိသည်။ အလေးချိန် ချိန်ကြည့်ရာ ၆၀ ကျပ်သားခန့်ရှိသည်။ အရောင်တော်မှာ ငှက်ခါးရောင်သန်းပြီး နီ-ဝါ-ဖြူဖြစ်၏။ ဤဘုရားဟာ ပဉ္စ လောဟာဆိုတဲ့ သံ-သွပ်-တော်-ပြဒါး-ဂျွတ်(ဓာတ်သေင်း ပါး)တို့ဖြင့် သွန်းလုပ်တဲ့ ဘုရားဖြစ်တယ်။

ဝရမုနိဘုရားဘွဲ့တော်၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဘဝဆက် ပစ္စန်းဆက်မှာ ရစရာရှိပစ္စည်းဥစ္စာ အမွေဟောင်းအကြွေး ဟောင်းများ ရရှိစေသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်ဟု သိရပါသည်။

မှတ်တမ်းအကျဉ်း

ဘုရားဘွဲ့တော် - ဝရမုနိ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်။
သွန်းလုပ်သည့် ဓာတ်သေဇီးပိး - ပဉ္စလောဟာ
(သံ-သွပ်-တော်-ပြုခါး-ရွတ်)

ပေးလှူရန် အကြောင်းကြားသူ - လာတာဒေဝီနတ်
သမီး။ (ထိုနတ်သမီး၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကို သီးခြားဖော်ပြပါမည်။)

ပေးလှူလာသောပုဂ္ဂိုလ် - မဟာဒွိရင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ
မှတစ်ဆင့် ဘိုးသစ္စာ။

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် - သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်စံ
ထားဆရာတော် အရှင်ဝါယာမာဘိဝံသ

ပေးလှူမည့်ဟု ပြောသည့်နေ့ - ၇.၁၂.၁၉၇၉။
အင်္ဂါနေ့ ညသန်းခေါင်ယံအချိန်

ပေးလှူသည့်နေ့ - ၈.၁၂.၁၉၇၆။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့
၁၃၃၈ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လပြည့်ကျော် ၇ ရက်၊ ည ၇ နာရီ
၅၅ မိနစ်။

ပေးလှူသည့်နေရာ - ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီး
၏ အရှေ့ဘက် ဒေါ်ငွေငင်ကောင်းမှု ရေကြည်တော်
တန်ဆောင်းအတွင်း ၃၂ ယောက်သော ကောင်းမှုရှင်များ
လှူဒါန်းသော ပန်းမွှေရာပုံကြီးပေါ်။

ဝရမုနိရုပ်ရှင်တော်မြတ် စတင်ရရှိစဉ်က
တွေ့ရှိသူများစာရင်း

- ၁။ ဦးအေး+ဒေါ်ကြည် မိသားစု
- ၂။ ဦးသန်းတင်+ဒေါ်ထွေး မိသားစု
- ၃။ ဦးညွန့်လှိုင် မိသားစု
- ၄။ ဦးစန်းမောင်+ဒေါ်မမလေး မိသားစု
- ၅။ ဦးစိန်မောင် မိသားစု
- ၆။ ဦးခင်မောင်ချော+ဒေါ်ချောချော မိသားစု
- ၇။ ဗိုလ်မှူးထွန်းတင် မိသားစု
- ၈။ ဦးမောင်မောင်လွင် မိသားစု
- ၉။ ဦးမြင့်ဦး+ဒေါ်တင်အေး မိသားစု
- ၁၀။ ဗိုလ်မှူးအောင်ကြည်+ဒေါ်ချစ်ချစ် မိသားစု

- ၁၁။ ဗိုလ်မှူးမြသိန်း+ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စန်း မိသားစု
- ၁၂။ ဦးတင်ကြည်+ဒေါ်မြမြ မိသားစု
- ၁၃။ ဒေါ်သိန်းသိန်း မိသားစု
- ၁၄။ ဦးရန်ရှင် မိသားစု
- ၁၅။ ဦးစိန်လွင် မိသားစု
- ၁၆။ ဦးလှရွှေ မိသားစု
- ၁၇။ ဗိုလ်ကြီးရဲအောင် မိသားစု
- ၁၈။ ဦးဘာသာ မိသားစု
- ၁၉။ ဦးကြည်လင် မိသားစု
- ၂၀။ ဦးသိန်းမောင် မိသားစု
- ၂၁။ ဦးကြည်ဝင်း
- ၂၂။ ဦးထွန်းမြင့်
- ၂၃။ ဦးစိန်သန်း+ဒေါ်နီနီ မိသားစု
- ၂၄။ ဦးအေးမောင်။
- ၂၅။ ဦးစိန်က (ခ) ဦးတင်လှိုင်
- ၂၆။ ဦးကျော်ငြိမ်းမိသားစု။
- ၂၇။ ဦးသန့်ဇင်+ဒေါ်ငွေငွေဇင် မိသားစု
- ၂၈။ ဦးမြသီး+ဒေါ်သန်းလှ မိသားစု
- ၂၉။ ဦးရွှေစိန်
- ၃၀။ ဒေါ်လီလီသာ မိသားစု
- ၃၁။ ဒေါက်တာချစ်ဆွေ+ဒေါ်မိမိ မိသားစု
- ၃၂။ ဒေါ်အမာ မိသားစု

ဒေါက်တာချစ်ဆွေရောက်ရှိလာသောအခါ ဒကာ၊
ဒကာမများ စုစုပေါင်း ၃၁ ဦးဖြစ်သွားပြီး ၃၁ ဘုံသားလုံး
အကျိုးများကြစေရန် တစ်ဦးလျှင် ၃၁ မတ် (၇/၂၅ ပြား)
လှူဒါန်းစေလျက် တစ်ဦးလျှင် သုံးရက်တာ မိမိအိမ်တွင်
ဝရမုနိရုပ်ရှင်တော်မြတ်အား ပူဇော်ခွင့်ရရှိကြပါသည်။
ဝရမုနိ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်သည် အနစ် ၃၀ မြောက်
အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ၁၃.၁၀.၂၀၀၆ နေ့မှ ၁၀.
၁.၂၀၀၇ နေ့ထိ ရက်ပေါင်း ၉၀ အိမ် ၉၀ သို့ အပူဇော်ခံ
ကြံ့ခိုင်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ဦးသန့်ဇင်(B.A)

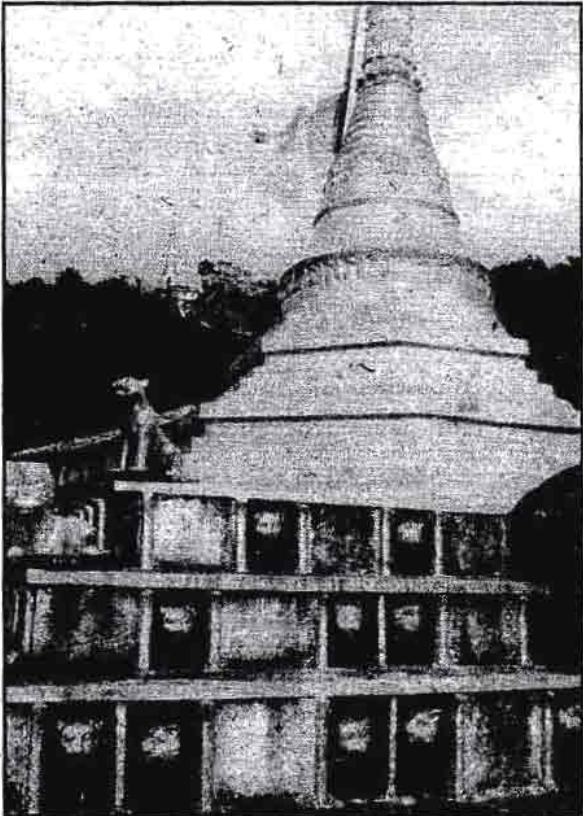
ထူးထွေဆန်းပြား

ကျားတစ်ရာ ကြောင်တစ်ရာဘုရား

မင်းရွှေသိန်း|လင်းကျိုက်|

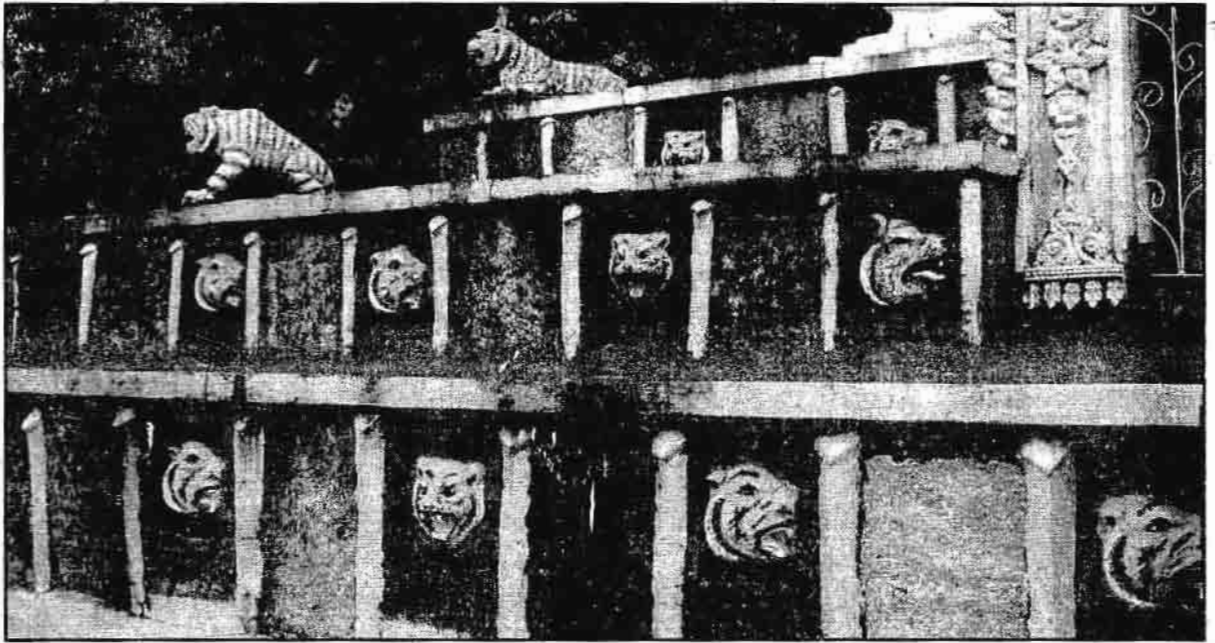
ကျားတစ်ရာ ကြောင်တစ်ရာဘုရား ဆိုသောနာမည်ကြီးလိုက်စဉ်ကပင် မိမိစိတ်ဝင်စားသွားရသည်မှာ ကြာလှပေပြီ။ အစပထမ၌ တစ်ခုတည်းလားဟု ထင်မိသော်လည်း အသေအချာ စုံစမ်းလေ့လာကြည့်လိုက်မှ ကျားတစ်ရာဘုရားနှင့် ကြောင်တစ်ရာဘုရား ဆိုကာ သီးခြား တစ်ခုစီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

မွန်ပြည်နယ်၊ ဘီးလင်းမြို့နယ်၊ တောင်စွန်းဒေသ၌ အရှေ့အနောက်တန်းလျက်ရှိသော ကေလာသတောင်တန်းအား အဝေးမှပင် ထီးထီးတည်းမြင်နိုင်ပါသည်။ ၎င်းတောင်တန်း၏ အပေါ်နှင့် တောင်ခြေနေရာတို့တွင် ရှေးသုဝဏ္ဏသမိုဓေတီကပင် စေတီများ၊ သာသနိက အဆောက်အအုံတို့ဖြင့် သာသနာတော်ရောင် ထွန်းလင်းတောက်ပခဲ့ကြောင်း သမိုင်းအစောင်စောင်၌ တွေ့ရှိမှတ်သားဖူးပါသည်။ ကေလာသတောင်၏ အမြင့်ဆုံးတောင်ထိပ်ပေါ်၌ တည်ထားသော သမိုင်းဝင် ကေလာသဆံတော်ရှင်စေတီအား ဗဟိုပြု၍ အရှေ့ဘက်တွင် ဖောင်တော်ဦးစေတီ၊ ရွှေစည်းခုံစေတီ၊ ကြက်မင်းတောင်စေတီ၊ ကျိုက်ဒေးယျံစေတီ၊ နေထပ်ဆံတော်စေတီများ တည်ရှိပြီး အနောက်ဘက်၌ နေထိတ်စေတီ၊ ဝေပုလ္လတောင်စေတီ၊ ကျိုက်တလန်းစေတီ၊ အထက်ပါ ကျားတစ်ရာ၊ ကြောင်တစ်ရာဘုရားတို့ တည်ရှိပါသည်။ ၎င်းစေတီများသို့ အလွယ်တကူ သွားရောက်ကြည့်ရှုနိုင်ရန်အတွက် ကျိုက်ထီးဆောင်းဆရာတော်ဘုရားဘိဝံသကလုပ်ပေးထားသည့် ကွန်ကရစ်ကားလမ်းများအား အသုံးပြု၍ အနံ့အပြားတွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

ကြောင်တစ်ရာဘုရား ပလ္လင်သုံးဆင့်မှ ကြောင်ဦးခေါင်းရုပ်တုများ

မိမိသည် သုဝဏ္ဏဘူမိမြို့ဟောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အချက်အလက်များ စုဆောင်းခြင်း၊ မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကူးခြင်းအလုပ်တို့ဖြင့် ကေလာသတောင် နေရာအနံ့အပြားသို့ မကြာခဏရောက်ရှိသဖြင့် တောင်တန်းအပေါ်

ကျားတစ်ရာဘုရားပလ္လင်မှ ကျားခေါင်းပုံများ

လျှောက်မှ စေတီများအကြောင်းကိုလည်း ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းနှင့် ဘုန်းရောင်ဂျာနယ်တို့၌ ဓာတ်ပုံများနှင့်တကွ ရေးသားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် ရေးသားရန်စေတီများ များစွာကျွန်ရိုနေပါသေးသည်။ ၎င်းကျွန်ရိုသော စေတီများထဲတွင် ကျားတစ်ရာ ကြောင်တစ်ရာဘုရားလည်း ပါဝင်သည်ဟု ဆိုရမည်ပင်။ လွန်ခဲ့သော ဇန်နဝါရီလထဲ ရောက်မှ ကင်းရွာတွင်နေထိုင်သော ကိုအောင်သန်းဦး၏ ကျေးဇူးဖြင့် ကျားတစ်ရာ ကြောင်တစ်ရာဘုရားသို့ မိမိရောက်ဖြစ်သွားရပါသည်။ သုတေသီများ ဘုရားဖူးများအတွက် လမ်းညွှန်ရမည်ဆိုလျှင် ရန်ကုန်-မော်လမြိုင် အဝေးပြေးကားလမ်းအတိုင်း သွားလျှင် ကျိုက်ထိုမြို့ အထကကျောင်း လွန်သည်နှင့် ညာဘက်လမ်းထဲခိုးဝင်၍ ဆက်လက်သွားပါက မိနစ် ၃၀ မျှနှင့် ရောက်ရှိနိုင်ပါသည်။ ကျိုက်ထိုမြို့နယ်ဧရိယာလွန်၍ ကွင်းကျားနေရာသို့ ဖြတ်ပြီးဆိုလျှင်ပင် စိမ်းမောင်မိုင်းညိုလျက်ရှိသော ကေလာသတောင်တန်းအား ထီးထီးမားမား လှမ်းတွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ တောင်စွယ်၏ အနောက်ဘက်အစွန်တွင် ရှေးခေတ်ကာလ သုဝဏ္ဏဘူမိမြို့ နေရာဖြစ်ပြီး ဟံသာဝတီခေတ်တွင်မူ တိုက်ကုလားမြို့ဟု တွင်ခဲ့သည်။ တစ်ဖန်

ကိုလိုနီခေတ်သို့ရောက်ရှိစဉ်က အရက်သမ္မာဟု သမုတ်ခဲ့ပြန်ရာ ၁၉၇၄ ခုနှစ် အခြေခံဥပဒေရေးဆွဲရာတွင် ဒေသခံတို့၏ တောင်းဆိုချက်အရ ရက်ကန်းသည်မ္မာဟု ပြောင်းလဲခဲ့သည်မှာ ယနေ့ထိတိုင် ဖြစ်ပါသည်။

“အေးဗျာ...မွန်သူရဲကောင်း လဝွန်းအိမ်ကို အဓိကဇာတ်ကောင်ထားပြီး ကျွန်တော်ရေးခဲ့တဲ့ နှင်းကေသရာချစ်သောသူရဲကောင်း ဝတ္ထုဟာ တိုက်ကုလားမြို့ကို အခြေခံထားပေမယ့် ကျွန်တော် မရောက်ဖူးခဲ့ဘူးဗျ။ ခု...ဆရာလှမ်းပြမှ တိုက်ကုလားမြို့ဆိုတာ သိရတာပါ။ ဘုရင်ရာဇာဓိရာဇ်က သူရဲကောင်း မသံလုံကို အရက်မူးဒေသခံတိုက်၊ ခေါင်ငါး ဆက်အိမ်ကြီးပေါ်တင်ပြီး နှင်းကေသရာနဲ့ လက်ထပ်ပေးတဲ့အပြင် လဝွန်းအိမ် ဘွဲ့ပါ ချီးမြှင့်လိုက်တာ ဒီနေရာမှာကိုး”

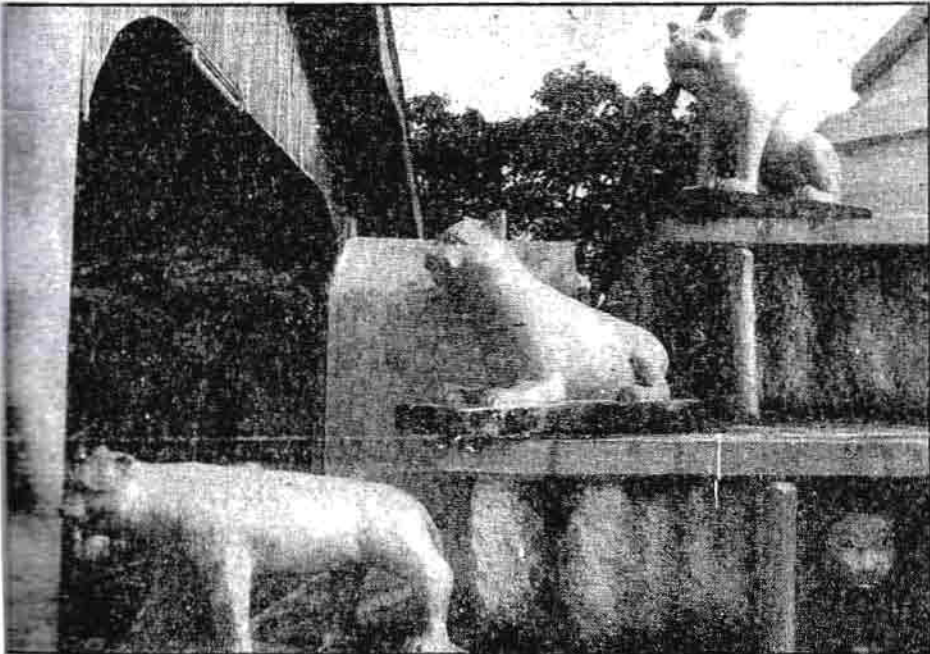
၂၀၁၃ ခုနှစ် ကင်းရွာစာပေ ဟောပြောပွဲခရီးစဉ်တွင် မိမိနှင့်အတူ ဆရာချစ်ဦးညို၊ ဆရာမောင်သာချိုတို့ ကားစီးလာကြရာမှ တိုက်ကုလားမြို့ နေရာဟောင်းအား မိမိပြုသလိုက်ချိန်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ဆရာချစ်ဦးညိုက ဗွမ်းမောဖွယ်ရာအသံဖြင့် မှတ်ချက်ပြုလာခြင်းဖြစ်သည်။ ဤဒေသ

www.burmeseclassic.com

မှ ရက်ကန်းသည်မရွာ၊ ဝင်းကရွာ၊ ကင်းရွာ ရေယာကို သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမြို့နေရာဟု သတ်မှတ်ခဲ့ရာတွင် အငြင်းပွားမှု အမျိုးမျိုး ရှိခဲ့သော်လည်း သမိုင်းပညာရှင် ဆရာကြီးများ ဖြစ်သော ဒေါက်တာသန်းထွန်း၊ ဒေါက်တာသန်းထွန်း(ရွှေဘို) နှင့် ကိုယ်တိုင်သုတေသနလုပ် ဖော်ထုတ်ခဲ့သော ဒေါက်တာ နိုင်ပန်းလှတို့၏ အထောက်အထားများနှင့်တကွ ခိုင်လုံစွာ ထုတ်ဖော်ပြသလာသည့် အချက်အလက်များအရ ရာသီဥတု အခြေအနေနှင့် အခြားအကြောင်းအရာတို့ကြောင့် တစ်ပြန် တစ်လဲ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသော သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသည် လက်ရှိသထုံ မြို့နေရာနှင့် ကေလာသတောင်ခြေမှ ရက်ကန်းသည်မရွာ၊ ဝင်းကရွာနေရာတို့ဖြစ်ကြောင်း မိမိလက်ခံယုံကြည်ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ရှေးဟောင်း သုတေသနဦးစီးဌာနမှ ပညာရှင် ဦးစံဝင်း(အမျိုးသားစာပေဆုရ)၏ အကူအညီယူ၍ ၂၀၁၂-၂၀၁၅ ခုနှစ်များအတွင်း ခွင့်ပြုဘတ်ဂျက်ငွေဖြင့် တူးဖော် ကြရာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ မြို့ရိုးပျက်များ၊ အဆောက်အဦပျက် များ၊ သာသနိကအဆောက်အအုံ နေရာပျက်များ၊ ပျူနှင့် ခေတ်ပြိုင် လက်ရေးစင်းအုတ်ချက်များ၊ အနုလက်ရာအပိုင်း အစများ ထင်ရှားစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်မှာ အလွန်ခိုင်လုံ သော အထောက်အထားများအဖြစ် တွေ့ရှိရသဖြင့် မိမိ၏

ယုံကြည်ချက်အား ပို၍ခိုင်မာစေလျက်ရှိပါသည်။ (ဇာတ်ပုံ အချို့ ဖော်ပြထား)။

မိမိအနေနှင့် ယခုကဲ့သို့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ မြို့ဟောင်း အကြောင်းကို အကျဉ်းချုံး၍ ဖော်ပြခြင်းမှာ မိမိရေးသား နေသည့် ကျားတစ်ရာ ကြောင်တစ်ရာ ဘုရားသည်လည်း ဤဒေသအတွင်း၌ ထင်ရှားစွာ တည်ရှိနေသဖြင့် သုဝဏ္ဏ ဘုမ္မိသမိုင်းနှင့် ဆက်စပ်အကျဉ်းစပ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့၍လည်း ဖြစ်ပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ခရီးစဉ်အရ ရက်ကန်းသည် မရွာနှင့် ဝင်းကရွာတို့ လွန်သည်နှင့် ကျောက်လုံးကြီးကျေးရွာသို့ ရောက်ပြီဆိုလျှင်ပင် ကျားတစ်ရာ ကြောင်တစ်ရာ ဘုရား သို့တက်ရန် မှခံဦးစနှင့် ကွန်ကရစ်ကားလမ်းအား တွေ့ရှိရပါ သည်။ ၎င်းလမ်းအတိုင်း ပေ ၂၀၀ ခန့် တက်လိုက်ပါက ဦးစွာပထမ ကြောင်တစ်ရာဘုရားသို့ ရောက်ရှိသွားရသည်။ ဉာဏ်တော် ၃၀ တောင်ခန့်ရှိမည့် စေတီတစ်ဆူက တောင် စွယ်၏အထွတ်၌ စံပယ်လျက်ရှိပြီး ၎င်းတောင်စွယ်မှ လှမ်း ကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် သစ်ပင်ကြီး၊ ဥယျာဉ်ခြံတို့ဖြင့် စိမ်းမောင်အုပ်ဆိုင်းနေသော ရွာတန်းရှည်များ၊ ထိုမှနေ၍ မြကတ္တီပါခင်းထားသကဲ့သို့ ကျယ်ပြောလှသော လယ်ကွင်း ကြီး၊ ၎င်းလယ်ကွင်းပြင်ကြီးအဆုံး အနားသတ်မျဉ်းနေရာ၌

ကြောင်တစ်ရာဘုရား ပလ္လင်ထောင့်ချိုးများမှ ကြောင်ရုပ်တုများ

မုတ္တမပင်လယ်ကွေ့ ကမ်းရိုးတန်းမှန်ဝါးကို လှမ်းမြင်ရမည် ဖြစ်သည်။

ကြောင်တစ်ရာဘုရားဟူသော ဘွဲ့နာမနှင့်အညီ စေတီ အုတ်ခုံ ပလ္လင်သုံးဆင့်၌ လေးထောင့်ကွက်များ အစားနန်းလိုက် တစ်ညီတစ်ညာတည်း ပုံဖော်ထားပြီး အကွက်ထဲတွင် ကြောင် ဦးခေါင်းပုံများ ထုဆစ်ထားသည်မှာ အကွက်တိုင်းတော့ မဟုတ်ပေ။ တစ်ကွက်ကျော်၊ နှစ်ကွက်ကျော်၍ အလွတ် ချွန်လုပ်ထားသောကြောင့် ဖူးမြော်သူတိုင်းအား ပဟေဠိ သဖွယ် ခံစားစေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပလ္လင်ထောင့်ချိုး အဆင့် များတွင်လည်း ကြောင်ရုပ်များကို တစ်ချို့ ဝပ်လျက်၊ တစ်ချို့ ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ထောက်လျက် ထုဆစ်ထားပါသေး သည်။ ကြောင်တစ်ရာဘုရားနှင့် ပတ်သက်သော အချက်အလက် အချို့တို့အား သိရှိလိုသဖြင့် လိုက်လံစုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်ရာ တီကျီရှေ့ရေခြင်းမရှိဘဲ ပါးစပ်ပြော ဒဏ္ဍာရီများသာ ကြားသိ ခဲ့ရ၍ ရေးသားဖော်ပြခြင်း မပြုတော့ပါ။

မိမိတို့သည် ကြောင်တစ်ရာဘုရားမှနေ၍ လာလမ်း အတိုင်း ပြန်ဆင်းလာကြရာ ပေတစ်ရာခန့်အရောက်တွင် လက်ျာဘက်သို့ခွဲထွက်သော ကွန်ကရစ်လမ်းအတိုင်း ဆက်၍ သွားလိုက်လျှင်ပင် အုပ်ဆိုင်လျက်ရှိသော သစ်တောကြီး အနိပ်အောက်တွင် ကျားတစ်ရာဘုရားအား ဘွားခနဲ ဖူးမြော် လိုက်ရသည်။ ကျားတစ်ရာဘုရား၏ ဉာဏ်တော်ကလည်း ကြောင်တစ်ရာဘုရားနှင့် မတိမ်းမယိမ်းရှိကြောင်း သတိပြုမိ သည်။ စေတီ၏ အုတ်ခုံပလ္လင် သုံးဆင့်၌လည်း လေးထောင့် ကွက်မှာ တစ်ညီတစ်တန်းတည်းရှိပြီး အကွက်ထဲ၌ ကျား ခေါင်းပုံများ ထုဆစ်ထားသည်မှာ ကြောင်တစ်ရာဘုရားမှာကဲ့ သို့ ကွက်ကျော်ထုဆစ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပလ္လင် ထောင့်ချိုး သုံးဆင့်လုံးတွင်လည်း ကျားရုပ်တုများက တချို့ ဝပ်လျက်၊ တချို့ ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ထောက်၍ထိုင်လျက် ထူး ခြားစွာတွေ့ရှိရသည်မှာ ဝပ်နေသော ကျားရုပ်တုကြီးဘေး၌ ရပ်လျက်ရှိသော တောစောင့်ဘိုးဘိုးကြီး၏ ဦးခေါင်းတွင် ကျားခေါင်းပုံ ဆောင်းထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကျားတစ်ရာ ဘုရားသည် တစ်ဖက်၌ နက်ရှိုင်းသော လျှိုနှင့် တစ်ဖက်တွင် တောင်ကမ်းပါးကြား ကျဉ်းမြောင်း သော မြေကွက်လပ်တွင် တည်ထားသဖြင့် ရင်ပြင်တော်

ကျားတစ်ရာဘုရား တောင်ပိုင်ဘိုးဘိုးကြီး

လည်း ကျဉ်းသလို ဖြစ်နေပါသည်။ ရင်ပြင်တော်ထဲတွင် တံခွန်တိုင်တစ်တိုင်ရှိပြီး ထိပ်၌ ဟင်္သာရုပ်တု၊ ဥဒေါင်းရုပ်တု တို့ကို တွေ့ရသည်။ တံခွန်တိုင်အောက်ခြေ လေးဖက်၌ နတ်မင်းကြီးလေးပါး ရံထားကာ တံခွန်တိုင်၏ အလယ် လောက်နေရာတွင် ကြေးကမ္မည်းပြား ကပ်ထားလျက်ရှိသည်။ ကြေးကမ္မည်းပြားပေါ်၌ ရေးထိုးထားသော စာအရ ဤကျား တစ်ရာစေတီအား ကျိုက်ထီးဆောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ကို အမှူးထား၍ နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ် ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခင်ညွန့်မှ ထီးတော်တင်လှူခဲ့ကြောင်း သိရှိရပါသည်။ ကျား တစ်ရာဘုရားအနီး တိုက်ကျောင်းကလေးတွင် သီတင်းသုံး လျက်ရှိသော ရဟန်းတစ်ပါး မိန့်ကြားခဲ့သည်မှာ ကြောင် တစ်ရာဘုရားသည် နှစ်ပေါင်းကြာရှည်ကပင် တည်ရှိနေသော စေတီဖြစ်ပြီး ဤကျားတစ်ရာဘုရားမှာမူ လွန်ခဲ့သော ၁၀

www.burmeseclassic.com

နှစ်ကျော်ခန့်ကမှ ကျိုက်ထီးဘေးဒဏ်ခံရရာတော်ဘုရားမှ တည်ခဲ့ပြီး ဦးခင်ညွန့်ကိုယ်တိုင် ထီးတော်တင်ခဲ့ကြောင်း၊ ကြောင်တစ်ရာဘုရား၏ ဘွဲ့တော်အား လွှမ်းမိုးစေရန် ကျား တစ်ရာဘုရားဟု ဘွဲ့တော်ဆက်ကပ်သည်ထင်ကြောင်း ရှင်းပြ ခဲ့ပါသေးသည်။ မိမိ၏အတွေးထဲ၌မူ ကျားဆရာကြောင်ဆို ဆော ဝေါဟာရသည်သာ စွဲမြဲလျက်ရှိသည်ဟု ဆိုရမည်ပင်။

ကျားတစ်ရာ ကြောင်တစ်ရာဘုရားနှင့် ပတ်သက်၍ တိကျသော သမိုင်းအချက်အလက်များ မသိရှိခဲ့ရသဖြင့် မိမိအနေနှင့် အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေသည်မှာ ကြာလှပေပြီ။ ဒေသခံ သက်ကြီးရွယ်အိုများ ပြောကြားသည့်အထဲတွင် ဘုရားပလ္လင်သုံးဆင့်မှ ကျားခေါင်း၊ ကြောင်ခေါင်းရုပ်များကို ရေတွက်ကြည့်ပါက တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ရာမပြည့်ဘဲ၊ တစ် ကောင်လို၊ နှစ်ကောင်လိုပြီး တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း တစ် ကောင်ပို၊ နှစ်ကောင်ပိုနှင့် တစ်ရာအတိအကျမဖြစ်ကြောင်း အဆိုများကလွဲ၍ အခြား ထူးခြားမှုများအား မကြားသိခဲ့ရပေ။ သို့သော် ဤခေတ်ဒဏ်ခံရကြောင်းရေးသားသည်နှင့် တိုက်ဆိုင် လျက် လွန်ခဲ့သောအပတ်က သုတေသနပညာရှင် ဦးစံဝင်း နှင့် အစည်းအဝေးတစ်ခုတွင် ဆုံကြစဉ် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမြို့ ဟောင်းတူးဖော်ရာတွင် အဓိကပါဝင်နေသောသူအား ကျား တစ်ရာ ကြောင်တစ်ရာ သမိုင်းကြောင်းများကို မေးမြန်းဖြစ်

ကြောင်တစ်ရာဘုရားက အဓိကလို့ ပြောရမှာပဲ။ ကျားတစ်ရာက ကြောင်တစ်ရာကို မှီပြီး နောက်မှတည်တဲ့ ဘုရားလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ အမှန်တော့ ကြောင်တစ်ရာဘုရား လည်း သုဝဏ္ဏဘုမ္မိခေတ်နဲ့ ဘာမှပတ်သက်မှု မရှိပါဘူး။ ဒီလိုဗျ။ ကြောင်တစ်ရာဘုရားကုန်းကနေ ဟိုအနောက် ဘက်လယ်ကွင်းထဲကြည့်လိုက်ရင် ကုန်းတစ်ကုန်းတွေရ လိမ့်မယ်။ အဲဒီကုန်းကနေ ကောင်းကင်မြေပုံအတိုင်း ကြောင် တစ်ရာဘုရားထိ မျဉ်းပြောင်ဆွဲထားတာ။ အဲဒါ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ မြို့ရှိတစ်ဖက်ပဲ ဆိုပါတော့။ ကြောင်တစ်ရာဘုရား နေရာ ဟာလည်း မြို့ရိုးပျက်အပိုင်းအစတစ်ခုပါပဲ။ အင်္ဂလိပ်ခေတ် တုန်းက ကျောက်လုံးကြီးရွာဖြစ်လာပြီး ရွာသားတွေက သမိုင်း သိတာမဟုတ်တော့ မြို့ရိုးပျက်နေရာက အုတ်အကျိုးအပဲ တွေကိုကြည့်ပြီး စေတီပျက်ထင်လို့ အဲဒီအုတ်တွေနဲ့ စေတီ တစ်ဆူတည်ခဲ့ကြတာပါဗျာ။ အုတ်အပိုင်းအစ အတော်များ များမှာ ခြင်္သေ့ဦးခေါင်းပုံတွေ တွေတာကို နှစ်ကြာပြီဖြစ်တော့ ခြင်္သေ့ခေါင်း ပုံပြတ်ပြီး မထင်ရှားတော့တာကို ကြောင်ခေါင်း ထင်ပြီး ကြောင်တစ်ရာဘုရားလို့ ခေါ်ခဲ့ကြတာဖြစ်မယ်ထင် တယ်။ ခြင်္သေ့ခေါင်းပုံ အုတ်ချပ်လေးငါးချပ်တောင် အဲဒီနားက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကျွန်တော်အပ်ထားတာ လမ်းကြားရင် ဝင်ကြည့်သွားပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကြောင်တစ်ရာဘုရား ဟာလည်း နှစ်တစ်ရာကျော်ပြီဆိုတော့ သမိုင်းဝင်ဘုရားလို့ဆို လည်း မမှားပါဘူးဗျာ။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမြို့ဟောင်း

ဦးစံဝင်း ပြောပြချက်အရ ကျားတစ်ရာ ကြောင် တစ်ရာဘုရား၏ သမိုင်းကြောင်းပဟေဠိကို အတွေးထဲ အဖြေ ထုတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားရသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ မည်သည့် စေတီပုထိုးပင် ဖြစ်ပါစေ သမိုင်းဝင်ခြင်း၊ မဝင်ခြင်းသည် ပဓာနမဟုတ်ပဲ မြတ်စွာဘုရားအား ရည်စူး၍ တည်ထားခြင်း ဖြစ်ရာ ဖူးမြော်သူများအနေနှင့် သက်ရှိထင်ရှား မြတ်စွာ ဘုရားအဖြစ် အာရုံပြုကာ ဖူးမြော်ခြင်းဖြင့် ကုသိုလ်အကျိုး များ ထပ်တူထပ်မျှ ရရှိလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း မိမိယုံကြည် လျက်ရှိပါတော့သည်။

မင်းရွှေသိန်း(ဝင်းကျိုက်)

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတရားတော်

အပိုင်း(၁)

အရှင်ဝိမလ

စာရေးသူအား ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်ရန် ဖိတ်ကြား၍ ပဲခူးမြို့၊ ဥဿာမြို့သစ်နေ ဒကာမကြီးဒေါ်ညွန့်ရီနေအိမ်သို့ ၈-၇-၂၀၁၅ နေ့က ကြွရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်ပြီး နေ့ဆွမ်းကို ကပ်ပါသည်။ ထို့နောက် ဒေါ်ညွန့်ရီနှင့် သမီးသဉ္ဇာလွင်၊ စန္ဒာလွင် ညီအစ်မတို့က တရားတစ်ဖုဒ်ဟောကြားပေးပါရန် လျှောက်ထား၍ စာရေးသူလည်း စဉ်းစားရင်း “လောကမှာ အပြစ်အကြီးဆုံးက ဘယ်ဟာလဲ သမီးသဉ္ဇာလွင်”

“ပဉ္စာနန္ဒရိယကံ အပြစ်အကြီး ဆုံးပါဘုရား။ ပဉ္စာဆိုတာ ငါးပါး။ အနန္တရိယဆိုတာက သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ အကျိုးပေးတဲ့ကံ အဲဒါကြောင့် ငါးပါးရှိတယ်ဆိုတာ သိရပါတယ်ဘုရား”

“သမီးစန္ဒာလွင်က အဲဒီပဉ္စာနန္ဒရိယကံငါးပါးကို တစ်ခုချင်းပြောပါဦး သိကောသိရဲ့လားကွဲ့”

“သိပါတယ်ဘုရား။ (၁)က မာတုယာတက-အမေကို သတ်တဲ့ကံ၊ (၂)က ပိတုယာတက-အဖကိုသတ်တဲ့ကံ၊ (၃)က အရဟန္တယာတက-ရဟန်းကိုသတ်တဲ့ကံ၊ (၄)က လောဟိကုမ္မတက-ဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်အောင်ပြုတဲ့ကံ၊ (၅) နံပါတ်ကျတော့ သံဃာ့ဘေတက သံဃာသင်းခွဲတဲ့ကံဆိုပြီး ကံကြီးငါးပါးကို ခေါ်ပါတယ်ဘုရား”

“ဒေါ်ညွန့်ရီထမီးတွေက အလာကြီးပဲ”

“သူတို့က တရားနာတယ်။ တရားစာပေတွေလည်း ဖတ်ပါတယ်ဘုရား”

“ဪ... ဒီလိုကိုး။ ဒီကံကြီးငါးပါးမှာ တစ်ပါးပါး ကျူးလွန်ရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်သေပြီးနောက် အဝိစိကျရတယ် ဟုတ်လား သမီးသဉ္ဇာလွင်”

“မှန်လှပါဘုရား”
“ဒီကံငါးပါးက သိပ်အပြစ်ကြီးတယ်လို့ အားလုံးက သိထားကြတယ် မဟုတ်လား”

“မှန်လှပါဘုရား”
“ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဒီကံကြီးငါးပါးဟာ သိပ်အပြစ်အကြီးဆုံးလို့ မပြောခဲ့ဘူးသမီးတို့ရဲ့”

“ဟုတ်လားဘုရား။ တပည့်တော်တို့က ကံကြီးငါးပါးဟာ အပြစ်အကြီးဆုံးလို့ မှတ်ယူထားပါတယ်ဘုရား။ ဒါဆိုရင် လောကမှာ ဘယ်ဟာက အပြစ်အကြီးဆုံးပါလဲဘုရား”

“မှတ်ထားကြကွယ်။ လောကမှာ အပြစ်အကြီးဆုံးဟာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိခေါ်တယ်”

“မှန်လှပါဘုရား။ အရှင်ဘုရားမိန့်ကြားလို့ ခုမှသိရပါတယ်ဘုရား”

“ဟုတ်တယ် ဒကာမကြီး ဒေါ်ညွန့်ရီ။ ဒီမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူမှားများ စွဲပြီဟောဆိုရင် သေပြီးနောက် အဝိစိ ကေန္တကျရတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေ သိနေတာက လောကမှာ အပြစ်အကြီးဆုံးဟာ ကံကြီးငါးပါးပဲ။ ခုတော့ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက လောကမှာ အပြစ်အကြီးဆုံးက မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိရှိတဲ့ မိစ္ဆာဆိုတာ မှားမှားယွင်းယွင်း၊ ဒိဋ္ဌိဆိုတာ အယူစွဲတာ။ မှားမှားယွင်းယွင်း အယူစွဲတာကို မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိခေတယ်။ အဲ... သေပြီးနောက် အဝိစိငရဲကျရတယ်။ ကံကြီးငါးပါးကလည်း တစ်ပါးပါးကျူးလွန်ရုံနဲ့ သေပြီးနောက် အဝိစိငရဲကျရတယ်နော်။ မှတ်မိတယ်နော်”

“မှန်လှပါဘုရား”

“အေး... မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိနဲ့ ကံကြီးငါးပါးတို့ရဲ့ ကွာခြားပုံကို ဘုန်းကြီးပြောပြမယ်။ ဘယ်လိုကွာခြားသလဲဆိုတော့ ကံကြီး”

ငါးပါးထဲက တစ်ပါးပါးကျူးလွန်လို့ ဒီကနေသေ အဝီစိငရဲကျ သွား နက်ဖြန်ခါ ကမ္ဘာကြီးပျက်စီးသွားတယ်ဆိုရင် အဝီစိကြီး မိ ရောပါသွားရောတဲ့ အဲဒီအခါ ဒီပုဂ္ဂိုလ်လွတ်သွားတယ်”

“မှန်လှပါဘုရား”

“မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိစွဲတဲ့သူက ဒီကနေသေ အဝီစိငရဲကျသွား တယ်။ နက်ဖြန်ခါ ကမ္ဘာကြီးပျက်သွားတယ်ဆိုရင် မပျက်တဲ့ ကမ္ဘာ ရွှေခဲရတယ်။ ဒီတော့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိစွဲတဲ့သူက ကံကြီး ငါးပါးထက်တောင် ပိုအပြစ်မကြီးဘူးလား သမီးသဗ္ဗာလွင်”

“ပိုအပြစ်ကြီးပါတယ်ဘုရား”

“ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးပြောတာနော် ဘုန်းကြီး ပြောတာ မဟုတ်ဘူး”

“မှန်လှပါဘုရား”

“မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဆိုတာ ဘာလဲ သမီးစန္ဒာလွင်”

“မှားမှားယွင်းယွင်း ယူစွဲတဲ့ အယူပါဘုရား”

“မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအကြောင်း မသိချင်ကြဘူးလား”

“သိချင်ပါတယ်ဘုရား”

“မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဆိုတာ အဝေးမှာမရှိဘူး။ အနီးမှာရှိကြတယ်။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူအဆတွေဟာ ကိုယ့်ရင်ထဲ ကိုယ့်ဝမ်းထဲမှာ ရှိနေ တတ်ကြတယ်။ အဲဒါသိရင် မြန်မြန်ဖယ်ရှားပစ်ကြကွဲ့”

“မှန်လှပါဘုရား”

“ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဥပမာပေးပြီး ဟော ကြားထားတာရှိတယ်။ ယိဋ္ဌိတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အဓိပ္ပာယ်ပဲ ပြောမယ်။ လူတစ်ယောက်က လုံကြီးနဲ့ ရင်ဝကို ပစ်ထိုးလိုက် ပြီးဆိုပါစို့။ အထိုးခံရတဲ့သူဟာ ရင်ဝမှာ လုံကြီးတန်းလန်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးနေမှာလား”

“ဆေးရုံပို့မယ်။ ရင်ဝက လုံကြီးတန်းလန်းကို ဦးစား ပေး နတ်ယူကုသပါမယ်ဘုရား”

“ဟုတ်တယ် သမီးသဗ္ဗာလွင်။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ လုံကြီး တို့ အရေးတကြီး ဦးစားပေးနတ်ယူရမယ်ကွဲ့။ နောက် ဥပမာ ဆစ်ခက လူတစ်ယောက်က နောက်ကနေ ဦးခေါင်းပေါ် မီးရှို့ နှင် ဆံပင်တွေလောင်ကုန်မယ်။ အဲဒါ မီးရှို့ခံရသူက အေးအေး ဆေးဆေး သွားလာနေမလား”

“မနေဘူးဆရာ။ မီးကို မြန်မြန် အရင်ငြိမ်းသတ်ပါမယ် ဘုရား”

“မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ မီးကို မြန်မြန်ဖယ်ရှားပစ်ရမယ် သမီး စန္ဒာလွင်”

“မှန်လှပါဘုရား”

“ဒါဆို သမီးတို့ရင်ထဲမှာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေရှိလာရင် အရေး တကြီး ဖယ်ရှားပစ်ရမယ့်သဘောကို သိကြပြီနော်”

“မှန်လှပါဘုရား”

“ကဲ...မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအကြောင်း ပြောရအောင်။ အချိန်ရ ကြရဲ့လား”

“ရပါတယ်ဘုရား”

“သဗ္ဗာလွင်က ကလေးကျောင်း ကြိုရဦးမယ်ဆိုပြီး လာဦးမယ်”

“အချိန်ရပါတယ် ဘုရား”

“မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ အယူမှားတွေရှိလာပြီဆိုရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ် ဟာ မဖြစ်ပွားသေးတဲ့ အကုသိုလ်တရားတွေ ဖြစ်ပွားတော့ တာပဲ။ ဖြစ်ပွားပြီးတဲ့ အကုသိုလ်တရားတွေ တိုးပွားလာ ကုန်ရော။ ဒီတော့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ တရားတွေကို ရင်ထဲမှာ ဝမ်းထဲမှာ သိမ်းထားလှောင်ထားလို့ ကောင်းပါ့မလား ဒကာမ ကြီး ခေါ်ညွှန်ရီ”

“မတော်ပါဘူး”

“အေး...မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဆိုတာ အင်မတန် အပြစ်ကြီး တယ်ကွဲ့။ ဘုရားလက်ထက်မှာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေ ဖြစ်ပွားတာ ၆၂ ပါးတောင်ရှိတယ်တဲ့။ အဲ...အဲဒီ ၆၂ ပါးထဲက အဓိက ကျ အရေးကြီးဆုံး သုံးမျိုးရရင် တော်လောက်ပါပြီ။ အဲဒီ သုံးမျိုးက ဘာတွေလည်းဆိုတော့ ကဲ...သမီးသဗ္ဗာလွင်ကိုပဲ မေးကြည့်မယ်”

“သဿတဒိဋ္ဌိ၊ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိတွေပါဘုရား”

“ဒါလည်း သိနေပါလား။ ဒါဆို သမီးသဗ္ဗာလွင်ပဲ ဆက်ပြီးဟောပြတော့”

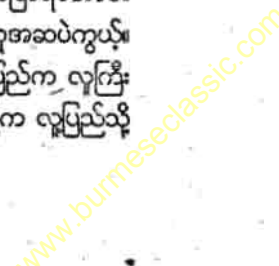
“ဟာ...ဘုန်းဘုန်းကလည်း သမီးက ဒါပဲသိတာ။

တစ်ခုချင်းက ဘာတွေလဲတော့ မသိဘူး”

“သိပါတဲ့။ သမီးသဗ္ဗာလွင်များသိနေပြီလားလို့။ ကဲ... သမီးစန္ဒာလွင်ကော”

“သမီးက ဘာဆိုတာမှ မသိပါဘူးဘုရား။ ကြားဖူးတာ ပဲရှိတယ်”

“ဒါဆို သဿတဒိဋ္ဌိအကြောင်း စပြောရအောင်။ သဿတဆိုတာ နိုင်တယ်၊ မြတ်တယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆပဲကွယ့်။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်ကစသလဲဆိုတော့ ဗြဟ္မာ့ပြည်က လူကြီး တွေ စတီထွင်လာတာက စတာပဲ။ ဗြဟ္မာ့ပြည်က လူပြည်သို့

ရောက်လာတဲ့ လူကြီးတွေပေါ့။ ဒီလူကြီးတွေအကြောင်း မပြောခင် ဗြဟ္မာ့ပြည်ကအကြောင်း ပြောပြရအောင်။ ဗြဟ္မာ့ပြည်မှာ ဗြဟ္မာသုံးမျိုးရှိကြတယ်။ ရုပ်ခြင်းပဲ သက်သက်ရှိတဲ့ ဗြဟ္မာ၊ နှာခံချင်းပဲသက်သက်ရှိတဲ့ဗြဟ္မာ၊ ရုပ်ရော နှာခံရော ရှိတဲ့ ဗြဟ္မာဆိုပြီး သုံးမျိုးရှိတယ်။ သူတို့တစ်တွေဟာ အကြောင်းအားလျော်စွာစုတောတော့ လူ့ပြည်ရောက်လာကြတယ်။ ဗြဟ္မာ့ပြည်ကလာတော့ ကာမဂုဏ်အာရုံက နည်းကြတယ်။ အဲ... ပြောရဦးမယ်။ သမီးတို့ ဘုရားရှိခိုးတဲ့အခါ ရုပ်ပြစ်ရှစ်ပါး ရန်သူမျိုးငါးပါး၊ ဝိပတ္တိတရားလေးပါး၊ ဗျဿနတရားငါးပါးတို့မှာ အခါခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်ငြိမ်းသည်ဖြစ်၍ စသည်ဖြင့် ဆိုကြတယ် မဟုတ်လား။

“မှန်လှပါဘုရား”

“ရုပ်ပြစ်ရှစ်ပါးကော သိကြရဲ့လား သမီးသဗ္ဗာလွင်”

“ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ဗြိတ္တာ၊ ဗြဟ္မာ၊ ပစ္စန္ဒရာဇ်အရပ်၊ အဆွဲအအ၊ တိတ္ထိအယူရှိသူ၊ သာသနာပဖြစ်ပါတယ်ဘုရား”

“သမီးသဗ္ဗာလွင်ကို ခိုးကျူးရမလိုဖြစ်နေပြီ။ အဲဒါလူတိုင်းမသိဘူး။ ဘုရားဆိုမှာ ဆုတော့တောင်းနေကြတာပဲ။ ရုပ်ပြစ်ရှစ်ပါး မသိသူတွေ အများကြီးပဲ”

“မှန်လှပါဘုရား”

“ရုပ်ပြစ်ရှစ်ပါးထဲက ဗြဟ္မာတွေဆိုတာ ရုပ်ခန္ဓာသက်သက်ရှိတဲ့ အသည်သတ်ဗြဟ္မာရယ်၊ နှာခံခန္ဓာသက်သက်ရှိတဲ့ အရူပဗြဟ္မာရယ် ဒီနှစ်မျိုးကို ပြောတာကွယံ။ အသည်သတ်ဗြဟ္မာတွေက ရုပ်သက်သက်ပဲရှိနေတော့ နားရုပ်တော့ရှိတယ်။ ကြားစိတ်မပေါ်တော့ အသိဉာဏ်မရှိနိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုပဲ တရားဟောဟော သူမကြားနိုင်ဘူးတဲ့။ မကြားတော့ တရားမကျင့်နိုင်ဘူး။ တရားမကျင့်တော့ တရားမရနိုင်ဘူး။ သူ့မှာ သိနိုင်တဲ့ နှာခံဓမ္မမရှိလို့ ဆိုတာမှတ်”

“မှန်လှပါဘုရား”

“အရူပဗြဟ္မာကြီးတွေကျပြန်တော့ နှာခံသက်သက်သာရှိပြီး ရုပ်ဓမ္မ မရှိပြန်ဘူး။ သူတို့က နားရုပ်မရှိတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြားနိုင်တော့မှာလည်း။ နားရှိမှ အသံကိုတိုက်လို့ရတာမဟုတ်လား။ မရှိတော့ ကြားစိတ်မပေါ်လာတော့ဘူး။ ကြားစိတ်မပေါ်တော့ သိစိတ်ဘယ်ပေါ်နိုင်ပါ့မလည်း။ ဒါဆို မသိမှမသိဘဲ တရားဘယ်လိုကျင့်မလဲ။ အဲဒါကြောင့် တရားမရနိုင်ဘူး။ တရားမရနိုင်လို့ နှာခံသက်သက်ရှိတဲ့ ဗြဟ္မာမျိုးတွေနဲ့ အရူပဗြဟ္မာမျိုးတွေကို ရုပ်ပြစ်ရှစ်ပါးထဲ ထည့်ထားတာ

ပဲ။ သဘောပေါက်ကြရဲ့လား”

“မှန်လှပါဘုရား”

“ကဲ . . . သဿတဒိဋ္ဌိအကြောင်း ပြောရအောင်။ ဗြဟ္မာတွေဟာ အကြောင်းအားလျော်စွာ လူ့ပြည်ရောက်လာကြတယ်။ သူတို့တစ်တွေက ကာမဂုဏ်အာရုံကလည်း နည်းကြတော့ နောက်ကြောင်းပြန်ကြည့်ကြတယ်။ ဟား... ကြာလှပါလား။ တစ်ဘဝ၊ နှစ်ဘဝ၊ သုံးဘဝ၊ လေးဘဝနဲ့ စလိုက်တာ ဆယ်ဘဝ၊ ဘဝနှစ်ဆယ်၊ ဘဝတစ်ရာ၊ ဘဝတစ်ထောင်၊ တစ်သောင်း၊ တစ်သိန်း၊ တစ်သန်း၊ တစ်ကုဋေနဲ့ တစ်ကမ္ဘာ၊ နှစ်ကမ္ဘာကနေ စလိုက်တာ ကမ္ဘာလေးဆယ်ထိ အောင် နောက်ကြောင်း ပြန်မြင်ကြတယ်တဲ့။ ကာမဂုဏ်အာရုံကလည်းနည်း။ သမာဓိအားကောင်းကြတော့ နောက်ကြောင်းပြန်မြင်တာ ကမ္ဘာပေါင်း လေးဆယ်ထိဆိုပဲ။ အဲဒီမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဟိုး . . . လွန်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာလေးဆယ်ကနေစပြီး တော့ ဒီကနေတိုင်အောင် ငါလာခဲ့တာပဲ။ ကမ္ဘာလေးဆယ် တုန်းက ငါကလေးဟာ တရွေ့ရွေ့နဲ့ မြတ်သန်းလာခဲ့တာ ဒီကနေလည်း ငါကလေးပဲ။ ဒီတော့ တွေးတယ်။ ဟိုတုန်းက ငါကလေးဟာ ဒီအထိအောင် ရောက်လာတာဆိုတော့ ငါကလေးဟာ မြတ်ပေါ့။ ဟိုတုန်းက ငါကလေးဟာ ဒီကနေတိုင်အောင်ရှိတယ်။ ဒါဆိုရင် ငါကလေးမြဲသလို သူလည်းမြဲမှာပဲ။ အခြားခြားဥစ္စာတွေလည်း မြဲမှာပဲ။ အားလုံးပေါင်းပြောလိုက်တာက လောကကြီးတစ်ခုလုံး မြဲတယ်ပေါ့။ သူက အဲဒီလိုစပြီး တီထွင်လိုက်တာနဲ့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကလည်း မြဲတယ်ဖြစ်ကုန်ရော။ လောကကြီးက မြဲတယ်မြဲတယ်ပေါ့။ အမှန်တကယ်မြဲလား သမီးသဗ္ဗာလွင်”

“မမြဲပါဘူးဘုရား”

“အေး . . . သဿတဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ အယူရှိသူတွေက ခိုင်တယ်။ မြဲတယ်လို့ ယူခွဲလိုက်ကြတယ်။ လောကမှာ ဒီလိုမျိုးလူပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိကြတယ်ကွဲ့”

“မှန်လှပါဘုရား”

“သဿတဒိဋ္ဌိပြီးတော့ ဥစ္စေဒဒိဋ္ဌိအကြောင်း ပြောရအောင်”

“မှန်လှပါဘုရား”

“မပြောခင် ဖျော်ရည်လေးသောက်ဦးမယ်”
စာရေးသူလည်း စားပွဲပေါ်က လိမ္မော်ရည်တစ်ခွက်ကို သောက်အပြီးမှာ -

“ဗြဟ္မာ့ပြည်က လူ့ပြည်ရောက်လာတဲ့သူကပဲစတာ။ သူက ရုပ်ခြည်းသက်သက်ရှိတဲ့ ဗြဟ္မာ့ပြည်က လာတာပဲ။ ဗြဟ္မာသုံးမျိုးသိကြတယ်နော်”

“သိပါတယ်ဘုရား။ ရုပ်ချည်း သက်သက်ရှိတဲ့ဗြဟ္မာ၊ နာမ်ချည်းသက် သက်ရှိတဲ့ဗြဟ္မာ၊ ရုပ်ရောနာမ်ပါရှိတဲ့ ဗြဟ္မာ တွေပါဘုရား”

“ဟုတ်ပြီ သမီးစန္ဒာလွင်ရေ။ အခုဟာက ရုပ်ခြည်း သက်သက်ရှိတဲ့ ဗြဟ္မာကလာတဲ့သူပဲ။ နာမ်တရားမရှိတဲ့ ဗြဟ္မာ ပေါ့။ မြင်တယ်ဆိုတာ နာမ်ကမြင်တာလေး။ မြင်စိတ်၊ ကြား စိတ်မရှိတဲ့ ဘဝကနေ လာတာပဲ။ ရုပ်ခြည်းသက်သက်ရှိတဲ့ ဗြဟ္မာပြည်မှာ ကမ္ဘာနဲ့ချီပြီး နေလာခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ အဲ... စုတေတော့ လူ့ပြည်ကို ရောက်လာတယ်။ တရားအားထုတ် ပြီး နောက်ကြောင်းပြန်ကြည့်ပြန်တယ်။ ဘာမျှမမြင်ဘူး။ မမြင်ဆို ဘာမျှ မမြင်တာ။ သူ့မြင်တာက ဒီဘဝတစ်ခုပဲမြင် တယ်။ သူ့နေလာခဲ့တဲ့ ဗြဟ္မာက ရုတ်ခြည်းသက်သက်ရှိတဲ့ အံ့သညသတ် ဗြဟ္မာဆိုတော့ ဘာမျှမသိဘဲ ကမ္ဘာပေါင်းများ စွာနေလာတာ ခုကျမှ အဲဒီအတတ်တွေနဲ့ ခုမှပြန်ကြည့်တော့ မြင်ရပါမလား”

“မမြင်ရပါဘူးဘုရား”

“တကယ်မြင်တာက ဒီဘဝတစ်ခုပဲ။ ဒီတော့ သူက ငါလည်း ဒီဘဝတစ်ခုပဲမြင်ရတာ။ လောကကြီးဟာ ဟိုဘက် နဲ့ဒီဘက် ဆက်စပ်တယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုဖြစ်လာ တယ်။ ဪ... မေ့နေလိုက်တာ။ ဥစ္စေဒဆိုတာ ပြတ်တယ်။ အဆက်အစပ်မရှိတဲ့ သဘောလည်းမှတ်ဦး သမီးတို့”

“မှန်လှပါဘုရား”

“တရားတော်မှာ သင်္ခါရပစ္စယာ ဝိညာဏဆိုထား တယ်။ သင်္ခါရဆိုတဲ့ ရှေးအတိတ်အစွမ်းသတ္တိကြောင့် ဒီဘက် ပစ္စယုန်ကာလ ဝိညာဏ ဒီလိုအစွမ်းသတ္တိလေးတွေနဲ့ ဆက် သွယ်တယ်လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား”

“မှန်လှပါဘုရား”

“သူကတော့ အဲသလိုမယုံဘူး။ ဒီဘက်ဘဝမှာ ပေါ်လာ တယ်။ ငါ ဒီဘက်ဘဝမှာ ပေါ်လာသလို သူများတွေလည်း ဒီလိုရှိမှာပဲ။ အတိတ်ကဥစ္စာနဲ့ ဘာမျှ အဆက်အစပ်မရှိဘူး။ ဒီတော့ လောကကြီးဟာ ဟိုဘက်နဲ့ဒီဘက်နဲ့ ဆက်စပ်တယ် ဆိုတာ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ပြတ်တယ်တဲ့။ ပြတ်တယ်ကို ပါဠိလို ဥစ္စေဒယူစွဲတာက ဒီဦး၊ ဥစ္စေဒနဲ့ ဒီဦး ပေါင်းလိုက်တော့”

“ဥစ္စေဒ၏ဒိဋ္ဌိပါဘုရား”

“လောကကြီးဟာ ဟိုဘက်နဲ့ဒီဘက်နဲ့ အဆက်အစပ် ရှိတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဘုန်းကြီးတွေကလည်းဟောတယ်။ လူ့ကြီးတွေကလည်း ဟောတယ်။ ကောင်းကောင်းနေကြ၊ ဒါနလုပ်ကြ၊ သီလစောင့်တည်ကြလို့ ပြောတယ်။ ဟိုဘက် ဘဝကောင်းအောင်လေး။ သူ့က ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဟိုဘက် နဲ့ဒီဘက်ဘာ ကျေးဇူးရှိတာမှတ်လို့၊ ဒီတစ်ဘဝတစ်ခုပဲ ပေါ် လာတယ်။ ဒီဘဝကသေပြတ်၊ နောက်ဘဝခုဆိုတာ အသစ် သပ်သပ်တည်ထောင်တာတဲ့။ ဟိုဘက်လည်း တစ်ဘဝလုံး သေပြတ်၊ တစ်ဘဝစာပဲရှိတယ်။ ဟိုဘက်ဒီဘက် ကျေးဇူးပြု တယ်ဆိုတာ မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ သူက ယူဆတယ်။ ပြောပါဦး သမီးစန္ဒာလွင် ကြားထဲက ပြတ်မနေဘူးလား”

“ပြတ်နေပါတယ်ဘုရား”

“အဲဒါဟုတ်လား သမီးသဉ္ဇာလွင်”

“မဟုတ်ပါဘူးဘုရား”

“အမှန်က တစ်ဘဝပြီးတစ်ဘဝ ကျေးဇူးပြုနေတာပါ ဘုရား”

“ဥစ္စေဒဒိဋ္ဌိအယူကြီးက ကြောက်စရာမကောင်းဘူး လား ဒကာမကြီး ဒေါ်ညွန့်ရီ”

“ကြောက်စရာ ကောင်းပါတယ်ဘုရား”

“ဒီအယူက မှန်လား”

“မမှန်ပါဘူး ဘုရား”

“ဗြဟ္မာ့ပြည်က လာတဲ့လူက ဒီလိုစပြောတော့ လူ အများကလည်း ဟုတ်တယ်၊ လောကကြီးက ပြတ်တယ် ပြတ်တယ်နဲ့ လုပ်ကြရောဆိုပါတော့။ အဲသလို ဖြစ်ကုန်ကြ ရောပဲ”

“မှန်လှပါဘုရား။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဆိုတာ ဟိုဘုန်းက ကြားဖူး တဲ့အဆင့်ပဲရှိတယ်။ အခုဆိုရင် အတော်လေး နားလည်လာ တယ်ဘုရား”

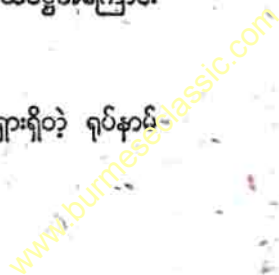
“သဿတဒိဋ္ဌိ၊ ဥစ္စေဒဒိဋ္ဌိအကြောင်းတွေ သဘော ပေါက်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ”

“ပေါက်ပါတယ်ဘုရား”

“ကဲ... နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိအကြောင်း ပြောရင် နားကြမယ် ဟုတ်လား”

“မှန်လှပါဘုရား”

“သက္ကာယဒိဋ္ဌိမှာ သက္ကာယ-ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်-

အပေါင်းအစု၌ ဒိဋ္ဌိထင်မှတ်သောအားဖြင့် မှတ်ခြင်းယူခြင်း ပဲ။ အဲဒီတော့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဆိုတာ ထင်ရှားသော အမှန်ရှိသော ရုပ်နာမ်အပေါ်မှာ မှားသောမှတ်ခြင်း၊ သိခြင်းယူတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ။ ကြည့်လေ...တို့တစ်တွေမှာ ထင်ရှားရှိတာက ရုပ်နဲ့နာမ်ပဲ။ အကြောင်းအကျိုးထင်မြင်နေတာက ငါသူတစ်ပါး ယောက်ျားမိန်းမ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါလို့ ထင်မြင်စွဲမှတ်နေတာ မဟုတ်လား။

“ကျေးဇူးရှင် ဝိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ရုပ်နာမ် လောက ငါထင်က၊ ယူကြသက္ကာယတဲ့။ ရုပ်နာမ်နစ်ပါ။ ခန္ဓာ ငါးပါးက တကယ်အစစ် အမှန်ရှိတဲ့တရား။ ထင်ရှားရှိတော့ သက္ကာယပဲပေါ့။ အဲ...အဲဒီအပေါ်မှာ အမြင်မှာ။ အထင်မှာ တွေက ဒိဋ္ဌိတကယ်အစစ်ရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်အပေါ်မှာ တကယ် အစစ်မရှိတဲ့ ပညတ်တွေတင်စားပြီး ထင်မှားတာက ဒိဋ္ဌိ သက္ကာယနဲ့ ဒိဋ္ဌိနဲ့ပေါင်းတော့”

“သက္ကာယဒိဋ္ဌိပါဘုရား”

“ဒီတော့ သဿတဒိဋ္ဌိ၊ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ ဒီသုံးမျိုးအကြောင်းကို သိကြပြီနော်”

“မှန်လှပါဘုရား”

“ဒါဆိုရင် သမီးသဗ္ဗာလွင်ကိုမေးမယ်။ လူတွေသေပြီး ရင် ရှေ့ဆက် ဖြစ်သေးတယ်။ အသက်ကလေးတွေ ရှေ့ဆက် ရှေ့ဆက်...ရှေ့ဆက်ဖြစ်သေးတယ်ဆိုရင် ဘာဒိဋ္ဌိသံနဲ့ ပြော သလဲ”

“သဿတဒိဋ္ဌိသံနဲ့ ပြောတာပါဘုရား”

“လူတွေသေပြီးရင် ရှေ့ဆက်မဖြစ်တော့ဘူး။ ပြတ် သွားတာပဲလို့ ပြောရင်ကော ဘာဒိဋ္ဌိသံနဲ့ ပြောတာလဲ”

“ဥစ္ဆေဒဟိဋ္ဌိသံနဲ့ ပြောတာပါ ဘုရား”

“သမီးသဗ္ဗာလွင်က အတော်မှတ်မိသားပဲ။ ဒီ ၂၀၁၅ ခု၊ ဇူလိုင်လဟာ ၁၈ ရက်ဟာ သမီးသဗ္ဗာလွင်မွေးနေ့နော်”

“အဲဒီနေ့မှာ မွေးနေ့လက်ဆောင်တစ်ခုခုတော့ ဆု ချမယ်”

“သမီးလည်း သိပါတယ်ဘုန်းဘုန်းရဲ့”

“ငါ့သမီးတွေ ဉာဏ်ရည်ထက်မှန်း မှု့သိရတယ်။ သမီးလည်း သိပါတယ်ဆိုတဲ့ စန္ဒာလွင်ရဲ့မွေးနေ့ကကော”

“သမီးက ၅-၄-၁၉၈၈ မှာ မွေးတာ ဘုန်းဘုန်း”

“ကောင်းပြီ ငါ့သမီးနှစ်ယောက်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးရမယ်။ ဒီသမီးလေးတွေကြောင့် ဘုန်းဘုန်း ဖုန်းကိုင်ရတာ

သတိရပါတယ်”

“တပည့်တော်တို့က လှူခွင့်ကြံ့လို့ လှူရတာပါတရား”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ သမီးသဗ္ဗာလွင်။ သမီးတို့ ညီမလေး ထက်ဝါလွင်ကိုတော့ ဟိုတလောက ဓာတ်ပုံမှန် ဘောင်လေးပေးလိုက်တော့ ပျော်နေလေရဲ့။ ကလေးဆိုတော့ ဒီလိုပဲ။ ကဲ...ဟိုစကား ဒီစကားမပြောပဲ ဘုရားရှင်ကိုယ် တော်မြတ်ကြီးက ကဇ္ဇာနအန္ဓယ်ရှိတဲ့ ရဟန်းကို ဟောတဲ့ တရားလေးပြောချင်တယ်”

“မှန်လှပါဘုရား”

“ကဇ္ဇာန လောကမှာလေ သဿတဒိဋ္ဌိနဲ့ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ နှစ်ပါးဟာ အများအားဖြင့် ရှိတတ်ကြတယ်။ ဘယ်လိုလုပ် ပြီး သူတို့ကို ခွဲခြားသိမလဲဆိုတော့ ဟို...နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဘဝတွေချုပ်ငြိမ်း ရုပ်သိမ်းကုန်တာ။ ရုပ်တွေနာမ်တွေ မရှိတော့ ဘူး။ ရုပ်တွေနာမ်တွေ ချုပ်ငြိမ်းကုန်တယ်။ အဲဒီလိုတရား ဟောလိုက်ရင် သဿတဒိဋ္ဌိတွေက တွန့်သွားတယ်။ အချို့ ဥစ္ဆေဒသမားတွေက လွန်ထွက်သွားရောပဲ။ သဿတသမား တွေက တွန့်သွားတယ်။ ဥစ္ဆေဒသမားတွေက လွန်ထွက် သွားတယ်။ အဲဒီလို ခွဲခြားရင် ရတယ်တဲ့”

“မှန်လှပါဘုရား”

“သဿတသမားက ဘယ်လိုတွန့်သွားတယ်၊ ဥစ္ဆေဒ သမားက ဘယ်လို လွန်ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ နောက်မှ ဟောတော့မယ်။ သမီးတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ပန်းလာ လှူတဲ့အခါ ဟောကြားရင်ကောင်းမယ်။ ဘုန်းကြီးပင်ပန်း လာတယ်။ အဲဒီအခါ ဒကာမကြီးဒေါ်ညွန့်ရီပါ လိုက်ခဲ့ရ မယ်နော်”

“မှန်လှပါဘုရား”

“ဒါဆိုရင် ဒီမှာ တစ်ခန်းရပ်ကြဦးစို့”

“သာဓု သာဓု သာဓုပါ ဘုရား”

(မှတ်ချက် ။ ။ ပဲခူးမြို့ ဥဿမြို့သစ်ရပ်က ဒကာမကြီး ဒေါ်ညွန့်ရီနှင့် သမီးသဗ္ဗာလွင်၊ စန္ဒာလွင်တို့အတွက် အမှတ်တရ)

အရှင်ဝိမလ

မှီငြမ်း

ဆရာတော် ဦးဃောသိတ၏ ၆၂ ပါးသော ဝိဇ္ဇာဒိဋ္ဌိများ တရားတော်

တော်သလင်းလပြည့် ဂရုဓမ္မအခါတော်နေ့

တက္ကသိုလ်သျှင်ဥက္ကာ(မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ကျမ်းပြု)

တော်သလင်းလသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

အင်းဝခေတ် ရဟန်းစာဆိုတော် အရှင်မဟာရဋ္ဌ သာရ ရေးဖွဲ့သည့် 'အခါတော်ပေး မေတ္တာစာ'၌ "နယုန် နွယ်တာ၊ နံကာရေပြင်း၊ တော်သလင်းဟု သစ်ဆင်း သဘင်"ဟူ၍ တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်လေရာ တော်သလင်း လသည် သစ်ဆင်းလ ဖြစ်ကြောင်း မှတ်သားရသည်။ ဆီ သည်ရွာစား ဦးအောင်ကြီး၏ လူးတားတစ်ပုဒ်၌ "မြစ်တွင်း ရတု၊ ပန်းလှသဘင်၊ သစ်ဆင်းရင်လျက်"ဟူ၍ တွေ့ရှိရ ရာ ဤတော်သလင်းလတွင် ပန်းလှသဘင်နှင့် သစ်ဆင်းပွဲ များ ကျင်းပကြောင်း မှတ်သားရပါသည်။

ပန်းလှသဘင် ဆိုသည်ကား လှေပြိုင်ပွဲကို ဆိုလို ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လှေပြိုင်ပွဲကို ရှေးက 'မြစ်ယံပွဲ'ဟူ၍လည်း ကောင်း၊ ပန်းလှသဘင် ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြ သည်။ ရှေးမြန်မာမင်းတို့သည် လှေပြိုင်ပွဲကို နှစ်သက်မြတ် နိုးစွာဖြင့် 'တော်သလင်း မြစ်တွင်းသင်ဖြူးခင်း'သည့် ကာလ ကို ရွေးချယ်ကျင်းပလေ့ရှိစမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ တော်သလင်းလ သည် လှိုင်းလေများ ကင်းစင်သဖြင့် ရွေးချယ်ကျင်းပခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ပြည်သူပြည်သားတို့မှာလည်း ဤကန်ရာသီ တော်သလင်းလ၌ လှေပြိုင်ပွဲကို ကြည့်ရှုရင်း ပျော်ရွှင်ကြည် နူးကြရသည်။

မြန်မာတို့ ရိုးရာဒေသလေ့အတိုင်း ပြိုင်လှေများကို အမည်အမျိုးမျိုး ပေးလေ့ရှိကြသည်။ ပုဂံခေတ် အလောင်း ညီညွတ်မင်းမှသည် ကုန်းဘောင်ခေတ် သီပေါမင်းလက်

ထက်တိုင်အောင် လှေပြိုင်ပွဲများ ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ အမရ ပူရခေတ် ကောင်းစားစဉ်အခါက ပြိုင်လှေများမှာ နာမည် ကျော်လှသည်။ ရွှေခဲလှေတော်၊ ရွှေလောင်းကြီးလှေတော် စသဖြင့် အတိတ်နိမိတ်ကောင်းသည့် နာမည်များ ပေးကြ သည်။

"လောင်း... ကနက်ကျော်၊ စကြာတော် လွမ်း တယ်လေလေ၊ ထက်အာကာ နန်းမှာလ၊ တိမ်တန်းတွေ စီလို့၊ တိမ်နီ တိမ်ပြာ တိမ်ဝါ ဆန်းတယ်လေ၊ တိမ်ပန်း တွေဆိုင်း..."

အစရှိသည့် လှေတေးသံ၊ လှေချင်းသံများ စပ်ဆို သီဖွဲ့ခဲ့ကြသည်။ တစ်သင်းနှင့်တစ်သင်း စောင်းချိတ်သီဆို ကြသည်မှာလည်း လှေစွမ်းရည်သာမက သီချင်းစွမ်းရည် ပါ ပြိုင်ယှဉ်ကြသည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။ တော်သလင်း လတွင် လှေပြိုင်ပွဲနှင့်အတူ သစ်ဆင်းပွဲများကိုလည်း ပြုလုပ် ကြသည်ဟု ရှေးက စာဆိုကြီးများ မှတ်သားခဲ့ကြသော ကဗျာ၊ လင်္ကာမှတ်စုများကို တွေ့ရပါသည်။ 'သစ်ဆင်းပွဲ' ဟု ဆိုရာ၌ မြစ်ညာမှ သစ်ဝါးများကို ခုတ်ထွင်၍ မြစ် ကြေသို့ မျှောချသဖြင့် မြစ်တွင်းမှာ သစ်များဆင်းခြင်းဟု သဘောပေါက်ရပါသည်။ မင်းဇေယျရန္တမိတ်၏ မင်းရဲနရာ ချောင်း၌ 'ပတ်လို့၊ ပတ်လို့၊ ရွှမ်းဆော်ညွှံလျက်၊ ကျူးပျံ့ကျူး ခုန်၊ စက်အဟုန်ဖြင့်၊ ပဇ္ဇန်မြဲခဲ၊ ခွင်ရေးနွဲ့သော်၊ ပြုမြဲသစ် ဆင်း၊ တော်သလင်းဟု၊ ငါးစင်းဇရာ၊ ဆင်ကဖြာသာ၊ ဘာသာယဉ်သွား၊ လှော်ကားလှေလောင်း၊ ပဲပေါင်းချင်း

www.burmeseclassic.com

ဝိတ်”ဟူ၍ တွေ့ရပါသည်။

တော်သလင်းလကား လောကီရေးရာအရ ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲများ လရာသီအလိုက် လုပ်ဆောင်ဖွယ်ရာများကို လုပ်ဆောင်ကြသကဲ့သို့ လောကုတ္တရာအရလည်း တော်သလင်းလပြည့်နေ့သည် ဝိသေသေအားဖြင့် ထူးခြားလှပါသည်။ အကြောင်းမူ တော်သလင်းလပြည့်နေ့သည် ဂရုဓမ္မအခါတော်နေ့ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပါပေ။ တော်သလင်းပြည့်နေ့ ကျရောက်ပါက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်အပေါင်းသည် ဂရုဓမ္မအခါတော်နေ့ကို ကျင်းပကြလေသည်။

ဤ၌ ဂရုဓမ္မအခါတော်နေ့ ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို တင်ပြစရာ ရှိပါသည်။

ဂေါတမဘုရားရှင် နှစ်ပတ်အခါက အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ ကုရုတိုင်း၌ နေထိုင်ကြသူများသည် ၎င်းတို့ကိုယ် ၎င်းတို့ ငါးပါးသီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုးပမာ မြဲမြံစွာ စောင့်ထိန်းကြလေသည်။ သည်အတွက် တိုင်းပြည်တစ်ဝှမ်းလုံး မိုးလေဝံသများ မှန်ကန်ပြီး ကပ်ကြီးသုံးပါးဘေးမှ ကင်းလွတ်ကြလေသည်။

ထိုသို့ ကုရုတိုင်း၌ မိုးလေဝံသကောင်းမွန်၍ မိုးရာသီရောက်လျှင် မိုးများ ရွာသွန်းပြီးသော်လည်း ကလိဂ်တိုင်းပြည်၌မူ မိုးရာသီရောက်လာသည့်တိုင်အောင် မိုးခေါင်ကာ ကပ်ကြီးသုံးပါးဘေးနှင့် ကြုံတွေ့နေကြရလေသည်။ ရှေးဘုရင်မင်းများ၏ ဓလေ့ထုံးစံအရ မိုးရွာသွန်းရလေအောင် အလှူပေးပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် ဥပုသ်ဆောင်ဝင်၍ ဥပုသ်စောင့်သည့်တိုင်အောင် မိုးက ရွာသွန်းခြင်းမရှိပါပေ။

ဤ၌ ကုရုတိုင်းအဖို့ မိုးလေဝံသ မှန်ကန်ကောင်းမွန်နေခြင်းမှာ ‘အဉ္စနဝဏ္ဏ’မည်သော ဆင်တော်ကြီးရှိနေ၍ သာ မိုးရွာခြင်းဖြစ်မည်ဟု ယူဆပြီး အဆိုပါဆင်ကြီး ရရှိအောင် ကိုယ်စားလှယ်များ၊ သံတမန်များအား ရွှေတုံးရွှေခဲများပေး၍ လဲလှယ်စေ၏။ ဤတွင် ကုရုဘုရင်သည် ကလိဂ်တိုင်းပြည်၏ ဒုက္ခကို စာနာသနားသွားမိပြီး ကလိဂ်တိုင်းပြည်အဖို့ အဉ္စနဝဏ္ဏဆင်တော်ကြီး ရရှိပါမူ မိုးရွာမည်မှန်လျှင် ဆင်တော်ကြီးအား အခမဲ့ မေတ္တာလက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါမည်ဟု ဆိုကာ မည်သည့် ရွှေတုံးရွှေခဲမျှ လက်မခံဘဲ ပေးအပ်လိုက်လေသည်။ ကလိဂ်တိုင်းပြည်သို့ ဆင်တော်ကြီး ရောက်လာသည့်တိုင် မိုးက မရွာ။ ခေါင်မြဲ

ခေါင်နေဆဲပင်။

သည်တော့မှ မိုးခေါင်ခြင်းမှာ အဉ္စနဝဏ္ဏ ဆင်တော်နှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်ကြောင်း၊ ကုရုတိုင်းသားတို့ ကျင့်သုံးဆောက်တည်နေကြသည့် ဂရုဓမ္မသီလကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်ဟု သဘောပေါက် နားလည်ပြီး အဆိုပါ တရားကို ပေးအပ်ပါရန် ကုရုတိုင်းသို့ စေလွှတ်ရပြန်သည်။

ဤ၌ ကုရုတိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံး ငါးပါးသီလ မြဲကြသည့်အနက် -

- ၁။ ရှင်ဘုရင်
- ၂။ ဘုရင့်မယ်တော်
- ၃။ မိဖုရားကြီး
- ၄။ အိမ်ရှေ့မင်း
- ၅။ ပုရောဟိတ်
- ၆။ မြေတိုင်းအမတ်
- ၇။ ရထားထိန်း
- ၈။ လယ်ပိုင်ရှင်
- ၉။ တံခါးမှူး
- ၁၀။ ဝင်းမှူး

၁၁။ ပြည်တန်ဆာ စသည့် ပုဂ္ဂိုလ် ၁၁ ဦးမှာ ငါးပါးသီလအား ထူးထူးခြားခြား စောင့်ထိန်းကြ၍ ဖြစ်ကြောင်း ရွှေပြားပေါ်၌ မှတ်သားလာခဲ့ကြသည်။ ကုရုဓမ္မဟုခေါ်သော ငါးပါးသီလကို ကလိဂ်တိုင်းပြည်၌ ဘုရင်မှစ၍ ပြည်တန်ဆာတိုင်အောင် အထူးစောင့်ထိန်းကြလေရာ မကြာမီမှာပင် မိုးလေဝံသများ မှန်ကန်ပြီး ကပ်ကြီးသုံးပါးဘေးရန်မှ လွတ်ကင်းသွားကြလေတော့သည်။ ဂရုဓမ္မဇာတ်တော် ဖော်ပေါက်လာခြင်း၌ မိုးတွင်းကာလကို အခြေခံသည်မို့ တော်သလင်းလပြည့်နေ့၌ ဂရုဓမ္မအခါတော်နေ့ကို အထွတ်အမြတ်ထားကာ ငါးပါးသီလအခါတော်နေ့အဖြစ် ကျင်းပခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ တော်သလင်းလပြည့်နေ့၊ ဂရုဓမ္မအခါတော်နေ့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း ငါးပါးသီလကို အထွတ်အမြတ်ထားရှိရန် နှိုးပင့်နေပါသတည်း။

တက္ကသိုလ်သျှင်ဥက္ကာ (မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ကျမ်းပြု)

ထိုင်းနိုင်ငံ နက္ခတ္တဆရာကြီး ခါသာချင်နာဘန်ချွန်

၂၀၁၆ မျောက်နှစ် ၁၂ လရာသီဖွားများအတွက် တစ်လချင်းစီအဟော

ဩဂုတ်လ

■ ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

(ဤအဟောများကို ထိုင်းနိုင်ငံမှ နက္ခတ္တဆရာကြီး ခါသာချင်နာဘန်ချွန် ဟောပြောထားသည်ကို ဘာသာပြန်ဆိုထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ၁၂ လရာသီဖွားများ၏ မွေးဖွားသည့် ကာလအပိုင်းအခြားသည် အနောက်တိုင်းနှင့် မတူပါ။ မွေးလ၊ မွေးရက်ကိုရှာ၍ အဟောများကို ကြည့်ရှုစေလိုပါသည်။)

မကာရ ရာသီဖွား (ဆိတ်ရုပ်) (Capricorn) ဇန်နဝါရီလ ၁၄ ရက်မှ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်

သင်သည် ငွေရေးကြေးရေးအတွက် ခေါင်းခဲစရာ ရှိနေသည်။ သင့်ထံမှ ငွေချေးထားသူများမှ ပြန်မဆပ်ဘဲနေကြလိမ့်မည်။ သင်၏ ပိုက်ဆံအိတ်၊ မိုဘိုင်းဖုန်းနှင့် အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ ပျောက်ရှုတ်သဖြင့် သတိပြုနေပါ။ သင်၏ လုပ်ငန်းခွင်တည်ဆောက်မှု ပြောင်းလဲလာနိုင်သဖြင့် သင့်အပေါ် အနည်းငယ် ထိခိုက်လာမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော်ငြားလည်း ညည်းညူမနေဘဲနှင့် ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းဆုံးပဲဟုသာ ယူဆလိုက်ပါ။

ကံရာသီဖွား (ရေထမ်းယောက်ျားရုပ်) (Aquarius) ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၄ ရက်မှ မတ်လ ၁၃ ရက်

အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ စိတ်မော၊ လူမော ဖြစ်စေသော်လည်း အကျိုးအမြတ်ရှိနေမည်။ သင့်တွင် စေ့စပ်ဆွေး

နွေး ညှိနှိုင်းရမည့် တစ်စုံတစ်ရာရှိနေသည်။ သို့တည်းမဟုတ် ကန်ထရိုက်စာချုပ်တစ်ခုကို ချုပ်ဆိုရပါလိမ့်မည်။ ထိုသို့လုပ်ဆောင်ရန် ရှိနေပါက လကုန်ပိုင်းလောက်တွင်မှ ဆောင်ရွက်လိုက်ပါ။ သင်၏ ချစ်မေတ္တာရေးတွင် အနည်းငယ် တောက်ပြောင်အောင်လုပ်၍ အနည်းငယ်ခန့် ပြောင်းလဲမှု လုပ်လိုက်ပါ။

မိန်ရာသီဖွား (ငါးနှစ်ကောင်ရုပ်) (Pisces) မတ်လ ၁၄ ရက်မှ ဧပြီလ ၁၄ ရက်

အလုပ်တွင် ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ကိုင်ရသော်လည်း အကျိုးရလဒ် ကောင်းမည်။ စေ့စပ်ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းလင့်ကစား အောင်မြင်မှုရမည်မဟုတ်ပါ။ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ သင့်အား ငွေရေးကြေးရေး အကူအညီပေးရန် တောင်းခံလာပါလိမ့်မည်။

မိဿရာသီပွား (သိုးထီးရုပ်) (Aries)
ပြီလ ၁၅ ရက်မှ မေလ ၁၄ ရက်

သင်သည် အလုပ်တွင် ပိုမိုကျွမ်းကျင်မှုရှိလာမည်။ သင်၏ အလားအလာကောင်းနေမှုအား သက်သေထူပြုရန် စီမံချက်သစ်တစ်ခု စတင်လုပ်ဆောင်ရန် အချိန်ကောင်းဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးဆောင်ရွက်နေကြသူများမှ အမြတ်ထုတ်မည်ဟု သင့်အပေါ် မြင်နေလိမ့်မည်။

ပြီဿရာသီပွား (နွားလားဥဿပရုပ်) (Taurus)
မေလ ၁၅ ရက်မှ ဇွန်လ ၁၄ ရက်

သင်၏လုပ်ငန်းခွင်တွင် ပိုမိုသတ္တကောင်းနေမည်။ သို့သော်ငြားလည်း သင်၏ လက်အောက်ငယ်သားများ အတွက် ခေါင်းကိုက်စရာများ ရှိလာမည်။ စတော့ရှယ်ယာမှနေ၍ အထူးသဖြင့် ငွေအမြောက်အမြား ဝင်လာလိမ့်မည်။ တစ်ကိုယ်တည်းသမားများသည် ဆွဲဆောင်မှုရှိနေမည့် လတစ်လဖြစ်ပြီး ချစ်သူတစ်ဦးကို လွှဲပြောင်းလက်ခံရရှိတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များအနေဖြင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရန်ဖြစ်ရလိမ့်မည်။

မေထုန်ရာသီပွား (အမြှာရုပ်) (Gemini)
ဇွန်လ ၁၅ ရက်မှ ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်

သင်၏လုပ်ငန်းခွင်တွင် အခက်အခဲ အတားအဆီး

များရှိပြီး သင့်ထက်အသက်ကြီးသူတစ်ဦးနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များဖြင့် ပဋိပက္ခကြုံရတတ်သည်။ မျှီသိပ်မထားနိုင်ရလောက်အောင် စိတ်ခံစားမှုမဖြစ်သင့်ဘဲ လွန်လွန်ကဲကဲ ခွန်အားမသုံးသင့်ပေ။ သို့တည်းမဟုတ်ပါက သင်၏ စီမံကိန်းကြီး ပြုလဲသွားပါလိမ့်မည်။ မနာလိုဝန်တိုမှုကြောင့် ကွဲပြားရလိမ့်မည်။

ကရကင်ရာသီပွား (ပုစွန်လုံးရုပ်) (Cancer)
ဇူလိုင်လ ၁၆ ရက်မှ ဩဂုတ်လ ၁၆ ရက်

ယခုလဆန်းမှစ၍ လလယ်လောက်အထိ စီးပွားရေးကိစ္စ ပြောဆိုခဲ့ကြရင်း နောက်ဆုံးတွင် အောင်မြင်မှုကို ရရှိမည်။ လုပ်ငန်းခွင်တွင် စဉ်းစားရာ၌ မြန်ဆန်သူဖြစ်သောကြောင့် သင်၏ သူဌေးများထံမှ ယုံကြည်ကိုးစားမှုကို ရရှိမည်။ သင်၏နောက်ကျောကို သတိပြုနေပါ။ သင်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်နေကြသူများမှ သင့်အား ထောင်ချောက်ဆင်ခြင်း ခံရတတ်သည်။

သိဟ်ရာသီပွား (ခြင်္သေ့ရုပ်) (Leo)
ဩဂုတ်လ ၁၇ ရက်မှ စက်တင်ဘာလ ၁၅ ရက်

သင်အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ရမည်ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အလုပ်အများကြီး ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည့်အပြင် ယှဉ်ပြိုင်သူ အများအပြားရှိနေသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ သင်၏လုပ်ငန်းဘဝသည် ထင်ပေါ်မှုရှိပြီး သင့်အား လစာမြင့်တင်ပေးရန် ထည့်သွင်း

ဇွဲးစားပေလိမ့်မည်။ တစ်ကိုယ်တည်းသမားများသည် သူတို့အား ချစ်မေတ္တာသက်ဝင်နေကြောင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံလိမ့်မည်။ ချစ်မေတ္တာသက်ဝင်နေကြပြီးသူများသည် လက်ထပ်ထိမ်းမြားခွင့် ကြုံလာပါလိမ့်မည်။

ကန်ရာသီဖွား (အပျိုစင်ရုပ်) (Virgo)

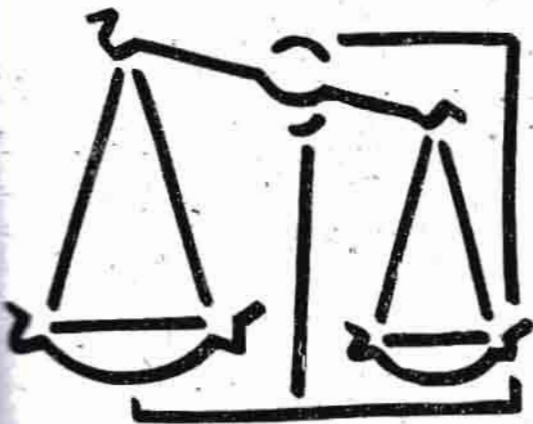
စက်တင်ဘာလ ၁၆ ရက်မှ အောက်တိုဘာလ ၁၆ ရက်

သင်၏ လုပ်ငန်းသည် ဆက်လက်အဆင်ပြေနေမည်။ သင့်အိတ်ထောင်ထဲသို့ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးဝင်လာလိမ့်မည်။ ချစ်ရေးချစ်ရာတွင် စန်းပွင့်နေမည်။ တစ်ကိုယ်တည်းသမားများ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ချစ်ကြောင်း ကြိုက်ကြောင်း ပြောလာပါလိမ့်မည်။ သင်၏ လက်ချောင်းပေါ်တွင် လက်စွပ်တစ်ကွင်း ဝတ်ဆင်ရန် အချိန်ကျနေပါပြီ။

တူရာသီဖွား (ချိန်ခွင်ရုပ်) (Libra)

အောက်တိုဘာလ ၁၇ ရက်မှ နိုဝင်ဘာလ ၁၅ ရက်

အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက်မှုကြောင့် သင့်လုပ်ငန်းခွင်တွင် နားလည်မှုလွဲသည့် ရလဒ်များ ရှိလာတတ်သည်။ အလုပ်သစ်တစ်ခုမှ ကမ်းလှမ်းလာတတ်သဖြင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလိမ့်မည်။ ရွေးချယ်စရာများ ရောက်ရှိလာမည်ဖြစ်သော်လည်း သင်၏စကားအပြောအဆိုကို ဆင်ခြင်ပါ။ အိမ်ထောင်ရှင်များ နှလုံးသားလေလွင့်မှုများဖြင့် ကြုံတွေ့ရတတ်ပြီး အငယ်လေးများနှင့်လည်း ကြုံရဆုံရတတ်သည်။

ပြိတ္တရာသီဖွား (ကင်းမြီးကောက်ရုပ်) (Scorpio)

နိုဝင်ဘာလ ၁၆ ရက်မှ ဒီဇင်ဘာလ ၁၄ ရက်

အတူတူလုပ်နေကြသော အလုပ်သမားများနှင့် ပဋိပက္ခမှု ကြုံရတတ်၍ သင်၏သူဌေးမှလည်း ရှောင်လွှဲရန် ခက်ခဲလိမ့်မည်။ သင်၏ဒေါသကို မျှီသိပ်ထားသည်မှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သင်သည် ဝင်ငွေရှာရသည်တွင် တော်သကဲ့သို့ သုံးစွဲရာတွင်လည်း တော်သူဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များအနေဖြင့် အသေးအဖွဲ့ကိစ္စရပ်များအပေါ် စကားများရန်ဖြစ်ကြရတတ်သည်။ တစ်ကိုယ်တည်းသမားများသည် လေထဲတွင် တိုက်အိမ်ဆောက်နေရဦးမည်။

ဓနရာသီဖွား (လေးစွဲယောက်ျားရုပ်) (Sagittarius)

ဒီဇင်ဘာလ ၁၅ ရက်မှ ဇန်နဝါရီလ ၁၃ ရက်

မဆုံးနိုင်သည့် ပဋိပက္ခမှုများမှာ သင်၏ ငွတ်တရွတ် နိုင်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တစ်ကိုယ်တည်း အောင်မြင်မှုရရှိရန် ခက်ခဲမည်ဖြစ်ကြောင်း မမေ့ပါနှင့်။ ယခုလတွင် သင်သည် အသေးအဖွဲ့ပစ္စည်းလေးများအပေါ် ကုန်ကျနေမည်ဖြစ်သော်လည်း သင့်တွင် ငွေလုံးငွေရင်း ရှိနေပါဦးမည်။ သင်၏ ချစ်မေတ္တာရေးမှာလည်း စန်းပွင့်လျက် စီပြည်နေပေလိမ့်မည်။

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

Reference:
BKK Post, Life-Feature Khatha Chinnabanchorn
ခဲ Here's what awaits in 2016.

တရုတ်နက္ခတ်ပေဒင်ပညာ

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ

တ ရ ဝ် နှစ် မွေး : သူ များ : အ တွက်

ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်နှင့် သတိပြုရန်အချက်များ

■ ကေတီ-အောင်သိန်း (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

မျောက်နှစ်မွေးသူ	၁၉၂၀	၁၉၂၂	၁၉၄၄	၁၉၅၆	၁၉၆၈	၁၉၈၀	၁၉၉၂	၂၀၀၄
ကြက်နှစ်မွေးသူ	၁၉၂၁	၁၉၂၃	၁၉၄၅	၁၉၅၇	၁၉၆၉	၁၉၈၁	၁၉၉၃	၂၀၀၅
ခွေးနှစ်မွေးသူ	၁၉၂၂	၁၉၂၄	၁၉၄၆	၁၉၅၈	၁၉၇၀	၁၉၈၂	၁၉၉၄	၂၀၀၆
ဝက်နှစ်မွေးသူ	၁၉၂၃	၁၉၂၅	၁၉၄၇	၁၉၅၉	၁၉၇၁	၁၉၈၃	၁၉၉၅	၂၀၀၇
ကြွက်နှစ်မွေးသူ	၁၉၂၄	၁၉၂၆	၁၉၄၈	၁၉၆၀	၁၉၇၂	၁၉၈၄	၁၉၉၆	၂၀၀၈
ခွားနှစ်မွေးသူ	၁၉၂၅	၁၉၂၇	၁၉၄၉	၁၉၆၁	၁၉၇၃	၁၉၈၅	၁၉၉၇	၂၀၀၉
ကျားနှစ်မွေးသူ	၁၉၂၆	၁၉၂၈	၁၉၅၀	၁၉၆၂	၁၉၇၄	၁၉၈၆	၁၉၉၈	၂၀၁၀
ယုန်နှစ်မွေးသူ	၁၉၂၇	၁၉၂၉	၁၉၅၁	၁၉၆၃	၁၉၇၅	၁၉၈၇	၁၉၉၉	၂၀၁၁
နဂါးနှစ်မွေးသူ	၁၉၂၈	၁၉၃၀	၁၉၅၂	၁၉၆၄	၁၉၇၆	၁၉၈၈	၂၀၀၀	၂၀၁၂
မြွေနှစ်မွေးသူ	၁၉၂၉	၁၉၃၁	၁၉၅၃	၁၉၆၅	၁၉၇၇	၁၉၈၉	၂၀၀၁	၂၀၁၃
မြင်းနှစ်မွေးသူ	၁၉၃၀	၁၉၃၂	၁၉၅၄	၁၉၆၆	၁၉၇၈	၁၉၉၀	၂၀၀၂	၂၀၁၄
ဆိတ်နှစ်မွေးသူ	၁၉၃၁	၁၉၃၃	၁၉၅၅	၁၉၆၇	၁၉၇၉	၁၉၉၁	၂၀၀၃	၂၀၁၅

ခွေးနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ဆံသခြင်း၊ ခေါင်းလျှော်ခြင်း၊ ရိုးရာကန်တော့ပွဲ၊ ဆုတောင်းပွဲများ ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။ စက်တင်ဘာလ ၁၃ ရက်နေ့တွင် ခရီးထွက်သင့်၏။ ၂၅ ရက်နေ့တွင် မိတ်ဆုံနိုင်၏။ လက်ထပ်ထိမ်းမြားနိုင်၏။ မိတ်ဆုံခြင်းအားဖြင့် အကျိုးထူးရှိမည်။ မိတ်ဆုံပေးပါ။ မိမိ၏ နေအိမ်ခြံဝင်း သန့်ရှင်းမှု လုပ်နိုင်ပါသည်။ ကောင်း၏။ အနောက်ဘက်ခရီးအကျိုးထူးရှိမည်။ သွားပါ။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ယခုလတွင် စီးပွားရေးလုပ်လျှင် နဂါးနှစ်မွေးသူနှင့် ဇက်စပ်တွဲဖက် မလုပ်ကိုင်ရ။ အကျိုးရှိမည်မဟုတ်ပါ။ အကျိုးဆုံးယုတ်တတ်၏။ သတိထားပါ။ အရှေ့ဘက်သို့ ခရီးမထွက်ရ။ ဘေးအန္တရာယ်များလှလေသည်။ ဧပြီလတွင် ကံနိမ့်နေ၏။ ဈေးဆိုင်သစ်၊ ကုမ္ပဏီ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသစ် မထူထောင်ကြရ။

ဝက်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ရိုးရာကန်တော့ပွဲ၊ ဆုတောင်းပွဲ လုပ်နိုင်၏။ ခရီးထွက်နိုင်၏။ စက်တင်ဘာလ ၂ ရက်၊ ၁၄ ရက်နေ့၊ ၂၆ ရက်နေ့သည် ရက်ကောင်းမင်္ဂလာနေ့များ ဖြစ်ပါသည်။ ဈေးဆိုင်သစ် တည်နိုင်၊ ဖွင့်နိုင်၏။ မိတ်ဆုံနိုင်၏။ အိမ်ရာပြောင်းရွှေ့နိုင်လျှင် ကောင်း၏။ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ပြောင်းရွှေ့ပါလေ။ မြောက်ဘက်သို့ ခရီးထွက်သင့်၏။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ယခုလတွင် မြွေနှစ်မွေးသူနှင့် စီးပွားရေး ဖက်စပ်တွဲဖက် မလုပ်ကိုင်ကြပါ။ အကျိုးရှိမည်မဟုတ်ပါ။ တောင်ဘက်သို့ ခရီးမထွက်ကြရ။ အကျိုးယုတ်တတ်ပါ၏။ ဩဂုတ်လနှင့် ဒီဇင်ဘာလတွင် ကံအလွန်နိမ့်ကျနေတတ်သဖြင့် မြွေနှစ်မွေးလုပ်ငန်း မတည်ထောင်ရ။ ဈေးဆိုင်သစ် မတည်ရ။ တောင်ဘက်ခရီးကို လုံးဝရှောင်ရှားပါလေ။

ကြက်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ရိုးရာကန်တော့ပွဲ၊ ပူတော်ပွဲ၊ ဆုတောင်းပွဲများ ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။ လမ်းရှင်း၊ တံတားခင်း ပြုလုပ်နိုင်၏။ အိမ်ပြင်ဆင်နိုင်၏။ ဆံသခြင်း၊ ခေါင်းလျှော်ခြင်း ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။ ထိုပြင် မိတ်ဆုံနိုင်လေသည်။ စက်တင်ဘာလ ၆ ရက်၊ ၁၅ ရက်နှင့် ၂၇ ရက်နေ့များသည် ရက်ကောင်းမင်္ဂလာနေ့များ ဖြစ်ပါသည်။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

မြင်းနှစ်မွေးသူနှင့် စီးပွားရေး ဖက်စပ်ပူးတွဲ မလုပ်ကိုင်ရ။ ရုံးနိမ့်တတ်လေသည်။ ၆ ရက်နေ့တွင် တောင်ဘက်သို့ မသွားရ။ ၁၅ ရက်နေ့တွင် အနောက်ဘက်တွင် စီးပွားမရှာကြရ။ ၂၇ ရက်နေ့၌ မြောက်ဘက်သို့ ခရီးမထွက်ရ။ ဘေးအန္တရာယ်ဒုက္ခများ ကြုံတွေ့ရတတ်၏။ သတိနှင့် ဆင်ခြင်ပါ။ စေ့စပ်ခြင်း၊ လက်ထပ်ခြင်း ရှောင်ပါလေ။

ခွားနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

သင်ကံကောင်းနေ၏။ တောအမဲလိုက်နိုင်၏။ သားကောင်ဖမ်းနိုင်၏။ သားကောင်များ ရရှိပါလိမ့်မည်။ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း အကျိုးပေးမည်။ လုပ်ပါ။ မိတ်ဆုံနိုင်လျှင် အကျိုးရှိမည်။ ခရီးထွက်ပေးပါ။ စက်တင်ဘာလ ၄ ရက်နှင့် ၂၀ ရက်နေ့များသည် ရက်ကောင်းမင်္ဂလာနေ့များ ဖြစ်ပါသည်။ စေ့စပ်နိုင်၏။ ခရီးထွက်နိုင်၏။ ကောင်း၏။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ယခုလတွင် သင်စီးပွားရေးလုပ်လျှင် ဆိတ်နှစ်မွေးသူနှင့် စီးပွားရေးကိစ္စ ပူးပေါင်းမလုပ်ပါနှင့်။ အရေးရုံးနိမ့်တတ်ပါသည်။ အရှေ့အရပ်၊ တောင်အရပ်နှင့် အရှေ့တောင်အရပ်သို့ မသွားနှင့်။ စီးပွားရေးမရှာရ။ အရုံးပေါ်ပေါက်ပါလိမ့်မည်။ စေ့စပ်နိုင်ပါသော်ငြား လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း မပြုရ။ ခဏခေတ္တဆိုင်းပါဦး။ မရွှေ့ဆိုင်းနိုင်လျှင်၊ မစောင့်ဆိုင်းနိုင်လျှင် အကျိုးယုတ်ရပါလိမ့်မည်။ ထိုပြင် ဈေးဆိုင်သစ် တည်ခြင်း၊ ဖွင့်ခြင်းတို့ကိုလည်း ခဏဆိုင်းပါဦးလေ။ တောင်ဘက်ခရီးကို လုံးဝရှောင်ရှားပါလေ။

ကျားနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

သင်ကန်မို့နေရာ၏။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများများလုပ်ပေးပါ။ စီးပွားရေးခဏခေတ္တ အနားထားပြီး ဘာသာရေးကိစ္စ ဆောင်ရွက်ပေးရမည်။ ဘုန်းတော်ကြီးဆွမ်းကျွေးပါ။ အလှူအတန်းများများလုပ်ပေးပါ။ မကြာမီ ကံကောင်းလာပါလိမ့်မည်။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

မျောက်နှစ်မွေးသူနှင့် စီးပွားရေး ဖက်စပ်ပူးတွဲ မလုပ်ကိုင်ကြရ။ ရှောင်နိုင်လေ အကျိုးရှိလေ။ ယခုလ ၅ ရက်နေ့တွင် အရှေ့အရပ်သို့ရှောင်ပါ။ ၁၇ ရက်နေ့တွင် တောင်အရပ်သို့ မထွက်ရ။ ၂၉ ရက်နေ့တွင် အရှေ့တောင်အရပ်သို့ စီးပွားရေးမရှာရ။ ဘေးအန္တရာယ်များတတ်လေသည်။

ယုန်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ရိုးရာပူဇော်ပွဲ၊ ဆုတောင်းပွဲ လုပ်နိုင်၏။ စေ့စပ်နိုင်၏။ ဤလ ၆ ရက်နေ့ တစ်ရက်တည်းသာ နေ့ကောင်းနေ့မြတ် ဖြစ်ပါသည်။ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးပါ။ အလှူအတန်းများများ လုပ်ပေးပါ။ ပိုမိုကံမြင့်လာဖွယ်ရှိ၏။ ကြက်နှစ်မွေးသူမှ လွဲ၍ ကျန်နှစ်မွေးသူ ကျန်နေနံများနှင့် စီးပွားရေးဖက်စပ်လုပ်နိုင်၏။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ကြက်နှစ်မွေးသူများနှင့် မပေါင်းရ။ စီးပွားရေး ဖက်စပ်လုပ်လျှင် အရှုံးပေါ်နိုင်၏။ စေ့စပ်နိုင်သော်လည်း လက်ထပ်ခြင်းကို ရွှေ့ဆိုင်းထားပါ။ မရွှေ့ဆိုင်းနိုင်လျှင် အကျိုးယုတ်ရပါလိမ့်မည်။ သတိနှင့် ဆင်ခြင်နိုင်ပါစေ။ စက်တင်ဘာလ ၆ ရက်နေ့မှတစ်ပါး ကျန်ရက်နေ့များတွင် ခရီးထွက်လျှင် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျနိုင်သဖြင့် အထူးသတိနှင့်ဆင်ခြင်ပါ။ ထို့ပြင် ရေတွင်း၊ ရေကန် မတူးဖော်ရ။ အိမ်နှင့် မီးဖိုဆောင် မပြုပြင်ရ။ ခိုက်တတ်၏။ လာဘ်တိတ်တတ်လေသည်။

နဂါးနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ရိုးရာကန်တော့ပွဲ၊ ဆုတောင်းပွဲ ပြုလုပ်နိုင်၏။ သင်တန်းတစ်ခုခုတက်ပါ။ အကျိုးရှိ၏။ ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်မြင်

ဖွယ်ရှိ၏။ ငွေပိုရှိလျှင် ထုတ်ချေးပါ။ အကျိုးအမြတ်ရှိ၏။ အိပ်ရာနှင့်အလုပ် ပြောင်းရွှေ့လျှင် အကျိုးထူးမှုရှိမည်။ စက်တင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် အိမ်ရွှေ့နိုင်ပါသည်။ အလုပ်သစ်ရှာနိုင်။ လက်ခံနိုင်ပါသည်။ တစ်ရွာမပြောင်းမကောင်းစားနိုင်ပါချေ။ မြန်မြန်သာပြောင်းပါ။ ရွှေ့ပါ။ တောင်အရပ်၊ အရှေ့တောင်အရပ်သို့ စီးပွားရှာပါလေ။ ပြောင်းရွှေ့ပါ။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ခွေးနှစ်မွေးသူနှင့် မပေါင်းနှင့်။ စီးပွားရေး ဖက်စပ်မလုပ်ပါနှင့်။ ကြီးပွားမည်မဟုတ်ပါ။ အကျိုးယုတ်တတ်၏။ မြောက်အရပ်၊ အနောက်အရပ်သို့ ခရီးမထွက်ကောင်း။ ဘေးအန္တရာယ်များလှလေသည်။ အထူးသတိနှင့် ရှောင်ကြဉ်ရမည်။ မရှောင်ကြဉ်နိုင်လျှင် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတတ်၏။ ကြပ်ကြပ်ရှောင်နိုင်ပါစေ။

မြွေနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

မိတ်ဆုံနိုင်၏။ မိတ်ဆုံခြင်းအားဖြင့် အကျိုးထူးမှုရှိမည်။ ရိုးရာကန်တော့ပွဲ၊ ပူဇော်ပွဲ၊ ဆုတောင်းပွဲ လုပ်နိုင်၏။ ဝက်နှစ်မွေးသူနှင့် မပေါင်းရ။ စီးပွားရေး ဖက်စပ်မလုပ်ရ။ အကျိုးမဲ့ဖြစ်တတ်၏။ အရှုံးပေါ်မည်။ သတိနှင့်ဆင်ခြင်ပါ။ အရှေ့တောင်အရပ်၊ အနောက်အရပ်သို့ စီးပွားရှာပါ။ အကျိုးထူးမှုရှိမည်။ သွားသာသွားပါလေ။ စေ့စပ်နိုင်၏။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ဝက်နှစ်မွေးသူကို ကြပ်ကြပ်ရှောင်ပါလေ။ ခရီးထွက်နိုင်ပါသော်လည်း အရှေ့အရပ်သို့သော်လည်းကောင်း၊ အရှေ့မြောက်အရပ်သို့လည်းကောင်း ခရီးမထွက်ရ။ စီးပွားလည်း မရှာကြရ။ ရုံးနိမ့်တတ်လေသည်။ အချည်းနှီးဖြစ်တတ်သဖြင့် အထူးသတိနှင့် မရုဇအောင် ရှောင်ပါ။ ရေကြောင်းခရီးနှင့် လေကြောင်းခရီးတို့ကို ရှောင်ပါ။ စေ့စပ်နိုင်ပါသော်လည်း ချက်ချင်းလက်မထပ်ပါနှင့်ဦး။ ခဏခေတ္တရွှေ့ဆိုင်းပါဦး။ ဈေးသိုင်သစ်မတည်ရ။ မဖွင့်ရ။

မြင်းနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ဆုတောင်းပွဲလုပ်ပါ။ လက်ထပ်ထိမ်းမြားနိုင်၏။

www.burmeseclassic.com

စက်တင်ဘာလ ၉ ရက်နေ့ တစ်နေ့တည်းသာ ရက်ကောင်း ဖြစ်ပါသည်။ အရှေ့တောင်အရပ်သို့သော်လည်းကောင်း၊ အနောက်ရိုးစူးအရပ်သို့သော်လည်းကောင်း၊ ခရီးထွက်နိုင်၏။ စီးပွားရှာနိုင်၏။ အထည်ချုပ်လုပ်ငန်းလုပ်လျှင် အကျိုးထူးမှု ရှိမည်။ တွေးမနေနှင့်၊ ငေးမနေပါနှင့်။ လုပ်သာလုပ်ပါ။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ကြွက်နှစ်မွေးသူများနှင့် မပေါင်းရ။ စီးပွားရေး ဖက်စပ်ပူးတွဲ မလုပ်ရ။ ရုံးနိမ့်တတ်လေသည်။ ကြပ်ကြပ် ရှောင်နိုင်လေ အကျိုးရှိလေ ဖြစ်သည်။ အရှေ့အရပ်သို့သော် လည်းကောင်း၊ မြောက်အရပ်သို့သော်လည်းကောင်း၊ တောင် အရပ်သို့သော်လည်းကောင်း၊ ခရီးမထွက်ရ။ ရေကြောင်းခရီး မသွားကြရ။ လှေသင်္ဘောမစီးကြရ။ သတိထားပါလေ။

ဆိတ်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

သင်တန်းတစ်ခုခု တက်ဖြစ်အောင်တက်ပါ။ အကျိုး ထူးရှိပါလိမ့်မည်။ ထူးချွန်မည်။ ဂုဏ်ထူးတက်မည်။ မိတ်ဆုံ ပေးပါ။ အကျိုးရှိပါသည်။ စက်တင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့ နှင့် ၂၂ ရက်နေ့များသည် ရက်ကောင်းရက်မြတ်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုရက်နေ့များတွင် ဈေးဆိုင်သစ်တည်နိုင်၊ ဖွင့်နိုင်ပါသည်။ ခရီးထွက်နိုင်၏။ ရေကြောင်းခရီးထွက်ပါ။ ကောင်း၏။ ဘေး ကင်းရန်ကင်းလေသည်။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ခရီးထွက်နိုင်သော်လည်း လေကြောင်းခရီးကို ရှောင် နိုင်လေ အကျိုးရှိလေဖြစ်သည်။ အနောက်အရပ်သို့သော် လည်းကောင်း၊ တောင်အရပ်သို့သော်လည်းကောင်း၊ ခရီး မထွက်ရ။ စီးပွားမရှာရ။ စီးပွားရှာလျှင် အကျိုးယုတ်တတ် လေသည်။ ငွေထုတ်မချေးရ။ အလိမ်ခံရမည်။ ဓမ္မစပ်ခြင်းနှင့် ထက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းတို့ကို ရှောင်ကြရပါမည်။ ထို့ပြင် ဈေးဆိုင်သစ်မတည်ရ။ မဖွင့်ရ။ အရုံးပေါ်တတ်လေသည်။

မျောက်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ခရီးထွက်နိုင်၏။ အနောက်အရပ်သို့သော်လည်း ကောင်း၊ မြောက်အရပ်သို့သော်လည်းကောင်း၊ ခရီးထွက်ပါ။

ကောင်း၏။ အိမ်ပြင်ဆင်နိုင်၏။ မီးဖိုဆောင်လည်း ပြင်ဆင် နိုင်၏။ ဈေးဆိုင်သစ်တည်နိုင်၊ ဖွင့်နိုင်၏။ ကုမ္ပဏီ၊ စီးပွား ရေးလုပ်ငန်းသစ်လုပ်လျှင် စက်တင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့မှာ နေ့ကောင်းနေ့မြတ် ဖြစ်ပါသည်။ လုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်ပါလေ။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ကျားနှစ်မွေးသူများနှင့် မပေါင်းရ။ စီးပွားရေး ဖက်စပ် မလုပ်ကြရ။ အထူးရှောင်ပါ။ ရှောင်ကြဉ်နိုင်လေ ကောင်းလေ ဖြစ်၏။ ခရီးထွက်နိုင်သော်လည်း ရေကြောင်းခရီးကို ရှောင် ပါ။ လှေသင်္ဘောမစီးကြရ။ အထူးရှောင်ကြဉ်ရလေသည်။ အရှေ့အရပ်သို့သော်လည်းကောင်း၊ တောင်အရပ်သို့သော် လည်းကောင်း၊ မသွားရ။ စီးပွားရေးမရှာကြရ။

ကြွက်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

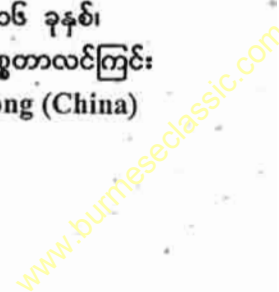
သစ်အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်း၊ ထင်းခုတ်သစ်ခွေလုပ် ငန်း၊ သစ်ဖောင်မျှောခြင်းလုပ်ငန်း လုပ်နိုင်၏။ လုပ်လျှင် ကြီးပွားမည်။ နိုင်ငံခြားကုန်သွယ်ရေးလုပ်ပါ။ အထူးအကျိုး ရှိလေမည် ဖြစ်သည်။ နေအိမ်ခြံဝန်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပါ။ ကောင်း၏။ ဘေးရန်ကင်းရှင်းမည်။ မကောင်းဆိုးဝါး ကင်း ရှင်းမည်။ ခရီးထွက်၊ စီးပွားရှာလျှင် မြောက်အရပ်သို့သော် လည်းကောင်း၊ အရှေ့အရပ်သို့သော်လည်းကောင်း၊ သွားပါ။ အကျိုးများလေသည်။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ယုန်နှစ်မွေးသူများနှင့် မပေါင်းကြရ။ စီးပွားရေး မလုပ်ရ။ အကျိုးပေးမည်မဟုတ်ပါ။ တောင်အရပ်သို့သော် လည်းကောင်း၊ အနောက်အရပ်သို့သော်လည်းကောင်း၊ ခရီး မသွားရ။ စီးပွားရေးမရှာရ။ အထူးကြပ်ကြပ်ရှောင်နိုင်လေ ကောင်းလေဖြစ်သည်။

ကေတီ-အောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

Ref:- တရုတ်နက္ခတ္တဗေဒင်ပညာ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ တရုတ်မျောက်နှစ်၊ ဆရာကြီးမစ္စတာလင်ကြင်း (ခေါ်) လီကော့ကျု Hong Kong (China)

ရောင်ပြန်ဟူရင်း ပြက္ခဒိန်

၁၃၇၇-ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လ - တော်သလင်းလ

2016 SEPTEMBER

ကြာသပတေး Thursday	1 ● သိင်္ခလက္ခဏ်	
သောကြာ Friday	2 ○ အမြိတ္တရတ်ရက်	
စနေ Saturday	3 ၂ ရက်ရုဏ	
တနင်္ဂနွေ Sunday	4 ၃	18 ၂ ပဟာရက်ကြမ်း
တနင်္လာ Monday	5 ၄	19 ၃ အမြိတ္တရတ်ရက်
အင်္ဂါ Tuesday	6 ၅	20 ၄
ဗုဒ္ဓဟူး Wednesday	7 ၆	21 ၅
ကြာသပတေး Thursday	8 ၇ ရက်ရုဏ	22 ၆ ရက်ရုဏ
သောကြာ Friday	9 ၈	23 ၇
စနေ Saturday	10 ၉ ရက်ရုဏ	24 ၈ ရက်ရုဏ
တနင်္ဂနွေ Sunday	11 ၁၀	25 ၉
တနင်္လာ Monday	12 ၁၁	26 ၁၀
အင်္ဂါ Tuesday	13 ၁၂	27 ၁၁
ဗုဒ္ဓဟူး Wednesday	14 ၁၃	28 ၁၂
ကြာသပတေး Thursday	15 ၁၄ ရက်ရုဏ	29 ၁၃ ရက်ရုဏ
သောကြာ Friday	16 (၁၅) တော်သလင်းလပြည့်	30 ၁၄
စနေ Saturday	17 ○ ရက်ရုဏ	

၁. ၉. ၂၀၁၆. စန်းပြောင်းရက်စွဲ ၁၆. ၉. ၂၀၁၆

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွင်း ပြိုဟ်ပြောင်းချိန်

- တနင်္ဂနွေသည် - ၁၆. ၉. ၂၀၁၆ သောကြာနေ့ ည ၇ နာရီ ၂၀ မိနစ်တွင် ကန်ရာသီသို့ပြောင်းသည်။
- အင်္ဂါသည် - ၁၈. ၉. ၂၀၁၆ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ၇ နာရီ ၆ မိနစ်တွင် နေရာသီသို့ ပြောင်းသည်။
- ဗုဒ္ဓဟူးသည် - ၉. ၉. ၂၀၁၆ သောကြာနေ့ ည ၇ နာရီ ၂၀ မိနစ်တွင် ကန်ရာသီသို့ပြောင်းသည်။
- သောကြာသည် - ၁၉. ၉. ၂၀၁၆ တနင်္လာနေ့ နံနက် ၀ နာရီ ၄၆ မိနစ်တွင် တူရာသီသို့ ပြောင်းသည်။

၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွက် ဓနသိဒ္ဓိနက္ခတ်နှင့် စန်းယုဉ်ချိန်

- (၁၄. ၉. ၂၀၁၆)ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ နံနက် ၁၁ နာရီ ၂ မိနစ် ၂၃ စက္ကန့်။
- (၂. ၉. ၂၀၁၆)ရက်နှင့် (၁၉. ၉. ၂၀၁၆)ရက်တို့သည် အမြိတ္တရတ်ကျ၍ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်သည်။

အမြိတ္တရတ်ရက်မှာ လုပ်ဆောင်စရာ

- တနင်္ဂနွေသားသမီးသည် မြောက်အရပ်တွင် ပုန်းညက်ပင် စိုက်ပါ။
- တနင်္လာသားသမီးသည် အရှေ့မြောက်အရပ်တွင် ခရေပင် စိုက်ပါ။
- အင်္ဂါသားသမီးသည် အရှေ့အရပ်တွင် သရဖီပင် စိုက်ပါ။
- ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးသည် အရှေ့တောင်အရပ်တွင် ကွမ်းသီးပင် စိုက်ပါ။
- ကြာသပတေးသားသမီးသည် အနောက်တောင်အရပ်တွင် ခန်းပင် စိုက်ပါ။
- သောကြာသားသမီးသည် အနောက်မြောက်အရပ်တွင် အုန်းပင် စိုက်ပါ။
- စနေသားသမီးသည် တောင်အရပ်တွင် ကုန်ကော်ပင် စိုက်ပါ။

အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်ရန်

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက်

မဟိဒ္ဓိကျော်ခေါင်

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအဖို့

စက်တင်ဘာလ (၆)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၃)၊ (၁၅)၊ (၁၆)၊ (၂၃)၊ (၂၇)၊ (၂၉)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

တနင်္လာသားသမီးများအဖို့

စက်တင်ဘာလ (၈)၊ (၉)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊ (၁၆)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊ (၂၆) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

အင်္ဂါသားသမီးများအဖို့

စက်တင်ဘာလ (၁)၊ (၇)၊ (၈)၊ (၉)၊ (၁၁)၊ (၁၄)၊ (၁၅)၊ (၂၀)၊ (၂၁)၊ (၂၂)၊ (၂၅)၊ (၂၇)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများဖြစ်ကြ၏။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအဖို့

စက်တင်ဘာလ (၁)၊ (၅)၊ (၆)၊ (၁၂)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၁)၊ (၂၄)၊ (၂၆)၊ (၂၇)၊ (၂၈) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

ကြာသပတေးသားသမီးများအဖို့

စက်တင်ဘာလ (၄)၊ (၅)၊ (၉)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၃)

(၁၆)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၃)၊ (၂၅)၊ (၂၆)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများဖြစ်ကြ၏။

သောကြာသားသမီးများအဖို့

စက်တင်ဘာလ (၁)၊ (၄)၊ (၅)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၁)၊ (၁၅)၊ (၁၉)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၆)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများဖြစ်ကြ၏။

စနေသားသမီးများအဖို့

စက်တင်ဘာလ (၄)၊ (၇)၊ (၁၀)၊ (၁၁)၊ (၁၆)၊ (၁၈)၊ (၂၁)၊ (၂၃)၊ (၂၅)၊ (၂၈)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများဖြစ်ကြ၏။

ရာဟုသားသမီးများအဖို့

စက်တင်ဘာလ (၁)၊ (၅)၊ (၆)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၁)၊ (၂၄)၊ (၂၇) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများဖြစ်ကြ၏။

သို့ဖြစ်၍ စက်တင်ဘာလအတွင်း၌ မိမိတို့မွေးနံနှင့် ကံအားလျော်ညီစွာ ရက်ကောင်းများကို ရွေးချယ်လျက် ဘိုးတက်ကြီးပွားအောင် ကြံစည်လုပ်ဆောင်သင့်ပါကြောင်း တိုက်တွန်းရေးသားလိုက်ရပါတော့၏။

■ မဟိဒ္ဓိကျော်ခေါင်

သည့်လမှာ ဆောင်ရွက်ပါ

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက်

နေ့မျိုးတွင်ခေါင်

၁။ စက်တင်ဘာလ (၁)၊ (၇)၊ (၁၂)၊ (၂၁)၊ (၂၆) စသောရက် များသည် “နန္ဒာတီထီ” တွင် ကျရောက်လေရာ ထိုရက်များ၌ ဘုရားတည်ခြင်း၊ ဂူကျောင်း၊ ဧရပ်တို့ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခြင်း၊ တံတားခင်းခြင်း၊ ပျိုးကြဲခြင်း၊ ကောက်စိုက်ခြင်း၊ သစ်ပင်စိုက်ခြင်း၊ မြေတူးဆွဲခြင်းလုပ်ငန်း များကို လုပ်ကိုင်နိုင်ပါသည်။

၂။ စက်တင်ဘာလ (၂)၊ (၈)၊ (၁၃)၊ (၁၅)၊ (၁၇)၊ (၂၂)၊ (၂၇) စသောရက်များသည် “ဘဒြာတီထီ” တွင် ကျရောက်လေရာ ထိုရက်များ၌ အမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်ခြင်း၊ နားတွင်းမင်္ဂလာပြုလုပ်ခြင်း၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဆောင်ရွက်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။

၃။ စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၉)၊ (၁၄)၊ (၁၈)၊ (၂၃)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် “ဇယာတီထီ” တွင် ကျရောက်လေရာ ထိုရက်များ၌ စစ်ချီခြင်း၊ စစ်တက်ခြင်း၊ ကင်းလှည့်ခြင်း၊ ကင်းချခြင်း၊ သစ္စာဆိုခြင်း၊ စုံစမ်းထောက်လှမ်းခြင်း စသော အမှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။

၄။ စက်တင်ဘာလ (၄)၊ (၁၀)၊ (၁၉)၊ (၂၄)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် “ရိတ္တာတီထီ” တွင် ကျရောက်လေရာ ထိုရက်များ၌ ဆေးဖော်ဆေးထိုးခြင်း၊ လက်ဖွဲ့ထိုးခြင်း၊ သိဒ္ဓိတင်ခြင်း၊ ပစ္စည်းသိမ်းခြင်း၊ သစ်ပင်ခုတ်ခြင်း၊ လှေကားထောင်ခြင်း စသောအမှုကိစ္စများ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။

၅။ စက်တင်ဘာလ (၅)၊ (၆)၊ (၁၁)၊ (၁၆)၊ (၂၀)၊ (၂၅)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် “ပုဏ္ဏာတီထီ” တွင် ကျရောက်လေရာ ထိုရက်များ၌ ရတနာပစ္စည်းများ ရောင်းဝယ်ခြင်း၊ ရှင်ပြုခြင်း၊ ပစ္စည်းခံခြင်း စသော အမှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။

၆။ စက်တင်ဘာလ (၂) နှင့် (၁၉) ရက်တို့သည် “အဒြိတ္တစုတ်” တွင် ကျရောက်လေရာ မည်သည့် အနှောင့်အယှက်၊ အခက်အခဲတို့နှင့် ကြုံတွေ့စေရကာမူ အောင်မြင်ပြီးမြောက်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။

၇။ စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၅)၊ (၁၇)၊ (၂၂)၊ (၂၄)၊ (၂၉) စသော ရက်များသည် “ရက်ရာဇာ” တွင် ကျရောက်လေရာ ထိုရက်များ၌ လူမှုရေးကိစ္စများ၊ ဘာသာရေးကိစ္စများ၊ စီးပွားရေးကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။ ထို့ပြင်တစ်ဝ ကောင်းသောကမ္ဘာမြေခံနှင့် တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး၊ သောကြာ၊ ကိုတ် အစရှိသော တီထီမြေခံများတွင် အဆောက်အဦဆောက်လုပ်ခြင်း၊ မြေတူးဆွဲခြင်းလုပ်ငန်းတို့ကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။

နေ့မျိုးတွင်ခေါင်

စိုက်ပျိုးရေးရာ သည်လမှာ

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက်

■ တောကကိုရင်

မိမိတို့နိုင်ငံသည် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ မြေလွတ်မြေရိုင်းတွေလည်း ပေါများလှ၏။ လယ်ယာမြေတို့မှာလည်း ဩစာမြေဆီကြွယ်ဝသဖြင့် စိုက်ပျိုးသမျှ သီးနှံတို့ ဖြစ်ထွန်းကြသည်မှာလည်း အငြင်းပွားစရာ မရှိပါချေ။ သို့ရာတွင် စိုက်ပျိုးရေးကိစ္စ၌ နည်းစနစ်မှန်ကန်ဖို့ လိုသလို၊ အခါကာလကောင်းကိုလည်း ရွေးချယ်တတ်ဖို့ လိုပေသည်။ သည့်အတွက် ကိုင်းသမား၊ ယာသမား၊ လယ်သမား၊ ဥယျာဉ်မြေစိုက်ပျိုးကြသူများအတွက် ရည်စူးကာ ဤကာလ အခါသမယ၌ သတိပြုဖွယ် စိုက်ပျိုးရေးရာကိစ္စကို ဖော်ပြလိုက်ပါ၏။

၁။ စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၄)၊ (၅)၊ (၈)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊ (၁၉)၊ (၂၂)၊ (၂၄)၊ (၂၉) ကျရောက်သော ရက်များ၌ အပွင့်၊ အသီးအနှံ၊ အရွက်များ စိုက်ပျိုးရန်နှင့် ကိုင်းကူးစိတ်ခြင်း၊ နေရာပြောင်းရွှေ့စိုက်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်သင့်ပါသည်။

ရက်များ၌ လယ်မြေ၊ ယာမြေ၊ ဥယျာဉ်မြေတို့ကို ထွန်ယက်ခြင်း၊ အပင်တို့အား ပိုးသတ်ဆေးဖျန်းခြင်း၊ ပေါင်းပင်၊ ချုံနွယ် အမှိုက်သရိုက်တို့ကို မီးရှို့ခြင်း၊ အသီးအနှံတို့ကို ရိတ်သိမ်းခြင်း၊ ဥအမြစ်တို့ကို တူးဖော်ခြင်းတို့အား ပြုလုပ်သင့်ပါသည်။

၂။ စက်တင်ဘာလ (၂)၊ (၁၂)၊ (၁၇)၊ (၂၅)၊ (၃၀) ကျရောက်သော ရက်များ၌ ဥ၊ အမြစ်၊ အပင်များ စိုက်ပျိုးခြင်းနှင့် အကိုင်းအခက်များ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်သင့်ပါသည်။

၄။ စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၄)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၂)၊ (၁၆)၊ (၂၂)၊ (၂၄)၊ (၂၆)၊ (၃၀) စသော ရက်များ၌ သီးနှံမျိုးစေ့တို့ကို ကြဲရန် သင့်လျော်လပါကြောင်း တိုက်တွန်းရေးသားလိုက်ပါသည်။

၃။ စက်တင်ဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၄)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၁)၊ (၁၅)၊ (၁၆)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၅) ကျရောက်သော

● တောကကိုရင်

သည်လဖွားအတွက် ကံဇာတာ

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက်

■ ဆရာမိုးဟန်ကြွယ်

အနုပညာလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ရတတ်သည်။ လက်ထပ်မင်္ဂလာကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရတတ်သည်။ ပညာရေးအဆင်ပြေမည်။ ရည်မှန်းချက် ကြီးမားသည်နှင့်အမျှ ပေါက်ရောက်အောင်မြင်လိမ့်မည်။ ငွေချေးလုပ်ငန်းများ အပေါင်ခံသောလုပ်ငန်းများ အကျိုးပေးပါလိမ့်မည်။ ဦးလေး၊ ဦးကြီးတို့အတွက် စိတ်သောကရောက်ရတတ်သည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ပညာတော်သင်သွားရောက်ရတတ်သည်။ ဂုဏ်ထူး၊ ရာထူးများ ရရှိမည်။ သူတစ်ပါး၏ အကျိုးကို ဆောင်ရွက်ရတတ်သည်။

ကျန်းမာရေးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ သည်းခြေဖောက်ပြန်သော ရောဂါများ ခံစားရတတ်သည်။ အိမ်နီးနားချင်းများနှင့် စကားအပြောအဆို ရှိမည်။ ဖခင်ထံမှ အမွေပစ္စည်းများ (သို့မဟုတ်) ငွေကြေးများ ရရှိတတ်သည်။ မျက်စိအားနည်း၍ ဒီဂရီတိုးရတတ်သည်။ ခရီးသွားရင်း ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ တက်ရတတ်သည်။ လူကြီးသူမများ၏ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုခြင်းကို ခံရတတ်သည်။ အိမ်မြေကိစ္စများ အောင်မြင်မည်။ ဝင်လာသမျှ ပြန်ထွက်သွားတတ်သည်။

စိတ်ဆွေများ၏ ကူညီဆောင်မမှုကြောင့် ရည်မှန်းထားသော ကိစ္စများ အောင်မြင်လိမ့်မည်။ ဘာသာရေးကိစ္စရပ်များကို ဆောင်ရွက်ရတတ်သည်။ အလုပ်လုပ်ကိုင်ရာ၌ ရာထူးအဆင့်အတန်း မြင့်မား၍ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှု ရရှိတတ်သည်။ အဖိုးတန်ဥစ္စာပစ္စည်းများ ရရှိတတ်သည်။ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းဖြင့် အကျိုးအမြတ်ရတတ်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ကျန်းမာရေးညံ့တတ်သည်။ အစာမှား၊ ဆေးမှား ဖြစ်တတ်သည်။ တစ်ပါးသူ တစ်ဦးဦးအား အယုံလွယ်၍ စာချုပ်စာတမ်းဖြင့် မဟုတ်ဘဲ ငွေချေးငှားပါက ဆုံးရှုံး

တတ်သည်။ အမှုအခင်း ဖြစ်ပါက အမှုတာရှည်တတ်သည်။ လုပ်ငန်းလုပ်ဆောင်ရာ၌ စပ်တူလုပ်ငန်း အကျိုးပေးတတ်ပါသည်။ မိခင်ဘက်မှ ဆွေမျိုးများ၏ အမြင်မှား၊ အထင်မှားမှုများကို ခံရတတ်သည်။ အနုပညာလုပ်ငန်း၊ ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ခြင်းလုပ်ငန်းများ အကျိုးပေးတတ်သည်။ မမေ့လင့်ဘဲ နိုင်ငံရပ်ခြား၌ သွားရောက်နေထိုင်ရခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်သည်။ ဗြိသစ်၊ အိမ်သစ်များသို့ ပြောင်းရွှေ့ရတတ်သည်။ သားသမီးများကြောင့် စိတ်ချမ်းသာမှု ရရှိမည်။ အလုပ်တွင် ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးများ ရရှိတတ်သည်။ အစာမကြေရောဂါ ရတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေပါမည်။

အိမ်နေရာအပြောင်းအရွှေ့ ရှိမည်။ လူကြီးမိဘများကို ပူဇော်ကန်တော့ရတတ်သည်။ ရာထူးအဆင့်အတန်း မြင့်မားပြီး ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလိမ့်မည်။ စီးပွားရေးသမားများ စီးပွားရေး ပြန်လည်ဦးမော့လာပါလိမ့်မည်။ အိမ်ထောင်ဘက်၏ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ လိုမည်။ စားကောင်းသောက်ဖွယ်ရာများ သုံးဆောင်ရတတ်သည်။ ရွှေငွေလက်ဝတ်ရတနာပစ္စည်းများ ဝင်လာတတ်သည်။ ကားယာဉ်များ ရရှိတတ်သကဲ့သို့ နေအိမ်ဖောက်ထွင်းခြင်း ခံရတတ်သည်။ ခရီးသွားရတတ်သည်။ လမ်းခရီး၌ မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်သည်။ ချစ်သူမရှိသေးသူများ ချစ်သူရတတ်သည်။ မောင်နှမသားချင်းများနှင့် စကားအချေအတင်ပြောရတတ်သည်။

ယတြာပြုလုပ်ရန်မှာ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြု၍ ၃၁ ဘုံသားများကို အမျှပေးဝေပါ။

ဆရာမိုးဟန်ကြွယ်

သည်လအတွက် ကောင်းသောရက်

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက်

နွယ်သင်္ကာအောင်

လရာသီ၏ လက်တံကား တရွေ့ရွေ့နှင့် အချိန်မှန်စွာ ရွေ့လျားလျက်ရှိနေသည်။ အချိန်နှင့် ဒီရေကို မည်သို့မျှ တားဆီး၍ မရစေကောင်း။

ယခုလည်း စက်တင်ဘာလအတွင်း ရောက်ရှိလာခဲ့ပေပြီ။ မြန်မာလအလိုအရ ဝါခေါင်နှင့် တော်သလင်းလအတွင်း ကာလဖြစ်ပေရာ ထနောင်းကြောင်ခြစ်၊ ဆူးရစ်တို့ ပွင့်သည်သာမက ဝံတာမြိုင် တစ်ခွင်၌ ယင်းမာပန်းတို့က ကြိုင်လောက်နေပြီကော။ ထိုကာလသမယ၌ သာယာမှုအပေါင်း ဝေစည် ခညောင်းလျက် လောကီးရေးရာ လုပ်ငန်းဆောင်တာများ ပြုလုပ်ကြရာတွင် အစစအရာရာ အဆင်ပြေ ချောမွေ့စေရန်အလို့ငှာ သည်လအတွက် ကောင်းသောရက်များကို ရွေးချယ်တင်ဆက်လိုက်ရပါသည်။

- ၁။ နေအိမ်ဘုတ်တာ ဝယ်ဖို့ရာ
စက်တင်ဘာလ (၂)၊ (၈)၊ (၁၁)၊ (၁၉)၊ (၂၆)၊
- ၂။ စသော ရက်များသည် နေအိမ်တိုက်တာများ ဝယ်ယူ
ကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။
- ၃။ တား/ယာဉ်စုံစွာဝယ်ယူဖို့ရာ
စက်တင်ဘာလ (၆)၊ (၁၅)၊ (၁၇)၊ (၂၂) စသော

- ရက်များသည် ကားများ၊ ယာဉ်များဝယ်ယူဖို့ရာ အကောင်း
ဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။
- ၄။ ရွှေတွင်း/ကျောက်တွင်း တူးဖို့ရာ
စက်တင်ဘာလ (၂)၊ (၄)၊ (၁၅)၊ (၁၉)၊ (၂၂)၊
(၂၉) စသောရက်များသည် ရွှေတွင်းများ၊ ကျောက်မျက်
ရတနာတွင်းများ တူးဖော်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်
ကြပါသည်။

၄။ ယှဉ်ပြိုင်ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ဖို့ရာ

စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၄)၊ (၈)၊ (၁၈)၊ (၁၂)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၅) စသော ရက်များသည် ယှဉ်ပြိုင်ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၅။ ကျောင်း/အိမ်ဆောက်လုပ်ရန်

စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၄)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၁)၊ (၁၅)၊ (၁၆)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၅) စသောရက်များသည် ကျောင်းများ၊ အိမ်ဂေဟာများ ဆောက်လုပ်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၆။ အိမ်ပြောင်းရွှေ့ရန်၊ အိမ်သစ်တက်ရန်

စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၈)၊ (၁၂)၊ (၁၉)၊ (၂၂)၊ (၂၉) စသော ရက်များသည် အိမ်ပြောင်းရွှေ့ရန်၊ အိမ်သစ်တက်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၇။ အမည်ပေး၊ ဆိုင်းဘုတ်တင်ရန်

စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၄)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၂)၊ (၁၉)၊ (၂၂) စသောရက်များသည် အမည်ပေးရန်၊ ဆိုင်းဘုတ်တင် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၈။ ခရီးသွားလာကောင်းဖို့ရာ

စက်တင်ဘာလ (၄)၊ (၆)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် ခရီးသွားလာခြင်းကိစ္စအတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၉။ လယ်ထွန်မင်္ဂလာပြုဖို့ရာ

စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၄)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊ (၁၉)၊ (၂၂)၊ (၂၄)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် လယ်ထွန်မင်္ဂလာကျင်းပရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၀။ ရောင်းပန်းဝယ်ပန်း ပွင့်ဖို့ရာ

စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၄)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊ (၁၉)၊ (၂၂)၊ (၂၄)၊ (၂၉) စသော ရက်များသည် အရောင်း

အဝယ်လုပ်ကိုင်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၁။ သီးနှံမျိုးစေ့ကြဲဖို့ရာ

စက်တင်ဘာလ (၃)၊ (၄)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၂)၊ (၁၆)၊ (၂၂)၊ (၂၄)၊ (၂၆)၊ (၃၀) စသော ရက်များသည် သီးနှံမျိုးစေ့ကြဲရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၂။ ရေတွင်းရေကန် တူးဖို့ရာ

စက်တင်ဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၄)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊ (၁၉)၊ (၂၂)၊ (၂၉) စသော ရက်များသည် ရေတွင်းရေကန်တူးဖော်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၃။ ရေသတ္တဝါဖမ်းဖို့ရာ

စက်တင်ဘာလ (၈)၊ (၁၅)၊ (၁၇)၊ (၂၅)၊ (၂၆) စသော ရက်များသည် မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်၊ ပင်လယ်အတွင်းရှိ ရေသတ္တဝါများကို ဖမ်းဆီးရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၄။ ရှင်ပြုမင်္ဂလာကျင်းပရာ

စက်တင်ဘာလ (၂)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၅)၊ (၁၇) စသော ရက်များသည် ရှင်ပြုခြင်း၊ နားသခြင်း မင်္ဂလာများ ကျင်းပရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၅။ ပညာသင်ဖို့ ရက်မြတ်မဟာ

စက်တင်ဘာလ (၄)၊ (၆)၊ (၁၅)၊ (၁၆)၊ (၁၇)၊ (၂၄)၊ (၂၅) စသော ရက်များသည် ပညာသင်ကြားဖို့ရာ ရက်ကောင်းရက်မြတ်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၆။ မင်္ဂလာအခါပေးဖို့ရာ

စက်တင်ဘာလ (၁)၊ (၂)၊ (၄)၊ (၆)၊ (၇)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၁)၊ (၁၃)၊ (၁၄)၊ (၁၅)၊ (၁၆)၊ (၂၀)၊ (၂၅)၊ (၂၆)၊ (၂၇)၊ (၂၈)၊ (၃၀) စသော ရက်များသည် မင်္ဂလာအခါပေးရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

နွယ်သာကီအောင်

ကန်တော့ပွဲ ဘယ်လိုထိုးမလဲ

■ ဂမ္ဘီရကြာအံ့

ဘာသာတရားအရသော်လည်းကောင်း၊ လောကီ အစီအရင်အရသော်လည်းကောင်း ကန်တော့ပွဲထိုးသည် အလေ့အထများသည် ရှေးမဆွမှစ၍ ယခုကာလတိုင် ရှိနေခဲ့ကြပါသည်။ ရှိနေကြသည်။ နောင်လည်း ရှိနေပေဦးမည်။ ကန်တော့ပွဲအမျိုးမျိုးကို လေ့လာကြည့်လျှင် -

(၁) အနန္တောအနန္တငါးပါးပွဲ

ကျေးဇူးရှင်အပေါင်းကိုရည်စူးပြီး လှူဒါန်းသော ကန်တော့ပွဲဖြစ်ပါသည်။ ထိုကန်တော့ပွဲ၌ အုန်းသီး ၁ လုံး၊ ငှက်ပျောသီး ၅ ဖီး၊ ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက်နှင့် အမွှေးနံ့သာများ ပါဝင်၏။

(၂) သာသနာပွဲ

သာသနာကို စောင့်ရှောက်လျက်ရှိသည့် နတ်မင်းကြီးများကို ရည်စူးလှူဒါန်းသည့် ကန်တော့ပွဲဖြစ်ပါသည်။ ထိုကန်တော့ပွဲ၌ အုန်းသီး၊ ငှက်ပျော ၃ ဖီး၊ ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက်နှင့် အမွှေးနံ့သာများ ပါဝင်ရပါသည်။

(၃) နတ်ကြီးပွဲ

တေရဋ္ဌ အစရှိသော စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးလေးပါးအားရည်စူးသော ကန်တော့ပွဲဖြစ်ပါသည်။ ထိုကန်တော့ပွဲ၌ အုန်းသီး၊ ငှက်ပျော ၄ ဖီး၊ ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက်နှင့် အမွှေးနံ့သာများ ပါဝင်ရပါသည်။

(၄) သူရဿတီပွဲ

သူရဿတီမယ်တော်အား လှူဒါန်းသော ကန်တော့ပွဲဖြစ်ပါသည်။ ထိုကန်တော့ပွဲ၌ အုန်းသီး၊ ငှက်ပျော ၃ ဖီး၊ ပန်း အမွှေးနံ့သာနှင့် ပဝါ ၁ ပိုင်းတို့ ပါဝင်ရပါသည်။

(၅) ဒါနပွဲ

အလှူအတန်းများက လှူဒါန်းသော ကန်တော့ပွဲဖြစ်

ပါသည်။ ထိုကန်တော့ပွဲ၌ အုန်းသီး၊ ငှက်ပျော ၃ ဖီး၊ အမွှေးနံ့သာများ ပါဝင်ရပါသည်။

(၆) ရှင်ဥပဂုတ္တပွဲ

ရှင်ဥပဂုတ္တ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအား လှူဒါန်းသည့်ပွဲဖြစ်ပါသည်။ မဓ္ဓသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပရာ၌ အနှောင့်အယှက်များ မတွေ့မကြုံရလေအောင် ကန်တော့ပွဲထိုးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုကန်တော့ပွဲ၌ အုန်းသီး ၁ လုံး၊ ငှက်ပျော ၃ ဖီး၊ အမွှေးနံ့သာ၊ ပန်းများဖြင့် ကန်တော့ပွဲပြင်ပြီး ပွဲစသည်မှ ဆုံးသည့်အချိန်အထိ ဆီမီးနှင့် ဖယောင်းတိုင်များ အဆက်မပြတ် ထွန်းညှိပေးထားရ၏။ ပွဲထိုးသူများမှာ ရေမချိုးရပါ။ ပွဲသဘင်ပြီးသောအခါမှ ပွဲကိုစွန့်ပြီး ရေချိုးရပါသည်။

(၇) မင်္ဂလာကန်တော့ပွဲ

မင်္ဂလာဆောင်၌ နှစ်ဖက်သောမိဘတို့ကို ကန်တော့ပွဲဖြင့် ကန်တော့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုကန်တော့ပွဲကို နှစ်ပွဲပြင်ရပါသည်။ ကန်တော့ပွဲတစ်ခုစီတွင် အုန်း သီး ၁ လုံး၊ ငှက်ပျော ၃ ဖီး၊ ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက်၊ သပြေပန်း၊ သစ္စာပန်းများဖြင့် စီရင်ပြီး နှစ်ဖက်သောမိဘများ ရှေ့မှောက်ထားလျက် ကန်တော့ရပါသည်။

(၈) အစီအရင်ပွဲ

လောကီအတတ်ပညာများကို စီရင်သောအခါ လှူရသော ကန်တော့ပွဲဖြစ်ပါသည်။ ထိုပွဲ၌ အထက်ပွဲနှင့် အောက်ပွဲဟူ၍ ပွဲနှစ်ပွဲလုပ်ရပါသည်။ အထက်ပွဲသည် အနှောင့်အယှက်ကင်းဖအောင် လုပ်ဆောင်ရသော ပွဲဖြစ်သည်။ ထိုပွဲတွင် ဖျင်ဖြူ၊ ဖျင်နီတို့ကိုခင်းလျက် အုန်းသီး ၁ လုံး၊ ငှက်ပျော ၃ ဖီး၊ ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက်နှင့် အမွှေးနံ့သာများ ထည့်ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အောက်ပွဲသည် ၃၇ မင်းတို့ကို ရည်စူးလှူဒါန်းသည့် ပွဲဖြစ်၏။ အုန်းသီး ၁ လုံး၊ ငှက်ပျော ၃ ဖီး၊ ဆိုင်ရာနတ် တို့အတွက် အစားအသောက်၊ အဖျော် ယမကာများ ပါဝင်ရပါသည်။

(၉) လစိုင်းပွဲ

တောလစိုင်း၊ တောင်လစိုင်း၊ ကုန်းလစိုင်း၊ ရေလစိုင်း၊ ဒေသလစိုင်း စသည်ဖြင့် လစိုင်းများ ရှိကြသည်။ ဖျင်ဖြူ၊ ဖျင်နီခင်းပြီး အုန်းသီး ၁ လုံး၊ ငှက်ပျော ၂ ဖီး၊ ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက်၊ အမွှေးနံ့သာနှင့် ဖယောင်းတိုင်များ ပါဝင် ရသည်။

(၁၀) အထက်ဆရာကြီးပွဲ

တရားကျင့်အားထုတ်ပြီး ထွက်ရပ်ပေါက်သွားသော သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများအား ရည်စူးလှူဒါန်းသည့်ပွဲဖြစ်၏။ ထိုကန်တော့ပွဲ၌ အုန်းသီး၊ ငှက်ပျော ၃ ဖီး၊ ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက်၊ ဆီမီး၊ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးနံ့သာများ ပါဝင် ရသည်။

(၁၁) ရိုးရာပွဲ

မိမိတို့၏ ရိုးရာနတ်များကို ရည်စူး၍ လှူဒါန်းသော ကန်တော့ပွဲဖြစ်သည်။ ထိုကန်တော့ပွဲ၌ အုန်းသီး ၁ လုံး၊ ငှက်ပျော ၃ ဖီး၊ ဆိုင်ရာ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပါဝင်ရ ပါသည်။

(၁၂) အိမ်တွင်းပွဲ

အိမ်တွင်း မင်းမဟာဂီရိကို ရည်စူးပြီး လှူဒါန်းသော ပွဲဖြစ်၏။ ထိုကန်တော့ပွဲ၌ တချို့က ဖျင်ဖြူ၊ ဖျင်နီခင်းကြ သည်။ အချို့ကလည်း အုန်းသီးပေါ်၌ ဖျင်ဖြူ၊ ဖျင်နီ ပတ်ကြ ၏။ အုန်းသီး ၁ လုံး၊ ငှက်ပျော ၂ ဖီး၊ သို့မဟုတ် ၃ ဖီး၊ ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက်နှင့် ယပ်တောင်တို့ပါရ၏။ အချို့က အုန်းသီးကို အုန်းဆိုင်းနှင့် ချိတ်ဆွဲကြ၏။ အချို့ကလည်း ပွဲနှင့်ထားကြ၏။

ဤ၌ ကန်တော့ပွဲကို မည်သည့်ပွဲအတွက်ဖြစ်စေ ထိုကြည့်သကားလ အုန်းသီးကြွက်ပြီးအား မည်သည့်တက် သို့ လှည့်ရမည်ကို မသိကြ။ ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်ကြ၏။ မခက်ပါ။

အုန်းသီး၏ ကြွက်ပြီးအား ကန်တော့ပွဲထိုးသူက မိမိ ၏မွေးနံ့ကျရောက်သောအရပ်သို့ လှည့်ပေးရပါမည်။ ရှင်းပါဆိုလျှင် -

တနင်္ဂနွေဘေးသမီး

အုန်းသီး၏ကြွက်ပြီးအား အရှေ့မြောက်အရပ်သို့ လှည့်ပေးရပါမည်။

တနင်္လာသားသမီး

အုန်းသီး၏ကြွက်ပြီးအား အရှေ့အရပ်သို့ လှည့်ပေး ရပါမည်။

အင်္ဂါသားသမီး

အုန်းသီး၏ကြွက်ပြီးအား အရှေ့တောင်အရပ်သို့ လှည့်ပေးရပါမည်။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး

အုန်းသီး၏ကြွက်ပြီးအား တောင်အရပ်သို့ လှည့်ပေး ရပါမည်။

ကြာသပတေးသားသမီး ကန်တော့ပွဲထိုးပါက

အုန်းသီး၏ကြွက်ပြီးအား အနောက်အရပ်သို့ လှည့် ပေးရပါမည်။

သောကြာသားသမီး ကန်တော့ပွဲထိုးပါက

အုန်းသီး၏ကြွက်ပြီးအား မြောက်အရပ်သို့ လှည့်ပေးရ ပါမည်။

စနေသားသမီး ကန်တော့ပွဲထိုးပါက

အုန်းသီး၏ ကြွက်ပြီးအား အနောက်တောင်အရပ်သို့ လှည့်ပေးရပါမည်။

ရာဟုသားသမီး ကန်တော့ပွဲထိုးပါက

အုန်းသီး၏ကြွက်ပြီးအား အနောက်မြောက်အရပ်သို့ လှည့်ပေးရပါမည်။

■ ဂမ္ဘီရကြောအံ့

အကဲ့ရဲ့ ပြေဆေး

အောင်မြင်မြတ် (ပြည်ရွှေဘို)

လူသားမှန်သမျှသည် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် မကင်း
ကောင်းသည်မှာ အမှန်။ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုသည်မှာလည်း
အကျိုးကိုလိုလားသော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အကျိုးကိုမလိုလား
သော ပတ်ဝန်းကျင်ဟူ၍ ရှိပြန်သည်။ ထိုတွင် အကျိုးကို
လိုလားသော ပတ်ဝန်းကျင်အတွက် ကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုး
စသော စကားများကို ထိုပတ်ဝန်းကျင်တို့ထံမှ ကြားရတတ်
သော်လည်း အကျိုးကိုမလိုလားသော ပတ်ဝန်းကျင်မှ ကဲ့ရဲ့
ရဲ့ချ အပြစ်တင်သောစကားများကိုမူ မကြာခဏဆိုသလို
ကြုံရတတ်ပါသည်။

ထိုသို့ ကြုံလာကြရသောအခါ မိမိမှာ ခံနိုင်ရည်ရှိမှု
လိုအပ်ပါသည်။ မိမိ၏ဂုဏ်သတင်းကို ချီးမွမ်းတတ်သော

ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကြုံရသောအခါ အလွန်အကျွံဝမ်းမြောက်ပြီး
မနေမိရန် သတိမူဖို့ လိုအပ်ပါသည်။ မိမိ၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို
ဖြစ်စေတတ်သော၊ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချပြစ်တင်စကားကို ဆိုလေ့ရှိ
သော ပတ်ဝန်းကျင်များနှင့် ကြုံတွေ့ရသောအခါမှာလည်း
အလွန်အကျွံတုန်လှုပ်ပြီး စိတ်အာတ်မကျဖို့ လိုအပ်ပါသည်။
ကြုံကြုံခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ရန်သာ ကြိုးစားသင့်ပါသည်။ ချီးမွမ်းခြင်း၊
ကဲ့ရဲ့ခြင်းသည် လောကလူသားမှန်သမျှ ရှောင်လွှဲ၍မရသော
တစ်သေဝေမတိမ်း ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ရမည့် လောကနိယာမ
တရားပင် ဖြစ်ပါသည်။

ချီးမွမ်းခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းတို့တွင် များသောအားဖြင့်
ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရသည်ကား ကဲ့ရဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကဲ့ရဲ့

ခြင်းမှ လွတ်ကင်းအောင် နေတတ်ဖို့ကား မလွယ်ကူလှပါ။ စကားနည်းပြီး အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်သောသူကျပြန် တော့လည်း စကားပြောနည်းသည်အတွက် သို့အသုံးရယ်လို့ ပင် သတ်မှတ်ပြီး အပြစ်ပြောတတ်ကြသည်။ စကားများများ ပြောတတ်သည့်သူဆိုပြန်တော့ ပြောချင်ရာပြောတတ်သည့် အရူးရယ်လို့ အပြစ်ပြောကြပြန်သည်။ နှိုင်းချိန်ပြီး ပြောတတ် သူကိုကျတော့ ရွှေရောင်သမားကဲ့သို့ အပိုအလိုကလေး တောင် ပြောဖော်မရဘူးဆိုပြီး အပြစ်တင်လာပြန်သည်။ အပြစ်တင်ခြင်းမှလွတ်အောင် အသို့နေရမည်နည်း။

ထိုပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းအချို့၏ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်တင်စကားကြောင့် စိတ်ညစ်ပြီး ကြံ့ခိုင်နေသော မိတ် ဆွေတစ်ဦး၏ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်တင် လာသောစကားကို ဖြေသိမ့်စရာအဖြစ် စပ်ဆိုထားသော ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို အကဲ့ရဲ့ဖြေဆေးအဖြစ် တင်ပြရလျှင်

ရယ်ရယ်မောမော ဝင်ကာနှောတော့
လူပေါ်ရယ်လို့ ဆိုကြတယ်။
ရောနှောမဝင် တည်ပြန်လျှင်လည်း
ဘဝင်မြင့်သည်ဟု ဆိုပြန်တယ်။
ခေါ်ထူးဆက်ဆံ မှန်မှန်နေက
ဆိုလေအတင်း ကုပ်ကမြင်းတဲ့။
သို့ပတ်ဝန်းကျင် ဝေဖန်ရှင်ရယ်
သင့်ကိုပြောကြား ထိုစကားကို
ငါကားကြည်သာ ခွင့်လွှတ်ပါ၏
ပြောသာပြောပါ ပြောကြပါတဲ့။

ဤကဗျာသည် ပတ်ဝန်းကျင်တို့၏ ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို ခံရ လွန်း၍ ပတ်ဝန်းကျင်က မည်သို့ပင် ကဲ့ရဲ့စေကာမူ ကြည် သာစွာ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ဆိုသည့် ဖြေဆေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သော အကဲ့ရဲ့ဖြေ ဆေးတစ်လက်ကို ထပ်မံတင်ပြရမည်ဆိုလျှင် အတုလဥပါ သကာအကြောင်းကိုပင် တင်ပြရပေမည်။

အတုလဥပါသကာသည် ဘုရားရှင်အား တရားနာ လာသည့်အကြောင်း လျှောက်ထားသည့်အခါ ဘုရားရှင်က တရားနာပြီးပြီလောဟု မေးတော်မူသော် အတုလ ဥပါသ ကာက အရှင်ရေဝတထံ ရောက်သွားတုန်းက အရှင်ရေဝတ

က စကားမပြောဘဲနေ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာထံ ရောက်သွား ပြန်တော့လည်း အတိဓမ္မာတရားတွေ အများကြီး ငွတ်ဟောပါ သည်။ အရှင်အာနန္ဒထံ ရောက်သွားတဲ့အခါကျပြန်တော့ လည်း တရားနည်းနည်းလေးပဲ ဟောလိုက်ပါသည်။ ထိုအရှင် များကိုစိတ်ဆိုးပြီး တပည့်တော် အရှင်ဘုရားထံ ရောက်ရှိလာ ရပါသည်ဟု လျှောက်ထားပါသည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က ဒါယကာအတုလ...လောက၌ ဘုရားကိုလည်း အချို့ ချီးမွမ်းကြသလို ကဲ့ရဲ့မှုလည်းရှိ၏။ နေ၊ လ၊ မြေကြီးတို့ကိုလည်း အချို့ ချီးမွမ်းကြ ကဲ့ရဲ့ကြ၏။ ငါဘုရားကိုတောင်မှ ကဲ့ရဲ့သူကဲ့ရဲ့ကြ ချီးမွမ်းသူချီးမွမ်းကြ သေး၏။ လူမိုက်တို့ အကဲ့ရဲ့ခံရသည်မှာ အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ ပညာရှိသူတော်ကောင်းများ အကဲ့ရဲ့မခံရအောင် ချီးမွမ်းခံရ လေအောင် ဂရုစိုက်ဖို့လိုပါသည်။

ဤကဲ့ရဲ့ခြင်းဆိုသော သဘောတရားသည် ယခုမှ ပေါ်ပေါက်လာသော ခေတ်ပေါ်တရားမဟုတ်။ ရှေးရှေး အစဉ် အလာကတည်းက ရှိခဲ့သော လက်ဟောင်းသဘောတရားပင် ဖြစ်သည်။ ဆိတ်ဆိတ်နေတတ်သောသူကိုလည်း ကဲ့ရဲ့ကြ၏။ နှိုင်းချိန်၍ပြောတတ်သူကိုလည်း ကဲ့ရဲ့ကြ၏။ လောက၌ အကဲ့ ရဲ့ခံရသူဟူ၍မရှိ။ တကယ်အချီးမွမ်းခံရသူဟူ၍လည်း ရှေးက လည်း မရှိခဲ့ဖူး။ နောင်တွင်လည်းရှိမည်မဟုတ်။ ယခုလည်း မရှိဟု ဟောကြားတော်မူလေသည်။

ဤတရားကိုသုံးသပ်၍ ဆင်ခြင်ကြည့်မည်ဆိုပါက အကဲ့ရဲ့ခံရမည်ကို တွေးပို၍ ကြောက်နေဖို့မလို။ အကဲ့ရဲ့ခံ ရမည်ကို တွေးပိုပြီး ကြောက်နေခဲ့ပါလျှင် မည်သည့်အရာကို မှု လုပ်ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် လူ့လောကမှာ မိမိဘဝတိုးတက်ရာ တိုး တက်ကြောင်း အောင်မြင်ရာအောင်မြင်ကြောင်း နည်းလမ်း ကောင်းများကို တွေးတောကြံဆရင်း လုံးပန်းနေကြသော လောကလူသားမှန်သမျှသည် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင် ရှုတ်ချခြင်းဘေး မှ ဖြေသိမ့်နိုင်ခြင်းအကျိုးကို မျှော်ကိုးလျက် ဤကဲ့ရဲ့ဖြေဆေး ကို စေတနာကောင်းဖြင့် တင်ပြလိုက်ရပေသည်။

အောင်မြင်မြတ်(ပြည်ရွှေဘို)

ဥစ်ဂြိုဟ်တို့ အကျိုးပေးပုံ ဟောကိန်းများ

ညွန့်လွင်(စက်မှုတက္ကသိုလ်)

ဂြိုဟ်တို့သည် မိမိတို့၏ ဥစ်ရာသီမှာ ရပ်တည်သောအခါ ဥစ်အံသာ မိမိကို သတိပြု၍ ကြည့်ရှုရန် လိုအပ်လေသည်။ ဥစ်အံသာ မကျော့လွန်မီ အကျိုးမယုတ်စေဘဲ သာမန်အနေဖြင့် အကျိုးပေးတတ်၏။

ဥစ်အံသာကို ကျော်လွန်သွားခဲ့သော် နိစ်သို့ ဆင်းလာ သည့်ဟူ၍ အပြစ်ဖြစ်လာသောကြောင့် အကျိုးအပြစ် လုံးဝပေး ထိန်မည်မဟုတ်ချေ။ အကယ်၍ အပြစ်ပေးတတ်သည့် ဂြိုဟ် နှင့် အဆက်အသွယ်တစ်ခုခုရှိခဲ့သော် ဥစ်အံသာမှ လွန်သော ဂြိုဟ်သည် အပြစ်ပေးသောဂြိုဟ် ဖြစ်လာလိမ့်မည်။

ဥစ်အံသာပေါ် တိတိကျကျရှိသော ဂြိုဟ်သည် မည် သည့်ဂြိုဟ်၏ အဖျက်အဆီးမှ မခံရဘဲ မိမိ၏သဘာဝ အားရှိ နေသောကြောင့် အောက်ပါဟောချက်များတွင် ဆိုင်ရာဂြိုဟ်၏ အကျိုးပေးများကို တိတိကျကျ ခံစား စံစားရမည်ဖြစ်လေသည်။

တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ဥစ်ရသော်

ပညာရပ်အမျိုးမျိုးတွင် တတ်သိနားလည်နိုင်သော ဉာဏ်ရှိသည်။ သူတော်ကောင်းအကျင့်နှင့် နေတတ်သည်။ အေး ချမ်းသောစိတ်ဓာတ်ရှိသည်။ ဘာသာတရားကို ကြည်ညို ကိုယ်ရှိင်းသည်။ ကျန်းမာသန်စွမ်း၍ တောင့်တင်းခိုင်မာသော ကိုယ်ခန္ဓာရှိသည်။ မြောက်များစွာသော လူတို့၏အကျိုးကို ဆောင်ရွက်တတ်သည်။ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲမှုနှင့် ပြည့်စုံ၍ အောက် လက်ငယ်သား တပည့်များကို စောင့်ရှောက်တတ်သည်။ မင်းနှင့် တူသော စည်းစိမ်သူခကိုလည်း ခံစားရတတ်၏။ အဖွဲ့အစည်း တို့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ရတတ်သည်။ ဘုန်းတန်ခိုးလည်း ကြီး တတ်လေသည်။

တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်၏ ဥစ်ရာသီသည် မိဿရာသီ (ဧပြီလ ၁၄ ရက်မှ မေလ ၁၄ ရက်) ဖြစ်၏။ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်သည်

ဂြိုဟ်	ကသစ်		ဥစ်		နိစ်		မူလတြိကုဏ်း	
	ရာသီ	အံသာ	ရာသီ	အံသာ	ရာသီ	အံသာ	ရာသီ	အံသာ
၁	၄	၂၁ မှ ၃၀	၀	၁၀	၆	၁၀	၄	၂၀
၂	၃	*	၁	၃	၇	၃	၁	၄ မှ ၁၆
၃	၀	၁၃ မှ ၃၀	၉	၂၀	၃	၂၀	၀	၁၂
၄	၅	၂၅ မှ ၃၀	၅	၁၅	၁၁	၁၅	၅	၁၆ မှ ၂၅
၅	၈	၁၁ မှ ၃၀	၃	၅	၉	၅	၈	၁၀
၆	၆	၁၆ မှ ၃၀	၁၁	၂၇	၅	၂၇	၆	၁၅
၇	၁၀	၂၁ မှ ၃၀	၆	၂၀	၀	၂၀	၁၀	၂၀
၈	၅	*	၂	၂၀	၈	၂၀	၁၀	၂၀
၉	၁၁	*	၈	၆	၂	၆	၄	၆

ရာသီဇာတတွင် ၀ ရာသီ၊ ၁၀ အံသာရီလျှင် ဥစ်ရ၏။ တိတိ ကျကျ ဆိုရလျှင် ပြေလ ၂၃ ရက်နေ့ ဖွားမြင်သူဖြစ်၏။ မည် သည့်ခုနှစ်တွင်မဆို ပြေလ ၁၈ ရက်နေ့မှစ၍ ၂၃ ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများကို တနင်္ဂနွေဥစ်ရသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ဥစ်အိမ် ၌ ရပ်တည်သောဂြိုဟ်သည် အပြည့်အဝ အားရှိ၏။

တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်၏ မူလတြိကုဏ်းရာသီမှာ သိဟ် ရာသီဖြစ်၏။ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်သည် ၄ ရာသီ၊ ၂၀ အံသာတွင် ရောက်ရှိနေပါက မူလတြိကုဏ်းရသည်ဟုဆိုနိုင်သည်။ မူလ တြိကုဏ်းအိမ်တွင် ရပ်တည်သောဂြိုဟ်သည် လေးပုံသုံးပုံမျှ အားရှိ၏။ မည်သည့်ခုနှစ်တွင်မဆို စက်တင်ဘာလ ၆ ရက်နေ့ တွင် မွေးဖွားပါက တနင်္ဂနွေဂြိုဟ် မူလတြိကုဏ်းရသည်။ စက်တင်ဘာလ ၃ ရက်မှစ၍ ၆ ရက်အတွင်း မွေးဖွားပါက မူလတြိကုဏ်းရသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်၏ ကသစ်ရာသီမှာ သိဟ်ရာသီဖြစ်၏။ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်သည် ၄ ရာသီ၊ ၂၁ အံသာမှ ၃၀ အံသာအတွင်း ကျရောက်နေပါက တနင်္ဂနွေဂြိုဟ် ကသစ်ရသည်။ ကသစ်အိမ်၌ ရပ်တည်သောဂြိုဟ်သည် တစ်ဝက်မျှ အားရှိ၏။ မည်သည့် ခုနှစ်တွင်မဆို စက်တင်ဘာလ ၇ ရက်မှ ၁၇ ရက်အတွင်း မွေးဖွားသူများသည် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ် ကသစ်ရ၏။

တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်၏ နိမ်ရာသီမှာ တူရာသီဖြစ်၏။ တနင်္ဂနွေ ဂြိုဟ်သည် ၆ ရာသီ၊ ၁၀ အံသာတွင် ကျရောက်နေပါက နိမ် ဖြစ်၏။ ကသစ်၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ပြဟုခေါ်သလို ဥစ်၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ကို နိမ်ဟုခေါ်သည်။ နိမ်ခံသော ဂြိုဟ်သည် အား နည်း၏။ မကောင်းကျိုးကိုသာ ပေးသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ၆ ရာသီ၊ ၁၀ အံသာသည် အောက်တိုဘာ ၂၆၊ ၂၇ ရက်တွင် ကျရောက်ရာ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်နိမ်ဖြစ်၏။

တနင်္လာဂြိုဟ် ဥစ်ရသော်

နေရာဌာနတိုင်း၌ စည်းစိမ်သူခံစားရမည်။ မြင့်မြတ် သည်။ စီးသော ယာဉ်ရထားရှိတတ်သည်။ မည်သည့် ပညာရပ် ကိုမဆို လေးလေးစားစား လိုက်စားတတ်သည်။ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း ပေါများတတ်သည်။ ကြိုက်နှစ်သက်သော အရသာကို အမြဲခံစားတတ်သည်။ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတတ် သည်။ ဥစ္စာပစ္စည်း ပေါများချမ်းသာတတ်သည်။ ကြယ်အပေါင်း တို့၏အလယ်၌ တင့်တယ်သော လမ်းကဲ့သို့ တင့်တယ်ပေမည်။ တနင်္လာဂြိုဟ်၏ ဥစ်ရာသီသည် ငြိမ်ရာသီဖြစ်၏။ ၁

ရာသီ၊ ၃ အံသာတွင် တနင်္လာဂြိုဟ်တည်ရှိပါက တနင်္လာဥစ် ရ၏။ ဥစ်ရလျှင် အားအပြည့်အဝရရှိသည်။

တနင်္လာဂြိုဟ်၏ မူလတြိကုဏ်းရာသီမှာလည်း ငြိမ် ရာသီပင်ဖြစ်၏။ တနင်္လာဂြိုဟ်သည် ၁ ရာသီ၊ ၄ အံသာမှ ၁၆ အံသာအတွင်း၌ တည်ရှိပါက တနင်္လာဂြိုဟ် မူလတြိ ကုဏ်းရ၏။ မူလတြိကုဏ်းရလျှင် ဂြိုဟ်၏ လေးပုံသုံးပုံမျှ အား ရှိ၏။

တနင်္လာဂြိုဟ်၏ ကသစ်ရာသီမှာ ကရကင်္ဂရာသီဖြစ်၏။ ၃ ရာသီအတွင်း မည်သည့်အံသာတွင်မဆို တနင်္လာဂြိုဟ် ရောက်ရှိနေပါက ကသစ်ဖြစ်၏။ ကသစ်ရလျှင် ဂြိုဟ်၏တစ်ဝက် မျှအားရှိသည်။ တနင်္လာဂြိုဟ်၏ နိမ်ရာသီမှာ ဇိတ္တာရာသီဖြစ် ၏။ ၇ ရာသီ၊ ၃ အံသာ တွင် တနင်္လာဂြိုဟ်ကျရောက်ပါက နိမ်ဖြစ်သည်။ နိမ်ခံသောဂြိုဟ်သည် အားနည်း၏။

အင်္ဂါဂြိုဟ် ဥစ်ရသော်

အတတ်ပညာရှင် ဖြစ်ပေမည်။ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားရ တတ်၏။ မင်းစိုးရာဇာကဲ့သို့ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတတ်သည်။ ပတ္တမြား၊ ပုလဲစသော ရတနာတို့၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်မည်။ သူ့ရဲကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်မည်။ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သော ဒေါသရှိတတ်သည်။ သည်းခံခြင်းစိတ်ဓာတ် နည်းပါးသည်။ စားလုံး၊ ဝေဒနာစသော လက်နက်တို့ကို အသုံးချတတ်သည်။ လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်သည်။ ဝွံလုံ့လစီရိယ ရှိတတ်သည်။ ခွန်အားပလကြီးသည်။

အင်္ဂါဂြိုဟ်၏ ဥစ်ရာသီသည် မကာရရာသီဖြစ်၏။ ၉ ရာသီ ၂၈ အံသာတွင် အင်္ဂါဂြိုဟ်တည်ရှိပါက အင်္ဂါဥစ်ရ၏။ ဥစ်ရလျှင် အားအပြည့်အဝ ရရှိသည်။

အင်္ဂါဂြိုဟ်၏ မူလတြိကုဏ်းရာသီမှာ မိဿရာသီ ပင်ဖြစ်၏။ အင်္ဂါဂြိုဟ်သည် ၀ ရာသီ၊ ၁၂ အံသာ၌ တည်ရှိ ပါက အင်္ဂါဂြိုဟ်မူလတြိကုဏ်းရ၏။ မူ လတြိကုဏ်းရလျှင် ဂြိုဟ် ၏ လေးပုံသုံးပုံမျှ အားရှိ၏။

အင်္ဂါဂြိုဟ်၏ ကသစ်ရာသီမှာလည်း မိဿရာသီဖြစ်၏။ ၀ ရာသီအတွင်း ၁၃ အံသာမှ ၃၀ အံသာအတွင်း အင်္ဂါဂြိုဟ် ရောက်ရှိနေပါက ကသစ်ဖြစ်၏။ ကသစ်ရလျှင် ဂြိုဟ်၏ တစ်ဝက် မျှ အားရှိသည်။

အင်္ဂါဂြိုဟ်၏ နိမ်ရာသီမှာ ကရ ကင်္ဂရာသီဖြစ်၏။ ၃ ရာသီ ၂၈ အံသာတွင် နိမ်ဖြစ်သည်။ နိမ်ခံသောဂြိုဟ်သည် အားနည်း၏။

ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ် ဥစ်ရသော်

သားသမီး ပရိဝါရနှင့် ပြည့်စုံတတ်သည်။ မိမိ၏ကျော်ကြားမှုနှင့် ကြီးပွားချမ်းသာမှုအတွက် ကြိုးစားအားထုတ်တတ်သည်။ မင်းအစိုးရ၏ ကြည်ညိုလေးစားမှုကို ခံစားရတတ်သည်။ ကြီးမားသော တိုင်းရေးပြည်ရွာ တာဝန်တစ်ခုခု ထမ်းဆောင်ခြင်းဖြင့် လူအများ အကျိုးစီးပွားကို ဖြစ်ထွန်းစေရန် ဆောင်ရွက်တတ်သည်။ ပညာအရပ်ရပ်ကို လိုက်စားတတ်မြောက်တတ်သည်။ ထာဝစဉ် ယော်ရွှင်မှုနှင့် ပြည့်စုံစွာနေရတတ်သည်။ မိမိအဖို့ ကံကောင်းထောက်မ၍ အရာရာတွင် အောက်တန်းမကျဘဲ နေထိုင်ရတတ်သည်။ ပင်ကိုဉာဏ်ကောင်းသည်။ အာဝဇွန်းရွှင်သည်။ ရယ်ရွှင်ဖွယ်စကားတို့ကို စိတ်ဝင်စားအောင် ပြောတတ်လေသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်၏ ဥစ်ရာသီသည် ကန်ရာသီဖြစ်၏။ ၅ ရာသီ ၁၅ အံသာတွင် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်တည်ရှိပါက ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ် ဥစ်ရ၏။ ဥစ်ရလျှင် အားအပြည့်အဝ ရရှိသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်၏ မူလတြိကုဏ်းရာသီမှာလည်း ကန်ရာသီပင်ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်သည် ၅ ရာသီ ၁၆ အံသာမှ ၂၅ အံသာ၌ တည်ရှိပါက ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ် မူလတြိကုဏ်းရ၏။ မူလတြိကုဏ်းရလျှင် ဂြိုဟ်၏လေးပုံသုံးပုံမျှ အားရှိ၏။

ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်၏ ကသစ်ရာသီမှာလည်း ကန်ရာသီဖြစ်၏။ ၅ ရာသီအတွင်း ၂၅ အံသာမှ ၃၀ အံသာအတွင်း ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ရောက်ရှိနေပါက ကသစ်ဖြစ်၏။ ကသစ်ရလျှင် ဂြိုဟ်၏ တစ်ဝက်မျှအားရှိသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်၏ နိစ်ရာသီမှာ မိန်ရာသီဖြစ်၏။ ၁၁ ရာသီ ၁၅ အံသာတွင် နိစ်ဖြစ်သည်။ နိစ်ခံသောဂြိုဟ်သည် အားနည်း၏။

ကြာသပတေးဂြိုဟ် ဥစ်ရသော်

ညိုနှိုင်းရာတွင် တိကျသော အဆုံးအဖြတ်ထူးနိုင်သည်။ အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ လူအများထဲတွင် မြင့်မြတ်သော ဗုဒ္ဓိလိင်ဖြစ်ခြင်း၊ ကြီးမားသော ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ လူထုတို့၏ ကြည်ညိုလေးစားမှုကို ခံရခြင်း၊ ရုတ်တရက် ပြေငြိမ်းမှုမရှိသော ဒေါသရှိတတ်ခြင်း၊ စီးသောယာဉ်ရထား ပေါ်မှာခြင်း၊ ဂုဏ်ကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံသောသူကို လက်ထပ်ရခြင်း၊ လူတန်းစားမရွေးဘဲ မိမိတတ်နိုင်သောဘက်မှ ကူညီဆောင်ရွက်တတ်ခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပေမည်။

ကြာသပတေးဂြိုဟ်၏ ဥစ်ရာသီသည် ကရကဋ်ရာသီဖြစ်၏။ ၃ ရာသီ၊ ၅ အံသာတွင် ကြာသပတေးဂြိုဟ်တည်ရှိပါက ကြာသပတေးဂြိုဟ်ဥစ်ရ၏။ ဥစ်ရလျှင် အားအပြည့်အဝရရှိသည်။

ကြာသပတေးဂြိုဟ်၏ မူလတြိကုဏ်းရာသီမှာ နေရာသီပင်ဖြစ်၏။ ကြာသပတေးဂြိုဟ်သည် ၈ ရာသီ၊ ၁၀ အံသာ၌ တည်ရှိပါက ကြာသပတေးဂြိုဟ် မူလတြိကုဏ်းရ၏။ မူလတြိကုဏ်းရလျှင် ဂြိုဟ်၏လေးပုံသုံးပုံမျှ အားရှိ၏။

ကြာသပတေးဂြိုဟ်၏ ကသစ်ရာသီမှာလည်း နေရာသီဖြစ်၏။ ၈ ရာသီအတွင်း ၁၁ အံသာမှ ၃၀ အံသာအတွင်း ကြာသပတေးဂြိုဟ် ရောက်ရှိနေပါက ကသစ်ဖြစ်၏။ ကသစ်ရလျှင် ဂြိုဟ်၏တစ်ဝက်မျှ အားရှိသည်။

ကြာသပတေးဂြိုဟ်၏ နိစ်ရာသီမှာ မကာရရာသီဖြစ်၏။ ၉ ရာသီ ၅ အံသာတွင် ကြာသပတေးဂြိုဟ် နိစ်ဖြစ်သည်။ နိစ်ခံသောဂြိုဟ်သည် အားနည်း၏။

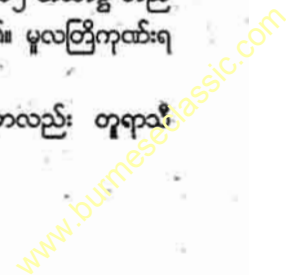
သောကြာဂြိုဟ် ဥစ်ရသော်

ကြိုက်နှစ်သက်သော အရာကိုသာ အမြဲခံစားတတ်သည်။ ဂုဏ်ကျက်သရေနှင့်ပြည့်စုံခြင်း၊ မည်သည့်လုပ်ငန်းကိုမဆို အောင်မြင်မှုရှိခြင်း၊ မင်းတိုင်ပင်ခံ အမတ်အဆင့်သို့ တက်နိုင်သော အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ အသက်ရှည်လျားစွာနေရခြင်း၊ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲရာတွင် နှမြောတွန့်တိုမှုမရှိခြင်း၊ ဘာသာတရား ကြည်ညိုကိုင်းရှိုင်းခြင်း၊ တရားအားထုတ်မှုပြုခြင်း၊ ဂုဏ်အားဖြင့် အသက်အားဖြင့် ကြီးမြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ရိုသေလေးစားခြင်း၊ ဂီတအနုပညာ၌ ဝါသနာပါ၍ တူးချွန်စွာ တတ်မြောက်ခြင်း၊ ကာမရာဂ၌ စိတ်ပါဝင်စားတတ်ခြင်း၊ အလှအပမက်မောခြင်း၊ စာပေကျမ်းဂန်ရေးသားခြင်း စသည့် အရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံရပေမည်။

သောကြာဂြိုဟ်၏ ဥစ်ရာသီသည် မိန်ရာသီဖြစ်၏။ ၁၁ ရာသီ၊ ၂၅ အံသာတွင် သောကြာဂြိုဟ်တည်ရှိပါက သောကြာဂြိုဟ်ဥစ်ရ၏။ ဥစ်ရလျှင် အားအပြည့်အဝ ရရှိသည်။

သောကြာဂြိုဟ်၏ မူလတြိကုဏ်းရာသီမှာ တူရာသီပင်ဖြစ်၏။ သောကြာဂြိုဟ်သည် ၆ ရာသီ၊ ၁၅ အံသာ၌ တည်ရှိပါက သောကြာဂြိုဟ် မူလတြိကုဏ်းရ၏။ မူလတြိကုဏ်းရလျှင် ဂြိုဟ်၏ လေးပုံသုံးပုံမျှ အားရှိ၏။

သောကြာဂြိုဟ်၏ ကသစ်ရာသီမှာလည်း တူရာသီ

ဖြစ်၏။ ၆ ရာသီအတွင်း ၁၆ အံသာမှ ၃၀ အံသာအတွင်း သောကြာဂြိုဟ် ရောက်ရှိနေပါက ကသစ်ဖြစ်၏။ ကသစ်ရလျှင် ဂြိုဟ်၏ တစ်ဝက်မျှ အားရှိသည်။

သောကြာဂြိုဟ်၏ နှိပ်ရာသီမှာ ကန်ရာသီဖြစ်၏။ ၅ ရာသီ ၂၇ အံသာတွင် သောကြာဂြိုဟ်နှိပ်ဖြစ်သည်။ နှိပ်ခံ သောဂြိုဟ်သည် အားနည်း၏။

စနေဂြိုဟ် ဥစ်ရသော်

သူတစ်ပါး၏ မယားကို ကြိုက်နှစ်သက်တတ်ခြင်း။ ထင် ပေါ်ကျော်ကြားတတ်ခြင်း။ ကောင်းသတင်းဖြင့်ဖြစ်စေ၊ မကောင်း သတင်းဖြင့်ဖြစ်စေ ထင်ပေါ်ကျော်ကြား လူသိများခြင်း။ စီးပွား ချမ်းသာမှုနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။ အသက်ရှည်ခြင်း။ မြို့ရွာတို့တွင် အုပ်ချုပ်ရခြင်း။ ပညာရှိခြင်း။ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲတတ်ခြင်း။ အာရုံ အမျိုးမျိုး ခံစားတတ်ခြင်း။ မိမိမလိုလားသူကို လျှို့ဝှက်သော နည်းဖြင့် မသေမချင်း လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တတ်ခြင်း။ အပါယ်ငရဲ ကို ကြောက်လန့်မှုမရှိခြင်း။ အရှူးအမှူး ဒေါသဖြစ်တတ်ခြင်း။ မိမိအကျိုးဖြစ်စေရန်အတွက် အသက်ဘေးကို ရင်ဆိုင်၍ စွန့်စား တတ်ခြင်း စသော အရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံတတ်လေသည်။

စနေဂြိုဟ်၏ ဥစ်ရာသီသည် တူရာသီဖြစ်၏။ ၆ ရာသီ ၂၀ အံသာတွင် စနေဂြိုဟ်တည်ရှိပါက စနေဂြိုဟ်ဥစ်ရ၏။ ဥစ်ရလျှင် အားအပြည့်အဝ ရရှိသည်။

စနေဂြိုဟ်၏ မူလတြိကုဏ်းရာသီမှာ ကုမ်ရာသီပင် ဖြစ်၏။ စနေဂြိုဟ်သည် ၁၀ ရာသီ ၂၀ အံသာ၌ တည်ရှိပါက စနေဂြိုဟ် မူလတြိကုဏ်းရ၏။ မူလတြိကုဏ်းရလျှင် ဂြိုဟ်၏ လေးပုံသုံးပုံမျှ အားရှိ၏။

စနေဂြိုဟ်၏ ကသစ်ရာသီမှာလည်း ကုမ်ရာသီဖြစ်၏။ ၁၀ ရာသီအတွင်း ၂၁ အံသာမှ ၃၀ အံသာအတွင်း စနေ ဂြိုဟ်ရောက်ရှိနေပါက ကသစ်ဖြစ်၏။ ကသစ်ရလျှင် ဂြိုဟ်၏ တစ်ဝက်မျှ အားရှိသည်။

စနေဂြိုဟ်၏ နှိပ်ရာသီမှာ မိသရာသီဖြစ်၏။ ၀ ရာသီ ၂၀ အံသာတွင် စနေဂြိုဟ်နှိပ်ဖြစ်သည်။ နှိပ်ခံသော ဂြိုဟ်သည် အားနည်း၏။

ရာဟုဂြိုဟ် ဥစ်ရသော်

ရာဟုဂြိုဟ်ဥစ်ရပါက ဇာတာရှင်သည် ဘုန်းကံပါရမီနှင့် ပြည့်စုံပြီး အလွန်အကျွံ အသက်ရှည်ပေမည်။

ရာဟုဂြိုဟ်၏ ဥစ်ရာသီသည် မေထုန်ရာသီဖြစ်၏။ ၂ ရာသီ ၂၀ အံသာတွင် ရာဟုဂြိုဟ်တည်ရှိပါက ရာဟု ဂြိုဟ် ဥစ်ရ၏။ ဥစ်ရလျှင် အားအပြည့်အဝ ရရှိသည်။

ရာဟုဂြိုဟ်၏ မူလတြိကုဏ်းရာသီမှာ ကုမ်ရာသီ ပင်ဖြစ်၏။ ရာဟုဂြိုဟ်သည် ၁၀ ရာသီ ၂၀ အံသာ၌ တည်ရှိပါ က ရာဟုဂြိုဟ်မူလတြိကုဏ်းရ၏။ မူလတြိကုဏ်းရလျှင် ဂြိုဟ် ၏ လေးပုံသုံးပုံမျှ အားရှိ၏။

ရာဟုဂြိုဟ်၏ ကသစ်ရာသီမှာ ကန်ရာသီဖြစ်၏။ ၅ ရာသီအတွင်း မည်သည့်အံသာတွင်မဆို ရာဟုဂြိုဟ် ရောက်ရှိ နေပါက ကသစ်ဖြစ်၏။ ကသစ်ရလျှင် ဂြိုဟ်၏တစ်ဝက်မျှ အားရှိသည်။

ရာဟုဂြိုဟ်၏ နှိပ်ရာသီမှာ ဓနု ရာသီဖြစ်၏။ ၈ ရာသီ ၂၀ အံသာတွင် ရာဟုဂြိုဟ်နှိပ်ဖြစ်သည်။ နှိပ်ခံသောဂြိုဟ်သည် အားနည်း၏။

ကိတ်ဂြိုဟ် ဥစ်ရသော်

ကိတ်ဂြိုဟ် ဥစ်ရပါကလည်း စနေဂြိုဟ် ဥစ်ရသကဲ့သို့ ပင် အကျိုးကျေးဇူးခံစားရပေမည်။

ကိတ်ဂြိုဟ်၏ ဥစ်ရာသီသည် ဓနုရာသီဖြစ်၏။ ၈ ရာသီ ၆ အံသာတွင် ကိတ်ဂြိုဟ်တည်ရှိပါက ကိတ်ဂြိုဟ်ဥစ်ရ၏။ ဥစ်ရလျှင် အားအပြည့်အဝ ရရှိသည်။

ကိတ်ဂြိုဟ်၏ မူလတြိကုဏ်းရာသီမှာ ဟိတ်ရာသီ ပင်ဖြစ်၏။ ကိတ်ဂြိုဟ်သည် ၄ ရာသီ ၆ အံသာ၌ တည်ရှိပါ က ကိတ်ဂြိုဟ်မူလတြိကုဏ်းရ၏။ မူလတြိကုဏ်းရလျှင် ဂြိုဟ် ၏လေးပုံသုံးပုံမျှ အားရှိ၏။

ကိတ်ဂြိုဟ်၏ ကသစ်ရာသီမှာ မိန်ရာသီဖြစ်၏။ ၁၁ ရာသီအတွင်း မည်သည့်အံသာတွင်မဆို ကိတ်ဂြိုဟ်ရောက် ရှိနေပါက ကသစ်ဖြစ်၏။ ကသစ်ရလျှင် ဂြိုဟ်၏တစ်ဝက်မျှ အားရှိသည်။

ကိတ်ဂြိုဟ်၏ နှိပ်ရာသီမှာ မေထုန်ရာသီဖြစ်၏။ ရာသီ ၆ အံသာတွင် ကိတ်ဂြိုဟ်နှိပ်ဖြစ်သည်။ နှိပ်ခံသော ဂြိုဟ်သည် အားနည်း၏။

ညွန့်လွင်(စက်မှုတက္ကသိုလ်) ၀၉-၃၃-၂၇၁၃၈၈

နိဗ္ဗာန်သည် နာမ်တရားမည်၏

ချောယဉ်သာဖြင့် (B.A., B.Ed)

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလထုတ် ရောင်ပြန် မဂ္ဂဇင်းတွင် “ဗုဒ္ဓ၊ စကြဝဠာနှင့် လူ့ဘဝ” ဟူသော ကျွန်မ၏ ဆောင်းပါးကို ဖတ်ရှုခဲ့သော ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေကျောင်း ဆရာကြီးတစ်ဦးက -

“ဆရာမဆောင်းပါးမှာ နိဗ္ဗာန်သည် နာမ်တရား၌ ပါဝင် သည်ကို (ရုပ်+နာမ်)နှစ်ပါးမှ အလွတ်ဟု ထင်နေတတ်ကြ၏လို့ ဆိုထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြားဖူး၊ နားဖူး၊ သိဖူးတာက တော့ ရုပ်နာမ်အားလုံး ဖြစ်ပျက်သုဉ်း ချုပ်ဆုံးနိဗ္ဗာန်မှတ်။ ချုပ်ဆုံးမှုတွင် ဉာဏ်သက်ဝင် သိမြင်မဂ်ဟုမှတ်လို့ သိထား တော့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ရုပ်နာမ်မရှိတော့ဘူးလို့ မှတ်ယူထားပါ တယ်။ အဲဒါ ဆရာ မရှင်းမှဖြစ်မယ်” ဟု ဆိုလေသောစကား ကြောင့် ဤဆောင်းပါး ရေးဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်မ၏ဆောင်းပါးတွင် “နိဗ္ဗာန်သည် နာမ်တရား၌ ပါဝင်သည်ကို ရုပ်+နာမ်နှစ်ပါးမှ အလွတ်ဟုထင်နေတတ် ကြ၏။ ခန္ဓာငါးပါးတွင် ရူပက္ခန္ဓာအစု ရုပ်တရား ၂၈ ပါးသည် ‘ရုပ်’ ဝေဒနက္ခန္ဓာ၊ သညက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ တည်းဟူသော နာမ်ခန္ဓာလေးပါးနှင့် နိဗ္ဗာန်တစ်ပါး ပေါင်းငါးပါး သည် အရူပနာမ်တရားအစု နာမ်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် နိဗ္ဗာန်ကား ခန္ဓာမှလွတ်သော ခန္ဓာဝိမှတ်တရားတည်း။ ခန္ဓာနှင့် နိဗ္ဗာန် ကို အကြောင်းအကျိုးဆက်စပ်၍ သိတတ်သော သုတမယ ဉာဏ်၊ စိန္တာမယဉာဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော ဉာဏ်အမြင်ရှိမှသာ နိရောဓသစ္စာတည်းဟူသော နိဗ္ဗာန်နာမ်တရားကို မျက်မှောက် ပြနိုင်ပေမည်” ဟူ၍ ဖော်ပြထား၏။

ကျောင်းဆရာကြီးမေးသော မေးခွန်းတွင် အဖြေသည် ပါပြီးဖြစ်၏။ “ရုပ်နာမ်အားလုံး ဖြစ်ပျက်သုဉ်း ချုပ်ငြိမ်းနိဗ္ဗာန် မှတ်။ ချုပ်ဆုံးမှုတွင် ဉာဏ်သက်ဝင် သိမြင်မဂ်ဟုမှတ်” ဟု ဆိုထားရာ ချုပ်ဆုံးမှုတွင် ဉာဏ်သက်ဝင်၍ သိမြင်သော မဂ် သည် နာမ်တရားမဟုတ်ပါလား၊ ခန္ဓာဖွဲ့နိုင်သော နာမ်ရုပ်တို့ ချုပ်ခြင်းဖြစ်၏။

ဝိပဿနာအကျင့်မှန်ကို ကျင့်ကုန်၍ မဂ်ဖိုလ်ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ပညာရှိတို့သည်သာလျှင် မနောဝိညာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်သိမြင်အပ်သော အသင်္ခတပရမတ်အာရုံတရား ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်တရားကို သုတမယဉာဏ်၊ စိန္တာမယဉာဏ် တစ်စတစ်ပိုင်းဖြင့် ပိုင်းခြား၍ ပြနိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှပါ၏။ သို့ရာ တွင် မိမိလေ့လာမှတ်သားတွေ့ရှိသမျှ ရှင်းပြရန် တာဝန်သာရှိ တော့သည်။

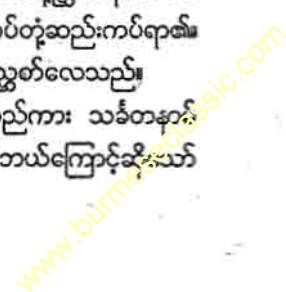
နာမ်ဟူသည် “နမ နလက္ခဏံ နာမံ” ညွှတ်တတ် သောကြောင့် နာမ်မည်၏။ စေတသိက်နာမ်တို့၏ ညွှတ်ပုံ သဘောဖြစ်လေသည်။ ဤသို့ သင်္ခတနာမ်တို့ ညွှန်ပုံသဘော ကား -

(၁) အာရမ္မဏံ နမတီတိနာမံ = အာရုံသို့ ညွှတ်တတ် သောကြောင့် နာမ်မည်၏။

အိမ်၌နေသော ပင့်ကူသည် မိမိနယ်တွင်းသို့ ဝင် ရောက်ကပ်ငြိလာသော ယင်စသော သတ္တဝါတို့ကို သွား၍ဖမ်း ယူသကဲ့သို့ စက္ခုဓါရု စသည်ကိုမှီသော စိတ်ဝိညာဉ်သည် မိမိနယ်သို့ ဝင်ရောက်ကပ်ငြိသော ရူပါရုံစသည်ကို ညွှတ်တတ် သည်။ စိတ်သည် အိမ်၏အလယ်၌ အိပ်သော ပင့်ကူနှင့်တူ၏။ ဤသို့ နာမ်တရားညွှတ်ပုံ တစ်မျိုးရှိလေသည်။ စိတ်နာမ် ညွှတ်ပုံဖြစ်၏။

(၂) အညမညံ နာမေတီတိနာမံ = အချင်းချင်း ညွှတ်တတ်သောကြောင့်လည်း နာမ်မည်၏။ နာမ်ခန္ဓာ လေးပါး သည် အချင်းချင်း ညွှတ်တတ်သည်။ မိမိကလည်း သူ့ကိုညွှတ် သည်။ သူကလည်း ကိုလည်း ညွှတ်စေသည်။ မိမိကလည်း ညွှတ် စေသည်။ မိမိကိုညွှတ်သောသူအား ညွှတ်တုံညွှတ်ရာ၏။ မိမိ အား ဆည်းကပ်သောသူကို ဆည်းကပ်တုံဆည်းကပ်ရာ၏။ ဤသို့ နာမက္ခန္ဓာတရားလေးပါးကား ညွှတ်လေသည်။

အသင်္ခတဓာတ် နိဗ္ဗာန်နာမ်သည်ကား သင်္ခတနာမ် ညွှတ်ပုံ လက္ခဏာချင်း မတူပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်

နိဗ္ဗာန်သည် ဖောက်ပြန်ထိပါးခြင်း၊ ကလာဝိအစုအားဖြင့်ဖြစ်ခြင်း၊ အရပ်ဒေသနှင့် စပ်ခြင်းဟူသာ ရုပ်သဘောကို လွန်သောကြောင့် အရူပနာမ်မည်၏။ ထိုနိဗ္ဗာန်နာမ်၏ သဘောကား

(၃) အတ္တနိ အနဝဋ္ဌ ဓမ္မေ နာမေတိတိနာမ်။ မိမိ၌ အပြစ်မရှိသော တရားတို့ကို ညွတ်စေတတ်သောကြောင့် နာမ်မည်၏။ ဆိုလိုသည်မှာ အပြစ်မရှိသော အနဝဋ္ဌတရားတို့ကို မိမိအားသာ ညွတ်စေသည်။ မိမိကပြန်၍ ညွတ်ရုံမရှိ။ ပမာဆိုရသော် -

“ပုရဟိတော နသရိ သောစိရော” (အလင်္ကာဋီကာ ပဟေဋ္ဌိအရာ) ထိုသိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၊ ဘုရားအလောင်းပညာရှိသည် ဆင်ခြင်းရထား၊ တွေ့ပြားမချို့ ကပ်လမြို့တော်ကို စွန့်၍ သာလျှင် သဗ္ဗညုဓလေ့ ဉာဏ်တော်တွေ့အောင် အောက်မေ့တော်မမူ။ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ပြည်သူပြည်သားတို့ကသာ အောက်မေ့စေသည်။ ညွတ်စေသည်။ အလောင်းတော်ကား ပြန်၍မညွတ်။

အခြားသော ဥပမာတို့ဖြင့်ကား ပြည့်ရှင်မင်းမြတ်သည် ခြွေရုံပရိသတ် များမတ်သေနှာပတိတို့၏ ဦးညွတ်ရာဖြစ်၏။ မင်းမြတ်ကလည်း ဦးညွတ်စေလိုလည်းကောင်း၊ နေရတောင်မင်းသည် ရွှေဟင်္သာတို့၏ ဦးညွတ်ရာဖြစ်၏။ နေရတောင်မင်းကလည်း ဦးညွတ်စေလိုလည်းကောင်း။ ဥက္ကာရူနေမင်းသည် နေကြာပန်းတို့၏ ဦးညွတ်ရာဖြစ်၏။ နေမင်းကလည်း ညွတ်စေလိုလည်းကောင်း။ ထိုအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် အနဝဋ္ဌတရားတို့၏ ညွတ်ရာဖြစ်သည်။ နိဗ္ဗာန်ကလည်း အနဝဋ္ဌတရားတည်းဟူသော မိမိ၌အပြစ်မရှိသော တရားတို့ကို ညွတ်စေသည်။ မိမိက ပြန်၍ကား ညွတ်ရိုးမရှိချေတည်း။

ထို့ကြောင့် “စတ္တာဂေဟိခန္ဓာ အာရမ္မဏေ အညမည် နာမေန္တိ။ နိဗ္ဗာန အာရမ္မဏာဓိပတိ ပစ္စယတာယ အတ္တနိ အနဝဋ္ဌဓမ္မေနာမေတိ” ဟု အဋ္ဌသာလိနီ နိက္ခေကဏ္ဍ၌ ဖွင့်ဆိုထားသည်။

ထပ်၍ ထင်ရှားစွာပြဆိုသော် လေးပါးသော နာမက္ခန္ဓာတို့သည် အချင်းချင်းညွတ်စေကုန်၏။ အာရုံသို့လည်း ညွတ်တတ်၏။

နိဗ္ဗာန် နိဗ္ဗာန်တရားမြတ်သည် အာရမ္မဏာဓိပတိပစ္စယတာယ-လောကုတ္တရာစိတ်ရှစ်ပါး မဟာကုသိုလ်ဉာဏသမ္ပယုတ် စိတ်လေးပါး မဟာကြိယာဉာဏ သမ္ပယုတ်စိတ်လေးပါး

ပေါင်းတစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးအား အာရမ္မဏာဓိပတိပစ္စည်း တပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် အတ္တနိ-မိမိဟုဆိုအပ်သော နိဗ္ဗာန်တရား မြတ်၌ အနဝဋ္ဌဓမ္မ-အပြစ်မရှိသော တရားတို့ကို နာမေတိ ညွတ်စေ၏။ ဤသည်ကား နိဗ္ဗာန်နာမ်မည်ကြောင်း ဖြစ်လေသည်။ နိဗ္ဗာန်နာမ်ညွတ်ပုံဖြစ်၏။

ဤတွင် အတ္တနိ မိမိဟု ဆိုအပ်သော နိဗ္ဗာန်တရား မြတ်၌ အတ္တနိဟု ဆိုအပ်သောကြောင့် နိဗ္ဗာန်သည် မပျက်မစီး အမြဲတည်နေသော တစ်ခုတည်းသော အနစ်သာရ အမာခံသဘောတရား အတ္တတည်းဟူ၍ကား မကြံဆ မယူဆ ရာချေ။ နိဗ္ဗာန်ဟူသည် စင်စစ် အနဝဋ္ဌတရားအစုပင်တည်း။ ယင်းအစုသည် အနဝဋ္ဌဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဖြစ်ခြင်းမရှိသဖြင့် ပျက်စီးခြင်းမရှိ။ နိစ္စသုခသာ မှန်သည်။ သောပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန် အရိယာမဂ်ဖြစ်ဆဲ ပစ္စုပ္ပန်အခါ မဂ်၏စိုရာ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာရှိသည်ဟုဆိုရာ၌ ရုပ်လည်း အနဝဋ္ဌဓမ္မသာ အပြစ်မရှိသော တရားသာဟူ၍ မှတ်ယူရမည် ဖြစ်လေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် နိဗ္ဗာန်လည်း အနတ္တတရားဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

ဘုရားရှင်တို့ ပွင့်ပေါ်တော်မူခြင်းသည် အနတ္တဝါဒကို သိမြင်အောင်ဟော ကြားတော်မူရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဟူသော လက္ခဏာသုံးပါးတွင်ပင် သဗ္ဗေဓမ္မာ အနတ္တာသည်ပင် အဓိကတရားဖြစ်လေသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ စကြဝဠာပညာအဘိဓမ္မာတွင် နာမ်ဓာတ်နှင့် ရုပ်ဓာတ် နာမ်ရုပ်နှစ်ပါးသည်သာ ဖြစ်၍ဖြစ်၍ ချုပ်၍ချုပ်၍နေသည်။ သတ္တဝါကား မဟုတ်ကြောင်း ဓမ္မအနတ္တဖြစ်ကြောင်း ဟောတော်မူခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်ဓာတ်ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်နာမ်တရားသည်လည်း နာမ်ဓမ္မဖြစ်သောကြောင့် နိဗ္ဗာန်လည်း အနတ္တတရားဖြစ်လေ၏။

အနတ္တဝါဒအတွက် ပရိယတ္တိဉာဏ်ထက် ပဋိပတ္တိဉာဏ်က သာလွန်အသုံးဝင်သော ဉာဏ်ဖြစ်လေသည်။ လူသားတို့ ငြီးငွေ့ကြောက်ရွံ့သော ပဋိသန္ဓေ အို၊ နာ၊ သေတို့နှင့် စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးခြင်းတို့သည် အကြောင်းတရား အမှီအခွဲပြု၍ ဖြစ်ကြရသော သင်္ခါရသဘောသာဖြစ်၏။ ပညတ်သဘောတို့၏ ဖြစ်၊ အို၊ နာ၊ သေ မဟုတ်ကြပေ။ သင်္ခါရတို့ မဖြစ်ပေါ်ဘဲ ငြိမ်းအေးကြောင်းသဘောတရားသည်သာ သင်္ခါရသုခ နိဗ္ဗာန်တရား ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် သင်္ခါရဒုက္ခနှင့် သန္တိသုခသဘော နှစ်မျိုးကို နှိုင်းယှဉ်လေ့လာရပေမည်။ သင်္ခါရဒုက္ခတို့၏ ဒုက္ခ သဘော ဥပစယအဟောင်းအသစ်လဲနေသော အာရုံ၌ သင်္ခါရ သဘောများ ထင်ရှားနေကြလေရာ ထိုသင်္ခါရတို့၏ အမှန် ဒုက္ခဟူသော သစ္စာသဘောတရား သစ္စာအနက် ဝပ် ချက်ကို သုတမယဉာဏ် စိန္တာမယဉာဏ်၊ ဘာဝနာမယ ဉာဏ်တို့ဖြင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောပေါက်လျှင် အရိယာသစ္စာတို့၏ သဘောမှန်အနက်သို့ အသိရောက်ပေမည်တည်း။ ထိုအရိယာ သစ္စာသည် ငါ၊ သူ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ သစ္စာမဟုတ်။ သုဒ္ဓါသင်္ခါရဖြစ်သော သင်္ခါရ တရားတို့၏ အသိကျက်စားရာ သင်္ခါရလောကကို အစွဲအမှီ ပြုကာ ထင်ရှားသော သစ္စာလေးပါးဖြစ်သည်ဟု သိမြင်လာ ပေမည်။

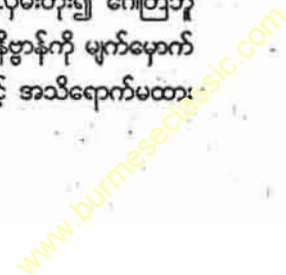
ကျွန်မ၏ ဆောင်းပါးအစတွင် ဖော်ပြထားသော နိဗ္ဗာန် နာမ်သည် ခန္ဓာမုလုတ်သော ခန္ဓာဝိမုတ်တရားတည်း။ ခန္ဓာ အနတ္တနှင့် နိဗ္ဗာန်အနတ္တကို အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ် သိတတ်သော သုတမယဉာဏ်၊ စိန္တာမယဉာဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံ သော ဉာဏ်အမြင်ရှိသူ ဘာဝနာမယဉာဏ်နှင့် အားထုတ်မှ သာ နိရောဓသစ္စာတည်းဟူသော နိဗ္ဗာန်နာမ်တရားကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပေမည်ဟု ဖော်ပြထားရာတွင် နိဗ္ဗာန်ဖြတ် ထုံးကျမ်းအလိုအရ အမှန်မဆုံးဖြတ်မဝေဖန်နိုင်။ ဝိစိကိစ္ဆာ နယ်ထဲမှာသာ တစ်လည်လည် သဿတဒိဋ္ဌိပိုင်းကြီးမိ၍ သဿတိဒိဋ္ဌိ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိတို့သည် သက္ကာယဒိဋ္ဌိအတ္တစွဲကြီး မချုပ်ငြိမ်းသေးသမျှ တတန်းလန်းလန်းပါနေသမျှ ခန္ဓာနှင့် နိဗ္ဗာန်အကြောင်း အကျိုးစပ်၍ သိတတ်သော ဉာဏ်မဖြစ်နိုင်။ ထိုဉာဏ်ဖြစ်ပေါ်နိုင်ရေးအတွက် သုတမယဉာဏ်၊ စိန္တာမယ ဉာဏ်၊ ဘာဝနာမယဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံရပေမည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ခန္ဓာ၊ အနတ္တနှင့် နိဗ္ဗာန်အနတ္တကို အကြောင်းအကျိုး ဆက် စပ်၍ သိတတ်သော ဉာဏ်အမြင်ရ၍ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်နိုင် သည်။ နိဗ္ဗာန်ရောက်သည်ဆိုခြင်းမှာ အသိဉာဏ်နာမ်တရား ရောက်သဖြင့် မျက်မှောက်ထင်ထင် အာရုံပြုနိုင်သည်ကို နိဗ္ဗာန် ရောက်သည်ဟု ပြောဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသို့ နိဗ္ဗာန်သို့ အဘိဉာဏ်မရောက်မီ ရေးဦးစွာ

အတ္တလောက အဆုံးသို့ အသိဉာဏ်ရောက်၏။ ဖြစ်ပျက် မှုနှင့်တကွဖြစ်သော ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားများကို အတ္တ သညာဆိတ်သုဉ်းပြီး အနတ္တသညာတစ်လုံးတည်းသာလျှင် မျက်မှောက်ထင်ထင် တွေ့မြင်ရ၏။ ဤသို့ ခန္ဓာငါးပါး (ရုပ်၊ နာမ်နှစ်ပါး)တို့ အတ္တပျောက်၍ အနတ္တပေါက်အောင် သိမြင် လိုက်ရသော အခိုက်အတန့်မျှကိုပင် အတ္တလောကအဆုံးဟု ခေါ်သည်။ ဤသို့ အတ္တလောကအဆုံးသို့ အသိဉာဏ်ရောက် သွားသော ယောဂီသည် ခန္ဓာအနတ္တကို ကိုယ်တွေ့ထင်ထင် သိမြင်သဘောပေါက်သွားတော့ သည်။ ဤသို့ ခန္ဓာအနတ္တကို သိမြင်သွားသော ယောဂီသည် ခန္ဓာအနတ္တနှင့် နိဗ္ဗာန်အနတ္တ ကို ကြောင်းကျိုးစပ်၍ သိတတ်သော သုတမယ၊ စိန္တာမယ ဘာဝနာမယ ဉာဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် လောကအဆုံး သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လောကဆုံးရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်တော့မည်ဆိုခြင်းကို ကြိုတင်သိလိုက်နိုင်သည်။ တစ် သံသရာလုံး စွဲယူခိုင်မြဲလာသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိ အတ္တစွဲကြီး သည် သင်္ဂနိရောဓနှင့် ချုပ်ငြိမ်းသွားခြင်းဟူသော အကြောင်း ကြောင်း ဖြစ်ပေါ်မှုမရှိ အမြဲနိစ္စဝူဝူ ချုပ်ငြိမ်းနေသော အနုပ္ပါဒ နိရောဓနိဗ္ဗာန်ကို တွေ့မြင်ရတော့မည်ဟု သိလိုက်နိုင်ခြင်း အကြောင်းကြောင့် နိဗ္ဗာန်ကိုအာရုံပြုလိုသော ဆန္ဒဖြစ်ပေါ် လာသည်။

အကယ်၍ အတ္တလောက အဆုံးသို့ရောက်သဖြင့် အတ္တပျောက်၍ အနတ္တပေါက်သော ယောဂီသည် ခန္ဓာ အနတ္တနှင့် နိဗ္ဗာန်အနတ္တကို အကြောင်းအကျိုးစပ်၍ သိတတ် သော သုတမယ၊ စိန္တာမယ၊ ဘာဝနာမယ ဉာဏ်တို့ နဂိုက လည်း ပြည့်စုံမှုမရှိ၊ အတ္တလောကအဆုံးသို့ ရောက်ခိုက်မှာ လည်း ကြိုတင်သိတတ်သော ဉာဏ်မပေါ်လာပါက ထိုယောဂီ သည် နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံမပြုတတ်။ အာရုံမပြုတတ်ခြင်းကြောင့် နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း အာရုံမပြုနိုင်။ အာရုံမပြုနိုင်ခြင်းကြောင့် နိဗ္ဗာန် သို့လည်း မရောက်နိုင်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

သစ္စာနုလောမဉာဏ်တည်းဟူသော ဤမှာဘက်ကမ်း လောကအဆုံးသို့ရောက်လျှင် ရှေ့တစ်လှမ်းတိုး၍ ဂေါတြဘူ ဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုနိုင်သဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုနိုင်တော့သည်ဟု သုတမယဉာဏ်ဖြင့် အသိရောက်မထား

၍ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုလိုသော ဆန္ဒမရှိခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်ဟူ၍ ပျားစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ နိဗ္ဗာန်ဖြတ်ထုံးကျမ်းတွင် ဖြေဆိုပြထားသည်။

ထို့ပြင် မြေဓာတ်၊ ရေဓာတ်၊ မီးဓာတ်၊ လေဓာတ်ဟူသော ဤဘုတ်လေးပါးတို့သည် အဘယ်အရပ်၌ အကြွင်းမဲ့ချုပ်ကန့်သနည်းဟု စိတ်အကြံဖြစ်ပေါ်သော ဘူတနိရောဓသကတိက္ခာဝတ္ထု(သီလက္ခန္ဓကောဝဋ္ဌသုတ်)မှ ထိုရ ဟုန်း၏အမေးကို ဘုရားရှင်က “ရဟန်း ဤပြဿနာကို ဤသို့မမေးသင့်။ ဤသို့သာမေးသင့်၏။

(၁) အဘယ်အရပ်၌ ရေ၊ မြေ၊ မီး၊ လေသည် မတည်ပါသနည်း။

(၂) အဘယ်အရပ်၌ အရည်၊ အတို၊ အငယ်၊ အကြီး အကောင်း၊ အဆိုးသည် မရှိပါသနည်း။

(၃) အဘယ်အရပ်၌ နှာမ်ရုပ်သည် အကြွင်းမဲ့ချုပ်ပါသနည်းဟု ပြဿနာကို ဤသို့မေးသင့်၏ဟု ပြောဆိုညွှန်ပြကာ အဖြေကိုလည်း ဟောကြားညွှန်ပြလေ၏။

(မျက်စိမြင်) မမြင်ကောင်းသော “ဥပါဒိ ဝှိ ဘင်” အပိုင်းအခြားမရှိသော ထက်ဝန်းကျင်ဆိပ်ကမ်းရှိသော၊ ဉာဏ်အထူးဖြင့်သိအပ်သော နိဗ္ဗာန်သည်ရှိ၏။ (နိဗ္ဗာန်ဟူသည် မျက်မှောက်ပြု၍ သိအပ်သော အာရုံ(ဓမ္မာရုံ) တရားတည်း။ မျက်မှောက်ပြုတတ်သောတရားကား မဂ်စိတ္တုပ္ပါဒ်တည်း။) ဤသို့ ဉာဏ်အထူးဖြင့် သိအပ်သော ဤနိဗ္ဗာန်၌ ရေ၊ မြေ၊ မီး၊ လေသည် မတည်ပေ။ သို့ရာတွင် နိဗ္ဗာန်အာရုံကား ရှိသည်သာတည်း။ ယင်းအာရုံတွင် ဖွဲ့မယ့်လက္ခဏာ အာပေါဓာတ်၊ ခက်မာမဲ့လက္ခဏာ ပထဝီဓာတ်၊ ပူမယ့်လက္ခဏာ တေဇောဓာတ်၊ ထောက်ကန်တောင့်တင်းမဲ့လက္ခဏာ ဝါယောဓာတ်ဟု ဆိုအပ်သော မဖြစ်ငြိမ်း၊ ချုပ်ငြိမ်းနေကြသော ဓာတ်သဘော အစုတည်း။ မဂ်စိတ္တုပ္ပါဒ်ဖြစ်ဆဲခဏ၌ အဝိဇ္ဇာတဏှာသည် သောတာပတ္တိမဂ် စိတ်မှာပင် အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ဆုံးနေသောကြောင့် တဏှာဥပါဒိန်တို့သည် ထိုဓာတ်တို့နှင့် မဆက်မသွယ်မကိန်းမတွယ်ရှိရကား ထိုဓာတ်တို့သည် မဖြစ်ငြိမ်းချုပ်ငြိမ်းနေသော အာရုံဓာတ်များ ဖြစ်နေကြလေသည်။

(၁) ဤနိဗ္ဗာန်၌ ရေ၊ မြေ၊ မီး၊ လေတို့သည် မတည်လာခြင်းကြောင့် မရှိခြင်းပေတည်း။

(၂) ဤနိဗ္ဗာန်၌ အရည်အတို၊ အငယ်အကြီး၊

အကောင်းအဆိုးသည် မရှိပေ။

(၃) ဤနိဗ္ဗာန်၌ နှာမ်ရုပ်သည် အကြွင်းမဲ့ချုပ်ပေ၏။ မဖြစ်သည်ကိုပင် ချုပ်သည်ဟု ဆိုသည်။ မရှိဟုဆိုခြင်း မမည်။

ဤနိဗ္ဗာန်၌ ဝိညာဏ်၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဤ(နှာမ်နှင့်ရုပ်)သည် ချုပ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် နိဗ္ဗာန်၏ နိစ္စ၊ ဓဝ၊ သန္တိသုခဂုဏ်များကား ထင်ရှားမျက်မှောက်ပြုနိုင်၏။ မျက်မှောက်ပြု၍ သိအပ်သော ဤနိဗ္ဗာန်အာရုံမှာ ဝိညာဏ်နှာမ်ရုပ် (ဘူတ)ဟူသော အာရုံမဟုတ်။ မဖြစ်မပေါ် ချုပ်ငြိမ်းနေပြီဖြစ်၏။ မဂ်စိတ္တုပ္ပါဒ်မှာလည်း မျက်မှောက်ပြုစရာ အာရုံမရှိက တည်ရှိနိုင်သော သဘောမရှိသောကြောင့် အခါခပ်သိမ်း မဖြစ်ငြိမ်းရှိသော ဘူတအာရုံကို မျက်မှောက်ပြု၍ သိနိုင်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျေးဇူးတော်ရှင် မူလ မင်းကွန်းဆရာတော်ကြီးက -

“အနိစ္စကိုထင် နိစ္စကိုမြင်မှ မဂ်ဝင်တယ်လို့ဆို၊ ဒုက္ခကိုထင်၊ သုခကိုမြင်မှ မဂ်ဝင်တယ်လို့ဆို၊ အနတ္တထင်၊ ပရမတ္တကိုမြင်မှ မဂ်ဝင်တယ်လို့ဆို” ဟူ၍ မိန့်ဆိုတော်မူခဲ့သည်။

သို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ အနတ္တဝါဒကို လက်တွေ့သိမြင်လာအောင် ကြိုးစားကြရာတွင် အနတ္တဝါဒသည် အလွန်သိမ်မွေ့နက်နဲသော ဝါဒဖြစ်သောကြောင့် သုတမယဉာဏ်အခြေခံ၍ ဦးစွာစတင်ရရှိသော သုတမယဉာဏ်၊ စိန္တာမယဉာဏ်၊ ဘာဝနာမယဉာဏ်တို့ဖြင့် ခန္ဓာနှင့် နိဗ္ဗာန်ကို အကြောင်းအကျိုးစပ်တတ်သော ဉာဏ်ရင့်သန်စေ၍ သန္တိသုခနိဗ္ဗာန်နန်းသို့ တက်လှမ်းနိုင်ကြပါစေသတည်း။

ခန္ဓာအနတ္တနှင့် နိဗ္ဗာန်အနတ္တကို အကြောင်းအကျိုးစပ် သိတတ်သော ဉာဏ်မရှိခဲ့သဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့မရောက်နိုင်ဘဲ ဉာဏ်မျက်စိလည်နေသော ဆန္ဒရဟန်းအကြောင်း ဆက်လက်ဖော်ပြပါအံ့။

ချော့ယဉ်သာမြင့် (B.A., B.Ed)

ကျမ်းကိုး

- (၁) နိဗ္ဗာန်ဖြတ်ထုံးကျမ်း၊
- (၂) ဗုဒ္ဓနည်းကျဩဇာရိက သုခုမ ဓာတ်ကျမ်း၊
- (၃) ကျိုးကြောင်းဆက်ဓာတ်ကျမ်း၊
- (၄) သံယုတ်ပါဠိတော် မြန်မာပြန်။

ကုစာသယပုဏ္ဏကအင်းနှင့် အင်းဆံဂါထာ

မောင်မောင်မိုးဒေကင်

အငြိမ်းစားယူခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ဝါသနာပါရာ စာရေးခြင်းအလုပ်ကို အချိန်ပြည့်လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အခါအားလျော်စွာ တရားစခန်းဝင်ခြင်း၊ ရေးဖော်များနှင့် ခရီးသွားခြင်းများလည်း ဆောင်ရွက်လာနိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကပ္ပိယကြီးရွှေမှီး အစိတ္တန်ခရီးထွက်ရာသို့ လိုက်ပါသွားနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကပ္ပိယကြီးရွှေမှီးမှာ ကျွန်တော်နှင့် လွန်စွာခင်မင်ရင်းနှီးသူဖြစ်သည်။ ကပ္ပိယကြီးရွှေမှီးမှာ ဗေဒင်၊ ယတြာ၊ လောကီအစီအရင်များ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်။ အချို့က ကပ္ပိယကြီးသည် အကြားအမြင်ရနေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ဆိုကြသည်။

တစ်နေ့ ညနေစောင်း ဈေးသိမ်းချိန် အိမ်ပြန်လာသော ကျွန်တော်ဇနီးမျက်နှာ မရွှင်မလန်းဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ ဈေးစာရင်းစာအုပ်၊ သော့များ၊ ငွေများထည့်ထားသည့် လက်ဆွဲအိတ်ကို ဘုတ်ခနဲပစ်ချလိုက်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် မနေသာတော့ဘဲ ဇနီးသည်ကို မေးလိုက်သည်။

“ခုတလော မင်းကိုကြည့်ရတာ မရွှင်မလန်းဖြစ်နေပါလား။ ဘာလဲ... အကြွေးရောင်းထားတဲ့ငွေတွေ ပြန်မရဦးလား။ ဈေးရောင်းမကောင်းလို့လား။”

“အကြွေးရောင်းထားတဲ့ ငွေတွေ မဆုံးပါဘူး။ ဈေးရောင်းမကောင်းလို့ပါ။”

“ဪ... ဈေးရောင်းမကောင်းတာလား။ စီးပွားရေးမကောင်းကြတော့ အဝတ်အထည် ခဏခဏ ဘယ်ဝယ်နိုင်ကြမလဲ။”

“အစ်ကိုက အိမ်မှာပဲ တကုပ်ကုပ်နဲ့ စာရေးနေတာ။ ကျွန်မလုပ်ငန်းအကြောင်း မသိပါဘူး။ ခုတလော ဈေးရောင်းမကောင်းတာက အပြိုင်အဆိုင်တွေ ပေါ်လာလို့ပါ။ ကျွန်မဆိုင်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဆိုင်အသစ်တစ်ဆိုင် တိုးလာတယ်။ သူက ကျွန်မလိုပဲ လပေးနဲ့ အထည်တွေ အကြွေးနဲ့ရောင်းတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မထက် ဈေးလျှော့ရောင်းတယ်။ တချို့ ကျွန်မဖောက်သည်တွေ တောင် သူ့ဆိုင်ရောက်သွားကြပြီ။ ဒါကြောင့် စိတ်မကြည်မလင်ဖြစ်နေတာ။”

“ဒါကတော့ကွာ... သူတောင် လျှော့ရောင်းနိုင်သေးရင် မင်းလည်း လျှော့ရောင်းပေါ့။”

“ကိုယ့်အတွက် မကျန်တဲ့အထိ တော့ မလျှော့နိုင်ပါဘူး။ ကြည့်ရတာ ကျွန်မဆိုင်ပြတ်သွားအောင် လုပ်နေတာလားမသိဘူး။”

“အဲဒီလိုတော့ ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး။”

ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံ အထည်ဆိုင်အကြောင်း စကားပြောနေစဉ် အိမ်အောက်ဘက်မှ ကျွန်တော်ဇနီးအမည်ကိုခေါ်ကာ မဝင်းဆိုသူ အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။

“အစ်မကြာ... အစ်မကြာ ဆိုင်သိမ်းလာပြီလား။”

“အေး... ခုပဲပြန်လာတာ။ အဝင်း ဘယ်ကလုလည်လာတာလဲ။”

“အစ်မဆီလာတာ။ အစ်မဆိုင်သိမ်းချိန် မုန်းပြီးလာခဲ့တာ။”

“ကိစ္စရှိလို့လား။”

“အစ်မဆီ အကူအညီတောင်းမလို့ပါ။”

“ပြော ဘာကူညီရမလဲ။ အစ်မ တတ်နိုင်တာ ကူညီမှာပေါ့။”

မဝင်းဆိုသူမှာ ကျွန်တော်ဝန်ထမ်းဘဝက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကျော်ဇော၏ ဇနီးဖြစ်သည်။ ဌာနဆိုင်ရာမှ နေခွင့်ပြုခဲ့သော လိုင်းခန်းတွင် နေခဲ့စဉ်က အခန်းချင်းကပ်လျက် နှစ်များစွာ နေခဲ့သူများဖြစ်သည်။ ဝန်ထမ်းဘဝကတည်းက မဝင်း၏ခင်ပွန်း ကျော်ဇောမှာ အသောက်အစားဖက်သူ ဖြစ်သည်။ အသောက်အစားကြောင့်လည်း လစာနှင့် မလောက်မလပ်ဖြစ်ကာ မဝင်းက ဈေးရောင်း၍ တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ဝင်ငွေ

ရှာခဲ့ရသည်။ ကျော်တောက် ကျွန်တော် ထက်စော၍ ဆေးပင်စင်ယူသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အငြိမ်းစားယူပြီးနောက် မဝင်းမှာ သာကောတ (၇)ရပ်ကွက်ဈေးတွင် ဈေးရောင်းနေကြောင်း သိရသည်။ ယခု ကျွန်တော်တို့နေထိုင်ရာ ဒေါပုံမြို့နယ်ရှိ ကျွန်တော်နေအိမ်သို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီလိုပါ အစ်မ။ အခု အစ်မဈေးရောင်းနေတဲ့ ဒေါပုံဈေးထဲမှာ ဈေးလာရောင်းချင်လို့ပါ။ အစ်မဆိုင်ဘေးမှာ နေရာလွတ်ရှိတယ်လေ။ အဲဒီနေရာမှာ ကျွန်မ လာရောင်းလို့ရမလား။”

“လာရောင်းလို့ရပါတယ်။ ဒါနဲ့ နေပါဦး။ (၇)ဈေးမှာ ရောင်းနေရာက ဘာဖြစ်လို့ အစ်မဘေးမှာ လာရောင်းချင်ရတာလဲ”

“ခု ကျွန်မရောင်းနေတဲ့ ဆိုင်ခန်းပိုင်ရှင်က ဖယ်ခိုင်းနေလို့ပါ။ မတန်တဆ ဆိုင်ခန်းလခတိုးတောင်းတော့ မပေးနိုင်လို့ပါ။ ဖယ်ပေးမယ်လို့လည်း ကတိပေးထားပြီးပါပြီ။ ခုလကုန်ရင် ဖယ်ပေးရတော့မယ်။ ဒါကြောင့် အစ်မကူညီပါနော်”

“ကူညီတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ အဝင်းက အဟောင်းထည်တွေရောင်းနေတာ မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစ်မဆိုင်နားမှာ အဟောင်းထည်ရောင်းတဲ့ဆိုင် နှစ်ဆိုင်တောင်ရှိနေတာ။ ပစ္စည်းချင်းတူနေတော့ ငါ့ညီမရောင်းလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ပြီးတော့ ငါ့ညီမက လူသစ်လေ”

“အစ်မသာ ခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်မကြီးစားပြီးရောင်းပါ့မယ်”

မဝင်းစကားအဆုံးတွင် ဇနီးသည်

က ကျွန်တော်ဘက်လှည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ အစ်ကို။ အဝင်းကို ရောင်းခွင့်ပြုလိုက်ရမလား။ ကျွန်မဆိုင်နံဘေးမှာ နေရာလွတ်ရှိနေတယ်”

“အေးပါကွာ။ ကိုယ့်လုပ်ဖော်ကိုင်းဖက်တွေပဲ။ ကူညီနိုင်ရင် ကူညီလိုက်ပါ”

“ကဲ... အဝင်း နင့်အစ်ကိုစကားကြားတယ်မဟုတ်လား။ အစ်မကူညီမယ်။ ဒါပေမယ့် အထည်ဟောင်းဆိုင်တွေများတယ်နော်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ လကုန်ရင် ကျွန်မလာခဲ့မယ်။ ခုလိုကူညီလို့ ဆရာကိုရော၊ အစ်မကိုရော ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ယောက်ျားက ဝင်ငွေဘာမှမရှိလို့ ကျွန်မခုကွဲခဲနေရတာ”

ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး မဝင်း နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ လမကုန်မီတစ်ရက် မဝင်းရောက်လာပြီး သူ့ဈေးရောင်းမည့်နေရာကို လိုအပ်သလို ပြင်ဆင်သည်။ နောက်နှစ်ရက်ခန့်တွင် အထုပ်ကြီးများဖြင့် ရောက်လာပြီး အဟောင်းထည်များ စတင်ရောင်းချပါတော့သည်။ ညနေဆိုင်သိမ်းချိန် ပစ္စည်းထုပ်များဖြင့် ကျွန်တော်တို့နေအိမ်ရောက်လာသည်။ အထုပ်များ ကျွန်တော်အိမ်တွင်ပင်ထားကာ ပြန်သွားပါတော့သည်။ ပထမတစ်ပတ်ခန့်သာ အဆင်မပြေလှဘဲ နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်အတွင်း ဈေးရောင်းသည်မှာ အဆင်ပြေသည်ဟု သိရသည်။ တစ်နေ့ညနေ အထုပ်အပိုးများလာထားရင်း သူတို့နှစ်ယောက်ပြောနေသည့်စကား ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့... အဝင်း။ နင့်အဟောင်းထည်ဆိုင်က မဆိုးဘူး။ ရောင်းကောင်းသားပဲ။ ဟိုဘက်မှာဝတ်နေကျသူတွေတောင် နင့်ဆိုင်ဘက် ရောက်လာကြပြီ။ ငါတော်တော် အံ့ဩသွားတယ်။ နင့်ဆိုင်က ရောင်းကောင်းပေမယ့် ငါ့ဆိုင်က ရောင်းအားတော်တော်ကျနေတယ်”

“အစ်မရဲ့အထည်ဆိုင် အရောင်းအေးနေတာ ကျွန်မကိုယ်တွေ့ပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ အစ်မ”

“ငါ့ညီမ အမြင်ပဲလေ။ ငါ့လို အထည်ဆိုင်နှစ်ဆိုင်တောင် ထပ်တိုးလာတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီဆိုင်တွေက ငါ့ရောင်းတဲ့ဈေးထက် လျော့ရောင်းကြတယ်။ ငါ့ဆိုင်ပြုတ်သွားအောင် ကြံစည်နေတာလားလို့တောင် ထင်မိတယ်”

“ဟင်... ဒီလိုလား။ အစ်မတို့က ကျွန်မရဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေပါ။ အစ်မဆိုင်ရောင်းကောင်းအောင် ကျွန်မကူညီမယ်”

“ငါ့ညီမ မတတ်နိုင်ပါဘူးလေ။ အခြေအနေအရပေါ့။ ဒါပေမယ့် ငါ့ညီမ အထည်တွေ ရောင်းအားကောင်းတာကိုတော့ အစ်မ အားကျမိတယ်”

“ဒါကြောင့် အစ်မကို ကူညီမယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

“လုပ်စမ်းပါဦး ဘယ်လိုကူညီမှာလဲ”

“အစ်မက တနင်္လာသမီးနော်”

“အေး... ဟုတ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မနက်ဖြန် ကျွန်မပြောမယ်။ ဆိုင်ရောင်းကောင်းမယ်ကိစ္စပေါ့”

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အဝင်းရောက်လာသည်။

“အစ်မက တနင်္လာသမီး သေချာ
တယ်ဆိုရင် တရုတ်စကားသား တစ်
မိုက်လောက် ရှာပေးနိုင်မလား”

“တရုတ်စကားသား ဘာလုပ်ဖို့
လဲ”

“အစ်မ ဈေးရောင်းကောင်းဖို့ပါ။
ကျွန်မကို ကူညီမယ့်သူရှိတယ်။ အဲဒီကူ
ညီမယ့်သူမှာ ဆရာကောင်းရှိတယ်။
ကျွန်မဈေးရောင်းကောင်းတာ အဲဒီသူ
လုပ်ပေးထားတာပါ။ အစ်မဈေးရောင်း
မကောင်းတော့ ကျွန်မလည်း စိတ်
မကောင်းပါဘူး။ တရုတ်စကားသားသာ
ဈာနဲ့ပါ”

“အေးပါ... နင့်အစ်ကိုကို ငါရှာ
နိုင်လိက်ပါ့မယ်”

ကျွန်တော့်ဇနီးက ကျွန်တော့်
ဘက်သို့လှည့်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။

“မင်းနဲ့ မင်းနဲ့ပြောတာ ကိုယ်
အားလုံးကြတယ်။ မနက်ဖြန်မနက်
တရုတ်စကားသားကို ရှာပေးမယ်”

“တရုတ်စကားသား ရှာရတာ
ခက်ပါဘူး။ နောက်တော့ အစ်မကြူ
ရောင်းကောင်းလာတာ ဆရာတွေရ
အထိ”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ မနက်ဖြန်
တရုတ်စကားသား ဆက်ဆက်ရပါစေ
ပါ”

ကျွန်တော် တာဝန်ထမ်းဆောင်
ရာမှာ ဌာနအဆောက်အအုံဝင်း
တရုတ်စကားပင်များရှိသည်ကို
အမှတ်ရလိုက်သည်။ နောက်
နေ့နံနက်တွင် ယခင်က တာဝန်
ဆောင်ခဲ့သည့်ဌာနသို့ သွားရောက်
တရုတ်စကားပင်မှ တစ်မိုက်ခန့်

ဖြတ်ယူခဲ့သည်။ ဤနေ့ ဆိုင်သိမ်းချိန်
မဝင်းရောက်လာစဉ် ကျွန်တော်ပေး
လိုက်သည်။ မဝင်းကို တရုတ်စကား
သားပေးပြီးနောက်ပိုင်း ကျွန်တော် မေ့
မေ့ပျောက်ပျောက်ပင်ရှိနေခဲ့သည်။ ကျွန်
တော်ရေးနေသည့် ဝတ္ထုထဲတွင်သာ
မြှုပ်နှံထားခဲ့သည်။ တရုတ်စကားသား
ရှာပေးခဲ့သည့်အဖြစ်ကိုလည်း သတိ
မထားမိတော့ပါ။ ကျွန်တော့်ဇနီး ဈေး
သိမ်းချိန် ပြန်ရောက်လာလျှင်လည်း
ယခင်လို မကြည့်မသာ ဖြစ်နေတော့
သည်ကို သတိထားမိလာသည်။ တက်
ကြပျော်ရွှင်နေသည်ကို သတိထားမိ
လာသည်။ တရုတ်စကားသားရှာပေးပြီး
နှစ်လခန့်ကြာမှ ထိုကိစ္စ ကျွန်တော်မေး
ကြည့်မိသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က
မဝင်းကို တရုတ်စကားသား ပေးလိုက်
တယ်။ မင်းဈေးရောင်းကောင်းအောင်
မဝင်းက လုပ်ပေးမယ်လို့လည်း ပြော
သွားတယ်။ ပြီးတော့ ခုတလော မင်း
ပုံစံက ရွှင်လန်းနေသလိုပဲ။ ဘာတွေ
ထူးခြားနေလို့လည်း ကိုယ့်ကိုလည်း
ပြောပါဦး”

“ခုတလော ဈေးရောင်းကောင်း
လာတာကတော့ အံ့ဩလောက်ပေ
တယ်။ ကျွန်မဆိုင် ပြုတ်သွားအောင်
ဈေးလျှော့ရောင်းတဲ့နှစ်ဆိုင်အနက် တစ်
ဆိုင်တောင် ဈေးမထွက်တော့ဘူး။ သူ
တို့ဖောက်သည်တွေတောင် ကျွန်မဆီ
ရောက်လာပြီ”

“ဟေ့... ဟုတ်လား။ ခါနဲ့ တရုတ်
စကားသားတောင်းပြီး မဝင်းက ဘာ
လုပ်တာလဲ”

“အဲဒီအကြောင်း... အစ်ကိုကို

ကျွန်မပြောမလိုဘဲ။ အဝင်းက မပြောနဲ့
ဆိုလိုပါ။ ကျွန်မအထည်ဆိုင် ဈေး
ရောင်းကောင်းလာတာ အဝင်းလုပ်ပေး
တဲ့ တရုတ်စကားသားနဲ့ အင်းကွက်
တစ်ခု ဂါထာတစ်ပုဒ်ကြောင့်ပါ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား။ ကိုယ်လည်း
စာရေးနေတာပဲ။ တကယ်အာအကျိုးဖြစ်
ထွန်းတာဆိုရင်တော့ စာဖတ်သူတွေကို
ဝေငှပေးချင်တယ်”

“အဝင်းကိုလုပ်ပေးတဲ့သူသာ သိ
လိမ့်မယ်။ တရုတ်စကားသားပေါ်မှာ
အင်းကွက်တစ်ကွက်ပါတယ်။ ပြီးတော့
ဂါထာတစ်ပုဒ်ရွတ်ရတယ်။ ဂါထာက
နှစ်ကြောင်းလောက်ပဲရှိတယ်။ တိုတို
လေးပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီတရုတ်စကား
သား ဆောင်ထားရတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်
ပြီးကတည်းက ကျွန်မဆိုင် အရောင်း
အဝယ်ကောင်းလာတယ်။ ပြိုင်ဆိုင်လာ
တဲ့သူတွေလည်း နောက်ဆုတ်သွားကြ
တယ်”

“မင်းပြောတာနဲ့ပဲ တော်တော်
စိတ်ဝင်စားလာပြီ။ အဲဒီတရုတ်စကား
သားနဲ့လုပ်ထားတဲ့ အင်းကွက်က ဘယ်
လိုလည်း ဘယ်မှာလည်း။ မင်းဆောင်
ထားတယ်ဆို”

“ကျွန်မဆိုင်မှာ ရှိပါတယ်။ အမြဲ
တမ်းဆောင်ထားရတာ။ ဆိုင်မှာရှိတယ်။
မနက်ဖြန်ညနေ ဈေးသိမ်းတော့ ကျွန်မ
ယူခဲ့မယ်။ အသေးစိတ်သိချင်ရင် အဝင်း
ကိုသာ မေးကြည့်ပေတော့”

နောက်တစ်နေ့ညနေ ဈေးသိမ်း
ချိန်တွင် မဝင်းနှင့် ကျွန်တော့်ဇနီးတို့
နှစ်ယောက်အတူ ရောက်လာကြသည်။
ကျွန်တော့်ဇနီးက ပိတ်စအဖြူရောင်ဖြင့်
တရုတ်သေပတ်ထားသော အထုပ်တစ်

ထုပ် ကမ်းပေးသည်။ အထုပ်ကို ကျွန်တော် ဖြေလိုက်သည်။ တစ်မိုက်ခန့် တရုတ်စကားသားမှာ အခေါက်အကြော မရှိတော့ဘဲ ပြောင်ချောအောင်သွေးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် ခုတ်ပေးခဲ့၍ သိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအပေါ်တွင် အင်းကွက်တွေ့ရသည်။ အင်းကွက် အကွက်ကိုးကွက်ရှိသည်။ အကွက်တိုင်းတွင် စာများရှိသည်။

“ဒါကိုဆောင်ထားလို့ အရောင်းအဝယ်ကောင်းလာတာ။ ပြိုင်ဆိုင်မယ့် သူတွေလည်း နောက်ဆုတ်သွားကြတယ်”

ကျွန်တော်က သိချင်စိတ်ဖြင့် မဝင်းကိုမေးလိုက်သည်။

“မဝင်းရေ ဒီအင်းက ဘာအင်းလို့ခေါ်လဲ”

“ဣစ္ဆာသယ ပုဏ္ဏကအင်းတဲ့။ ဂါထာကတော့ အင်းဆံဂါထာတဲ့”

“ဘာ... ဣစ္ဆာသယ ပုဏ္ဏကအင်း ဟုတ်လား။ ဒီအင်းက ဈေးရောင်းကောင်းဖို့တစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘဲ တခြားအကျိုးသက်ရောက်မှုတွေ ရှိဦးမယ်ထင်တယ်။ ခုနစ်ရက်သားသမီးတွေအတွက် ရေးပြချင်တယ်။ မဝင်းကိုလုပ်ပေးတဲ့ ဆရာကိုပြောပြီး အသေးစိတ်သိချင်လို့ တောင်းခဲ့ပါလား”

“ရနိုင်မယ်ထင်တယ်။ ကျွန်မကို အဲဒီအင်းလုပ်ပေးတဲ့သူကို မေးပေးပါမယ်”

“မဝင်းကိုပေးတဲ့သူက ကိုယ်တိုင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကိုယ်တိုင်မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဆရာလုပ်ပေးတာတဲ့။ ကျွန်မကိစ္စ ပြောပြ

တော့ သူ့ဆရာက လုပ်ပေးမယ်ဆိုလို့ ကျွန်မလက်ခံခဲ့တာ။ အဆင်ပြေရင် ကန်တော့ပါဆိုလို့ တနင်္ဂနွေပေးခဲ့ရတယ်။ ကန်တော့တယ်ပဲထားပါတော့။ ဒါပေမယ့် ကန်တော့ရတာတန်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ဘယ်သူလုပ်ပေးတာလဲ မဝင်းမသိဘူးလား”

“ကျွန်မကို ဆက်သွယ်ပေးတဲ့ သူပြောတော့ မှော်ဘီဘက်က ဆရာတဲ့။ ကပ္ပိယရွှေမိုးလို့တော့ ပြောသံကြားမိတယ်”

“ဘာ... ကပ္ပိယရွှေမိုး ဟုတ်လား။ မှော်ဘီမှာနေတဲ့ ကပ္ပိယရွှေမိုးလား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မ မှော်ဘီလိုက်သွားရသေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီကပ္ပိယရွှေမိုးက ကျွန်တော်နဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးတာ။ အစက မသိခဲ့ရဘူး။ ကျွန်တော်ပဲ ဆက်သွယ်လိုက်တော့မယ်။ ဒါနဲ့ ကပ္ပိယကြီး အဓိဋ္ဌာန်ခရီး ထွက်နေတယ်မဟုတ်လား။ သထုံဘက် ပြသပိတ်တောင်လား။ ကေလာသတောင်လားတော့ အတိအကျ မသိဘူး။ အဲဒီဘက် အဓိဋ္ဌာန်ခရီးသွားနေတယ်လို့ သိထားတာ”

“ကေလာသတောင်လို့ ကြားရတယ်။ ပြန်ရောက်နေပါပြီ”

“ကျေးဇူးပဲ မဝင်း။ ကျွန်တော် သွားတွေ့လိုက်မယ်။ ပြီးတော့ တရုတ်စကားသားနဲ့လုပ်ထားတဲ့ အင်းကွက်အကြောင်းလည်း မေးခဲ့မယ်။ ခုနကပြောတာ ဘာအင်းလဲ”

“ဣစ္ဆာသယ ပုဏ္ဏကအင်းတဲ့”

“ဂါထာကရော ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဂါထာက အင်းဆံဂါထာတဲ့”

“ကောင်းပါပြီ။ အဲဒီအင်းနဲ့ ဂါထာကြောင့် မဝင်းတို့ အရောင်းအဝယ်အဆင်ပြေခဲ့ကြတာကို။ ဒါနဲ့ တနင်္ဂနွေပေးရတာတော့ မဟုတ်သေးဘူး”

“ကျွန်မက တစ်ဆင့်ဆက်သွယ်ရတာဆိုတော့ ဆက်သွယ်ပေးတဲ့သူက တောင်းသလောက် ပေးခဲ့ရတာပေါ့”

“ကပ္ပိယကြီးက ပန်းဒီး ဖယောင်းတိုင်ဖိုးလောက်သာ လက်ခံတာ။ ထားပါတော့လေ”

ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် မဝင်းတို့ အရောင်းအဝယ် အဆင်ပြေနေသည်မှာ ကပ္ပိယကြီးရွှေမိုး၏ အစီအရင်ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ယခုကျွန်တော်သိရသည်။

ကပ္ပိယကြီးရွှေမိုး၏ အင်းနှင့်ဂါထာက အစွမ်းထက်လှကြောင်း ကျွန်တော်လက်တွေ့စွာသိရှိခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကပ္ပိယကြီးရှိရာ မှော်ဘီဓာတ်စခန်းသို့ ကျွန်တော်လိုက်သွားသည်။ ကပ္ပိယကြီးကို အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့သည်နှင့် ကပ္ပိယကြီးက ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်သည်။

“ပျောက်ချက်သား ကောင်းလှချေလား မောင်မိုးရဲ့။ ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“ကပ္ပိယကြီးဆီ လာခဲ့တာပဲ။ အဓိဋ္ဌာန်ခရီးထွက်နေတာ ပြန်မရောက်သေးဘူးထင်လို့ ကျွန်တော် မလာဖြစ်တာပါ”

“ဒါနဲ့ ခုရောက်လာတာ ကိစ္စလို့လား မောင်မိုး”

“ကိစ္စ အထူးအထွေတော့ ပါဘူး။ တရုတ်စကားသားနဲ့ လုပ်ထား

တဲ့ ကုက္ကသယပုဏ္ဏကအင်းနဲ့ အင်းဆံဂါ
ထားအကြောင်း သိချင်လို့ လာခဲ့တာပါ။

“ဟေ့..တလောကပဲ အဲဒီ အင်း
နဲ့ဂါထား တနင်္လာသမီးအတွက် လုပ်ပေး
လိုက်ရသေးတယ်”

“အဲဒီတနင်္လာသမီးက ကျွန်တော့်
ဝန်းပါပဲ”

“ဪ... မောင်မိုးရဲ့ဝန်းလား။
အရောင်းအဝယ်မကောင်းဘူး။ ပြီးတော့
အတိုက်အခံတွေလည်း ရှိနေတယ်ဆိုလို့
လုပ်ပေးလိုက်တာ။ အဆင်ပြေတယ်
မဟုတ်လား”

“ကပ္ပိယကြီးကို ကျွန်တော်ယုံပါ
တယ်။ ကပ္ပိယကြီးဆောင်ရွက်ပေးရင်
အဆင်မပြေတာ မရှိခဲ့ပါဘူး”

“ဘာလဲ... မောင်မိုးက စာရေး
ဆရာဆိုတော့ ကုက္ကသယပုဏ္ဏကအင်း
အကြောင်း ရေးမလို့လား”

“အများအကျိုးဖြစ်မယ့် ကိစ္စပဲ။
ရေးချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြ
ပါလား”

“အင်းကိုတော့ တရုတ်စကား
သားပေါ်မှာ မောင်မိုးတွေခဲ့ပြီးပြီ။ ဂါထား
အကြောင်းတော့ မသိသေးဘူးမဟုတ်
လား။ မောင်မိုးဝန်း ရွတ်နေတဲ့ဂါထားပါ။
ဂါထားနဲ့အင်းကွက် ရေးပေးလိုက်မယ်
ခဏစောင့်”

ချက်ချင်းပင် ကပ္ပိယကြီးက စာ
ရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် ကုက္ကသယပုဏ္ဏ
က အင်းပုံနှင့် အင်းဆံဂါထားကို ရေးချ
လိုက်သည်။ အင်းကွက်များလည်း တွေ့
ရသည်။

“ပြီးပြီ။ ရော့... မောင်မိုး ဖတ်
ကြည့်။ အင်းအစီအရင်ပြုလုပ်ပုံနည်းပါ

ရေးထားတယ်။ ဂါထားလည်းပါတယ်။
မောင်မိုးဝန်း နေ့စဉ်ရွတ်နေတဲ့ ဂါထားပါ
ပဲ။ အင်းကိုဆောင်ထားပြီး ဂါထားကို
ရွတ်ရတာကွဲ့”

ကပ္ပိယကြီးပေးသည့် စာရွက်ကို
ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်သည်။ အောက်
ပါအတိုင်း အင်းပုံနှင့် ဂါထားကို တွေ့
လိုက်ရသည်။ အောက်တွင် အစီအရင်
ပြုလုပ်ပုံကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ကုက္ကသယပုဏ္ဏကအင်းပုံ

ပု	ဟံ	ရာ
ကွ		ဏ္ဍ
ကော	ဇာ	ယ

အင်းဆံဂါထား

ပုဏ္ဏကောဟံ ယကွရာဇာ။
အလယ်တွင် လိုသူ၏နံကိုသွတ်။
အဟံ-ငါသည်၊ ပုဏ္ဏကော-ပုဏ္ဏ
ကအမည်ရှိသော၊ ယကွရာဇာ-ဘီလူး
မင်းတည်း။

စီရင်ပုံ ။ ။ ဤအင်းကို ရွှေပြား
တွင်ဖြစ်စေ၊ ငွေပြားတွင်ဖြစ်စေ နက္ခတ်
ခါးပတ်ရွေးချယ်၍ လက်ဖွဲ့ထိုးရမည်။
လက်ဖွဲ့လိပ်ပြီးသော် တောင်ထိပ်သို့
တက်၍ အင်းဆံဂါထားနှင့် တစ်ထောင်
စုတ်ရမည်။ ပြီးလျှင်ဆောင်၊ ရန်ဟူသမျှ
ပြေပျောက်၏။ အဟန်အတားကောင်း
လှ၏။ အပြိုင်အဆိုင် အနိုင်အရှုံးဟူ
သမျှ၌ ရေကောင်းရေသန်တွင် ၎င်း
လက်ဖွဲ့ကိုစိမ်ပြီးလျှင် အထက်အင်း

ဆံဂါထားနှင့် ခုနစ်အုပ်စုတ်၊ ၎င်းရေကို
မျက်နှာလိမ်း။ သောက်လည်းသောက်၊
ပြီးလျှင် စိတ်ကို စင်ကြယ်အောင်ထားရ
မည်။ အလုံးရုံပြီး၏။

ဝီယလိုသော် ၎င်းလက်ဖွဲ့ကို
နံသာရည်နှင့်စိမ်၍ အထက်နည်းအတိုင်း
စီရင်လေ။ စီးပွားရေးနှင့်စပ်လျဉ်းသော
အပြိုင်အဆိုင် အနိုင်အရှုံးများမှာ တရုတ်
စကားသားတွင် အကြောပြတ်အောင်
သွေး၊ အင်းချပြီးမှ တာသာပြုအိနှင့် ထပ်
မံ၍ရေးပြီးလျှင် အထက်ပါအတိုင်း စီရင်
ဆောင်လေ။ မိမိလိုရာအောင်မြင်၏။
မယုံမရှိလင့်။ ဂါထားမန်းသောအခါ ဥံ့
ထပ်မန်းပါ။ သတ္တကိုထိန်းပါ။ ဉာဏ်ရှိ
တိုင်းသုံး အကျိုးများလှ၏။

ကပ္ပိယကြီးရွှေမိုးက ကုက္ကသယ
ပုဏ္ဏကအင်းနှင့် အင်းဆံဂါထားစီရင်
နည်း အသေးစိတ်ရေးပေးခဲ့သည်။ အင်း
နှင့်ဂါထား အစွမ်းထက်ပုံ ကျွန်တော့်
ကိုယ်တွေ့ပင်ဖြစ်သည်။

“ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက်
မောင်မိုးရေးချင်တယ်မဟုတ်လား။ ရေး
နိုင်အောင် အပြည့်အစုံ ရေးပေးထား
တယ်”

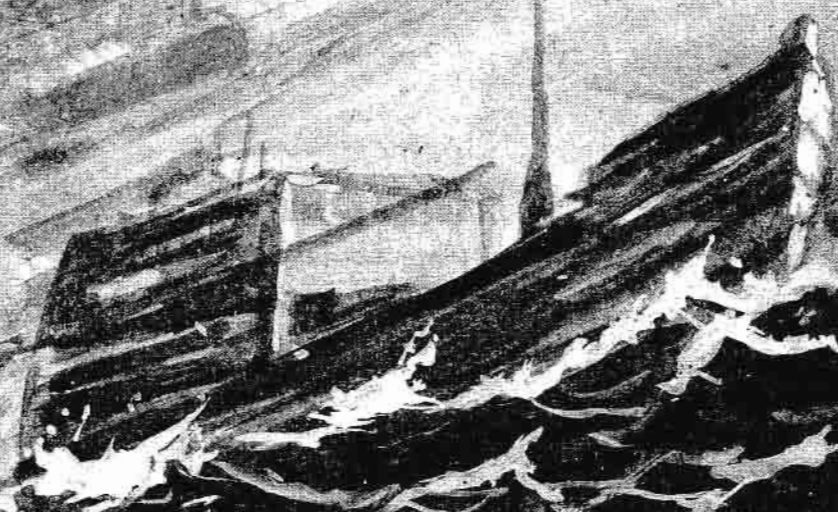
“စိတ်ချ ကပ္ပိယကြီး။ ကျွန်တော်
ရေးပါမယ်။ ကပ္ပိယကြီးကို ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ကပ္ပိယကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး မှော်
ဘီမှ ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့သည်။ အင်း
နှင့် အင်းဆံဂါထား အစွမ်းထက်ပုံ
အကြောင်း ရေးရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး
ဖြစ်နေပါတော့သည်။

မောင်မောင်မိုးအေးအင်း

ဗြိတိသျှ

အလယ်ခေတ် ဗြိတိသျှ

www.burmeseclassic.com

ပင်လယ်၏ လျှို့ဝှက်ချက်

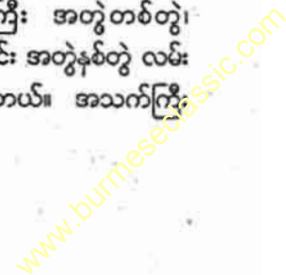
မြေမျက်ရှင်

နေ့ခင်း ၁ နာရီအချိန်မှို ထင်ပါရဲ့။ နေပူရိန်က တော်တော်ပြင်းတယ်။ နားနေဆောင်မှာထိုင်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ မျက်နှာမူရာမှာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို အဆုံးအစမရှိ မြင်နေရပါတယ်။ နေရောင်အောက်မှာ တဝန်းဝန်းမြည်သံပေးပြီး ရိုက်ခတ်နေတဲ့ လှိုင်းလုံးကြီးတွေက အပြေးတက်လာလိုက်။ ပြန်ကျသွားလိုက်နဲ့ တော်တော် ကြည့်လို့ကောင်းနေတယ်။ ငွေဆောင်ကိုရောက်နေတာ နှစ်ရက်ရှိပါပြီ။ ချောင်းသာကမ်းခြေကို ခဏခဏရောက်ပေမယ့် ငွေဆောင်ကို မရောက်ဖူးသေးပါဘူး။ ဒီတော့ ကျောင်းပိတ်ရက်လေးရခိုက် မိသားစုတွေတိုင် ပင်ပြီး ငွေဆောင်ထွက်လာကြတာပါ။ ရောက်ကတည်းက တန်းပြီးရေချိုးဆင်းလိုက်ကြတာ ညနေ ငါးနာရီမှ တည်းခိုဆောင်ပေါ် ပြန်ရောက်တော့တယ်။ ညနေစာစားပြီးရင်လည်း ကမ်းစပ်ဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်ကြပြန်ရော။ ကျွန်မတို့ တစ်ဖွဲ့လုံး ရေထဲဆင်းပြီဆိုရင် လက်တွေ ပဲကြီးခွံပွသလို အရေခွံတွေတွန့်နေမှ ကမ်းပေါ် ပြန်တက်ကြတယ်။ ဒါထည်း နောက်တစ်နေ့ ၈ နာရီထိုးရင် ရေထဲရောက်နေကြပြီ။ ကျွန်မတို့တည်းခိုတဲ့ Hotel ဝန်ထမ်းတွေက ရေသူရဲအဖွဲ့လိုတောင် ခေါ်ယူရပါတယ်။ ကျွန်မက ပင်လယ်ကိုချစ်တယ်။ ပင်လယ်ချောက်ရင် ရေဆင်းစိမ်လိုက်။ လှိုင်း

ပုတ်ခဲလိုက်နဲ့ ရေထဲမှာသာ နေချင်ပေမယ့် ကျွန်မက ရေကြောက်တယ်ရှင်။ သံလွင်မြစ်မှာတစ်ခါ၊ မြို့တော်စည်ပင်ဂေါက်ကွင်းက ရေကူးကန်မှာ တစ်ခါ နှစ်ခါတိတိ ရေနစ်ဖူးလို့ ကျွန်မက ရေကြောက်ပါတယ်။ ခါးလယ်အထိ ရှိတဲ့ နေရာလောက်ကလွဲပြီး ရှေ့ကိုတိုးပြီး ရေမကူးပါဘူး။ လှိုင်းပုတ်လိုက်ရင် ကမ်းစပ်ကိုပြန်ရောက်ရော။ အဲဒီတော့ ကျွန်မရဲ့မိသားစုက ကျွန်မကို “တို့မေမေ ခြေမျက်စိဖုံးရုံ ကမ်းစပ်မှာပဲ ရေကူးနေတာလား” လို့ အပြောခံရတဲ့ အထိပါပဲ ရှင်။

ခုလည်း ရေထဲဆော့လို့ မောကုန်တဲ့ ကလေးတစ်စု အိပ်ပျော်နေကြပေမယ့် ကျွန်မက နေ့ခင်း အိပ်ကျင့်မရှိဘူးလေ။ ဒီတော့ တစ်နေ့က ပင်လယ်ကြီးကို ထိုင်ကြည့်နေတော့တာပေါ့။ အမှန်တော့ ပင်လယ်ကို ညအချိန်ကြည့်တာ ပိုပြီးသဘာဝကျတယ်။ လရောင်မလင်းတဲ့အချိန်ဆို ပင်လယ်ပြင်ပေါ်မှာ မီးခိုန်ခိုန်လေးတွေ ရွေ့ရွေ့သွားနေတာ ကြည့်လို့ကောင်းမှကောင်း။ ပင်လယ်ပြင်ဆီသွားတော့မယ်ဆိုရင် ကျွန်မသယ်ယူသွားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်မျိုးကတော့ အမွှေးတိုင်ခွက်တွေပါပဲ။ ညနေခင်း ရေဆော့ပြီး ညနေစာ စားပြီးပြီဆိုရင် ကလေးအဖွဲ့ကတော့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ကို မဆင်းကြတော့ဘူး။ စောစောစီးစီး

အိပ်ရာဝင်ကြပြီ။ ကျွန်မရယ်၊ သမီးအလတ်မရယ်ကတော့ ကမ်းစပ်ကိုဆင်းကြတယ်။ အမွှေးတိုင်ထုပ်ကြီးကိုသယ်ပြီး အထုပ်ကိုဖောက်လို့ မီးညှိပြီးတာနဲ့ ကမ်းစပ်တစ်လျှောက် အမွှေးတိုင်လိုက်စိုက်ကြတော့တာပဲ။ အမှန်တော့ အမွှေးတိုင်ထွန်းပြီး အရှင်ဥပဂုတ္တရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီးကို ပူဇော်တာပါ။ အမွှေးတိုင်မစိုက်ခင် “သမုဒ္ဒရာအတွင်း စံမြန်းနေတော်မူသော အရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်မြတ်အား ပူဇော်ပါ၏” လို့ ရွတ်ဆိုကန်တော့ပါတယ်။ ပြီးမှ အမွှေးတိုင်လိုက်စိုက်ကြတာပါ။ တစ်မိုင်ကျော်ကျော် စိုက်ပြီးပြီဆိုရင် လမ်းလျှောက် ပရိတ်ရွတ်ဆိုပြီး မေတ္တာပို့ကြပါတယ်။ ကမ်းစပ်မှာ အမွှေးတိုင်မီးလေးတွေ တန်းစီပြီး လင်းနေပုံက ကြည့်ညှိသဒ္ဓါပွားစရာကောင်းလှပါတယ်။ လပြည့်ချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် လဆုတ်ရက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကမ်းစပ်တစ်လျှောက် မီးတိုင်လေးတွေ တန်းစီလင်းနေတာကို မြင်ရတာ ကြည့်နူးစရာ။ နိုင်ငံခြားသားအဖွဲ့တွေကလည်း ညလမ်းလျှောက်တာကို နှစ်သက်ပုံရပါတယ်။ ကမ်းစပ်မှာ မြန်မာဆိုလို့ ကျွန်မရယ်၊ သမီးရယ်နဲ့ ခပ်ဝေးဝေးမှာ သုံးလေးဦးလောက်သာ တွေ့ရပြီး နိုင်ငံခြားသားအသက်ခပ်ကြီးကြီး အတွဲတစ်တွဲ၊ အသက်အလတ်ပိုင်း အတွဲနှစ်တွဲ လမ်းလျှောက်နေကြပါတယ်။ အသက်ကြီး

ကြီး အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးကတော့
 “ဘာလုပ်နေကြတာလဲ” လို့ လာမေးပါ
 တယ်။ သမီးဖြစ်သူက သူတို့ဘာသာ
 စကားနဲ့ အနီးစပ်ဆုံး နားလည်နိုင်
 လောက်အောင် ရှင်းပြတော့ သူတို့မှာ
 ပြုံးပြုံးလေးနားထောင်ကြပြီး ပင်လယ်
 ပြင်ကြီးဆီကြည့်လိုက်၊ အမွှေးတိုင်ထွန်း
 တာကိုကြည့်လိုက်လုပ်ပြီး သူတို့လည်း
 ကူညီချင်ပါတယ် ပေးပါလို့ တောင်းဆို
 တဲ့အတွက် မီးညှို့ပြီးသားအမွှေးတိုင် သုံး
 လေးတိုင် ထုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ သူ
 တို့နှစ်ဦး ကမ်းစပ်မှာလျှောက်ပြီး အမွှေး
 တိုင် စိုက်တော့တာပါ။ နှုတ်ကလည်း
 ပါဝါ ပါဝါလို့ ရွတ်ကြသေးတယ်။ ယုံ
 ကြည်ချက်ဆိုတာ လူမျိုးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။
 ရေပြင်ပေါ်မှာ ပါဝါရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် စံနေတယ်
 ဆိုတာ သူတို့အတွက် ဒဏ္ဍာရီလို၊ ပုံ
 ပြင်တစ်ပုဒ်လို ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။
 ဒါပေမယ့် မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ ဘာသာ
 ရေးကိုတော့ သူတို့ လေးစားတာကို
 တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ ပင်လယ်
 ပြင်ဆီသွားတိုင်း လုပ်ဆောင်နေကျ
 အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ နံနက်စောစောထ
 ပြီး ပါလာတဲ့သပိတ်ထဲမှာ သစ်သီးတွေ
 ထည့်မယ်။ ကမ်းစပ်ကိုဆင်းပြီး “အရှင်
 ဥပဂုတ္တမထေရ်မြတ်ကြီးအား ဣသစ်
 သီးဆွမ်းကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပါသည်
 ဘုရား” ရွတ်ဆိုပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ရေထဲ
 မျှောလိုက်ပါပြီ။ ကမ်းစပ်မှာ ထီးတွေ
 စိုက်ပြီး ထီးအောက်မှာ သစ်သားကုလား
 ထိုင်တွေရှိပါတယ်။ ကုလားထိုင်မှာပြန်
 ထိုင်ပြီး ဘုရားကန်တော့၊ ပရိတ်ရွတ်၊
 မေတ္တာပို့အမျှဝေ အမွှေးတိုင်တွေ ထွန်း
 ညှို့ပေးပြီးချိန်မှာ နံနက်စာစားမယ့် ၇
 နာရီ တိတိပါပဲ။ ဒါဟာ ပင်လယ်
 ကမ်းစပ်ရောက်တိုင်း ကျွန်မလုပ်ဆောင်

နေကျ အလုပ်တစ်ခုပါ။
 ညကျရင်လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။
 အာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပင်လယ်နဲ့ ပတ်
 သက်လာရင် ထူးဆန်းတဲ့ အကြောင်း
 အရာတွေနဲ့ မကြုံစဖူး ကြုံခဲ့ဆုံခဲ့ရတာ
 ကျွန်မတို့ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်နေလို့ပါ။ ကျွန်မ
 တို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်ကာလက
 ကျွန်မတို့ထက် အသက်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
 လည်းဖြစ်၊ အရာရှိတာဝန်လည်း ထမ်း
 ဆောင်တဲ့ အစ်ကိုကြီးလည်းဖြစ်တဲ့
 ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ အပြန်အလှန်အငြင်း
 ပွားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါလည်း တာဝန်အရ
 ရေလမ်းခရီးကို စက်လှေတစ်စီးနဲ့ ခရီး
 သွားခဲ့စဉ်ကပါ။
 “ပင်လယ်သွားတဲ့ လူတွေက
 အရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်မြတ် ရှိတယ်လို့
 လှေသမားတွေပြောတာ မကြာမကြာ
 ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကိုယ်တော့ မယုံဘူး။
 တကယ်ရှိတာဖြစ်နိုင်လာ ညီမ ဘယ်
 လိုထင်လဲ” လို့ မေးပါတယ်။
 “ကျွန်မကတော့ ရှိတယ်လို့ ယုံ
 ကြည်သလို၊ ပင်လယ်ပြင်မှာ ဒုက္ခ
 ရောက်ရင် ဘေးကင်းအောင် ကူညီပေး
 တယ်လို့လည်း ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒီယုံ
 ကြည်ချက်က ကျွန်မတစ်သက်တာလုံး
 ယုံကြည်ချက်ပါ။ သက်သေပြဆို ကျွန်မ
 ကိုယ်တွေ့ သက်သေပြောပြပါမယ်”
 အဲဒီလို အပြေပေးလိုက်တဲ့အခါ
 အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဘာမှဆက်မပြော
 တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်နှာမှာ
 ယုံကြည်မှုမရှိဘူးဆိုတာ သိသာနေပါ
 တယ်။ သူက ပင်လယ်ပြင်ကို တစ်ခါမှ
 ခရီးသွားဖူးသူမဟုတ်သလို ကျွန်မတို့က
 လည်း ပင်လယ်ပြင်မှာ ခဏခဏ ခရီး
 သွားနေရသူတွေ ဖြစ်လို့ပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့
 ကိုယ်တွေ့မှာတော့-

ကျွန်မတို့ဟာ ဘုတ်ပြင်မြို့ကို
 အလုပ်တစ်ခုကြောင့် ရောက်နေတာ
 ခြောက်ရက်ရှိပါပြီ။ နောက်နေ့ဆို ပြန်ကြ
 ရပါမယ်။ ဒါကြောင့် နောက်တစ်နေ့
 နံနက်စာစားပြီးတာနဲ့ စက်လှေနဲ့ ခရီးစ
 ထွက်ကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့ တာဝန်ကျ
 ချိန်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၃၀ နီးပါး
 လောက်ကပါ။ အခုချိန်လောက် ဆက်
 သွယ်ရေးတွေ မတိုးတက်သေးပါဘူး။
 ကျွန်မဘဝမှာလည်း ပထမဦးဆုံး ပင်
 လယ်ပြင်ကို သွားဖူးတာမို့ ပင်လယ်နဲ့
 ပတ်သက်ရင် ဘာဗဟုသုတမှ မရှိခဲ့ပါ
 ဘူး။ ခရီးသွားရင် ရေဒီယိုဆောင်သွားဖို့
 မိုးလေဝသသတင်း နားထောင်ဖို့ဆိုတာ
 မသိလေတော့ ခရီးတစ်ခုကို ဒီအတိုင်း
 ကောက်ထွက်ခဲ့ကြတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
 ထွက်လာလို့ နှစ်နာရီနီးပါး ကြာလာတဲ့
 အခါမှာ စက်လှေက ဘယ်ညာလူးတာ
 အရှိန်ပြင်းလာပါရော။ ကျွန်မမှာ ဘယ်
 လူးညာလူးနဲ့ ခေါင်းတွေမူးလာပြီး တစ်
 ဝေါ့ဝေါ့ အန်ပါတော့တယ်။ အန်လိုက်၊
 ရေသောက်လိုက်၊ နားလိုက်၊ ထပ်အန်
 လိုက် လူလည်း စကောထဲ ဆီးဖြူသီး
 လိမ့်နေသလိုပါပဲ။ ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိ
 တော့။ အန်လိုက်တာမှ အာခေါင်ထဲမှာ
 ခါးနေအောင် အန်တော့တာပါပဲ။ တစ်
 ကိုယ်လုံး နုံးခွေပြီး မျက်ရည်တွေကျ
 နာရည်တွေကျ၊ စိုက်ကလည်း အစာမရှိ
 နဲ့ စက်လှေပေါ်က အခန်းထဲမှာ ကျွန်မ
 တစ်ယောက်တည်း ငိုနေမိပါတယ်။
 အဲဒါ့အပြင် ကောင်းလောက်
 အောင် စက်လှေသမားတွေက ငရုတ်
 သီးထောင်းပြီး ဟင်းချက်နေကြတယ်။
 မောင်းသမားကလည်း ပုံမှန်ပဲ မောင်းနေ
 တာလေ။ ဒါပေမယ့် ပြင်ပကရေလှိုင်း
 က စက်လှေကိုလာပုတ်တာ ကျွန်မ

အခန်းရဲ့ ပြတင်းပေါက်အထိ ရေရောက်လတ်တယ်။

“ဒီလောက် လှိုင်းကြီးတာ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်မောင်းနေသေးတာလဲ” မေးတော့ - -

“အစ်မရဲ့ ဒါက လေးပေလှိုင်းပဲ ရှိသေးတာ။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့က ဆယ်ပေလှိုင်းအထိ မောင်းဖူးတာဆိုတော့ ဒါ သာမန်ပဲ။ အစ်မတို့က ပင်လယ်ပြင်မထွက်ဘူးလို့ ဒီလှိုင်းကို ကြီးတယ်ထင်နေတာ။ ဒါ သာမန်ပဲ အစ်မရဲ့”

သူတို့စကားကြားရတော့ ကျွန်မ ဆက်ငိုမိတော့တယ်။ ဘယ်တော့မှ ဒီလှိုင်းထဲကလွတ်ပါ့မလဲတွေးလေ မျက်ရည်ကျလေပါပဲ။ ငိုရင်းကနေ ကျွန်မ မောမောနဲ့ အိပ်ပျော်သွားပါတော့တယ်။ ကျွန်မနီးတော့ ပင်လယ်ပြင်မှာ မှောင်ရိပ်သန်းလာပြီး စက်လှေသမားတွေက ကျွန်မကို အချိုရည်တိုက်ပါတယ်။ လှေက ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေးတော့ ချိနေပါပြီ။ ဒီလိုနဲ့ လာရာက ပင်လယ်ပြင်လည်း တဖြည်းဖြည်း မှောင်လာပါတယ်။ အဲဒီမှာ လေကြမ်းက 'စတိုက်ပါဗြီ' ရေသံကလည်း တဂုန်းဂုန်း။ လေသံကလည်း တဝေါဝေါနဲ့။ ဘုရား ဘုရား ကျွန်မရင်တွေ တုန်နေပါပြီ။ ကော့သောင်းဆိပ်ကမ်းကို ဘယ်တော့ကပ်ပါ့မလဲလို့ တွေးပြီး ဘုရားတနေမိပါတယ်။ သရဏ်ဂုံသုံးပါးကို ရွတ်ပွားပူဇော်ရင်း အရှင် ဥပဂုတ္တရဟန္တာ မထေရ်မြတ်ကြီး ဆူငြိမ်ငြိမ်သက်သက် စက်လှေကမ်းထိန်အောင် ကူညီတော်မူပါဘုရား ဆိုပြီး ဆက်တိုက်ရွတ်ဆိုနေမိပါကယ်။

၉ နာရီအချိန်မှာပဲ လေငြိမ်သက်

သွားပြီး ကော့သောင်းဆိပ်ကမ်းကို ကပ်သွားနိုင်ပါပြီ။ ဆိပ်ကမ်းမှာ ကျွန်မတို့ မိတ်ဆွေတွေ စောင့်နေကြပါတယ်။ ကမ်းပေါ်တက်လာတဲ့ ကျွန်မတို့ကို ဖိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေကြပြီး အစ်မတို့ ဘာဖြစ်သွားကြသေးလဲဟင် မေးကြပြီး ပြေးဆွဲကြပါတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးကျော်ဝင်းရဲ့ ကျွန်မကလည်း သူတို့ ဘာများဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဖိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေကြပါလိမ့်ဆိုပြီး ပြန်မေးလိုက်တာပါ။

“အမှန်တော့ ဒီလိုရာသီဥတုမျိုးမှာ ဘယ်လှေသမားမှ လှေမထွက်ဘူးအစ်မ။ ကျွန်တော်တို့က အစ်မတို့ ဒီညပြန်မှရောက်တော့ပါ့မလား ဆိုပြီး ရင်တမမဖြစ်နေကြတာ”

“ဟင်... ကျွန်မ... ဟင်... အခြေအနေက ဒီလောက်ဆိုးလား”

“ဆိုးတာပေါ့အစ်မ။ ရေပြင်လေက ဆယ်နှစ်ပေနန်းရှိတယ်လို့ သိထားတာ။ ဒါကြောင့် ထွက်မလာဖို့ ကြေးနန်းပို့တော့ အစ်မတို့ရက်လှေက ထွက်သွားပြီတဲ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ပူပြီး ညနေ ၆ နာရီကတည်းက ဆိပ်ကမ်းကို ရောက်နေတာ။ စက်လှေအကူတွေ သုံးလေးစီးခေါ်ထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း အလောင်းအစားလုပ်ထားကြသေးတယ်။ ဒီတစ်ခေါက် ပြန်လာပြီး အစ်မ နောက်တစ်ခေါက် ပင်လယ်ပြင် ထွက်ရဲ မထွက်ရဲ တစ်သိန်းကြေး လောင်းထားတယ်”

“ဦးကျော်ဝင်းက ဘယ်ဘက်ကလဲ”

“ကျွန်တော်က မထွက်ရဲဘူးလို့ ဒီရုံးကအဖွဲ့ကလည်း မထွက်ရဲဘူးပဲ”

“ထွက်ရဲတယ်လို့ လောင်းတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော့်မိန်းမတို့အဖွဲ့ အစ်မ”
“ဒါဆို မိန်းမအဖွဲ့ကို ငွေတစ်သိန်းပေးလိုက်တော့။ နောက်တစ်ခေါက် ကျွန်မ ထပ်ထွက်ဦးမယ်”

အမှန်ပါပဲ။ ကျွန်မဘဝမှာ ကြောက်စရာ ကမ်းကုန်သွားအောင် တွေ့ကြုံခဲ့ရပြီမို့ နောက်ထပ် မကြောက်တတ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ဒီပင်လယ်ပြင် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်မြတ်ကို တပြီးစောင့်ရှောက်ပေးပါလို့ ရွတ်ဆိုခဲ့တာပါတဲ့။ အရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်မြတ်ကြီး လိုက်ပါ စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်လို့ သူခံစားသိရှိခဲ့တဲ့အတွက် သမုဒ္ဒရာပင်လယ်ပြင်ကြီးမှာ အရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်မြတ်ရှိတယ်လို့ လုံးဝယုံကြည်ပါတယ်လို့ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါတော့တယ်။

ဒီအကြောင်းအရာတွေ အားလုံးဟာ ပထမဦးဆုံး ပင်လယ်ပြင်ကြီးပေါ်မှာ ခရီးသွားရင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေပါ။ အဲဒီအချိန်ကစလို့ အရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်မြတ် ကြေးသွန်းရုပ်တုတော်ကို ကျွန်မတို့မိသားစု လှူခဲ့တာ ရုပ်တုတော် ၁၀၀ ကျော်ရှိခဲ့ပါပြီ။ ပင်လယ်ပြင်ရဲ့လှိုင်းရွက်ချက်ကို ပထမဦးစွာ သိရှိခွင့်ရခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေပါရှင်။ ငွေဆောင်ကမ်းခြေမှာနေပြီး ပင်လယ်ပြင်ကြီးရဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြန်လည်အမှတ်တရ တွေးမိလို့ ရေးချလိုက်တဲ့ ပင်လယ်ရဲ့လှိုင်းရွက်ချက် အမှတ် (၁)နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရပါတယ်ရှင်။

မြမျက်ရှင်

သေမင်းတမန်ပြတိုက်မှ ဒါတွေ့စေမယျား

လေးသူစံ

ထိုင်းခရီးသွားများ

၃-၅-၁၆ နေ့ထုတ် ဒီမိုကရေစီ တူအေးသတင်းစာတွင် ဖတ်လိုက်ရသည့် သတင်းတစ်ပုဒ်ကြောင့် ဤဆောင်းပါးကို ရေးဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံသား ခရီးသွားဦးရေ ၂၀ တို့သည် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးစီဖြင့် မြဝတီနယ်စပ် ဝိတ်ပေါက်မှတစ်ဆင့် မေ ၆ ရက်မှာ ရောက်လာကြပြီး သံဖြူဇရပ်မြို့ရှိ သေမင်းတမန်ရထားလမ်းနှင့် စစ်သင်္ချိုင်းများသို့ လာရောက်လေ့လာကြပေမည်။

ထို့နောက် မော်လမြိုင်နှင့် ကျိုက်ထီးရိုးသို့ လှည့်လည်ကြပြီး မေ ၈ ရက်တွင် မြဝတီနယ်စပ်ဝိတ်ပေါက်မှ ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာမည့် သတင်းဖြစ်ပါသည်။

သေမင်းတမန်ပြတိုက်

နိုင်ငံခြားသားများ တကူးတက လေ့လာရေး လာရောက်နေကြသည့် သံဖြူဇရပ်မြို့ရှိ ဤနေရာသို့ ပြီးခဲ့သည့်

တန်ခူးလပြည့်နေ့က ရောက်ရှိခဲ့ရပါသည်။ ဇင်းကျိုက်ဆံတော်ရှင်၏ ၂၀ ကြိမ်မြောက် မဟာပဋ္ဌာန်းအောင်ပွဲအပြီးမှာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြခြင်းပင်။ The DEATH RAILWAY MUSEUM မြန်မာထိုင်း သေမင်းတမန်ရထား လမ်းပြတိုက်ဟူသည့် စာကို ဖတ်လိုက်ရကတည်းကပင် ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားသွားမိ၏။ ပြတိုက်ဝင်ခက တစ်ဦးကို ရှစ်ရာကျပ်ဖြစ်၏။

ပြတိုက်ဝင်းအတွင်းမှာ ဆီကြံနေသည့်မြင်ကွင်းကလည်း ရင်ထဲဆိုးနှင့် ကြေကွဲစရာ။ နံရိုးပြိုင်းပြိုင်းထနေကြသည့် ကျွန်မတို့လူမျိုး သုံးပန်းအကွဲသားတွေ့မော့ ပေါက်တူးတွေပေါက်ချွန်းတွေနှင့် ရထားလမ်း ပေါက်လုပ်ကြပုံ ရုပ်တုတွေဖြစ်ပါသည်။

ပြတိုက်၏ မြေညီထပ်ကြမ်းခင်းတွင် 3D ဓာတ်ပုံ ဗီဒီယိုကြီး ဖြန့်ခင်းထားပါသည်။ နက်ရှိုင်းလှသည့် တောတောင်လျှိုမြောင် ချောက်ကမ်းပါးများတွင် ဖြတ်သန်းခုတ်မောင်းလာသည့် ရထားတစ်စီးပုံ။ တောင်ကမ်းပါးရပ်တွင် နာမည်ကြီး ဘုရားသုံးဆူစခန်း

လည်းပါ၏။ သြော်... ကျွန်မတို့လူမျိုးစု တွေ၏ သွေးချွေးတွေ၊ အသက်တွေ တေး၍ ဖောက်လုပ်အောင်မြင်ခဲ့သည့် ဇီဝထားလမ်း။

ခရီးအတူ ထွက်ခဲ့ကြသူတွေက 3D ဓာတ်ပုံကြီးနှင့် အမှတ်တရဓာတ်ပုံ တွေ ရိုက်နေခဲ့ကြသည်။ ယနေ့ခေတ်၏

တီထွင်မှု အဆန်းအပြားတွေကို ကျွန်မ တို့ လိုက်မမီနိုင်ပေတော့။ 3D နှင့် ဓာတ်ပုံထွက်လာသည့်အခါ တကယ့်ကို ပဲ တောတောင် လျှိုမြောင်တွေထဲ ရောက်ရှိသွားသူကဲ့သို့ ထင်မှတ်မှားရ ပါတော့သည်။

ကျွန်မကတော့ ချွေးတွေ၊ သွေး တွေ အသက်တွေ ရင်းနှီးပေးဆပ်ထားခဲ့ ရသည့် ဤသေမင်းတမန်ရထားလမ်း ရှုခင်းပေါ်မှာ အပျော်သဘောမျိုး ဓာတ် ပုံမရိုက်ရက်။ ပျော်ရမည့်နေရာလည်း မဟုတ်။

မှတ်တမ်းတင်သူ

ရထားလမ်းဖောက်ခဲ့စဉ်က မှတ် တမ်းဓာတ်ပုံတွေကို နှစ်ထပ်လုံးမှာ ပြထားပါသည်။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း သကဲ့သို့ ရင်နှင့်စရာလည်း ကောင်းလှ ပေသည်။ ဤကဲ့သို့သော အကျဉ်း အကျပ် ကာလမျိုးထဲတွင် ယခုကဲ့သို့ မှတ်တမ်းဝင် သမိုင်းဝင်ဓာတ်ပုံတွေကို ဘယ်သူများ ရိုက်ခဲ့ပါလိမ့်။ ယခုလို ပြ

တိုက်မှ ပြသထားနိုင်စေရန် သေချာ စနစ်တကျ သိမ်းဆည်းထားသူတွေကို လည်း ကျေးဇူးတင် ချီးကျူးရပါ၏။

ကျွန်မသိချင်သည့် အဖြေကို တစ်နေရာမှာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။ မှတ် တမ်းတင်သူဆိုသည့် စာတမ်းအောက် ဘက်တွင် ဆာဆာကီမင်နီဆုကဲ့ တပ် ရင်းမှူး (မြန်မာဆိုဒ်) ဆောက်လုပ်ရေး တပ်မှူး၊ ဖေဖော်ဝါရီလရဲ့ နေ့ကောင်း လေးတစ်နေ့ဟု ရေးထားသည်ကို ဖတ် ရှုရပါသည်။ သူမှတ်တမ်းတင်ထားသည့် အကြောင်းအရာမှာ "ထိုင်း-မြန်မာ မီး ရထားလမ်းတည်ဆောက်မှု ဆောက် လုပ်ရာတွင် ကျဆုံးခဲ့သော မြန်မာ သူပုန်းများအတွက် ကျောက်စာတိုင်၊ ထိုင်း-မြန်မာဆက်သွယ်သော မီး ရထားသည် ဒီနှစ်အောင်ဦးမှာ သံဖြူ ဝရပ်၌ ပြီးမြောက်ခဲ့ပါသည်။ ရထား လမ်းဖောက်လုပ်စဉ် သေဆုံးသွားခဲ့ သော မြန်မာဘက်ခြမ်းမှ သူပုန်းများ အတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်း အထိမ်း အမှတ်တိုင်" ဟု ရေးထားပါသည်။

အခုလို အမှတ်တရ ကျောက် စာတိုင်ထူပြီး ရေးတတ်တဲ့သူဖြစ်တာ ကြောင့် မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ခဲ့သူ ဟာ ဆာဆာကီမင်နီဆုကဲ့သာ ဖြစ်နိုင် မယ်လို့ တွေးမိခဲ့ပါ၏။ သူတို့လူမျိုးတွေ ၏ အောင်မြင်မှုအတွက် ဖေဖော်ဝါရီလ ရဲ့ နေ့ကောင်းလေးတစ်နေ့ဟု အမွမ်း တင်ရေးသားချက်ကို သတိထားမိခဲ့ပါ၏။ သြော်... ကျွန်မတို့၏ လူမျိုးတွေအတွက် နောက်ဆုံးအဖြေကတော့ မြန်မာ-ထိုင်း သေမင်းတမန်မီးရထားလမ်း ပြတိုက် ဖြစ်၏။

မှတ်တမ်းများ

မှတ်တမ်းဇာတ်ပုံများမှ စာသား အချို့ကို ဖော်ပြထားလိုက်ပါသည်။

(၁) ထိုင်းနှင့် မြန်မာတို့၏ ရထား သံလမ်းအား ချိတ်ဆက်နေပုံ။ (ရှောဝ ၁၈ နှစ်၊ Oct ၁၇ ရက်)

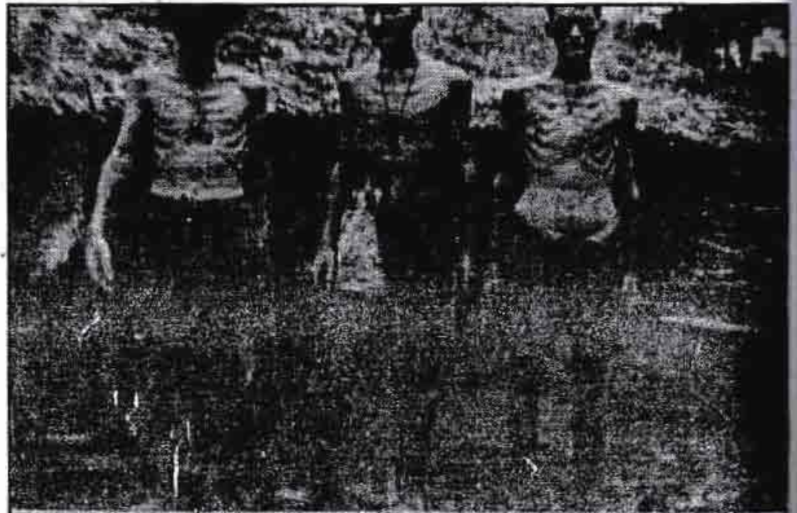
(၂) အောက်တိုဘာ ၂၅ ရက် ရထားစက်ခေါင်း၏ ဖွင့်ပွဲအခမ်းအနားကို ဖဲကြိုးဖြတ်ခဲ့တာက C 5631 ရထား စက်ခေါင်း။ ယခုအခါတွင် ရာစုစုနီ ဘုရားကျောင်း၌ ပြသထားခြင်းဖြစ်ပါ သည်။

(၃) ဤလမ်းတစ်လျှောက်တွင် မဟာမိတ်တပ်ဖွဲ့များ ဖြစ်ကြသည့် သတ္တိ ရှိသော ရဲဘော်ရဲဘက်များ၏ အိပ်စက် ရာနေရာတို့ကို သင်တွေ့ရှိရပါမည်။

(၄) မဟာမိတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ထိုင်းနိုင်ငံရှိ ရွန်စီအရပ်တွင် သံလမ်း ခင်းနေကြစဉ်။

(၅) Pows in their camp.

(၆) သံဖြူဇရပ်မြို့မှ ကီလိုမီတာ ၄၀ အကွာအဝေးခန့်တွင် စစ်သုံးပန်းများ

A photo taken in secret of three men selected by the Japanese as fit to work at Shimo Saigunai camp on the Burma-Thailand Railway in 1943.

ဇလီဖားတုံးများကို သယ်ဆောင်ကြရပုံ။ ၁၉၄၃ ခုနှစ်။

(၇) စစ်တောင်းမြစ်ကူးတံတား တည်ဆောက်အပြီး ရထားစမ်းသပ် မောင်းနှင်ပုံ။

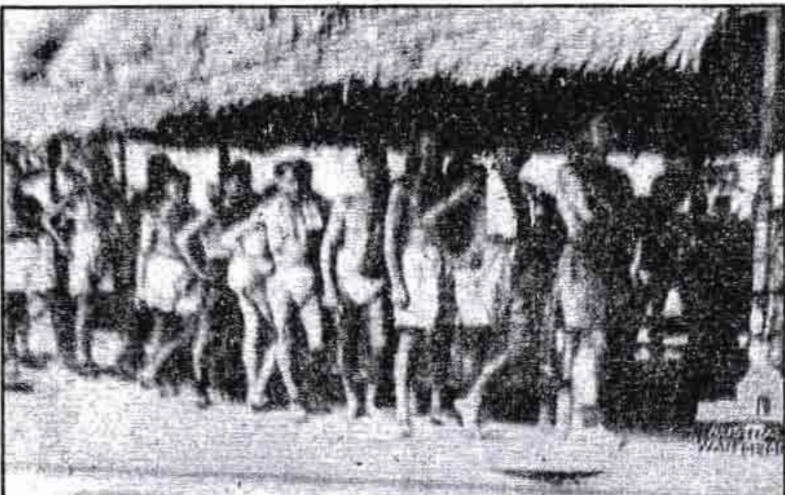
(၈) ရထားလမ်းဖောက်လုပ်စဉ် က သေဆုံးခဲ့သည့် မြန်မာအလုပ်သမား များအတွက် ရည်စူးပြီး တည်ထားခဲ့ သည့် စေတီ။

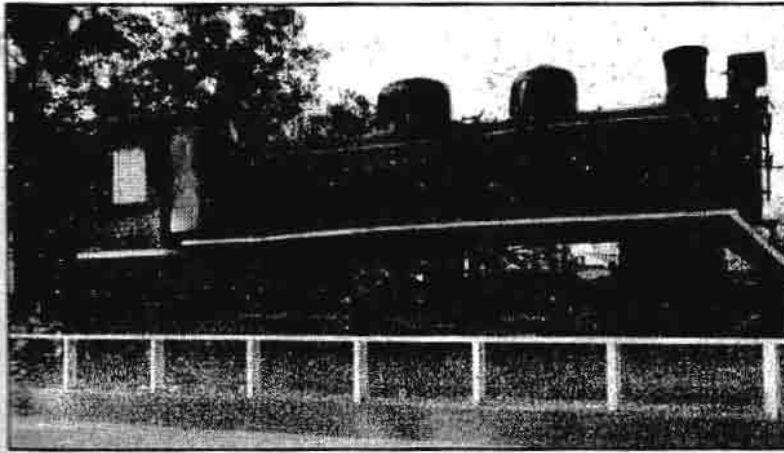
ဇာတ်ပုံအားလုံးတို့မှ စာတွေကို သာ ဖော်ပြရပါလျှင် မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်စာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်...

စစ်အနိဋ္ဌာရုံများ

မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးရပြီး မှ မွေးဖွားလာခဲ့ရပါသော ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် အတွေ့အကြုံများနှင့် ဂျပန်ခေတ်၊ အင်္ဂလိပ်ခေတ်တွေမှာ အမျိုးမျိုးသော ဆင်းရဲဒုက္ခ ကြုံဆုံခင်း တို့ကို လူကြီးသူပုန်တို့၏ ပြောပြချက်များ နှင့် စာအုပ်စာတမ်းများကို ဖတ်ရှုခြင်း အားဖြင့် သိခဲ့ကြရပါသည်။ ဂျပန်စစ်ဦး တီလူးတို့၏ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှု အထူး တွေတို့ကို နားထောင်ဖတ်ရှုရင်းဖြင့် ကြက်သီးထခဲ့ရပါ၏။ ဒေါသတွေထွက်ခဲ့ ရပါ၏။ ငယ်စိတ်နှင့် မုန်းခဲ့ရပါ၏။

သို့သော် အရွယ်နှင့် ဘဝအထူး အကြံတွေအရ ဆင်ခြင်စဉ်းစားတတ် လာသည့်အချိန်မှာတော့ စစ်၏သဘော

သာဝအရသော်လည်းကောင်း၊ တူဖြစ်
တုန်း ထုလိုက်မဟုတ်ဆိုသည့် အချို့သော
ပုထုဇဉ်တို့၏ မနောဓာတ်ခံတို့ကြောင့်
လည်းကောင်း ဆိုသည်ကို နားလည်
လာပါသဖြင့် မုန်းတီးစိတ်တွေ ပျက်
လွင့်ခဲ့ရပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာပီပီ ကြမ္မာ
ကံကိုသာ ယိုးမယ်ဖွံ့မိတော့၏။

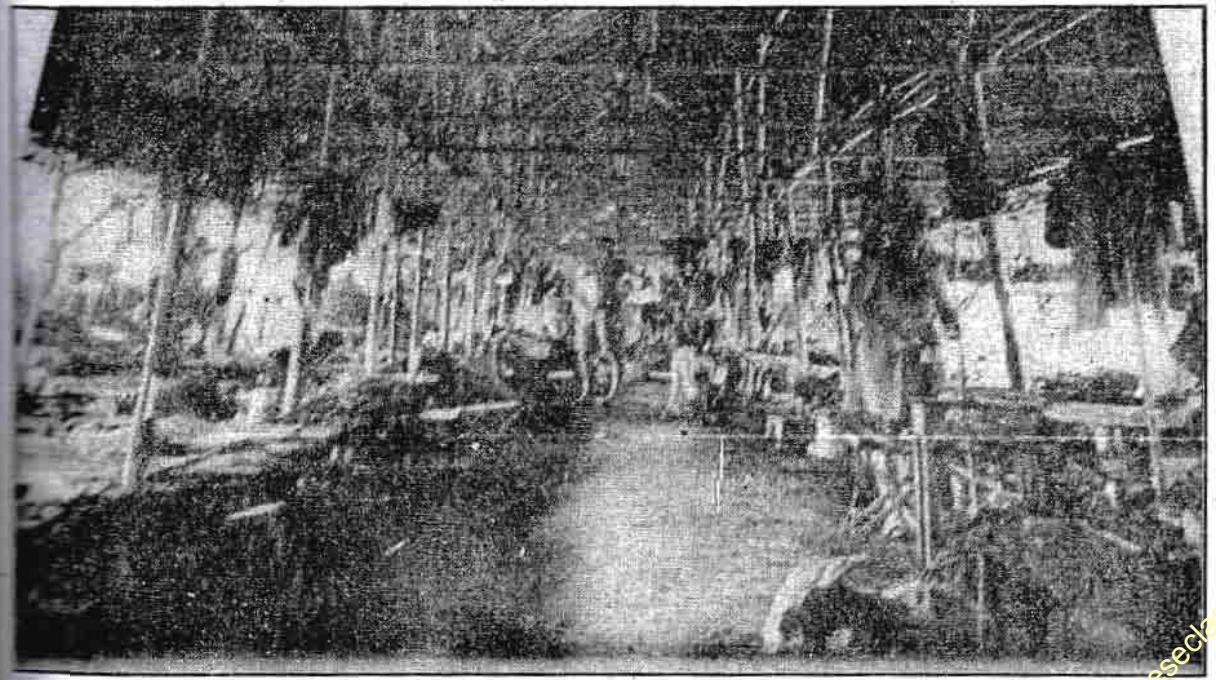
စင်စစ်မူ မြန်မာတို့၏ နှလုံးသား

အတွင်းသို့ ဂျပန်ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း
မှာ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးနှင့် မြန်မာ့တပ်
မတော် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းတို့နှင့်
ယှဉ်တွဲလျက်ရှိနေ၏။ ဂျပန်က စိတ်
ပြောင်းသွားသဖြင့်သာ မြန်မာတို့က
တိုက်ထုတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စံနမူနာ

ဂျပန်တို့ဘက်သို့ ကြည့်သည်
အခါ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်၏ခေတ်ကြောင့်
သူတို့နိုင်ငံသည်လည်း ပြာပုံအတိ ဖြစ်
သွားခဲ့ရရှာသည်ရော။ သို့သော် ယနေ့
ဂျပန်နိုင်ငံသည် အာရှနိုင်ငံများ၏ ရှေ့
မှာ ရှိနေခဲ့ပေပြီ။ ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ အား
မာန်တွေ၊ အစုပ်လုပ်ရာမကိုမကြောက်
တာတွေ၊ စည်းကမ်းရှိတာတွေကြောင့်
နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးတွေမှာ
လူးလွန်နိုးထသွားခဲ့ခြင်းပင်။

အထူးအားဖြင့် ဂျပန်လူမျိုးတို့၏
ထူးခြားသော စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာစွမ်းရည်
မှာ ရန်သူဖြစ်သော အမေရိကန်ကို
မိတ်ဆွေပြု၍ ဖြစ်ခဲ့ပြီးသမျှတို့ကို ခဝါချ
လိုက်ပါသည်။ တိုင်းပြည်အတွက်အကျိုး
ရှိစေရန် ဆရာတင်ကာ ပေါင်းဖော်ခဲ့ပါ
သဖြင့် ဂျပန်၏စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးမှုမှာ

စံနမူနာယူ စရာဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ပိရောမိတရား

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း ဂျပန်
ခေတ်ကာ ကမ်းကုန်အောင် ကြမ်းကြုတ်
ရက်စက်ခဲ့ကြသည့် ဂျပန်တွေရှိသကဲ့
သို့ပင် ရထားလမ်းဖောက်လုပ်စဉ်က
အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရ
သည့် မြန်မာအလုပ်သမား ချွေးတပ်
သား (သို့) သုံးပန်းတွေအတွက် ရည်စူး
ပြီး ဘုရားစေတီတည်ပေးသည့် ဂျပန်
တွေ့ ဝမ်းနည်းကြောင်း အထိမ်းအမှတ်
တိုင်တွေ စိုက်ပေးသွားသည့် ဂျပန်တွေ
ရှိနေခဲ့ကြပါသေးသည်။ ဤလောကကြီး
၏ အကောင်းအဆိုးတို့ ခွန်တွဲနေမှုပြ
ယုပ်ပင်။

အထိမ်းအမှတ်

ပြတိုက်အတွင်းမှနေ မွန်းကျပ်
ပိတ်လှောင်သော နှလုံးသားနှင့် နွမ်းယဲ
စွာ ထွက်လာခဲ့သော ကျွန်ုပ်တို့သည်
ပဒုမ္မာကြာဖူးသည့်အခါ ရှိသော လက်
အဖြူတစ်စုံထိပ်မှာရှိနေသည့် ကျောက်
တိုင်တစ်ခု၏ရှေ့သို့ ရောက်သွားခဲ့ရပါ၏။
ကြာဖူးသည့်အခါမှာ ရွှေရောင်အလုံးတစ်လုံး
မည်သို့ အစိတ်ပယ်ဖော်ရမည်မသိနိုင်။
ကျောက်တိုင်မှာ ဂျပန်စာတွေ ရေးထား
ပါသည်။ မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုရေးသား
ချက်လည်း ဖတ်ခဲ့ရပါ၏။ ဖတ်ရင်းနှင့်
ပင် ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ စိတ်စွမ်းရည်ဖြင့်
တက်မှုအဖြေကို တွေ့လိုက်ရသလိုလို။

သိလိုက်ရသလိုလို ရှိ၏။ ကျောက်တိုင်
မှစာတို့ကို ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

ကမ္ဘာဦးစာ

ကျောက်တိုက်၏ ကမ္ဘာဦးကို
မိမိနှင့်အခြားသူ တန်းတူညီမျှအထိမ်း
အမှတ်ကျောက်တိုင်ဟု ရေးထိုးထားပါ
သည် ကျောက်စာတိုင်မှ စာတို့မှာ -

“မိမိသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို ဗဟို
ပြု၍ ထိုခန္ဓာကိုယ်နှင့် ထိတွေ့ဆက်စပ်
မှုပေါင်းများစွာ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။
ကြီးမားသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို
သရုပ်ဖော်ရင်း မြတ်စွာဘုရား၏ တရား
တော်များကို နားစွင့်ကြည့်ပါ။ ဤကြီး
မားသော ပန်းချီကားချပ်၏ အပြင်စာ
မျက်နှာရှိ ပန်းချီကားသည် ကျောက်
စာမျက်နှာမရှိလျှင် မရပ်တည်နိုင်သည့်
အရာဖြစ်သည်။ ကျောက်စာမျက်နှာရှိ
၍ အပြင်စာမျက်နှာရှိသည်။ ကျောက်
စာမျက်နှာမရှိလျှင် အပြင်စာမျက်နှာမရှိ
နိုင်ပါ။ မိမိရှိ၍ အခြားသူရှိသည်။ မိမိ
မရှိလျှင် အခြားသူလည်း မရှိနိုင်ပါ။
(ခန္ဓာကိုယ်သည် “မိမိ”မဟုတ်
ဘဲ အခြားသူသာဖြစ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်
ကို မိမိဟု အထင်မှားမှုကြောင့် အား
လုံးအမှောင်ကျကာ အမှန်တရားကို
မမြင်နိုင်ခြင်းသာဖြစ်သည်။)

စိတ်ရှိ၍ အရာဝတ္ထုရှိသည်။ စိတ်
မရှိလျှင် အရာဝတ္ထုလည်းမရှိနိုင်ပါ။
အနိစ္စရှိ၍ နိစ္စရှိသည်။ အနိစ္စမရှိလျှင်
နိစ္စလည်း မရှိနိုင်ပါ။

မိမိနှင့် စိတ်နှင့် အနိစ္စသည်

အကြောင်းတရား၏ အခြားအမည်ဖြစ်
ပြီး အခြားသူနှင့် အရာဝတ္ထုနှင့် နိစ္စသည်
အကျိုးတရား၏ အခြားအမည်ဖြစ်၏။

စာရွက်၏ အပြင်စာမျက်နှာ တွင်
ပုံဖော်ထားသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ဗဟို
ပြုသည့်အရာအားလုံးသည် စာရွက် ၏
ကျောက်စာမျက်နှာတွင် ရှိသော မိမိ
(မိမိ၏စိတ်)အား အကြောင်းအကျိုး
အတွေးအခေါ်အတိုင်း ထပ်တူထပ်မျှ ပုံ
ဖော်စေပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ပတ်ဝန်းကျင်
ကံတရားအားလုံးကို ဖြစ်စေပါသည်။
ဤသည်မှာ မြတ်စွာဘုရား၏ တရား
တော်သာဖြစ်သည်။

ဤသည်မှာ ဝိညာဉ်အသီးသီး၏
ပြောင်းလဲတိုးတက်မှုကို ရရှိစေနိုင်သည့်
မြတ်စွာဘုရား၏ မေတ္တာတော်သာ ဖြစ်
သည်။ ထို့ပြင် ဤသည်မှာ တစ်
တည်းသော အမှန်တရားသာလျှင် ဖြစ်
သည်။

ဆုတောင်း

မြတ်စွာဘုရား၏ မေတ္တာတော်
နှင့်အတူ သေမင်းတမန် မီးရထားလမ်း
မှာ အသက်စွန့်လွှတ်သွားကြသူများ၏
ဝိညာဉ်တို့ကို ကျွန်ုပ်တို့၏ ပြုပြင်မှု
ကောင်းမှုကုသိုလ်တို့အား အမျှပေးပေး
ပါသည်။ မကျွတ်မလွတ်သေးသူများ
ပါက ကျွတ်လွတ်စံစားနိုင်ကြပါ
သတည်း။

လေးသျှင်

၀၉-၂၅၀၆၇၉

မြန်မာ့သမိုင်းမှ တစ်ပါးတည်းသော ဝေဒင် ပညာရှင် မိဖုရားခေါင်ကြီး

မောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)

မြန်မာ့သမိုင်းမှ တစ်ပါးသော ဝေဒင်ပညာရှင် မိဖုရားခေါင်ကြီး ဆိုသူမှာ ရတနာပုံမြို့တည်နန်းတည် မင်းတုန်း
ရားကြီး၏ မိဖုရားခေါင်ကြီး စကြာဒေဝီ ဖြစ်သည်။

စကြာဒေဝီ(ခရစ်နှစ်-၁၈၀၉-၁၈၇၆)သည် မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ ဘွဲ့မည်ရင်း မဟုတ်ပါ။ သူ၏ ဘွဲ့မည် ရင်းမှာ 'သီရိပဝရ အတုလ တီလောက မဟာရာဇိန္ဒ အဓိပတိရတနာဒေဝီ' ဟု ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် လူအများ က မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ဝေဒင်ပညာ ဗေဒင်အရာတွင် စကြာရသည်ဟုဆိုကာ 'စကြာဒေဝီ' ဟု ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် သာယာဝတီမင်းနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့ ၏ သမီးတော်ဖြစ်၏။ ပုဂံမင်း၏ နှမတော်အရင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဉာဏ်ပညာ ကြီးမားထက်မြက် သည်။ စာပေပညာကိုသာမက ဗေဒင်ကိန်းခန်းမှစ၍ ခေတ် သစ်နက္ခတ္တပညာရပ်များကိုလည်း လေ့လာလိုက်စားခဲ့ သည်။ ပါဠိသက္ကတနှင့် နာဂရီ စာပေတို့ကိုလည်း လေ့လာ လိုက်စားခဲ့သည်။ သူ၏ ဉာဏ်ပညာအစွမ်းအစ မြင့်မား ထက်မြက်သည့်အကြောင်းကို နိုင်ငံခြားသားများပင် သိကြ ပါသည်။

ခရစ်နှစ် ၁၈၅၅ ဖယ်ရာသံအဖွဲ့ လာရောက်ရာ တွင် စကြာဒေဝီအတွက် နက္ခတ်တာရာများကို ကြည့်ရန် အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းတစ်လက်နှင့် နက္ခတ္တဗေဒကျမ်းများ၊ ပထဝီဆိုင်ရာ မြေပုံများ စာအုပ်များကို ဆက်သခဲ့ကြသည် ဆို၏။

မင်းသမီးဘဝကတည်းကပင် ထိုပညာရပ်များကို လိုက်စားခဲ့သဖြင့် ခမည်းတော် သာယာဝတီမင်းက နောင် တော် စစ်ကိုင်းမင်းကို ခြားနားရာတွင် အခါပေးခဲ့သော သမီးတော် ဖြစ်လေသည်။ သို့အတွက်ကြောင့် ခမည်း တော်နှင့် နောင်တော် ပုဂံမင်းတို့ကပါ စကြာဒေဝီ၏ အကြံ ဉာဏ်များကို လက်ခံတော်မူ၍ လေးစားကြရသည်။ ဤ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဦးမောင်မောင်တင်(K.S.M,A.T.M) ၏ ကုန်းဘောင်ဆက် မဟာရာဇဝင်တော်ကြီးတွင်...

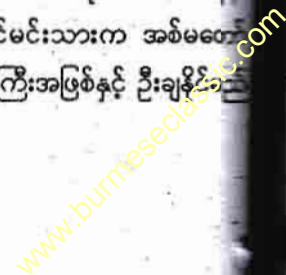
“လောကီဗေဒင်ကျမ်းဂန်တို့၌ လေ့လာတတ်

ကျွမ်း သိမြင်တော်မူသော သမီးတော်နှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင် တော်မူရာ မင်းဖြစ်တော်မူအံ့သော အကြောင်းများကို ကာလ-သမယ စသည့်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ ငါ့သမီးတော် လျှောက်ထားဖူးသည့် ယခု တိုင်ပင်တော်မူပြန်ရာလည်း အထက်လျှောက်ထား ပိုင်းခြားရင်းအတိုင်း၊ ဓာတ်ပန်း၊ ကိန်းခန်း စသော ကောင်းမြတ်သော အခါသမယလည်း စုံညီ ကြိုက်လတ်သည်။ ယခုထင်မြင်သည့် နိမိတ်မှာလည်း ကိုယ်လုပ်တော် သောင်တင်းတိုက်စား အဆောင်က ခုနစ်လ အရွယ် သူငယ်ယောက်ျားသည် စကားမပြောမဆိုတတ် မည်ဖြစ်လျက် တစ်အိမ်တော်လုံး ကြားသိအောင် 'အောင် ဘာလေ သပြေပန်းနှင့် ရေချမ်းလောင်း' ဆိုပြီးလျှင် စကား မပြော ပကတိနေမြဲနေသည်ဖြစ်၍ အထူးသဖြင့် ကောင်း မြတ်သော နိမိတ်ထင်မြင်သည် ဖြစ်သောကြောင့် ရည်ရွယ် တော်မူသမျှ အလိုတော်အတိုင်း ပြီးပြည့်စုံသဖြင့် မင်းအဖြစ် သို့ မချွတ်ရောက်တော်မူမည့်အကြောင်းနှင့် ငါ့သမီးတော် လျှောက်ထားပြန်သည်”

ဟု သာယာဝတီမင်းက မိန့်တော်မူကြောင်း အတိ အလင်း ရေးပြထားသည်။

မောင်တော် မင်းတုန်းမင်းသား နန်းရမည့်အရေး တွင်လည်း သူပင် အခါပေးခဲ့သည် ဆိုပါသည်။ ဤသို့ ပြုခြင်းသည် နောင်တော်ရင်း ပုဂံမင်းအပေါ် သစ္စာမဲ့ရာထူ ၍ မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်ချင်သော အတ္တစိတ်ကြောင့် မဟုတ်ပါ။ အရည်အချင်းမဲ့သော နောင်တော်အရင်း၏ လက်ထက်ဝယ် တိုင်းပြည်ကို ကယ်တင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ဆိုပါသည်။

(မင်းတုန်းနှင့် ကနောင်ညီနောင် နန်းရ၍ သူ မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်မည်ဟု မသိရရှိအမှန်ဖြစ်သည်။ မင်းတုန်းမင်းသားက ငယ်ချစ် မယ်သဲကိုသာ တောင်နှံ တင်မည်ကို ညီတော် ကနောင်မင်းသားက အစ်မတော် စကြာဒေဝီကိုသာ မိဖုရားခေါင်ကြီးအဖြစ်နှင့် ဦးချနိုင်ခဲ့

ဟု ဆို၍သာ မိဖုရားခေါင်ကြီးဘဝ ရောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မောင်တော် မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်တစ်လျှောက် မိဖုရားခေါင်ကြီး စကြာဒေဝီ၏ အခါပေးမှုကြောင့်ပင် အခက်အခဲများကို ကျော်လွှားခဲ့ရသည်။ မြင်ကွန်းခြင်းခုံတိုင် အရေးတွင် စကြာဒေဝီ၏ အခါပေးချက်အရ နန်းမြေဘုံသာ ယာယီစံနန်းတွင် သွားရောက်စံတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အချို့က ဆိုသည်။ ထိုသို့ ယာယီစံနန်းတွင် သွားရောက် စံနေခြင်းကြောင့် မင်းတရားကြီး အသက်ဘေးမှလွတ်ပြီး အိမ်ရှေ့စံ ကနောင်မင်း ဆုံးပါးရသည်ကို ကြိုတင်တွက် ချက်၍ မသိလော။ ကနောင်မင်းကို ရှင်းရန် တမင်ပြုခြင်း လောဟုပင် အချို့က စွပ်စွဲရေးသားခဲ့သည်။

မဟုတ်ရပါ။ ကနောင်မင်းသား၏ ကျေးဇူး ကြောင့်ပင် သူ မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်လာရသည်။ ဤမျှ သစ္စာမဲ့မည် မဟုတ်။ အိမ်ရှေ့စံ ကနောင်မင်းကို ရှင်း၍ လည်း သူ၏သားတော် အိမ်ရှေ့စံ မဖြစ်လာနိုင်ပေ။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် စကြာဒေဝီတွင် သားတော်ရင်း၊ သမီးတော် ရင်း မထွန်းကားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မြင်ကွန်းခြင်းခုံတိုင်အရေးနှင့် တစ်ဆက်တည်း ပတ်မီးအရေးတော်ပုံ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ တစ်လခန့်ကြာ၏။ အိမ်ရှေ့စံ ကနောင်မင်း ကျဆုံးသောအခါ အိမ်ရှေ့မင်း၏ သားတော်များက မကျေနပ်၍ ဘကြီးတော် မင်းတုန်းမင်း တရားကြီးကို ခြားနားထောင်ထားသည်။ နောင်တော် ပတ်မီးမင်းသားကြီးက မလွဲသာ၍ ညီငယ်များကို ထိန်းရာ မှ ပတ်မီးအရေးတော်ပုံဟု ပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နှုတ်တွင် ပတ်မီးအရေးက အသာစီးရနေသည်။ စိတ်ထား ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သော မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသည် တူ တော် ပတ်မီးမင်းသားအရေးကို အလျှော့ပေးမည်ဟု ကြံ သည်ကိုပင် စကြာဒေဝီ မိဖုရားခေါင်ကြီးက ဇာတာတော် ချားကို တွက်ချက်ပြီး...

“မင်းတရားကြီးတွင် နန်းသက် မကုန်သေး။ ပတ်မီးမင်းသားတွင်လည်း မင်းဖြစ်မည့်ဇာတာ မပါ”

ဟု အခါပေး လျှောက်ထားသောကြောင့်သာ ဆက်တိုက်သဖြင့် ပတ်မီးအရေးတော်ပုံကို အောင်မြင်ခဲ့ရ သည်ဟု ဆိုပါသည်။

မြန်မာ့သမိုင်းတွင် ဝေဒင်ပညာကို လိုက်စားသည့် ရခိုင်ဘုရင် နရပတိကြီး၊ ဟံသာဝတီပါမင်းမဟာဓမ္မရာဇာ ဝိပတိ၊ ပဒုံမင်း ခေါ် ဘိုးတော်ဘုရားတို့ကဲ့သို့ စကြာဒေဝီ မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် အစွန်းမရောက်ခဲ့ပါ။ နန်းတွင်းအရေး ကိုလည်း မရှုပ်ထွေးစေခဲ့ပါ။ သူ၏ ဝေဒင်ပညာနှင့် လူ တကာကိုသာ အကျိုးပြုခဲ့သည်။ သူ၏ ဝေဒင်ပညာ၊ နက္ခတ္တဗေဒပညာများအရ အကျိုးရှိသည်များကိုသာ ဆောင် ရွက်ခဲ့သည့် မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ နန်းတွင်း၌ လည်း မိဖုရားခေါင်ကြီး ပီသစွာ သဘောထားကြီးစွာဖြင့် နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတို့အား ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ အုပ် ချုပ်ဆက်ဆံခဲ့သဖြင့် တစ်နန်းတော်လုံးက ရိုသေချစ်ခင် လေးစား ကြည်ညိုကြပါသည်။ တိုင်းသူပြည်သားများက လည်း မိဖုရားခေါင်ကြီးကို ရိုသေမြတ်နိုး လေးစားချစ်ခင် ကြည်ညိုကြသည်။

မောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)

ကိုးကားချက်

Noel F Singer, The Sorcerer-King and The Great Abortion at Mingun.

အလောင်းမင်းတရားကြီး ဦးအောင်လေယျ

နှင့်

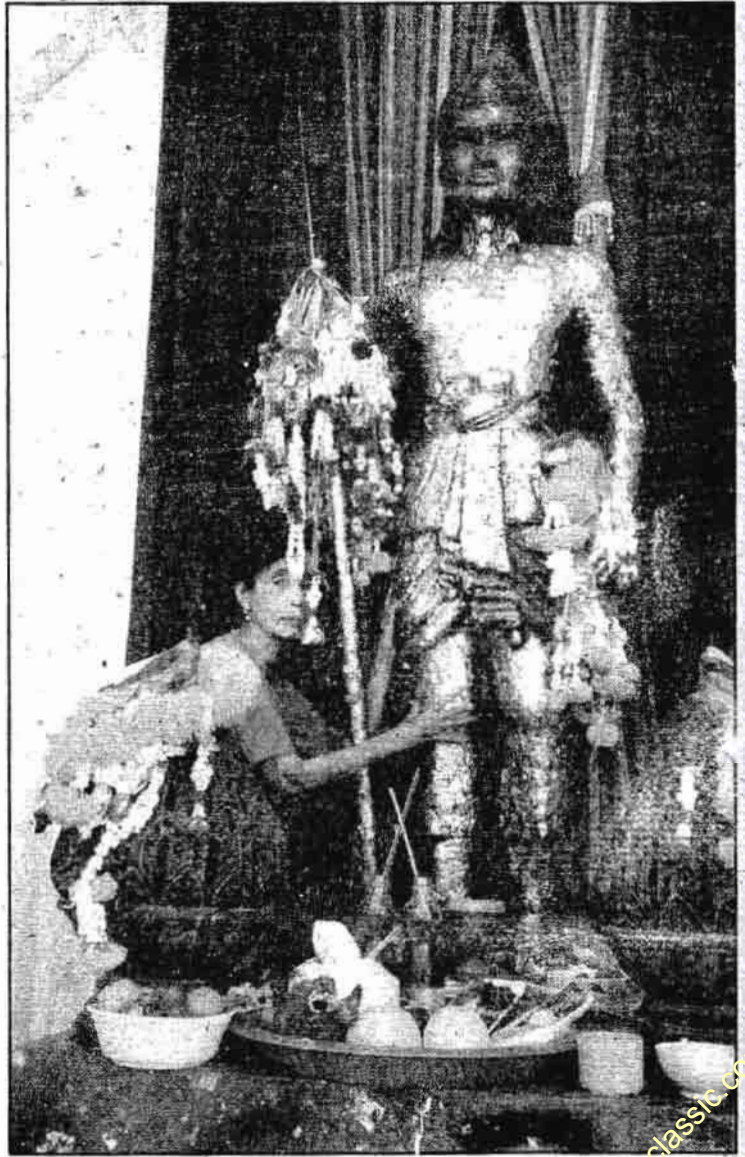
တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်း

ရှယ်လီသိန်းမောင် (စိန်ပိုက်ကယ်)

၂၅-၃-၂၀၁၆ ခုနေ့က နန်းဦးလှိုင်ဘုရား ဖူးယာဉ်ဖြင့် စာရေးသူ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မိသားစုတို့အပြင် အမက-၂ တာမွေမှ ဆရာ များဖြစ်ကြသော ဆရာမ ဒေါ်ခင်သန်းထွေး၊ ဒေါ်ခင်ညိုဦး၊ ခင်မိမိချို၊ ဒေါ်ကြည်မိသားစု၊ ဒေါ်ဖြူဖြူ၊ မအေးသက်ခိုင်မိသားစု၊ ဦးခင်မောင်အေး၊ ဇနီးဆရာမကြီးဒေါ်ခင် (လသာ-၂ အုပ်ငြိမ်း)အပြင် သူငယ်ချင်း ဒေါ်လှလှ ကြည်အပါအဝင် ဘုရားဖူးအဖွဲ့များအားလုံး မြဝတီ၊ မဲဆောက်၊ မြန်မာ-ထိုင်း နယ်စပ်သို့ ဘုရားလည်း ဖူးရင်း၊ ဒေသန္တရ လေ့လာရေး ခရီး ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ည ၈:၀၀ နာရီတွင် စတင်၍ ခရီးထွက်ခဲ့ပါသည်။

ဘုရားဖူးယာဉ်သည် ၁၁:၀၀ နာရီအချိန် တွင် ရှမ်းလေးစားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက် ရှိလာပြီး ခရီးသည်များ ညစာစားသောက်ကြ ပြီးနောက် ခရီးဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ရာ မြဝတီ မြို့သို့ နံနက် ၁၀:၀၀ နာရီတွင် ကောင်းမွန်စွာ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

ရောက်ရောက်ချင်း ကျက်သရေမင်္ဂလာ အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသော မြဝတီမြို့သူမြို့သား များ၏ စုပေါင်းရှင်ပြပွဲ ကြီးစည်ကားသိုက်မြိုက် စွာ လှည့်လည်ကျင်းပနေခြင်းဖြင့် ရန်ကုန်ရွှေ မြို့တော်မှ ဘုရားဖူးများအား ကြိုဆိုလိုက်ပါ သဖြင့် စိတ်နှလုံး အေးချမ်းခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း

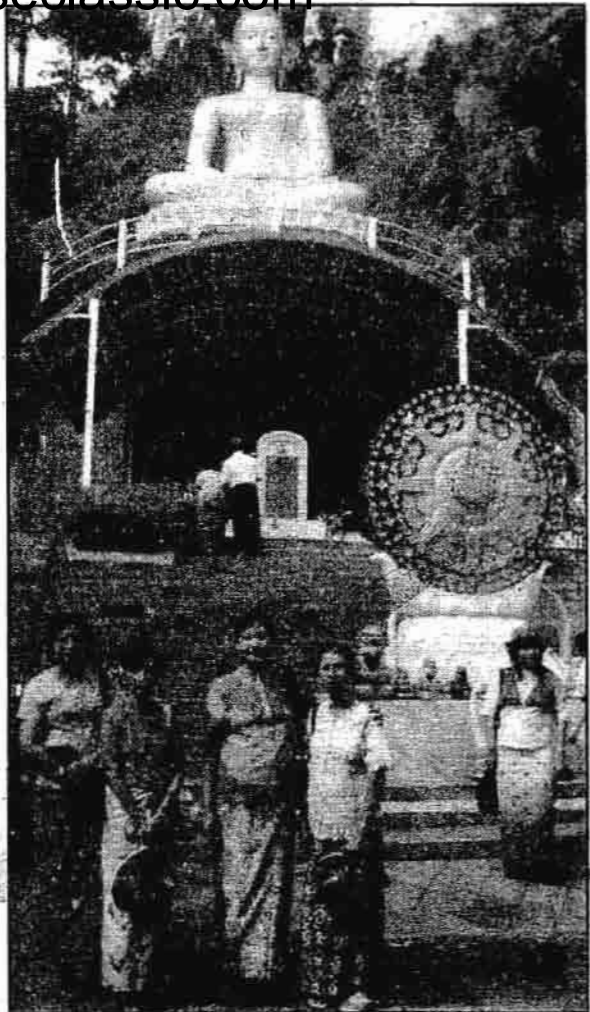
ကာ: မြန်မာလေ့ထုံးစံ၏ အဋ္ဌေးအသက်များပင် ဖြစ်ပါသည်။
ထိုနောက် ခရီးသည်များ ရွှေ တံတားတည်းခိုခန်းတွင်
နေရာယူကြပြီး နံနက်စာအား မိမိအစီအစဉ်ဖြင့် မြဝတီမြို့
ပေါ်ရှိ စားသောက်ဆိုင်တွင် ဝယ်ယူစားသောက်ကြပါသည်။
မြဝတီမြို့တွင် ယိုးဒယားဘတ်ငွေဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြန်မာ
ကျပ်ငွေဖြင့်လည်းကောင်း နှစ်မျိုးစလုံး အသုံးပြု၍ ရပါသည်။
ဘတ်ငွေ ၁၀၀ လျှင် မြန်မာကျပ်ငွေ ၂၉ ကျပ်ဖြင့် လဲလှယ်
ကြပါသည်။

နေ့လယ် ၁:၀၀ နာရီတွင် မြဝတီမြို့ပေါ်ရှိ ထင်ရှား
ကျော်စောသော ရွှေမြင်းဝန်ဘုရား၊ ဓိဋ္ဌာန်အောင်ဘုရား၊
ကျောက်လုံးကြီးဘုရား၊ မိကျောင်းကုန်းဘုရားသို့ သွားရောက်
ဖူးမြော်ကြပြီး ညနေတွင် မြဝတီရှိ ဘုရင့်နောင်စေ့၊ ည
စေ့များသို့ သွားရောက်၍ စေ့ပွယ်ထွက်ကြပါသည်။ ထိုနေ့
၌ပင် မြဝတီ၌ ပထမနေ့အဖြစ် အနားယူအိပ်စက်ကြပါသည်။

၂၇-၃-၂၀၁၆ နေ့တွင် နံနက် ၅:၀၀ နာရီထကြ၍
ရေခိုးခို၊ နံနက်စာ လက်ဖက်ရည်နှင့် မိမိကြိုက်နှစ်သက်
သော အာဟာရများကို သုံးဆောင်ပြီး နံနက် ၈:၀၀ နာရီတွင်
မြန်မာ-ထိုင်းနယ်စပ်သို့ ခရီးနှင့်ခွဲကြပါသည်။

ဘုရားဖူးယာဉ်မှ စီစဉ်ပေးသော ဒေသခံကာလေး
သုံးစီးဖြင့် မြန်မာ-ထိုင်း နယ်စပ်အား သောင်ရင်းမြစ်ကို ကျော်
ဖြတ်၍ လာခဲ့ကြပါသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းကူးရန် နန်းဦး
လှိုင်ဘုရားဖူးယာဉ်မှ အစစအရာရာ ကူညီဆောင်ရွက်ပေး
ပါသဖြင့် အဆင်ပြေလှပါသည်။ သောင်ရင်းမြစ်ကို ဖြတ်
ကျော်ပြီး မြန်မာလူမျိုးနှင့် အမိနိုင်းကိုချစ်၍ ရွှပ်ရွှပ်ချွန်ချွန်
တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော အလောင်း မင်းတရားကြီးအား ဂါရဝပြုရန်
ယာဉ်မောင်းလေးမှ ဦးထုပ်ချွတ်၊ ဖိနပ်ချွတ်၍ အရိုအသေ
ပေးရန် ပြောလိုက်သဖြင့် မိမိစိတ်ဝယ် ဝမ်းနည်းသလို ခံစား
မိပါတော့သည်။

ထိုနောက် အလောင်းမင်းတရားကြီး ဦးအောင်ဇေယျ
အား ပူဇော်ပသထားသော ခြံထဲတွင် ကြက်ရုပ်ကလေးများ
ကြီး ငယ်၊ လတ် ဆေးရောင်စုံခြယ်သရွှ်လည်းကောင်း၊ ဆင်၊
မြင်းများ ရုပ်တုများအား တွေ့ရ၍ ကလေးများနှင့် ဘုရားဖူး
ခရီးသည် ပျော်ရွှင်ကြ၍ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းများ ရိုက်ကူးကြပါ
သည်။ ၎င်းဝင်းထဲ၌ပင် ဘုရားတစ်ဆူအား ဘုံကျောင်းကဲ့သို့

ထယ်ဝါလှသော အဆောက်အဦတစ်ခုတွင် ကိန်းဝပ်စေပြီး
၎င်းနှင့် မနီးမဝေး၌ အလောင်းမင်း တရားကြီး ဦးအောင်ဇေယျ
ရုပ်တုအား ရွှေအတိတ်ချကာ ဒေသခံများ ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင်
ပူဇော်ပသ ကိုးကွယ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၍ ကြက်သီးမွှေးညင်း
များပင် ထမိပါတော့သည်။

ဒေသခံများက အလောင်းမင်း တရားကြီး ဦးအောင်
ဇေယျထံ ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး၊ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်း
စေရန် အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ အောင်မြင်သည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်
၎င်းတို့ရိုးရာအရ ဝက်ခေါင်းများ၊ အချိုရည်၊ အမွှေးနံ့သာ၊
ပန်းများအပြင် ဗျောက်အိုးများဖောက်၍ အောင်ပွဲအဖြစ် လာ
ရောက်ပူဇော်ပသကြသည်ကို တွေ့ရသည်မှာ အလောင်း
မင်းတရားကြီး၏ အသက်ပိညာဉ်ကား ရှင်သန်နေဆဲပင်

မဟုတ်ပါလောဟု တွေးတောမိပါသည်။

ထို့ကြောင့် စာရေးသူလည်း အလောင်းမင်းတရားကြီး ဦးအောင်ဇေယျဘုရား မြန်မာပြည်သူပြည်သားများ အေးချမ်းသာယာရှိစေရန် ပြည်ချမ်းသာကြီးမှ ဆောင်မကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်တော်မူပါဟု ဆုတောင်းခဲ့ပါသည်။

ထိုမှတစ်ဖန် နဂါးလိုဏ်ဂူတော်သို့ သွားရောက်ဖူးမြော်ကြပါသည်။ လိုဏ်ဂူပေါက်ဝရှိ နဂါးရုပ်တုကြီး နှစ်ကောင်မှာလည်း အလွန်ပင် အသက်ဝင်လှပါသည်။ ဂူအတွင်း၌ အေးချမ်းလှပသော ကျောက်ခက်ပန်းဆွဲများကလည်း ရေစက်လေးများ ဖွင့်တောက် တောက် စီးကျလျက်ရှိပါသည်။ ဘုရားပုထိုးစေတီများမှာလည်း ရှေးလက်ရာများဖြစ်ပါသဖြင့် အထူးပင် ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ လိုဏ်ဂူထွက်ပေါက်၏ မလှမ်းမကမ်းတွင် နဂါးစင်စစ်မှ ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း ဖြစ်သွားသော နဂါးရုပ်တုတစ်ခုကိုလည်း ထူးခြားစွာ မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဒေသခံယာဉ်မောင်းကလေး၏ ပြောချက်အရ သိရပါ၏။

နဂါးလိုဏ်ဂူတော်မှတစ်ဆင့် သံလိုက်တော်ရွှေကျောင်းသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်ကြပါသည်။ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့် ခန့်ခြားလှသော ရွှေကျောင်းကြီးဖြင့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များကလည်း အလွန်ပင် သမ္ပာယ်လှပါသည်။ ဘုရားဖူးယာဉ်မှာ ဂိယာမထိုးဘဲ သံလိုက်၏ စွမ်းအားဖြင့် တရွေ့ရွေ့ သွားနေသည်မှာ အမှတ်တရပင် ဖြစ်ပါသည်။

နေ့လယ် ၁:၀၀ နာရီတွင် မဲဆောက်ဈေး၊ ဟုံလုံကုန်တိုက်သို့ သွားရောက်၍ နံနက်စာစားခြင်း၊ ဈေးဝယ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြပါသည်။ ကုန်ကျငွေပစ္စည်းများ၏ ကျသင့်ငွေကိုလည်း ဈေးနှုန်းကပ်ထား၍လည်းကောင်း တချို့မှာ မြန်မာစကား အနည်းငယ်တတ်သော အရောင်းဝန်ထမ်းလေးများကြောင့် ဈေးဝယ်ရသည်မှာ အခက်အခဲ မရှိ ပျော်စရာကောင်းလှပါသည်။ အတွေ့အကြုံအသစ်လေးတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေကုန်တစ်နေခမ်း မဲဆောက်မြို့၌ လျှောက်လည်ကြပြီးနောက် ညနေ ၅:၀၀ နာရီတွင် မြဝတီမြို့ရှိ တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပါသည်။

၂၀-၃-၂၀၁၆ ခုနေ့ နံနက် ၅:၀၀ နာရီတွင် မြဝတီမြို့ကြီးအား ဝမ်းနည်းစွာ နှုတ်ဆက်လျက် ဘားအံမြို့သို့

ခရီးထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဘားအံမြို့သို့ ရောက်သော် တစ်ချိန်က ဘုန်းတန်ခိုးအရာ ထွန်းတောက်လှသော သာမညဆရာတော်၏ တောင်ပေါ်သို့ အလွမ်းပြေ တက်ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးရှိစဉ်က ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလှသော ဤနေရာလေးအား အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့လျက် ခြောက်သွေ့နေသည်ကို တွေ့ရပါ၍ စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာ ဖြစ်ခဲ့မိပါသည်။ လူ့ သဘော လူ့သဘာဝအား လက်တွေ့ကျကျ မြင်တွေ့ရခြင်းသည် တကယ့်ပင် သံဝေဂရစရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

နေ့လယ် ၁၂:၀၀ နာရီအချိန်တွင် ကော့ကရိတ်မြို့၌ နံနက်စာ အားပါးတရစားသောက်ပြီးနောက် ကော့ကရိတ်မြို့ ယုံဂူ၊ ဆဒ္ဒန်ဂူ၊ ဘုရင်ညီဂူနှင့် ရေပူစမ်းသို့ သွားရောက်လှည့်ပတ် ဘုရားဝတ်ပြုကြပါသည်။

ညနေ ၃:၀၀ နာရီတွင် ဆက်လက်၍ ခရီးထွက်ခွာခဲ့ရာ ည ၈:၀၀ နာရီအချိန်၌ ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်သို့ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာဖြင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပါသည်။

ဤခရီးစဉ်လေးသည် ပျော်ရွှင်စရာလည်းကောင်းပြီး အမှတ်တရများလည်း အများကြီးရရှိခဲ့သည့်အပြင် မြန်မာလူမျိုးနှင့် နိုင်ငံအတွက် ရွှပ်ရွပ်ချွန်ချွန် တိုက်ပွဲဝင်အသက်ပေးခဲ့သော အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ ပုံတော်ကြီးအား စွားစွားဝံ့ဝံ့ဖြင့် တိုင်းတစ်ပါးတို့၏ ပူဇော်ပသမှုဖြင့် တွေ့မြင်ရ၍ ဂုဏ်ယူမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အသက်ပင်ကင်းမဲ့သော်လည်း မြန်မာ့သွေးကား နီရဲလျက်ပင် မဟုတ်ပါလော။

သို့ပါ၍ ဤခရီးစဉ်လေးအား စီစဉ်ပေးသော နန်းဦးလှိုင်ဘုရားဖူးယာဉ်၊ ဦးခင်မောင်သန်း၊ မမီးမီးနှင့် အဖွဲ့သားအားလည်းကောင်း၊ လိုက်ပါရန် အထပ်ထပ်အခါအခါ ခေါ်ယူကြသော အမက-၂ မှ ဆရာမများကို အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်းနှင့် စာဖတ်ပရိသတ်များလည်း သွားရောက်လည်ပတ်သင့်ပါကြောင်း သတင်းကောင်းပါးလျက် ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါသည်။

(မြဝတီရောက် အမှတ်တရ)

ရှယ်လီသိန်းမောင်(စိန်မိုက်ကယ်)

မြန်မာ့ရိုးရာ ထန်းဖူးဇာတာ

ဝသုန်ဟိန်းထက်

မြန်မာလူမျိုးတို့သည် စာရွက်မပေါ်မီက မွေးဇာတာ များကို ပေ၊ ပုရပိုက်၊ ဝါ၊ ထန်းဖူး စသည်တို့တွင် ရေးဆွဲ မှတ်သားသော အလေ့အထရှိခဲ့ပါသည်။ ဇာတာများကို ဤသို့ ရေးဆွဲ မှတ်တမ်းတင်ကြရာတွင် ထန်းဖူးဇာတာသည် ယနေ့ တိုင် မရိုးနိုင်အောင် ရှိနေခဲ့ပါသည်။

ထန်းဖူးဖြင့် ဇာတာဖွဲ့ခြင်းသည် အသုံးများဆုံး အတွင် ကျယ်ဆုံးလည်း ဖြစ်ခဲ့၏။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ရိုးရာဓလေ့ တစ်ခုအဖြစ်လည်း မှတ်တမ်းဝင်ပေသည်။ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဓလေ့ထုံးတမ်းတို့သည် မပစ်ပယ်ကောင်း၍လည်း စာဖတ်သူ တို့ ဗဟုသုတအလိုရာ ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

သက္ကရာဇ် ၉၆၁ ခုနှစ်တွင် နန်းတက်သော ရတနာပူရ အင်းဝဒုတိယမြို့တည် ညောင်ရမ်းမင်းတရားကြီးလက်ထက် တွင် ထန်းဖူး၊ ထန်းညွန့်တို့ဖြင့် စာပေရေးသားခြင်း၊ မှတ်တမ်း ပြုခြင်း၊ ပန်းချီအလှဖန်တီးခြင်းများကို တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် အသုံးပြုခဲ့ပါသည်။

ထန်းဖူး၏ အသုံးတွင်ကျယ်မှုကြောင့် နန်းတော် အတွင်း ထန်းလုပ်သားများကိုပင် ထားရှိခဲ့လေ၏။ ထန်းလုပ် သားတို့သည် နန်းတွင်းမြတ်တော်၊ လွှတ်ရုံးငါးရပ်တွင် နေစဉ် ရေးသားသုံးစွဲရန် ထန်းဖူးထန်းညွန့်များကို အမြဲဆက်သွင်းကြ ရကြောင်း ရာဇဝင်မှတ်တမ်းများတွင် လေ့လာတွေ့ရှိနိုင်ပေသည်။

တစ်ကြောင်းစာချွန်၊ နှစ်ကြောင်းစာချွန် စသော အမိန့် တော်ချ စာချွန်များ၊ တိုးနယားတံဆိပ်ပါ ကျေးရွာသူကြီး၊ ကလန်ခန့်မိန့် ထန်းဖူးစာ ချွန်များ၊ ဒေါင်းတံဆိပ်ရိုက်နှိပ်သော စာချွန်များ စသော အထောက်အထားများကိုလည်း တွေ့ရှိရ ပါသည်။

ထို့အတူ ကျေးရွာသုံး ဆေးမြီးတိုများ၊ စာပေအတို အပျော၊ ဇာတာများ၊ ရက်ချုပ်များကိုလည်း ထန်းဖူးပေါ်တွင် နေ့စဉ်တကျ ရေးမှတ်ထားကြသော ဓလေ့လည်းရှိခဲ့၏။

သို့သော် ထိုခေတ်ထိုကာလ ဓလေ့ထုံးတမ်းအရ ဇာတာရှင်တစ်ဦး သေဆုံးသွားသောအခါ ရုပ်အလောင်းနှင့် အတူ ၎င်း၏ဇာတာကိုပါ အတူထည့်သွင်း၍ ရေမျောခြင်း။

မြေမြှုပ်ခြင်း၊ မီးရှို့ခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ရှေးကျသော ထန်း ဖူးဇာတာများကို တွေ့နိုင်ရန် ခဲယဉ်းခဲ့ရပါသည်။

သို့ရာတွင် မြန်မာ့ထန်းဖူးဇာတာများကို ရှေးဟောင်း ယဉ်ကျေးမှု ပြုယုဂ်တစ်ခုအဖြစ် လန်ဒန်မြို့၊ ဗြိတိသျှပြတိုက် တွင် ထားရှိပြသထားပေရာ မြန်မာတို့အတွက် ဂုဏ်ယူစရာ တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

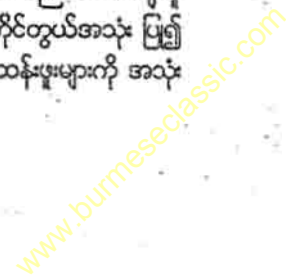
ထိုဇာတာများမှာ သက္ကရာဇ် ၁၂၁၀ ခု၊ မနင်း၏ ဇာတာ၊ သက္ကရာဇ် ၁၂၃၇ ခု၊ ဦးဝဏ္ဏ၏ဇာတာ၊ လန်ဒန်မြို့၊ ဝိတိုရိယပြတိုက်ရှိ သက္ကရာဇ် ၁၂၀၉ ခု၊ ရှင်ထွန်းလှနှင့် အခြားအမည်မပါသော သက္ကရာဇ် ၁၂၀၆၊ ၁၂၀၉၊ ၁၂၂၅၊ ၁၂၄၂ ခုနှစ်ပါ ထန်းဖူးဇာတာများကို ထားရှိပြသထားပေသည်။

လန်ဒန်မြို့၊ မြန်မာမှုသုတေသီ မစ္စတာဆင်းဂါး၏ ကျေးဇူးကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ပြသထားနိုင်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေ သည်။ တစ်ခေတ်တစ်ခါက မြန်မာတို့၏ လက်လုပ်အနုပညာ ပစ္စည်းတစ်ခုအဖြစ်လည်း ကမ္ဘာက အသိအမှတ်ပြုထားခြင်း ဖြစ်ပေရာ မြန်မာတို့အတွက် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်စရာပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤဗမ္မူဒီပါ လက်ယာတောင်ကျွန်းတွင် ထန်းပင်သည် အသက်ရှည်သော မင်္ဂလာအပင်များတွင် တစ်ပင်အပါအဝင် ဖြစ်၏။ ဆယ့်နှစ်ရာသီပတ်လုံး ရွက်သစ်များ အသီးအဖူးများ ဝေဝေဆာဆာရှိလှသည့် ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိသည့် ထန်းပင် ဖြစ်၏။ ထန်းတစ်ပင်လုံးရှိ အမြစ်မှသည် အဖျားသို့တိုင် လိုရာ အသုံးပြုနိုင်သော အပင်လည်းဖြစ်ပေသည်။

ရှေးက ပေရွက်များပေါ်တွင် ရေးသားမှတ်သားခဲ့ကြ သော်လည်း ပေရွက်တို့သည် အရွက်ပေါင်းများစွာထပ်၍ အသား နှစ်ချပ်ဖြင့် ထိပ်နှစ်ဖက်အုပ်ပြီးလျှင် ပလ္လင်တိုင်ခေါ် ဝါးချောင်း သပ်လျှိုခြင်းဖြင့် ပေရွက်များကို စုစည်းထားလေ့ရှိသည်။

ပေတစ်ရွက်တည်းဖြစ်မှ ပေရွက်သည် မာကျောမှု ကင်း၍ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းရှိပေရာ ကိုင်တွယ်အသုံး ပြု၍ မကောင်းလှ၍ ပေရွက်အစား ထန်းရွက်၊ ထန်းဖူးများကို အသုံး ပြုခဲ့ဟန်ရှိပေသည်။

ထိုပြင် ပေပင်ဟူသည် အသက်တိုသော အပင်မျိုး ဖြစ်ပြီး သက်တမ်းအားဖြင့် နှစ် ၅၀၊ ၆၀ ခန့်သာ အသက် ရှင်၏။ အပွင့်တစ်ခါပွင့်ပြီး အသီးတစ်ခါ သီးပြီးနောက် သေဆုံး သွားတတ်သော အပင်မျိုးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

မွေးဖွားခြင်းဆိုင်ရာ ဇာတာတစ်စောင်တွင် မွေးဖွားချိန် ၌ သက်ဆိုင်ရာ အကြောင်းရပ်ကိန်းဂဏန်းများကို မှတ်သား ထားခြင်းဖြစ်ပေရာ မင်္ဂလာရှိရန် လိုအပ်ပေသည်။ စတင်မွေး ဖွားလာသော အမှတ်အသားများကို မင်္ဂလာကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံသော ထန်းပင်ထွက်ပစ္စည်းအား အောက်ခံထား၍ မင်္ဂလာအတိတ်နိမိတ်ယူခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း အသက်တိုသော ပေပင်မှ အရွက် တွင် ရေးမှတ်သားခြင်းထက် အသက်ရှည်သော ထန်းပင်ထွက် ပစ္စည်းများအား အသုံးပြုခြင်းက ပို၍မင်္ဂလာရှိသလို မှန်ကန် သင့်လျော်လှ၏ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပေသည်။

ထန်းပင်သည် ရုက္ခဗေဒအလိုအရ “ပါမီ” အမျိုးအစား သစ်ပင်များတွင် ပါဝင်လေသည်။ ပါမီအမျိုးအစားဝင် သစ်ပင် များမှာ ထန်းပင်၊ အုန်းပင်၊ ခနံပင်၊ စလှပင်၊ ဖေပင်၊ စွန်ပလွံပင် စသော အပင်မျိုးများ ဖြစ်ပေသည်။ အပူပိုင်းဒေသများတွင် အတွေ့များသော အပင်များလည်း ဖြစ်၏။

ထိုအပင်များသည် ပင်စည်ရှည်လျား၍ အမြင့်ပေ ၁၀၀ ခန့်အထိ ရှိနိုင်သည်။ အကိုင်းအခက်များက ပင်စည်မှ ဖြာထွက်ခြင်းမရှိဘဲ အပင်ထိပ်တွင် အကိုင်းအခက်များ စုပြုံ၍ ထွက်တတ်သည်။ အရွက်များမှာ နှစ်မျိုးရှိပြီး တစ်မျိုးမှာ ငှက် မွေးပုံရှိပြီး နောက်တစ်မျိုးမှာ ယပ်တောင်ပုံဖြစ်၏။ ပေပင်နှင့် ထန်းရွက်သည် ယပ်တောင်ပုံဖြစ်ကြသည်။

သရေခေတ္တရာ ပျူတို့ခေတ်ကာလကပင် ပေရွက်၊ ထန်းရွက်များပေါ်တွင် စာပေရေးသားခြင်းပြုခဲ့သည်ဟု ပညာ ရှင်များက အဆုံးအဖြတ်ပြုခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ထိုသို့ ရေးသားနိုင်ရန်အတွက် အသုံးဝင် သော ထန်းပင်သည် အပင် ၁၀၀ ခန့်တွင် ၁၀ ပင်ပင် မရှိ တတ်ပေ။ ထိုထန်းပင်မျိုးသည် အခြားထန်းပင်များနှင့်မတူဘဲ ပို၍ကြီးထွားကြပြီး ပေထန်းဟု ခေါ်ကြ၏။

ထန်းဖူးဇာတာပြုလုပ်ပုံ

ထန်းပင်မှ ထန်းဖူးတစ်ခုကို ဇာတာတစ်စောင် ဖြစ်လာ စေရန် အဆင့်ဆင့် ပြုလုပ်ကြရသည်။

ထန်းဖူးများကို တန်ခူးလမှစ တင်၍ သီတင်းကျွတ်၊

တန်ဆောင်မုန်းလအထိ နောက်ဆုံးထား၍ နူးကြရသည်။ နတ် တော်လမု တပေါင်းလအထိ မခူးကြဘဲ ထန်းလျှက်ချက်ရန် အတွက် အနားပေးကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့ခူးပြီး အဖူးများကို အခြောက်ခံကြရ၏။ ခြောက် သွားသောအခါ တစ်ရွက်စီခွဲစိတ်ပြီး ညအချိန်များတွင် နင်းထဲ သို့ လေးညခန့် နူးပြီးပျော့ပျောင်းအောင် ထားကြရသည်။

ပျော့ပျောင်းသောအခါ အရွက်ရှည်များကို ညှပ်ကြမ်း တွင် ဖိထားကြရ၏။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ရခြင်းမှာ အရွက်များ ကော့ခြင်း၊ ကောက်ခြင်းမရှိဘဲ ညီညာပြန့်ပြူးစေရန် ဖြစ်သည်။ အနားများကို ညီညာစွာတိပြီးသောအခါတွင်မူ သုံးပိုင်းပိုင်း ဖြတ်ကြသည်။

အရင်းပိုင်းကို အရိုးပြုလုပ်ရန်၊ အလယ်ပိုင်းကို ဇာတာ ရေးရန်၊ ထိပ်ပိုင်းကို အတွင်းအစာထည့်ရန် ဇာတာရေးရန် စသဖြင့် ဇာတာအရိုင်းတစ်စုံ ပြုလုပ်ရသည်။ ထိုအရိုင်း အစုံပေါင်း ၅၀ ကို စုပေါင်းပြီး ထန်းဖူးအရိုင်းတစ်ထုပ် ပြုလုပ် ကာ၊ စည်းထားရသည်။ ၎င်းအထုပ်များကို ဒေသအခေါ်တော ထုပ်များဟု ခေါ်ပြီး အရိုင်းထုပ်များကို ထန်းတောများတွင် ပြုလုပ်ကြသည်။

ထို့နောက် ထန်းလုပ်သားများက ထန်းဖူး(တောထုပ်) များကို ပန်းချီ ဆရာများ၊ ဗေဒင်ဆရာများထံ ပို့ကြသည်။ ရောင်းကြသည်။ ဇာတာပြုလုပ်ရန်အတွက် ဗေဒင်ဆရာများက ထို အရိုင်းထုပ်များကို ပျော့အိအောင် ငါးမိနစ်မှ ဆယ်မိနစ် အထိ ရေစိမ်ထားကြရ၏။

ထိုသို့ ရေစိမ်ပြီးသော ထန်းဖူးများကို ထန်းဖူးညှပ်တွင် နှစ်ရက်ခန့် ညှပ်ထားရပြန်သည်။ ကြာကြာညှပ်ထားနိုင်လေ ပိုကောင်းလေဖြစ်၏။ ထို့နောက် ညှပ်မှထုတ်၍ နှုတ်ခင်း သားများ ညီညာအောင် ဖြတ်ခြင်း၊ တိခြင်းတို့ ပြုကြရ၏။ အတွင်းသား အစာမပြည့်စုံသည်များကိုလည်း ပြည့်စုံအောင် ညှိပြီး အတွင်းတွင်ညီအောင် နေရာမလပ် အလွှာပေါင်းကိုလွှာ အတွင်းအစာငါးလွှာ၊ အရိုးနှစ်လွှာ၊ ပုံဆွဲဇာတာရေး နှစ်လွှာတို့ ပြုလုပ်ကြသည်။

ပြီးလျှင် ဆယ်မိနစ်ခန့် ရေထပ်စိမ်ကာ ညှပ်တွင် ငါးရက်ခန့် ညှပ်ကြရပြန်သည်။ ထိုအဆင့်ထိပြီးသော် အတွင်း သားများကို တမာစေးကော်ဖြင့် ကပ်ကြရသည်။ တမာကော် သုံးခြင်းမှာ အားဓာတ်ပိုပြင်း၍ ပိုးစားခြင်းမှကာကွယ်ရန်ဖြစ်၏။

ကော်ကပ်ပြီးသောအခါ နှစ်ရက်ခန့် ညှပ်စင်တွင် ထား ညှပ်ရ၏။ ထိုအခါမှ ထန်းဖူးများသည် မူလအရောင် ငါးမျက်

သွားကာ အဝါရောင်သန်း၍ အလွန်ချောမွေ့လာသည်။ ထိုထန်းဖူးများကို ညီညာ၍ ခိုင်မြဲစေရန် သင့်လျော်သောကြိုးဖြင့် တိုင်းထွာချုပ်ကြရသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ ထန်းဖူးအကြီးအသေးရွေးပြီး စိတ်ကြိုက်ပုံစံအမျိုးမျိုးကို မျဉ်းသားရန် မျဉ်းဆွဲ၊ ပုံဆွဲသူထံ အပ်နှံရသည်။ မျဉ်းဆွဲပြီးသော ထန်းဖူးကို ဇာတာရှင်၏ စိတ်ကြိုက်အမျိုးအစား တန်ဖိုးအနည်းအများအလိုက် ရွေးချယ်ကာ ဇာတာများ ပြုလုပ်ပေးကြသည်။

ထိုသို့ ရေးဆွဲရာတွင် သံမဏိချောင်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကညစ်တံဖြင့် ရေးဆွဲကြ၏။ ဇာတာပြုလုပ်ပြီးသောအခါ ပိုးမစားနိုင်ရန် ရေနံဆီ၊ သို့မဟုတ် ရေနံချေး (နံနွင်းသန့်သန့် ရော၍) သုတ်လိမ်းပေးရသည်။ ထိုအခါ လှပဝါဝင်း၍ ပီပြင်သပ်ရပ်သော ဇာတာတစ်စောင် ဖြစ်လာပေသည်။

ရေးထားသော စာလုံးများ၊ ပုံစံဒီဇိုင်းများသည်လည်း ရေနံကြီးအရောင် နံနွင်းအရောင်ကြောင့် ပီပြင်ထင်ရှားစွာ ထင်ပေါ်လာပါတော့သည်။

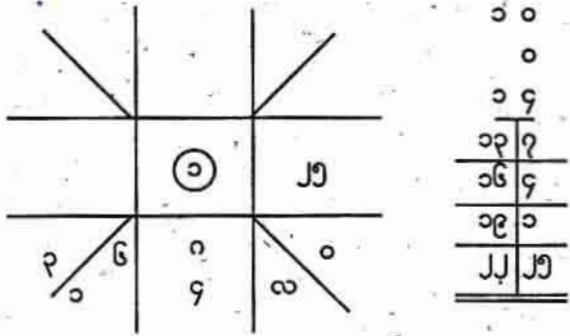
သုတေသီများ၏ အဆိုအရ ပေစာများကို ရေနံသုတ်လိမ်းသော အလေ့အထသည် အနော်ရထာမင်းစော လက်ထက်ကပင် စတင်ခဲ့သည်ဟု သိရ၏။ ပိဋကတ်တော်များကို ပေအက္ခရာတင်တော်မူပြီးလျှင် နှမ်းဆီ၊ နံနွင်းသုတ်လိမ်း၍ ထားခြင်းဖြင့် ပိုးပုရွက်တို့ရန်မှ ကာကွယ်နိုင်သည်ဟု ရှင်အရဟံ၏ မိန့်ကြားချက်အရ ဆိပ်သာကျွန်းထောက်ဒေသမှ နံ့သာမြေဆီများဖြင့် သုတ်လိမ်းကြကြောင်းကိုလည်း သိရသည်။

လေ့လာလိုသူ ဝိသနာရှင်များအတွက် ထန်းဖူးဇာတာ ဥပမာပုံစံတစ်ခုကို ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ထန်းဖူးဇာတာဖွဲ့ထားပုံ

ဥပမာ - ဇာတာရှင်မှာ မန္တလေးမြို့ မတ္တရာနယ်ဇာတိ ဖြစ်ပြီး ၁၂၆၄ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်သော ဇာတာဖြစ်ပါသည်။

“ဧယုတု သက္ကရာဇ် ၁၂၆၄ ခု ဒီဃ ၄၆၆ ရသသတင်းကျွတ်ဆန်း ၁၁ ရက်၊ ၁ နွေနေ့ ၁ ချက်တီးကျော် ၁ နာရီ ၃ ပါး ၁၃ ဗိဇာနာ ၂ ပြန် ၃ ခရာ ဗြိစ္ဆာလက် မကာရစန်း ပထမ ဟောရတ် ၂ လံာ်ကြင်း ၄ ဟူးနဝင်း ထက္ခီးနက္ခတ် ၁၆ လုန်း ၁ ပါး ၄ ယဇီ အာနယဇီ ၄၁ ပရမာနယဇီ ၂၄ ထက် လက္ခီးလျက် ဘိုနာရီ၏ ဘွား

သော်ကား ၇ ဘွားပြည့်တွင် ကြည်လင်သဒ္ဓါ ရတနာသုံးစုံ ကြောင့်အသွင် ဦးထိပ်တင်၍ ဝင်သည်ရောဂါ ဖျားနာလည်းကင်း ရန်တားရှင်း၍ ဘုံးပညာ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံစွာသော သတို့သားကို မာတာမိခင် ဖွားသန်စင်သည် မည်ပင်သာယာ ထွန်းအောင်ကျော်ကာ ၁၂၀ ရည်”

အထက်ပါဇာတာတွင် ရသယဟု ဖော်ပြထားပြီး အဓိပတိနက္ခတ် ၁၀ လုံး ၀ ပါး ၁၄ ယဇီ ၁၀ အနယဇီ ၃၀ ပရမာနယဇီအထိ ငါးဆင့်ဖော်ပြ ထားသည်။

ဤသို့လျှင် ထန်းဖူးဇာတာလေ့သည် ရှေးခေတ်ကာလမှစ၍ အဆက်ဆက်ဖြင့် ယနေ့တိုင်အောင် မတိမ်ကောသေးသော ရိုးရာလေ့ယဉ်ကျေးမှု ပြယုဂ်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုဇာတာများသည် တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ၊ တစ်ဒေသနှင့်တစ်ဒေသ အဆင်တန်ဆာပုံစံများ ယေဘုယျအားဖြင့် တူညီသည်ထင်ရသော်လည်း ကွဲလွဲချက်များလည်း ရှိကြပါသည်။

ဇာတာတွင်ပါရှိသော ၁၂ ရာသီ စက်ဝိုင်း၊ အဓိပတိတိုင်၊ ကိန်းဇယား စသည်တို့ကို လှပသော ပန်းချီအနုပညာဖြင့် ဖော်ပြတန်ဆာဆင်ကြရာတွင်လည်း ပုံစံတစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူညီဘဲ ကွဲပြားကြပါသည်။

မည်သို့ ဆိုစေကာမူ မြန်မာ့လက်မှုအမွေအနှစ်လည်း ဖြစ်၊ ရိုးရာလေ့ ယဉ်ကျေးမှုထုံးတမ်းတို့ ပါဝင်ပေါင်းစပ်နေသော ထန်းဖူးဇာတာများအကြောင်းကို မှတ်သားလေ့လာဖွယ်ရာအဖြစ် တင်ပြလိုက်ရပါတော့၏သတည်း။

ဝသုန်ဟိန်းထက်

- ကိုးကား
- မြန်မာ့ဇာတာ (တင်မမခိုင်-မန်းတက္ကသိုလ်)
 - ဇာတာဖွဲ့နည်းကျမ်း (ဆရာမောက်)

အမေ့ဆုတောင်း ရွှေမြိတ်သောင်းတင်

စာမေးပွဲနီးပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော် စောစောထရသည်။ ခါတိုင်း ၅ နာရီခွဲမှ ၆ နာရီမှ အိမ်ရာမှနီးထလေ့ရှိသော ကျွန်တော် ယခု နံနက် ၄ နာရီနီးရန် အမေ့ကိုမှာရသည်။ အမေက နံနက် ၃ နာရီခွဲလောက်မှ စထပြီး အရုဏ် ဆွမ်းကိစ္စ၊ အဖေထမင်းချိုင့်၊ သားသမီး များထမင်းချိုင့်၊ နံနက်စာများအတွက် ဆောင်ရွက်ရပြပင်။

အဖေနှင့် ကျွန်တော်တို့ သုံး ယောက်အတွက် အမေက နံနက်စာ

အဖြစ် ကော်ဖီနှင့် မုန့်၊ သို့မဟုတ် ထမင်းကြော် ပြင်ထားသည်။ အဖေ ရုံးယူသွားဖို့ ထမင်းချိုင့်၊ ကျွန်တော် ကျောင်းတွင် နေလယ်စာစားဖို့ ထမင်း ဘူး၊ အမေက ဘုရားခန်းမဝင်ခင် အား လုံးပြင်ဆင်ထားသည်။

အမေက ၅ နာရီခွဲမှစ၍ ဘုရား ခန်းဝင်ပြီး သန့်ရှင်းမှုပြု၊ ပြီးနောက် ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေ ဆီမီးကပ်ကာ ဘုရား ဝတ်ပြု ပုတီးစိပ်ပြီးနောက် အမေက ဝေနေယျသတ္တဝါများအား အမျှပေးဝေ

ပါသည်။
ပြီးနောက် အမေက ပြုပြုသမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့်ဟု အကြောင်း ပြုပြီး ဆက်၍ဆုတောင်းနေသည်မှာ ကမ္ဘာကြီး အေးချမ်းပါစေ၊ ငြိမ်းချမ်းဆု တောင်းပါစေ၊ ကမ္ဘာကြီးမှာ ဒေါသမီး၊ လောဘမီး၊ မောဟမီးတွေ ဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်ပြီး တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ် မှုများနေသည့် ကမ္ဘာကြီး ငြိမ်းချမ်း အောင် ကယ်မတော်မူပါဘုရားဟူ၍ ဖြစ်သည်။

အမေ၏ ဆုတောင်းဝတ်ပြုပြီး သည်နှင့် အဖေနှင့်ကျွန်တော်တို့ မောင် နှမတို့ နံနက်စာ လက်ဖက်ရည်ခိုင်း၍ စုစည်းကြသည်။

“မြိုင်လေးကလည်းကွာ မင်းဆု တောင်းတာ များလွန်းတယ်။ ကမ္ဘာနဲ့ ခြန်မာနဲ့ လုပ်မနေနဲ့။ တို့မိသားစု၊ တို့ ရပ်ကွက် အေးချမ်းဖို့ ဆုတောင်းပါဦး တွာ”

အဖေကပြောလျှင် အမေက ထည်း တုံ့ပြန်လျက်ရှိပါသည်။

“ဒီမှာ ကိုခိုင် . . . မြိုင်ကတော့ ဒီသားစုလည်း အေးချမ်းစေချင်တယ်။ ရပ် ရွာမြို့နယ်တိုင်းမြန်မာ တစ်ကမ္ဘာ ထုံး ငြိမ်းချမ်းအေးချမ်းစေချင်တာပဲ။ အခု ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကောင်းသလဲ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကမ္ဘာ ကြီးပူနွေးပြီး ရာသီဥတုဖောက်ပြန်လို့ ကမ္ဘာနဲ့အဝှမ်း ရာသီဥတုဖောက်ပြန်မှု ခံစားနေကြရတယ်။ ဒီအထဲ ဟိုတိုင်း ပြည်က အသေခံသမား ဗုံးခွဲလို့ လူငါး ယောက်သေ၊ ခုနစ်ဆယ်လောက် ဒဏ် ရာရ၊ ဒီတိုင်းပြည်က လူတစ်ဦးက ဆွနတ်နဲ့ပစ်လို့ ကလေးလူငယ် ဆယ် ဦးသေရ အို . . . စုံလို့စုံလို့ပါပဲ။ စိတ် ချမ်းသာစရာ နားမချမ်းသာစရာတွေ သေ”

သည်တော့ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးခိုင် ဦးသည် ဘာမှပြန်၍ မပြောနိုင်တော့ပါ။ အမုန်လည်း ဟုတ်နေသည်မဟုတ်ပါ တာ။

နေရာအနှံ့ ကမ္ဘာအနှံ့ ငြိမ်းချမ်း နှုတ် ဆုပူမှုတွေ လွန်ကဲနေသည်။ အစုလိုက်အပြုံလိုက် လူသတ်နေကြ

အဖေက ကျွန်တော့်အတွက် အားမရပါ။ ကျွန်တော့်ကို ကျူရှင်မထားနိုင်၍ စာမေးပွဲအောင်ရန် မလွယ်ဟု အဖေ ယုံကြည်ထားဟန်ရှိသည်။ အမေကတော့ ကြိုးစားပါသားရယ်။ ကြိုးစားမှုဟာ အောင်မြင်မှုရဲ့ပုန်းတိုင်ပါ။

သည်။ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေကြသည်။ ရာသီဥတုဖောက်ပြန်ပုံကလည်း ကြောက် ခမန်းလိလိ။

“အမေမြိုင် ဈေးလိုက်ဦးမှာလား” သည်အချိန်ဆို အိမ်နီးချင်း ခင် မမက ဒေါ်မြိုင်လေးကို ဈေးသွားဖို့ခေါ် နေကြ။ ယခုလည်း အချိန်မှန်ရောက် လာပြီ။

“အေး . . . အေး လိုက်မယ် ခင် မရေ။ ကိုခိုင် ကျွန်မ ဈေးသွားမလို့ ဈေးဖိုးလေး”

“အေးပါကွာ။ ငါ မနေ့က ရုံးမှာ ငွေတစ်သောင်း ခဏဆွဲခဲ့တယ်။ အဲဒီ ငွေနဲ့ လကုန်တဲ့အထိ ကြည့်လုပ်ဦးပေါ့” ဦးခိုင်ဦးက ထိုင်နေရာကထကာ ချိတ်ထားသော တိုက်ပုံအင်္ကျီလှမ်းယူ၍ အကျအနထည်ထားသော ငွေတစ်

သောင်းကို ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်မြိုင်လေးက ဦးခိုင်ဦးလှမ်းပေးသောငွေကိုယူကာ - “လကုန်ဖို့ ငါးရက်တောင်လိုသေး တယ်နော်”

ဒေါ်မြိုင်လေးက ဦးခိုင်ဦးဆီမှ ငွေ ယူ၍ ဈေးခြင်းတောင်းလေးဆွဲကာ ခင်မမရှိရာသို့ ဆင်းသွားတော့သည်။ ထို စဉ် ညီမငယ်ချိုချို ရုတ်တရက်ထကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသဖြင့် ကျွန် တော် လိုက်သွားပြီး -

“ညီမလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ” ချိုချိုက ကျွန်တော့်ကို ငေးမော ကြည့်ရင်းက -

“ညီမလေး ဒီနေ့ ကျောင်းမှာ စာအုပ်ဖိုးသွင်းစရာရှိတယ် ကိုကိုရယ်။ အမေ့ဆီက ဘယ်လိုတောင်းရမှန်း မသိ တော့ပါဘူး။ ဟိုတစ်ပတ်တုန်းကလည်း ဖေဖေက ညီမလေးတို့ကျောင်းစရိတ် အတွက် ငွေကြိုထုတ်ခဲ့သေးတယ်လေ”

ချိုချိုက ခေါင်းကုတ်ရင်းပြော သဖြင့် ကျွန်တော်က ညီမငယ်ချိုချိုကို နှစ်သိမ့်မူပေးရသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ ညီမလေး။ ကိုကို မှာ စုထားတဲ့ပိုက်ဆံရှိတယ် ယူသွားညီ မလေး စာကြိုးစားနော်”

“သား မနေ့က ညီမလေးကို စာအုပ်ဖိုး စိုက်ပေးလိုက်တယ် မဟုတ် လား”

“ဟင် . . . မေမေ့ကို ဘယ်သူ ပြောလဲ”

“သားဖေဖေပေါ့ သားရယ်။ သား ဖေဖေက အားလုံးသိတယ်။ သားသမီး

တွေကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေတာပါ သား။ မနေက သားက ညီမလေးစိတ် ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးလို့ သားဖေဖေ က သားကို ကျေးဇူးတင်နေတာ”

“အို...မေမေကလည်း ဖေဖေ က သားကို ဘာလို့ကျေးဇူးတင်ရမှာ လဲ။ ကျေးဇူးတင်ရမှာက ဖေဖေကိုပါ။ သားမှာရှိတဲ့ပိုက်ဆံက ဖေဖေပိုက်ဆံ လေး။ ဖေဖေ မုန့်ဖိုးပေးတဲ့အထဲက သား က စုထားလို့ အခုလို အရေးကြီးတဲ့ အခါ...”

“တော်တော့ သား၊ မေမေတို့သိ ပါတယ်။ သားတို့ သမီးတို့ လိမ္မာကြပါ တယ်။ အဖေ၊ အမေတို့ အခက်အခဲ တွေနေတဲ့အချိန်မှာ သားတို့သမီးတို့ နားလည်ပေးကြလို့လေ။ ဒါနဲ့သား မောင် ကျော်ခိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့အမေ”

“သား ဒီနှစ်ပေါက်ဖို့ အရေးကြီး တယ် သားရယ်”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားနေပါတယ် မေမေ”

ကျွန်တော်သည် မေမေကို အဖြေ ပေးပြီး စာဖတ်ခန်းသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ကျွန် တော်က သည်အိမ်မှာ သားကြီးဖြစ်ပါ သည်။ ညီမငယ်နှစ်ယောက်မှာ ညီမ ချိုချိုနှင့် ညီမငယ်လေး ဝင်းဝင်း။ ညီမ ချိုချိုသည် သည်နှစ် ရှစ်တန်းရောက်၍ ညီမငယ်ဝင်းဝင်းက ငါးတန်းကျောင်းသူ။

ဆယ်တန်းကျောင်းသား ကျွန် တော်သည် ကျောင်းမှ ဆရာ၊ ဆရာမ တို့ သင်ကြားပေးသော ရသမျှပညာကို ဆည်းပူးရသည်။ ကျွန်တော် ကျွန်ရှင် မတက်နိုင်ပါ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေကတော့

ကျွန်တော့်ကို ကျွန်ရှင်တက်ဖို့ တိုက်တွန်း သည်။

အိမ်တွင် မိသားစုငါးယောက်။ အဖေတစ်ယောက်တည်း အလုပ်လုပ် နေရသည်။ စားစရိတ်၊ ကျောင်းစရိတ်။ လူငါးယောက်စားသည်။ သုံးယောက်က ပညာသင်ကြားသည့်အရွယ်။ ကျွန်တော် အဖေနှင့်အမေအတွက် စဉ်းစားရသည်။ စာမေးပွဲတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုး စားဖြေဖို့ ကျွန်တော် အားထုတ်ရပါ မည်။ စာမေးပွဲဖြေပြီးလျှင် ကျွန်တော် အလုပ်ရှာရမည်။

“သား...ကျော်ခိုင်”

ကျွန်တော် အတွေးလွန်နေစဉ် အမေအသံကြောင့် အတွေးရပ်သွားပါ သည်။

“ဟုတ်ကဲ့အမေ လာပါပြီ”

အမေက လက်ထဲ ပိုက်ဆံတစ် ထောင်တန်တစ်ရွက်ကိုင်၍ ရပ်နေ သည်။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မေမေ”

“ဘာမှ လုပ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး။ သား စာမေးပွဲနီးနေပြီ စာကိုသာကြိုးစား။ ရှေ့...ပိုက်ဆံတစ်ထောင် မနေက သားညီမလေးအတွက် စာအုပ်ဖိုး သား စိုက်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား”

“သားမလိုပါဘူး မေမေလိုရာ သုံးပါ။ မေမေမှာ အိမ်စားရိတ်ပြတ်တော့ မှာမဟုတ်လား။ သားမှာ စုထားတာ ရှိပါသေးတယ် မေမေရယ်”

“သားယူထား။ သားစာမေးပွဲနီး တော့ လိုတာကို ဝယ်ရတာပေါ့။ မေမေ သားက ကျွန်ရှင်မှမတက်နိုင်တာ”

“ရပါတယ်မေမေရယ် သား ကြီး စားမှာပါ”

ညက ခဏအိပ်၊ ခဏနိုးနှင့် စာ ကျက်ရသည်။ မနက်ဖြန် စာမေးပွဲ ဖြေရတော့မည်။

အဖေက ကျွန်တော့်အတွက် အားမရပါ။ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်ရှင်မထား နိုင်၍ စာမေးပွဲအောင်ရန်မလွယ်ဟု အဖေ ယုံကြည်ထားဟန်ရှိသည်။ အမေ ကတော့ ကြိုးစားပါသားရယ်။ ကြိုးစားမှ ဟာ အောင်မြင်မှုရပုံနဲ့တိုင်ပါ။ အမေက သည်လိုအားပေးသည်။

“ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင်... ဒေါင်...ဒေါင်”

အရုဏ်ဦး လင်းကြက်တွန်သံ နှင့်အတူ နာရီသံချောင်းခေါက်သံ ငါး ချက်ပေါ်လာပါသည်။

“သတ္တဝါအပေါင်း ကျန်းမာချမ်း သာကြပါစေ။ လူနတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။ ကမ္ဘာကြီး ငြိမ်းချမ်းပါစေ။ လောဘမီး၊ ဒေါသမီး မောဟမီးတွေ ကင်းငြိမ်းပါစေ။ ခင်ပွန်း သည်လည်း ရာထူးတက်ကာ လစာတိုး ပါစေ။ သားကြီးလည်း စာမေးပွဲအောင် ပါစေ”

“ဟေ့...ဟေ့ မြိုင်လေး မင်း ဆုတောင်းဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကကြား ရင်...”

“အို...ကိုခိုင်ရယ်၊ ရင်ထဲရှိတာ တောင်းပါရစေရင်”

ရွှေမြိတ်သောင်းတင်

ကျီး၊ ကြောင်၊ ခို၊ သွေး အစာကျွေး မနှေးချမ်းသာမည်

သစ္စာဝါဒီဆရာမြတ်စေလင်း

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၅၀ ခန့်က သင်္ကန်းဝတ်ရန် မန္တလေးမြို့၏ အရှေ့တောင်ဘက်တွင်ရှိသော မင်းဂံဘုတ် ကျေးရွာအနီးတွင်ရှိသော ဇီးတော၊ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးဩဘာသထံသို့သွားရာ မန္တလေးမြို့မှ မတ္တရာသို့သွားသော အမှတ်-၉ ကားဖြင့် စီးနင်းလိုက်ပါလာပြီး ကြာနီကန်ရွာသို့ ရောက်သောအခါ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ကြာနီကန်ရွာမှ အရှေ့ဘက် နှစ်မိုင်သုံးမိုင်ခန့်ဝေးသော ဇီးတောရွာသို့ ခြေလျင် လျှောက်၍လာခဲ့ရာ မရွှေဥနတ်နန်းရှိသော သခင်မတောင် တန်းသို့ အရောက်တွင် တောင်ခြေတစ်နေရာ၌ ထန်းရွက် ငို ထန်းရွက်ကာ အဆောက်အုံငယ်လေးတစ်ခုကို တွေ့ရှိရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ညောင်ညာမောပန်းခြင်းကို အနားယူရန်အတွက် ထိုတဲလေး၏ အရှေ့တွင်ရှိသော တမာပင်အရိပ်နှင့် ထနောင်းပင်အရိပ်၏အောက်သို့ နားခိုရန် ဝင်ရောက်လိုက်၏။ ထိုအခါ တဲအတွင်းမှ ရသေ့ကြီးတစ်ပါးထွက်လာပြီး တဲအရှေ့တွင်ရှိ သော ထန်းလက်များဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်လိုက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က လက်အုပ်ချီ၍ မြေပြင်မြက် ခင်းပေါ်သို့ ခွေးထောက်ပြီး လက်အုပ်ချီခိုးလိုက်၏။

“လူလေး ဘယ်မှာနေသလဲ”
“မန္တလေးမြို့မှာ နေပါတယ်”
“ဘာလုပ်ငန်းလုပ်သလဲ။ စီးပွားရေးကော ဘာလုပ် သလဲ”
“ဆေးကု၊ ဆေးရောင်း၊ ဗေဒင်ဟော အလုပ်လုပ်ပါ တယ်”

“အဲဒီအလုပ်နဲ့ အကျိုးပေးရဲ့လား”
“စားရရုံတော့ ရှိပါတယ်။ အကျိုးပေးလောက်ရုံ မဟုတ်ပါဘူး”

“လူကလေး ဗေဒင်ဆရာဆိုတော့ ယတြာကို ယုံမှာ ပေါ့။ ယတြာဆိုတာ ယုံမှ ကြည်တယ်၊ ကျီးမှကွယ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် မေးတာပါ။ လူလေးယုံကြည်တယ်ဆိုရင်တော့ လုပ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာရသေ့ပြောပါ ကျွန်တော်လုပ်ပါ့မယ်”

“သိပ်မခဲယဉ်းပါဘူး။ ဒီပစ္စုပ္ပန်မှာလည်း အကျိုးရှိ နောင်သံသရာမှာလည်း အကျိုးရှိပါတယ် လူလေးရယ်။ တနင်္လာနံ သတ္တဝါလေးမျိုးကို တနင်္လာနံအစာကိုကျွေးရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာရသေ့။ တနင်္လာနံ သတ္တဝါလေးမျိုးနှင့် တနင်္လာနံအစာဆိုတာ ဘာတွေများလဲ ရှင်းပြပါဦး ဘာရသေ့”

“လူလေး ကျီးကန်းသိလား”
“ဗျာတ်ကဲ့ သိပါတယ်”
“ကြောင်ကတော့ အထူးမေးစရာ မလိုပါဘူး။ သိနေ မှာပါ။ ဘုရားတွေမှာရှိတဲ့ ခို၊ ငှက်ကလေးတွေကိုကော သိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ် ဘာရသေ့”

“လူလေးတို့အိမ်မှာ၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်နီးချင်းတွေမှာ ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ၊ အချို့ဘုရားတွေမှာ ခွေး ဆိုတာ ရှိနေတာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျီးရယ်၊ ကြောင်ရယ်၊ ခိုရယ်၊ ခွေးရယ် အဲဒါကို ငါးဟင်း၊ ကြက်သားဟင်းတစ်ခုခုနှင့် ထမင်း

ကျွေးတာမျိုး၊ ကြာဆံကြော်ကျွေးတာမျိုး၊ တနင်္လာနေ့ နံနက် တစ်ကြိမ်၊ ညနေပိုင်းတစ်ကြိမ် အနည်းဆုံး ခုနစ်ရက်ဆက်တိုက် ကျွေးနိုင်ရမယ်။ ၁၈ ကြိမ် ကျွေးနိုင်ရမယ်။ နေ့စဉ်ကျွေးနိုင်ရင်တော့ ပိုအကောင်းဆုံးပေါ့။ တစ်နေ့တည်းမှာ အကောင်လေးမျိုးစလုံးကျွေးနိုင်ရင် လျင်လျင်မြန်မြန် အကျိုးပေးမှာပေါ့။ အကယ်၍ တစ်နေ့တည်း လေးမျိုးစလုံး မကျွေးနိုင်ဘူးဆိုလျှင် တစ်နေ့တစ်ကောင်ကျွေးရင်လည်း ရပါတယ်။ အကျိုးပေးချင်းတော့ မတူဘူးပေါ့ လူလေးရယ်။ လျင်လျင်မြန်မြန် အကျိုးပေးချင်းရင်တော့ ကျီး၊ ကြောင်၊ ခို၊ ခွေး လေးမျိုးလုံးကို ကျွေးနိုင်အောင် ကြိုးစားဦးပေါ့။ ကျီးကန်းတွေကိုကျွေးတဲ့အတွက် စီးပွားတက်မယ်။ အမှောင်ပယောဂတွေ ကင်းရှင်းမယ်။ ကြောင်ကိုကျွေးတဲ့အတွက် ရန်တွေကင်းမယ်။ စီးပွားရေးကောင်းမယ်။ ခိုကိုကျွေးတဲ့အတွက် မိမိရဲ့အရိပ်အောက်မှာ ပိုခိုလောက်အောင် ကြီးပွားချမ်းသာတိုးတက်မယ်။ မိမိအတွက်လည်း မိုခိုအားထားလောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ နီးစပ်မယ်။ ခွေးကို အစာကျွေးတဲ့အတွက် အပြင်ရန်တွေကင်းမယ်။ အဲဒီလို သတ္တဝါလေးကောင်ကို အစာကျွေးခြင်းအားဖြင့် စီးပွားတက်ခြင်း၊ အတွင်းရန်၊ အပြင်ရန်ကင်းခြင်း၊ အပေါင်းအသင်းများခြင်း၊ အခြွေအရံများခြင်း၊ အစာအာဟာရပေါများခြင်း၊ ကျန်းမာရေးကောင်းခြင်း၊ ဝန်ထမ်းများရာထူးတိုးခြင်း၊ အရောင်းအဝယ်သမားများ ဝယ်သူပေါများ၍ လာဘ်လာဘရွှင်ခြင်း စသော အကျိုးတရားများကို ရနိုင်တာပေါ့ လူလေးရယ်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အဘရသေ့ပြောစကားများကို စိတ်ထဲမှာ မှတ်သားလိုက်ပြီး ဆရာတော်ဦးဩဘာသ ကျောင်းကို ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အဘရသေ့ပြောသော ယတြာကိစ္စများကို တစ်ဝါတွင်းလုံး သင်္ကန်းဝတ်လိုက်သဖြင့် မေ့ပျောက်သွားတော့၏။ ထိုမှ လူထွက်လာသော အခါ၌လည်း မန္တလေးတွင်ရှိနေခိုက် ဤယတြာကို မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပေ။ ရန်ကုန်သို့ ရောက်သောအခါ၌လည်း ထိုယတြာကို မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပေ။ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က မန္တလေးတွင်အတူနေခဲ့သော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး ထိုသူငယ်ချင်းက သူ့စား၍ပိုနေသော ထမင်းများကို ကျီး၊ ကြောင်၊ ခို၊ ခွေး လေးမျိုးလုံးကို နေ့စဉ် အစာကျွေးသည်

အကြောင်း ပြောလာ၏။ ထိုအခါ သူနေသောနယ်တွင် နာနာဘာဝနှင့် အတိုက်အခိုက် ပယောဂများ လွန်စွာပေါ်နေသော်လည်း သူ့အား မတိုက်ခိုက်နိုင်ဘဲ သူ့ကိုယ်စား သူ့အား ရန်ရှာသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို ကြောက်လန့်လျက် ထွက်ပြေးအောင် ပြုလုပ်ကြသဖြင့် တစ်ဖက်လူများ၏ အကြံအစည် ပျက်စီးကြောင်းကို ပြောပြခဲ့၏။ ထိုအခါမှ သခင်မတောင်ခြေတွင် နားခိုစဉ်က ဝေယျသိဒ္ဓိ ဘရသေ့ပြောခဲ့သော တနင်္လာနံ အကောင်လေးမျိုးကို အမှတ်ရတော့၏။ ထိုအခါ၌ တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျီးကျွေးတဲ့အတွက်အရေဘက်မှန်တွင်ရှိသော ဗေဒင်ဆိုင်ခန်းတွင် ဗေဒင်ပဟာပြောနေသော အချိန်ဖြစ်၏။ အရေဘက်မှန်သည် တနင်္လာနံအရပ်ဖြစ်ခြင်း၊ ခွေးလည်း ခြင်း၊ ကြောင်လည်းရှိခြင်း၊ ခိုလည်းရှိခြင်း၊ ကျီးကန်းလည်းရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ဇနီးသည် ဗေဒင်ဆရာမကြီး ဒေါ်နန်းကေသီက ဤအကောင်လေးမျိုးကို နေ့စဉ်ကျွေးနေသူဖြစ်၏။ ဘရသေ့ပြောသည့် တနင်္လာနေ့ တနင်္လာ အချိန်မဟုတ်ခြင်း ကြက်သား၊ ငါး တနင်္လာနံအစာမဟုတ်ခြင်းကြောင့်လား ဆိုတာ မပြောတတ်။ တစ်ရိုက်ထိုး ထူးထူးကဲကဲ များစွာသေသိန်းဂဏန်း တိုးတက်ခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်လာခြင်း၊ ကြီးပွားခြင်း၊ အတိုက်အခိုက်ရန်များ ပျက်စီးသွားခြင်း စသော အကျိုးအာနိသင်များကို လက်တွေ့ခံစားခဲ့ရ၏။ အကယ်၍သာ ဝေယျသိဒ္ဓိဘရသေ့ပြောသော တနင်္လာနံ၊ တနင်္လာအချိန်၊ တနင်္လာအစာဖြင့် ကျွေးခဲ့မည်ဆိုလျှင် သိန်းဂဏန်းကြီးများ ရရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ရပေသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေးလာမည်အပတ် တနင်္လာနေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့တိုင် ကျီး၊ ကြောင်၊ ခို၊ ခွေး အစာကျွေး မနှေးချမ်းသာအောင် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပေသတည်း။

ကျေးဇူးရှင်အား ရှိခိုးပါ။

သတ္တဝါဒီဆရာမြတ်စောလင်း

နိဗ္ဗာန်တံ

နတ်ထီးလှိုင်

နိဗ္ဗာန်သည် ဘဝမဟုတ်။ ဘဝ မရှိခြင်းသည် နိဗ္ဗာန် ဖြစ်၏။ သို့သော် လက်ရှိဘဝကို မအို၊ မနာ၊ မသေပြီဟု ယူဆထားသူများ ရှိခဲ့ဖူးပြီ။ ပထမဈာန်ဘုံ၏ ဗြဟ္မာမင်း ဗက မည်သော ဗြဟ္မာကြီးနှင့် အနီးအပါးဖြစ်သော ၇၂ ယောက် သော ဗြဟ္မာတို့တည်း။

မြတ်ဗုဒ္ဓသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် နံနက်စောစော ဗုဒ္ဓကိစ္စကိုပြု တော်မူ၏။ ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် သတ္တလောကကြီးကို ကြည့်ရှုလေ သော် ဗကမြဟ္မာနှင့် အနီးအပါးဗြဟ္မာများ၏ ဣန္ဒြေရင့်ကျက် ပြီး သစ္စာလေးပါး သိမြင်နိုင်ကြောင်း မြင်တော်မူ၏။

ရေမျက်နှာပြင်ညီ ကြာမျိုး

မြတ်ဗုဒ္ဓသည် ဗြဟ္မာပြည်သို့ ရုတ်ခြည်းကြွ၍ ထင်စွာ ရပ်တော်မူပါသည်။ ဗကမြဟ္မာကြီး မြင်လတ်သော် “အရှင် ဂေါတမ . . . ဗြဟ္မာရွာသို့ လာခြင်းကား ကောင်းသောလာ ခြင်းတည်း။ လုံ့လပြု၍ ကျင့်တော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ ဗြဟ္မာ ရွာ၌ဖြစ်လျှင် စင်စစ် ဆင်းရဲခြင်းကင်းပါတော့သည်” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားရှင်ကလည်း ထက်ဝန်းကျင်မှ လာကြကုန် သော ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့အား သက်သေထား၍ “အို . . . များစွာကုန်သော ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့ ဤဗကမြဟ္မာသည် အဓိဇ္ဇာ တည်းဟူသော အမှောင်တိုက်သို့ဝင်တိ၏တကား။ ပြုံးတွင်း ၌ရှိသောငှက်သည် လွတ်ထွက်ပြီးသောသတ္တဝါကို ချမ်းသာ လိုလျှင် ငါထံလာလှည့်ဟု ခေါ်ဘိသကဲ့သို့ ချော်ချွတ်သော မိတ္တူတော်ဖြင့် ဗြဟ္မာသဏ္ဍာန်ကို နိဗ္ဗာန်ထင်မှတ်ဘိ၏တကား။ မိမိအား ဖြစ်လတ္တံ့သောဘေးကို မမြင်။ အနိစ္စကိုပင် နိစ္စ၊ အသုခကိုပင် သုခဟု ပြောရှာ၏တကား။ ဝင့်တရား၏ကင်းရာ ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သည် ကေနိရိလျက် မသိရှာလေတကား” ဟု မိန့်တော်မူပါသည်။

ထိုအခါ ဗကမြဟ္မာကြီးသည် ဤအယူဝါဒကို သူတစ် ယောက်သာ ယူသည်မဟုတ်။ သူနှင့် ရှေးကောင်းမှုဖြုတ်ဖြစ်

သည့် ဗြဟ္မာဇာတ် ၇၂ ယောက်တို့ပင် ဗြဟ္မာဘဝသည် ဇာတိဇရာ ဗျာဓိမရဏ လွတ်ကြသောကြောင့် နိစ္စထာဝရ တည်သော နိဗ္ဗာန်ဟုထင်ကြောင်း လျှောက်ထားရာ -

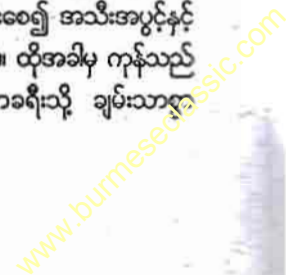
မြတ်ဗုဒ္ဓက “ချစ်သားဗက ဤဗြဟ္မာရွာ၌ သင်ကြား သောကာလကား အန္တရကပ်အရေအတွက်အားဖြင့် ၁၃၆- ၄၃၂ ကပ်သာဖြစ်သည်။ နှစ်အရေအတွက်အားဖြင့် နိရဗ္ဗဒ တစ်သိန်းမျှသာ ရှိသေးသည်။ ဇာတိဇရာ မရဏကိုလည်း မလွန်သေး။ စုတေရမည်မချွတ်ဟု ငါမြင်တော်မူသည်။ သင် ပညာကင်းသောကြောင့် အသက်အကြွင်းကို မမြင်သတည်း” ဟု မိန့်တော်မူသော် -

ဗကမြဟ္မာက “ကျွန်ုပ်တို့ ရှေးကောင်းမှုနှင့် ကျွန်ုပ် တို့အကြောင်းကို အမှန်ဟောဆိုနိုင်လျှင် ဘုရားဟု ယုံကြည် ပါမည်” ဟု လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ ဘုရားသခင်က ကေသဝ မည်သော ပုဏ္ဏားသူကြွယ်ဖြစ်စဉ်ဘဝမှစ၍ ဗကမြဟ္မာကြီး၏ ရှေးဘဝဖြစ်စဉ်ကို အစဉ်အတိုင်း ဟောတော်မူ၏။

ဘဝတဏှာ

ဗကမြဟ္မာကြီးသည် ရှေးအခါက တစ်ခုသော ကမ္ဘာ ဝယ် လူတို့နေရာ ဗာရာဏသီပြည်၌ ကေသဝမည်သော ပုဏ္ဏားသူကြွယ်ဖြစ်၍ ယရာဝါသ၌ အပြစ်ကိုမြင်သဖြင့် မရကန္တာရ၏အနီး တောအုပ်ကြီးတစ်ခုသို့ဝင်၍ ရသေ့ပြုပြီး သော် စတုတ္ထကသိုဏ်းဝန်းကိုမှီလျက် လောကီဖြစ်သော ဈာန် သမာပတ်တို့ကို မပြတ်လေ့လာသည်။

ထိုစဉ် လှည်းကုန်သည် ၅၀၀ သည် သဲကန္တာရကို ဖြတ်ကူးရာ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး မျက်စိလည်လမ်းမှား၍ ရိက္ခာ ပြတ်လပ်ကာ ပင်ပန်းကြီးစွာ ရောက်နေသည်ကိုမြင်သော် ငါ့ အပါး၌ မပျက်ပြားစေသတည်းဟုကြံ၍ အဘိညာဉ်တန်ခိုးဖြင့် သောက်ချိုးမကုန်သော ဂင်္ဂါမြစ်ရေကို စီးစေ၍ အသီးအပွင့်နှင့် ပြည့်စုံသော တောအုပ်ကို ဖန်ဆင်းပေး၏။ ထိုအခါမှ ကုန်သည် တို့ အလိုဆန္ဒပြည့်ဝကာ လိုအပ်သောခရီးသို့ ချမ်းသာစွာ

အသီးသီးသွားနိုင်ကြသည်။

တစ်ခါလည်း ကေသဝရသေ့ဖြစ်စဉ် ဇေယျမည်သော မြစ်ဘေးပစ္စန္ဒရာဇ်ရွာကို နိဗ္ဗာန်စဉ် ရွာသူရွာသားတို့အား ခိုးသား တို့ လုယက်တိုက်ခိုက် ခေါ်ဆောင်သွားရာ ရွာသူရွာသားတို့ ပိုကြွေးသံကို ကြားရသဖြင့် မိမိသဏ္ဍာန်ကိုဖျောက်၍ ဆင်မြင်း၊ ရဲမက်၊ လက်နက်ကိုင်ကာ ဗိုလ်ပါအရံနှင့်တကွသော မင်း နေသဏ္ဍာန်ကို ဖန်ဆင်း၍ ခိုးသားတို့အား ထွက်ပြေးစေသဖြင့် ရွာသူရွာသားတို့ ချမ်းသာခဲ့ရဖူးသည်။

တစ်ခါကလည်း မြစ်အတွင်းသို့ စားကြွင်းစားကျန် စွန့်ပစ်သည့် အမတ်မင်းချင်း ၅၀၀ အား ကရေယျနဂါးမင်း အယုက်ကြီးစွာထွက်၍ ကြီးစွာသောကိုယ်ကို ဖန်ဆင်းလျက် ပါးပျဉ်းဖြန့်ကာ ဖောင်ရှိရာသို့ ရှေးရှုလာသော် လူတို့ ထိတ်လန့် ကြသဖြင့် ကေသဝရသေ့သည် ဂဠုန်ဟန်ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် နဂါး ကြီးအားခြိမ်းခြောက်၍ ပြေးစေကာ လူတို့အား ဘေးကင်း အောင် ကယ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ဂေါတမဘုရားလောင်း သည် ကေသဝရသေ့၏ အန္တေဝါသီက တပည့်ဖြစ်သော ကပ္ပရရသေ့ ဖြစ်လေသည်။

ယင်းသို့လျှင် ကြီးစွာသော ဝိဝိတဒါနကို အခါခါပြုခဲ့ ရုံမက အနစ်တစ်သိန်းမျှလောက် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ လောကီ ဈာန်သမာပတ်တို့ကို မပြတ်လေ့လာသဖြင့် ခန္ဓာကြော့လတ် သော် ဝေဟပျလ်ဘုံဟုခေါ်သော စတုတ္ထဈာန်ဘုံ၌ဖြစ်၏။

ထိုဘုံ၌ မဟာကပ် ၅၀ ပတ်လုံး ဗြဟ္မာတို့၏ချမ်းသာ ကို ခံစားခဲ့ပြီးနောက် စုတေခဲသော် ဇာတိယဈာန်သုံး ဘုံတွင် ၆၄ ကမ္ဘာအသက်ရှည်သော သုဘာကိဏ်ဘုံ၌ဖြစ်၏။ ထိုမှ စုတေပြန်သော် ဒုတိယဈာန်သုံးဘုံတွင် ရှစ်ကမ္ဘာ အသက် ရှည်သော အာဘဿရဘုံ ဖြစ်၏။ ထိုဘုံမှစုတေသော် ပထမ ဈာန် သုံးဘုံတွင် မဟာဗြဟ္မာဘုံ၌ဖြစ်၍ အသင်္ခေယျတစ်ကပ် ပတ်လုံး အသက်ရှည်၏။

ယင်းသို့ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် အသက်တိုသောဘုံ ၌ ဖြစ်လာရသော်လည်း အထက်ထက်ဘုံမှ စုတေရသော နာမ်ရပ်အစဉ်ကိုလည်း မမှတ်မိ။ ပဋိသန္ဓေကိုလည်းမထင်။ လက်ရှိဘဝအတိုင်းပင် တည်သည်ဟု မှတ်ရကား “ငါတို့၏ ဗြဟ္မာဇာတ်ကား မြတ်သော၊ မြဲသော နိစ္စဓူဝချမ်းသာပင်တည်း။ ဤအဖြစ်ထက်လွန်၍ရာရန် နိဗ္ဗာန်မည်သည်မရှိပြီ။ ဤ ဗြဟ္မာကိုယ်လည်း အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း စသော ဆင်းရဲ မရှိ။ အတိသုခဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ပင်တည်း”ဟု အယူရှိကြ၏။

တူတူပုန်းတမ်း

ထိုသို့ မြတ်ဗုဒ္ဓက ဗကဗြဟ္မာမေးတိုင်း ဖြေဆိုနိုင်လေ သော် ဗကဗြဟ္မာသည် တစ်စုံတစ်ခုမေးမြန်းဖွယ် မမြင်သော ကြောင့် ကစားကျီစယ်ခြင်းကို ပြုလိုရကား “အချင်း... ငါ သည် ပုန်းအံ့ရာကြည့်လော့”ဟု ဆိုရာ မြတ်ဗုဒ္ဓက “ဗက စွမ်းနိုင်လျှင်ပုန်းလော့”ဟု ပိန့်တော်မူ၏။

ဗကဗြဟ္မာသည် ဘုရားသခင် မျက်မှောက်တော်မူ ပျောက်ကွယ်ရန် အားထုတ်ကြိုးပမ်းသော်လည်း မမြင်အောင် ပုန်းခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ချေ။ တစ်ဖန် မြတ်ဗုဒ္ဓက “ငါပုန်းအံ့ သင်ရာကြည့်လော့”ဟုဆိုလေလျှင် “စွမ်းနိုင်က ပုန်းလော့”ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ မြတ်ဗုဒ္ဓက ဗကဗြဟ္မာနှင့်တကွ ဗြဟ္မာ ပရိသတ်၊ ဗြဟ္မာအခြံအရံတို့၏ မျက်မှောက်မှ ပျောက်ကွယ် ရန် တန်ခိုးဖြင့် ဖန်ဆင်းပြီး ပုန်းနေလျက်

“ဘဝ ဝါဟံ ဘယ်ဒိသွာ ဘဝံစ ဝိဘလေသိနံ။
ဘဝံ နာဘိ ဝဇီ ကိဉ္စိ နန္ဒိဉ္စ နဥပါဒိယိ။
ဟူသော ဂါထာကို ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ဘဝ၌ ငါသည် ဘေးမြင်သည်။ ဘဝ အတွက် ငါသည် မတပ်မက်။ စွဲလမ်းချက် တစ်ကွက်မျှ မထားဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ ဘုရားသခင်၏ ရွတ်ဆိုသော ဂါထာသံကြား ၍ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ကိုယ်ကို မမြင်ကြရသော် ဗကဗြဟ္မာနှင့်တကွ ပရိသတ်အခြံအရံတို့သည် အံ့ညံ့ချီးကျူးခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ကြ ၏။ မြတ်ဗုဒ္ဓအား လောကသုံးပါးတွင် အတုမရှိ အလုံးစုံသော ဘုန်းပညာနှင့် ပြည့်စုံပါပေသည်ဟု ဆိုပြီးသော် မိစ္ဆာအယူကို ပယ်၍ သမ္မာအယူသို့ပြောင်းလဲလျက် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော် လာအတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံပါတော့မည်ဟု ဝန်ခံသောကြောင့် မြတ်ဗုဒ္ဓလည်း သစ္စာလေးပါးကိုပြု၍ ပြန်လည်ကြွသွားတော် မူလေသည်။

ဗကဗြဟ္မာအား ချွတ်တော်မူခြင်းကား မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အောင်ခြင်းရှစ်ပါး အနက်တစ်ပါးဖြစ်ပါသည်။

နိဗ္ဗာန်သည် ဘဝမဟုတ်။ ဘဝမရှိခြင်းသာ နိဗ္ဗာန် ဖြစ်၏။ မြတ်ဗုဒ္ဓနှင့် ရဟန္တာတို့သည် ဘဝဟူသမျှဘေးဟု မြင်တော်မူကြ၏။ ဘဝအပေါ်တွင် တွယ်တာတပ်မက်မှုကင်း ကြ၏။ ဘဝများကို စွဲလမ်းချက် တစ်ကွက်မျှမထားကြ။ ဝိဘဝ တဏှာမှ ကင်းဆိတ်ကြ၏။

နတ်ထီးလှိုင်

စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၊ ကန့်ဘလူခရိုင်၊ ကျွန်းလှမြို့နယ်၊ ကြာတကန်ကျေးရွာအနီး ရှေးဟောင်းစေတီတော် ပြုပြင်တည်ဆောက်ရေးအတွက် ကုသိုလ်ပြု လှူဒါန်းရန် ဖိတ်ခေါ်လှူ

စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၊ ကန့်ဘလူခရိုင်၊ ကျွန်းလှမြို့နယ်၊ ကြာတကန်ကျေးရွာအနီး၌ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀ ခန့်ကဟု ခန့်မှန်းရသော ရှေးဟောင်းစေတီပျက်တစ်ဆူ ရှိပါသည်။

ထိုစေတီပျက်အား ရန်ကုန်မြို့၊ ရွှေပေါက်ကံမြို့သစ်၊ ၂၂-ရပ်ကွက်၊ အောင်သုခလမ်း၊ အမှတ်(၆၇)ရှိ ဓမ္မဝါစီကျောင်းတိုက်မှ သီလရှင် 'ဒေါ်နန္ဒဝတီ' သည် ပြုပြင်လိုသောဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရာ ကျေးရွာရှိ ဆရာတော် 'ဦးသီဟ' နှင့် ရပ်ရွာလူကြီးများကို တိုင်ပင်လျက် ၁၃၇၆-ခုနှစ်၊ နတ်တော် လဆုတ် ၁၃ ရက်နေ့တွင် မြို့နယ်သံဃာ့နာယက ဆရာတော် အပါအဝင် ပင့်သံဃာ ၉ ပါးတို့နှင့် မြေသန်မင်္ဂလာ ပြုလုပ်ပြီး စေတီပျက် ပရိဝုဏ်ကိုလှူလျက် စေတီရင်ပြင်ဘောင် အုတ်ရိုးစီလုပ်ငန်းကို ၅၅ ပေ ပတ်လည် ကာရံပြုပြင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် လိုအပ်သည့် အစီစီတွင်း တူးဖော်ခြင်း၊ ရေလှောင်ကန် ဆောက်လုပ်ခြင်းတို့ကိုလည်း ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။

ဤတွင် ခုနစ်ရက်သားသမီးအပေါင်းတို့အနေဖြင့် သာသနိကအဆောက်အအုံများ တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးလျက် ဗုဒ္ဓသာသနာ အခွန်ရှည်ရန် ပါဝင်လှူဒါန်းလိုကြပါက အောက်ပါပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးထံ လှူဒါန်းနိုင်ကြပါကြောင်း စေတနာလောင်း၍ နှိုးဆော်အပ်ပါသည်။

ဆက်သွယ်လှူဒါန်းရန် လိပ်စာများ

- (၁) ဆရာတော် ဦးသီဟ (၀၉-၄၀၃၇၃၀၂၅၀)
- (၂) ဆရာလေး ဒေါ်နန္ဒဝတီ(ဓမ္မဝါစီ သီလရှင်ကျောင်း) (၀၉-၄၂၁၁၆၆၉၈၈)
- (၃) ဒေါ်ကြင်တင်(၂၄၊ နတ်စင်လမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ) (၀၉-၅၄၄၆၀၉)
- (၄) ဒေါ်တင်တင်အေး(၇/မြေညီ၊ ငွေလရောင်လမ်း၊ ဝှတ္တလစ်) (၀၁-၄၀၀၉၂၃)
- (၅) ဒေါ်နန္ဒဝင်း(၁၇၊ ကျောက်တောလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း) (၀၉-၃၁၄၈၇၀၉)
- (၆) ဦးအောင်ရွှေ(၅၄၊ လမ်း ၁၂၀၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်)

ကျွန်းသား
နန်းဒေဝီသား

Plot
Aung
c. 4

နန်းဒေဝီသင်္ဃာ

■ ကျော်မင်းနိုင်

မြန်မာနိုင်ငံ၏မြောက်ပိုင်း ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းဒေသသည် တောင်တန်းကြီးများ၊ တောနက်ကြီးများဖြင့် စိမ်းစိမ်းစိုစို ညိုညိုမှိုမှိုခိုင်ခိုင်။

ပတ်ဝန်းကျင် ကြည့်လေရာမြင်ကွင်းမှာ တောင်မြင့်ကြီးတွေ မိုးယံသို့ ထိုင် ထိုးထွက်အုပ်မိုးထား၏။ တောင်မြင့်ကြီးတွေအကြား မြေပြန့်လွင်ပြင်၌ စိုက်ခင်းကြီးအချို့ ရှိနေပြီး၊ ထိုစိုက်ခင်းကြီးတွေအစပ် တောင်ဆင်ခြေလျှောတွင် ရွာကလေးတစ်ရွာကို မြင်ကြရမည်ဖြစ်သည်။

ရွာကလေး၏ အမည်မှာ “ကုန်းကြမ်းရွာ”။

နာမည်နှင့်လည်း ‘လိုက်လျှောညီထွေ ရှိလှပါပေသည်။’ တောင်တန်း ဆင်ခြေလျှောတွင် တည်ထားပြီး စရိုက်ကြမ်း၊ လူကြမ်းများနှင့် သဘာဝ၏ကြမ်းတမ်းမှုကို အန်တုဖက် ဖြိုင်ကာ အသက်ရှင်ရပ်တည်နေကြသူများ ဖြစ်၏။

သူတို့ဒေသကို သက်ဦးစံပိုင်သူရင်များ အုပ်ချုပ်ခဲ့သည်ကို မသိသလို၊ ယခုလိုအချိန်တွင် အင်္ဂလိပ်မင်း၏ ကိုလိုနီကွန်မြူနစ်အုပ်ချုပ်ရေးအောက်တွင် ပိုင်နက်အတွင်း ကျရောက်နေသည်ကိုလည်း မသိ။

သူတို့သိတာက လူမျိုးအုပ်စုအကြီးအကဲ ရွာလူကြီးနှင့် ကုန်းကြမ်းရွာ၏ အရှေ့ဖျား တောင်ခြေရင်းတွင်

သီးခြားခွဲပြီးနေသော “နန်းဒေဝီသခင်မ”ပင် ဖြစ်၏။

ရွာလူကြီး၏အမည်မှာ ဦးကြာမုံ၊ ဦးကြာမုံသည် စိတ်ကြမ်း၊ လူကြမ်း။ ရွာသားအချို့လို စိုက်ပျိုးရေးနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမပြု။ သူ၏မျိုးနွယ်အလုပ်ဖြစ်သော မုဆိုးအလုပ်နှင့် အသက်မွေးသည်။ ဆွေမျိုးအင်အား အသင့်အတင့်ရှိသည်။

တစ်ချိန်က ဤဒေသတစ်ဝိုက်တွင် မင်းမူသောင်းကျန်းလာသော ကိုးတောင်ကျားတစ်ကောင်ကို တစ်ဦးတည်း နှိမ်နင်းသတ်ဖြတ်နိုင်ရာက နာမည်ကြီးလာသည်။

ဦးကြာမုံ သတ်ဖြတ်ခဲ့သော ကျားသည် နယ်နယ်ရရ မဟုတ်။ ထိုဒေသ၊ ထိုပတ်ဝန်းကျင်မှ တောလိုက်မုဆိုး သုံးယောက်ကို စားသောက်မျိုးဖြုတ်ပြီးသား ဖြစ်၏။ တောတောင်အတွင်း ပျားဖွပ်၊ အင်တွဲရွာ ရွာသူရွာသား ဝါးယောက်ခန့်ကိုလည်း ပွဲတော်တည်ပြီးသား။

ရှေးရိုးဓလေ့ အစွဲကြီးသော ဒေသဖြစ်၍ ကိုးတောင်ရှိသော ကျားဆိုးကြီးကို ‘နတ်ကျား’အဖြစ် ယူဆကြောက်ရွံ့နေကြရာမှ မုဆိုးကြီး ဦးကြာမုံ အသက် ၂၅ နှစ်သားအရွယ်မှာ သတ်ဖြတ်နှိမ်နင်း နိုင်ခဲ့ခြင်းပင်။ ထိုနယ်တစ်ဝိုက်တွင် ကျားကိုသတ်နိုင်သူမှာ သူ့ရဲကောင်းဖြစ်၏။

အရွယ်ကောင်း မုဆိုးကြီးကြာမုံ နာမည်ကြီးသွားသည်။ ထိုဒေသတွင် ထင်ပေါ်သည်ထက် ထင်ပေါ်သွားသည်။ သူ့အဖေ ရွာသူကြီး သေဆုံးသွားသောအခါ ရွာလူကြီးဖြစ်လာသည်။

စီးပွားဥစ္စာအားဖြင့် နွားနောက်အကောင် ၅၀ ခန့်ပိုင်ဆိုင်သည်။ သူတို့ဒေသ၏ထုံးစံအတိုင်း မယားခုနစ်ယောက် ယူထားသည်။ ရွှေတွင်းကို တွေ့သော်လည်း ရွှေကိုဝတ်ရကောင်း မှန်းမသိ။

ကျောက်စိမ်းလက်ကောက်၊ ကျောက်စိမ်းပုတီးများကိုမူ ပက်ပက်စက်စက် ဝတ်ဆင်ထားတတ်ကြသည်။ မယားခုနစ်ယောက်တွင် ပထမဆုံး မယားကြီးကမွေးသော ကြာယုံဆိုသော သားကြီးကို အချစ်ဆုံး။ သားကြီး ကြာယုံသည် အသက် ၁၇ နှစ်ရှိပြီ။ နောင်တစ်ချိန်သူ၏ ရွာလူကြီးအရိုက်အရာကို ဆက်ခံရမည်သူဟု ဖခင်ဦးကြာမုံက မျှော်မှန်းထားသည်။

ကုန်းကြမ်းရွာ၏ ဓလေ့ထုံးစံအရ ဘုရားမသိ၊ တရားမသိဖြစ်ကြသော်လည်း ရွာအရှေ့ဖျား တောင်ခြေရင်း၌ တစ်ထီးတစ်နန်း တောင်ကုန်းအထက် စံအိမ်ကြီးတွင် စံမြန်းနေသော နန်းဒေဝီသခင်မ၏ အမိန့်ဩဇာကို မပယ်ရှား ဝံ့ကြခြင်းပင်။

ထိုမှလွဲ၍ တစ်ယူသန်ဆန်တတ်

www.burmeseclassic.com

ကြသည်။ နေရာတကာ အယူသီး တတ်ကြသည်။ တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် အပြု စားခံရသည်။ နတ်ဆရာ၊ မှော်ဆရာ တစ်ယောက်ယောက် ပညာနှင့်လုပ် သည်။ တစ္ဆေသရေဖမ်းစားသည်ဟု အယူရှိကြသည်။

ယုတ်စွအဆုံး သာမန်ဖျားတာ၊ နာတာ၊ ငိုက်အောင့်တာလောက်ပင် စုန်းကဝေတို့ အနှောင့်ပယောဂဟု အယူရှိကြသည်။

ဆေးဝါးသောက်ရကောင်းမှန်း မသိ။ သင့်တင့်လျော်ကန်သော ဆေး ဝါးတိုက်ကျွေးမည့် ဆေးဆရာလည်း ထိုရွာမှာ မနေနိုင်။ သူတို့ရွာသူ၊ ရွာ သားတွေ တလွဲအားကိုးနေကြသည်။

သူတို့အားထားကြသည်က နန်း ဒေဝီသခင်မပင် ဖြစ်၏။

နန်းဒေဝီသခင်မကို ရွာလူကြီး ဦးကြာမုံတို့ အဘိုး၊ အဘွားတွေလက် ထက်ကတည်းက ကိုးကွယ်အားထား ကြသည်မှာ အစဉ်အဆက်ဖြစ်၏။

ထိုနန်းဒေဝီသခင်မ၏ အသက် ကို မည်သူမျှ မခန့်မှန်းနိုင်။

အသက်ရာကျော်လည်း ဖြစ်နိုင် သည်။ ၁၈ နှစ်၊ ၁၇ နှစ်လည်း ဖြစ် နိုင်သည်။ နန်းဒေဝီသခင်မသည် အ သွင်အမျိုးမျိုးနှင့် ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်ကို ပြနိုင်စွမ်းသည်။

သူတို့ ယုံကြည်ထားကြသည်မှာ နန်းဒေဝီသခင်မသည် ဘယ်တော့မှ မသေဘဲ သူတို့ကုန်းကြမ်းရွာကြီးအား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ထားသည်ဟူ၍ ပင် ...။

တစ်ခုသော ညနေခင်းအချိန် နေကွယ်သွားပြီဖြစ်၍ ကုန်းကြမ်းရွာ ကြီးသည် ဝိုင်းပတ်နေသော တောင် ထွတ်ကြားတွင် အမှောင်ရိပ်က အလျင် စလို စိုးမိုးထားခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

ရွာလူကြီးဦးကြာမုံ သူ့မယား ခုနစ်ယောက်နှင့် ကျီစယ်ကလူနေစဉ် ရုတ်တရက် ဦးခေါင်းဝေဒနာ ခံစား လာရကာ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ထိုးကိုက်၍ လာတော့သည်။ ဝေဒနာကိုခံစားနေ ရစဉ် အတောအတွင်းမှာပင် သူတို့ ယုံကြည်အားကိုးရာ နန်းဒေဝီသခင်မ ကို သတိရလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏အားကိုးအား ထားပြုရသော သားအကြီးကောင် ကြာယုံကို ခေါ်လိုက်၏။

“ကြာယုံ ... အဖေခေါင်းတွေ ရုတ်တရက် မခံသာအောင် ကိုက်နေ တယ်။ အဲဒါ နန်းဒေဝီသခင်မဆီသွား ပြီး အသိပေး လျှောက်တင်ပေးစမ်းပါ။ သခင်မက သူ့စံနန်းက နတ်ဘုရား တွေရှေ့မှာ မန်းမှုတ်ပေးရင်လည်း ခံ ယူခဲ့။ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဝါးတစ်ခုခုပေး ရင်လည်း ယူခဲ့ကွာ”

“နေဝင်နေပြီ အဖေရဲ့။ မနက် စောစောသွားရင် မဖြစ်ဘူးလား”

“ငါ့ခေါင်းက မခံမရပ်နိုင်အောင် ကိုက်နေတာကွ။ မနက်ထိအောင်ဆို ရင် ငါသေမှာပဲ။ ငါ့ကို စုန်း၊ တစ္ဆေ တစ်ကောင်ကောင် ဖမ်းစားလိုက် သလား မသိဘူး။ နန်းဒေဝီသခင်မမှ သိမှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ၊ ဒါပေမယ့် နန်းဒေဝီသခင်မက သူ့ဆီကို ဖူးတွေ့ ချင်လို့သွားရင် အပေါင်းအပါမပါ။ တစ်

ယောက်တည်း လာရမယ်လို့ အမိန့် ထုတ်ထားတယ် မဟုတ်လား”

“အေးလေကွာ၊ ဒီအမိန့်က ငါ တို့ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက ထုတ် ထားတဲ့အမိန့်ပဲ။ နေကြီးရက်ကြီး သူ အပူဇော်ခံရမယ့် အခါဆိုရင်တော့ သူ စံနန်းကနေ စံနန်းရှေ့ရင်ပြင်ထွက်ပြီး ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ အပူဇော်ခံလေ့ရှိ တာပဲဟာ။ ခုကိစ္စကငါ့ရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိစ္စမို့လို့ မင်းကိုလွှတ်ရတာ ပေါ့”

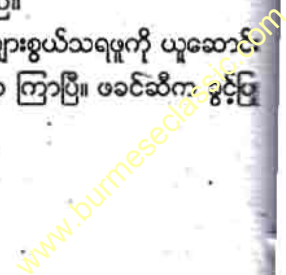
“ကျွန်တော်က တစ်ခါမှ နန်းဒေ ဝီသခင်မဆီကို မသွားဖူးတော့ အဖော် တစ်ယောက်လောက် ခေါ်သွားချင် တယ်”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စ အတွက် တခြားအဖော်ခေါ်လာတာမျိုး နန်းဒေဝီသခင်မက မကြိုက်ဘူးလေ သားရဲ့။ ဒါကြောင့် သတ္တိရှိပြီး အား ကိုးအားထားပြုရလောက်တဲ့ သားကြီး ကို အဖေရွေးပြီး လွှတ်ရတာပေါ့ သား ရယ်။ ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ သားအတွက် သတ္တိတွေတိုးပြီး ရဲဆေးတွေတင်ပေး မယ့် အဖေရဲ့အဆောင် ခေါင်းဆောင်း ‘ကျားစွယ်သရဖူ’ကို ဆောင်းသွားဖို့ ကွယ်”

ရွာလူကြီး ဦးကြာမုံက ပြောရင်း ခေါင်းရင်းစင်ပေါ်မှာ တင်ထားသည့် သူ၏ အဆောင်အယောင် ကျားစွယ် သရဖူကို ယူ၍ပေးသည်။

သားဖြစ်သူ ကြာယုံက ရိုသေ စွာလှမ်းယူပြီး သူ့ခေါင်းမှာဆောင်း လိုက်သည်။

ဒီကျားစွယ်သရဖူကို ယူဆောင် ချင်နေတာ ကြာပြီ။ ဖခင်ဆီက ခွင့်ပြု

ချက်မရသေး၍ သူ့မဆောင်းဘဲ နေရခြင်းဖြစ်သည်။

ကျားစွယ်သရဖူကို သူတို့နယ်မှာ တော်ရုံတန်ခိုးရုံလူ မဆောင်းနိုင်။ ကျားစွယ်သရဖူသည် သတ္တိရှိခြင်းအမှတ်အသား။ ရဲရင့်ခြင်း သင်္ကေတ။ တော်ရုံလူမဆောင်းနိုင်။ သာမန်နေရာများတွင်လည်း ဆောင်း၍မရ။ ဆောင်းခွင့်မပြု။

အခမ်းအနားကြီးတွေနှင့် အရေးအကြောင်းရှိပါမှ ဆောင်းနိုင်သည်။

သို့သော် ကျားကို ကိုယ်တိုင် မသတ်ဖူးဘဲ ဆောင်းလို့မရ။ ကိုယ်တိုင် ကျားနှင့်ရင်ဆိုင်သတ်မှ ဆောင်းနိုင်သည်။ ကျားစွယ်သရဖူ ဆောင်းရသူမှာ ခေါင်းဆောင်အကြီးအကဲဆောင်း ကျားစွယ်သရဖူနှင့် ရိုးရိုးသာမန်သတ္တိရှင် သူရဲကောင်းဆောင်းသော ခေါင်းဆောင်း နှစ်မျိုးခွဲခြားထားပါသေးသည်။

နယ်ပိုင်ရွာလူကြီးက သူ့သတ်ခဲ့သော ကျား၏ဦးခေါင်းကို အရိုးထုတ်၍ ဦးခေါင်းလိုက်မပျက် ရိုးရာဆေးစိမ်ပြီး အခြောက်ခံကာ ဆောင်းလေ့ရှိသည်။ နယ်ပိုင်ရွာလူကြီးထက် နိမ့်သော သူရဲကောင်းတွေကမူ ကျားထက်မှ အရိုးထုတ်၊ ကျားအရေခွံခေါင်းပတ်ပတ်ရသည်။

ထိုကျားလက်ရေခွံ ခေါင်းပတ်၏ ခွေတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သူ့သတ်ခဲ့သော ကျား၏အစွယ်ကို တပ်ဆင်ကာ ဆောင်းတတ်ကြသည်။ ယနေ့အထိ ကျားကောင်းတောင်ကြား ကုန်းကြမ်းရွာများတွင် တစ်နယ်လုံးတွင် ကုန်းကြမ်းရွာလူကြီး ဦးကြာမုံဆောင်းလေ့ရှိသော

ကျားစွယ်သရဖူမှ ကျားစွယ်လောက်ကြီးသည့် အစွယ်မပေါ်သေး၍ ကုန်းကြမ်းလူကြီး ဦးကြာမုံ ထိုနယ်တစ်ဝိုက်မှ အခြားရွာသူကြီးများကပင် လေးစားရိုသေသမှု ပြုကြရသည်။

ရွာတစ်ရွာတွင် သူရဲကောင်းဘယ်နယောက်ရှိသည်ကို ကျားလက်ဖျံရေခွံ ကျားစွယ်ခေါင်းပတ် ဘယ်နည်းရှုမရှိနှင့် တိုင်းတာပြသည်။ ထိုအထဲမှာ ကျားခေါင်းသရဖူ ဆောင်းထားသော ဦးကြာမုံက အချုပ်။

သို့သော် ထိုနယ်တစ်ဝိုက်တွင် တန်ခိုးထွားသော နန်းဒေဝီသခင်မ၏ သြဇာအာဏာကိုမူ မကျော်လွှားနိုင်။

အစစအရာရာ နန်းဒေဝီသခင်မ၏ သြဇာအာဏာက သက်ရောက်လွှမ်းမိုးထားနိုင်သည်။ ဖယ်ရှားတွန်းလှန်ခြင်းငှာ မစွမ်းကြ။ ဖယ်ရှားတွန်းလှန်ရန်လည်း မည်သူမျှ မတွေးရဲကြ။ နန်းဒေဝီသခင်မကိုသာ ယုံစားအားထားကြသည်။

ရွာလူကြီးဦးကြာမုံ သားကိုခေါ်ပြောရင်းက ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ စူးစူးနှင့်နှင့် ခံစားလိုက်ရ၍ ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် နှိပ်လိုက်လေသဖြင့် သူ့အနီးမှ မယားတွေက ဦးကြာမုံ၏ဦးခေါင်းကို ဝိုင်းဝန်း နှိပ်သူနှိပ်၊ ခြေထောက်ကို နှိပ်သူနှိပ်နှင့် ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ထိုအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး သားဖြစ်သူ ကြာမုံ ဆိုင်းငံ့၍ မနေနိုင်တော့။

သူ့အဖေရွာလူကြီး စံမြန်းရာတ်နန်းကြီးမှ သူ့လက်စွဲ လှံတံကို ဆွဲ၍ အမြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

တဲနန်းအပြင်မှာ မှောင်နေလေပြီ။

ကြာမုံသည် ဖခင်ကြီးဦးကြာမုံ၏ သွေးပါသူဖြစ်၍ ဘာကိုမျှကြောက်ရွံ့တတ်သူ မဟုတ်။ တုံးတိုက်တိုက်၊ ကျားကိုက်ကိုက် အားလုံးကိုရင်ဆိုင်ရဲသူ။ သူတို့ရွာ ကုန်းကြမ်းတစ်ဝိုက်တွင် ဘယ်လိုလူမျိုးနှင့်မဆို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်ဝံ့သည်။

ထိုခေတ်ထိုအခါ ဤဒေသမှာ နိုင်ရာစား၊ ရဲသူမင်းမူ လေ့လွှမ်းမိုးထားသည်။ လူကြီးလူငယ် သိပ်ရွေးနေခြင်းမရှိ။ လူမျိုးနွယ်တစ်ခုကို ကြီးစိုးအုပ်ချုပ်ထားသော လူကြီးကို အခွင့်သင့်လျှင် စိန်ခေါ်တိုက်ခိုက်နိုင်သည်။ အနိုင်ရသူသည် ရှုံးသွားသော မျိုးနွယ်စု၏ အကြီးအကဲနေရာကို ဆက်ခံအုပ်ချုပ်သည်။

ကြာမုံသည် သူ့ဖခင် ဦးကြာမုံကိုသာ စိန်ခေါ်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုခဲ့ပေမယ့် တခြားရွာမှ ရွာသူကြီးများကို စိန်ခေါ်တိုက်ခိုက် အနိုင်ယူထားသူဖြစ်၏။ သူနှင့် ရွယ်တူတန်းတူ နောက်တက်လူတွေပင် ကြာမုံကို ကြောက်ကြသည်။ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မည့်သူမရှိ ဖြစ်နေသည်။ ကြာမုံသည် သူ့အဖေဦး ကြာမုံကဲ့သို့ ၁၃ နှစ်သားအရွယ်မှာပင် ကျားတစ်ကောင်ကို သတ်ဖြတ်နှိမ်နင်းခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ကိုယ်တော် ရင်ဆိုင်သတ်ဖြတ်ခဲ့သော်လည်း သူ့အဖေကဲ့သို့ ကိုးတောင်ကျားမဟုတ်၍ သူ့အဖေ၏စံချိန်ကို မကျော်လွှားနိုင်ခဲ့။ ထိုဒေသမှ သူရဲကောင်း

များနည်းတူ ကျားလက်ဖျံရိုး အရေခွံကို ခေါင်းပတ်၍ ကျားစွယ်ထိုး ခေါင်းဆောင်း ဆောင်းထားနိုင်သည်။

သူတို့နယ်တစ်ဝိုက်မှာမူ ကြာယုံသည် ရဲစွမ်းသတ္တိအရ၌ ကျော်ကြားသူဖြစ်၏။ မှတ်ကျောက်အတင်ခံထားပြီးဖြစ်၏။

ကြာယုံရွာအလယ်ပိုင်း သူ့အဖေရွာလူကြီး စံနန်းတဲအိမ်မှနေ၍ ရွာအနောက်ဘက် တောင်တန်းဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။

ရွာအနောက်ဘက်တွင် တောင်တန်းမြင့်ကြီးတွေရှိသည်။

ထိုတောင်တန်းမြင့်ကြီးတွေ ကြားမှာ နာမည်ကြီး ဟူးကောင်းတောင်ကြားလမ်းရှိသည်။ ထိုတောင်ကြားလမ်းမှ သူ့ဘေးဘိုးတွေ ဤတောင်ကြားလွင်ပြင်သို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြသည်ဟူ၍ သူ့အဖေ၊ သူ့ဘေးဘိုးတွေ ပြောစကားအရ သူသိထားခဲ့သည်။

တောင်ကြားလမ်းသို့ သူ့ရောက်လာသည်။ တောင်ကြားလေသည် အေးစိမ့်စိမ့်ရှိသည်။

အမှန်တော့ သူတို့ဒေသမှာ ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းဒေသဖြစ်၏။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ တောင်တန်းကြီးတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းထားသည်။ 'ပန်သာ' တောင် တန်းနှင့် 'လျော်တန်' တောင်တန်းကြီးတွေ ဝိုင်းပတ်ထားသည်။ စိမ့်မြေ၊ လျှိုမြောင်ချိုင့်ဝှမ်း အရပ်ဖြစ်၍ အလိုလိုနေရင်း အေးစိမ့်နေ၏။

ချိုင့်ဝှမ်းနေရာတွင် စူးထိုးတောင်ယာ စိုက်ပျိုးကြပြီး မြင့်တက်သွားသော တောင်တန်းနှင့် တောထဲတွင် အမဲလိုက်ကြသည်။

ရွာနှင့်အတော် ဝေးကွာလှမ်း

သော တောင်ထွတ်ပေါ်တွင် နန်းဒေဝီသခင်မ၏ စံနန်းတော်ရှိသည်။

နန်းဒေဝီသခင်မစံနန်းသည် သူတို့ကုန်းကြမ်းရွာ၌ သီးခြားတည်နေသလို အခြားသော 'ပလောင်လန်ဘွယ်'၊ 'ပကော'၊ 'ကောင်းတင်' ရွာများနှင့် သီးခြားရှိနေလေသည်။

ယင်းကြောင့် နန်းဒေဝီသခင်မ စံနန်းသည် ကုန်းကြမ်းရွာပိုင်နက်တွင် ရှိနေသည်ဟု ပြော၍မရသလို အခြားသော ရွာပိုင်နက်နှင့် ကင်းလွတ်နေ၏။ သီးခြားရှိနေ၏။

သို့သော် နန်းဒေဝီသခင်မအား ကိုးကွယ်အားထားကြသူများမှာ ဤဒေသတစ်ကြောလုံးလုံးပင်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကောက်သစ်စားချိန်၌ ရွာတွေအားလုံး တညီတညွတ်နှင့် ရွာသူရွာသားတွေ စုံစုံညီညီ နန်းဒေဝီသခင်မ ပူဇော်ပွဲကျင်းပ ပြုလုပ်လေ့ရှိကြသည်။

သည်တော့ နန်းဒေဝီသခင်မသည် ကြာယုံတို့ ကုန်းကြမ်းရွာကြီးတစ်ရွာနှင့်သာဆိုင်သည် မဟုတ်ဘဲ အနီးအနားရွာကြီးတွေနှင့်ပါ ဆိုင်နေသည်။ စပ်ဆက်လျက်ရှိနေသည်။ ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင်တစ်ဝှမ်း လွှမ်းမိုးကြီးစိုးထားသည်ဆိုက မမှား။

ထိုအချိန် ထိုဒေသမှာ နန်းဒေဝီသခင်မသာလျှင် အခရာ။

ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် နန်းဒေဝီသခင်မကိုသာ အားကိုးအားထား ပြုကြသည်။ တစ်ဒေသနှင့် တစ်ဒေသ စစ်မက်ဖက်မြိုင် ထိုက်ခိုက်ကြမည်ဆိုလျှင်လည်း နန်းဒေဝီသခင်မ၏ အဆုံးအဖြတ်ကပင် အဓိကဖြစ်နေပြန်သည်။

ယခုလည်းကြည့်။

နန်းဒေဝီသခင်မ၏ အပြင်နတ်

ကွန်းတွင် ကျားလက်ဖျံရေ ကျားစွယ်ထိုးခေါင်းပတ်နှင့် သူ့ရဲကောင်းသုံးယောက် လျှို့ဝှက်ရောက်ရှိနေသည်။

အပြင်နတ်ကွန်းဆိုတာက နန်းဒေဝီသခင်မနှင့် တိုက်ရိုက်တွေ့ဆုံရခြင်း မဟုတ်ဘဲ၊ မိမိတို့စစ်ရေးစစ်ရာကိစ္စအတွက် ဆုတောင်းဆုယူလုပ်ရာ နတ်ကွန်းဖြစ်၏။

နန်းဒေဝီစံနန်းသို့ တက်သွားရာ တောင်ခြေလှေကားထစ်တွင် ငွေခေတ်လက်ရာဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော နတ်ကွန်ဖြစ်၏။ နတ်ကွန်းအတွင်းမှ ရုပ်တုမှာ နန်းဒေဝီသခင်မသည် မာန်ဖီနေသော ကိုးတောင်ကျားကြီးကို စီးထားလေသည်။

ကျားကြီးက ကြောက်စရာကောင်းသလောက် နန်းဒေဝီသခင်မက တင့်တယ်ချောမော ပြေပြစ်အဆုံးအဆစ်ကျနကာ အလှကြီးလှနေသေးသည်။ နတ်မိမယ်တစ်ပါး အလှသွေးတွေကြွယ်ချင်တိုင်းကြွယ်လျက် ကိုယ်ထင်ပြုနေသည့်နယ်မခြား။ အသက်ထိလွန်းလှသည်။

နတ်ကွန်းရှေ့ ကျောက်သားယစ်ပလ္လင်ပေါ်တွင် ကြွပ်ရွှနေသော ဝက်ပေါက်တစ်ကောင် တစ်ကိုယ်တော်ကင်ကာ ဆက်ထား၏။ ကျောက်သားယစ်ပလ္လင် တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကျွန်းသားယစ်တိုင်တစ်တိုင်စီ စိုက်ထား၏။ တိုင်ထိပ်၌ ဘီလူးလိုသဏ္ဍာန်သရဲသဘက်လိုလို ခေါင်းပြတ်ကြီး ခုစီ ထွင်းထုထားသည်။

ဝက်ပေါက်ကင်၏ရှေ့မှာ ထိုင်ချောင်းထောင်ထား၏။ လုံ့လထောင်ထားရာမှာလည်း နှစ်မျိုးရန်လှံထောင်ခြင်းနှင့် အေးလုံ့လ

ခြင်း။ ရန်လုံထောင်ခြင်းက စစ်မက် ရေးရာ တိုက်ခိုက်ခြင်းမျိုး။ လုံသွားကို မိုးပေါ်ထောင်ထားသည်။ ပစ်လွှတ် ထိုးသတ်တော့မည့်အသွင်။

အေးလုံထောင်ခြင်းက လုံသွား ကို မြေပြင်၌ စိုက်ချထားသည်။ ရန် အန္တရာယ်မပြု။ မရှိတော့သည့်အသွင် မျိုး။ ယခု ထိုသုံးယောက်က လုံသွား မိုးပေါ်ထောင်ထားကြသည်။ ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက် ရန်လိုသည်သဘော။

သူတို့သုံးယောက်မှာ ရွာသုံးရွာ တို့ ကိုယ်စားပြုထားသည့် ကျားလက် ခွံအရေခွံခေါင်းဆောင်း သူရဲကောင်း များဖြစ်ကြသည်။

ဦးကြာမုံ၏ ကုန်းကြမ်းရွာကြီး နှင့်အပြိုင် လူဦးရေများပြားသော ပလောင်ဆွယ်ရွာ၊ ပကောရွာ၊ ကောင်း ထင် ရွာသုံးရွာမှ တက်လူ ကျားလက် ခွံရေခေါင်းဆောင်း သူရဲကောင်း လူငယ်သုံးယောက်။

သူတို့သုံးယောက်ထဲမှာ အတက် ကြဆုံး ကောင်းတင်သူရဲကောင်းက သူတို့၏လျှို့ဝှက်ကိစ္စကို စတင်၍ပြော ဆည်း။

“ငါတို့ရွာ နတ်ဆရာကြီးရဲ့အလို အချိန်အခါကျတဲ့အချိန်မှာ နန်း ဆီသခင်မကို ပူဇော်ပသအမိဋ္ဌာန် ပြီး ဦးကြာမုံကို လုပ်ကြံဖို့ ကုန်းကြမ်း ကို အခု လျှပ်တစ်ပြက်ဝင်ကြရမယ်”

သူတို့မျက်နှာတွေမှာ လောဘ အစတွေကြောင့် ခက်ထန်မာကျောနေ သလို နန်းဒေဝီသခင်မရုပ်တုက ပြုံး ဆဲသယောင်။ သူတို့ဆက်ကပ် ထွန်း ဆဲထားသော ဖယောင်းတိုင်မီးရောင် ကြောင့် မြင်နေရသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ။ လျှို့ဝှက်ကိစ္စ

ဆိုတာ မြန်မြန်ဆန်ဆန် လျှပ်တစ် ပြက် အကောင်အထည်ဖော်နိုင်လေ ကောင်းလေပဲ။ ဒီညပဲ ရုတ်တရက် ကုန်းကြမ်းကိုဝင်စီးပြီး ဒီနယ်တစ်ဝိုက် မှာ တွင်ကျယ်နေတဲ့ ဦးကြာမုံကိုသတ် ပြီး သူ့မယားတွေ၊ သူ့စည်းစိမ်တွေကို အပိုင်သိမ်းရမယ်”

ပကောသူရဲကောင်း၏ စကား ကို ပလောင်ဘွမ်သူရဲကောင်းက တွေး တွေးဆဆ ဝင်၍ပြောသည်။

“မင်းက ဦးကြာမုံတစ်ယောက် တည်းကိုချည်း တွက်ပြီး ပြောနေတာ ကိုး။ သူ့သား ကြာယုံဆိုတဲ့ကောင် ရှိ သေးတယ်။ ကြာယုံဆိုတဲ့ကောင်လေး ဟာ ငယ်သာငယ်တာနော်။ သူ့အဖေ ဦးကြာမုံလိုပဲ အဆိပ်ရှိတယ်။ လူသာ ငယ်ပေမယ့် မြွေမွှေးလို ပိုပြီးအဆိပ် ပြင်းမယ့် ကောင်လေးကွ”

“ဒီအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့။ မင်း တို့နှစ်ယောက် ဦးကြာမုံရဲ့တဲနန်းကို သွားတဲ့အချိန်မှာ သူ့သားကြာယုံရဲ့ တဲကို ငါအရောက်သွားပြီး ကြာယုံကို သတ်ပြီးသားအချိန် ဖြစ်နေရမှာပေါ့”

ပကောက ကောင်းတင်နှင့် ပယောင်ဘွမ်တို့ကို ကျိန်းသေဒက်ထိ သူ့အစီအစဉ်ကို အကွက်ကျကျ ပြော လိုက်သည်။

“ဝေါ ... ဝရော ... ဒေါက်” ထိုစဉ် ငလျင်မလှုပ်၊ တဲနန်း မယိုင်ဘဲ သူတို့ဆောင်ထားသော လုံ တံသုံးချောင်းစလုံး ထောင်ထားရာက နေ လဲကျသွားလေ၏။

ရှေ့စဉ်နောက်ဆက် သူတို့သုံး ယောက် ထွန်းညှိပူဇော်ထားသော ဖယောင်းတိုင်သုံးတိုင်မှာ မုန်တိုင်း မလှာ၊ လေပြင်းမတိုက်ဘဲ ဟုတ်ခနဲ

ဟုတ်ခနဲ ဟုတ်ခနဲ သုံးတိုင်စလုံး တစ် တိုင်ချင်း စိကာစဉ်ကာ ရုတ်တရက် ငြိမ်းလျက် မှောင်ကျသွားလေ၏။

သူတို့ သုံးယောက်သားအတွက် ထိုအဖြစ်ကား မယုံကြည်နိုင်စရာ၊ အံ့ဩစရာအဖြစ်။ မကောင်းသော အတိတ်နိမိတ်။

ထောင်ထားသော လုံတံများလဲ ကျလျှင် ...

ပူဇော်ပသထားသော ဆီမီး ဖယောင်းတိုင် ရုတ်တရက်ငြိမ်းသွား လျှင် ...

“တို့ရဲ့ တိုက်ပွဲဝင်လုံတွေ လဲကျ ပြီး အမိဋ္ဌာန်ဖယောင်းတိုင် ငြိမ်းသွား တာဟာ တို့အကြံအစည် မအောင်မြင် တော့မယ့် နိမိတ်ပဲ”

“ဝိုး ...”

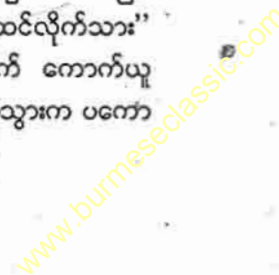
“ဒုတ် ...”

“အား ...”

လုံသွားက ပကော၏ရန်ညွန့်ကို ထုတ်ချင်းခတ် အရှိန်ပြင်းစွာ စူးဝင် သွားသလို ပကောနေရာမှာတင် ခွေ လဲကျသွား၏။

မှောင်ထဲတွင် ရန်သူရောက်လာ ပြီကို ကောင်းတင်ကော ပလောင်တို့ပါ သိလိုက်သဖြင့် ကျောက်သား ယစ် ပလ္လင်ရှေ့မှာ လဲကျသွားသော လုံတံ များကို အမှောင်ထဲမှာပင် စမ်း၍ ကောက်ယူလိုက်ကြသည်။

“လုံတွေတွေ လဲကျသွားက တည်းက တို့အစီအစဉ် မအောင်မြင် ဘူးဆိုတဲ့ နိမိတ်လို့ ထင်လိုက်သား” သူတို့နှစ်ယောက် ကောက်ယူ နေချိန်မှာ ရန်သူ၏လုံသွားက ပကော

၏ခန္ဓာကိုယ်ကနေ နုတ်ယူပြီးဖြစ် သလို ကုန်းကောက်နေသောပလောင် ၏ နောက်ကျောကို ဒုတိယအချက် အနေနှင့် ထိုးစိုက်ဝင်ပြီးသား။

“စွပ် ...”

“အီး ...”

စူးစူးနစ်နစ် အော်ဟစ်သံနှင့် အတူ ပလောင်အသက်ပျောက်သွား စဉ် နောက်ဆုံးကျန်ရစ်သော ကောင်း တင်က သူ့လှံချက် မိမိရရနှင့် မှောင် ထဲမှပေါ်လာသော ရန်သူကို တုံ့ပြန် တိုက်ခိုက်နိုင်တော့သည်။

သို့သော် ကောင်းတင်၏ လှံ ချက် မှောင်ထဲက ရန်သူအတွက် လေ ထဲမှာ ဝေ့ယမ်းသလို ဖြစ်သွားပြီး ကောင်းတင်၏လည်တိုင်ကို ရန်သူ၏ လှံသွားက ထုတ်ချင်းခတ်သွားလေ သည်။

ထိုအခါကျမှ လျင်မြန်လွန်း သော မှောင်ထဲက ရန်သူမှာ မည်သူ မည်ဝါဖြစ်သည်ကို ကောင်းတင် မသေဆုံးမီအချိန်ပိုင်းကလေးမှာ သိ ခွင့်ရသွားသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား မင်း တို့က ငါ့အဖေကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ ကြံစည်တိုင်ပင်နေတာကို ငါသခင်မ နတ်ကွန်းအပြင်က ကြားပြီးသားကွ။ ဒီတော့ မင်းတို့လက်မဦးခင် ငါက မင်း တို့ကို အရင်ရှင်းပစ်ရတာပေါ့။”

ကြာယုံ၏ ကြောက်ခမန်းလိလိ အသံကို ကောင်းတင် နောက်ဆုံး ကြားလိုက်ရပြီး အသက်ပျောက်သွား ၏။ သို့သော် ကြာယုံအတွက် ရန်မီး က ငြိမ်းမသွားပါ။

“ဝှစ် ...”

“ဒေါက် ...”

ကြာယုံခေါင်းမှာ ဆောင်းလျက် ပါလာသော သူ့အဖေ ဦးကြာမုံ၏ ကျားခေါင်းသရဖူကို မြားသွားတစ် ချက် ထိုးဖောက်ပြီး ကျားခေါင်းသရဖူ ပြုတ်ထွက်သွားကာ ယဇ်ပူဇော်ရာ ကျွန်းသားတိုင်ကြီးတွင် မြားတံနှင့် အတူ သွားရွှံ့စိုက်ဝင်နေသည်ကို အလင်းမှိန်မှိန်ကြားမှာ ကြာယုံ တွေ့ လိုက်ရ၏။ သူ့အတွက် ရန်သူမကုန် သေးပါလား။

ရန်သူက အဝေးပစ်လက်နက် မြားကို သုံးပြီးခွာတော့ ကျန်နေသော ရန်သူကို လျော့တွက်လို့မဖြစ်တော့ ပြီ။ ကြာယုံ သူ၏လက်စွဲတော် လှံတံ ကို ဝေ့ယမ်းလျက် မြားတံလာရာလမ်း ကြောင်းဖြစ်သော အနောက်ဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ လှည့်လိုက်သည်။

လက်ထဲမှလှံတံကို အသင့်ပစ် လွှတ်တော့မည့်အနေအထား။

ထိုအခိုက် အမှောင်ထုကြား အလင်းရောင် ခပ်ပါးပါးလေးကြားက ကြော့ရှင်းလှပ အချိုးအစားကျနသော မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ လိုက်ရလေသည်။

ထိုမချောလေး သူမ၏ လှပ ချောမောလွန်းသော အလှတော့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော လူသတ် လက်နက် မြားညှို့အသင့်ပစ်လွှတ်ရန် အနေအထား။

အမှန်က ခြေမြန်လက်မြန်ရှိလှ သော ကြာယုံက သူ့လက်ထဲမှ လှံတံ ကို နောက်မှရန်သူဖြစ်သူ မိန်းမချော လေးဘက်အလှည့် တစ်ပြိုင်နက် လက် ဦးမှုယူပြီး ပစ်လိုက်ရန်ဖြစ်၏။

သို့သော် ကြာယုံမှာ ခါတိုင်းလို ခြေမြန်လက်မြန် မလုပ်လိုက်နိုင်ပါ။

မိန်းမချောလေး၏ သူမတူ အောင် နတ်မိမယ်လေးတစ်ပါးလို ချောမောလှပလွန်းသောအလှကြောင့် သူ၏စွမ်းအားတွေကို ညှို့ယူဖမ်းစား သလို ခံစားရပြီး တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ရန် မေ့လျော့သွားချေပြီ။

“မင်း ... မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ငါ ဘယ်သူဆိုတာ အရေး မကြီးပါဘူး။ မင်း ဒီနေရာကနေ မင်း ရဲ့ရွာ ကုန်းကြမ်းကိုပြန်ဖို့ပဲ အရေးကြီး တယ်”

နတ်မိမယ် မိန်းမချောလေးမှာ ကြာယုံနှင့် မတိမ်းမယိမ်း ငယ်နုသော အရွယ်မို့ ကြာယုံ မင်းနဲ့ငါသာ ပြော လိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ မဝံ့မခဲ ကြီးဖြစ်နေ၏။

ဒါပေမယ့် ပြောဆိုသုံးနှုန်းမိပြီးမှ မထူးတော့ပြီ။

“မင်းက ငါ့ကို ကုန်းကြမ်းပြန်ဖို့

အမိန့်ပေးနေရအောင် ဘယ်သူလဲ အဲဒီလို အမိန့်ပေးနိုင်ခွင့် မင်းမှာ ရှိ လို့လား”

“မင်းဆောင်လာခဲ့တဲ့ မင်းအဖေ

ရဲ့ ကျားစွယ်သရဖူခေါင်းဆောင်းရဲ့ အခြေအနေကိုကြည့်ရင် မင်းကို ဒီလို မေးခွင့် မကြိုကတည်းက ငါ့မြားချက် နဲ့ အသေသတ်လိုက်နိုင်တယ်လို့ မင်း မတွေးမိဘူးလား။ မင်းကို သတ်နိုင် ပါလျက်နဲ့ မသတ်ဘဲ ချမ်းသာပေးခဲ့ ကတည်းက မင်းအသက်ကို ငါပိုင် ထားခဲ့ပြီဆိုတာ မင်းသိရမှာပေါ့”

မိန်းမချောလေး၏ စကား ကြောင့် သူ့စိတ်ကိုသူ လျော့ချလိုက်ရ သည်။

ဟုတ်သည်လေ။ မိန်းမချော လေးက သူ့ကို ဒီနေရာမှာတင်ပဲ

လက်ဦးမူသတ်မည်ဆိုက သတ်လိုက် နိုင်သည်။ သူ မိန်းကလေးကို အထင် မသေးရဲ့။ လျှော့မတွက်ရဲတော့။

ဒါပေမယ့် သူက ပင်ကိုအားဖြင့် သတ္တိနည်းသူ မဟုတ်။

သို့သော် လေသံကတော့ ပြောင်း သွားလေပြီ။

“ကျုပ်အသက်ကို သတ်နိုင်ပါ လျက်နဲ့ မသတ်တဲ့အတွက် ခင်ဗျား ကျုပ်အသက်ကို ပိုင်တယ်လို့ ပြော နေကတည်းက ကျုပ်မှာ ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိတွေ ကျဆင်းသွားသလိုပဲ။ အဲဒီအတွက် ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်လိမ့်မယ်လို့ မအောက်မေ့လိုက်ပါနဲ့။ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားလက်ထဲက နောက်ထပ်မြား တစ်ချောင်းနဲ့သာ အသေသတ်လိုက် ထာကမှ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ကျေးဇူး တင်ဦးမယ်”

“ဪ... မင်းကလည်း မင်း အဖေလို သတ္တိခဲလေးပဲ။ ငါ့နယ်မှာ ဒီလိုသတ္တိခဲလေးပေါ်လာတော့ ငါ့ အတွက် တအားပဲ။ ကဲ ... ရှိပါစေ တော့။ မင်းကို ငါအမိန့် ပေးနေတယ်။ မင်း ဒီကနေပြန်ပေတော့”

“ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း ခင်ဗျားစကားတွေက တစ်ဆင့်မြင့်လာ ပြန်ပြီ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုအမိန့်ပေး နေရအောင် ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ။ ကျုပ် နန်းဒေဝီသခင်မနဲ့ တွေ့ရအောင် ဆက်ခဲ့တာ။ ကျုပ်အဖေ ခေါင်းကိုက် ဩဝေဒနာ ပျောက်ကင်းရေးအတွက် နန်းဒေဝီသခင်မနဲ့တွေ့တဲ့ ကျုပ်မပြန် နိုင်ဘူး”

“ဒီမှာ မောင်ကြာယုံ၊ မင်းကို

ပြန်ခိုင်းနေတာကို မင်းပြန်တော့လေ။ မင်းအဖေ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ အပြင်း အထန်ခံစားရအောင် စောစောက မင်းသတ်လိုက်တဲ့ သုံးကောင်ရဲ့ အခါ ပေးနတ်ဆရာက စီရင်ပေးလိုက်တာ ငါသိတယ်။ ခုတော့ အဲဒီဝေဒနာ မင်း အဖေမှာ ပျောက်ကင်းသွားပါပြီ။ မင်း ရွာကို ပြန်ပေတော့”

မိန်းမချောလေး ပြောဆိုသုံးနှုန်း ပုံ စကားရပ်အနေအထားကြောင့် ကြာယုံ၏နှုတ်မှ အံ့အားတသင့် စကား လုံးတွေ လွင့်ထွက်သွားလေသည်။

“ဟင် ... ခင် ... ခင်ဗျား ဒါ... သိပြီး ဒီလိုတွေပြောနိုင်ရအောင် ခင် ... ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ။ နန်း... နန်းဒေဝီသခင်မ ... လား”

“မင်း ယူဆချင်သလို ယူဆပေ တော့။ တစ်ခုတော့ မင်းသိဖို့က နန်း ဒေဝီသခင်မဟာ ကိုယ်ပွားပေါင်းများ စွာ ရှိတယ်ဆိုတာပဲ။ သူ့နယ်ပယ်မှာ မတရားမှုကို ဘယ်တော့မှ ကြည့်မနေ တတ်ဘူးကွဲ့။ ကဲ ... ကဲ ... ကျွန်း သားယဇ်တိုင်မှာ မြားချက်နဲ့စိုက်ဝင် နေတဲ့ မင်းအဖေရဲ့ ကျားစွယ်သရဖူကို နုတ်ယူပြီး ပြန်ပေတော့”

အဲဒီစကားအဆုံး အရောင်ပါးပါး ကြားမှ နတ်မိမယ်အချောအလှ မှန်မှန် ဝါးဝါး ခပ်ပါးပါးလေးကတစ်ဆင့် ပျောက်ပြယ်၍သွားသည်မှာ ကြာယုံ အဖို့ အိပ်မက်ပမာအလား။

ကျော်မင်းနိုင်

ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်းရတနာဒိပ် ရွှေအလင်းတိုင်

ပဋ္ဌာန်းဆက် အားကောင်း ၍ လူ့ဘုံလောကတွင် ကျင် လည်နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ပါရမီရှင်များအတွက် အားထား စရာ ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်း ရတနာဒိပ် ရွှေအလင်းတိုင် ပေါ်ထွက်လာ ပါပြီ။

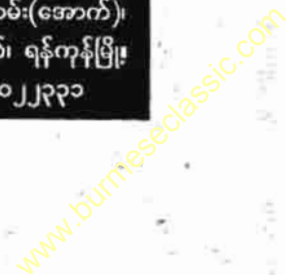
ဤသို့ ပေါ်ထွက်ရအောင် လည်း ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်းကျင့်စဉ် ကို အဓိဋ္ဌာန်တင် သမထစွမ်း အင်ဖြင့် စီမံ၍ထားသဖြင့် ပါရမီ ရှင်များ လိုအပ်သော ကိစ္စအဝဝ ကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါလိမ့် မည်။

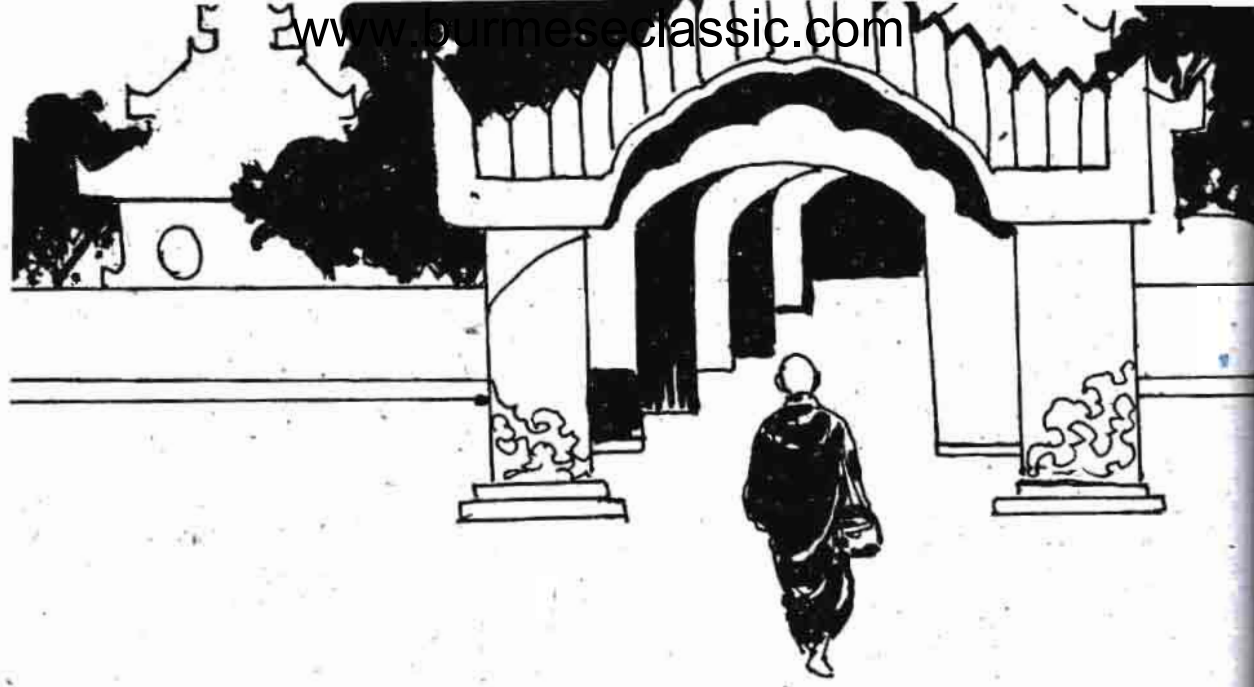
အထူးသဖြင့် လျှိုဂှက်စိမံ ထားသော ဂမ္ဘီရပစ္စည်းတစ်မျိုး နှင့် တွဲဖက်၍ စီမံထားပါသည်။ အသေးစိတ်သိလိုသူများ လူ ကိုယ်တိုင်ကြွရောက်၍ မှာယူ နိုင်ပါသည်။

— ဆက်သွယ်ရန် —

ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတိုက်

အမှတ်(၂၇)၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း- ၀၉-၂၅၁၀၂၂၃၃၁

သာသနာ့ဂန္ထဝင်မြောက် တိုင်းကြီးများ

ပုဂ္ဂိုလ်နေရာ

(က)

ပြောင်းလဲခြင်းတရားသည် အရာရာပေါ်မှာ လွှမ်းမိုးဆဲပင်ဖြစ်၏။ သက်ရှိသတ္တဝါတွေသာ ပြောင်းလဲခဲ့ကြသည်မဟုတ်။ ပြုပြင်စီရင်နေသော သဘောသဘာဝဖြစ်သည့် သင်္ခါရတရားတို့သည်သာ ပြောင်းလဲကြသည်မဟုတ်။ လူတို့နေထိုင်ရာ ဩကာသလောကကြီးသည်လည်း အစဉ်ထာဝရပြောင်းလဲနေသည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ ဟိုးယခင် နှစ်ပေါင်းများစွာက ကုန်းမြေသေများ ယခု ပင်လယ်ထဲငုပ်လျိုးသွားကြသည်။ ဟိုတုန်းက ပင်လယ်ရေပြင်ဖြစ်ခဲ့သော ဒေသနေရာများမှာလည်း ယနေ့မျက်မြင် ကုန်းတွင်းလွင်ပြင် ဖြစ်နေလေသည်။

သဘာဝတရားတို့၏ ပြောင်းလဲမှုများဖြစ်သည်။ လက်တွေ့ မျက်မြင်အားဖြင့် ပြောရသော် စုနာမီခေါ် ငလျင်ကြီးလှုပ်ခဲ့စဉ်က ရေပြင်အချို့သည် ကုန်းမြေဖြစ်သွားပြီး ကုန်းမြေ

ဒေသအချို့မှာ ပင်လယ်ပြင်ထဲ ရောက်ရှိသွားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘာမျှကြာလိုက်သည်မဟုတ်ပါ။ နှစ်ပရိစ္ဆေဒတွေမြောက်မြား စွာကြာရှည်လာသောအခါ ရေမြေသဘာဝ အနေအထားများ ပြောင်းလဲသွားတတ်ကြသည်မှာ မဆန်းပါ။ သဘာဝတရားပင်ဖြစ်ပါသည်။

ရေမြေဒေသအနေအထားသာ ပြောင်းလဲသွားကြသည် မဟုတ်သေး။ အခေါ်အဝေါ် ပညတ်တွေကလည်း ခေတ်အခြေအနေအရ ပြောင်းလဲသွားကြသည်။ အမည်နာမ ပြောင်းလဲကြရာ၌ ထိုတိုင်းပြည်၊ ထိုဒေသ၌ စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ကြသော မင်းမိုးရာဇာတို့၏ အပေါ်၌လည်း မူတည်လေသည်။ တစ်မင်းပြောင်း တစ်မည်ဖြစ်ခဲ့ရသော သာဓကများလည်း သမိုင်းတွင် အထင်အရှားရှိခဲ့ပါ၏။

ဂန္ထဝင်မြောက် ဗုဒ္ဓစာပေတို့၌ တိုင်းကြီး သောဋ္ဌသ

တိုင်းကြီး ကေဝိသဟူ၍ အထင်အရှားရှိခဲ့သည်။ တိုင်းကြီး သောဠသဟူသည် တိုင်းကြီး ၁၆ တိုင်းကို ခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်ပြီး တိုင်းကြီး ကေဝိသဆိုသည်ကား တိုင်းကြီး ၂၁ တိုင်းကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

နှင့် မဇ္ဈိမပဏ္ဍာသ အဋ္ဌကထာ စာ ၂၅ တို့၌လည်း တိုင်းကြီး သတ္တရသ (တိုင်းကြီး ၁၇ တိုင်း) လာရှိသေးကြောင်း သိရပါသည်။

တိုင်းကြီး ၁၆ တိုင်း

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်လာ တိုင်းကြီး ၁၆ တိုင်းမှာ... (၁) အင်္ဂတိုင်း၊ (၂) မဂဓတိုင်း၊ (၃) ကာသိတိုင်း၊ (၄) ကောသလတိုင်း၊ (၅) ဝဇ္ဇီတိုင်း၊ (၆) မလ္လတိုင်း၊ (၇) စေတီယတိုင်း၊ (၈) ဝံသတိုင်း၊ (၉) ကုရတိုင်း၊ (၁၀) ပဉ္စလတိုင်း၊ (၁၁) မဇ္ဈိတိုင်း၊ (၁၂) သုရသေနတိုင်း၊ (၁၃) အဿကတိုင်း၊ (၁၄) အဝန္တီတိုင်း၊ (၁၅) ဂန္ဓာရတိုင်း၊ (၁၆) ကမ္မောဇတိုင်းတို့ ဖြစ်သည်။

ဤတိုင်းကြီးတို့သည် ဗုဒ္ဓစာပေများကို ဖတ်ရှုလေ့လာကြသူတိုင်း မလွဲမသွေ တွေ့ရှိရမည်ဖြစ်ပေသည်။ စာလာပေလာ တိုင်းကြီးများဖြစ်၍ သိသင့်သိထိုက်သဖြင့် ရှာဖွေတင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆက်လက်၍ ဆင်တူရိုးများ၊ မူကွဲတိုင်းကြီးများကိုလည်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုကြည့်ပါဦး။

တိုင်းကြီး ၁၇ တိုင်း

(၁) အင်္ဂတိုင်း၊ (၂) မာဂဓတိုင်း၊ (၃) ကလိင်္ဂတိုင်း၊ (၄) ကာသိယတိုင်း၊ (၅) ကောသလတိုင်း၊ (၆) ဝိဇ္ဇီတိုင်း၊ (၇) မလ္လတိုင်း၊ (၈) စေတီယတိုင်း၊ (၉) ဝံသတိုင်း၊ (၁၀) ကုရတိုင်း၊ (၁၁) ပဉ္စလတိုင်း၊ (၁၂) မစ္ဆတိုင်း၊ (၁၃) ဆူရသေနတိုင်း၊ (၁၄) အဿကတိုင်း၊ (၁၅) အဝန္တီယတိုင်း၊ (၁၆) ယောနကတိုင်း၊ (၁၇) ကမ္မောဇတိုင်းတို့ ဖြစ်သည်။ တိုင်းကြီး ၁၆ တိုင်းနှင့်တူသော တိုင်းများရှိသလို မတူသော တိုင်းများလည်း ပါဝင်နေသည်ကို သတိပြုပါ။

ဤတိုင်းကြီး ၁၇ (သတ္တရသ) တို့သည် တိကနိပါတ် အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိ ၂၃၁၊ အဋ္ဌကနိပါတ် အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိ ၈၁၊ ၈၅ နှင့် စူဠနိဒ္ဒေသပါဠိ ၁၅ တို့၌ လာရှိပါသည်။

ထို့ပြင် ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာ ဒုတိယအုပ်၊ စာ ၄၆

တိုင်းကြီး ၂၁ တိုင်း

တိုင်းကြီး ကေဝိသခေါ်တိုင်းကြီး ၂၁ တိုင်းတို့မှာ (၁) ကုရတိုင်း၊ (၂) သက္ကတိုင်း၊ (၃) ကောသလတိုင်း၊ (၄) မာဂဓတိုင်း၊ (၅) သီပီတိုင်း၊ (၆) ကလိင်္ဂတိုင်း၊ (၇) အဝန္တီတိုင်း၊ (၈) မဇ္ဈာလတိုင်း၊ (၉) ဝဇ္ဇီတိုင်း၊ (၁၀) ဂန္ဓာရတိုင်း၊ (၁၁) စေတီယတိုင်း၊ (၁၂) ဝင်္ဂတိုင်း၊ (၁၃) ဝိဒဗာတိုင်း၊ (၁၄) ကမ္မောဇတိုင်း၊ (၁၅) မန္တတိုင်း၊ (၁၆) ဘဂ္ဂတိုင်း၊ (၁၇) ဘင်္ဂတိုင်း၊ (၁၈) သီဟတိုင်း၊ (၁၉) ကသိယတိုင်း၊ (၂၀) ကာသိတိုင်း၊ (၂၁) ပဏ္ဍဝတိုင်းတို့ဖြစ်၏။ (မဂဓအဘိဓာန်ကျမ်း)

(၁)

ဗုဒ္ဓသာသနာ ဂန္ဓဝင်၌ စံတင်ထိုက်သော တိုင်းကြီးများရှိသကဲ့သို့ မိမိတို့နေထိုင်ကြရာ ပြည်မြန်မာကြီး၌လည်း တိုင်းကြီး သုံးတိုင်း၊ တိုင်းကြီး ကိုးတိုင်း၊ တိုင်းကြီး ၁၀ တိုင်းတို့အပြင် တိုင်းနှင့်ပြည်နယ်ပေါင်း ၁၄ ခုအထိ ဖွဲ့စည်းတည်ရှိကြောင်း မှတ်သားအပ်ပေသည်။

တိုင်းကြီး သုံးတိုင်း

မြန်မာ့သမိုင်း ရာဇဝင်တို့၌ ထင်ရှားခဲ့သော တိုင်းကြီး သုံးတိုင်းမှာ အောက်ပါတို့ဖြစ်သည်။

၁။ သုနာပရန္တတိုင်း (ဧရာဝတီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်ဖြစ်သော စကု၊ စလင်း၊ ဖောင်းလင်း စသည့်နယ်ပယ်များ၊ ဧရာဝတီမြစ်၏အနောက်ဘက် တောင်ဘက်အရပ်ဒေသများ ဖြစ်သည်။)

၂။ တမ္ပဒီပတိုင်း (ဧရာဝတီမြစ်၏ လက်ဝဲဘက်ကမ်းရှိ နယ်ပယ်ဒေသများ ပုဂံ၊ ပင်းယ၊ အင်းဝ၊ မန္တလေး စသော ဧရာဝတီမြစ်၏ အရှေ့ဘက်ဒေသများ ဖြစ်သည်။)

၃။ ကမ္မဇတိုင်း (အရှေ့ရိုးမတစ်ကြော၊ ရှမ်းပြည်နယ် ဒေသများဖြစ်သည်။)

တိုင်းကြီး ကိုးတိုင်း

နိုင်ငံတော်အုပ်ချုပ်ရေးတွင် လွယ်ကူစေရန် ရှေးမြန်မာ မင်းတို့သည် အောက်ဖော်ပြပါ မြန်မာတိုင်းကြီး ကိုးတိုင်း သတ်မှတ်ကာ တိုင်းမင်းကြီးများခန့်အပ်ထားပြီး အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြ သည်။

- ၁။ ချင်းစိသေသတိုင်း (ဖလမ်းမြို့တွင် ရုံးစိုက်ခဲ့ သည်။)
- ၂။ ကော်သူလေး အထူးတိုင်း (သံလွင်ခရိုင် ဖာပွန် မြို့တွင် ရုံးစိုက်ခဲ့သည်။)
- ၃။ တနင်္သာရီတိုင်း (တောင်ငူ သထုံ မော်လမြိုင်၊ ထားဝယ်၊ မြိတ်ခရိုင်တို့ ပါဝင်သည်။)
- ၄။ ဂျော့ဝတ်တိုင်း (ပုသိမ်၊ ဟင်္သာတ၊ မြောင်းမြ မအူပင်၊ ဖျာပုံခရိုင်တို့ ပါဝင်သည်။)
- ၅။ ရခိုင်တိုင်း (ပလက်ဝ၊ စစ်တွေ၊ ကျောက်ဖြူ၊ သံတွဲခရိုင်တို့ ပါဝင်သည်။)
- ၆။ ပဲခူးတိုင်း (ပဲခူး၊ အင်းစိန်၊ သာယာဝတီ၊ ရန်ကုန်ခရိုင်တို့ ပါဝင်ခဲ့သည်။)
- ၇။ မကွေးတိုင်း (မကွေး၊ သရက်၊ မင်းဘူး၊ ပခုက္ကူ၊ ကန်ပက်လက်ခရိုင်တို့ ပါဝင်သည်။)
- ၈။ မန္တလေးတိုင်း (မန္တလေး၊ ကျောက်ဆည်၊ ရမည်းသင်း၊ မိတ္ထီလာ၊ ခြင်းခြံတို့ပါဝင်သည်။)
- ၉။ စစ်ကိုင်းတိုင်း (စစ်ကိုင်း၊ ရွှေတို၊ ကသာ၊ မော် လိုက်၊ မုံရွာခရိုင်တို့ ပါဝင်သည်။)

(ဤတိုင်းကြီး ကိုးတိုင်း သတ်မှတ်ချက်များမှာ လွတ် လပ်ရေးခေတ်၊ ဖဆပလခေတ်တွင် ဖြစ်သည်။)

တိုင်းကြီး ၁၀ တိုင်း

- (၁) သုနာပရန္တတိုင်း-လယ်ကိုင်း၊ ဖောင်းလင်း (ဖောင်းပြင်) ကလေး၊ သောင်သွပ် စသည်တို့ တည်ရာဒေသ။
- (၂) တမ္ပဒီပတိုင်း-သီပေါ၊ ညောင်ရွှေ၊ မိုးနဲ စသော ဒေသ။
- (၃) ဝိန်တိုင်း(ဝိန်တိုင်း)-ဗန်း၊ ခွေးလုံ၊ စန္ဒာ စသောပြည်များ ရှိရာဒေသ။
- (၄) သီရိခေတ္တရာ ရာမတိုင်း (သရေခေတ္တရာ)- ပန်းတောင်း၊ ဥဒေတရစ် စသောဒေသ။
- (၅) ဝေဝဒ္ဓနတိုင်း-

ကောတုမတီ၊ ဝေဝတီ(ဝေယျဝတီ) စသောဒေသ။ (၆) ရာမ ညတိုင်း-ဟံသာဝတီ၊ ဒဂုံ၊ ဒလ၊ ကုသိမ်(ပုသိမ်)၊ ရောင်ပြ (မြောင်းမြ) မုတ္တမ စသောဒေသ။ (၇) ဟရိဘူဂ္ဂတိုင်း- ငင်းမယ်၊ ဝင်းကျိုက်၊ ကျိုင်း၊ စသောပြည်များရှိရာဒေသ။ (၈) ခေမဝရတိုင်း (ခေမရဋ္ဌတိုင်း)- ကျိုင်းတုံ၊ မိုင်းစည် စသော ပြည်တို့၏ နေရာဒေသများဖြစ်၏။ (၉) မဟာနဂရ တိုင်း - ကျိုင်းရုံ၊ မိုင်းစည် စသောပြည်တို့၏ နေရာဒေသ များဖြစ်၏။

(ရှေးမြန်မာနိုင်ငံတော် မြန်မာဘုရင်များခေတ်က ရာဇ ဝင်တွင်ခဲ့သော တိုင်းကြီးများဖြစ်ပါသည်။)

တိုင်းနှင့်ပြည်နယ် ၁၄ စု

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် (မဆလ)အစိုးရမှ စတင်၍ ပိုင်းခြားသတ်မှတ်ခဲ့သော တိုင်း နှင့်ပြည်နယ်များဖြစ်ပါသည်။

- ၁။ ရန်ကုန်တိုင်း (မြို့တော်-ရန်ကုန်)၊ ၂။ ပဲခူးတိုင်း (မြို့တော်-ပဲခူး)၊ ၃။ ဂျော့ဝတ်တိုင်း (မြို့တော်-ပုသိမ်)၊ ၄။ တနင်္သာရီတိုင်း (မြို့တော်-ထားဝယ်)၊ ၅။ မန္တလေးတိုင်း (မြို့တော်-မန္တလေး)၊ ၆။ စစ်ကိုင်းတိုင်း (မြို့တော်-စစ်ကိုင်း)၊ ၇။ မကွေးတိုင်း (မြို့တော်-မကွေး)၊ ၈။ ကရင်ပြည်နယ် (မြို့တော်-ဘားအံ)၊ ၉။ ကယားပြည်နယ် (မြို့တော်-လွိုင် ကော်)၊ ၁၀။ ကချင်ပြည်နယ် (မြို့တော်-မြစ်ကြီးနား)၊ ၁၁။ ချင်းပြည်နယ် (မြို့တော်-ဟားခါး)၊ ၁၂။ မွန်ပြည်နယ် (မြို့ တော်-မော်လမြိုင်)၊ ၁၃။ ရခိုင်ပြည်နယ် (မြို့တော်-စစ်တွေ)၊ ၁၄။ ရှမ်းပြည်နယ် (တောင်ပိုင်းမြို့တော်-တောင်ကြီး၊ မြောက် ပိုင်းမြို့တော်-လားရှိုး)၊ ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်းလည်း သတ် မှတ်ထားသည်။

ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝပြည့်စုံကြပါစေ။

နမော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

မုံရွာစနစ်

ဆာမူရိုင်းနဲ့ တက်တဲ့ပြဿနာ

စောရန်နင်း(မရမ်းတလင်း)

အဲဒီနှစ် တစ်နှစ်လုံးကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေတာပေါ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အလူးအလဲခံခဲ့ရတာကိုး။

ဒါပေမယ့်လည်း လူညံ့ဆိုတာမျိုးက ကိုယ်အဆင်ပြေလို့ ကောင်းစားသွားတဲ့အခါမျိုး၊ အခက်အခဲက လွန်မြောက်သွားတဲ့အခါမျိုးမှာ ကူညီခဲ့ဖူးတဲ့ သူတစ်ထူးရဲ့ကျေးဇူးကို တုံ့ပြန်ဖို့ သတင်းကောင်းလေး ပြန်ပြောဖို့ကို ဝန်လေးနေတတ်ကြတာမဟုတ်လား။

ကျွန်တော်လည်း အဲဒီခပ်ညံ့ညံ့ လူထဲမှာပါလို့ အခုမှပဲ ဒီအကြောင်းကို ပြောဖြစ်တော့တာပါ။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော်ဟာ ရုံးတစ်ရုံးမှာ တာဝန်ကျပါတယ်။ အမှန်အတိုင်းဆိုရရင် ရုံးရဲ့ပြင်ပက သက်သာချောင်ချိရေး အရောင်းဆိုင်မှာ စာရင်းတွေဘာတွေ လုပ်ရတယ်။

ဒါပေမယ့် ပြဿနာက သိပ်မရှိသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်က အသောက်အစားနဲ့ လောင်းကစားကင်းတာရယ်၊ ရထားအကျိုး ခံစားခွင့်တွေကို မိဘနှစ်ဦးကို ထောက်ပံ့နေတာကြောင့်နဲ့တူပါ။ ကျွန်တော့်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့လူကြီးတွေက သဘောကျကြပါတယ်။

‘မြန်း’ဆို ကျွန်တော့်ရဲ့ အထက်ဦးပြောင်းလို့ နောက်လူကြီးလည်း သက်သာလာရာ ကျွန်တော့်အတွက်

ပြဿနာတော့တာပါပဲ။

ပိုဆိုးတာက ကျွန်တော်တာဝန်ယူထားရတဲ့ ဗီဒီယိုရုံတို့၊ သက်သာဆိုင်တို့နဲ့အပြိုင် ပြင်ပက စီးပွားရေးသမားတွေက အလျှိုအလျှို ပေါ်လာကြပါလေရော။ သူတို့မှာက ငွေကြေးတတ်နိုင်တော့ လိုတာကို ချက်ချင်း ထည့်နိုင်တယ်။ နောက်ပြီး လုပ်ငန်းလည်းသွက်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာကတော့ စာရင်းတွေ၊ ဇယားတွေနဲ့ အဆင့်ဆင့် တင်နေရတာဆိုတော့ ကြာလာလေ စိတ်အိုက်လာလေပါပဲ။ နောက်ဆုံး သတ်မှတ်ထားတဲ့ ငွေတွေ မပြည့်လို့ အိတ်စိုက်တွေက များလာတော့ မခံနိုင်တဲ့အဆုံး အဘဆရာကြီးမင်းသိခံရဲ့ ဗေဒင်ဆရာတွေ ကျိတ်သုံးနေကြတဲ့ ဆာမူရိုင်းအဆောင်တွေနဲ့ တွေ့မှ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒုက္ခသုခပြဿနာတွေအားလုံး အဆင်ပြေသွားခဲ့ရတယ်ဗျာ။

ဒါကြောင့်မို့လို့ ဓားလွတ်ကို မာန်ပါပါကိုင်ထားပြီး ပြဿနာတွေမှန်သမျှ အတိုက်အခံတွေမှန်သမျှကို ဖြေရှင်းပေးမယ့် ဆာမူရိုင်းသူရဲကောင်းတစ်ဦးကို စာရှုသူလက်ထဲ အရောက်ပို့ပေးလိုက်ပါပြီ။

ချစ်စွာသော မိတ်ဆွေမှာ -

• အမူအခင်း တစ်ခုခု ဖြစ်နေရင်၊

• မိမိဘက်က မှန်ကန်ပါလျက် တစ်ဖက်သတ် အနိုင်ကျင့်ခံရတာမျိုး၊ ပြဿနာအရှာခံရတာမျိုး၊ စွပ်စွဲခံရတာမျိုးဖြစ်နေရင် ဟောဒီဆာမူရိုင်းပုံလေးကို ‘ကိုကာကိုလာ’ အအေးဘူးသံဘူးမှာ ကပ်လိုက်ပါ။ ပြီးလျှင် ဘူးအပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်ထွန်း ပူဇော်ပြီး အခက်အခဲကို တိုင်တည်လိုက်ပါ။

နောက်ပြီးတော့ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ အလုပ်၊ မော်တော်ယာဉ်များမှာ ပလတ်စတစ်လောင်းကာ အဆောင်အဖြစ်ဆောင်နိုင်၊ ချိတ်ဆွဲနိုင်ပါသတဲ့ဗျာ။

စောရန်နင်း(မရမ်းတလင်း)

ဝေဇာရဋ္ဌ

ပိရုဋ္ဌက

မိမိတတ်ပုံ
ကပ်ရန်

ထိကြားမင်း

ပိရုပဏ္ဍ

ကုဇာရ

ဘိုးတော်သိကြား “မ” လေပြီ

မောင်မောင်မြင့်အေး

သာယာသော တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်၏အိမ်သို့ ကျွန်တော်နှင့် လွန်စွာခင်မင်သော ဦးအုန်းညွန့်ဆိုသူ မြတ်သားကြီးတစ်ဦး ရောက်လာခဲ့သည်။

သူသည် ကျွန်တော်တို့အိမ်သားများနှင့် လွန်စွာ ရင်းနှီးသူဖြစ်၍ စားအိမ်သောက်အိမ်လိုလည်း ဖြစ်နေရာ သူ ရောက်လာသည်နှင့် ကျွန်တော်၏မွေးစားသမီးလေးများက ကော်ဖီမစ်ကို ဖျော် တိုက်ရ၏။ သူသည် ကော်ဖီကိုလည်း အလွန်ကြိုက်၏။ သောက်လျှင်လည်း ကောင်းသောကော်ဖီကိုသာ သောက်၏။

အိမ်လာလျှင်လည်း ကော်ဖီကောင်းကောင်း ဖျော်ပေးရ၏။ သူက ကျွန်တော်နှင့် ထွေရာလေးပါးစကားများ ပြောဆိုနေပြီးမှ ကျွန်တော်အိမ်တွင် ချိတ်ထားသော ကျွန်တော်၏ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး မြိတ်သံဝဲဝဲဖြင့် -

“နေပါဦး ကိုမောင်မောင်မြင့်အေးရဲ့ ဒီပုံက ရောင်ပြန်မရှုလင်းမှာ ထည့်ထားတဲ့ပုံမဟုတ်လား။ ခင်ဗျားဟိုနောက်ကအရုပ်က ဘာလဲ။ လက်ထဲမှာလည်း ခရုသင်းနဲ့ ရေလောင်းထားတဲ့ပုံနဲ့ အခု ဒီမှာချိတ်ထားတော့လည်း ဘာတဲ့ အောက်ကစာတန်းက တနင်္ဂနွေသား မောင်မောင်မြင့်အေး ဘိုးတော် သိကြား မလေပြီတဲ့။ ဟဲ့ဟဲ့... ခင်ဗျားတို့ကတော့ လုပ်ကြပီဦး။ အဲဒီအိမ်ပွယ်ကိုလည်း ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဓာတ်ပုံနားကို သွားကြည့်လေ၏။ ဓာတ်ပုံမှာ ကျွန်တော်နှင့်ဦးသန့် မန္တလေး၊ မုံရွာ၊ ဖုန်သို့ ခရီးထွက်စဉ်က မန္တလေးမဟာ မြတ်မုနိဘုရားတွင် ချိတ်ထားသောပုံဖြစ်၏။

မန္တလေး မဟာမြတ်မုနိဘုရား မဟာဗုဒ္ဓဝင်ပြခန်းအဝင် မှခင်ကြီးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သိကြားမင်းက ငွေချပြင် ရေသွန်းနေဟန်ဖြစ်၏။ ထိုပုံကို ကျွန်တော်က ရောင်

ပြန်တွင် ဖော်ပြခဲ့ဖူး၏။

ဦးအုန်းညွန့်က ထိုဓာတ်ပုံကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး “ဒါ ဆရာကြီး အစီအရင်ပဲမဟုတ်လား” ဟု မေးလေ၏။ ကျွန်တော်က -

“ဟုတ်တာပေါ့ ဦးအုန်းညွန့်ရယ်။ အရင်စာအုပ်တွေထဲမှာ ဝိဇ္ဇာရေဓာတ်ပန်းချီပုံတွေဖြစ်တဲ့ စိုင်ကော်လို့ချုပ်ပေါ်ရောက်တို့ နောက်ပြီး ဆီရေချိုး ဆေးရိုးမီးလှုံတို့၊ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နင်းဆီခိုင်တို့ဆိုပြီး ဓာတ်ပန်းချီကားတွေ ကျွန်တော် ဖော်ပြခဲ့ဖူးပါတယ်”

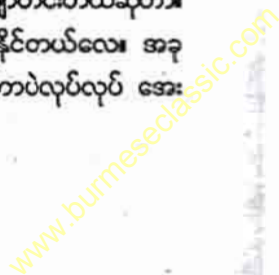
“ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာလည်း သမီးနွယ်နွယ်က တအားလုပ်တာပဲ။ ဆရာမက ဒါလုပ် ဒါချိတ်ဆိုရင် ချိတ်တာပဲ။ ပျားစွဲသောမုတ်ဆိတ်ပုံလည်း ချိတ်ထားတာပဲ”

ဦးအုန်းညွန့်တွင် သမီးနွယ်နွယ်နှင့် မော်မော်ဆိုသော သမီးနှစ်ဦးရှိ၏။

ဦးအုန်းညွန့်နှင့် သူတို့သားအဖသည် လွန်စွာချစ်ခင်ကြ၏။ သူတို့သားအဖသည် ယတြာတော်တော်များများကို ယုံကြည်စွာလုပ်သူများဖြစ်၏။ လုပ်သမျှလည်း ထူးခြားသည်ကို တွေ့ရ၏။

“အခု ဒါကတော့ ဘာသဘောလဲ ရှင်းပြပါဦး” ဟုပြောရာ ကျွန်တော်က -

“ဒါ ဆရာကြီး အစီအရင်ပဲလေ။ မဖတ်ဖူးဘူးလား။ သိကြားမကိန်းဆိုက် လေပြီဆိုတာ။ တစ်ခါ ရောင်ပြန်မှာ ထည့်ဖူးတယ်။ သိကြားမင်းက ကျွန်တော်အပေါ် ရေစင်ဖျန်းနေတဲ့ပုံလေ။ စာတွေထဲမှာ မဖတ်ဖူးဘူးလား။ ဒုက္ခရောက်ရင် သိကြားမင်းရဲ့ ပဏ္ဍာကမ္ဘာလွှာ မြကျောက်ဖျာတင်းတယ်ဆိုတာ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သိကြားမင်းသာ ကယ်နိုင်တယ်လေ။ အခု သိကြားမင်းက ရေစင်ဖျန်းထားတော့ ဘာပဲလုပ်လုပ် အေး

အေးချမ်းချမ်း အောင်မြင်တာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်က ရှင်ပြလိုက်ရာ ဦးအုန်းညွန့်က တဟဲဟဲ ရယ်ရင်း “ကျွန်တော်တို့လုပ်ချင်ရင်ကော ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ” ဟု ထပ်မေးလေ၏။ ကျွန်တော်က -

“လွယ်ပါတယ်ဗျာ။ သိကြားမင်း ရေစင်သွန်းနေတဲ့ပုံ မှာ ကိုယ့်ဓာတ်ပုံထည့်ထားပြီး ချိတ်ထားပေါ့။ ရေစင်သွန်း တဲ့အောက်မှာ ကပ်ထားရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။ တနင်္ဂနွေသား မောင်အုန်းညွန့် သိကြားမက်န်းဆိုက်လေပြီလို့ ရေးပေါ့။ သိကြားမင်းပုံကလည်း မခက်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် ရောင်ပြန် မဂ္ဂဇင်းအဖွဲ့ပုံကိုပဲ ဖြတ်ပြီး ဦးအုန်းညွန့်ပုံကပ်ပြီး ချိတ်ပေါ့”

“ဒီလိုချိတ်ရုံနဲ့ ပြီးရောလားဗျာ” ဟု ထပ်မေးရာ ကျွန်တော်က “ဓာတ်ပုံကို ကပ်ပြီးရင်တော့ အသက်ဝင်အောင် တော့ ထားရသေးတာပေါ့ဗျာ။ ဓာတ်ဘီ သိက်သွန်းတယ်လို့ ဆိုတာပေါ့။ ဘုရားခန်း၊ ဓါမှမဟုတ် ဘုရားစင်ရှေ့မှာ သိ ကြားပွဲတင်ရသေးတယ်ဗျာ”

“သိကြားပွဲဆိုတာ ဘယ်လိုလဲဗျာ။ ကျွန်တော်မသိ ဘူးဗျာ”

ဟု ထပ်မေးပြန်၏။ ကျွန်တော်က -

“အဲဒါလည်း ဆရာကြီးပြောထားတာပဲဗျာ။ ဒီလိုဗျာ။ နံသဖုဂ်ပျောသီး ကိုးလုံးကို ပန်းကန်ပြားထဲထည့်ဗျာ။ ပြီး တော့ သကြားကို အဲဒီငုဂ်ပျောသီးလုံ အောင်ဖုံး အဲဒီ အပေါ်က ဖယောင်းတိုင်ထွန်း၊ ဖယောင်းတိုင်ကုန်တဲ့အထိပေါ့။ ဓာတ်ပုံရှေ့မှာ တံခွန်ကုက္ကားအစုံ ပုလင်းလေးနဲ့စိုက်ထားပြီး ကိုးရက်ထားပေါ့ဗျာ။ သိကြားမင်းကိုလည်း ကိုယ်လိုချင်တာ ဆုတောင်းပေါ့”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရာ ဦးအုန်းညွန့်က “ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ဆရာမယောက်ျားက ဉာဏ်ချည်းပဲ။ ဒါနဲ့ အဲဒီဇာတ်ကြောင်းလေးလည်း ပြောပြပါဦး” ဟု ထပ်တွန့် တက်ပြန်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာကြီးရေးထားသော ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောရ၏။ သူကလည်း ကျွန်တော်ပြောပြ သော ဇာတ်ကြောင်းများမှ မရင်းသည်များမေးလိုက် ရယ် လိုက်နှင့် များစွာသဘောကျနေလေ၏။

မှတ်ချက် ။ ။ ထိုဇာတ်ကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြောပြသည့်အတိုင်း ရေးသားခြင်းထက် မူရင်းစာသားများကို

ဖတ်က ပိုကောင်းမည်ဖြစ်၍ မူရင်းအတိုင်း ကူးယူဖော်ပြ လိုက်ပါသည်။

စာရေးသူ

လွန်ခဲ့သော နှစ်အစိတ်ခန့်က ကျွန်ုပ်သည် မကြာ ခဏဆိုသလို ဥပုသ်ရက်ရှည် စောင့်တတ်လေ၏။ ထိုသို့ ဥပုသ်စောင့်သည့် အခါတိုင်း၌လည်း သမိုင်းရပ်ကွက်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်း၌ သွားရောက်စောင့်တတ် မြဲ ဖြစ်လေ၏။ ထိုဘုန်းကြီးကျောင်း၌ သီတင်းသုံးသော ဦးသုန္ဒရဘွဲ့အမည်ရှိသည့် ဦးပဉ္စင်းကြီးတစ်ပါးသည် ကျွန်ုပ် နှင့် လွန်စွာခင်မင်ရင်းနှီးသည့် အလျောက် ထိုဘုန်းကြီး ကျောင်း၌ပင် ဥပုသ်စောင့်ရခြင်းဖြစ်၏။ ဥပုသ်မစောင့်သည့် အခါများ၌လည်း ထိုဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွားရောက်ကာ ဦးပဉ္စင်း ဦးသုန္ဒရနှင့် စကားစမြည်ပြောရင်း ကျောင်း၌ပင် အိပ်စက်တတ်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဦးပဉ္စင်း ဦးသုန္ဒရနှင့် စကား စမြည်ပြော၍နေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဥပုသ်ရပ်ခုံခံညား ညားရှိသော လူတစ်ယောက် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်ရှိလာလေ ၏။ ထို့နောက် ထိုသူက ကျွန်ုပ်အား -

“ဒီမှာမိတ်ဆွေကြီး . . . ခင်ဗျား ကိုအောင်ထွန်း မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။
“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်နာမည် အောင်ထွန်းလို့ခေါ်ပါ တယ်။ ဘာကိစ္စရှိလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ထိုသူအား ပြန်၍မေးလိုက်လျှင် ထို သူက -

“အင်းစိန် ကမ်းနားပိုင်းက ဦးမျိုးတင်က ညွန့်လိုက် လို့ ကိုအောင်ထွန်းက လောကီပညာတွေလိုက်စားတာ တော် တော်လေးထိရောက်နေပြီလို့ သူကပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို လိုက်ပြီးရှာတာပါ။ တိုတိုနဲ့လိုရင်းပဲ မေးမယ်ဗျာ။ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သိကြားမက်န်းဆိုက် အောင် ခင်ဗျားလုပ်တတ်သလား”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အံ့သြ၍သွား၏။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်က ကြားတောင်မကြားဖူးဘူး။ အဲဒီလိုလုပ်လို့ရသလား။ အံ့ဇရာ

ဗျား တကယ်လို့ လုပ်လို့ရတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ဟာကျုပ် လုပ်ယူ
မယ်ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“ရတယ်ဗျား၊ ကျုပ်ဒုက္ခရောက်နေတုန်းက လူတစ်
ယောက်က ကျုပ်ကို လုပ်ပေးဖူးတယ်ဗျား”

ဟု ထိုသူက ပြန်၍ပြောလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်
က -

“နေစမ်းပါဦး။ မိတ်ဆွေကြီးက ဘယ်ကတုံး။ ဘယ်
သူတုံး”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုသူက -

“ကျွန်တော်က ကပ်စတန်က ပီအိုပီ။ နေတာက
အင်းစိန်မှာ။ ကျွန်တော်မိန်းမက ကျောင်းဆရာမ။ ပီအိုဆို
ပေမယ့် အခု ပီအိုမဟုတ်တော့ပါဘူး။ အရင်က လုပ်ခဲ့တာကို
ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်နာမည် စိုးမြင့်လို့ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်
တော်မိန်းမနာမည်က မမြိုင်တဲ့”

ဟု ထိုသူက ပြောလေ၏။

“အဲဒါတွေ ထားစမ်းပါဦးဗျား။ ခင်ဗျားကို သိကြား
မကိန်းဆိုက်ပုံကို ပြောစမ်းပါဦးဗျား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ထိုသူက သူ့လက်တွင် ပတ်ထားသော သော့
သီးသုံးလုံးပါ နာရီကို ငုံ့၍ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် -

“အချိန်တော့ ရပါသေးတယ်”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ဘေး၌ စိတ်အေးလက်အေး ထိုင်
လိုက်လေတော့၏။ ပြီးလျှင် ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်၏။

“ဒီလို ကိုအောင်ထွန်းရဲ့ ကျွန်တော်က ကပ်စတန်
ဘက်မှာလုပ်ရင်း ခြေချော်လက်ချော်နဲ့ အမှုတစ်ခုဖြစ်တယ်ဗျား။
အဲဒီအမှုကြောင့် ကျုပ်ကို စပ်စပန်းချထားတယ်။ အဲဒီတော့
ကျုပ်က ဒုက္ခရောက်တာပေါ့ဗျား။ ဝင်ငွေကလည်းမရှိ၊ မိန်းမက
လည်း တပုပ္ပတာဆူဆူနဲ့ဗျား။ အလုပ်ထိခိုက်နေတယ်ဆိုတော့
အဘွားတွေများ ဖြစ်မလဲဆိုပြီး ရင်ပူတာပေါ့ဗျား။ ရင်ပူတဲ့
အတွေးရဲ့ထုံးစံအတိုင်း ဗေဒင်မေး၊ နတ်မေး ဘိုးတော်လိုလို
အတွေးနဲ့ မေးရတော့တာပေါ့ဗျား။ ဒါပေမယ့် တိကျတဲ့အဖြေ
မရဘူးဗျား။ အဲဒီလိုနဲ့ နေလာလိုက်တာ တစ်နေ့မှာ ကျွန်
တော်အိမ်ကို မေးမြန်းပြီး လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။
အဲဒီလောက်မှာ ကျုပ်အိမ်ကိုသွားပြီး စုံစမ်းတဲ့အခါမှာ လမ်း

ထိပ်က ကလေးတစ်ယောက်က လိုက်ပြီးပြတာဗျား။ အဲဒီလူက
ကျွန်တော့်ကို အဝေးကနေ လှမ်းမြင်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း
'ဟေ့...စိုးမြင့်၊ ဟေ့...စိုးမြင့်'နဲ့ လှမ်းပြီးခေါ်တော့တာပဲ။
ကျွန်တော်က အဲဒီလူကို မမှတ်မိဘူးဗျား။ အနားရောက်တော့မှ
ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိသွားတယ်။ ကောလိပ်
တုန်းက ကျွန်တော်နဲ့ကျောင်းနေဖက် အေးမောင်ကြီး ဖြစ်
နေတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အားရဝမ်းသာနဲ့ ဟေ့
အေးမောင်လို့ လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ အေးမောင်
ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဟိုတစ်နေ့ကမှ လှပေနေတဲ့သို့ သိရ
တယ်။ မင်းအလုပ်မှာ စပ်စပန်းရှင်းကျနေတယ်ဆို။ အဲဒါ
ငါ့ကယ်မလို့လာတာလို့ ဒီကောင်ကြီးက ပြောတော့တာပဲ။
အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော်မိန်းမ မမြိုင်က ကျွန်တော့်ကို မဲ့ပြ
လိုက်တယ်။ ဘာကြောင့် မဲ့ပြသလဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို
ကယ်ဖို့လာတဲ့ အေးမောင်ကြီးက ဂျပန်ဖိနပ် သံကြိုးပြတ်ကို
ချိတ်နဲ့တွယ်ပြီး စီးထားတယ်။ ပုဆိုးအကွက်ကလည်း အကွက်
မပေါ်တော့ဘူး။ ဖာထေးထားတာတွေကလည်း မြင်လို့မ
ကောင်းဘူး။ ရှုပ်အင်္ကျီကလည်း ပြုလို့၊ ချုပ်ထားတဲ့ ချုပ်ရာ
တွေဟာ ကင်းခြေများတွေတက်နေတဲ့အတိုင်းပဲ။ ပြီးတော့
လွယ်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ကိုင်ကလည်း ပြတ်လုလုဖြစ်နေပြီ။
အမှန်ပြောရရင် အဲဒီ အေးမောင်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ဟာ အိုင်အေ
တန်းကတည်းက တက်ခဲ့ကြတာ။ ဒီကောင်ကြီး ကျောင်း
ထွက်သွားတယ်။ ဘာကြောင့် ထွက်သွားသလဲတော့ မပြော
တတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ဘွဲ့ရပြီး ကပ်စတန်မှာ ဝင်လုပ်တာပဲ
၁၀ နှစ်ကျော်နေပြီဆိုတော့ ဒီကောင်ကြီးနဲ့ မတွေ့တာ အနည်း
ဆုံး ၁၂ နှစ်၊ ၁၃ နှစ်ရှိပြီပေါ့။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင်
ဒီကောင်ကြီးဟာ လူရှုံးလူကောင်းကြီးပါ။ အခုလို အဝတ်
အစားတွေ စုတ်နပ်နဲ့ချာနေပုံထောက်တော့ စီးပွားရေး မပြေ
လည်ရှာဘူးနဲ့တူပါရဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် အေးမောင်ကြီးကို
အိမ်ပေါ်ခေါ်ပြီး နေရာထိုင်ခင်းပေးတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်
တော်က 'မင်း ကလေးဘယ်နှယောက်လဲ'လို့ မေးလိုက်
တယ်။ အဲဒီတော့ သူက 'ဝိဇ္ဇာလမ်းလိုက်နေတာ ဘယ်နှယ်
လုပ် မိန်းမရှိမှာတုံးကွ'လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြီး ပြောလိုက်
တယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က 'မင်းရဲ့ နေရပ်လိပ်စာလေး
ဘာလေး ပြောစမ်းပါဦးကွ'လို့ဆိုတော့ သူက 'ဝိဇ္ဇာမှာ လိပ်စာ

မရှိဘူးကွ လို့ ပြန်ပြီးပြောတယ်။ ပြီးတော့မှ သူက ဘာဆက်ပြောသလဲဆိုတော့ 'စကားတွေ အရှည်ကြီးမပြောချင်ပါဘူး ကွာ။ မင်းခုကွရောက်နေလို့ ငါလည်း ကယ်ခွင့်ကယ်ထိုက်လို့ လာပြီးကယ်တာ။ အဲဒီတော့ မင်းရဲ့ဓာတ်ပုံတစ်ပုံပေး။ ငွေငါးရာပေးဆိုပြီး တောင်းတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်မိန်းမဘက်လှည့်ပြီး 'မြိုင်ရေ . . . ငွေငါးရာပေးပါကွယ်'လို့ တောင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ မြိုင်က ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့မျက်စောင်းဟာ ကျွန်တော့်ရင်ဝကို ဒေါက်ခနဲ လာပြီးထိသလို ထင်ရတယ်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲကို ဇောင့် ဇောင့် ဇောင့်ဆိုပြီး ခြေဆောင်ဝင်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း လိုင်စင်ပုံလေးတစ်ပုံရှာပြီး အေးမောင်ကြီးလက်ထဲကို ပေးလိုက်တယ်။ အေးမောင်ကြီးလည်း ငွေခွဲဓာတ်ပုံရတယ်ဆိုရင်ပဲ အချိန်သိပ်မရဘူး ငါသွားတော့မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတော့တာပဲ။ အေးမောင်ကြီးလည်း ထွက်သွားရော ကျွန်တော်တို့လင်မယားနှစ်ယောက် စကားများလိုက်ကြတာ မပြောပါနဲ့တော့။

'ရှင်သူငယ်ချင်းဆိုတာကလည်း စုတ်လိုက်တာလွန်ပါရော။ မတွေ့တာလည်းကြာပြီ။ အဲဒါကိုများ ရှင်က ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ငွေငါးရာပေးလိုက်တယ်။ လွန်ပါရော။ ရှင်ကို ကယ်မယ့်လူရဲ့ အခြေအနေကိုလည်း အကဲခတ်စမ်းပါဦး။ ဒီလောက် ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေတဲ့လူက ရှင်ကို ကယ်နိုင်မလားကိုစိုးမြင့်ရယ်။ ဒီလောက် ရှင် အ.လို့ န.လို့ ရှင်ရုံးမှာ စပ်စပင်းရှင်းကျတာပဲလို့ အပြစ်တင်တော့တာပဲ ကိုအောင်ထွန်းရေ'

ကိုစိုးမြင့်ဟာ ဒီနေရာအရောက်မှာ စကားကို ရပ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်ုပ်က ရေခွေးခွက်ကို ငဲ့ပေးလိုက်တယ်။ ကိုစိုးမြင့်ဟာ ရေခွေးကို ကောက်ပြီးမော့လိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော်က -

"ခင်ဗျားမိန်းမ အပြစ်တင်မယ်ဆိုလည်း တင်စရာပဲ" လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကိုစိုးမြင့်က သူ့ရဲ့ စကားကို ဆက်ပြန်ပါတယ်။

"ဒီလိုလေ ကိုအောင်ထွန်းရေ။ အဲဒီအေးမောင်ဟာ ငွေယူသွားတဲ့နေ့က စပြီး ပေါ်မလာတော့ဘူးဗျို့။ ဒီကောင်

လည်း ပေါ်မလာရော ကျုပ်မိန်းမက ကျုပ်ကို ဂျီတိုက်တော့တာပဲဗျို့။ နေ့တိုင်း ဂျီတိုက်တယ်။ ကျုပ်လည်း ဒီကောင်ကို နေ့တိုင်းကျိန်ဆဲတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ အေးမောင်ကြီးသွားတာ တစ်ပတ်ပြည့်ရော 'ဆိုပါတော့ဗျာ။ အဲဒီနေ့ ညနေ ၅ နာရီလောက်မှာ အိမ်ရှေ့ကို ဆိုက်ကားသုံး စီးဆိုက်လာတယ်။ ဆိုက်ကားပေါ်မှာ ခုံမင်းတွေရော၊ ခြောက်လုံးပတ်တွေရော စုံလို့။ ရှေ့ဆုံးက ဆိုက်ကားမှာတော့ အေးမောင်ကြီးပါလာတယ်။ အေးမောင်ကြီးက လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဘုတ်ပြားတစ်ခုကို ကိုင်ထားတယ်။ အဲဒီဘုတ်ပြားကလည်း မမြင်ရဘူးဗျို့။ ကတ္တီပါလိုက်ကာလေးနဲ့ အုပ်ထားတယ်။ ကတ္တီပါလိုက်ကာကလေးက ခရမ်းရောင်ကလေးဗျို့။ အေးမောင်ကြီးက အိမ်ရှေ့ကိုရောက်တာနဲ့ 'ဟေ့... စိုးမြင့်၊ ဟေ့... စိုးမြင့်၊ ဆိုက်ကားခလာရှင်းပါကွ'လို့ လှမ်းပြီးတော့ အော်တော့တာပဲ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကပျာကယာပြေးဆင်းသွားပြီး ဆိုက်ကားတစ်စီးကို တစ်ဆယ်ကျပ်နဲ့ ငွေသုံးဆယ်လောက် ရှင်းလိုက်ရတယ်ဗျို့။ အဲဒီအခါမှာ အေးမောင်ကြီးက 'ဖျာတွေဘာတွေခင်းပါကွ။ တို့တီးဝိုင်းစမယ်'လို့ ပြောတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ပေါ်ပြေးတက်သွားပြီး ဖျာကို ကပျာကယာခင်းရတယ်။ ပြီးတော့ တီးဝိုင်းသမားတွေလည်း ဖျာပေါ်မှာ ထိုင်မိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဒေါင်ဒေါင်၊ ဒေါင်ဒေါင်နဲ့ ကြီးညိုကြတော့တာပဲဗျို့။ ကျွန်တော့်ကို အေးမောင်ကြီးက ဘုရားစင်ရှေ့မှာ စားပွဲခုံတစ်လုံးခင်းခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်မှာ စောစောက ကတ္တီပါလိုက်ကာနဲ့ ပိတ်ထားတဲ့ ဘုတ်ပြားကို ထောင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အေးမောင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို "ဟေ့ကောင် စိုးမြင့်၊ ငါ့လူတွေအတွက် လက်ဖက်ရည်တွေဘာတွေ လုပ်ပါကွ။ သူတို့က မေတ္တာနဲ့လာပြီး ကူညီကြတာ"လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်မိန်းမ မမြိုင်ဆီသွားပြီး လက်ဖက်ရည်တွေ၊ မုန့်တွေစီစဉ်ဖို့ ပြောရတော့တာပေါ့ဗျာ။ မမြိုင်လည်း တဆူဆူတဆောင်ဆောင်နဲ့ ပလိန်းကိတ်တွေ၊ သကြားတွေနဲ့ဆီတွေ သွားဝယ်ရတော့တာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ တီးဝိုင်းကို လက်ဖက်ရည်တွေ၊ ပလိန်းကိတ်တွေ တိုက်ရကျွေးရတယ်။ တစ်လမ်းလုံးကလည်း စိတ်ဝင်စားနေတယ်။ တစ်လမ်းလုံးကလည်း ကျွန်တော်ဟာ အလုပ်မှာ စပ်စပင်းကျနေတယ်ဆိုတာ

လည်း သိကြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော့်အိမ်က တီးဝိုင်း
တွေဘာတွေတီးတဲ့အသံ ကြားကြတော့ ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားကြ
တာပေါ့။ အဲဒီတော့ ပထမကလေးတွေ လွှတ်လိုက်တယ်။
ကလေးတွေရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့မှ ကလေးကိုလိုက်သ
လို ဘာလိုလိုနဲ့ လူကြီးတွေရောက်လာကြတယ်။ လူကြီး
တွေရောက်လာတော့ ကျွန်တော်လည်း မနေသာတော့ဘူးပေါ့
ဗျာ။ အိမ်ပေါ်ကိုခေါ်ပြီး လက်ဖက်ရည် လေးဘာလေး တိုက်ရ
တော့တာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအချိန်မှာ အေးမောင်ကြီးက ကျွန်
တော့်ရဲ့အတ်ပုံကို ပန်ကာရွက်မှာကပ်တယ်။ ပြီးတော့ ပန်ကာ
ရွက်ရှေ့တည့်တည့်မှာ တုတ်တစ်ချောင်းကိုထောင်ထားတယ်။
ပြီးတော့ ပန်ကာကိုလှည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်
တာလဲလို့မေးတော့ -

‘မင်းမှာ မဂ္ဂနက်အားတွေ တော်တော်နည်းနေလို့
မဂ္ဂနက်ဓာတ်တွေ သွင်းပေးနေတာ’

လို့ ပြန်ပြီးဖြေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အေးမောင်ကြီး
ဟာ နာရီကိုကြည့်လိုက်ပြီး သူ့တီးဝိုင်းကို အချက်ပြလိုက်
တယ်။ တီးဝိုင်းကစပြီး တီးတော့တာပဲဗျို့။ တီးတဲ့တီးလုံးက
လည်း သိကြားမင်း ဝိုးပေါ်ကဆင်းတဲ့ တီးလုံးမျိုးဗျို့။ အဲဒီ
အချိန်မှာ အေးမောင်ကြီးဟာ သူ့ယူလာတဲ့ဘုတ်က ကတ္တီပါ
လိုက်ကာကြီးကို ကြိုးနဲ့ တဖြည်းဖြည်းချင်းဆွဲဖွင့်တယ်။
အောက်က ဆီဆေးနံ့ရေးထားတဲ့ ပန်းချီကားလေးပေါ်လာ
တယ်။ တောတန်းလေးတစ်ခုရဲ့ပုံဗျို့။ ထန်းပင်ကလေးတွေ
ဘာလေးတွေလည်း တွေ့ရတယ်။ လူတွေအားလုံးလည်း
ရှုစိုက်တိုးလာကြတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လိုက်ကာက အပေါ်
ကိုတက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ ပုံကို ပြတ်ပြတ်သာသား တွေ့ရ
တော့တာပေါ့ဗျာ။ သိကြားမင်းက ကောင်းကင်ကနေပြီး ဆင်း
လာပြီး လူတစ်ယောက်ကို ကုတ်ကနေဆွဲမြှောက်ထားတဲ့ပုံ
ဗျို့။ အဲဒီလူကလည်း လေထဲမှာ ခြေကားယား၊ လက်ကား
ယားဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီ ခြေကားယား၊ လက်ကားယား ဖြစ်
နေတဲ့ပုံကို ဘယ်သူလဲလို့ အနားကပ်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်
တော့်ပုံဖြစ်နေတယ်ဗျို့။ ပန်းချီဆရာကလည်း တော်လိုက်
တာဗျို့။ ကျွန်တော်နဲ့ ချွတ်စွပ်တူအောင် ဆွဲနိုင်တယ်။ ကလေး
တွေက ‘ကိုစိုးမြင့်ကြီး... ကိုစိုးမြင့်ကြီး’ လို့ ဝိုင်းပြီးအော်ကြ
တယ်။ လူကြီးတွေက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ပြုံး

ကြတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ရှက်လိုက်တာ မပြောနဲ့တော့ဗျို့။
ပန်းချီကားရဲ့ထိပ်မှာလည်း စာတန်းတစ်ခု ပါသေးတယ်။
‘အင်္ဂါသား မောင်စိုးမြင့်ကို သိကြားမက်နန်းဆိုက်လေပြီ’ဆိုတဲ့
စာတန်းပဲဗျို့။ ကျွန်တော့်မှာ ငိုရခက်၊ ရယ်ရခက်ဗျာ။ လူတွေ
က ဘယ်လိုထင်ကြသလဲဆိုတော့ စိုးမြင့်ဟာ စပ်စပင်းရှင်း
ကျတာနဲ့ ရူးကြောင်မူးကြောင်ဖြစ်သွားတယ်လို့ ထင်ကြ
တယ်ဗျို့။ ကျွန်တော့်မှာ ငွေလည်းကုန်သေးရဲ့။ အရှက်လည်း
အခွဲခံရဆိုသလိုဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမ မမြိုင်ဆိုတာ
လည်း ဒေါပွဲလို့ ဝုန်းဒိုင်းကြနေတာပဲ။ ပြီးလည်းပြီးရော
အေးမောင်ကြီးဟာ အဲဒီပုံကို ကျွန်တော့်ညှော်ခန်းမှာ နေရာ
ရွေးပြီး ချိတ်တော့တာပဲ။ ပြီးတော့ ညှော်သည်တွေပြန်သွား
တယ်။ အဲဒီအခါမှာ အေးမောင်နဲ့ တီးဝိုင်းသမားတွေလည်း
ပြန်သွားကြတယ်။ ပြန်ခါနီးမှာ အေးမောင်ကြီးက ဒီပန်းချီ
ကားဟာ မင်းပေးတဲ့ငွေငါးရာနဲ့ မရဘူးကွ။ နာမည်ကြီး ပန်းချီ
ဆရာကြီးဆွဲတာ။ ဒါကြောင့် ဆိုင်းတော့မထိုးဘူး။ ရေးပေး
ပါ့မယ်ဆိုပြီး ရေးပေးလိုက်တာ။ ဒီပန်းချီကားတစ်ချပ်တည်း
ဟာ သုံးထောင်လောက်တန်တယ်။ ဟောဒီတီးဝိုင်းသမား
တွေကလည်း ငါ့ကို မေတ္တာနဲ့ လာကူညီကြတာ။ အဲဒီတော့
မင်းငါ့ကို ဆိုက်ကားခပေးကွာ။ သူတို့ပြန်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ
မမြိုင်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ဆူတော့တာပဲ။ ရှင်ဟာကလည်း
ငွေလည်းကုန်သေး အရှက်လည်းကွဲသေးဆိုပြီး ကျွန်တော့်
ကို ဆူပူတော့တာပဲဗျို့။

ကိုစိုးမြင့်သည် ထိုနေရာအရောက်၌ စကားကို ရပ်
လိုက်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရေခွေးကြမ်းငှဲပေးလိုက်ပြန်၏။
ကိုစိုးမြင့်သည် ရေခွေးကြမ်းကိုသောက်၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်
က -

“နောက် ဘာဖြစ်သေးလဲ”
ဟု မေးလိုက်ပြန်၏။

“နောက် ဘာဖြစ်ရမလဲ ကိုအောင်ထွန်းရယ်။ နောက်
တစ်နေ့မနက် ၁၁ နာရီလောက်မှာ ကပ်စတန်ရုံးက စာပို့
ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ စာတစ်စောင်လာပေး
တယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီစာကိုလှမ်းယူပြီး ကယုကယာ
ဖောက်ကြည့်လိုက်တယ်”

ဟု ကိုစိုးမြင့်က ပြောလေ၏။

“စာက ဘာစာလဲဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဝင်၍မေးလိုက်လေ၏။

“ဘာစာရမလဲဗျ။ ရုံးစာပေ။ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်က တစ်ခါတည်း ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ ဖြတ်စာပေ။ ကျွန်တော် လည်း အဲဒီစာကို ဖတ်လိုက်ရတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် “ခွေးမသား အေးမောင်ကြီး၊ မင်းကတော့ ငါ့ကိုသိကြားမပြီပေါ့ကွာ” အလုပ်က တစ်ခါတည်း ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန် တော်မိန်းမ မမြိုင်လည်း ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲ ကစာကို ဆွဲယူကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရှင့်သုငယ်ချင်း လုပ်ပေးတဲ့ သိကြားမင်းကတော့ ရှင့်ကို ကောင်းကောင်းကြီး မပြီပေ။ အခုတော့ အလုပ်ပြုတ်စာလာပြီ။ နောက်တစ်ခါ လာရင် ထောင်ကျမယ်စာပဲဖြစ်မယ်” လို့ ပြောပြီး ခြေထောက် ကို တခိုင်းခိုင်းဆောင့်ပြီး အိမ်ထဲကိုဝင်သွားပါတယ်။

ဟု ကိုစိုးမြင့်က ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ရယ်ရ သေးတော့၏။ ကျေနပ်အောင် ရယ်ပြီးနောက် -

“နောက် ဘာဖြစ်သေးသလဲ ကိုစိုးမြင့်ရဲ့”

ဟု မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ကိုစိုးမြင့်က -

“လမ်းထဲကလူတွေဗျာ ကိုစိုးမြင့် သိကြားမကိန်း ဆိုက်ပြီလားလို့ မေးကြတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အခြောက်တိုက် အရှက်ရနေတော့တာပဲ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အိမ် ထဲကအိမ်ပြင်ကို မထွက်ဘဲ အိမ်ထဲမှာပဲ အောင်းနေရ တာ။ တစ်လလောက် အိမ်တွင်းအောင်းနေတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော့် မိန်းမက ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဖြူတော့ဘူးဗျ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်မိန်းမက “ရှင် ဒီလိုပဲ အိမ်တွင်းအောင်းနေလို့ ပြီးမလား။ အလုပ်လေးဘာလေး မရှာတော့ဘူးလား” ဆိုပြီး နားပူနာဆာလုပ်တော့တာပဲ ကိုအောင်ထွန်းရော့။ အဲဒီတော့ ကျွန်ုပ်လည်း ထီးလေးတစ်လက်ဆွဲပြီး အလုပ် ရှာမယ်ဆိုပြီး ထွက်လာလိုက်တာ ပဒီးနီးကားနီးတဲလည်းရောက်ရော ရန်ကုန် ဘက်ကိုထွက်မယ့်ကား၊ အဆင်သင့် မရောက်သေးတာနဲ့ ကားစောင့်နေရတယ်ဗျ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဒညင်းကုန်းဘက်က အဝေးပြေးကားကြီးတစ်စီး ကျွန်တော့်ရှေ့က ဖြတ်မောင်းသွား တယ်။ ဒီကားပေါ်က လူတစ်ယောက်က ကားပြတင်းပေါက် ကနေ ခေါင်းကြီးထွက်ပြီး ‘ဟေ့ . . . စိုးမြင့်၊ ငါလာမယ် ငါလာမယ်’ လို့ အော်တယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီလူကို လှမ်းကြည့်

လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ကို သိကြားမအောင် လုပ်ပေးတဲ့ အေးမောင်ကြီးဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်က လည်း ‘လာခဲ့လာခဲ့’ လို့ လှမ်းပြီးခေါ်တယ်။ အေးမောင်ကြီးက ကားကိုရပ်ခိုင်းပြီး ကယုကယာ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကျွန်တော့် ဆီကိုလာတယ်။ ကျွန်တော့်အနားလည်းရောက်ရော အေးမောင်ကြီးက ‘ဟေ့ . . . စိုးမြင့်၊ ထူးပြီလား’ လို့ လှမ်းမေး လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာပဲ ကျွန်တော်က ‘သိပ်ထူးတာပေါ့ အေးမောင်ကြီးရော့၊ မင်းရဲ့သိကြားမကိန်းလုပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ မှာပဲ အလုပ်ပြုတ်သွားတာပဲ’ လို့ ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အေးမောင်ကြီးဟာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ‘အောင်ပြီ အောင်ပြီ’ လို့ အော်လိုက်တယ်။ အဲဒီလို အော်ပြီးတော့မှ အေးမောင်ကြီးက “ငါ မင်းကို မမှာခဲ့မိဘူး။ သိကြားမင်းက လခစားအလုပ်သမားကို မမနိုင်ဘူးကွ။ သိကြားမင်းက မသည်ဖြစ်စေ၊ မမသည်ဖြစ်စေ လကုန်ရင် ဒီလခကို ရမှာပဲလေကွာ။ သူက အပြင်လူမှမနိုင်တာကွ။ ဒါကြောင့် မင်းကို အလုပ်ပြုတ်အောင် လုပ်လိုက်တာ။ မင်းအနေနဲ့ ကျိန်းသေကြီးပွားပြီးမှတ်ပေတော့။ ကဲ . . . ငါ့သွားပြီဆိုပြီး နောက်ထပ် ဒညင်းကုန်းကားတစ်စီးကိုတာပြီး လိုက်သွားပါ လေရောဗျ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီကောင်ကိုငေးပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ရယ်ရသေး တော့၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က -

“ပြီးတော့ ဘာတွေဖြစ်သေးသလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကိုစိုးမြင့်က -

“အေးမောင်ကြီးလည်း ထွက်သွားရော ကျွန်တော့်နား ကို စက်ဘီးနဲ့လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ အဲဒီလူ ကို လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်မင်သိကျွမ်း တဲ့ မြို့နီစပယ်အတွင်းရေးမှူးကလေးက ကျွန်တော့်ကို ‘ကိုစိုး မြင့် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်။ ကျွန်တော်က ရိုးရိုးမေးတာ။ အလုပ် ပြုတ်သွားပြီလို့ကြားတယ်။ အဲဒါအဟုတ်ပဲလား’ လို့ မေး လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ‘အဟုတ်ပဲ။ အခု အလုပ်ရှာမလို့ ထွက် လာတာ’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ မြို့နီစပယ် အတွင်းရေးမှူးကလေးက ‘အလုပ်မရှာပါနဲ့ဗျာ။ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ဖွင့်စမ်းပါ’ လို့ သူက ပြောတယ်။ ‘နေစမ်းပါဦး ငါ့လှူရယ်’

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ နေရာမှမရှိဘဲ' ဟီးနီးဂိတ်နားက ခွေးသေးပန်းပင်တွေ ပေါက်နေတဲ့ ကွက်လပ်ကြီးကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ 'အဲဒါ ကျုပ်တို့ မြူနီစပယ် ကပိုင်တဲ့ ကွက်လပ်ကြီးပဲ။ ခင်ဗျားဖွင့်ချင်ရင် ကျုပ်တို့အလုပ် သမားတွေနဲ့ အခုပဲရှင်းပေးလိုက်မယ်'လို့ ပြောရှာတယ်။ အဲဒီတော့လည်း ကျွန်တော်က 'မြေရှင်းပေးရုံနဲ့ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဆိုင်တွေဘာတွေဆောက်ဖို့ လို သေးတယ်မဟုတ်လား'လို့ မေးလိုက်တယ်။

'အဲဒါလည်း မခက်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်နဲ့ခင်တဲ့ ဝါးခန့် အသိဆိုင်တွေ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်အကြွေးယူပေးပါမယ်။ ဆိုင်ဆောက်ဖို့ လက်သမားတွေလည်း ကျွန်တော်မှာရှိပါ တယ်။ ကျွန်တော်ပဲ ဆောက်ပေးပါမယ်။ နောက်တော့ ကြေး ပြန်ဆပ်တာပေါ့'လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့လည်း ကျွန် တော်က 'ဒီမှာ မြူနီစပယ်အတွင်းရေးမှူးလေး၊ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ဆိုတော့ စားပွဲတွေ၊ ကုလားထိုင်တွေ၊ မုန့်ထည့်ဖို့ မုန့်ပုံးတွေလိုသေးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအတွက်လည်း မပူပန် ကိုစိုးမြင့်ရယ်။ အခွန်မဆောင်နိုင်လို့ လမ်းဘေး လက် ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ကျွန်တော်တို့သိမ်းထားတယ်။ အဲဒါ ဆွေပြတ်ပြီးပြီ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အကြွေးနဲ့ ရောင်းမယ်' လို့ ပြောရှာတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က 'စားပွဲတွေ၊ ကုလားထိုင်တွေ၊ မုန့်ပုံးတွေ၊ ပန်းကန်လုံးတွေ ရှိရုံနဲ့လည်း မပြီးသေးဘူး။ မြူနီစပယ်အတွင်းရေးမှူးလေးနဲ့ သကြားတွေ၊ ဘတ်ဖက်ခြောက်တွေ၊ နို့ဆီတွေရှိရမယ်'လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ မြူနီစပယ်အတွင်းရေးမှူးလေးက အဲဒီအတွက်လည်း စိတ်မပူပန်။ မုန့်သမားကို အခုပဲ လွှတ် ခြင်းပဲ။ မုန့်တွေရောင်းပြီးမှ ပိုက်ဆံပေးရတာဗျာ။ ပြီးတော့ နို့ဆီတို့ လက်ဖက်ခြောက်တို့ သကြားတို့က အကြွေးရပါ သေးဗျာ။ လက်ဖက်ရည်ဖျော်သမားလည်းရှိတယ်။ စားပွဲထိုး တွေလည်းရှိတယ်။ ခင်ဗျားကို ကြွေးနဲ့ရောင်းမယ့် ပစ္စည်းတွေ ပိုက်ဆံထည့်ဖို့ သစ်သားသေတ္တာလေးတောင် ပါသေးရဲ့' လို့ ပြောရှာတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က 'ဒီမှာ မြူနီစပယ် အတွင်းရေးမှူးကလေး။ အဲဒါတွေရှိရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်က လိုသေးတယ်လေဗျာ'လို့ ပြောလိုက်တယ်။ မြူနီစပယ် အတွင်းရေးမှူးကလေးက 'ဟောဟိုက လမ်း

ဘေးမှာထိုင်နေတဲ့ ကားနံပါတ်ရေးတဲ့ ကောင်လေးဟာ ကျွန် တော်ကိုသိပ်ကြောက်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် အခုပဲ ဆိုင်းဘုတ် သွားရေးခိုင်းလိုက်ပါမယ်။ စိုးမြင့်ကဖီးပေါ့ဗျာ'လို့ ပြောရှာ တယ်။ အဲဒီတော့' ကျွန်တော်က တစ်ခွထပ်ပြောမယ်လို့ လည်း ပါးစပ်ပြင်လိုက်ရော မြူနီစပယ်အတွင်းရေးမှူးလေး က 'ဘာမှပြောမနေနဲ့ ကိုစိုးမြင့်။ ကျွန်တော် အစအဆုံး လုပ်ထားမယ်။ မနက်ဖြန်မနက် ၅ နာရီလောက်ထလာပြီး ကောင်တာ လာထိုင်ရုံပဲ။ အခု အိမ်ပြန်ပြီး စောစောအိပ် တော့။ မနက်ဖြန်စောစော ထလာခဲ့'လို့ ပြောတော့တာပဲ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှထပ်ပြီးမပြောတော့ဘဲ အိမ်ကို ပြန်လာတယ်။ ကျွန်တော်မိန်းမကို ငါလက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဖွင့်တော့မယ်လို့ ပြောတော့ ကျွန်တော်မိန်းမက ရယ်တယ်။ ကျွန်တော်က မရယ်နဲ့။ မယုံရင် မနက်ဖြန်ကျမှကြည့်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ နောက်နေ့မနက် ၅ နာရီလောက်မှာ ကျွန် တော်နဲ့ မမြိုင်ဟာ အင်းစိန် ဟီးနီးကားဂိတ်ကို ထွက်လာ ခဲ့ကြတယ်။ ဟီးနီးကားဂိတ်နားလည်းရောက်ရော မအတိုင်၊ ခန့်မိုးနဲ့ စိုးမြင့်ကဖီးလို့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတပ်ထားတဲ့ လက် ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီးကို ဘွားခနဲမြင်ရပါလေရောဗျာ။ အဲဒီတော့မှ မမြိုင်လည်း ကိုစိုးမြင့်ပြောတာဟုတ်သားပဲလို့ ပြောရှာတယ်။ အဲဒီမှာ မြူနီစပယ်အတွင်းရေးမှူးလေးလည်း ရောက်နေ တယ်။ သူက 'ကဲ...ကိုစိုးမြင့် ဟောဒီကောင်တာမှာထိုင် တော့။ စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ကို တစ်နေ့သုံးကျပ် ရှင်းပေး ရမယ်။ လက်ဖက်ရည်ဖျော်သမားကို တစ်နေ့ ခြောက်ကျပ် ရှင်းပေးရမယ်။ ကုလားမခြင်းဆွတ်ဆိပ် နို့ဆီဘူးတစ်ဘူးကို ဆယ့်ခြောက်ခွက်ကနေ ခွက်နှစ်ဆယ်အတွင်း ဖျော်လို့ရ တယ်။ လက်ဖက်ခြောက်ကတော့ ရွှေနှင်းဆီနဲ့ ရွှေဒဂါးစပ် ထားတယ်။ အဲဒါက နှစ်ရည်အထိသုံးနိုင်တယ်။ အကြမ်း ခြောက်ကတော့ ရွှေဖိစိုးလွတ်နဲ့ ရိုးရိုးအကြမ်းခြောက် စပ်ပြီး ထားတယ်။ ကဲ...လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှင်ကြီး လုပ်ပေ တော့။ ကျုပ်သွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားရှာတယ်။ အဲဒီနေ့မှာပဲ ငွေသုံးထောင်ဖိုး ရောင်းရတယ်။ အဲဒီနေ့ကရတဲ့ အမြတ် ငွေနဲ့ပဲ မြူနီစပယ်အတွင်းရေးမှူးလေးကို အကြွေးဆပ်လိုက် နိုင်တယ်။ အနားကလည်း ဆိုင်ပြိုင်မရှိဘူးဗျာ။ ခရီးသည် တွေ အရိပ်ခိုဖို့လည်း မရှိဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော်ဆိုင်ကို

စွပ်ပြုတ်ကြတာပေါ့။ ရလိုက်တဲ့ပိုက်ဆံဆိုတာ မပြောပါနဲ့တော့ ဗျာ။ တစ်နှစ်အတွင်းမှာပဲ ဒီအိမ်ဆောက်နိုင်တယ်။ ကားဝယ်စီး နိုင်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော်မိန်းမရော ကျွန်တော် လမ်းထဲက လူတွေရော သိကြားပတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲ နော်လို့ ပြောကြတယ်ဗျို့။ ဟု ကိုစိုးမြင့်က ရှည်လျားစွာ ကျွန်ုပ် အား ပြောပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုစိုးမြင့်သောက်ရန်အတွက် ရေခဲအိတ် ခွက် ငဲ့ပေး၏။ ကိုစိုးမြင့်က ရေခဲအိတ်ကိုယူပြီး သောက်လိုက်၏။

“နောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။ အဲဒီအခါမှာ ကိုစိုး မြင့်က -

“အဲဒီနေရာမှာ သုံးနှစ်လောက် ကျွန်တော် ဆိုင်ဖွင့်ခဲ့ တယ်။ သုံးနှစ်လည်းပြည့်ရော မြို့နီစပယ်က အဲဒီနေရာမှာ ရှေးဆောက်မယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို မြို့နီစပယ်ကဖယ်ခိုင်း တော့ ကျွန်တော်လည်း ဖယ်ပေးလိုက်ရတယ်။ အဲဒီလိုဖယ် ပေးပြီး တစ်ပတ်ကြာတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော် ဆိုင်နေရာရှာ မယ်ဆိုပြီး ဟီးနီးကိတ်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကားက လည်း ပျက်နေတော့ ဟီးနီးနဲ့သွားမလို့ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် က ကား စောင့်နေတုန်းမှာ ဒညင်းကျန်းကားတစ် စီးက ကျွန်တော့်ရှေ့က ဖြတ်သွားတယ်။ အဲဒီကားပေါ်က လူတစ် ယောက်ဟာ ခေါင်းကြီးထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ် တယ်။ “ဟေ့...စိုးမြင့်၊ နေဦး...နေဦး” ဆိုပြီး ကားပေါ်က လှမ်းပြီးအော်တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အေးမောင်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန် တော် ဝမ်းသာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ အေးမောင်ကြီး ဟာ ကားကိုရပ်ခိုင်းပြီး ကျွန်တော့်ဆီကို လျှောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီကိုလည်းရောက်ရော သူက ‘ဘယ်လိုလဲ’ လို့ မေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ကလည်း သုံးနှစ် လောက် စီးပွားတက်ခဲ့ကြောင်း၊ အဲဒီအတွက်လည်း ကျေးဇူး တင်ကြောင်း၊ သိကြားမကိန်း ထပ်ပြီးလုပ်ပေးရန်လိုကြောင်း ပြောတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတော့ အေးမောင်ကြီးဟာ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါတယ်။ ပြီးတော့ -

“ဒီမှာစိုးမြင့် သိကြားမင်းဆိုတာ တစ်သက်မှာ တစ် ကြိမ်ပဲ မတာကွ။ ထပ်ပြီးလုပ်လို့မရဘူး။ ငါသွားတော့မယ်

လို့ဆိုပြီး ထွက်သွားတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း သူ့နောက် ကျောကို ငေးပြီးကျန်ရစ်ခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်းပြီး နောက် ဦးအုန်းညွန့်က “အိမ်ကျရင် သမီးနွယ်နွယ်ကိုပဲ လုပ်ခိုင်းရမှာပဲ။ သူက ဒီကိစ္စ တွေ စိတ်ချရတယ်ဟုပြောပြီး ဆိုင်ကယ်လေးစီးကာ ပြန်သွား လေတော့၏။

(သိကြားမင်း ရေစင်သွန်းနေရာ အောက်တွင် မိမိတို့၏ ပတ်စပို့ဓာတ်ပုံကိုကပ်ပြီး ချိတ်ထားခြင်းဖြင့် လုပ်ငန်းကိုင်ငံနန်းအဆင်ပြေနိုင်ကြောင်း သတင်းကောင်းမီး အပ်ပါသည်။)

မောင်မောင်မြင့်အေး

သိကြားမင်းလောင်းကျင့်ဝတ် (၇)ပါး
(လူသူတော်ကောင်းကျင့်ဝတ် (၇) ပါး)

- ၁။ မိတာတို့ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးပါ။ (မာတာပေတ္တိတရဂုဏ်)
- ၂။ ကြီးသူတွေကို ရိုသေပါ။ (ကုလေဓဇ္ဈေပစယဂုဏ်)
- ၃။ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့စကား ပြောပါ။ (သဏှ၊ သဒ္ဓိလဂုဏ်)
- ၄။ ညီညွတ်ရေးစကားပြောပါ။ (ကုန်းဘိုက်၊ ခွဲခြမ်းတဲ့ စကားမဆိုရ) (အပိသုဏ္ဍဝါစာဂုဏ်)
- ၅။ နှမြောစိတ်ဖယ်၍ အလှူဒါနရက်ရောပါ။ (သဝန်တို့မှ နည်းရမည်) (မစ္ဆေရဝိနယဂုဏ်)
- ၆။ မှန်တဲ့စကားပြောပါ။ (သစ္စာစောင့်ပါ) (သစ္စဝါစာဂုဏ်)
- ၇။ ဒေါသမထားနဲ့။ (အမျက်ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ဖို့ ပယ်ဖျက်ပါ) (အက္ခောဓဂုဏ်)

မှတ်ချက်။ ။ ဤကျင့်ဝတ် ခုနစ်ပါးကို ကောင်းစွာ ကျင့်သုံးသူဟာ သေလျှင် သိကြားနတ်မင်းကြီး ဖြစ်နိုင် တယ်လို့ (မောင်မာယဝတ္ထု ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၊ ပ-၁၇၂ မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောတော်မူတယ်။ သံယုတ်ပိဋိ တော် ပထမတွဲ ၂၃၀ မှာလည်း ထိုအတူ ဟောတော်မူ တယ်။ လူသူတော်ကောင်း ဖြစ်လိုသူများ ရိုသေလိုက်နာ ကျင့်သုံးကြရန်။

သူခိုးအန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးစေသည့် ယတြာ ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်)

အဘိုးဖြစ်သူ ဗေဒင်ဆရာကြီး၊ တိုင်းရင်းမြန်မာဆေးဆရာကြီး အင်္ဂုတ္တဆရာသိန်းက ကျွန်တော်ကို ဗေဒင်ပညာ၊ ဆေးပညာကို သင်ကြားပေးသည်။ သည်ပညာများကို သင်ကြားနေစဉ်ကာလမှာပင် အဘိုးဆရာသိန်းက လူကြီးရောဂါဖြင့် သေဆုံးသွားသဖြင့် ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စသာ တတ်ခဲ့ရသည်။ အခြားဆရာများထံမှ ပညာကို ဆက်လက်ဆည်းပူးခဲ့ရသည်။

အသိမိတ်ဆွေများက ကျွန်တော်ကို ဆိုင်ခန်းဖွင့်၍ ဗေဒင်ဟောရန် တိုက်တွန်းသည်။ တိုင်းရင်းမြန်မာဆေးခန်းဖွင့်ရန် ပြောကြသည်။ ကျွန်တော်က စာရေးခြင်းကို ဝါသနာပါသည်။ စာရေးခြင်းဖြင့်သာ ဘဝရပ်တည်ချင်သည်။

သို့သော်လည်း အသိမိတ်ဆွေများက အကူအညီတောင်းသည့်အခါ မိမိတတ်ထားသောပညာဖြင့် အကူအညီပေးခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော်ပေးသော ယတြာများသည် အစွမ်းထက်လှသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ကျွန်တော် ကြံတွေ့အကူအညီပေးခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်များကို ဂျာနယ်မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့သည်။ ၎င်းဆောင်းပါးများကို အစွမ်းထက်သောယတြာများ အမည်ဖြင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးပါသည်။

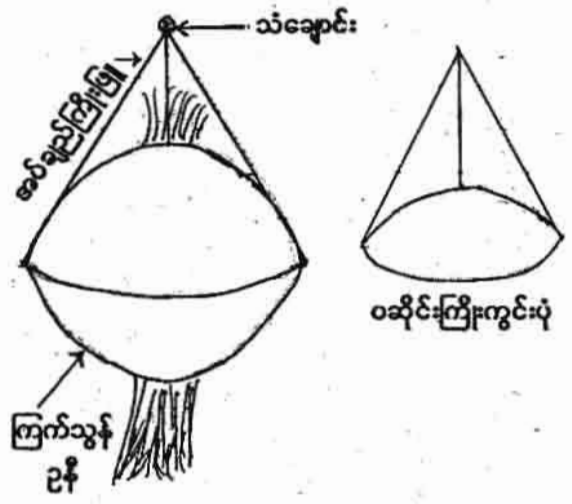
တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် အထက်အညာဒေသမှ မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံသို့ အလည်အပတ်သွားမိသည်။ ထိုရွာတွင် ညတိုင်း သူခိုးခိုးခံရသည်။ သူခိုးကိုလည်းမမိ။ အိမ်ရှင်တိုင်းသည် ငါတို့ ဘယ်နေ့ သူခိုးခိုးခံရမလဲဟု တွေးပူကာ စိုးရိမ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေလည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

အန္တရာယ်ကင်းရှင်း၍ သူခိုးရန်မှ ကင်းဝေးစေသည့် ယတြာကို ကျွန်တော် သတိရသွားမိသည်။ အဘိုးဆရာသိန်းမြဲဆေးထားသော ယတြာဖြစ်ပါသည်။

၎င်းယတြာမှာ ပထမဦးစွာ အပ်ချည်အဖြူကို ဝလုံးသဏ္ဌာန် ကျပ်ပြားခိုင်းခန့် ပြုလုပ်ရပါသည်။ ဝကွင်းကို သုံးဖက်နေရာမှ၍ သုံးဖက်တွင် အပ်ချည်သုံးတန်း ပူးဆက်ချည်ဆောင်ပါ။ ထိုအခါ ရေထမ်းသော ဆိုင်းကြိုးပမာဖြစ်သွားပါသည်။

အပ်ချည်ဆိုင်းကြိုးနှစ်ခု ပြုလုပ်ပြီး အိမ်အဝင်အဝဘယ်ညာတံခါးထိပ် တည့်တည့်တွင် သံရိုက်ရပါမည်။ ဝဆိုင်းကြိုးနှင့် အနေတော် ကြက်သွန်ဥနီ(လုံးချင်းဥတစ်လုံး)ကို ရွေးချယ်ထားရပါမည်။

မှတ်ချက် ။ ။ ကြက်သွန်ဥနီသည် အပြစ်အနာအဆာကင်းရပါမည်။ အမြွှာအကွဲများ မဟုတ်ရပါ။

ထို့နောက် အထက်ပါပုံအစဉ်အတိုင်း အိမ်အဝင် ဘယ်ညာတွင် ကြက်သွန်ဥနီကို အပြစ်အနာ အပေါ်သို့ထောင်ထားပြီး အောက်တွင် အညွန့်ကိုထားကာ အိမ်အဝင်တံခါးဝတွင် ချိတ်ဆွဲထားပါ။

သူခိုး ↔ ကြက်သွန်
ကက်ကင်းအစီအရင်ယတြာ ဖြစ်ပါသည်။ အန္တရာယ်ကင်း၍ မည်သည့်အခါမှ သူခိုးခိုးခြင်း မခံရပါ။ ဤယတြာကို ဆောင်ရွက်ထားပြီး ဟုတ်မဟုတ် စောင့်ကြည့်နေလိုက်ပါ။ အစွမ်းထက်သော ယတြာဖြစ်ပါသည်။

ဝင်းဇော်သုံးဆယ်

ဝိသေသနာတန်း အမှုဆောင်
အမှုဆောင်
အမှုဆောင်

၁၁၁

ပပိုစော

ပန်းချီ ဝံလွင်မောင်

ထောင်မှူးများ အလိုရှိသည်

အပိုင်း(၁၁၁)

ဇာတာစန်းလက် နိမ့်ကျလာပြီဆိုလျှင်...

□ ဗဟိုစော

တူးတူးတို့ရေ...

ဝန်ထမ်းသက်သာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တိုင်စာတောစာဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်။ ဒါဟာ တော်တော်များများမှာ မကြာခဏ ဖြစ်နေကြဖို့ သိပ်တော့ မဆန်းလှပါဘူး။ သူတို့ထောင်တွေမှာက အကျဉ်းသား ဦးရေလည်း ရာချီရှိနေတော့ ဝန်ထမ်း သက်သာလည်း စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးတာပေါ့ လေ။ ဒါဆို ဘာကြောင့်များ အတိုင် အတောခံနေကြရတာလဲ။ ဝန်ထမ်းတွေ ကို လုံလုံလောက်လောက် ထောက်ပံ့ နိုင်နေတာပဲ မဟုတ်လား။

မှန်ပါတယ်။ လုံလုံလောက် လောက် ထောက်ပံ့နိုင်တဲ့အပြင် ငွေ တွေပုံလျှံနေလို့ ဘဏ်စာရင်းဖွင့်ပြီး တော့တောင် အပ်ထားကြရတာလေ။ ခုလိုအတိုင်ခံနေရတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီသက်သာငွေတွေကို သုံးစွဲရာမှာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနဲ့ မညီ ညွတ်တော့ အလွဲသုံးစားလုပ်သလို ဖြစ် တတ်ကြလို့ပါ။

အဲဒါကြောင့် ကိုယ်က လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် ထောင်ပိုင်(တူးတူးတွေကို) အလျဉ်းသင့်တိုင်း လှမ်းပြီးသတိပေး

စကားတစ်ခွန်း ပြောခဲ့သေးတယ်။ ခင်ဗျား တို့ သက်သာရဲသားကောင် မဖြစ်မိကြ ပါစေနဲ့လို့လေ။

အခု အင်မတန်မှ ဆင်းရဲပြီး အကျဉ်းသားတစ်ရာတောင် မပြည့်တဲ့ ညောင်ဦးထောင်မှာ အတိုင်ခံခဲ့ရတာက ဝန်ထမ်းသက်သာကို အပြည့်အဝ မပေး နိုင်လို့တဲ့ဗျ။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးနဲ့ အတိုင်ခံရ တာ ထောင်လောကမှာ ကိုယ်တို့တစ် ထောင်ပဲ ရှိမယ်ထင်ပါရဲဗျာ။

အမှန်တော့ ဒီထောင်ရဲ့ ဝန်ထမ်း သက်သာ အခြေအနေကို ဒီက ဝန်ထမ်း တွေ မသိကြလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ တို့ ကောင်းကောင်းကြီးကို ထဲထဲဝင်ဝင် သိကြပါလေရဲ့။ ဒါဆို ဘာကြောင့် စာ တစ်တန်ပေတစ်တန် လုပ်နေကြသေး လဲ။ ဒါက အခြေခံအကြောင်းအချက် တစ်ခု ရှိနေလို့ပါဗျ။

အဲဒါကတော့...တစ်လောက ထောင်မှာ ဝန်ထမ်းမိန်းကလေး အပျို တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်ဝန်ထမ်း တစ်ဦး ငြိစွန်းမှုရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း ထွက်လာတယ်။ အဲဒါကို ကိုယ်က သက် ဆိုင်တဲ့ဝန်ထမ်းတွေကို ခေါ်ယူသတိပေးခဲ့

တယ်။ နောက်မဖြစ်စေရဘူးလို့လည်း ဝန်ခံကတိမှာ လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြ တယ်။

ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့ ကတိဖျက်ပြီး ဆက်လက်ကျူးလွန်နေ ကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်လည်း အုပ်စုညွှန်မှူးဆို တရားဝင်စာထုတ်ပြီး တင်ပြလိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် မကြာ ခင်မှာ ညွှန်မှူးရုံးက အမိန့်စာထွက်လာ ပါတယ်။ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးကို တခြား ထောင်တစ်ခု ပြောင်းရွှေ့မိန့်ပဲ။

အဲဒါမှာ မကျေနပ်ချက်တွေ စပါ တော့တယ်။ အပြစ်ရှိတဲ့ အိမ်ထောင် ရှင်ဝန်ထမ်းကိုတော့ အရေးမယူဘဲ အပြစ်မဲ့တဲ့ ဝန်ထမ်းအပျိုလေးကိုမှ ပြောင်းရွှေ့ရသလားပေါ့လေ။ စောဒက တက်သံတွေ ကြားရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးကတော့ အမိန့် အတိုင်း ထောင်ပြောင်းရွှေ့သွားရတယ်။

အဲလိုဖြစ်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဝန်ထမ်းသက်သာ အပြည့်အဝ မရဘူး ဆိုတဲ့ တိုင်စာတက်လာတော့တာပါ။ ဒါကလည်း အဲဒီဝန်ထမ်းအမျိုးသမီး ဘက်က မကျေနပ်ဖြစ်နေတဲ့ ဝန်ထမ်း

www.burmeseclassic.com

အုပ်စုရဲ့ အစီအစဉ်ပါပဲ။ ပါးရိုက်ရင် နားကိုက်မယ်ပေါ့လေ။

အဲဒီအမှုကို လာစစ်တဲ့ ဌာန ဆိုင်ရာ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ဝင်တွေက လည်း ထောင်ပိုင်ထောင်မှူးကြီးတွေဆို တော့ ဒီထောင်ရဲ့ ဝန်ထမ်းသက်သာ ရှာဖွေကြိုးပမ်းရမှု၊ အလျင်ပီအောင် မနည်းရန်းကန် ဆောင်ရွက်နေမှုတွေ ကို သူတို့ကောင်းကောင်းနားလည် သဘောပေါက်ကြပါတယ်။

ဝန်ထမ်းတွေကို သူတို့ရှေ့မှောက် ခေါ်စစ်ဆေးတဲ့အခါမှာလည်း ဘယ်ဝန် ထမ်းမှ ဝန်ထမ်းသက်သာ အပြည့်အဝ မရဘူးလို့ မထွက်ဆိုကြပါတော့။ သူတို့ တညီတညွတ်တည်း ထွက်ဆိုကြတာ က ထောက်ပံ့ငွေကို လစဉ် အချိန်မှန် မရဘူး၊ အမြဲလိုလို နောက်ကျတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်လလောက်နောက်ကျ ပြီးမှ ရကြတယ်။ သူတို့ထွက်ဆိုတာ ဒီလောက်ပါပဲ။

ဒါ မှန်ကန်ပါတယ်။ တိုင်စာမှာ ပါသလို အပြည့်အဝမရတာမဟုတ်ဘဲ ရတဲ့ရထိုက်တဲ့အချိန်ထက် နောက်ကျ ပြီးမှရတယ်ဆိုတာ တကယ်အမှန်တရား ပါပဲ။ ဒီလို ဘာကြောင့်ဖြစ်ရတယ်ဆို တာကိုလည်း ကိုယ်ရှင်းလင်းတင်ပြလို အဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ အဖွဲ့ဝင်တွေ သဘော ပေါက်နားလည်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်ပို နောင်ဒီလို ထောက်ပံ့ငွေနောက်ကျမှု မဖြစ်အောင်ဆိုပြီး ပြစ်ဒဏ်အနေနဲ့ လစာနှစ်တိုး တစ်နှစ်ဆိုင်းငံ့ထားဖို့ကို လည်း ထောက်ခံတင်ပြပေးကြဖို့ ဆုံး ဖြတ်ထားကြပါပြီ။ ဒါဆို ပွဲပြီးပြီပေါ့ဗျာ။

ဒါပေမယ့် လုံးဝမမျှော်လင့်တဲ့ ပြဿနာတစ်ခုက ဝင်ရောက်လာပါ တော့တယ်။ ဒီပြဿနာကို မီးပွေးလိုက် သူကတော့ အုပ်စုညွှန်ကြားရေးမှူးကိုယ် တိုင် ဖြစ်နေကြောင်း မယုံကြည်နိုင်ဖွယ် တအံ့တညံ့ တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။

အမှန်တော့ ဒီညွှန်မှူးဟာ သူ အကျဉ်းဦးစီးကိုရောက်လာပြီး ထောင် ပိုင်ဘဝထဲက ကိုယ်နဲ့ အတော်လေး ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြတာလေ။ ဟိုတစ် ယောက်က သူ ဒီထောင်ကို လာစစ် ဆေးတုန်းကလည်း အရင်ကလိုပဲ ပြော ဆိုရယ်မောနေခဲ့ကြပါသေးတယ်။ အဲ ဒါပေမယ့် သူ့ညောင်ဦးထောင်မှာ ရှိနေ တုန်းမှာ သူ့လက်အောက်က ထောင် တစ်ထောင်မှာ အကျဉ်းသားထွက်ပြေးမှု ဖြစ်တယ်လေ။ အဲဒီတော့ သူက အဲဒီ က ထောင်ပိုင်ကို တယ်လီဖုန်းထဲကနေ ဆဲပါလေရောလား။ ဆဲတာမှ သူ့ကိုယ် အင်္ဂါမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ အယုတ္တ အနတ္တစကားလုံးတွေသုံးပြီး မကြားဝံ့ မနာသာ ဆဲဆိုလိုက်တာများ မိုးကိုမွှန် လို့ဗျာ။ ညွှန်မှူးဆိုတဲ့ ရာထူးကြီးကိုမှ အားနာရကောင်းမှန်း မသိ။ တကယ် တော့ သူ့ဆဲနေတဲ့ထောင်ပိုင်က ကိုယ် တို့ တူးတူးအဖွဲ့ကပဲဗျာ။ ဒါပေမယ့် သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဲဒီတုန်းကထိ ကိုယ် ကောင်းကောင်း သဘောမပေါက်မိခဲ့ သေးဘူးလေ။

အဲ...ကိုယ်တို့ဦးစီးဌာနကို အသစ် ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာတဲ့ ညွှန်ကြား ရေးမှူးချုပ် အသစ်စက်စက် ညောင် ဦးထောင် လာစစ်တုန်းက အဲဒီညွှန်မှူး

လည်း လိုက်ပါလာရတယ်ဗျာ။ ညွှန်ချုပ် က ထောင်ကိုလှည့်ပတ်စစ်ဆေးရင်း သူမေးသမျှကိုဖြေနေတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီ ညွှန်မှူး ကြားဖြတ်ပြောလိုက်တဲ့ စကား တွေကြောင့် ကိုယ်အတော်လေး တအံ့ တညံ့ဖြစ်သွားမိတယ်ဗျာ။

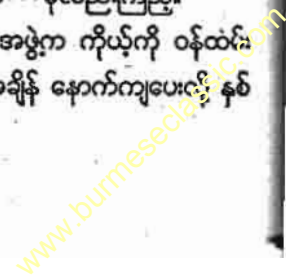
သူက ထောင်သန္ဓေမဟုတ်ဘဲ တခြားဌာနက ပြောင်းရွှေ့ပြီး ထောင် ပိုင်ဘဝကတစ်ဆင့် ညွှန်မှူးဖြစ်လာသူ ဖြစ်နေတော့ ထောင်အကြောင်း အတော် လေး နောကြေနေပြီလေ။ ဒါပေမယ့် အံ့ညံ့စရာကောင်းတာက အဲဒီနေ့က ညွှန်ချုပ်ကို သူတင်ပြသမျှ စကားတွေ ဟာ ကိုယ့်ဘက်က ဖေးဖေးမမဟုတ် ဘဲ ထောင်ကို အပုပ်ချတဲ့အသုံးအနှုန်း တွေ ဖြစ်နေသဗျာ။

ဥပမာ ကိုယ်က ဗူးမျှော်စင်ပေါ် က သံကောပေါ်မှာ ဖောက်ထားတဲ့ အပေါက်ဟာ ထောင်ထဲမှာ အကျဉ်း သားဆူပူရင် ဟန့်တားခြောက်လုန့်လိုရ အောင်ဖောက်ထားတဲ့ သေနတ်ပစ် ပေါက်ဖြစ်တယ်လို့ ညွှန်ချုပ်ကို ရှင်းပြ နေတယ်။

အဲဒါကို ညွှန်မှူးက ဒါ သေနတ် ပစ်ပေါက်မဟုတ်ဘူး။ ဗူးပေါက် ဝန်ထမ်း တွေ ထောင်ထဲကို အကြံအဖန်တွေပစ် ပေးလို့ရအောင် ဖောက်ထားတာလို ဝင် ဖြေလိုက်သတဲ့ဗျာ။ အံ့ရော။ အဲဒီအချိန် အထိ ကိုယ် သူ့ကို နားမလည်နိုင်ခဲ့ သေးဘူး။

ဟော...ခုလည်းကြည့်။

ဒီအီးအဖွဲ့က ကိုယ့်ကို ဝန်ထမ်း သက်သာအချိန် နောက်ကျပေးလို့ နှစ်

တို့ရပ်ဆိုင်းတဲ့ ပြစ်ဒဏ်ချဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးလို့ ပြန်မယ်လုပ်ကာမှ ဒီအီးဥက္ကဋ္ဌတို့ ညွှန်မှူးက ဖုန်းနဲ့ညွှန်ကြားသတဲ့ဗျ။ အရင်ညွှန်မှူးလက်ထက်က ဝန်ထမ်းဆက်သွားအတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံဖို့ပေးခဲ့တဲ့ ငွေ ၁၅ သိန်းကို တစ်လဝင်ငွေ ဇီသောင်းကျပ်ပဲရအောင်ရှာနိုင်ပြီး တိုးပွားအောင် မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ထည့်သွင်းသုံးသပ်တင်ပြဖို့ ပြောသတဲ့ဗျ။

အမှန်တော့ ညောင်ဦးမြို့မှာ ဒီငွေ ၁၅ သိန်းကို အသားထုတ်လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ တစ်လဇီသောင်းကျပ်နဲ့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံတာကလွဲပြီး အခြားမရှိနိုင်တော့ဘူးလို့ သုံးသပ်ပြီး အရင်ညွှန်မှူးကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ပြီး အမိန့်ချသွားပေးခဲ့တာလေ။

အဲဒါကို အခုမှလာပြီး တိုးပွားအောင်မလုပ်နိုင်လို့ဆိုပြီး သုံးသပ်တင်ပြဖို့ ဆိုတာကတော့ ပြဿနာကို ကြီးထွားအောင်၊ ကြမ်းပိုကို လိပ်မဖြစ်ဖြစ်အောင် တမင်ရည်ရွယ်ပြီး ဖန်တီးနေတာပဲ မဟုတ်ပါလားဗျ။

ခုတစ်ကြိမ်တော့ ကိုယ် အံ့ဩရမယ့်အစား ထူးခြားဖြစ်စဉ်တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိတယ်ဗျ။ အဲဒါကတော့ နယ်အကျဉ်းထောင်တစ်ခုမှာ ထောင်တွင်း မဖွယ်မရာကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်တို့ တူးတူးတို့အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် အဲဒီတုန်းက ထောင်ပိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ခုညွှန်မှူးတို့ ထိပ်တိုက်တွေ့ခဲ့ကြတဲ့ ပြဿနာကိုပါ။

ကိုယ်တို့ တူးတူးတို့ အဖွဲ့ဝင်ကလည်း နယ်နယ်ရရတော့ မဟုတ်ဘူး

ဗျ။ တတယ့်ကို ဖီလော်ဆော်ဖီလိုတောင်ခေါ်ရမယ့် သဘောတရား ဆရာကြီးဗျ။ ပြောလိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ လူ ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်အောင် အဲဆင့်မြင့်ပြောင်မြောက်တဲ့ စကားလုံးတွေပါ။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ လက်မလျှော့ဘဲ တစ်ဖက်လူ သဘောပေါက်ပေါက်မပေါက်ပေါက် သူ့အဘော်သူ့လေအတိုင်း ပြီးအောင် ဆက်ပြောလိုက်ရမှ ကျေနပ်တဲ့လူမျိုးလေ။

အဲလိုလူနဲ့မှ ထောင်ပိုင်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြတော့ ပထမတော့ အခြေအတင်ဖြစ်ရာကနေ စကားများတဲ့ အခြေအနေအထိ ရောက်သွားတယ်။ ဒီကိစ္စရုံးချုပ်အထိရောက်သွားလို့ အထက်လူကြီးတွေက ပြဿနာမကြီးထွားလာအောင် အတော်လေးဖုံးဖုံးဖိဖိနဲ့ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းလုပ်ခဲ့ရတဲ့ကိစ္စပါ။

အဲဒီကိစ္စရယ်၊ စောစောက အကျဉ်းသားထွက်ပြေးတဲ့ ထောင်ပိုင်ကို နှစ်ပြားမတန်အောင် အော်ဟစ်ဆဲဆိုတာရယ်၊ တခြား ကိုယ်တို့ တူးတူးတို့တွေလည်း အဲဒီညွှန်မှူးရဲ့လက်ချက်နဲ့ ဒုက္ခဖြစ်ခဲ့ကြတာတွေကို ဆက်စပ်တွေးကြည့်မိတော့မှ ဗာတီရုပ်က ထင်းကနဲ ပေါ်လာတော့တာကိုးဗျ။

လက်စသတ်တော့... ကိုယ်တို့ တူးတူး ဖီလော်ဆော်ဖီကြီးကို မကျေနပ်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းတော်က ရန်စဟာနောက်ပိုင်း တူးတူးမှန်ရင် အကုန်ရှင်းပစ်အထိ ရန်ငြိုးကြီးမားခဲ့တာပါလားဗျ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ဘာပြဿနာမှ

သူနှင့်မဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့အပြင် ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်တောင် တူးတူးဖြစ်နေလေတော့ သူမဟာစိမ်ကိန်းအတိုင်း ရှင်းပစ်ချင်ခဲ့တာထင်ပါရဲ့။

တူးတူးတို့ရေ... လူဆိုတာ ဇာတာစန်းလက် မှေးမိန်နိမ့်ကျလာပြီဆိုရင် ကယ်သူဝေးပြီသာမှတ်။ ယတြာတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ချေချေ၊ ရှေးဟောင်းတန်ခိုးကြီးဘုရားတွေမှာ ဘယ်လောက်ပဲ ဆုတောင်းတောင်း သူ့အချိန်ရောက်လာရင်တော့ ရင်ကော့ပြီး ခံပေတော့ပေါ့။ လူကနိမ့်ပါးချိန်ကို အကွက်ချောင်းနေတဲ့ အဖျက်အမှောင်ဒေဝဒက် ဆိုတာမျိုးကလည်း အချိန်ကိုက် ပေါ်လာတတ်စပြုပဲလေ။

ဒါကြောင့်လည်း ခုဒေဝဒတ်ကြီးရဲ့ အကြံအစည်အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ညွှန်ချုပ်ကလည်း အသစ်ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးကလည်း အသစ်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီညွှန်မှူးရဲ့ ထိထိရောက်ရောက် အရေးယူဖို့ ထောက်ခံချက်က တက်လာတော့ ဝန်ထမ်းရေးရာအဖွဲ့လည်း မနေသာတော့ဘဲ သင့်တော်တဲ့ပြစ်ဒဏ်တစ်ခု ချမှတ်ခဲ့ရပါတော့တယ်။

ကိုယ်နဲ့ လက်အောက်က ထောင်မှူးကြီးကို မယူမနေရပင်စင် ပေးစေတဲ့ဗျ။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

ဗဟိုစော

ဘဝနာဖောခင်ဖဗ် လှတောတစ်ခွင်ဟာသများ

ဦးကောင်းထူး

ရွာတောင်တည်နိုင်လောက်ပါရဲ့

လှတောရွာရှိရေးတန်းတွင် မိန်းမတစ်စုသည် အတင်း
ပြန်ကြားရေး ဌာနဖွင့်ထား၏။

ထိုကာလဝယ် ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားသည့် အသက်
နှစ်ဆယ်ကျော်ကောင်မလေးသည် ပစ်မှတ်ဖြစ်သွားပါချေ၏။

“ရုပ်ကလေးကလှတပတနဲ့ အကျင့်တန်ပုံများကတော့
တက်နင်းလည်းစူး၊ နမ်းလည်းစူးတဲ့ ဒူးရင်းသီးအခွံလားမှတ်ရ”

“အေးလေ... သူကွာခဲ့တဲ့ယောက်ျားတွေကို တင်း
တောင်းနဲ့ လိုက်ကောက်ပြီး စုလိုက်ရင် ငါးတင်းဝင်မှတ်
ဆံ့မှာတောင်မဟုတ်ဘူး”

“ဒါတောင် ကလေးတွေမပါသေးလို့၊ ကလေးတွေပါ
ထည့်တွက်ရင် ရွာတောင်တည်နိုင်မယ်ထင်ပ”

မြင်းတွေအင်္ကျီဝတ်ပေးထားသလို

တစ်နေ့သ၌ ဗီဒီယိုရုံထဲသို့ ကလေးများ၊ မိန်းမများ
ကြား အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် လှတောသားကြီးသည်
ကန်လန်ကားရား ပါသွားခဲ့၏။

ဗီဒီယိုပင်းသားက နာမည်ကြီးလွန်းသည်မို့ မြင်းဖူး
သည်ရှိအောင် လိုက်ကြည့်ခြင်းဖြစ်၏။ ကြည့်ပြီးလေသော
အခါ -

“အကျိုးနည်း တီးလိုက်တဲ့လက်ခုပ်၊ ခိုးပတ်ဝိုင်းထဲ
ရောက်နေသလား မှတ်ရဟေ့၊ လက်ခေါက်မှတ်လိုက်တာ
ကြတာများ မြွေတွေ တွန်တဲ့အတိုင်းပဲ”

ဤတွင် ဇာတ်ကားအပြီး၌ အတူပြန်လာသည့်

ကလေးများက -

“အရမ်းမိုက်တာပဲနော် အဘ”

“မိုက်လိုက်လေကွာ၊ မိုက်သမှ အပြီးလေးတွေ
လာငေါက်ငေါက် ဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့”

“ဖိုက်တင်ခန်းတွေ မကောင်းဘူးလား၊ အဘရ”

“အေး... အေး... ခြေထောက်တွေနဲ့ ကန်လိုက်ကြ
တာများ အပြင်မှာဆို သွေးအတောင့်လိုက်ထွက်မယ်၊ အဟဲ
ရုပ်ရှင်ထဲမှာတော့ ဆေးမန်းထုံးမန်းကောင်းသလို လူလဲထ
ပြီး ပြန်ထိုးကြ ကန်ကြတာပဲ။ ကန်လိုက်ကြ ရှာလေကွယ်
လို့၊ ဟလိုလေး... မြင်းတွေများ အင်္ကျီဝတ်ထားသလား
မှတ်တယ်”

အချိန်မှန်နာရီတွေ

လှတောသားတစ်ယောက်သည် မန္တလေးမှ လက်ပတ်
နာရီများ ဝယ်လာခဲ့ပြီး ရွာဘုရားပွဲမှာ ချရောင်းလေ၏။ ရွှေ
ပွဲလာများ ဝိုင်းလာအောင် အော်ပုံကလည်း ပညာပါလှ၏။

“နာရီတွေ... နာရီတွေ၊ အချိန်မှန်နာရီတွေနော်၊
မနက် ၉ နာရီကြည့်လည်း ဒီအချိန်ပဲ။ အချိန်မှန်နာရီတွေ
လှူကြီးဆို မရောင်းဘူး၊ ကလေးတွေမှရောင်းတာ။ အထူး
ရေးနုန်း... အထူးရေးနုန်း၊ တစ်လုံးမှ သုံးကျပ်တည်း”

မှန်ပေစွာ သူ့နာရီလေးတွေက ကလေးကစားစရာ
ပလတ်စတစ်နာရီတွေ ဖြစ်ကြ၏။

လုံမှ လုံပါ့မလားဘဲ

မိုးနည်းရသည့်အထဲ မိုးကုန်စောသည်အတွက် အထွေထွေ သိပ်မအောင်ကြ။ အထွက်ကောင်းသည့် စပါးပင် ထို အငှားရိတ်မည့်လူ မရှားသော်လည်း ပလူမွေး ပလူ ထောင်ကျတော့ အငှားရခက်နေ၏။

ဤတွင် လယ်ပိုင်ရှင်သမီးတွေလည်း တစ်စေ့ရရ၊ တစ်ပြည်ရရဆိုကာ လယ်ထဲဆင်းရိတ်ကြ၏။ ကျောင်းပိတ် ရက်လည်း ဖြစ်နေသည်။

လယ်ပိုင်ရှင်သမီးငယ်က ကျွဲချိုတပ် ရောမတံစဉ် ကြီးနှင့် ရိတ်ရင်းက -

“အစ်မရေ...တစ်ခါရိတ်မှ သုံးလေးပင်ပဲပါတယ်။ တံစဉ်တောင် အားနာဖို့ကောင်းနေပြီ”

“ညီမရယ်၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းမို့ နှမြောလိုသာ ရိတ်နေရ၊ တကယ်က ပေါက်ပြားနဲ့ရှပ်မှ သဘာဝကျမှာ”

“ကျွန်မကတော့ ကျကျနနဝမ်းလျှားထိုးပြီး ဇာဂနာ နဲ့သာ နတ်လိုက်ချင်ရဲ့။ အလိုလေး...လူစဉ်မမီလိုက်တဲ့ စပိပင်၊ ပုရွက်ဆိတ်အရိပ်ခိုလို့တောင် လုံမှလုံပါ့မလားဘဲ”

ဒဿဂီရိဘီလူးဆယ်ကောင်နဲ့

လှတောနှင့် ဝက်လက် ကားလမ်းဆိုးပုံမှာ လူပြော သူပြော များကြ၏။ ကျောက်ခဲစားသွားပါက မဝါးဘဲ အစာ ကြေသည့်လမ်းဟု တင်စားပြောဆိုကြ၏။

နောက်ပိုင်းတွင် လှတောသားတစ်ယောက်က လှ တော-ဝက်လက်လမ်းကို ဖွဲ့နွဲ့ပြောဆို၏။

“ဟလိုလေး...ဆိုးလိုက်လေ လမ်း။ သူထက်ဆိုး တဲ့၊ ကြမ်းတဲ့လမ်းတောင် သူ့လောက်ဆိုးမယ်မထင်ပါဘူး။ နံရိုးနဲ့ ကားဘော်ဒီရိုက်တယ်။ နောက်ထပ် အရိုက်မခံရ အောင် သတိထားနေတုန်း မြီးညောင်းရိုးနဲ့ ခုံဆောင့်တယ်။ အား...နံရိုးဘယ်နှချောင်း ကျိုးသွားပြီးလဲလို့ စမ်းနေတုန်း ရှိသေး ကားအမိုးနဲ့ဆောင့်ပြန်ရော”

လှတောသားပီပီ စကားအရရော၊ ဟန်ပန်အမူ အရာကပါ သရုပ်ဖော်ကောင်းသဖြင့် ကြားရသူများ အူနိုပ် ရယ်ကြရ၏။

“အဲ...ခေါင်းကွဲပြီး ဦးနှောက်တွေ ထွက်ကုန်ပြီလား လို့ စစ်ဆေးကြည့်နေတုန်း ဒီရိုင်ဘာက ဘာရိတ်ကို ဆောင့် နင်းလိုက်ပြန်ရောဟေ့။ ခရီးသည်အချင်းချင်း နဖူးနဲ့ ချို စောင်း ပြေးဆောင့်ကုန်တာ ဥသျှစ်သီးထုသံလို တခွပ်ခွပ်။ ဟလိုလေး...ငါဖြင့် ဒဿဂီရိဘီလူးဆယ်ကောင်နဲ့ ငါတစ် ယောက်တည်း သိုင်းချနေသလား အောက်မေ့ပါသကော”

ဆိုင်းပိုင်းထဲ ရောက်သွားသလို

လှတောရွာ လယ်သူမတစ်စု ကောက်စိုက်ပြိုင်ပွဲ၊ သန်းရှာပွဲ ကျင်းပနေကြသည်မှာ တန်းစီလှေလှော်နေကြ တာနှင့် မခြားပေ။

သူတို့သည် လက်မအားကြလင့်ကစား အားနေသည့် ပါးစပ်က အတင်းပြောဖြစ်အောင် ပြောကြပြန်သေး၏။

“ဟိုဘက်ရွာ ပြောင်းသွားတဲ့ ခင်နင်းတစ်ယောက် ကော တွေ့သေးလား”

“အရင်တစ်လက တွေ့လိုက်ပါသတော်။ နောက်ဆုံး ပေါ်ဇိုက်နဲ့”

“အေးဟယ်...သူ့ကြည့်လိုက်ရင် ဗိုက်နဲ့ချည်းပဲ။ တစ်နှစ်မှာ ဆယ့်နှစ်ဗိုက်များ ကြီးနေသလားမသိဘူး”

“သနားပါတယ် အစ်မရယ်။ ဆင်းရဲရတဲ့အထဲ ကလေးက တပြုတ်ပြုတ်နဲ့ ပဲကြီးရေစိမ်ကမှ သူ့ထက်စာ သက်သာဦးမယ်”

“ဟလိုလေး...ခင်နင်းတို့ ကလေးမွေးသန့်ပုံများ သူ့အိမ်တစ်ခါ ရောက်သွားပါတယ်။ ကလေးတွေ ဘုခုခရု တွေအေး...ဆိုင်းပိုင်းထဲ ပတ်လုံးလေးတွေ ကြီးစဉ်ငယ် လိုက် စီထားသလိုပဲ။ ငါ့မလည်း ဆိုင်းပိုင်းထဲရောက်သွား သလားမှတ်ရ”

အပ်ပေါက်နဲ့ စပါးကြီးမြေ

လှတောသားနှစ်ယောက် စကားပိုင်းဖွဲ့နေကြ၏။

“အောင်မယ်...မင်းက ဘာသိတုံး။ လယ်နဲ့အိမ်ပဲ တောင်ကူး မြောက်ကူးနဲ့ လူ့လောကအကြောင်း ဘာမှနား

www.burmeseclassic.com

မလည်းဘူး။ အခု ဆန်ကွဲတစ်ပြည်တောင် ငွေနှစ်ရာတဲ့ဗျ”
“ဆန်ကွဲအဖြန်းအိုးက မုန့်ဟင်းခါးပေကိုး။ မုန့်ဟင်း
ခါးဆိုင်တွေက ဝယ်ခိုင်းတာနေမှာပေါ့”

“မုန့်ဟင်းခါးတင် ဘယ်ကမလဲ။ မုန့်ပေါင်း။ မုန့်
စလင်းထောင်။ မုန့်စိမ်းပေါင်း။ မုန့်ပျားသလက်... အကုန်
လုံး ဆန်ကွဲနဲ့လုပ်ကြရတာပါဟာ။ ဒါပေမယ့် အခု ဈေး
တက်သွားတာ မုန့်လုပ်တာကြောင့် မဟုတ်ဘူးဟ”

“ဆန်ကွဲနဲ့ မုန့်မလုပ်လို့ ဘာလုပ်ရဦးမှာလဲ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့။ အတာမှ မောင်းကွဲကြီး တီးရ
သလိုပါလား။ အနောက်တောကလူတွေလေ ငါတို့ဆီမှာ
လို ဆည်မရှိ၊ ချောင်းမရှိနဲ့ မိုးခေါင်ရင်း မျိုးဆုံးမျိုးတုံးကုန်
တာပေါ့”

“ဪဟော့... လက်စသတ်တော့ ဆန်ကွဲကို
သူတို့က မျိုးချဖို့ ဝယ်တာကိုး”

“အေး... မင်းက အစေ့မြင်ရင် အသီးသိတဲ့ကောင်၊
အဲဒီဘက်က လူတွေ ကျပ်တည်းပုံများ သနားစရာကွာ။
အပ်ပေါက်ထဲ စပါးကြီးမြွေ ဝင်နေသလားမှတ်ရ”

အကွဲဘယ်လောက်မြန်တယ်မှတ်လဲ

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးသည့် စုံတွဲတစ်
တွဲသည် စလယ်ဝင် ဖင်မည်းခင်က ကွဲကြတော့မည့်ကိန်း
ဆိုက်လာ၏။

ဤတွင် လှတောသားတစ်ယောက်က ဝေဖန်ချက်
ချ၏။

“ဟလိုလေးရယ်... လင်ယူသားမွေးကိစ္စကို ပြဇာတ်
ကတာများ မှတ်နေကြရောသလား မသိဘူး။ စလယ်ဝင်
ဖင်မည်းတာက ကြာဦးမယ်။ အခုများ မီးခဲပေါ် ယင်နား
သလောက်မမှကြာ ကွဲကြတာကိုး”

စိန်စတင်းနဲ့ နင်လား ငါလား

မိခင်ဖြစ်သူက တစ်ဖက်ရွာသို့ ကိစ္စနှင့်သွားနေစဉ်
ဖခင်နှင့်အစ်ကို ယာတ်က ထမင်းစားအပြန်ကို သားငယ်က

ထမင်းပွဲပြင်ကာ ခူးကျွေးရလေ၏။

စားပွဲခုံပေါ်သို့ ပန်းကန်တွေချည်ချလေရာ မောမော
နှင့် ဆာနေသည့် အစ်ကိုက -

“ဘယ်မလဲ ထမင်း။ ဟလိုလေး ငါ့ညီရာ...
ထမင်းခူးပါဆို ပန်းကန်တွေပဲ ယူလာရသလား။ ပန်းကန်
ဆာ တာ မဟုတ်ဘူး။ ထမင်းဆာတာကွ”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာ အစ်ကိုရာ။ ငရဲပြည်မှာရှိတဲ့
ဒယ်အိုးထဲက တစ်ကမ္ဘာကြာမှ တစ်ခါသာပေါ်တဲ့ ‘ဒုဿန
သော’ထက် စိတ်ညစ်သဗျာ”

ထမင်းဟင်းတို့ အလျင်အမြန်ချပေးပြီးသည့်အခါ
ဖခင်က ဝင်၍စား၏။ သို့ရာတွင် ဟင်းက မစုံသေး။ ဖခင်က
လှမ်းအော်၏။

“သားငယ်... မင်းဟင်းက ဒါအကုန်ပဲလား။ မိမိ
ချောင်နဲ့ အိပ်ရာနေရာမှာပြီး အိပ်နေရောသလား”

“ပဲကြီးဟင်းလာပြီ အဖေရေ့”

“မင်းဟင်းကလည်း မေ့လောက်မှ တစ်မျိုးရောင်
လာတော့ စောင့်ပြီးစားနေရတဲ့လူရဲ့ဦးထဲ နာဂစ်ဝင်နေပြီ”

“အဖေကသာ ထိုင်အပြစ်တင်နေ၊ အဖေမိန်းမထား
ခဲ့တဲ့ မီးဖိုချောင်လည်း ဝင်ကြည့်ဦး။ မဆေးဘဲ ရေစိမ်ထား
တဲ့ ဟင်းအိုးတွေ ငုံ့ငုံ့နမ်းနေရတာ အကြိမ်တစ်သိန်း
လောက်ရှိနေပြီ”

“လုပ်ကွာ မြန်မြန်”

အစ်ကိုကဝင်ပြောရာ ညီကပြန်ပြောသည့်စကား
ကြောင့် သားအဖနှစ်ယောက် ပါးစပ်ပိတ်သွားရတော့၏။

“မီးဖိုချောင်ဝင်နေကျ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး အစ်ကို
ရေ။ စမ်းတခါးဝါးနဲ့ ဟိုအိုးလှန်၊ ဒီအိုးဖွင့် အပြေးတစ်ဝိုင်း
လှမ်းနေရပုံများ ဆိုင်းဝိုင်းထဲ စိန်စတင်းနဲ့ နင်လားငါလား
အောက်မေ့ရတယ်”

ခိုင်ခံ့ပုံများ ပြောပါတယ်

လှတောသားရောင်းသည့် သက်ငယ်ဆိုင်သို့
တောသားတစ်ဦး သက်ငယ်လာဝယ်သည်။

“ဈေးလျော့ဦးဗျာ။ သုံးလေးရက်တုန်းက ဝယ်သွား

www.burmeseclassic.com

အဲဒါ ခင်ဗျားသက်ငယ်တွေ ညံ့ချက်ကတော့ လဲမို့လွင့်လာ
တာတောင် ပေါက်ထွက်တယ်”

လှတောသားအချင်းချင်း အကြောမခံ။

ထိုအခါ သက်ငယ်ဆိုင်ရှင် လှတောသားက လုံး
ကြီးတင် ဆန်ခတ်လိုက်၏။

“ဟလိုလေး... မတော်တာတွေ လာမပြောနဲ့ ငါ
ထူး ငါ့သက်ငယ်မိုးထားတဲ့ အိမ်မိုးတွေ ခိုင်ခံ့ပုံများ စကောင်း
ထက်ဂြိုဟ်တုစခန်းတောင် တည်လိုရသကွ”

ညံ့လိုက်ပုံများကတော့

လှတောသားနှစ်ဦး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ စကား
ပြောနေကြ၏။

“ညက ငါ့ကောင် ဖဲရုံးပစ်လိုဆိုပြီး သူ့မိန်းမဆဲ
လိုက်သံများ ညပလေကွယ်။ ကြေးလင်ပန်းထဲ ကျောက်ခဲ
တွေ ကြဲနေသလားမှတ်ရ”

“ဒါနဲ့ ထသတ်ကြရောလား”

“မခံချင်အောင်ဆဲတော့ စစ်ခင်းကြတာပေါ့ကွာ။
ဘာတွေနဲ့ ပစ်ကြခတ်ကြ ရိုက်ကြတယ်မသိဘူး။ ဝုန်းခိုင်း
ကြနေလိုက်ပုံနယ် အရက်မူးနေတဲ့အရူး ဒန်အိုးဆိုင်ထဲ
ဝင်ရမ်းနေသလား မှတ်ရ”

ခုပဲ သွေးဆူတယ်

အိုပီတောင် ရွာသားတစ်ယောက်သည် မိမိ၏သား
မိန်းမနိုးလာသဖြင့် ထုံးစံစလေ့အရ သမီးရှင်နှင့် ညှိနှိုင်း
စေ့စပ်ရန် မြောက်ရွာသို့ လူကြီးစုံရာနှင့် လာကြလေ၏။

သမီးရှင်ဘက်က ဖော်ဖော်ရွေရွေ ညှိခံပြီး စကား
တွေရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောနေသော်ငြား သားရှင်ဘက်က
လူတွေကမူ ငြိမ်ကုပ်တိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

အသံမထွက်လာကြသည့်အဆုံး သားရှင်လည်း
သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ -

“ဟေ့... ငါ့လူတွေရေ။ မင်းတို့ကို ခေါ်လာတာက
သတို့သားမိဘကိုယ်စား ပြောဖို့ဆိုဖို့ အားကိုးရမလား ခေါ်

လာတာကွ။ ခုတော့ မင်းတို့ဖြစ်နေပုံက ကျောက်ရုပ်တွေ
မေးခိုင်ရောဂါရနေကြသလားမှတ်ရ၊ ပြောကြပါဦးကွ”

ထိုအခါမှ တောင်ရွာသားများ သွေးဆူသွားပြီး အာ
သွက်လျှာသွက်နှင့် စကားတွေဖောင်သွားကြလေသတည်း။

ဝှေးသင်းပြီးသား ဖြစ်သွားမယ်

နွားလှည်းတစ်စီးသည် လယ်ကွင်းထဲဖောက်ထား
သည့် လှည်းလမ်းအတိုင်း စွပ်ပြေးလျက်ရှိ၏။

ချိုင့်တွေကိုရှောင်၊ ကန်သင်းရိုးကို ကျော်တက်နှင့်
တဝန်းဝန်း ဆောင့်နေ၏။

လူကြီးတစ်ယောက်သည် လှည်းရုံတိုင်ကို ဘုရား
တ၊ ကိုင်ပြီး လိုက်လာရာက မတ်တတ်ရပ် လှည်းမောင်းနေ
သည့် လှည်းဆရာ ချာတိတ်ကို အော်ပြောလေ၏။

“ဟဲ့... ကောင်လေး။ ထိုင်မောင်းစမ်း ထိုင်မောင်း”

လှည်းသမားလေးက ကြားသော်လည်း မထိုင်ပေ။

“ဟဲ့... ကောင်လေး။ ထိုင်ဆိုနေ။ ရပ်မောင်းရင်
ဒုက္ခတွေ့သွားမယ်။ ဒီကြားထဲ မင်းမတ်တတ်ရပ်လိုက်ရင်
တော့ မင်းဝှေးသင်းပြီးသား ဖြစ်ပြီသာမှတ်ပေတော့”

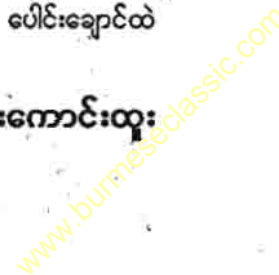
ပေါင်းချောင်ထဲမှာ

ရန်ကုန်သို့ အလည်လာသည့် လှတောသား
တစ်ယောက်သည် ထင်းရှူးပုံလေးများ ထောင်ထားသကဲ့သို့
စီနေပြီး ဟိုမလှည့်သာ၊ ဒီမလှည့်သာ တိုက်ခန်းကျဉ်းလေး
ထဲ ပိတ်လှောင်နေသဖြင့် ပါလာသည့် အင်္ကျီတွေချွတ်၊
စွပ်ကျယ်စုတ်လေးနှင့်နေရလေ၏။ သူ့အဖို့ အိုက်တာပူတာ
မသက်သာ။

သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံးတွင်ကား အော်ချက်ထုတ်
လိုက်မိလေ၏။

“ပူလှအိုက်လှချည်လား ရန်ကုန်ရယ်။ ကောက်
ညှင်းပေါင်း ပေါင်းနေတုန်းတန်းလန်းကြီး ပေါင်းချောင်ထဲ
ဝင်နေမိတဲ့အတိုင်းပါပဲ”

ဦးကောင်းထူး

သီလစင်ကြယ် ရောဂါပယ်

ရွှေဦးမောင်

ယနေ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိနေကြသော လူတွေဟာ ကုသိုလ်စိတ်တာ အဖြစ်နည်းနေကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကောင်းကျိုးကို ကျတော့ အလုအယက် မျှော်လင့်တောင့်တတတ်ကြတာများပါတယ်။ အချို့ ကံတရားနဲ့ပတ်သက်ပြီး မျက်စိလည်လမ်းမှားနေလိုက်တာများ တန်ခိုးကြီးဘုရား နာမည်ကြီးပုဂ္ဂိုလ် ကျော်တို့ထံမှ ကံကောင်းစေရန် ဆုပန်နေကြတာများ ဘေးကြည့်နေတဲ့သူတောင် နားပြီးမတတ်ပါဘဲ။

ဒီနေရာမှာ ပြောလိုတာကတော့ ကိုယ့်စိတ်က ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်နေရင် အလိုလိုကံကောင်းပြီးသားပါ။ ဆုတောင်းတောင်း၊ မတောင်းတောင်း အလိုလို ကောင်းကျိုးပြုပါလိမ့်မည်။ ကိုယ့်စိတ်က အကုသိုလ်ကံအပြည့်အသိပ်နဲ့ ဆိုလိုကတော့ တစ်နေ့ကုန် ထိုင်ဆုတောင်းနေလည်း အပိုပါ။ ဆုတောင်းပြည့်မှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုရင် အာစိဏ္ဍကံ ခံတွင်းပျက်ကြီးနဲ့ ကံကောင်းခြင်းတွေကို ချက်ချင်းဖြစ်နေကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အာသာပြောတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အာစိဏ္ဍကံ ခံတွင်းပျက်နေကြလို့ပါ။

ကံဆိုတာ ဘာမှန်းမသိဘဲနဲ့ ဆုတောင်းတတ်ရင် ပြီးရောတဲ့လား။ အာစိဏ္ဍကံခံတွင်းပျက်ကြီးနဲ့ ကံကောင်းခြင်းကို ချက်ချင်းဖြစ်နေလို့ရမတဲ့လား။ ဘာသာရေး သုညဒီဂီကြီးနဲ့ ကံတရားကို ဆန်းစစ်ဝေဖန်ကြည့်လို့ အမှန်သိမည်တဲ့လား။ တစ်ခုခုတော့မှားနေပြီဆိုတာ အားလုံးသိဖို့ကောင်းနေပါပြီ။

လူသားတိုင်း လက်တွေ့အဖြစ်များနေတဲ့ စိတ်ကို ချပြရရင် ဘဝင်စိတ်၊ အကုသိုလ်စိတ်၊ ကုသိုလ်စိတ်ဆိုပြီး အဲဒီလို အစဉ်အတိုင်း တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ထိုအထဲမှ ဘဝင်စိတ်ဆိုတာ လူသားတွေကို အကယ်အကျိုးမပြုနိုင်ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ထိုဘဝင်စိတ်ကိုယ်တိုင်က အကြောင်းစိတ်မဟုတ်။ အကျိုးစိတ်ဖြစ်နေသောကြောင့်ပါ။

သတ္တဝါတိုင်း ကိုယ်တကယ် အကျိုးပြုနေတဲ့စိတ်ဟာ အကုသိုလ်စိတ်နဲ့ ကုသိုလ်စိတ်ပါ။ ထိုအထဲမှာလည်း အကုသိုလ်စိတ်ကသာ အဖြစ်များပြီး ကုသိုလ်စိတ်က အဖြစ်နည်းနေကြပါတယ်။ ဒါဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ လက်တွေ့အကျိုးတရားနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင် သိသာထင်ရှားလှပါတယ်။

ယနေ့ သတ္တဝါတိုင်းမှာ ကောင်းကျိုးနဲ့ မကောင်းကျိုးဘယ်ဟာက ပိုပြီး အဖြစ်များနေကြသလဲလို့ ရှာဖွေကြည့်ရင် မကောင်းကျိုးကသာ ပိုပြီး အဖြစ်များနေကြတာကို တွေ့ပါလိမ့်မည်။ အဲဒါ သတ္တဝါတိုင်း အကုသိုလ်သာ အဖြစ်များခြင်းရဲ့ သက်သေသာကေပါပဲ။

လူလာဖြစ်ရခြင်း၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကလည်း ကုသိုလ်များများပြုနိုင်ရေးနဲ့ အကုသိုလ်များများ ပယ်ဖျက်နိုင်ရေးပါပဲ။ ဒါကိုပဲ တလွဲဆဲပင် ကောင်းနေကြသူများကတော့ ကုသိုလ် အမှုကိုလည်း မပြု၊ အကုသိုလ်အမှုကိုလည်း မပြုဘဲနဲ့ အေးဆေးစွာ နေထိုင်တတ်ကြပါတယ်။

အဲဒီလို နေနိုင်တာကိုပဲ အဟုတ်မှတ်ပြီး ငါတို့အကုသိုလ်အမှုကို တစ်စက်ကလေးမှ မပြုပါဘူး။ ဒါကြောင့် နေ့စဉ်ကုသိုလ်တွေ အပြည့်အသိပ်ရနေပြီကွလို့ ကြွေးကြော်တတ်ကြပါတယ်။ အမှန်ကတော့ အကုသိုလ်ကို ရှောင်ကြဉ်ရုံနဲ့လည်း မပြီးသေးပါဘူး။ ကုသိုလ်တရားတွေ တည်ဆောက်တတ်ကြဖို့လည်း အရေးကြီးပါတယ်။ အကုသိုလ်ရှောင်ကြဉ်နေရာမှာလည်း နည်းစနစ်တွေ သိထားဖို့လိုပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ဝိရတီဆိုတာ သမာဒါနဝိရတီ၊ သဗ္ဗဝိရတီ၊ သမုဇ္ဈဝိရတီ သုံးမျိုးရှိပါတယ်။ ထို့ပြင် ငါးပါးသီလရှစ်ပါးသီလ စသည်ကို ဆောက်တည် ထိန်းသိမ်းထားသူ အလျောက် အကုသိုလ်အမှုမှ ရှောင်ကြဉ်နိုင်ခြင်းသာ သမာဒါနဝိရတီမည်၏။ ရှေးဦးစွာ ဆောက်တည်ထား အကုသိုလ်အမှုနဲ့ တွေ့ကြုံလာတဲ့အခါလည်း ရှောင်ကြဉ်တဲ့ ဝိရတီမျိုးကို သမာဒါနဝိရတီလို့ ခေါ်ပါတယ်။

အထင်ရှားဆုံးကတော့ သီဟိုဠ်ကျွန်းက ဥပသကာကြီးပါ။ မထေရ်မြတ်တစ်ပါးထံ ချဉ်းကပ်၍ ဥပသသီလခံယူဆောက်တည်ပြီးသည့်နောက် မိမိ၏ နှားပျောက်ကို ရွာဖွေလေရာ တောင်ပေါ်တစ်နေရာအရောက်၌ စပါးကြီးမြွေတစ်ကောင်က ညှိယူရစ်ပတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရလေ၏။

ထိုအခါ ဥပသကာသည် မိမိလက်ထဲမှ စားဖြင့် မြွေကို သတ်ရန် ကြံစည်ပြီးကာမှ ဆောက်တည်ထားသော သီလကို သတ်ရသဖြင့် သတ်ရကောင်းနိုး၊ မသတ်ရကောင်းနိုးနဲ့ ချီတံ့ချီတံ့ဖြစ်ကာ နောက်ဆုံးမှာတော့ ငါ့ရဲ့အသက်ကို စွန့်မည်၊ သီလကိုတော့ အပျက်မခံနိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး စားကို လွှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပဲ မြွေသည်လည်း ကိုယ်မှ နှားသွားလေတော့၏။

သီလကို ကြိုတင်ခံယူ ဆောက်တည်ထားသော် ထည်း လွန်ကျူးစရာ အာရုံနှင့် တွေ့ကြုံရတဲ့အခါ၌ အကုသိုလ်မှ ရှောင်ကြဉ်နိုင်ခြင်းသည် သမ္မတ္တဝီရတီမည်၏။ ကြိုတင်၍ ဆောက်တည်ထားသော်လည်း အကုသိုလ်အမှုနှင့် ကြုံကြိုက်ရာအခါ၌ ရှောင်ရှားနိုင်တဲ့ ဝီရတီမျိုးပါ။

ထိုဝီရတီကို ထင်ရှားစေတာက သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ စက္ကနသတို့သားဝတ္ထုပါ။ ရောဂါသည် မိခင်ကြီးအတွက် အစ်ကိုထုပ်သူက ယုန်သားရှာဖွေခိုင်းလေရာ လယ်တောထဲအရောက်ထယ် စပါးနံနံကိုစားရန်လာနေသော ယုန်သူငယ်တစ်ကောင်သည် စက္ကနကိုမြင်၍ အထိတ်တလန့် ထွက်ပြေးလေရာ ချုံနွယ်၌မြို့၍ မပြေးနိုင်ဘဲရှိချေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သော စက္ကနသည်လည်း မိခင်ကြီးအတွက် ဆေးရလေပြီဟု အားရဝမ်းသာဖြင့် ဖြုတ်ယူလေတော့၏။ ထိုနောက် စက္ကနသည် မိမိလက်ဝယ်ရောက်လာသော သနားစရာ ယုန်သတ္တဝါကိုကြည့်ပြီး အခုတော့လည်း စက္ကနအဖျား မပျော်နိုင်တော့ပါဘူး။ မိမိ၏မိခင်အတွက်ဟူသော အတ္တစိတ်ရိုင်းတို့သည်လည်း တစ်စတစ်စ လွင့်ပျောက်ကုန်ကြပါပြီ။ ခုတော့ စက္ကနရဲ့နဲ့လုံးသားမှာ အကြင်နာလေသည်းဆေး တသွင်သွင် တိုက်ခတ်လာပါတော့တယ်။

ကိုယ့်မိခင် အသက်ရှင်သန်ရဖို့အတွက် အခြားအပြစ်မဲ့တဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်က အသက်သေပေးရမယ်ဆိုတာ သဘောမကျလှပါဘူး။ ဒါ့အပြင် သဘာဝဓမ္မ အတွေးအမြင်လေးတစ်ချက် ဝင်လိုက်ရုံနဲ့ ယုန်ကလေး၏ အသက်

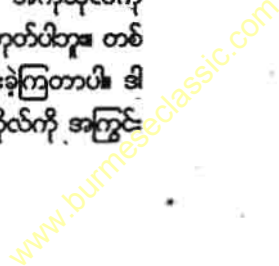
ဆက်လက်ရှင်သန်ရဖို့အတွက် ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းပြချက် ရသွားပါပြီ။ ဒီတော့ ယုန်ကလေးရေ လွတ်လပ်စွာ သွားပေတော့ဟုဆိုပြီး စက္ကနက ချက်ချင်းပဲ လွှတ်ပေးလိုက်တော့၏။

သမ္မတ္တဝီရတီရှင်စက္ကနဲ့ အိမ်အပြန်လမ်းဟာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းကြီးနဲ့ပါ။ အိမ်ပြန်အရောက်မှာပဲ အစ်ကိုလုပ်သူက ဆီးကြိုလိုမေးတော့ အကျိုးအကြောင်း သဘာဝဓမ္မအစုံအလင် ပြောပြလိုက်တော့ အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့ ဒေါသကျိန်စာက "ဘုရားဖြစ်မယ့် အုတ်နီခဲ"ပဲတဲ့။ ဘယ်သူသိမှာလဲ။ သူရှိတယ် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဘုရားဟောခဲ့တဲ့ ကံဆိုတာလေဟု စက္ကနက အဲဒီလိုတွေး ကြည့်နေတော့၏။

တကယ်တော့ စက္ကနဟာ သစ္စာကံကို ထမ်းဆောင်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ အစ်ကိုလုပ်သူက မမြင်နိုင်ခဲ့ရှာဘူး။ လုံ့လထမ်းလာတာကိုသာ မြင်နိုင်တယ်။ ကံထမ်းလာတာကို မမြင်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ကမ္မနိယာမစကားဟာ စက္ကနရဲ့အစ်ကိုလို လူမျိုးတွေအတွက် တမင်ဖွဲ့ဆိုခဲ့တာလားတော့ မသိပါဘူး။ အခုတော့ စက္ကနရဲ့ ပါးစပ်ဖျားက ထွက်ကျလာခဲ့တဲ့ သစ္စာကံဆိုတဲ့ သဘာဝဓမ္မကို အစ်ကိုဖြစ်တဲ့သူကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ခဲ့ရလေ၏။

ငါသည် ဖွားမြင်သည်မှစ၍ ယနေ့ထက်တိုင်အောင် သတ္တဝါတို့၏အသက်ကို သေစေလိုသော စေတနာဖြင့် တစ်ခါမှ မသတ်ခဲ့ဖူးပေ။ ဤသစ္စာစကား မှန်ကန်ပါက မိခင်ကြီးခံစားနေရသော ရောဂါဝေဒနာတို့သည် ချက်ချင်းလက်ငင်း ပျောက်ကင်းပါစေသတည်းလို့ သစ္စာဆိုလိုက်တော့ ရောဂါသည်မိခင်ကြီးဟာ ချက်ချင်းအကောင်းပကတိ ဖြစ်သွားရလေတော့၏။ ဆေးဆရာရဲ့ ဓာတ်စာက အစွမ်းထက်မထက်တော့ မသိပါဘူး။ စက္ကနရဲ့သစ္စာစွမ်းအားထက် ပုံကတော့ ယနေ့ထက်တိုင် ပြောနေကြတုန်းပါ။ ဒါကတော့ မိမိခံယူဆောက်တည်ထားခဲ့တဲ့ ဥပသသီလကို တန်ဖိုးထားဆောက်တည်ခဲ့ရတဲ့ သီလရဲ့ တန်ဖိုးစွမ်းအား ယုံကြည်မှုနဲ့ သဒ္ဓါတရားကြောင့် မိခင်ကြီးရဲ့ ရောဂါဝေဒနာ ပျောက်ကင်းရပုံကလေးပါ။

နောက်ဆုံး ဝီရတီကတော့ သမုစ္ဆေဝီရတီပါ။ ဒါကတော့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာသာ ရှောင်ကြဉ်နိုင်တဲ့ ဝီရတီမျိုးပါ။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိ၏မင်္ဂလာလိုက် အကုသိုလ်ကို အကြွင်းမဲ့ပယ်သတ်ပြီးခဲ့ကြပါပြီ။ ဒီဘဝတင်မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်သံသရာလုံးစာအထိကို ကြိုတင်ပယ်သတ်ပြီးခဲ့ကြတာပါ။ ဒါကိုပဲ သမုစ္ဆေဝီရတီလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အကုသိုလ်ကို အကြွင်း

မရှိ ပယ်သတ်နည်းပေါ့။ ဒီနည်းက အရိယာတွေမှ သိတာပါ။ သာမန်ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။

ဒီနေရာမှာ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ သက်ဆိုင်တာ သမာဓိနန့် သမ္မတ္တ ဝိရတိနှစ်မျိုးတည်းရယ်ပါ။ ဒီနေရာမှာ ပြောလိုတာကတော့ အကုသိုလ်ရှောင်ကြဉ်ရာ၌ ဆောက်တည်ပြီး ရှောင်ကြဉ်တာနဲ့ ကြံကြိုက်လာမှ ရှောင်ကြဉ်တာမျိုး အကျိုးသွားချင်း မတူပုံပါပဲ။ ဆောက်တည်ပြီးမှ ရှောင်ကြဉ်တာက အကုသိုလ်နဲ့ ကြံကြံမကြံကြံ အချိန်ပြည့် ကုသိုလ်ရပါတယ်။ ကြံကြိုက်လာမှသာ ရှောင်ကြဉ်တာက အကုသိုလ်နှင့် မကြံလိုကတော့ ကုသိုလ်ရစရာ အကြောင်းမရှိတော့ပါဘူး။

အဲဒါကြောင့် အကုသိုလ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ကြဉ်လိုသူတိုင်း ကြံလာမှမဟုတ်ဘဲ ကြိုတင်ဆောက်တည်ပြီး ရှောင်ကြဉ်နိုင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ကြရန် အားလုံးကို တိုက်တွန်း လိုပါတယ်။ ဒါဟာ အချိန်ပြည့်ကုသိုလ် ရနိုင်တဲ့နည်းပါပဲ။ နေ့စဉ် အကုသိုလ်သာ အဖြစ်များနေတဲ့ကြားထဲမှာ ကုသိုလ်အာစိဏ္ဍကံကွက်လပ်ကြီးကို ဖြည့်စွက်ပေးနေရာလည်း ရောက်ပါတယ်။

ပုထုဇဉ်နဲ့ အရိယာအကုသိုလ်ကို ပယ်သတ်ကြပုံ နည်းစနစ်ချင်း မတူကြပါဘူး။ ပုထုဇဉ်က သစ်ပင်ခုတ်တဲ့နည်း။ အရိယာက အမြစ်ဖြတ်တဲ့နည်းကို အသုံးပြုလေ့ရှိပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပစ်တော့မည် ဆိုကြပါစို့။ ထိုသစ်ပင်၏ အကိုင်းအခက်ကိုပဲ ခုတ်ခုတ်၊ ပင်ရင်းကနေပဲလှဲလှဲ အပင်ကတော့ မသေနိုင်သေးပါဘူး။ ဘာလို့လည်းဆိုရင် ရေသောက်မြစ်ကျန်နေသေးလို့ အတက်ထွက်လာဦးမှာပါပဲ။ အမြစ်ကတိုင် တူးနုတ်ပစ်မှသာ ထိုအပင် အပြီးတိုင်သေဆုံးမှာဖြစ်ပါတယ်။

ဤဥပမာအတိုင်းပဲ ပုထုဇဉ်တွေ အကုသိုလ်ကို ပယ်သတ်ကြရာဝယ် အရိယာတွေလို အမြစ်ပြတ် ပယ်သတ်နည်းကို အသုံးမပြုနိုင်ကြသေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် သစ်ပင်ခုတ်သလို အကိုင်းချိုင်သူကချိုင်၊ အခက်အလက် ခုတ်သူကခုတ်၊ အရင်းလှဲတဲ့သူကလှဲနဲ့ ဒီအဆင့်လောက်သာ ပယ်သတ်နိုင်ကြတာပါ။ အရိယာတွေလို အမြစ်ပြတ်အောင် အကုသိုလ်ကို များသောအားဖြင့် မတူးဖြိုနိုင်သေးပါဘူး။

ဒါကြောင့်လည်း ပုထုဇဉ်တွေဟာ အကုသိုလ်ကို ဘယ်လောက်ပယ်သတ်နေနေ အညွန့်အညှောက်ကတော့ ပြန်

လည်ပေါ်ပေါက်လာစမြဲပါပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုရင် အကုသိုလ်ရေသောက်မြစ်ကြီး ကျန်ရှိနေသေးလို့ပါပဲ။ ပုထုဇဉ်တွေအနေနဲ့ အကုသိုလ်ဘက်ကကြည့်ပြန်ရင်လည်း ကာမာဝါစရကုသိုလ်ကံရှစ်ပါးကိုသာ သူ့ထက်ငါ အလှအယက် ပြုစုအားထုတ်နေကြတာပါ။ ဒီတော့ ကာမာဝါစရကံကနေ တက်လာနိုင်တဲ့သူဆိုတာ မရှိသလောက်ရှားပါးနေကြပါပြီ။

ဒီလိုဆိုတော့ မျက်မှောက်ခေတ် ကာမသတ္တဝါအများစုရဲ့ ဘဝသံသရာဟာ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်ဆိုသလို ကာမ ၁၁ ဘုံထဲကကို ထွက်မလာနိုင်ကြတော့ပါဘူး။ အပယ်ကျလိုက်၊ လူနတ်ဖြစ်လိုက်နဲ့ ကာမ ၁၁ ဘုံမှာပဲ ဝိုင်းကြီးပတ်လည်ဖြစ်နေကြတာပါ။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာကတော့ ဟိုး...ကမ္ဘာ ကမ္ဘာ အဝေးကြီးမှာလို့ပဲ ဆိုရတော့မလို့ပါဘဲ။

အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကာမသတ္တဝါအများစုဟာ ကာမဇောနှင့် ကာမအာရုံတွေကိုသာ ဓာတ်ခိုက်နေကြတာပါ။ သမထဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာဘာဝနာဆိုတာ ငါတို့ရဲ့ စိတ်စာမဟုတ်ဘူးလို့ အထင်ရောက်နေသောကြောင့်ပါပဲ။

ဒီနေရာမှာ ပြောလိုတာကတော့ ရှောင်ကြဉ်ရုံသက်သက်နဲ့လည်း ကုသိုလ်မဖြစ်သေးပါဘူး။ ကာမာဝါစရကုသိုလ်ကံကို သူ့ထက်ငါ စွမ်းစွမ်းတမံ အားထုတ်နိုင်ရုံသက်သက်နဲ့လည်း ကာမဘုံမှ မထွက်နိုင်သေးပါဘူး။ သမထဘာဝနာ သက်သက်နဲ့လည်း ၃၁ ဘုံမှ မထွက်နိုင်သေးပါဘူး။ လောကီတရားဆိုတာ ၃၁ ဘုံထဲမှာ ဘဝသံသရာနယ်ချဲ့ပေးရုံထက် မပိုနိုင်ပါဘူး။

လူတိုင်းရဲ့ အဓိကပန်းတိုင်က နိဗ္ဗာန်ပါ။ ထိုနိဗ္ဗာန်ဆိုတာ အမြင်နီးသလောက်၊ အပြောလွယ်သလောက် အလှမ်းဝေးလှပါတယ်။ ဒီတော့ ထိုနိဗ္ဗာန်သို့ စံမြန်းသွားကြသည့် ရှေ့ရှေ့သော အရိယာသာဝကတို့ကို ခြေရာခံကြည့်လိုက်တဲ့အခါ အဓိကရောစဆန္ဒတာဆိုတဲ့ အင်္ဂါကိုတွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ဘဝတစ်ခုခုတုန်းကလည်း ဝိပဿနာကို အားထုတ်ခဲ့ဖူးရမည်။ ဘယ်ကုသိုလ်ပြုပြု နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်လိုတဲ့ ဆန္ဒစိတ်လည်း ရှေ့တန်းတင်ထားရပေလိမ့်မည်။ ဤအင်္ဂါနှစ်ပါးဟာ နိဗ္ဗာန်ကိုရဖို့ အရေး အတွက် ရှေးဦးစွာပြုကျင့်ထားရမည့် ဗုဒ္ဓကိစ္စတွေပါပဲ။

တကယ်တော့ အဓိကရဆိုတာ ဗုဒ္ဓဓမ္မကတော့ တာကို ပြောတာပါပဲ။ ရှေ့ဘဝအဆက်ဆက်က ပြုခဲ့ဖူးသည့်

ကောင်းမှုအထူးရှိကြလို့ ကောင်းမှုအကျိုးဖြစ်တဲ့လူ၊ နတ် ချမ်းသာကို ရရှိခံစားနေရသလိုပါပဲ။ ရှေးဘဝအဆက်ဆက် က အားထုတ်ခဲ့ဖူးသည့် ဝိပဿနာဘာဝနာ အထူးရှိခဲ့ကြလို့ သာ ဘုရားရှင်လက်ထက်မှာ အရိယာအဖြစ်နဲ့ ကျွတ်တမ်း ဝင်သွားရတာပါ။

ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဘယ်အရိယာသာဝကမှ အဓိကာရနှင့်ဆန္ဒ မလွတ်ကင်းခဲ့ကြဘူးဆိုတာ တွေ့မြင်ရ ပေလိမ့်မည်။ ထိုကျွတ်တမ်းဝင်သွားသူတွေထဲမှာလည်း အရှင် ကောဏ္ဍညက အစဦးဆုံးသာဝကဖြစ်ရပြီး သုဘဒ္ဒပရိပိုင်က နောက်ဆုံးပိတ်သာဝကဆိုတာ လူတိုင်းသိပါတယ်။ အဲဒီလို အစနဲ့အဆုံး သာဝကဖြစ်ရတာဟာ အဓိကာရနှင့် ဆန္ဒဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓကိစ္စ ကွာခြားချက်ကြောင့်ပါပဲ။

ဒီနေရာမှာ ပထမသာဝက အညာသိကောဏ္ဍည အကြောင်းကတော့ လူတိုင်းလိုလို သိနေကြပါတယ်။ ဒါပေ မယ့် အန္တိမသာဝက သုဘဒ္ဒပရိပိုင်ကြီး၏ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော် လိုတဲ့ သဒ္ဓါပသန္တန္တစိတ်က အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာ ခဲ့လေတော့၏။

အာစရိယပရမ္မရ ဆရာအဆက်ဆက်ထံမှ သူကြား ထားသည့် စကားကတော့ ဗုဒ္ဓပုဒ်ဒုလ္လတပါပဲ။ ဤကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓပုဒ် ဒုလ္လတနှင့် ကြုံသောခဏဝယ် ထိုဘုရားသခင်ထံ ချဉ်းကပ် ခစား၍ လျှောက်တင်လိုက်ရရင်ဖြင့် မိမိရင်၌ ကိန်းသမျှ သံသယတွေ အပြီးတိုင် ငြိမ်းပျောက်ရလေတော့၏ဟူသော စကားကို ကြားထားတာတော့ ကြာလှပါပြီ။ ဒါပေသည့် ယနေ့ ထက်တိုင် ဘုရားရှင်ကို တစ်ခါဖူးမျှ မဖူးမြင်ရသေးပါဘူး။ ယနေ့သာ မဖူးမြင်လိုက်ရရင်ဖြင့် ငါ့ရင်ထဲက သံသယတွေ တစ်သက်လုံး အရည်ပျော်ရတော့မည်မဟုတ်ဟု အံ့ကြံဖြစ် ထာ လျင်စွာလာပြီး အရှင်အာနန္ဒာထံ အကြောင်းစုံလျှောက် တင်၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော်ခွင့် တောင်းခံလေတော့၏။

ရှင်အာနန္ဒာ၏ အတွေးကလည်း တိတ္ထိကိုမည်သည် အယူသီးလှပေ၏။ ထိုအယူကိုပယ်ရှားအောင် တရားဟော ရရင်ဖြင့် ဘုရားသခင် အထူးတလည် ပင်ပန်းကြီးစွာ ဖြစ်ချေ ရာ၏လို့ အောက်မေ့ပြီး “ငါ့ရှင်သုဘဒ္ဒ အကြောင်းမသင့် အခွင့်မသာလှပေပြီ။ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ပင်ပန်းကြီးစွာ ခံစား နေရသည်။ ဘုရားရှင်ကို မညှဉ်းဆဲလိုပါလင့်” ဟု ငြင်းဆိုလေ၏။

ထိုအခါ သုဘဒ္ဒကလည်း ကိုယ့်မျှော်လင့်ချက်နဲ့ကိုယ်

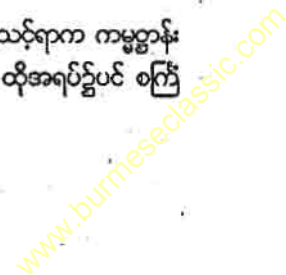
လာခဲ့သူဆိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ အလျှော့မပေးဘဲ သုံးကြိမ်တိုင် တိုင် ခယတောင်းပန်လေတော့၏။ အရှင်အာနန္ဒာကလည်း သုံးကြိမ်စလုံး ခွင့်မပြုနိုင်ဘဲ ရှိချေရာ ထိုအချေအတင်စကား ကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ကြားသိသော် သုဘဒ္ဒကို ဖူးမြော် ခွင့်ပြုစေတော်မူ၏။ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည် ပြင်းစွာသော အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ဤနေရာဒေသသို့ အရောက် ကြွမြန်းတော်မူခဲ့တာလည်း သုဘဒ္ဒရဲ့ ကျွတ်ချိန်တန်တဲ့ အကြောင်းတစ်ရပ်ပါပဲ။ ဒါ့ကြောင့် ခွင့်ပြုစေခဲ့တာပါ။

သုဘဒ္ဒကလည်း ခွင့်ပြုတယ်ဆိုတာနဲ့ အားရဝမ်းသာပဲ ဘုရားရှင်ထံ ချဉ်းကပ်ခစားပြီးနောက် သူ့ရဲရင့်ထဲက သံသယ အကြိတ်အခဲတွေကို ဖွင့်ဟလျှောက်ထားတော့တာပါပဲ။ “အရှင် ဂေါတမ ဤလောက၌ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘုရားဟု ကြွေးကြော် ထားကြသည့် တိတ္ထိဆရာကြီးခြောက်ဦးတို့သည် တကယ် သဗ္ဗညုအစစ် ဖြစ်နိုင်ပါသလော။ ထိုတိတ္ထိဆရာကြီးတို့၏ အကျင့်ကို ကျင့်သဖြင့် အကျိုးရှိနိုင်ပါသလော” ဟု လျှောက် ထားလေတော့၏။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က “အချင်းသုဘဒ္ဒ၊ သင့်စကားကို ဖြေကြားရန် အကြောင်းအသင့် အခွင့်မသာလှပေပြီ။ သင်သိ အောင်သာ ငါဘုရား ဟောကြားအံ့။ စစ်မှန်သော အယူရှိသူ တို့၏ သာသနာမှာ ဈာန်ရပုဂ္ဂိုလ်၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ အခြင်းခပ်သိမ်း ဆိတ်သုဉ်းရလေ့မရှိပါဘူး။ ဈာန်၊ မဂ်၊ ဖိုလ်နဲ့ လျော်တဲ့အကျင့်ရှိဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။ အချိန်ပြည့် တရား ထူးရနိုင်တာချည်းပါပဲ။ အယူအကျင့် မစစ်မှန်လှတဲ့ သာသနာ မှာတော့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ တစ်ဦးတလေပင် မြင်တွေ့ဖို့ ခဲယဉ်းလှပေ၏” လို့ ဟောကြားလေ၏။

ဆက်လက်ပြီး ဘုရားရှင်က “အချင်းသုဘဒ္ဒ၊ ကောင်း ကင်ပြင်၌ ခြေရာမထင်သကဲ့သို့ ငါဘုရား၏ သာသနာတော်မှ အပ၌ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ မရှိနိုင်ပေ။ ငါဘုရား သာသနာ တော်၌သာလျှင် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သင်မြင်တွေ့နိုင်ပေ၏” လို့ ဟောကြားလေရာ သုဘဒ္ဒသည်လည်း သံသယငြိမ်း ပျောက်ရပြီး တစ်သက်လုံး လွဲမှားလာခဲ့ရသည့် မိမိ၏အမှား တို့အပေါ်၌ သံဝေဂကြီးစွာရ၍ ဘုရားရှင်ထံ ရဟန်းပြုခွင့် တောင်းလေ၏။

ရဟန်းပြုပြီးနောက် ဘုရားရှင်က သင့်ရာက ကမ္မဇွာန်း ကိုပေးပြီး အားထုတ်စေ၏။ သုဘဒ္ဒသည် ထိုအရပ်၌ပင် စကြံ

သွားလျက် တရားအားထုတ်သဖြင့် မကြာမီပင် ဆဋ္ဌာဘိည ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်ရလေ၏။ ဒါ့ကြောင့် အရှင် သုဘဒ္ဒသည် ဘုရားရှင်၏မျက်မှောက်တော်၌ နောက်ဆုံးပိတ် အရိယာသာဝကအဖြစ် ဓာရင်းဝင်ရလေတော့၏။

ဒီနေရာမှာ ပြောလိုတာကတော့ အဓိကရနဲ့ ဆန္ဒပါပဲ။ တကယ်တော့ ပထမသာဝက အရှင်ကောဏ္ဍညနှင့် အန္တိမ သာဝက အရှင်သုဘဒ္ဒတို့သည် အတိတ်ဘဝက ဝိပဿီဘုရား ရှင်လက်ထက်က မဟာကာလ၊ စူဠကာလ အမည်ရတဲ့ သူကြွယ်ညီနောင်အစ်ကို အရင်းကြီးတွေပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ညီ ဖြစ်သူ စူဠကာလက နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း လုပ်ရသမျှ ဆန်စပါးထဲမှ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်တို့အား မျိုးဦးမျိုးဖျား ကောက် ပဲသီးနံ့များကို ဦးဦးဖျားဖျား အလှူကိုးပါးကို ပေးလှူလေ့ရှိ လေ၏။ ထိုအလှူပွဲတိုင်းမှာလည်း စူဠကာကာလရဲ့ အဓိကာရ နဲ့ ဆန္ဒကတော့ နောင်ဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာမှာ တရားဦး ရစေသားဆိုတဲ့ ဆုတောင်းပတ္တနာပါဝင်ခဲ့တာချည်းပါပဲ။ ဒါ့ ကြောင့် တရားဦးရတဲ့ အညာသိကောဏ္ဍညရယ်လို့ ဤ လောကသာသနာတော်မှာ အမည်တွင်ခဲ့ရတာပါ။ အစ်ကို လုပ်သူ မဟာကာလကတော့ နောက်ဆုံးကျမှ အလှူပေးလေ့ ရှိခဲ့သလို တရားထူးရရပါလို့ဗဟု သာမန်သာ အဓိကာရ ဆန္ဒပတ္တနာပြုခဲ့တာကြောင့်လည်း အန္တိမသာဝကလို့ အမည် တွင်ရတာပါပဲ။

ဒီနေရာမှာ ပြောလိုတာကတော့ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ရဖို့ ဆိုတာ အဓိကာရနဲ့ ဆန္ဒကင်းလို့ မရဘူးဆိုတာပါပဲ။ ဒါကို သိစေချင်လို့လည်း ပထမသာဝက အန္တိမသာဝကဖြစ်ခြင်း အကြောင်းတို့ကို ဖော်ပြပေးခဲ့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်တော့ ထိုအရှင်နှစ်ပါးသာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရားရှင်လက်ထက်က ကျွတ်တံမ်းဝင်သွားခဲ့ကြတဲ့ အရိယာ သာဝကတိုင်းမှာလည်း အဓိကာရနဲ့ ဆန္ဒကိုယ်စီ ရှိကြတာ ချည်းပါပဲ။ ထိုသို့ အတိတ်ဘဝက အဓိကာရနဲ့ ဆန္ဒပါရမီ ထူးချွန်ကြသောကြောင့်သာ ဘုရားရှင်လက်ထက်မှာ လွယ်လင့် တကူ ကျွတ်တံမ်းဝင်ခဲ့ကြရတာပါ။

ဒီနေရာမှာ အဓိကာရဆိုတာ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန် အား လျော်သော ဝိပဿနာကုသိုလ်ထူးကို ပြောလိုတာပါပဲ။ ကိုယ် ကသာ အဓိကာရထူးနဲ့ ကျွတ်တံမ်းဝင်ခဲ့ကြရတာပါ။ ကိုယ် ကသာ အဓိကာရထူးရှိခဲ့ရင် ဒီသာသနာအတွင်းမှာပဲ တရား

ထူးရနိုင်တယ်ဆိုတာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် သုဘဒ္ဒကို ထုတ် ဖော်ဟောကြားတော် မူခဲ့ပါတယ်။

ကိုယ်တိုင် အားထုတ်ဖြစ်ဖို့ကသာ အဓိကာရကျတာပါ။ ဒီဘဝ တရားထူးမရနိုင်သေးလည်း အဓိကာရကုကိုလ်ထူး တော့ ဖြစ်ရတာပေါ့။ ထိုအဓိကာရကုသိုလ်ထူးက နောက်ဘဝ တွေမှာ ပါရမီဆက်ပေးလိမ့်မယ်ဆိုတာ အားလုံးကို သိစေ လို့ပါတယ်။

နောက်တစ်ခါ နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်လိုတဲ့ဆန္ဒ ဒါကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ အမြဲတေလို ကိန်းဝပ်နေတဲ့ ဆန္ဒအမှန်ပါပဲ။ သို့ပါသော်လည်း ထိုဆန္ဒအမှန်ကို လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ အတွက်ကျတော့ ခက်ခဲနေကြသူ တွေက များပါတယ်။

ဒီလိုဆိုတော့ အားလုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေးကြည့် သင့်တာက နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်လိုကြသည့် ကိုယ့်ဆန္ဒတွေထဲမှာ မာယာကင်းမကင်းဆိုတာကိုပါ။ ဒါကို ပေါ့ပေါ့လေး မတွေး လိုက်ကြပါနဲ့။ တရားထူးရခြင်း၏ အကြောင်းတွေထဲမှာ မာယာကင်းရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်လည်း ပါဝင်ပါတယ်။

မာယာကင်းတဲ့ ဆန္ဒရှိမှ အဓိကာရအထူးသို့ ရှေးရှု ဆောင်စေလိမ့်မည်။ မာယာမကင်းတဲ့ ဆန္ဒရှိလို့ကတော့ အဓိကာရထူးကို တွန့်ဆုတ်စေလိမ့်ဦးမည်။ ဒါဟာ ကိုယ့် ဆန္ဒထဲမှာ မာယာကင်းမကင်းဆိုတာ ချိန်ကိုက်ကြည့်တဲ့ နည်းပါပဲ။ အားလုံးမှတ်ကျောက်တင်ကြည့်ကြပါ။ အပြေမှန် ပေါ်လာပါလိမ့်မည်။

နောက်ဆုံး ပြောလိုတာကတော့ အဓိကာရခံတွင်း ပျက်ကြီးနဲ့လည်း နိဗ္ဗာန်ကို ချက်ချင်းမဖြစ်နေကြပါနဲ့ဦး။ မာယာမကင်းတဲ့ ဆန္ဒကြီးတန်းလန်းနဲ့လည်း မဂ်၊ ဖိုလ်ကို ရည်မှန်းမနေကြပါနဲ့။ ကိုယ်တွေ့ခဲ့တာဝသံသရာဟာ ကာမ သ ဘုံမှာပဲ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်ဝှေ့ဝှေ့ ဖြစ်နေကြလိမ့်ဦးမယ်ဆို တာ အားလုံးကို သိစေလိုပါတယ်။

နွေဦးမောင်

ကျွမ်းကိုး ကံကံ၏အကျိုး အဘိဓမ္မာစာအုပ်၊ ဗုဒ္ဓဝင်၊

ကြေးပူကိစ္စ

အေးငြိမ်းရအောင်

■ သုတေသီဆရာငြိမ်း

အကြေးဆိုသည်မှာ လူတိုင်းလိုလိုပင် ကင်းကြသည် မဟုတ်။

အချစ်ကြေး၊ အမှန်ကြေး၊ မေတ္တာကြေး၊ သံယောဇဉ်ကြေး၊ ရာဇဝတ်ကြေးတို့သည်လည်း ငွေရေးကြေးရေး မဟုတ်လင့်ကစား အကြေးစာရင်းထဲ ပါနေသည်။ အကြေးဟူက ပြန်ဆပ်ရမည့်သဘောရှိ၏။ သာမန်ပုထုဇဉ် မဆိုထားနှင့်။ သုံးလောကထွတ်ထား ရှင်တော်ဘုရားသည်ပင်လျှင် ဝင့်ကြေးဟူသည် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးသဖွယ်ဖြစ်၏။ အကြေးဆိုသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးပိနေပါက ထိုသူ၏ဘဝသည် နာလန်ထုဖို့ရာ လွန်စွာမှ ခက်ခဲပါလိမ့်မည်။

သည်တော့ လူတိုင်း အကြေးကင်းရှင်းလိုကြသည်။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး၏ အပိကို မခံချင်ကြ။ သည်သို့ဖြစ်၍ အကြေးကျေရန် နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးရှာကြပြီး ကြိုးစားဖြေရှင်းကြရသည်။ အကြေးယူပြီး ပြန်မဆပ်က နောက်ဘဝ၌ ပြေခံရသော အဖြစ်အပျက်တွေ များစွာရှိပါသည်။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖို့လည်း ကောင်းပါသည်။ ကြေးဆိုရာ၌ လောလောလတ်လတ် တောင်းခံလာသည့် ကြေးပူဆိုတာရှိသည်။ အေးအေးဆေးဆေးမှ ပြန်ဆပ်ပါမည်ဆိုသည့် ကြေးအေးရှိသည်။ ဤသို့ ကြေးပူကိစ္စနှင့် ကြုံတွေ့လာပါက လတ်တလော အခက်အခဲ ပြေလည်စေသည့် နည်းလမ်းကလေးတစ်ခုကို တင်ပြလိုပါသည်။ ထိုနည်းလမ်းကလေးကို ယုံကြည်စွာ လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် ကြေးပူကိစ္စပြေလည်စရာ အလုပ်အကိုင်တွေ ရလာနိုင်သလို တစ်ဦးတစ်ယောက်ထံမှလည်း အကူအညီတွေ ရလာနိုင်ပါသည်။

လုပ်ဆောင်ရမည်ကား လင်ပန်းတစ်ချပ်ထဲသို့ ငွေနှံ၏ မိတ်ဖြစ်သော ရွက်လှရွက် ၄ ညွှန်း၊ ငွေနှံ၏မိတ်ဓာတ်ဖြစ်သော ပေါင်မှန်ငါးချပ်တို့ကိုထည့်၍ ဘုရားထံကပ်လှူပါ။ လိုရာ ဆုတောင်းပါ။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ပုံမှန်လုပ်ပေးပါ။ ထိုသို့လုပ်ဆောင်ရာ၌ -

- ၁။ တနင်္ဂနွေသားသမီးသည် အင်္ဂါနေ့၌ လုပ်ဆောင်ရပါမည်။
- ၂။ တနင်္လာသားသမီးသည် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၌ လုပ်ဆောင်ရပါမည်။
- ၃။ အင်္ဂါသားသမီးသည် ကြာသာပတေးနေ့၌ လုပ်ဆောင်ရပါမည်။
- ၄။ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးသည် သောကြာနေ့၌ လုပ်ဆောင်ရပါမည်။
- ၅။ ကြာသာပတေးသားသမီးသည် စနေနေ့၌ လုပ်ဆောင်ရပါမည်။
- ၆။ သောကြာသားသမီးသည် တနင်္ဂနွေနေ့၌ လုပ်ဆောင်ရပါမည်။
- ၇။ စနေသားသမီးသည် တနင်္လာနေ့၌ လုပ်ဆောင်ရပါမည်။

ကောင်းမှုကုသိုလ် နွယ်ယုက်သော အလှူယတြာ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ကြုံတွေ့ရတတ်သည့် အကြေးပူကိစ္စတို့မှာ တစ်နည်းနည်းဖြင့် အေးငြိမ်းသွားပါလိမ့်မည်။

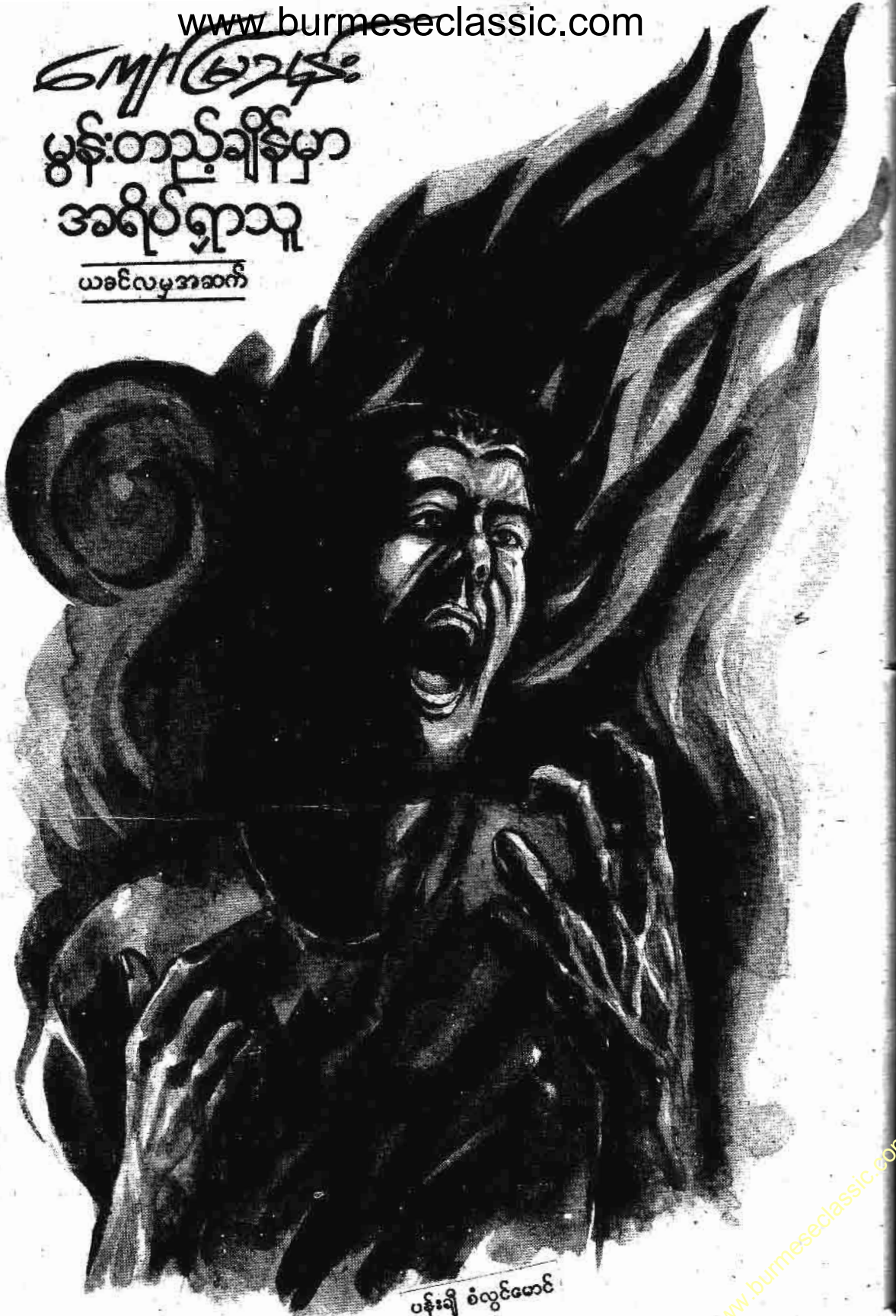
သုတေသီဆရာငြိမ်း

ကျေးဇူးတင်

မွန်တည်ချိန်မှာ

အရိပ်ရှာသူ

ယခင်လမှအဆက်

ပန်းချီ ဝံလွင်ထောင်

မွန်းတည့်ချိန်မှာ အင်္ဂုပရုဏသု ကျော်မြသန်း

(ယခင်လမ္မာအဆက်)

နောက်တစ်ရက် မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အမေ အသုဘချသည့်။ သည်းအာကြွေ ဖြတ်မတတ် ဝမ်းနည်းခံစားရသော် လည်း ကျွန်တော် မငိုနိုင်ခဲ့ပါ။ မျက် ရည်များ ကုန်ခန်းသွားပြီ ထင်ပါသည်။

ထိုနေ့ညနေ အသုဘချပြီးသွား သဖြင့် ကျွန်တော့်အိမ်နေရာတွင် လူသူ ရှင်းနေပါသည်။ ဖံကစားမည့်သူများ ရောက်မလာတတ်သေးသည့် ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် ဦးကြီးခက သူသိသမျှ အကြောင်းစုံကို ပြောပြခဲ့သည်။

မီးမှာ မမေ့လင့်ဘဲ လောင်သည် ဟု ထင်ရကြောင်း၊ မီးလောင်နေစဉ် ဒေါ်ငွေမယ်လည်း အိမ်ထဲတွင် ရှိနေ သည်။ တကယ်တမ်းတွင် နှစ်ဦးစလုံး လွတ်မြောက်နိုင်ပါလျက်နှင့် အပြင် တံခါးဝရောက်မှ အမေသည် တစ်စုံ တစ်ခုကိုယူရန် အတွင်းသို့ ပြေးဝင် သွားခဲ့ကြောင်း၊ ပြန်ထွက်လာသောအခါ စာအိတ်လိုလို ပစ္စည်းထုပ်တစ်ခု ကိုင် ထာသည်ကို မြင်ရသေးကြောင်း၊ ထို အချိန်တွင် မီးသည် အဲတွင်းခန်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ရာ လူအချို့က ဝင်ဆွဲ ကြမည်အလုပ်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ၏ အတွန်းအလှဲကို ခံလိုက်ရသည့် အလား အမေ ပက်လက်လန် လဲကျ သွားကြောင်း၊ အမေလက်ထဲမှ အထုပ်

မှာလည်း မီးလောင်ပြာကျသွားကြောင်း၊ အဖိုးတန် သတ္တမဟုတ်ဘဲ စာရွက်များ ချည်းဖြစ်၍ အစအနပင် မကျန်ခဲ့ ကြောင်း။

ထို့နောက် အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖျက် ဆီးပြီး အတွင်းဝင်ဆွဲကြသောအခါ အမေတစ်ကိုယ်လုံးမှာ မီးလောင်တိုက် သွင်းထားခံရသူလို လောင်ကျွမ်းနေပြီး အဝတ်အစားတို့ပင် မရှိ၊ လုံးဝ ခေါ်လို့ မရတော့။

ဆေးရုံရောက်သည်အထိ သတိ မရခဲ့။ အသက်မျှင်းမျှင်းသာ ရှူနိုင် တော့သည်။ ကျွန်တော်ထံ ကြေးနန်း ရိုက်ပြီးချိန် နံနက် ၆ နာရီတွင် အမေ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရန်ကုန်မှ ကျွန် တော်သည် ဦးလာဘသတင်းတွေ့ရနိး နှင့် သတင်းစာကို အလှအယက် ရှာ ဖတ်နေချိန်ဖြစ်သည်။

“မီးက ဘယ်အချိန်လောင်တာ လဲ ဦးကြီးခ”

“မနက် ၄ နာရီလောက် ရှိမယ် ကွ။ လူတွေတောင် နိုးနေကြပါပြီ”

“မမေ့လင့်ဘဲ လောင်တယ်ဆို တော့ ရှိမီးလားဗျာ”

“အဲဒါခက်တာပေါ့ကွ။ မလောင် ခင်ကဆိုရင် အိမ်မှာ မီးမွှေးရသေးတာ

မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး လောင်တာက ဒီတစ်အိမ်တည်း ကွက်ပြီးလောင်တယ် ဆိုတော့ စဉ်းစားစရာကြီးပဲ”

ဦးကြီးခ စကားကြောင့် ကျွန် တော်မှာ စဉ်းစားစရာများရှိလာရသည်။

“ခက်တယ် ဦးကြီးခရယ်။ အမေ ဒီလောက်ချမ်းသာပါလျက်နဲ့ ဘာလို့ တိုက်မဆောက်တာလဲဗျာ။ တိုက် ဆောက်ရင် ခုလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း တိုက် တွန်းပေါင်းများလှပါပြီကွာ။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ် ကတော့ ပြောသားကွ။ မင်းပြန်လာမှ ကြိုက်တဲ့ပုံစံ ဆောက်ပေစေတဲ့။ သူက ကြာကြာနေရာမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကသာ တစ်သက်လုံး နေသွားရမှာတဲ့ဗျာ”

အမေအတွေး မဆိုးခဲ့သော်လည်း အဖြစ်ကတော့ ဆိုးရချေပြီ။

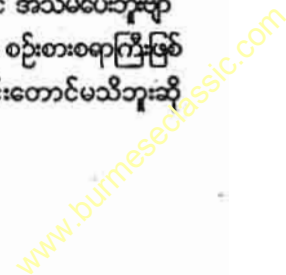
“ဒီအရင်ကရော အိမ်မှာ အဝင် အထွက် ဘယ်သူတွေရှိသေးသလဲ”

“မရှိပါဘူးကွာ။ တို့ချည်းပါပဲ”

ကြားရသမျှ သတင်းစကားများ သည် အကောင်းဟူ၍ မပါ။

“ဒါနဲ့ အမေက ကျောက်တွင်း တွေ ဘာလို့ရောင်းပစ်ရတာတဲ့လဲ။ ကျွန်တော့်ကိုတောင် အသိမပေးဘူးဗျာ”

“အဲဒါလည်း စဉ်းစားစရာကြီးဖြစ် ပြန်ရောကွာ။ မင်းတောင်မသိဘူးဆို

တော့ တို့ဖြင့်ဝေးရော”

“အမေဟာ တစ်ခါမှ ဒီလို လျှို့ဝှက်ဂုဏ်ဂုဏ် မလုပ်တတ်ပါဘူးဗျာ။ ဘာများ အကြံအစည်ရှိလို့ပါလိမ့် ဦးကြီးခရယ်”

“အပြောရတော့ ခက်သားကွ။ အခုတစ်ခေါက် မင်းအမေ ရန်ကုန်က ပြန်လာတော့ မင်းကို လွှတ်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလို့လည်း ဆိုရဲ့။ နောက် ပြီး မင်းအတွက် စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ် ထားဦးမှလို့လည်း ပြောတယ်ကွ”

“အမေ့ကိုကုသတဲ့ ဆရာဝန်က တော့ အနေအထိုင်မဆင်ခြင်ရင် ရုတ်တရက် သေနိုင်တယ်လို့ ပြောတယ် ဦးကြီးခရဲ့”

“အေး...ဟုတ်ပြီ ဒါကြောင့်များ မင်းအမေ ကျောက်တွင်းတွေရောင်းပြီး ရန်ကုန်မှာ ဆေးကုခံရင်း အေးအေး ဆေးဆေးနေဖို့အစီအစဉ်များ ရှိသလား မှ မသိတာ”

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော့်ကို အသိ ပေးရမှာပေါ့”

“မင်းကိုလည်း မင်းအမေက စိတ်မချဘူး ထင်ပါရဲ့ကွာ။ မင်းကလည်း မင်းပါပဲ မောင်သက်ရယ်။ သုံးလိုက်တဲ့ ငွေတွေ နည်းရောလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးကြီးခရယ်။ ကျွန်တော့်လည်း အပြစ်မကင်းပါဘူး။ အက်တာက အမေဟာ ဘာမှ ကျွန်တော့်ကို အသိမပေးခဲ့ဘူး”

ထို့နောက် အတန်ကြာမျှ ကျွန်တော်တို့ စကားပြတ်သွားကြသည်။

“ဒီအတောအတွင်း အမေ့အနေအထိုင် ထူးခြားတာများ မတွေ့မိဘူး

လား။ သတိကော ထားမိကြရဲ့လား ဦးကြီးခ”

“မထူးခြားပါဘူးကွာ”

ဦးကြီးခက မထူးခြားပါဘူးကွာ ဟု ပြောပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့် -

“ဪ...အိမ်မီးမလောင်ခင် လေးရက်လောက်တုန်းကတော့... မန္တလေးကို တစ်ညအိပ်ဆင်းသွားသေး တယ်ကွ။ ဘာထင်ငွေသွားအပ်တာပဲ ဖြစ်မယ်။ ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ဦးကျော်ခိုင် ဆီမှာ ထုခဲ့မှာပေါ့။ အဲဒီအိမ်မှာပဲ အိပ်မှာပဲ”

“ဦးကြီးခနယ်ဗျာ။ တိတိကျကျ ရယ်လို့ ဘာမှမသိပါလား”

“အဲဒါခက်တာပေါ့ကွ။ မင်းအမေက ခုတလော သိပ်လျှို့ဝှက်တာကွ။ တို့မှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေရတယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးနော်။ တစ်သက်လုံး တိုင်ငင်ဖော်တိုင်ပင်ဘက် ဖြစ်နေရာက သူစိမ်းလိုဆက်ဆံတာဆိုတော့ ဘယ်လောက် အနေရအထိုင်ရ ခက်တယ်မှတ်သလဲ”

“ဦးကျော်ခိုင်ဆိုတာ...ဘယ် ဦးကျော်ခိုင်လဲ ဦးကြီးခ”

“မန္တလေးက ကျောက်သူဌေး ဦးကျော်ခိုင်လေကွာ”

“အဖေဆုံးပြီးမှ ဦးကျော်ခိုင်နဲ့ အမေတို့ ဆက်ဆံတာ ကျွန်တော် မကြားမိပါဘူး”

“ဘာ...မင်းအဖေလက်ထက် တုန်းက စီးပွားဖက်ပဲကွ။ မင်းအမေဆီ ကိုလည်း တစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက်တော့ လာဖူးသေးပါကော”

ယခုအချိန်ထိ ကျွန်တော် ဘာထိုမျှ ကောက်ချက်ဆွဲနိုင်လောက်အောင် ရှာမရသေးပါ။

“အမေက ကျောက်ထွက်ည့်လို့ ရောင်းပစ်တယ်ဆိုတာကကော ဟုတ် နိုင်ပါ့မလား”

“ကျောက်ကောင်းကောင်း မရတာတော့ ကြာပါပြီကွ။ ဒါကြောင့် ရောင်းပစ်တာ။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး။ အေး...တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မင်းအမေမှာ ကြွေးပတ်လည်ပိုင်းနေတယ်ကွ။ ခုနေတဲ့အိမ်ကိုတောင် ပေါင်ထားတာ မင်းမသိဘူး မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

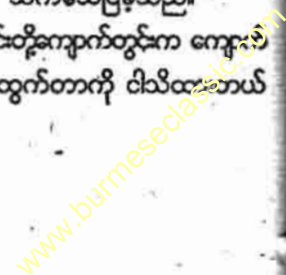
“ကျောင်းတွင်းရောင်းပြီးမှ ပြန်ရွေးနိုင်တာ”

ထိုစဉ် ဧည့်သည်များရောက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စကားပြတ်သွားရသည်။

အမေ့အသုဘ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ကျပ်ပြင်ရှိ ဦးစိုးရထံ ဦးကြီးခနှင့် ကျွန်တော် ရောက်သွားခဲ့သည်။ ဦးစိုးရမှာ အမေထံမှ ကျောက်တွင်းနှစ်တွင်းကို ဝယ်လိုက်သူဖြစ်သည်။

ဦးစိုးရသည် ကျွန်တော်တို့ကို လိုလိုလားလားပင် ကြိုဆိုဧည့်ခံပါသည်။ သူက ကျောက်တွင်းဝယ်သည် စာချုပ်ကို ထုတ်ပြပြီး သူဘက်မှ ရိုးသားမှုကို သက်သေပြခဲ့သည်။

“မင်းတို့ကျောက်တွင်းက ကျေးဇူးကော်ကင်းမထွက်တာကို ငါသိထားဘယ်

ထူး ဒါပေမယ့် သမိုင်းကြောင်းက ထောင်းခဲ့လို့ ငါဝယ်တာ။ တစ်နေ့ ကျောက်ကောင်းထွက်လာနိုးနိုးပေါ့ကွာ။ အရင်တုန်းက ငါဝယ်တဲ့ကျောက်တွင်း ထည်း ဒီအတိုင်းပဲလေကွာ။ ဆယ်နှစ် ခြောက်ရာမှ ကျောက်အောင်ခဲ့တာကွ”

“ဦးလေးဝယ်လိုက်တာ ဘယ် ထောက်နဲ့လဲ။ တစ်ဆယ်လား။ ဆယ် ထပ်လား။”

“ဆယ်တစ်ကွ။ ဒါပေမယ့် မင်း အမေ ငါ့ဆီကချေးထားတာ ရှစ်သောင်း ခိုထား”

“အိမ်ပေါင်တာကို ပြောတာ ဟုတ်လား။”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ တိုးရင်း ပေါင်းပေါ့ကွာ”

“နေဦးဗျာ ဦးစိုးရ ကျွန်တော်သိ ချင်တာတစ်ခု ရှိသေးတယ်”

“ဆိုလေကွာ။ ငါသိတာဆိုရင် ပြောမှာပေါ့”

“ကျောက်တွင်းအရောင်းအဝယ် ကို ငွေနဲ့ပဲချေစာလား။ ဟို...တခြား”

“ဪ... အဲဒါက ဒီလိုကွ။ အစွန်းထွက်ကိုသာ ငွေနဲ့ချေတာ။ ကျန် တာတွေကတော့ ပစ္စည်းနဲ့ပေါ့။ ငါက ပတ္တမြားပေးတယ်။ မင်းအမေက မလို ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် စိန်နဲ့ ချေရတာ။ အားလုံး တစ်ရာရှစ်ဆယ်ခြောက်လုံး ခိုထား။ ကိုတင်ကြွယ်က ရာဖြတ်လေ ကွာ။ မေးသာကြည့်တော့”

“မီးလောင်ပြင်ထဲမှာတော့ မီး ကျွမ်းစိန်ဆိုလို့ တစ်ပွင့်တလေတောင် မတွေ့တော့ဘူး ဦးစိုးရရဲ့”

ဦးကြီးခက ဝင်ပြောသည်။

“ဒါဆို ဒေါ်အေးသက် တစ်နေရာ ကို ပို့ထားလို့ဖြစ်မှာပေါ့။ မောင်သက် ထွန်း...ဦးအပေါ်တော့ သံသယကင်း တယ်နော်”

“ဟာ...ဦးကလဲလည်း ကျွန်တော် က အကျိုးအကြောင်းသိချင်လို့သာ လာမေးတာပါ။ အခုလောက်သိရတာ ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လုပ်ပြီ”

ကျွန်တော်က ပွင့်လင်းစွာ ပြော ပြရသည်။

“အေး...ကောင်းပါတယ်ကွာ။ မင်းအမေ ရှိစဉ်တုန်းကလိုပဲ သဘော ထားပါကွာ။ အကူအညီလိုရင်လည်း ပြော။ တတ်နိုင်တာရှိရင် ရရစေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေး။ ကဲ...ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့် ပြုပါဦး”

ဦးကြီးခနှင့် ကျွန်တော် နှုတ်ဆက် ပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။

မိုးကုတ်တွင် နောက်ထပ်သုံးရက် သာ ကျွန်တော်နေခဲ့သည်။ ဤရက် အတွင်း အမေနှင့် ပတ်သက်သမျှတို့ ကို မနားမနေ စူးစမ်းလေ့လာခဲ့ပါသေး သည်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်လိုချင်သည့် သတင်း တစ်စွန်းတစ်စပင် မရခဲ့ပါ။ အမေသည် သူ့အလောင်းကို မြေကြီး ထဲမြှုပ်လိုက်ရသလို သူ့နောက်ကြောင်း များကိုလည်း မြှုပ်လိုက်ချင်၍ ကြိုတင် စီစဉ်ခဲ့လေသလားဟု အထင်ရောက် စရာ ဖြစ်နေပါသည်။

တွေးကြည့်လျှင် အလွန်အသည်း နာစရာ၊ ရင်နာစရာ ကောင်းလှပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ဓာတ်ပုံ၊ ဘုရား

တန်ဆောင်း၊ အမှတ်တရပစ္စည်းသာမ က အမေမှတ်ပုံတင်လေးပင် မကျွန် ရစ်ပါ။ ဤလောကတွင် အမေတစ် ယောက် အသက်ရှင်နေထိုင်ခဲ့ဖူးပါ သည်ဟု မည်သည့်သက်သေပစ္စည်းမျှ ပြစရာမရှိတော့ပါ။

သို့တစေ အမေနှင့်ပတ်သက်၍ တွေးဆစရာ နှစ်ခုကိုတော့ သံလွန်စဟု မှတ်ယူထားမိသည်။

တစ်ခုမှာ အမေမေသမီ ဦးကျော် ခိုင်နှင့် မည်သို့ ကတိကဝတ်ပြုခဲ့ကြ သည်၊ အပေးအယူရှိခဲ့ကြသည်ဆိုသည့် အကြောင်းနှင့် အိမ်မီးလောင်စဉ်က အမေရရှိလိုက်သော နဖူးဆီစပ်က ဒဏ်ရာကြီးပင် ဖြစ်သည်။

မီးဟပ်၍ ပက်လက်လန် လဲကျ သူတစ်ဦးအဖို့ ရှေ့နဖူးတွင် မည်သို့ ဒဏ်ရာရရှိနိုင်ပါမည်နည်း။

ဤရက်အတောအတွင်း အသုတ ကိစ္စ လုံးပန်းနေရသဖြင့် မဖတ်ဖြစ် သော သတင်းစာများကို စု၍ဖတ်ပစ် လိုက်သည်။ သည်တော့မှပင် ကျွန် တော် မိုးကုတ်ရောက်သည့် တနင်္လာ နေ့ထုတ် သတင်းစာတွင် “လမ်းမတော် ရှိ တရုတ်ပွဲရုံ ဖောက်တွင်းခံရ၍ ငွေ တစ်သိန်းရှစ်သောင်းကျော်နှင့် စိန်ထည် အချို့ ပါသွားသောသတင်း”ကို ဖတ် လိုက်ရသည်။

ဤကိစ္စမှာ ဦးလာဘ၏ လက် ချက်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိထား ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သတင်းစာထဲတွင် ဖောက်ထွင်းမှုကို အသေးစိတ်ရေးသား ထားသည်။ သတင်းစာတွင် တရားခံ ကို စုံစမ်းဆဲဟု ဖော်ပြထားသဖြင့်

www.burmeseclassic.com

ဦးလာဘကို မမိသေးကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ထို့ပြင် ငွေတစ်သိန်းရှစ်သောင်းကျော် ဆိုသည်မှာလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။ တချို့သော သူဌေးဆိုသူများသည် တရားခံ အပြစ်ပိုရစေရန်နှင့် အများ၏ အထင်ကြီးမှုကို ခံယူလိုကြသဖြင့် ပိုမိုပြောတတ်ကြကြောင်း ကျွန်တော် သိရှိထားသည်။ ယခုလည်း ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်နိုင်ကောင်းသည်။

ဦးလာဘ ကျွန်တော်အား ပေးသွားသည့် ငွေမှာ တစ်သိန်းပင် မပြည့်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလာဘ အဖမ်းမခံရသေးသည်ကိုတော့ ကျွန်တော် ကျေနပ်မိသည်။ တစ်သက်လုံး ကိုယ်ရောင်ဖျောက်နိုင်ပါစေဟုပင် ကျိတ်၍ ဆုတောင်းမိပါသေးသည်။

လောလောဆယ်အားဖြင့်လည်း ဦးလာဘကို ကျေးဇူးတင်နေရသေးသည်။ ဘိုင်အမြဲကျနေတတ်သော သူဌေးသား ကျွန်တော်မှာ ဦးလာဘ၏ ငွေများဖြင့် ဟန်မပျက်နေနိုင်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

အကြောင်းမသိသောသူများက ကျောက်တွင်းရောင်းရသမျှ ငွေများ ကျွန်တော်လက်ထဲ ရောက်နေသည်ဟု အထင်ရောက်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အနေအထိုင်၊ အသုံးအစွဲကို လေ့ကျင့်ပစ်၍မရပါ။

ထို့ကြောင့်လည်း အသုဘအခမ်းအနားကအစ ဘာမဆို ကျွန်တော် ပေါပေါလောလော အကုန်အကျခံခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ဆောက်ရန်အတွက်ပင် ဦးကြီးခတို့လင်မယားကို ငွေတစ်သောင်း ထုတ်

ပေးခဲ့သည်။ ရွှေတစ်ကျပ်သားကို ငွေသုံးရာကျပ်မျှပင် မပေးရသော ဤလို ခေတ်မျိုးတွင် ငွေတစ်သောင်းဆိုသည်မှာ သွပ်မိုးပျဉ်ထောင် အိမ်ကြီးရခိုင် ဆောက်နိုင်ပါသည်။

လောလောဆယ်အားဖြင့် ကျွန်တော်အဖြစ်မှာ ပျောက်သောလမ်းတွင် စမ်းတဝါးဝါးပင်။ သို့တစေ လိုလျှင်ကြံဆ နည်းလမ်းရဟူသော စကားကို လက်ကိုင်ပြု၍ ကျွန်တော်ဘဝခရီးလမ်းကြောင်းကို ဆက်ရတော့မည်ပါ။

* * *

(နစ်)

မိုးကုတ်တွင် ဆယ်ရက်တိတိနေခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော် မန္တလေးသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ဦးကျော်ခိုင်နှင့် တွေ့ရန် ဖြစ်သည်။ မသွားမဖြစ်၍သာ သွားရသည်။ စင်စစ် ကျွန်တော်မသွားလိုလှပါ။ ဆွေဆွေနှင့် တွေ့ရမည်ကို မျက်နှာပူလှသည်။ ပြဿနာတစ်ခုလိုလည်း ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ကျွန်တော် သူတို့တိုက်သို့ရောက်သောအခါ ဆွေဆွေမရှိပါ။ မိတ္ထီလာသို့ သွားသည်မှာ လေးရက်ရှိပြီဟု သိရသည်။ ဆွေဆွေသည် သမီးဦးလေး မွေးပြီးကတည်းက အဆုတ်နာရောဂါ ရခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ယခုလည်း ဆေးစစ်ခံရန် မိတ္ထီလာ အဆုတ်ရောဂါကုဆေးရုံသို့ သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ရောက်သွားသော နေ့မှာပင် ဦးကျော်ခိုင်လည်း ကျောက်မ

မြို့မှ ပြန်ရောက်နေသည်။ ကျွန်တော်ကို ကြိုဆိုပုံမှာ သိပ်နွေးထွေးမှု မရှိ။ ကျွန်တော်အမေဆုံးသည်သတင်းကို သတင်းစာမှတစ်ဆင့် သူသိရှိခဲ့ကြောင်း သို့သော် ပင်လုံနှင့် ကျောက်မဲမှ လက်ဖက်ခြက်စွဲများ အရေးကြီးခိုက်ဖြစ်နေ၍ အသုဘအမိ မလာနိုင်ခဲ့ခြင်းကို ဝတ်ကျေတန်းကျေ တောင်းပန်စကားဆိုသည်။

နာရီဝက်အတွင်း ကျွန်တော် သိထားခဲ့သမျှကို ပြောပြပြီး သိလိုသမျှကို သူ့အားမေးခဲ့သည်။

ကျွန်တော် မန္တလေးဆင်းရာ၌ ကားဂိတ်သို့အသွား အတူလိုက်ပါလာသော ဦးကြီးခက သူ့တွေးမိသမျှကို ပြောပြခဲ့သေးသည်။

“ဒီလိုကွ မောင်သက်ရ၊ ဦးကြီးအထင်ကို ပြောရရင် မင်းအမေက ကျောက်တွင်းရောင်းရတဲ့ စိန်တွေကို ပိုက်ပြီး မန္တလေးသွားပါလိမ့်မယ်။ ဦးကျော်ခိုင်နဲ့တွေ့ တိုင်ပင်ပြီး ဘာမှာအပ်မယ်ပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် အခု သူဌေးတွေက ဘာကို သိပ်အယုံအကြည်မရှိကြဘူးကွ။ ဒါကြောင့် မင်းအမေကိုလည်း အဲဒီအကြောင်း ပြောမှာပဲ။ ဒီတော့ . . . မင်းအမေလည်း သဘောတူပြီး စိန်တွေကို ဦးကျော်ခိုင် ဆီအပ်၊ လက်ခံရရှိကြောင်း စာချုပ်ကို ပိုက်ပြီး မိုးကုတ်ကိုပြန်လာ၊ ဒါပဲဖြစ်မှာပါ။ တပ်အပ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ။ ထင်ကြည့်ရတာကို ပြောတာ”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဦးကြီးခအထင်နှင့် ကျွန်တော်အမြင်မှာ တစ်ထပ်တည်းကျနေသဖြင့် ကျွန်တော် အလေး

www.burmeseclassic.com

အနက်ထားခဲ့ရသည်။

အခု ဦးကျော်ခိုင်ပြန်ပြောပုံက ကျွန်တော်အမြင်နှင့် တက်တက်စင်စင်လွဲနေသည်။

ကျွန်တော်အမေကိစ္စ၊ အထူးသဖြင့် ကျောက်တွင်းရောင်းပစ်သည်ထိစွန့်ပတ်သက်၍ သူ့ဘာမျှမသိရပါဘု ဆိုနေသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်အမေသည် သုံးလေးနှစ်အတွင်း သူ့ဆီသို့ တစ်ခါမှူးမျှ မလာခဲ့ပါဟုလည်းဆိုသည်။

ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာမှ အမေမသေမီ လေးရက်က ဦးကျော်ခိုင်ထံ ရောက်ခဲ့သည်ဟု အခိုင်အမာယုံကြည်နေသည်။

ဦးကျော်ခိုင်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ခုံစမ်းရရှိထားသမျှမှာ သူသည် လက်ဖက်ခြံ သုံးလေးခြံပိုင်သည်။ သိန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်မှ စော်ဘွားဟောင်းများနှင့် စီးပွားပြိုင်ဘက်လည်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အခွန်ဌာနကို လှည့်စားလိုသဖြင့် ဘဏ်တွင် ငွေအနည်းငယ်ကိုသာ အပ်ထားသည်။ အားလုံး သူပိုင်ငွေကြေးနှင့် အဖိုးတန်ရတနာများကို မီးခံသေတ္တာကြီးထဲတွင် သိမ်းဆည်းတတ်ကြောင်း တို့ပင် ဖြစ်သည်။

“အမေမဆုံးခင် လေးရက်အလိုမှာ ဦးဆီကို အမေရောက်လာသေးတယ်တဲ့”

“ဟေ...”

သူ့လေသံကြားရုံနှင့် ကျွန်တော် သဘောပေါက်ခဲ့သည်။ ငြင်းတော့မည်မှာ သေချာနေသည်။

“မင်းကို ဘယ်သူပြောသလဲ မောင်သက်ထွန်း”

ကျွန်တော်ကလည်း လူပါးပါး သူနှင့် ထိပ်တိုက်မတွေ့ဖြစ်အောင် ကြိုးစားလိုက်ရသည်။

“ကားစီးရင်း အသိတစ်ယောက်က နှုတ်ဆက်တာနဲ့ အမေက ပြောခဲ့တာပါဦး”

“မဟုတ်ဘူးထင်တယ် မောင်သက်ထွန်း။ ဒါမျိုးက ခရီးသွားဟန်လွဲ ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ ပြောတတ်တာမျိုးလည်း ရှိတယ်ကွ။ မန္တလေးလာတယ်ဆိုက တည်းက သူ့အသိဟာ ဦးပဲရီတော့ လက်လွတ်စပယ် ပြောလိုက်တာ ထင်ပါရဲ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကြားသမျှ မေးကြည့်တာပါ”

“နေဦးကွ။ ဦး ဒီမှာမရှိတာ နှစ်ပတ်တောင်ကျော်ပြီ။ ဒီနေ့ပဲ ပြန်ရောက်တာ။ ဪ...နေဦး မောင်ဝမ်းဖေများ သိမလားမပြောတတ်ဘူး”

သူက အတွင်းခန်းသို့ လှမ်းခေါ်သည်။

မကြာမီ ကိုဝမ်းဖေ ထွက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် နှစ်ခါလည်သမီးလေးတစ်ယောက်ကို ချီပိုထားသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် မရင်းနှီးသော်လည်း ကောင်းစွာသိပါသည်။ ဆွေဆွေ၏ခင်ပွန်း၊ ဦးကျော်ခိုင်၏သမက် ဖြစ်သည်။ ပြောကြစတမ်းဆိုလျှင် ဦးကျော်ခိုင်၏ ညာလက်ရုံးလည်းဖြစ်သည်။

အသက်မှာ သုံးဆယ်ငါးနှစ်ခန့်ရှိမည်။ အသားလတ်၊ ဖေမီသော အရပ်

အမောင်းနှင့် ပြည့်တင်းသော ကိုယ်လုံးတို့ကြောင့် ယောက်ျားဗီသဟန် ရှိပါသည်။ အတွင်းခန်းကထွက်လာစဉ်က ပြုံးပြသေးသည်။ စူးရဲသောအကြည့်၊ ပီရီသော နှုတ်ခမ်းတို့က အလုပ်တစ်ခုကို တိတိကျကျ ထိရောက်စွာ လုပ်မည့်အသွင်ရှိကြောင်း မြင်ရုံဖြင့် သိသာပါသည်။

ကျွန်တော်အမေအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးကျော်ခိုင်က သူ့ကို မေးလိုက်စဉ် သူ၏တုံ့ပြန်မှုမှာ တအံ့တဩရှိလှသည်။

ထိုကတည်းက ကျွန်တော်မျှော်လင့်ချက် ကုန်ချေပြီဟု နားလည်လိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျားအမေ လာတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ ကိုသက်ထွန်း။ ဒီမှာ ကျွန်တော်ရှိနေတာပဲ”

“အင်းပေါ့လေ။ တခြားအိမ်သွားတာလည်း ဖြစ်မှာပါ။ ကိစ္စလည်းမရှိတော့ပါဘူး။ ဒီကိုသာ လာတယ်ဆိုရင်တော့ အမေမှာ ဘာအစီအစဉ်များ ရှိနေမလဲဆိုတာ သိရအောင်ပါ။ ခုတော့ ငွေတွေ သိန်းချီပိုက်ထားပြီး ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမုန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် ပထမဆုံး အံ့ဩမှုပြုလာသူမှာ ဦးကျော်ခိုင်ဖြစ်သည်။

“မောင်သက်ထွန်းဆိုလိုတာက ကျောက်တွင်းရောင်းရတဲ့ငွေတွေ မင်းလက်ထဲ အပ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးရယ်”
ဤတွင် သူတို့နှစ်ဦး၏ အချင်း

www.burmeseclassic.com

ချင်းအကြည့်မှာ ကျွန်တော်အဖို့ တအံ့ တည ဖြစ်စေရသည်။

ယခုအခါ ကျွန်တော်သည် တွေ့ထိရသမျှ အရာရာတိုင်းကို အစွမ်းကုန် သတိထားနေရပါသည်။ ပဟောဋ္ဌိဆန်သော အမေအကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော်တွင် သံသယမျက်လုံးများ တပ်ဆင်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

“ဒါဖြင့် မောင်သက်ထွန်း ဒီလောက်ငွေများများနဲ့ ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ”

ဦးကျော်ခိုင်က လှမ်းမေးသည်။ ကိုဝမ်းဖေအကြည့်က စူးစမ်းမှုအပြည့်။

“ကျွန်တော်က ကျောင်းသားပဲ ဘာလုပ်တတ်မှာလဲ။ လောလောဆယ်တော့ ရန်ကုန်ပြန်ပြီး သူ့ငွေလေးဘွဲ့ကို ခံယူရုံပဲပေါ့ ဦးလေးရယ်”

ကျွန်တော်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောလိုက်သည်။

ကိုဝမ်းဖေ၏အသွင်ကမူ မချိုသွားဖြစ်နေသည်။

“အေး... အဲဒါလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပဲကွ။ ငွေဆိုတာ တစ်ရက်လက်ထဲရှိနေရင် တစ်ရက်သူငွေပဲကွ။ လူဆိုတာ တစ်နေ့သေရတာမျိုးမဟုတ်လား”

ဦးကျော်ခိုင်က ပြောရင်းရယ်နေသည်။ ဤတစ်ကြိမ် မချိုသွားဖြစ်ရသူမှာ ကျွန်တော်ဖြစ်သည်။

“ခု မောင်သက်ထွန်းက မိုးကုတ်ကနေ တိုက်ရိုက်ဆင်းလာတာပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး ဦး

တို့ဆီ လာတဲ့အကြောင်း ဦးကြီးခတို့လည်း သိပါတယ်”

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။

“အေးပေါ့ကွာ။ မင်းမှာ အကြံအစည်စိတ်ကူးစိတ်သန်းရှိရင် ဦးတို့ကို တိုင်ပင်နိုင်ပါတယ်။ မောင်သက်ထွန်းရဲ့ မိဘများနဲ့ ဦးတို့က အရင်ကတည်းက မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း စီးပွားဘက်တွေပဲဟာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးရယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အမေ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးတို့ကို လာမေးရတာပေါ့”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ။ မင်းအမေ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦး ဘာမှမသိပါဘူး။ ယုံပါ”

ခေတ္တမျှ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးတွင် ပြောစရာကုန်သလိုဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်တော်က ကိုဝမ်းဖေလက်ထဲမှ ကလေးကို လှမ်းပွေ့ချီလိုက်သည်။ ရုတ်တရက်ဖြစ်သဖြင့် ကိုဝမ်းဖေက ကလေးကို မလွှတ်ချင်လွှတ်ချင်ဖြင့် သူ့အကြည့်မှာ ဦးကျော်ခိုင်ဆီ ရောက်သွားသည်။ ဦးကျော်ခိုင်က ပြုံးကြည့်နေတော့မှ ကလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒါ ဦးရဲ့ မြေးဦးလေးပေါ့။ သမီးဆွေဆွေရဲ့ သမီးလေး။ မောင်သက်ထွန်းဆွေဆွေနဲ့ ရင်းနှီးသားပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်။ ကျွန်တော်တောင် ဆွေဆွေကြောင့် ဒီမှာတည်းခိုဖူးပါတယ်။ ကလေးက ချစ်စရာလေးပဲ”

ကျွန်တော်က ကလေးပါးပြင်

ဟောင်းအိအိလေးကို ခပ်ဖွဖွလေး နမ်းလိုက်သည်။

“ဦးရဲ့ အသည်းအသက်ပေါ့ကွယ်”

ဦးကျော်ခိုင်က အလေးအနက် ပြောနေသည်။

“ကလေးတွေရဲ့ ဘဝပဲ ကောင်းပါတယ်။ အပြစ်ကင်းစင်တယ်။ လူဆိုတာ အသက်ကြီးလာလေ စိတ်အလိုဆန္ဒ များလေ၊ စိတ်မချမ်းသာရလေပဲ ထင်ပါရဲ့။ တခြားမကြည့်နဲ့၊ ကျွန်တော့်သာကြည့်တော့။ လက်ထဲမှာ ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး အလိုမကျဖြစ်နေရတယ်လေ။ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိတော့ဘူး”

“ဒါဟာ . . . အခိုက်အတန့်ပါ မောင်သက်ထွန်းရယ်”

“အဲဒီလိုဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ ဦးရေ”

“အေး... မောင်သက်ထွန်း၊ မင်းမှာ အထွေအထူးကိစ္စ မရှိရင်လည်း မြည်းမြည်းပေါ့ကွာ။ ဟုတ်လား။ ရောက်တုန်း ပေါက်တုန်း နားသေးတာပေါ့”

ဦးကျော်ခိုင်က လောကွတ်ကောင်းနေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း သုံးလေးရက်တော့ ဒီမှာနေဦးမယ်လို့ စိတ်ကူးရှိတယ် ဦးရဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ တိုက်ကတော့ ကျယ်ဝန်းတယ်။ အေးဆေးတိတ်ဆိတ်တယ်။ နောက်ပြီး လူလည်းနည်းတယ်။ အဝင်အထွက်လည်း သိပ်မရှိကြဘူး။ ကိုသက်ထွန်းလို လူလွတ်တစ်ယောက် အတွက် ပျင်းစရာကြီးများဖြစ်နေမလား မသိဘူးဗျာ”

www.burmeseclassic.com

ကိုဝမ်းဖေက ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်
သည်။

သည်တော့မှ စောစောက လော
အုတ်ကောင်းနေသော ဦးကျော်ခိုင်က
သည် သူ့သမက်လေကို လိုက်၍ပြော
ပြန်သည်။

“အေးကွ၊ မောင်သက်ထွန်းရ။
မောင်သူငယ်ချင်း ဆွေဆွေကလည်းမရှိ
တော့ ဦးတို့မှာ တာဝန်မကျသလိုများ
ဖြစ်နေမလား။”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးရယ်။ ကျွန်
တော်မှာ ငွေတွေပါလာတော့ ဒီလို လုံ
ခြုံစိတ်ချရတဲ့ နေရာမျိုးနဲ့ပဲ သင့်တော်
မှာပဲ။ အခြားကိစ္စတွေအတွက် ဒုက္ခ
ဈာန်ပါနဲ့ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဖြစ်သလို
နေတတ်ပါတယ်။”

သူတို့ ဘာမျှမပြောကြတော့ပါ။

ကျွန်တော်က ကလေးကို တစ်
ချက်မွှေးပြီး ကိုဝမ်းဖေကို လှမ်းပေး
ထိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော်လက်ဆွဲ
အိတ်ထဲမှ ငွေတစ်သောင်းထုပ်ကို သူ
တို့ခြင်အောင် ဆွဲထုတ်ပြီး ပြန်ပိတ်
ထိုက်သည်။ အိတ်ကြီးမှာ အဝတ်အစား
များဖြင့် ပြည့်တင်းနေသဖြင့် ငွေတွေ
ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူတို့ထင်ကြမည်မှာ
တွေ့ပါ။

“ကျွန်တော် ဒီအထုပ်ကြီးကို
ဦးတို့ဆီမှာ အပ်ထားချင်တယ်။”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူတို့
သမက်ယောက္ခမနှစ်ယောက် အကြည့်
ချင်းဆုံသွားသေးသည်။

“မောင်ဝမ်းဖေ . . . သူ့အတွက်
သီးသန့်ခန်းနဲ့ သီးသန့်သော့ ပေးထား
လိုက်ပါကွာ။ သူ့ဘာသာသိမ်းပါစေ။

သူ့ကိစ္စဟာ တို့မှာလည်း တာဝန်ရှိ
တယ်ကွ”

ဤသို့ဖြင့် . . . ကျွန်တော်သည်
ဦးကျော်ခိုင်၏တိုက်တွင် ငါးရက်တိတိ
နေဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုရက်များအတွင်း
ကျွန်တော်၏ စူးစမ်းလုပ်ရှားမှုတို့မှာ
ဂျင်ခြေလည်ခဲ့သည်။ အမေခြေရာ
သဲလွန်စကို ရှာခဲ့သည်။ ဒါပေသိ သဲထဲ
ရေသွန်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

မန္တလေးဘဏ်ခွဲတွင်ရှိသော ငွေ
မှာ နှစ်သောင်းပင် မပြည့်ပါ။ ယင်းမှာ
လည်း လွန်ခဲ့သည်နှစ်က နောက်ဆုံး
စာရင်းဖြစ်သည်။ သည့်နောက်ပိုင်း
အထုတ်အသွင်းမရှိခဲ့။ ထိုငွေစာရင်းကို
ကျွန်တော်အမည်နှင့် လွှဲပြောင်းယူခွင့်
ရနိုင်ရန် ဘဏ်မန်နေဂျာနှင့်ပင် ဆွေး
နွေးရသေးသည်။

အစအနဟူ၍ ရှာမတွေ့သည့်
အဆုံး ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ပြန်
သံသယရှိမိပြန်သည်။ ဦးကျော်ခိုင်တို့
ကို ကျွန်တော် မသင်္ကာနေခြင်းမှာ
ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် သေချာနေခြင်း
သာဖြစ်လေမလားဟု။

ကျွန်တော် ရောက်နေချိန်က
မန္တလေးရာသီဥတုမှာ ပူအိုက်လှသဖြင့်
နေ့လယ်တစ်ချိန်လုံး စာအုပ်ဖတ်ကာ
အခန်းအောင်းနေခဲ့သည်။ ညနေပိုင်း
အချိန်တွင်သာ လမ်းလျှောက်ထွက်
သည်။ ဈေးချိုညဈေးတန်းတွင် လမ်း
သလားရင်း အလျဉ်းသင့်ရာ ဝယ်စား
လိုက်ခြင်းဖြင့် ညစာကို ပြီးစေခဲ့သည်။

တည်းခိုခဲ့သည့် သုံးရက်မြောက်
နေ့တွင် နံနက်စောစောကတည်းက
မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်)သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့လုံးနေခဲ့ပြီး ညကြီးမိုးချုပ်မှ ပြန်
ခဲ့သည်။ ကျွန်နှစ်ရက်တွင်မှ စောစော
က ရက်များအတိုင်း ကျွန်တော်နေထိုင်
ခဲ့သည်။

ဤရက်အတောအတွင်း ဦးကျော်
ခိုင်ရော ကိုဝမ်းဖေတို့ပါ မိသားစုလို
ပြောဆိုနေထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့၏
ဆက်ဆံရေးမှာ မနွေးထွေးလှသော်
လည်း မအေးစက်ပါ။ သုံးယောက်ပေါင်း
ပြီး သဘောတူညီကြသည့် ကိစ္စမှာ
ညနေပိုင်း အရက်ပိုင်းဖွဲ့ဖြစ်သည့်ကိစ္စ
ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ခြောက်ရက်မြောက်သော နေ့
တွင် ကျွန်တော် သူတို့ဆီမှ ထွက်ခဲ့
သည်။ မိတ္ထီလာတွင် သုံးရက်မျှနေဖြစ်
ဦးမည့်အကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ ကိုဝမ်း
ဖေနှင့် ဆွေဆွေတို့၏သမီးလေး မိမိကို
မှန်ဖိုးဟုပြောပြီး ငွေတစ်ထောင်ပေးခဲ့
သည်။

အရာရာသည် အဆင်ပြေခဲ့သည်။
ဦးလာဘ၏ ကိရိယာကြောင့်
လည်း အလုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း မိတ္ထီလာ
တွင် သုံးရက်နေခဲ့သည်။ အလုပ်များ
လှသဖြင့် ဆွေဆွေကိုပင် သွားမတွေ့
ဖြစ်ခဲ့ပါ။

သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် ကျွန်
တော် ရန်ကုန်ဆင်းဖြစ်ခဲ့သည်။

(ရှေ့လဆက်ရန်)

ကျော်ခြေသန်း

မိုးသက်လေပြင်းများနှင့်အတူ

မောင်မိုးဦး

ရောဝတီမြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ အလျားလိုက် လဲလျောင်းနေသော ရွာကလေးမှာ ကျွန်တော်တို့ရွာကလေးဖြစ်သည်။ တခြားကျေးရွာတွေလို ရွာစုရွာဝိုင်းမဟုတ်ပေ။ မြစ်ကိုကျောပေးထားသော အိမ်တန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အိမ်တန်းတစ်တန်းသာ ရှိသည်။

မြစ်ထဲတွင် ပိုက်လှေတွေရှိသလို ဈေးရောင်းထွက်သော လှေလေးတွေ ရှိသည်။ ကူးတို့သမ္ဗန်လေးတွေ ရှိသည်။ ရန်ကုန်သွားသည့် သင်္ဘောတွေရှိသည်။ ထိုသင်္ဘောကြီးတွေပေါ်မှာ ရောင်စုံဘဝတွေရှိသည်။ ထိုရွာလေးမှာပင် ကျွန်တော်တို့ကိုမွေးခဲ့ပြီး ထိုရွာလေးမှာပင်

ဖခင်၏ မျက်ကွယ်ပြုခြင်းများကို ခံခဲ့ရသော ကျွန်တော်နှင့် ထိုရွာလေးသည် အမြှော့ညီအစ်ကိုဟု ပြောလို့မရသော်လည်း သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတော့ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သားအိမ်နှစ်ယောက်နှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော သရက်ကုန်းဆို

သည် ရွာလေးမှ ကျွန်တော်တို့မိသားစု
သည် ငွေကြေးမပြည့်စုံသော်လည်း
အဆင်းခဲ့သည်။ အမေက အကြော်
ဆောင်းပြီး ကျွန်တော်က စာရင်းပေး
ဆောင်သည်။ အားလပ်ချိန်များတွင် အမေ
က ဘာသာတရားကို အားထုတ်သည်။
ကျွန်တော့်ကိုဆုံးမသွန်သင်သည်။ အထူး
အပြူး ကျွန်တော့်ကို အမေ မကြာခဏ
ဆုံးမသောစကားမှာ အကုသိုလ်အလုပ်
ထို ရှောင်ဖို့နှင့် ကုသိုလ်အလုပ်ကို လုပ်
ဖို့ပင်ဖြစ်သည်။

ရွာတွင် ကျွန်တော်နှင့် အရင်းနှီး
ဆုံးကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းမှာ ကျော်
ထွင်ဖြစ်သည်။ သက္ကရာဇ်တစ်ခုတွင်
အတူမွေးဖွားခဲ့သော်လည်း သူက ကျွန်
တော့်ထက် ခြောက်လခန့်ကြီးသည်။
ထို့အတူ ကျွန်တော့်ထက်လည်း ပညာ
ပိုနည်းသည်။ ကျောင်းပြေးသည်။ လောင်း
ကစားလုပ်သည်။ ရန်လည်းဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ကျွန်တော့်အသက် ၂၅
နှစ်ကျော်ခဲ့သော်လည်း ကျန်းမာရေး
မကောင်းသော အမေကိုဂဲ့ပြီး အိမ်
ထောင်မပြုခဲ့ပေ။ ယခင်ကလိုပင် လယ်
ထဲဆင်းရင်း အမေကို စောင့်ရှောက်ခဲ့
သည်။ သို့သော် သူငယ်ချင်းကျော်လွင်
က အိမ်ထောင်ကျကာ သူ့အမေ၏ခြေ
ရင်းတွင် တဲထိုးပြီး နေသည်။ သူ့မှာ
လည်း ကျွန်တော့်လိုပင် အမေမုဆိုးမ
ကြီးနှင့် ညီမတစ်ယောက် ရှိသည်။
အဘွားကြီးသားအမိက မှန်ဖက်ထုပ်
ရောင်းပြီး စားဝတ်နေရေးကို ဖန်တီးရ
သည်။

ကျွန်တော်က လယ်လုပ်သလို
ကျော်လွင်က ပိုက်ချသည်။ အရက်

သောက်သည်။ ရွာထဲမှာလည်း မကြာ
ခဏ ရန်ဖြစ်သည်။ ဖဲရိုက်သည်။ မူး
လာလျှင် မိန်းမကို ပြဿနာရှာသလို
အမေနှင့်ညီမကိုလည်း အမျိုးမျိုးခုကွ
ပေးသလို ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ်မို့ သူ
နှင့် နေ့တိုင်းမတွေ့သော်လည်း တစ်ခါ
တစ်ခံအုံ့မိလျှင် အကုသိုလ်အလုပ်တွေ
ကိုလျော့စို့ ဖြစ်နိုင်လျှင် လုံးဝမလုပ်ဖို့
ပြောရသည်။ ပြောတိုင်းလည်း သူတို့ပြန်
သော စကားတစ်ခွန်းရှိသည်။

“ကိုအောင်...မင်းက အရက်
မသောက်၊ ဆေးလိပ်မသောက်၊ ကွမ်း
မစား၊ လောင်းကစားမလုပ်နဲ့ လူဖြစ်လာ
ရတာ မင်းအတွက် မတန်ဘူးကွာ။ ငါ့
လိုနေစမ်းပါ။ ယောက်ျားဆိုတာ အကုန်
လုပ်တတ်ရတယ်ကွ”

သူ့ပြောလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော်
အလွတ်ရနေသော စကားလုံးများဖြစ်
သည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမ
အတိုင်း သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တွေ
ကြည့်မိသည်။ သူ၏အကုသိုလ်အလုပ်
များအတွက် သူတစ်နေ့ ပြန်လည်တာ
ဝန်ယူရမည်ဆိုသော အတွေးပင်ဖြစ်
သည်။

xxxxxx

သည်လိုနှင့် တစ်ရက်မှာ အိမ်
အတွက် လိုအပ်သည်များကိုယ်ရန် မြို့
သို့ တစ်ညအိပ်သွားဖြစ်သည်။ နောက်
နေ့ ရွာပြန်ရောက်သောအခါ သူငယ်
ချင်း ကျော်လွင်၏သတင်းကို ကြား
လိုက်ရ၏။

“သားရေ...ညက မင်းသူငယ်
ချင်းကျော်လွင် မူးပြီး သူ့အမေကို

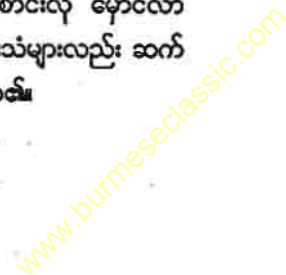
ပြဿနာရှာတယ်တဲ့”
“ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ
အမေရယ်”

“မူးလာပြီး သူ့အမေရဲ့နားကပ်
ကို ခဏပေါင်မယ့်ဆိုပြီး အတင်း
တောင်းတယ်။ မရတော့ သူ့အမေကို
လည်ပင်းညှစ်ပြီး ဆောင့်တွန်းလိုက်တာ
အိမ်တိုင်နဲ့ထိမိပြီး ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရ
သွားတယ်။ သူ့ညီမက ဝင်ဆွဲပေးမယ့်
မရဘူး။ နောက်ဆုံး ထမင်းစားပွဲကိုကုန်
ပြီး ဆဲဆိုသွားတယ်တဲ့”

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ
သလို သားဆိုးတစ်ယောက် မွေးထားမိ
သော သူ့အမေအတွက်လည်း သနား
နေမိသည်။ သို့သော် ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်
မို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ပေ။

xxxxxx

မှတ်မှတ်ရရ ကျော်လွင် သူ့အမေ
ကို ဒုက္ခပေးပြီး နှစ်ရက်လောက်အကြာ
တွင် ကျွန်တော်လည်း ထမင်းစားချိန်မို့
ခဏနားကာ အိမ်မှာရှိနေစဉ် သူငယ်
ချင်းကျော်လွင်လည်း သူ့မိန်းမ၊ သူ
ကလေးနှင့် သူ့အိမ်မှာ ထိုင်နေစဉ်ဖြစ်
သည်။ ထိုစဉ် မမေ့လင့်ဘဲ မိုးပွားလေး
များကျလာသောကြောင့် တန်းမှာလှန်း
ထားသော အမေမျက်နှာသုတ်ပဝါလေး
ကို ထွက်ရုပ်လိုက်၏။ မကြာခင် မိုး
သည်းလာပြီးနောက် လေတိုက်နှုန်းက
လည်း တဖြည်းဖြည်းပြင်းလာသည်။
နေ့လယ်ပိုင်းဖြစ်သော်လည်း မိုးအုံ့ပြီး
ချက်ချင်း ညနေစောင်းလို မှောင်လာ
လေသည်။ မိုးချုန်းသံများလည်း ဆက်
တိုက်ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုစဉ် ကျွန်တော်က ကျော်လွင်၏အိမ်တက်သို့ အမှတ်မထင်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းက မိမိယိုဇာတ်ကားတွေထဲမှာ ကြည့်ဖူးသော အခန်းမျိုးလို ထူးဆန်းလွန်းလှသည်။ ဘောလုံးတစ်လုံးအရွယ်လောက်ရှိသော မီးလုံးကြီးတစ်လုံးသည် ကျော်လွင်တို့အိမ်ထဲသို့ လေနှင့်အတူပါလာပြီး အိမ်ခေါင်မိုးဖောက်ပြီး ထွက်သွားလေသည်။ ကျော်လွင်တို့လင်မယား တုန်လှုပ်သွားသော်လည်း ပေါင်ပေါ်မှ နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးလေးကတော့ ဘာမှမသိရာပေ။

ကျွန်တော့်စိတ်ထင် နောက်ထပ်သုံးမိနစ်လောက်အကြာတွင် စောစောကလိုပင် နီနီရဲ့ရဲ့ အလုံးတစ်လုံးက ကျော်လွင်အိမ်ထဲသို့ ဒုတိယအကြိမ်ဝင်ရောက်သွားပြီး အိမ်ထဲတွင် လှည့်ပတ်ကာ အိမ်ခေါင်းရင်းထဲရဲ့ကို ထိုးခွဲပြီး ထွက်သွားပြန်သည်။ ထိုအခါ ပတ်ဝန်းကျင်က သတိထားမိသွားပြီး ကျော်လွင်ယောက္ခမက ကလေးကို လာခေါ်သွားသဖြင့် လင်မယားနှစ်ယောက်သာ အိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် မိုးက ရွာနေသလို လေကလည်း တိုက်နေဆဲဖြစ်သည်။ သူတို့လည်း သူတို့ပစ္စည်းလေးတွေကို လိုက်သိမ်းနေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မိုးကြိုးပစ်သံက ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ မကြာခင် ကျော်လွင်အိမ်ဝန်းကျင်တွင် အလင်းရောင်တန်းကြီး ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် နီရဲ့အလုံးတစ်လုံးက သူ့အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားပြီး ပထမဒုတိယအကြိမ်များကလို ထိုနီရဲ့အလုံး

ကြီး အိမ်ပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာသည်ကို မမြင်ရတော့ဘဲ မိုးမှောင်ကြီးသာ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

မကြာခင် သူ့မိန်းမအော်သံကြောင့် ရွာသားတချို့နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားသောအခါ ကျော်လွင်တစ်ကိုယ်လုံးမည်းကာ သေဆုံးနေပြီဖြစ်၏။ သူ၏မိုးကြိုးဒဏ်ရာသည် ဝမ်းဗိုက်တည့်တည့်မှာဖြစ်သည်။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်လေးကို ကြည့်ပြီး အမေပြောခဲ့ဖူးသော ခင်ပွန်းကြီး ၁၀ ပါးကို မပြစ်မှားအပ်သည့် ဆုံးမစကားလေးကို သတိရသွားမိ၏။ ခင်ပွန်းကြီး ၁၀ ပါး ဆိုသည်မှာ

- (၁) မြတ်စွာဘုရား၊
- (၂) ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၊
- (၃) ရဟန္တာ၊
- (၄) ဘုရားရှင်၏ လက်ဝဲရံ၊ လက်ယာယံ သာဝကများ၊
- (၅) မွေးမိခင်(မာတာ)၊
- (၆) မွေးဖခင်(ပီတာ)၊
- (၇) မိမိထက် အသက်သိက္ခာ သီလကြီးမြတ်သူ၊
- (၈) ဆုံးမညွှန်သင်သော ဆရာ၊
- (၉) တစ်စုံတစ်ရာ ကျေးဇူးရှိသူများ၊
- (၁၀) တရားဓမ္မ ပြောပြသွန်သင်သော တရားဟောဆရာတို့ဖြစ်သည်။

ကိုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုသူသည် ကောင်းမှုအကျိုးဆက်ကို ခံစားရသလို

အကုသိုလ်အလုပ် လုပ်သူသည်လည်း အကုသိုလ်၏ဆိုးကျိုးကို ခံစားရမည်မှာ သဘာဝမို့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကျော်လွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်မှာလည်း သဘာဝကျလှသည်။

သို့သော် ထိုဖြစ်စဉ်လေးကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားကြည့်လျှင် ထူးဆန်းတာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျော်လွင်အိမ်ကို ပထမဆုံး ဝင်သွားသော နီရဲ့အလုံးကြီးသည် အိမ်ရှေ့တွင် ကလေးပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ထိုင်နေသော ကျော်လွင်ကိုရှောင်ကာ အိမ်ခေါင်မိုးမှ ပေါက်ထွက်သွားခြင်း ထိုအတူ ဒုတိယအကြိမ်မှာလည်း မည်သူမျှ မထိခိုက်စေဘဲ ခေါင်းရင်းထဲရဲ့ကိုခွဲပြီး ထွက်သွားခြင်းနှင့် ကလေးမရှိသည့်အချိန်ကျမှ သူ့မိန်းမကို မထိခိုက်စေဘဲ သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို စနစ်တကျထိမှန်သွားခြင်းသည် ထူးဆန်းလှပေသည်။

တကယ်တော့ ကံဆိုသည်မှာ ပြုလုပ်ခြင်းနှင့် ဆက်နွယ်နေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ အထက်ပါ ဖြစ်စဉ်တွင် ကျော်လွင်မိန်းမနှင့် ကလေးငယ်က အပြစ်ကင်းသည်။ အကုသိုလ်မဖြစ်သဖြင့် အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓက မကောင်းတာမလုပ်နှင့် ကောင်းတာလုပ်စိတ်ကို ဖြူစင်အောင်ထားဟု ဆုံးမခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

(ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုအား အမည်မသေပြောင်းလဲရေးသားထားပါသည်။)

မောင်မိုးဦး

ဝိညာဉ်ကောင်းကင်

အယ်ဒီတာ

မြန်မာ့ရှင်

ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

ပန်းချီ ဝံလွင်စောင်

ခန္တီရမ္ဗိုးကောင်းကင်မှ ကြွယ်စင်

■ မြန်န်းရှင်

(စာတ်သိမ်းပိုင်း)

အခန်း(၂၂)

ထူးထူးခြားခြား တရားပွဲဖြစ်၍ ဣအများ စိတ်ဝင်စားစွာလာကြသည်။ ခွာနီးချုပ်စပ်များကပါ ထိုသတင်းကြောင့် အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် တရားလာနာမည် သတင်းစကားကို ရှင်ကဏ္ဍကြားရသဖြင့် စိတ်ထဲကနေ ဖြစ်ပျံ့မလာဟု တွေးပူပန်နေမိသည်။

တရားဟောမည်နေ့ နေ့ဆွမ်းကပ်သည့်အခါ ဆရာတော်က မနောဓာတ်မှာ သိနေသည်ထင့်။

“မောင်ပဉ္စင်းစိတ်မှာ ဖြစ်ပေါ်တဲ့ ပုန်ကြောင့်ကျမှုကြောင့် အလုပ်မနှောင့်နှေးစေပါနဲ့။ တို့ဘုရားရှင်လက်ထက်က ဥပမာပေးခဲ့တာပဲ။ သဲတစ်ဆုတ်ကိုယူ၍ လက်သည်းခွံပေါ်တင်ကြည့်ရင် သဲအမှုန် မည်မျှတင်ကျန်ခဲ့ပါသလဲ။ ဒီလိုသဘောပါပဲ။ ဘုန်းဘုန်းရဲ့တရားပွဲမှာ ဝေနေယျတိုင်း လာရောက်နာယူဖို့ဆိုတာ သူ့ဘဝပါရမိနဲ့သူရှိမှ ရောက်လာနိုင်ကြမှာပါ။ မဏ္ဍပ်မဆုံမှာ မဝူပါနဲ့။ ဝိဇ္ဇာလုပ်တဲ့အလုပ်မှာ မရှိတာ မဖြစ်တာ မရှိပါဘူးကွယ်”

ဦးဇင်းကဏ္ဍ သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ် နဲ့ နဲသွားတာကို နောင်တရမိတော့သည်။ စိတ်ထဲမှလည်း ...

“ငါ့နယ် ဆရာတော်တပည့်လုပ်ပြီး ဒီလိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်ရတာ ရှက်မိပါရဲ့” ဟု ကိုယ့်ဘာသာ ပြောနေမိပြန်သည်။

“မောင်ပဉ္စင်း ကျုပ်ရဲ့တရားပွဲဘာကြောင့် ညဉ့်ဦးယံမှာ လုပ်ရသလဲ သိချင်တယ်မို့လား။

မြင်အပ်၊ မမြင်အပ် ပုဂ္ဂိုလ်ဝေနေယျ အပေါင်းတို့ရဲ့ အလုပ်အား ချိန်ကို ကြည့်ရသလို သူတို့သွားလာ နိုင်မယ့်အချိန်ကိုကြည့်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးရတာပဲ တပည့်ရဲ့။”

ရှေ့လျှောက် ငါ့တပည့် သာသနာပြုလမ်းကြောင်းမှာ လျှောက်တဲ့အခါ ကြုံတွေ့သိမြင်လာမှာပါ။ ငါ့တပည့်ကို ပေးသင့်ပေးထိုက်တဲ့ ပညာတွေ ပေးခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ပညာကို ရယူပြီးပြီပဲကွယ်။ ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ခရီးမှာ တွေ့ဝေပြီး ဘာကြောင့် အချိန်ကုန်ခံချင်ပါသလဲ။ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ်သေသေချာချာ အားထုတ်ရမှာ မိမိတာဝန်ဖြစ်ပေတယ်”

ဆရာတော်မှာ တစ်ပါးကျောင်းမှာသာ သီတင်းသုံးတော်မူပြီး ဦးဇင်းကဏ္ဍမှလွဲ၍ မည်သူမျှ မဝင်မခံပေ။ အတွေ့လည်းမခံပေ။

ဆရာတော်၏ နောက်ဆုံးခရီး

ပြီးပြည့်စုံရန်အတွက် လိုလေသေးမရှိ ဦးဇင်းကဏ္ဍ ဖြည့်စွမ်းပေးပါသည်။ ဆရာတော်၏ မနောဖြင့် ပြောဆိုမှုကို ဦးဇင်းကဏ္ဍကသာ မနောဖြင့် ခံယူကာ ဆောင်ကြဉ်းပေးရှာသည်။

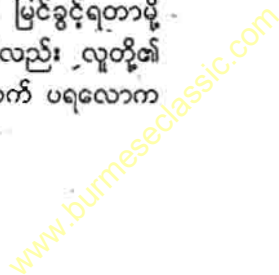
အချိန်ကုန်မခံလိုသော ဆရာတော်မှာ ဆွမ်းတစ်လှဲအတွက် အချိန်ကုန်မခံတော့ဘဲ ရေဆွမ်းကိုသာ ဘုဉ်းပေးတော်မူလေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆရာတော်၏တရားပွဲရောက်ရှိလို့လာပါပြီ။ တရားနာသူ ပရိသတ်ကလည်း မဏ္ဍပ်နှင့် အပြည့်ပင်။

ကျန်ဝေနေယျများ သွာလာမှု အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေရန် ဈေးရောင်းဈေးဝယ်ပင် မရှိစေရ။ မဏ္ဍပ်သုံးခုကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု စည်းခြား၍ ထိစပ်မှုမရှိအောင် ဆောက်လုပ်ထားလေသည်။

ဆရာတော် တရားဟောရန်ကြွလာစဉ် မွှေးပျံ့သောရနံ့များကို သတိထားမိကြလေသည်။

ဦးဇင်းကဏ္ဍ အမြင်အာရုံမှာ တရားနာကြွလာသော မဏ္ဍပ်သုံးခုတွင် အထက်ပုဂ္ဂိုလ်မဏ္ဍပ်ကိုတော့ မြင်သင့်မြင်ထိုက်မှ မြင်ခွင့်ရတာမို့ မခန့်မှန်းတတ်သော်လည်း လူတို့၏ တရားနာပရိသတ်ထက် ပရလောက

ဒုဂ္ဂတိဘုံသားများက ပိုမိုများပြားနေ တာကို မြင်သိနေရသည်။

သာမန်အပြင် မျက်စိမှာတော့ လူပရိသတ်မဏ္ဍပ်တစ်ဖက် တစ်ချက် ရှိ မဏ္ဍပ်နှစ်ခုကတော့ ဟာလာဟင်း လင်းသဏ္ဍာန်ပဲ မြင်တွေ့ရပေမည်။

ဦးစင်းကဏ္ဍမှာ ဆရာအရှင်၏ 'ဝေနေယျများအပေါ် မေတ္တာထားရှိပုံ ကို စိတ်ထဲမှ ဂုဏ်ယူနေမိတော့သည်။

တရားဟောရက် တစ်ရက်၊ နှစ် ရက်၊ သုံးရက် တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူ ပရိသတ်က နည်းနည်းလာချေပြီ။

ဘေးနှစ်ဖက် မဏ္ဍပ်များမှာသာ အပြောင်းအလဲမရှိ တရားနာယူမှု အပြည့်အဝရှိနေမြဲပင်။

နောက်ဆုံး ဒုနစ်ရက်မြောက် တရားပွဲအပြီးမှာတော့ ဝေနေယျ အပေါင်း၏ သာဓုခေါ်ဆိုရန် အမျှ အတန်းဝေပြီးချိန်မှာတော့ ...

ဒုဂ္ဂတိဘုံသားများ မဏ္ဍပ်ဘက်မှ ဖျောက်ခနဲဖျောက်ခနဲ ပျောက်ကွယ်ပြီး ကောင်းရာမွန်ရာ ဘုံဘဝကို ပြောင်း လဲသွားတာမြင်တွေ့ရသဖြင့် ကြောက် ခမ်းလိလိ အံ့အားသင့်မိလေတော့ သည်။ တရားပွဲအပြီးမှာတော့ ဦးစင်း ကဏ္ဍမှလွဲ၍ တခြားသူ တွေထူမခံတော့ ဘဲ ဆရာတော်၏ တစ်ပါးကျောင်း တော်ကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“မောင်ပဉ္စင်း မင်းနဲ့ငါ ခန္ဓာချင်း လဲမှနဲ့တူတယ်”

“လဲချင်လဲပါဘုရား”

“ဟား ... ဟား”

ဆရာတော် သဘောကျစွာရယ် လိုက်ပြီး ...

“ဆရာကောင်းတပည့် ပီသပါ ပေတယ်။ စိတ်ချသွားပြီဟေ့”

အမှန်က ဝိဇ္ဇာဓာတ်သက်သက် နှင့် မေးခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဆရာတော် ခန္ဓာဝန်ချပေမယ့် ဓာတ်နာမ်ချင်း၍ သာသနာ့ဝန် ထမ်းဆောင်နိုင်ရန် မေး ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“ဒီနားကိုလာ မောင်ပဉ္စင်း။ အပြင်မှာ ယင်မဲမတွေ ပျံဝဲနေတယ်။ နိမိတ်မကောင်းဘူး။

နံနက် အရုဏ်တက်ရင် ကျုပ် ခန္ဓာဝန်ချရတော့မယ်။ တပည့်မှလွဲ၍ ငါ့ရုပ်ခန္ဓာအား မထိမတိုကြစေနှင့်။

ငါ၏ သိမ်ကိုးသိမ်၊ တောကိုး ထော၊ တောင်ကိုးတောင်၊ ကုန်းကိုး ကုန်း။ ကိုးသချိုင်းအောင်ထားသော သက်န်းတော်အား တပည့်သုံးစွဲ စွန့်ခဲ့ တော်မူမယ်။ ကဲ .. ပါးစပ်ဟပါဦး”

ဆရာတော်လက်မှာ ဘယ် အချိန်က ဆုပ်ကိုင်ထားသည်မသိ။ ဝိဇ္ဇာဓာတ်ရှင်လုံးသည် အရည်လွဲ၍ ရှိ နေသည်။

“ဟောဒီ ကြိုးစလွယ်ကို ဘယ် ခါမှမချွတ်နဲ့။ ဒီထဲက ဓာတ်ရှင်လုံးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပါလေ။ ဘယ် နေရာမှာ သုံးရမယ်ဆိုတာ ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်က ဆက်သွယ်လိမ့်မယ်။ ဆရာ လက်လွှဲအပ်ခဲ့ပြီ”

ခေတ္တမျှနားပြီးနောက် ...

“အရေးအကြီးဆုံးက ကျုပ်ရဲ့ အရိုးပြာကို နေချင်းပြီးသပြီဟဲ့၊ မီး သပြီဟဲ့ပြီးပြာချ။ ဒီနေ့ညတွင်းချင်း အရိုးပြာအတွက် ကြိုတင်စီစဉ်ဆောင် ရွက်ထားပါ။

ငါ၏ ဝူတင်အဓိဋ္ဌာန် အောင်ခဲ့ သော သက်န်းကိုယူ၍ လူမြင်မခံဘဲ ငါ့ရဲ့ကျောင်းသခံမီးမှာပင် လူထွက်၍ ဒီကျောင်းနှင့် ဒီအရပ်က တိတ်

တဆိတ်ခွာပါလေတော့။ ဆက်နေ လျှင် လူတို့၏ လောဘမီးကြောင့် တပည့်ဘဝဆုံးနိုင်တယ်။

လူဝတ်ကြောင်ဘဝနှင့် ရန်ကုန် မြို့ကို ရောက်အောင်သွားပြီး ရွှေတိဂုံ ဘုရားရှင် အဇ္ဈင်္ဂါဏတန်ဆောင်းမှာ အဓိဋ္ဌာန်စဝင်။ ပြင်ပအဝတ်ကို လဲပေ မယ့် မိမိရဲ့ အတွင်းအဇ္ဈတ္တနှင့် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာကိုတော့ မြဲမြံစွာ ဆုပ် ကိုင်ထားရပေမယ်။ ပျောက်ကွယ်လို့ မရပါ။ တပည့်လိမ္မာမှ။ သတ္တဝါတို့ ကျွတ်တန်းဝင်နိုင်ရန် လက်ဆင့်ကမ်း တာဝန်ကျေပွန်အောင် ထမ်းပါလေ။

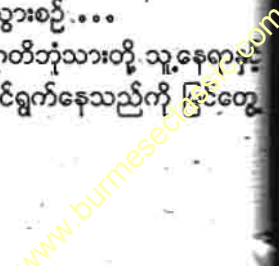
ငါနဲ့တွေ့ချင်ရင် ငါကဲ့သို့ ကြိုး စားပါ။ မြို့ကြီးပြုကြီးရောက်လျှင် သီလ၊ သမာဓိ တည်တံ့မှု အရေးကြီး တယ်။ ပြည့်ကျပ်ညှပ်နေတဲ့ ဒုက္ခဘုံက ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ရှင်းလင်းပေးဖို့ကို သာ သနာပြုခွဲတမ်းလို့ပဲ စွဲမြဲစွာ မှတ်ယူ ထားပါလေ။ ကဲ ... ကျုပ် အလုပ်ဝင် တော့မယ်”

ဆရာတော်က နှင်ပြီဆိုတော့ လက်အုပ်လေးချီကာ ရိုကျိုးစွာ ထွက် လာခဲ့ပါသည်။

ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့် မျက်နှာ ပြင်မှာ နီမြန်းလို့နေသည်။ အသီး သတိတရားတို့ဖြင့်ထိန်းချုပ်ရင်း ဆရာ အရှင်၏ မိန့်မှာချက်ကို သေချာစွာ နာယူလိုက်ပါသည်။

ဆရာအရှင်၏ နောက်ဆုံးခဏ် ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ဦးစင်းကဏ္ဍ ညလုံး ပေါက်မအိပ်ဘဲ တစ်ပါးကျောင်း၏ မြောက်ဘက် မြေတလင်းပြင်ကို ရှင်း လင်းရန်သွားစဉ် ...

သူဂုဏ်ဘုံသားတို့ သူ့နေရာမှ သူ ဆောင်ရွက်နေသည်ကို မြင်တွေ့

လိုက်ရသဖြင့် ဆရာအရှင်၏ အကျင့် စခန်း ပြီးမြောက်မှုဂုဏ်အဟုန်ကို သိ လိုက်ရပါပြီ။

သိမ်ရိုရာသို့သွားကာ တစ်ညလုံး အထိုင်စခန်း၊ အလုပ်စခန်းဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်ကာ တရားမှတ်ရှုနေလိုက် တော့သည်။

တစ်စစ ညဉ့်ပိုနက်လာသော အခါ ထိနမိဒွင်လေတော့သည်။ ယင်မမတို့ တစ်ဝီအော်သံက အချိန်ခါ မဟုတ် ကြားလိုက်ရသဖြင့် နိုးထလာ ကာ အရုဏ်တက် ကုလားတက် ခေါက်သံကြောင့် ဆရာတော် မျက် နှာတော်သစ်ရန် ရေတော်ကပ်ရန် သွားရလေသည်။

ကျောင်းသစ်ခန်းတံခါးသို့ ရောက် စဉ် ကြည့်လင်တောက်သော အလင်း တန်းအရတို့ ကောင်းကင်ထက် ပျံ တက်သွားတာ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သိလိုက်ပါပြီ ...

ဆရာတော်သည် ရုပ်နှင့်နာမ် ချုပ်ငြိမ်းကာ ခန္ဓာဝန်ချလိုက်ပြီဆိုတာ။ ဆရာတော်မှာကြားခဲ့သော စကား အစဉ်တို့ကို နားမှာကြားယောင်ပြီး သတိကြီးစွာထား၍ လက်အုပ်ကလေး ချီကာ တံခါးအသာတွန်းကြည့်ရာ တံခါးဖွင့်ထားပုံရသဖြင့် အခန်းထဲဝင် ကြည့်လေရာ။

ဆရာတော်သည် သစ်တုံးခေါင်း ဆုံးလေးပေါ်မှာ လဲလျောင်းလျက် ခန္ဓာဝန်ချသွားပါပြီ။ စိတ်အာရုံကို တည်ငြိမ်အောင်ထားပြီး ရုပ်ကလာပ် တော်အား အားရပါးရ ဖူးမြော်ကြည် ညိုလိုက်ပါသည်။

ဦးဇင်းကဏ္ဍ သတိရကာ ဆရာ တော်စွန့်လျှူခဲ့သော သင်္ကန်းတော်ကို

သူဦးခေါင်းပေါ်တင်လိုက်ပြီး တရားရှု မှတ် ကမ္မဋ္ဌာန်းပွားများနေလိုက်ပြန် သည်။ အေးဆေးတည်ငြိမ်မှုတို့ဖြင့် ဦးဇင်းကဏ္ဍ ထုံးစံမပျက် အရုဏ် တက် ဆောင်ရွက်စရာ နိစ္စဘတ်ဝတ် ကို ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သည်လိုနှင့် တရားအလုပ်ဖြုတ် သတ္တဝါဝေနေယျတို့အား မေတ္တာပို့ အမျှဝေနှင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ဆောင်ရွက်ပေးပြီးမှ အဘိုးဖြစ်သူ ဦးဘစိန်ကိုခေါ်ကာ ...

“ဒကာကြီး စိတ်ကိုအေးအေး ထားပါ။ ဆရာတော် ခန္ဓာဝန်ချသွား ပြီဖြစ်တယ်”

“ဟင် ...”
ရုတ်တရက်ဆိုတော့ တုန်လှုပ်မိ ရှာသည်။ ဒါကိုသိသော ဦးဇင်းကဏ္ဍ က -

“ဒကာကြီး သတိလက်လွတ် ဆိုတာ ဘယ်အရာမှ မကောင်းပါဘူး။ သတိကို အသိစိတ်မှာမြဲမြဲကပ်လေ။ ဒါ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ တရား။ လူ တိုင်း၊ သတ္တဝါတိုင်း ရှောင်လွှဲကျော် ဖြတ်လိုမရတဲ့ တရားစစ်တရားမှန်ပဲ ဖြစ်တယ်လေ။

ဦးဇင်းပြောတာ နားထောင်ပါ။ ဒကာကြီး ဒီရက်ထဲမှာ ကျောင်းမှာ မနေပါနဲ့တော့။ အိမ်မှာပဲ ရွှေ့ပြောင်း နေပါ”

ဆရာတော်၏ အဆုံးအမနှင့် နေခဲ့ကြသူများဖြစ်၍ လူသာမန်တွေ စိတ်လို ဘာလဲ၊ ညာလဲ မေးခွန်းတွေ ထုတ်မနေဘဲ ...

“တင်ပါဘုရား”

ပိဇ္ဇာဓာတ်သက် နားရည်ဝ သဘောပေါက်နေပြီဖြစ်၍ နားထောင်

လိုက်ပြီးမှ ...
“ထပည့်တော် ဆရာတော်ကို ဖူးတွေ့ပါရစေ”

“တစ်ပါးကျောင်းမှာပဲ ဖူးလည်း ဖူး။ ကမ္မဋ္ဌာန်းလည်း ရှုမှတ်နေပါ”

“တင်ပါဘုရား”

“ဦးဇင်း ကျောင်းက ကိုယ် တော်တွေ အရုဏ်ဆွမ်းစားပြီးချိန်မှာ ကြေညာပေးမယ်။

ဒကာကြီး ရုပ်ကလာပ်နားမှာ စောင့်ပါ။ ဦးဇင်းနဲ့ တခြားဒကာတွေ လာတော့မှ အိမ်ကိုပြန်ပါ။ နောက်ပြီး မှာစရာရှိတယ်။

ရုပ်ကလာပ် သင်္ဂြိုဟ်ပြီးရင် ဒကာကြီးတို့အိမ်ကိုပဲ ပြန်နေပါ။ ပရိ သတ်ကြားမှာ မနေပါနဲ့။ ဦးဇင်းက လည်း ဆရာတော်မှာတဲ့အတိုင်း ကျောင်းကခွာပြီး ခရီးထွက်ရမယ်။ နောင်မှ ဆက်သွယ်ပါမယ်။ ဒီကိစ္စ ဒကာမကြီးတို့ကို မပြောပါနဲ့ဦး။ ဈာပန ပွဲပြီးမှ ပြောပါ”

“စိတ်ချပါဘုရား စိတ်ချပါ”

မြေးဖြစ်သူ ဦးဇင်း၏မျက်နှာကို မော်ဖူးရင်း လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ကာ ကတိပေးလိုက်ပါသည်။ တရားအသိ တို့ ပြည့်ဝနေ၍ အရာရာ အေးဆေး တည်ငြိမ်စွာ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်နေ ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အရုဏ်ဆွမ်း စားပြီးတာနှင့် ကျောင်းရှိသံဃာအပေါင်း ကျောင်း သားအပေါင်းတို့ စုရုံးစေကာ ...

“ငါ့ရှင်တို့ တို့များရဲ့ဆရာတော် ဒီကနေ့နံနက်ကပဲ ခန္ဓာဝန်ချသွားပြီ ဖြစ်တယ်”

“ဟာ”

“ဟင်”

www.burmeseclassic.com

“အို”

“အီး ... ဟီး”

အံ့ဩတုန်လှုပ် ဝမ်းနည်းကုန်ကြသည်။

သီတင်းသုံးဖော်တို့အား ရွာလူကြီးများနေအိမ်သို့ ရွာအရပ်လေးမျက်နှာဖြန့်ကာ ပြောကြားခိုင်းလိုက်သည်။

မကြာခင် အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာသော ရွာလူကြီးများက ရပ်ခလေ့ ရွာခလေ့အရ ဘုန်းကြီးပျံပွဲခုနစ်ရက်ခုနစ်လီ ကျင်းပချင်ကြသည်။

ဆရာတော်သည် ထိုသဘောကိုသိ၍ ထင်သည်။ ဆရာတော်လက်ရေးနှင့် ...

“အပုပ်ကောင် ရုပ်ဆောင် နေချင်းပြီး သပြီဟ်မိလေ”

ဆရာတော်က မှာခဲ့သည်ဆိုတော့ စကားများမနေဝံ့တော့။ ဆရာတော်မှာကြားရာ မီးသပြီဟ်မည် ကျောင်းမြောက်ဘက်ရှိ မြေကွက်လပ်ရှင်းလင်းရန် ထင်းစုရန် လူကြီးများ ဆွေးနွေးပြောဆိုရင်း ကျောင်းမြောက်ဘက်သို့အရောက်မှာ နှုတ်ဆိတ်ကုန်ကြလေပြီ။

မည်သည့်အချိန်က ပြင်ဆင်ထားသည်မသိ။ အန္တိမဈာပအတွက် ထင်းချောင်းများ အထပ်ထပ်စီရင်ကာ ဆောင်ရွက်ထားသော မီးသပြီဟ်စင်ကြောင့် အားလုံး အစစအရာရာ အဆင်သင့်ဖြစ်လို့ နေပေပြီ။

ယခုမှ ဆရာတော်၏ ပေါက်မြောက်မှုကို တွက်ဆမိကြပြီ။ နှမြောတသနေကြတော့သည်။

ညနေစောင်း နေဝင်ချိန်မှာ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို မီးသပြီဟ်လေတော့သည်။ တဖြည်းဖြည်းလောင်

ကျွမ်းသော ရုပ်ကလာပ်အားကြည့်၍ ဦးဇင်းကဏ္ဍ ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံကိုသာ ပွားများ ဆင်ခြင်နေပါသည်။ အရိုးပြာကောက်ချိန်မှာတော့ နေဝင်စပြုပါပြီ။

ဦးဇင်းတို့ရွာလေးတွင် သာသနာ့နေလုံးကြီး ပျောက်ကွယ်သွားရာပါ ရောလားဟု အသိဖြင့်ဆင်ခြင်လိုက်ရင်း အရိုးပြာကို သစ်စေးကိုင်၍ ရွှေအိုးသဏ္ဍာန်ပြုထားသော အလိုပိတ်အိုးမှာထည့်ကာ ရေအရှင်မှာမျှောရန် ဆောင်ရွက်ကြရပြန်သည်။

ညမှောင်စပြုပြီမို့ မီးတုတ်လုပ်ကာ ထွန်းသူကထွန်း။ အရိုးပြာအိုး ရေမျှောရာလမ်းကို ပြပေးကြသည်။

ရေမှာမျှောလိုက်ရာ ရေဆန်ကိုတက်သွားသော အရိုးပြာအိုးကို ငေးမောကြည့်ရှုနေသော လူအုပ်အတွင်းမှ ဦးဇင်းကဏ္ဍ ဖယ်ခွာကာ ဆရာတော်၏ ကျောင်းသစ်မီးရုံရာသို့ ရောက်လာပြီး ဘုရားရှင်အား ဦးချကာ သိက္ခာချလူထွက်ရသဖြင့် ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်များ တလိမ့်လိမ့် စီးကျလာရတော့သည်။ အသင့်ယူလာသော လူဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လိုက်ပြီး ဆရာတော် မှာကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ဤကျောင်းမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာလေတော့သည်။

တရွေ့ရွေ့ ကျောင်းကြီးကိုကျောခိုင်းထွက်ခွာလာသော ဦးဇင်းကဏ္ဍ တစ်ဖြစ်လဲ ကိုကဏ္ဍတစ်ယောက် ရွာနှစ်ရွာစပ်ကြား ကုန်းမြင့်တစ်ခုမှ ကျောင်းသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လေရာ

အရိုးပြာအိုး မျှောရာမှ ကြည့်ပြီး ပြန်လာသော ရွာလူစုမှာ လောဘ၊

မောဟစိတ်က ကြီးစိုးလာကာ ဆရာတော်၏ ကျောင်းသစ်မီးသို့ ဝင်ကာ သိဒ္ဓိဝင်အဆောင်များ ကျန်ခဲ့လေသလား။ ရှိနေမှာပဲဆိုသည့် အတွေးတွေနှင့် ဝင်ရောက်ရှာဖွေကြတော့သည်။ ကျောင်းရှိ သံဃာတော်တွေ တားဆီးတာပင်မရ။ အတင်းအဓမ္မစွာ ကြံဖွေကြ ဆူညံပွက်လောရိုက်ကာ မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်သည်မသိ။ ကျောင်းကိုပါ မီးစွဲလောင်ကာ ရွာထဲသို့ မီးမကူးစက်ရန် အော်ကြ၊ ဟစ်ကြ၊ ဆူညံပွက်လောရိုက်ကာ မီးငြိမ်းသတ်ယူကြရလေသည်။

သည်တော့မှ ဆရာအရှင်၏ ရှေ့ရေးမျှော်၍ လူဝတ်လဲကာ ဤအရပ်ဒေသကို စွန့်ခွာခိုင်းပုံကို နားလည်ရတော့သည်။

ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ပါပြီ။ ကိုကဏ္ဍတစ်ယောက် ထမင်းတစ်လုပ်စားရဖို့ စိတ်ပူပန်မှုမရှိချေ။ ရန်ကုန်မြို့ဆိုတာကို ခြေချမိတာနှင့် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်သို့ ဦးစွာ ရောက်အောင် သွားရောက်ဖူးမြော်ပြီး ဆရာတော်မှာကြားခဲ့သည့် တနင်္ဂနွေထောင့်ရှိ ရှင်အဇ္ဇဂေါဏတန်ဆောင်းကို ရှာဖွေပြီး အလုပ်စခန်းဝင်နေလိုက်ပါသည်။

မျက်လုံးမဖွင့်တမ်း အလုပ်လုပ်ပြီးချိန်မှာတော့ ကိုကဏ္ဍရှေ့မှာ ခင်းထားသော ယောဂီတဘက်ပေါ်မှာ စာအိတ်နှင့် ငွေစက္ကူအချို့ အိတ်ပိတ်ကာ လှူဒါန်းသွားပုံရသည်။

လူဝတ်ကြောင်ဘဝကို ရောက်ပေမယ့် ရဟန်းဘဝ အကျိုးသိလေ

အတိုင်း ဥပုသ်သီလေဆောက်တည်
ထားသူမို့ ထမင်းတစ်နပ်စာသာချွန်ပြီး
အလှူငွေကို ရွှေတိဂုံစေတီတော် ရွှေ
သင်္ကန်းအလှူငွေအဖြစ် အလှူရှင်
အတွက် ရည်စူး၍ လှူဒါန်းပေးကာ
အမျှဝေ မေတ္တာပို့ပေးလိုက်တော့
သည်။ ဆရာတော်၏ ပြောစကားများ
ကို ပြန်ကြားနေမိပြန်သည်။

“ကိုယ့်ဘက်က သီလ၊ သမာဓိ၊
သိက္ခာ ခိုင်မြဲပါစေ။ အလုပ်မှန်ကန်စွာ
လုပ်ဆောင်ပါ။ ဒါဆို ဘယ်အရပ်
ဒေသရောက်ရောက် အလှူခံစရာမလို
ဘူး။ သူ့အလိုလို ဆွမ်းကွမ်း ပြည့်စုံ
လာတော့တာပဲ”

နေ့စဉ် ဆရာတော်ပြောသကဲ့သို့
အလုပ်စခန်းကို ကြိုးစားကျင့်ကြံရပါ
လေတော့သည်။

သူ၏စိတ်မနောအာရုံမှာ ရန်ကုန်
အရှေ့တောင်ဘက် ရပ်ကွက်တစ်ခု
တွင် ရှေးဟောင်းစေတီတစ်ဆူကို
အာရုံမနောမှာ ထင်ထင်ရှားရှား လမ်း
ညွှန်နေတော့သည်။

မည်သို့မည်ပုံ သွားရမည်ဆိုတာ
လည်းမသိ။ သက်သတ်လွတ်ဒံပေါက်
ထမင်း လာလှူသော ဒကာတစ်ဦး
အား မေးကြည့်ရသည်။

“အလှူရှင် ကျုပ်တစ်ခုမေးပါရ
စေ။ ကျုပ်က နယ်ကျေးတောရွာက
လာရသူပါ။ ဒီရန်ကုန်မှာ (....)
ဆိုတဲ့မြို့ ရှိပါသလား”

“ရှိပါတယ်ခင်ဗျ”
“ဒါဆို ဘယ်လိုသွားရင် ရောက်
ပါသလဲ”

ကိုကဏ္ဍ၏ပုံစံကို လေ့လာအကဲ
ခတ်နေသော အလှူဒကာကပင် -

“ကျွန်တော့်မှာ ကားပါလာ
တယ်ခင်ဗျ။ နောင်ကြီး သွားချင်ရာကို
ပို့ပေးပါမယ်”

ကိုကဏ္ဍ ဝမ်းသာသွားရသည်။
ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် မဟုတ်
ပါလား။

“ရှာတော့ရှာရမယ်ဗျ။ ကွင်း
ကျယ်ကျယ်နှစ်ဖက်ရှိတယ်။ အလယ်
လမ်းထောင့်မှာဗျာ စေတီအိုနဲ့ ဓမ္မာရုံ
လေးပဲရှိတယ်။ ဘုရားက ထီးမရှိဘူး
ဗျာ”

“လာပါဆရာသမားရယ်။ ကျွန်
တော်က ဒီလိုအလုပ်မျိုး မတွေ့တွေ့
အောင် ရှာပေးပါမယ်”

သည်လိုနှင့် ကိုကဏ္ဍ ဒံပေါက်
အလှူရှင်ကားနှင့်သာ လိုက်လာရ
သည်။ ဒီလူကဘာ၊ သူက ဘာဆိုတာ
တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက်
မသိကြသေး။ ထိုလူကပင် ကား
မောင်းရင်း ...

“ကျွန်တော့်နာမည်က ကိုစံချိန်
တဲ့ဆရာ။ မနေ့မနက်က အိပ်မက်ထဲ
မှာ ရွှေတိဂုံဘုရားသွားဖူးပြီး ဒီတန်
ဆောင်းလာပြီး လူတစ်ယောက်ကို
သက်သတ်လွတ်ဒံပေါက် လှူတယ်
တဲ့။ ကျွန်တော် ပုတီးစိပ်တာ လေးငါး
နှစ်ရှိပြီဆရာ။ ဒီလိုအိပ်မက် တစ်ခါမှ
မမက်ဘူးလို့ ဟုတ်မဟုတ်ဆိုပြီး သက်
သတ်လွတ်ဒံပေါက်ဝယ်ပြီး ဘုရားပေါ်
တက်လာတာ။ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်
အိပ်မက်ထဲကလူက ပုတီးစိပ်၊ တရား
ထိုင်နေတာမြင်တာနဲ့ ဝမ်းသာသွားရ
တယ်”

“အကြောင်းတရားက တိုက်
ဆိုင်တော့ အကျိုးတရားဆိုတာ ရှိလာ

မှာပါ။ ကျုပ်က တောသားစစ်စစ်။
ကျုပ်နာမည်က ကိုကဏ္ဍတဲ့”

“ခင်ဗျာ”
“ကျုပ်ရဲ့ ဆရာဘုန်းကြီးက
မင်းဘဝမှာ နာမည်တစ်ခုပဲရှိရမယ်။
မောင်ကဏ္ဍတဲ့ဗျား”

“ဟုတ်ပြီ။ ဆရာလို့ပဲခေါ် တော့
မယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့လမ်းကြောင်းကို
တည့်မတ်ပေးမှာ ဆရာပဲဖြစ်ရမယ်။
ရေဆုံးရေဖျားဆရာကို ကူညီမယ်။
ရန်ကုန်မှာ ဆွေမျိုးရင်းချာတွေ့တယ်
ပဲ မှတ်ယူလိုက်ပါတော့ ဆရာရယ်”

သည်လိုနှင့် နှစ်ဦးသား သွားလို
သော မြို့နယ်၊ ရပ်ကွက်များမှာ လှည့်
ပတ်ရှာရင်း ...

“ဆရာ ... ကွင်းကျယ်ဆိုရင်
ရပ်ကွက်၊ မြို့နယ် အားကစားကွင်း
တွေရှိမယ်။ အဲ့သလိုဘက်တွေ ရှာ
ကြည့်ရအောင်”

“ကိုစံချိန်သဘောပါပဲ”
သွားရင်းလာရင်း ဆာလောင်
လာသဖြင့် ...

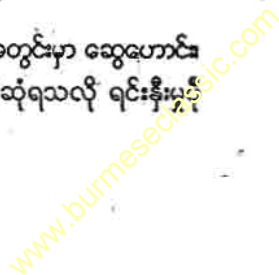
“ဆရာ .. နေ့လယ် လက်ဖက်
ရည်သောက်နားပြုပြီးမှ ဆက်ရှာကြ
မယ်”

“ကိုစံချိန်သောက်ပါ။ ကျုပ်က
ဥပုသ်သီလနဲ့နေတော့ ဒါတွေ မလိုပါ
ဘူးဗျာ”

“ဒီလိုဆိုလည်း အအေးသောက်
ပါ”

“အင်းလေ ... ဒကာကလှူချင်
မှတော့ ဆန္ဒပြည့်အောင် အအေး
သောက်ပါမယ်”

အချိန်တိုအတွင်းမှာ ဆွေဟောင်း၊
မျိုးဟောင်း ပြန်ဆုံရသလို ရင်းနှီးမှုနဲ့

လာရသည်။ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ဝိုင်းဝန်းရှာကြရာ ...

“ဟော .. ဟိုစေတီပဲ ကိုစံချိန်”

“ဟုတ်ပြီလား ဆရာ”

“အသေအချာပါပဲ”

သည်လိုနှင့် လူနေရပ်ကွက်နှစ်ခုကြား၊ ကစားကွင်းကြီးနှစ်ခုကြား၊ လမ်းထောင့်မှာ တည်ရှိသော ရှေးဟောင်းဘုရား ဖြစ်ပုံရသော စေတီကို ရှာဖွေတွေ့ရှိရသည်။

ရပ်ကွက်မှာ နေထိုင်သောသူများက မည်သူမျှ ဘုရားပြုပြင်ဖို့ စိတ်မဝင်စားကြချေ။

ကိုစံချိန်မှ ဦးဆောင်ကာ သူ့သူငယ်ချင်း အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပေးကာ ရပ်ကွက်လူကြီးများထံ တင်ပြခွင့်တောင်းကြရသည်။

ကိုကဏ္ဍ စကားအသွားအလာကို လေ့လာတီးခေါက်မိသော ဓမ္မာရုံလူကြီးနှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးများက ကိုကဏ္ဍဟိတ်ကို သဘောကျကာ ဘုရားဝင်းအတွင်း အဓိဋ္ဌာန်အတွက် နေထိုင်ခွင့်ပေးလေသည်။

ကိုစံချိန်ရော၊ ကိုကဏ္ဍပါ ဝမ်းသာသွားကြသည်။

“ဆရာ ... နေစရာရရင် စားစရာမပူနဲ့။ ကျွန်တော့်တာဝန်ထားပါ။ ဆရာနဲ့အတူ သာသနာပြုခွင့် ပြုပါနော်”

“ဒါများဗျာ ... ဘယ်အရာမှ အကျိုးအကြောင်း အထောက်အပံ့မရှိဘဲ မအောင်မြင်ပါဘူး။ တူရာတူရာတွဲဖို့ ဆုံကြရတာ မဟုတ်လား။ ဝိဇ္ဇာလမ်းစဉ်က တစ်ယောက်တည်းသွားကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဆန္ဒရှိရင် လက်တွဲလို့ရပါတယ်ဗျ”

သို့နှင့် ကိုကဏ္ဍအနီးမှာ ပစ္စည်းဒါယကာသည် ကိုစံချိန်ဖြစ်လာတော့သည်။

အခန်း(၂၃)

ဘုရား ပရိဝုဏ်အနေအထားမှာ လူနေရပ်ကွက်နှင့် ကပ်နေပြီး ဘုရားဝတ္ထကမြေပေါ်သို့ပင် ကပ်လျက် လူနေအိမ်က ကျူးကျော်ခြေခတ်၍ပင် ထားသေးသည်။

ကိုကဏ္ဍ လူတို့သဘာဝ အတ္တကြီးမားပုံကို ပြုံး၍ကြည့်နေမိလိုက်သည်။ သည်လိုတွေ့ရှိနေခြင်းကြောင့် ဘုရားစေတီ၏ ဘုန်းရောင် ညှိုးမှိန်နေသလို ထိုရပ်ကွက်နေ လူတန်းစားမှာလည်း လက်လုပ်လက်စား ညှိုးနွမ်းကြသူများပုံရသည်။

ထိုအဖြစ်ကို ကောင်းကောင်းခိုင်စားမိသော ကိုကဏ္ဍက နှုတ်မှ ဖွင့်ဟ မပြောကြားပေ။ မိမိ၏ အဓိကဘာလဲ ဆိုတာကိုသာ မျက်ခြည်မပြတ် ရှေးရှုလုပ်ဆောင် အားထုတ်လေတော့သည်။ အပြောထက် အလုပ်ကိုသာ သက်သေပြလိုက်တော့သည်။

ဆရာအရှင်၏ ဘွဲ့နံ့သင်လမ်းညွှန်ခဲ့သော ကျင့်စဉ်ဈေးကို လက်တွေ့အသုံးချခွင့် ပြုနေပြီဖြစ်သည်။

သည်လိုနှင့် တစ်နေ့သောအခါ ဝယ် ဘုရားဝတ္ထကမြေကို ကျူးကျော်ထားသော နေအိမ်မှ အိမ်ရှင်သည် မိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်လာပြီး အိမ်ပြင်ထွက်၍ အမဲသားဟင်း ချက်ပြုတ်တော့သည်။

ချက်ပြုတ်နေစဉ် လူမမြင်မတွေ့

ရဘဲ အသံနက်နက်ကြီးဖြင့် ... “ငါ့ကို နည်းနည်းပေးစမ်း” ဟုဆိုလာသည်။ ဟင်းချက်နေသူက လည်း မကြောက်တဲ့အပြင် ပြန်၍ပင် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“မပေးနိုင်ဘူး” ဟု ပြန်အော်ပြောပြီး ဟင်းအိုးကိုမကာ အိမ်ထဲယူ ပြေးလေရာ အရှိန်ပြင်းသော လက်ဝါးကြီးပေါ်လာပြီး ကျောပြင်ကို တအားကုန်ရိုက်ချရာ ဟင်းအိုးလည်း လွင့်စဉ်ထွက်၊ ဟင်းအိုးပိုင်ရှင်လည်း သတိကို လစ်ပါလေရော။ မည်သို့မျှ ခေါ်မရ ပြုမရ၊ ငိုကြယိုကြ။ နောက်ဆုံး ... ကိုကဏ္ဍရှိရာဘုရားဝင်းထဲသို့ သတင်းက ရောက်လာတော့သည်။

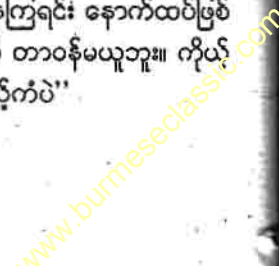
“ခဏတော့ လိုက်ကြည့်ပေးပါ ဆရာရယ်။ အပများမှီနေသလားလို့”

ကိုကဏ္ဍ နားလည်လိုက်ရပါသည်။ သတ္တဝါကယ်တင်ရန်အချိန် ကျရောက်လာပါပြီ။

“လိုက်ခဲ့မယ် သွားနှင့်ကြ”

လာခေါ်သူတို့ကို သွားနှင့်စေပြီး ဘုရားရှင်ရှေ့ ရှိခိုးဦးချ သောက်တော်ရေကပ်လှူ။ ဆရာတော်၏ သက်နိုးစလေးကို ရေစိမ်ကာ ယူဆောင်သွားပြီး နောက် ရောက်တာနှင့် ယူလာသော ရေခွက်ထဲမှရေနှင့် မျက်နှာ၊ ဦးခေါင်းတို့ကို တောက်ပေးလေရာ သတိပြန်ရလေပြီ။ ရေခန်းကို ဝင်အောင်တိုက်မှ သက်သာရာရသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီနေရာ၊ ဒီနယ်မြေတွေက သာသနာ့မြေတွေဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ထင်သလိုနေ၊ ထင်သလိုစား၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်နေကြရင်း နောက်ထပ်ဖြစ်လာရင် ကျုပ် တာဝန်မယူဘူး။ ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ ကိုယ့်ကံပဲ”

ဟု ဆိုပြတ်ပြတ်ပြောကာ ဘုရား
ဝင်းထံသို့ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

သည့်နောက် တစ်ယောက်စကား
တစ်ယောက်နား ပေါက်ကြားကာ
သတင်းပျံ့သွားပြီး လောကီအကြောင်း
ကိစ္စများကို ကိုကဏ္ဍထံ လာရောက်
အကူအညီတောင်းခံရင်း ဘုရားစေတီ
၏ အလှူတော်ငွေများ တိုးပွားလာ
ကာ ဘုရားစေတီ ပြန်လည်ပြုပြင်လာ
နိုင်သည်။

ထီးတော် တင်နိုင်သည်အထိ
ဘုရား၏ဘုန်းတော်ပွင့်လာသလို ရောင်
တော်များပါ ပွင့်လာရတော့သည်။
ညဦးယံ တရားရှုမှတ်စဉ်မှာ ဆရာ
တော်၏ အသံပေါ်လာပြီး ...

“ဒီလောက်မျှ သာသနာပြုရုံနှင့်
မရသေးဘူးကွဲ့။ ဂန္ဓကုဋီတိုက်တို့ မတ်
ရပ်ရပ်ပွားတော်၊ နဂါးဘုရားတို့ သူ့နေ
ရာနှင့်သူ တည်ပေးလိုက်ဦး။ သူ့ဟာ
သူ လျှာဒါနိမယ်သို့ပေါ်လာလိမ့်မယ်။
အလုပ်တာဝန် မလစ်ဟင်းစေနဲ့”

ကိုကဏ္ဍ အလုပ်တာဝန် မပြီး
ပြတ်သေးတာ ဆရာတော် ရောက်ရာ
ဘုံကနေ သိနေပေမည်။

“ကိုစံချိန် ... ကျုပ်ရဲ့အလုပ်
စခန်းက မပြီးသေးဘူးဗျ”

“ဒါလည်း ကောင်းတာပဲ ဆရာ
ရဲ့။ ဆရာ့ဆီမှာ အလုပ်လာလုပ်ကိုင်
နေတဲ့တစ်လျှောက် ကျွန်တော်တို့
မိသားစု အစစ အဆင်ပြေလာတာမို့
ကျင့်စဉ်လေးတွေ ချီးမြှင့်ပါဘုရား”

“အလုပ်ကို လိုချင်လို့ အလုပ်
တောင်းခံလာသူကို ကျုပ်က အလုပ်
ပေးဖို့ ဝန်မလေးပါဘူးဗျ”

ကိုစံချိန်ကလည်း လုပ်အား
ကောင်းခဲ့သူမို့ ဆရာကဏ္ဍ၏ အလုပ်

စခန်း လေးနက်မှုကို သဘောပေါက်
ထား၍လည်းဖြစ်သလို အရွယ်ကောင်း
ယောက်ျား ဖြစ်သော်လည်း သီလ၊
သမာဓိ ခိုင်မြဲတာကို ပိုမိုယုံကြည်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

အခန်း(၂၄)

တစ်စတစ်စနှင့် သာသနာပြု
ပုဂ္ဂိုလ်ဟု လူသိများလာသောအခါ
တပည့်တပန်း ဝေယျာဝစ္စသမား ဝင်
ထွက်မှုများလာသည်။

ဘုရားစေတီ ရှိသည်ဆိုတော့
ခုနစ်ရက်သားသမီး ဝင်ကြ၊ ထွက်ကြ
ပေသည်။ မိန်းကလေးအချို့က သဒ္ဓါ
တရားလွန်ကိစ္စဖြင့် ချဉ်းကပ်လာကြ
လေသည်။

ဘုရား၊ တရားနှင့် ကင်းကွာပြီး
ခုမှ ဘာသာရေးကို သိမြင်ကြသူများ
မို့ ကုသိုလ်မှန်း၊ အကုသိုလ်မှန်း မသိ
နားမလည်ကြသလို သာသနာပြုဇန
သူကိုလည်း သာမန်လူကဲ့သို့ တစ်
တန်းတည်းမြင်ကာ ပြုမူဆက်ဆံခြင်း
ဖြစ်သကဲ့သို့ ...

ကိုကဏ္ဍအပေါ် အထက်ပုဂ္ဂိုလ်
ပိုင်းဆိုင်ရာက သီလ၊ သမာဓိ စမ်း
သပ်ရန် ယခုလိုနေရာမျိုးမှာ စေလွှတ်
၍တာဝန်ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘော
ပေါက် လက်ခံထား၍လည်း အစစ
အရာရာ သတိနှင့် ဆင်ခြင်နေနိုင်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

အချို့ကား အရိပ်အယောင်ဖြင့်
လည်း ဆောင်ကြဉ်းကြသည်။

သည်ယုန်မြင်၍ သည်ချဲ့ထွင်
လာပြီဆိုလျှင် ကိုကဏ္ဍ၏ ဘဝဆက်

မှ ဆွေမျိုးဟောင်းများက အရိပ်
အယောင်ပြ၍တစ်မျိုး။ ထင်ထင်ရှား
ရှားပြ၍တစ်မျိုး လိုက်ပါစောင့်ရှောက်
လို့နေသည်။

ကိုကဏ္ဍကတော့ ကိုယ့်အလုပ်
ကိုသာ စိတ်ဝင်စားပြီး မည်သည့်
ကုတ္တိယကိုမျှ အရွယ်ကြီးကြီးငယ်ငယ်
အဖော်မပါလျှင် သူ့ဓာတ်ခန်းထဲ အဝင်
မခံပေ။

ရဟန်းသံဃာဘဝဖြင့် ကျင်
လည်ခဲ့ရသူမို့ ဦးခေါင်းမှာခေါင်းကုံး
နှင့်သာ နေလေသည်။

သည်လိုလောကမှာ ဘုရားရှင်
တောင် မာန်နတ်အဖျက်ကို ကြုံဆိုရ
တာ။ သူ့လို လူလောက်ကတော့
အနှောင့်အယှက်ကြုံရတာ အထူး
အဆန်းမဟုတ်ပေ။ အပျက်ကို အပျက်
အဖြစ် ရှုတတ်မြင်တတ်ဦးတတ်။ ခွဲခြား
တတ်သည်ဉာဏ်ပဲ လိုအပ်ပေသည်။

သီလ၊ သမာဓိကိုတော့ အသက်
နှင့်လဲ၍ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မည်
ဟု သန္တိဋ္ဌာန်ချထားပြီး ဖြစ်ပေသည်။

နေ့စဉ် ဘုရားဝင်းထံသို့ အုလုပ်
မရှိအလုပ်ရှာ ဝေယျာဝစ္စ ပိုင်းဝန်းလုပ်
ဆောင်သလိုလိုနှင့် ရေလာမြောင်းပေး
အမှုအကျင့်တို့နှင့် ကိုကဏ္ဍအပေါ်
တပ်မက်စိတ်ဖြင့် သိမ်းသွင်းရန် ကြိုး
ပမ်းသူများအပေါ် ကိုကဏ္ဍ မသိကျိုး
ကျွန်ပြုထားပါသည်။

မိမိက ဥပေက္ခာပြုထားသော်
လည်း ဆိုင်ရာက မနေပါ။

တစ်နေ့သောညဘက် အိပ်စက်
ချိန်မှာ ကိုကဏ္ဍအပေါ် စိတ်ဝင်စား
သော မိန်းမငယ်ခမျာ ကြောက်လန့်
တကြား ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်
လေတော့သည်။

“အား ... အား”

အိမ်သားများ ထလာပြီး ကြည့်လိုက်စဉ် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ နာကျင်စွာ လူးလို့မိကာ အော်နေတော့သည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ခင်ဝေ ... ခင်ဝေ ပြောစမ်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

သည်တော့မှ ကြိတ်ကြော်င် တောင်ကြည့်ကာ ငိုချပါလိုက်ရင်း ...

“ရောမမြွေကြီး နှစ်ကောင်က ကျွန်မကို သူတို့အပြီးတွေနဲ့ ရင်ဘတ်နဲ့ ကျောပြင်ကို တအားလွှဲရိုက်တာခံရလို့ သေတော့မယ် အား ... နာတယ်”

နောက်ဆုံး ခင်ဝေ၏အမေဖြစ်သူက ရင်ဘတ်နှင့် ကျောကုန်းကိုကြည့်ရာ သွေးစို့ဒဏ်ရာများက တကယ်ပင် ထင်ရှားနေသည်။

“ဟဲ့ ... နင် တစ်ခုခုအမှား လုပ်ခဲ့မိပြီထင်တယ်”

“နာတယ် ... နာတယ်” လုပ်ကြပါဦး”

ဆေးထည့်လည်းမရ၊ ဆေးခန်းပြေးလည်းမရ။ တလူးလူးတလိမ့်လိမ့် အော်နေမြဲပင်။ နောက်ဆုံး နားလည်သူများက ပြောဆိုသဖြင့် ခင်ဝေကို ခေါ်ဆောင်ကာ မိဘများပါ လိုက်ပါလာပြီး တောင်းပန်ကြရတော့သည်။

“ကဲပါလေ၊ ကာယကံမဟုတ်တောင် ဝစီကံ၊ မနောက်ဆိုတာ အပြစ်ပဲလေ။ ဒါပေမယ့် ဆရာခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ နောင်ကို ဒီလိုမဖြစ်အောင်ပဲ ကြိုးစားနေထိုင်ပါ။

ကျုပ်တို့ သာသနာပြု ဆောင်ရွက်နေသူများက သီလနဲ့ သမာဓိ၊ သိက္ခာကို အသက်နဲ့အမျှ စောင့်ထိန်းကြရတာလေ။ ယခုလို အိမ်ထောင်သားမွေးကိစ္စကို ကျုပ်တို့ နှမ်းစေ

တစ်စေ့လောက်တောင် စိတ်ကူးခွင့်မရှိဘူး။ ငါ့နမက စိတ်ကူးရုံနဲ့ ဒီလောက်ခံစားခဲ့ရတာ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လက်ခံကြည့်၊ အားလုံး အသက်ပါပေးကြရမှာ မယုံမရှိပါနဲ့”

“ယုံပါပြီဆရာရယ်။ နောင်မပြစ်မှားတော့ပါဘူး။ အခု ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်ကင်းအောင်သာ ကုပေးပါ .. အီး ... ဟီး”

“တကယ်စိတ်ရင်းမှန်ရင် ပျောက်ရပါစေမယ်ဗျာ။ ကျုပ်က ဝေနေယျသတ္တဝါများအတွက် ကိုယ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီစောင့်ရှောက်ဖို့ သာသနာ့ခွဲတမ်းအရ လာရတာပါ။

အရေပြား တစ်ထောက်ပေါ်က အာရုံပေါ်မှာ ယစ်မူးနေရင် ရှေ့သာသနာ့အနာဂတ်ခရီး ဘယ်လုပ်ဆောင်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီတော့ အားလုံး စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ကူညီကြရင် လုံလောက်ပါပြီဗျာ”

“ကိုင်း ... ဘုရားရှေ့မှာ ငါးပါး သီလယူပြီး တောင်းပန်ဝန်ချလိုက်။ ဒါဆို ငါ့နမဒဏ်ရာ နေ့မြင်ညပျောက် ဒိဋ္ဌသိလိမ့်မယ်”

ထိုအချိန်ကစ၍ ဆရာကိုကဏ္ဍအပေါ် တော်ရုံစိတ်နှင့် ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း မဝေဖန်ကြတော့။ မပြောဆိုကြတော့ပေ။

အခန်း(၂၅)

ညဉ့်ဦးယံ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ချိန်သည် ဘုရားရင်ပြင် တနလာ်ထောင့်ပေါ်တွင် ကိုကဏ္ဍ ညလုံးပေါက် အလုပ်စခန်းဝင်ရလေသည်။

ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်သို့ မြွေကြီးများ ကိုကဏ္ဍဘေးမှာ အတူလာရောက်အားထုတ်ကြလေသည်။

“ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ သိမ်အတင့်မရဲကြနဲ့။ ဒါကမြို့။ တောရွာများလိုမဟုတ်ဘူး။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကြီးတဲ့နေရာ။ ဒါကြောင့် လူသူလေးပါးကင်းမှ ဘုရားဖူးလာကြနော်”

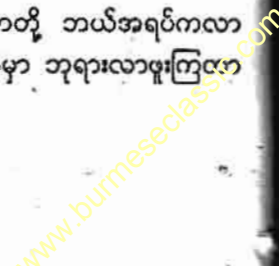
ကိုကဏ္ဍပြောသမျှကို နားလည်ကြပုံရသလိုပင်။

ရက်မှလ ကြာလာသောအခါ တစ်ဦးမဟုတ်တစ်ဦးက မြင်တွေ့သွားပြီး ဒီရပ်ကွက်ထဲကဘုရား တန်ခိုးကြီးတယ်ဆိုပြီး ဘုရားသို့ ဘုရားဖူးများ စည်ကားလာတော့သည်။

အလှူငွေများ တောင့်တင်းလာသဖြင့် စေတီကြီးတစ်ဆူအပြင် ဘုရားပရိဝုဏ်အတွင်းမှာပင် ဗျာဒိတ်ပေးဘုရားတည်ခြင်းလုပ်ငန်း၊ တန်ဆောင်းပြာသာဒ်များနှင့် တင့်တယ်သပ္ပာယ်လာလေသည်။

ဆရာတော် မနောအာရုံပေးသကဲ့သို့ သာသနာကိစ္စများ တစ်စတစ်စ တိုးတက်လာရာ နဂါးဘုရားတည်ရန် စတင်ချိန်မှာတော့ ညဉ့်ဦးယံ တရားအလုပ် ခေတ္တဖြုတ်၍ ကိုကဏ္ဍတစ်ဦးတည်း စကြိုလျှောက်နေစဉ် အချိန်အခါမဟုတ် ဘုရားဖူးလာသော အဘိုးကြီးတစ်ဦးနှင့် အဘွားကြီးတစ်ဦး ဘုရားလာဖူးနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာဖြင့် ကိုကဏ္ဍအနီး လျှောက်လာကြသည်။ ရင်ထဲမှာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသလိုပင်။

“အဘတို့ ဘယ်အရပ်ကလာလို့ ဒီအချိန်မှာ ဘုရားလာဖူးကြလော

ဆင်ဗျ”

“အဘတို့လာတာ ခရီးဝေးလှ
ထယ်။ ရောက်ရောက်ချင်း ဒီဘုရား
ဆန်နိုးကြီးတယ်ကြားလို့ လာဖူးတာပါ
တွယ်”

အဘိုးကြီးရဲ့အသံက နူးညံ့သိမ်
မွေ့လှသည်။

“ဟုတ်တယ်သားရဲ့။ ဒီဘုရား
မှာ နဂါးရုံဘုရားတစ်ဆူ တည်မယ်
ကြားတယ်။ အဲဒါအတွက် ငွေလှူချင်
တာလေ”

“လှူတာ လှူလို့ရပါတယ်။
အဘတို့ ဘယ်အရပ်ကလာတာလဲ
ပြောပြပါ”

“လှူတာတန်းတာ ဘယ်အရပ်
ကလာလှူလှူ ဒါနဖြစ်ဖို့ အဓိက
မဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက ပြောနေပြန်တော့
ကိုကဏ္ဍ အားနာစိတ်နှင့် ဆက်မပေး
ဘဲ ...

“ဒါဆို အဘအမည်နဲ့ အဘွား
အမည်လေးပဲပြော။ အလှူရှင်ကမ္မည်း
ထိုးရအောင်ပါ”

“တယ်ခက်တဲ့ သူငယ်ပဲ။ ဒါန
ဖြစ်မြောက်ဖို့က အဓိကမဟုတ်လား။
ကမ္မည်းဆိုတာ ဂုဏ်လိုချင်သူအတွက်
ပါကွာ။ ရွာသားဘုရား အများကောင်း
မှုလို့ပဲ စိတ်ထားပါတယ်”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓုပါ
အဘရယ်”

“ရော့ ... သူငယ်လေး”
အဘွားကြီးက ကတ္တီပါစအထုပ်
ထဲမှ ငွေစက္ကူအထပ်လိုက် ဆယ်စီးကို
ပုံပေးလိုက်တော့သည်။

အလှူဒါနပြုသူတို့ ပြန်သွားချိန်
က အရှုဏ်တက်ချိန် ဖြစ်နေသည်။

အလှူငွေ လက်ခံပြီးနောက်
အလုပ်စခန်း တစ်နာရီကြာ ထပ်ဝင်
လိုက်လေရာ မနောအာရုံထဲမှာ ထင်
မြင်လာသော အဘိုးအိုလင်မယားမှာ
ပြီးသည့်ဘဝဆက်မှ မိဘနှစ်ပါး ဖြစ်
နေရှာသည်။

မပြုစုလိုက်ရလေခြင်းဟု နောင်
တရနေမိသည်။ ကိုကဏ္ဍ ဆုံးဖြတ်
ထားပါသည်။ နဂါးဘုရားဒကာအဖြစ်
ဘဝအဆက်မှ ပဋ္ဌာန်းဆက်များကို
ဘုရားဒကာအဖြစ် ကမ္မည်းထိုးပေး
ပါမည်။

ဆရာတော်သည် ကိုကဏ္ဍကို
အမြဲလိုက်ပါစောင့်ရှောက်မှန်း သိသာ
ပါသည်။ အခက်အခဲကြုံတော့မည်ဆို
လျှင် ကြိုတင်အသိပေးလေသည်။

“ငါ့တပည့် ... နဂါးဘုရားထီး
တင်ဖို့ ကျုပ်စွန့်ခဲ့သည့် သင်္ကန်းတော်
ကို စလွယ်သိုင်းချီပြီး တင်လေကွာ။
လူစုလူဝေး မလိုပါဘူးကွဲ့။ ရှိတဲ့လူနဲ့
တင်ပါကွာ။ အလုပ်ဖြစ်ဖို့ အဓိကပါ”

“ဘုရားတည် သာသနာပြု
လိုက်တာ သုံးနှစ်သုံးမိုး ကြာပါပေါ့။
အဘတို့၊ အဖေ၊ အမေတို့ မျှော်နေ
လောကပြီ။ ဒီနဂါးဘုရား ထီးတင်ရင်
တော့ ရွာကို အကြောင်းကြားမှပဲ”

ကိုကဏ္ဍအနီးမှာ ဝေယျာဝစ္စပြု
သော ကိုစံချိန်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို
မေးချင်နေပုံရသည်။

“ဟောကောင်စံချိန် ... မင်း ငါ
ကို တကြည့်ကြည့်နဲ့ ဘာပြောချင်တာ
လဲ”

“ဒီလိုပါဆရာ။ ဆရာ ဘယ်က
လာသလဲလို့ပေါ့။ ဆရာ့ကို အပြင်ပန်း
သဏ္ဍာန်ကြည့်ရင် သာမန်လူသားပါ
ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဆရာ့သဏ္ဍာန်၊ ဆရာ့

ဟန်ပန်က ဝိဇ္ဇာဓာတ်သက်မျက်လုံးရှိ
မှသာ ကြည့်နိုင်မြင်နိုင်တဲ့ လူ့စားမျိုး
လို့၊ ပြီး... ဆရာက မိဘအကြောင်း၊
ဆွေမျိုးအကြောင်း တစ်ခါမျှ မဟခဲ့
တော့ ဆရာဘယ်ကလာလဲလို့ပေါ့”

“ဟား ... ဟား ... မင်း ငါ
အကြောင်း သိပ်သိချင်နေတာဆိုတော့
အကွက်ကောင်းဆိုက်ပြီဟေ့”

ကိုကဏ္ဍက ဝမ်းသာအားရဆို
တော့ ကိုစံချိန်က အားတက်သရော
ပင် -

“မကြာခင် နဂါးရုံဘုရား တည်
မယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ”

“မင်းကို တာဝန်တစ်ခုပေးလိုက်
မယ်။ မြေပုံဆွဲပေးလိုက်မယ်။ ငါ့ရဲ့
အဘိုးနဲ့ အဖေ၊ အမေကို သွားခေါ်
လာပေးနိုင်မလား”

“ဟာ ... စိတ်ချပါဆရာ။ အရိုး
ကြေကြေ၊ အရေခန်းခန်း တာဝန်ထမ်း
ပျံမယ်ဆရာ”

ကိုစံချိန်ပြောသမျှ နားထောင်
နေရင်းက ဆရာတော်ရှိစဉ်က ဆရာ
တပည့်နာကြားမှုကို ပြန်မြင်ယောင်
နေမိပြန်သည်။

“အေး ... အဲဒီမသွားခင် လက်
လွတ်စပယ် ထသွားလို့မရဘူးကွဲ့။ ငါ
တို့နယ်က ကြမ်းတယ်။ ကိုယ့်ဘက်
က လုံခြုံအောင် ကာနိုင်မှ ဒါကြောင့်
မင်း ဥပုသ်နဲ့ ကိုးရက်အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပေ
တော့”

“အမိန့်အတိုင်း နာခံလျက်ပါ
ဆရာ”

“သာဓု သာဓု သာဓုပါဗျာ”

★ ★ ★

အခန်း(၂၆)

ရုတ်တရက် ရောက်လာသော လူစိမ်းညှပ်သည်ကြောင့် ဦးဘစိန်ရော၊ ဦးဖိုးတူး၊ ဒေါ်သင်းမြတို့ အံ့အားသင့် နေလေသည်။

ကျောင်းမီးလောင်၍ပဲ ပါသွား သလား။ တစ်နေရာရာ ရောက်သွား သလားဟုပင် အမျိုးမျိုးတွေးတောရင်း သတင်းနားစွင့်နေတာ သုံးနှစ်သုံးမိုး ပင် ရှိပါပေ။

“ကျွန်တော်က ဆရာ့ကို ရွှေ တိဂုံမှာ အိပ်မက်အရတွေ့ပြီးချိန်က စပြီး အတူလက်တွဲလာတဲ့ တပည့် စံချိန်ပါခင်ဗျ။ ခုလည်း ဆရာက ဒီက အဘိုးနဲ့ မိဘများကို ခေါ်ပေးပါဆိုလို့ ပါ။ စာနဲ့ ဟောဒီပစ္စည်း ပြလိုက်ပါဆို တယ်”

ကိုစံချိန်ကမ်းပေးသော ပစ္စည်း ကို ကြည့်လိုက်တာနှင့် မြေးမောင်ကဏ္ဍ ဆရာတော်၏အမွေကို ဆက်ခံ၍ သာ သနာပြုနေဆဲဖြစ်ကြောင်း သဘော ပေါက်လိုက်သည်။

“နောက်ပြီး အုန်းငှက်ပျောနဲ့ ပွဲ ပြင်ပြီး ဆရာတော်ကျောင်း အရင်နေ ရာမှာ လှူပေးပါတဲ့။ ပြီးရင် အဘ ဦးဘစိန်ကိုယ်တိုင် နတ်မြွေများကျက် စားရာမှာ ပွဲပေးပြီး ဟောဒီဖိတ်စာကို ခုနစ်ခေါက် ဖိတ်ကြားပေးပါတဲ့”

ထိုစကားကိုကြားရသဖြင့် ဦးဘ စိန် ဝမ်းသာသွားရသည်။

ဆရာတော်သည် ရှေ့အနာဂတ် ကိုမျှော်၍ အသက်ဘေးအန္တရာယ် ကြားမှ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်ကို ကာ ကွယ်စောင့်ရှောက်ရကျိုး နပ်ပါပြီ။

ပေးလိုက်သော ဖိတ်စာအချို့ကို

ဒေါ်သင်းမြက ရွာထဲမှာ လိုက်ဖိတ် လိုက်သည်။ ထိုသတင်းက ချက်ချင်း ပျံ့သွားရပြန်သည်။

“ဟဲ့... မြွေလူသားက ရန်ကုန် မှာ ဘုရားတည် သာသနာပြုနေတာ တဲ့”

“လူဝတ်ကြောင်နဲ့ သာသနာပြု နေတာတဲ့”

“ထီးတင်ပွဲနဲ့အတူ ရဟန်းဘဝ ခံယူရန် ဖိတ်တာဆိုပဲ”

“လိုက်မယ်ဟေ့”

“ရအောင်လိုက်မယ်”

တစ်ရွာလုံး သူလိုက်မယ်၊ ငါ လိုက်မယ်ဆိုတော့ လော်ရီကားတစ် စီးစာမျှ ကားကိုစုပေါင်းငှားကာ ရန် ကုန်မြို့ရှိ (၆၀၀) မြို့နယ်မှ နဂါးရုံဘုရား ထီးတင်ပွဲသို့ လိုက်လာကြပါတော့ သည်။

နဂါးရုံဘုရား ထီးတင်ပွဲကို ရုပ် ကွက်ထဲမှာ မဖိတ်ကြားသော်လည်း ဟိုလူဒီလူက တစ်ဆင့်စကားဖြင့် လာ ရောက်ကြသဖြင့် ခမ်းနားသွားရသည်။

ထမင်းပေါင်းအိုးကြီးများဖြင့် ဆန်ကို တင်းနဲ့ခြင်တွယ်၍ ချက်နေရ သည်။ သက်သတ်လွတ် ဟင်းရနံ့က လည်း မွှေးယုံနေသည်။

မကြာမီ ထီးတင်ဖို့ စတော့မည်။ ထိုအချိန်မှာ ...

“ဆင်းရဲခြင်း လွတ်ကင်းအောင် တို့နဂါးနီ”

သီချင်းကို လော်စပိကာဖွင့်၍ ထိုးဆိုက်လာသောသူများ ကားပေါ်မှ ဆင်းချလာချေပြီ။

‘ကျွန်းတော’ရွာသားတွေ ပါ လား။ အဘိုးဦးဘစိန်ကို စံချိန်က တွဲ ခေါ်လာသည်။ သားဖြစ်သူကို ဝမ်း

သာအားရ မျက်ရည်ငုေကာ အဖေနှင့် အမေက နှုတ်ဆက်နေသည်။

ချက်နေပြုတ်နေသောသူများ ခုမှ သဘောပေါက်တော့သည်။

ဒါကြောင့် ဆရာကိုကဏ္ဍက ထမင်းအများကြီး ချက်ခိုင်းတာကိုးဟူး ဘယ်ကလာလှူမှန်းမသိသော နွားနို့ ကို အိုးကြီးနှင့်ကျိုပြီး ဘုရားမှာ ကပ် လှူစေသည်။

ဆရာကိုကဏ္ဍက သိနေသည်။ ရွာကလူတွေတင်မက သူ့ရဲ့ ဘဝ ဆက်တွေ့ပါလိုက်ပါလာတာကို သိနေ ၍ ကြိုတင်စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံး ကျွတ်တမ်းဝင်၍ လူ့ ဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံဋ္ဌာနများမှာ ထိုက်ရာတန်ရာ ခံစားနိုင်ကြပေမည်။

လာသမျှညှပ်သည်တို့ကို မမော မပန်း ဧည့်ထောက်ခံ စကားပြောနေ သော ကိုစံချိန်၏ လက်သုံးစကားမှာ

“ကျုပ်တို့ဆရာ ကိုကဏ္ဍက အနေအစား ပုံမှန်ပဲဗျ။ သူ့ကိုကြည့် ရင် လူသာမန်။ ဒါပေမယ့်သူ့သဏ္ဍာန် သူ့ဟန်ပန်ကို ဝိဇ္ဇာမျက်လုံးနဲ့ ကြည့် တတ်မှ ခွဲခြားမြင်နိုင်မည် ‘ဂန္တိရရွက် ပုန်းသီး’ လူစားမျိုးဗျ”

ဟူသည့် စကားပင် ဖြစ်တော့ သည်။

ယခုတော့လည်း ဦးစင်း ‘ကဏ္ဍ ပုည’အဖြစ် သာသနာပြု ရပ်တည်နေ တော့သည်။

ဖြန့်နီးချွန်

www.burmeseclassic.com

တာဝေးကြီး

ဝေးကြီးတစ်ဦး [၅]

ယခင်လမှအဆက်

ပန်းချီ ဝံလွင်မောင်

တောကြီးတစ္ဆေ (၅)

တောကြီး

(မ ခင် လ မှ အ ဆက်)

ဆရာကြီးကဲ့ ကိုရင်ကြီး

ကျွန်သည် တဲအတွင်း၌ နှစ် ခြောက်စွာ အိပ်စက်အနားယူခဲ့သည်။ ထို့နောက် ယန်စီက ကျွန်ုပ်အား ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ပေါ် မတက်မီ တင်မွန်းစခန်း အနောက်ဘက် တောစပ်တစ်နေရာအထိ လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးပြီး...

“ကဲ... သူဌေးလေးရေး... ကျွန်တော့်တာဝန်တော့ ပြီးဆုံးသွား ပါပြီ။ သူဌေးလေးနဲ့ ဆရာကြီး ကောင်း သော ဆုံစည်းမှုနဲ့ ဆုံကြပါစေ”

ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလေ တော့၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ကျိုက်ထီးရိုး တောင်ပေါ်သို့တက်ရန် တောင်ပေါ် မှ ဆင်းလာသော လမ်းပြအချို့အား မေးမြန်းရ၏။ ထိုအချိန်က ပြည်တွင်း မငြိမ်သက်မှုကြောင့် သောင်းကျန်း သူအချို့ ရှိနေသေးသောကြောင့်

ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ လိုအပ်သော ပစ္စည်းများထည့်၍ တောင်ပေါ်သို့ တက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်ဆင်နေချိန်၌- “ဟေ့... ဟေ့... ဒကာကြီး ကျုပ်ပါ ဒကာကြီးနဲ့ တောင်ပေါ် လိုက်ပါရစေကွာ”

ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ အသံ ရှင်ကို ကြည့်မိရာ ကိုရင်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်နေလေ၏။

“ဒကာကြီး စိတ်ထဲမှာ ကျုပ်ကို ကိုရင်ကြီးမှန်း ကြိုသိနေတယ် ထင် ပါရဲ့”

ကျွန်ုပ်စိတ်ကို သိနေသော ကိုရင်ကြီး၏အစွမ်းကို ကျွန်ုပ်မှာ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်တော့။ ကျွန်ုပ် က...

“လိုက်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ရန်သူနဲ့ ကျုပ်တွေ့ရင် ကိုရင်ကြီးကို

ကျုပ်ညှာပြီး နှိုးနှိမ့်မှာတော့ စိုးတယ်”

ဟု ပြောလျှင် ကိုရင်ကြီးက...

“ဟင်း... ဟင်း... ဒါတော့ မစိုးရိမ်နဲ့ ဒကာ၊ ကျုပ်က လောက ကြီးမှာ ဘာဆိုဘာမှ မကြောက် တတ်ဘူး၊ အဲ... ခြွင်းချက်တစ်ခု တော့ ရှိတယ်၊ ကျုပ် သရဲတော့ ကြောက်တတ်တယ်”

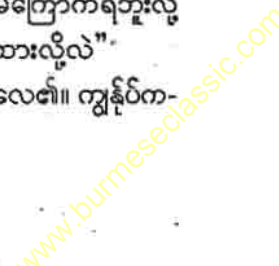
ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ ရယ် မောလိုက်ပြီး...

“ကိုရင်ကြီးရယ်... ဒါကတော့ ရယ်စရာ အတော်ပြောသကဲ့၊ ကိုရင် ကြီး ခြံလွှမ်းထားတဲ့ သက်န်းကိုတော့ အားနာပါဦး”

ဟု ဆိုသောအခါ ကိုရင်ကြီးက

“သက်န်းနဲ့ မကြောက်ရဘူးလို့ ဘယ်သူ ပညတ်ထားလို့လဲ”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က-

“ကဲပါ... ကိုရင်ကြီးနဲ့ ကျုပ် စကားများနေရင် ဒီနေ့တောင်ပေါ် ရောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လိုက်ခဲ့ ပါ... လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟု ပြောလျှင် ကိုရင်ကြီးက-
“လိုက်ပါမယ်... လိုက်ပါမယ်”
ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုရင်ကြီးမှာ တောင်ပေါ်သို့ စကားတပြောပြော ဖြင့် တက်လာကြ၏။ ကျားဆွဲ တောင်ဟုခေါ်သော နတ်နန်းနေရာ သို့ ရောက်သောအခါ ခေတ္တခဏ အမောဖြေကြ၏။ ကိုရင်ကြီးက ၎င်း ၌ ပါလာသော ဖက်ဖြင့် ထုပ်ထား သည့် ကောက်ညှင်းထုပ်ကို ဖြေ၍ စားနေ၏။ ပြီးလျှင် ပါလာသော ရေဘူးကို မော့သောက်ပြီး ကျေနပ် သွားဟန်တူ၏။ ကျွန်ုပ်က...

“ကိုရင်ကြီး မွန်းလွဲနေပြီလေ၊ ဘာလို့ နေလွဲ ညစာ စားရတာလဲ”

ဟု ပြောလျှင် ကိုရင်ကြီးက...

“ကိုရင်ဆိုတာ ဘာစားစားရ တယ်”

ဟု ဆို၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဝမ်း ဗိုက်မှ ဆာလောင်နေ၍ ထုပ်ပိုးလာ သော ဆတ်သားခြောက်နှင့် ကော်ဖီ ကို သောက်လေ၏။ ကော်ဖီမှာ ယန်စီက ကျွန်ုပ်အတွက် သီးခြား ဖျော်ပေးထား၍ ဆိမ့်နေပြီး သောက် ရသည်မှာ အရသာရှိလှ၏။

“ဒကာကြီးရေ... စားပြီးသောက် ပြီးရင်လည်း သွားကြရအောင်၊ ည မှောင်ရင် ကျုပ်က ကြောက်ပါတိနဲ့၊

တောထဲတောင်ထဲက သရဲ ပိုပေါ တယ်”

ဟု ပြောသောအခါ ကျွန်ုပ် လည်း စားလက်စများကို ရပ်ဆိုင်း ပြီး တောင်ပေါ်သို့ ဆက်တက်လာခဲ့ လေ၏။

ကျိုက်ထီးရိုးတောင်မှာ လျှို မြောင်စိမ့်စမ်း အလွန်ပေါသလို သဘာဝအလှအပ ရှုခင်းများမှာ လည်း ပန်းချီရေးဖွဲ့မကုန်နိုင်အောင် ပင်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ မုဆိုးတို့၏ ခြေ လှမ်းအတိုင်း မှန်မှန်နှင့် သက်လုံ ကောင်းစေရန် ပိုလည်းမြန်မြန် မလျှောက်သလို နှေးကွေး၍လည်း မလျှောက်သောကြောင့် ညမှောင် လျှင် ကြောက်တတ်သော ကိုရင်ကြီး ၏ နှုန်းမှာ မြန်သထက် မြန်နေလေ ၏။ ကိုရင်ကြီးက...

“ဒကာရယ်... မြန်မြန်လျှောက် စမ်းပါ၊ လူငယ်ဖြစ်ပြီး ခြေထောက် တွေက ဒီလောက်တောင် နှေးရလား”

ဟု ဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်က...

“ကိုရင်ကြီးရယ်... ကျုပ် လျှောက်တာက ပုံသေပါပဲ၊ ကိုရင် ကြီးသာ ကြောက်လောနဲ့ ပေါက်တော ဖြစ်နေတာပါ”

ဟု ဆိုသောအခါ ကိုရင်ကြီး မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားလေ၏။ နာရီဝက် နီးပါးခန့် လျှောက်ပြီးသောအခါ ကိုရင်ကြီးမှာ ရုတ်တရက် ထိုင်ချ လိုက်ပြီး...

“ဒကာရေ... ကျုပ်တော့ ဒကာပြောသလို ကြောက်လောနဲ့

လျှောက်တာ၊ ခုတော့ ကြွက်တက်ပြီ ထင်ပါရဲ့”

ဟု ပြောပြီး ခြေသလုံးသား အား နှိပ်နယ်လေ၏။ မည်မျှ နာ ကျင်နေသည်မသိ။ ကိုရင်ကြီးမှာ မျက်နှာတွင် ချွေးစီးများ တတောက် တောက်ကျပြီး...

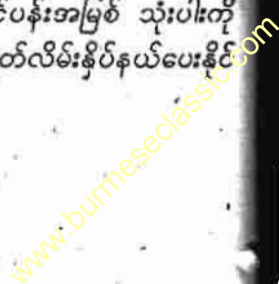
“အား... နာလှသည်ရဲ့”

ဟု ဆိုကာ ပါးစပ်မှလည်း အော်ဟစ်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ကိုရင်ကြီးအတွက် ဆေးဝါးလည်း မပါ၍ နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ် တတ် မြောက်ထားသော သဘာဝနည်းကို စဉ်းစားမိပြီး ကိုရင်ကြီးကို ခဏထိုင် ခိုင်းပြီး တောထဲဝင်ကာ ကြောင်လျှာ၊ ကြောင်မီးတူ၊ ကြောင်ပန်းအမြစ် သုံးပါးကို ရှာလာခဲ့၏။ ထို့နောက် ရေဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးပေါ်တင် ကာ သုံးမျိုးစလုံးဆီတူသွေးကာ ကိုရင်ကြီး၏ ကြွက်တက်သော နေရာကို နှိပ်နယ်သုတ်သိမ်းပေးလေ ၏။ (၁၅)မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ကိုရင်ကြီး၏ ရှုံ့မဲ့နေသော မျက်နှာမှာ ပုံမှန်သွားပြီး...

“သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ ဒကာ ရယ်... ကျုပ်ဖြင့် ကျုပ်ရဲ့ခြေထောက် ဖြတ်လိုက်ရပြီတောင် ထင်တာ”

ဟု ဆိုလေ၏။

မှတ်ချက် - ရုတ်တရက် ကြွက်တက်ပါက အရေးပေါ် ကုသ မည်ဆိုလျှင် ကြောင်လျှာ၊ ကြောင်မီး တူ၊ ကြောင်ပန်းအမြစ် သုံးပါးကို သွေး၍ သုတ်လိမ်းနှိပ်နယ်ပေးနိုင်

“သ.. သ.. ရဲ့.. ဝိုက်.. ဝိုက် ပေါက်.. ကြီး”

ဟု ဆိုကာ စကားများပင် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်က...

“ရော့.. ရော့.. ကိုရင်ကြီး ဒါကို သောက်လိုက်”

ဟု ဆိုကာ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှ ဝယ်လာခဲ့သော နွယ်ချိုလျက်ဆားကို ကျွေးရလေ၏။ ခဏကြာမှ ကိုရင်ကြီးက တဲအတွင်သို့ ဝေ့ဝိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟို မသာကြီးကော”

ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်က...

“ကိုရင်ကြီးရယ်.. အဘိုးကြီးက ကျုပ်တို့ကို အားနာလို့ အပြင်ထုတ်သွားတာ နေမှာပေါ့”

ဟု ဆိုလေ၏။ ကိုရင်ကြီးက မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်သွားပြီး..

“အဲဒီအဘိုးကြီးက လူမဟုတ်ဘူး၊ သရဲ့.. သရဲ့ ဒကာကြီးရဲ့၊ ပြောရင်းနဲ့ ကြက်သီးတောင် ထလာပြီ”

ဟု ဆိုကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်က...

“နေစမ်းပါဦး.. ကိုရင်ကြီးရဲ့၊ လူကနေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သရဲ့ဖြစ်သွားတာလဲ”

ဟု မေးလျှင် ကိုရင်ကြီးက...

“ဒီလို ရှိတယ် ဒကာကြီးရဲ့၊ ကျုပ်လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ အိပ်မပျော်ရတဲ့အထဲမှာ အပေါ်အပါးကလည်း သွားချင်တော့ အိမ်သာသွားတဲ့နားမှာ အဘိုးကြီး ဆေးလိပ် ထိုင်

ဖွာနေတာ တွေ့တယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း အဘိုးကြီးကို ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ မေးတော့ သူက ဘာမှ မဖြေဘူး။ ပြီးမှ ကျုပ်ဘက်ကို လှည့်ပြီး နေ့ခင်းက တောလိုက်ရင်း တောပက်ခံရတဲ့ သူ့ဖုန်းအကြောင်းပြောတယ်”

ဟု ပြောရင်း ကိုရင်ကြီးမှာ ဘေးဘီကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ...

“ဒကာကြီးကို ပြောရင်း ကျုပ်မျက်စိထဲ ကွက်ခနဲ မြင်နေလို့ ကြက်သီးတောင် ထမိပါရဲ့”

ဟု ထပ်ပြောပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က...

“ကဲပါ.. ကိုရင်ကြီး အဖြစ်ကလည်း ဇာတ်ရိုက်မြင့်လာမှ ဆန်တင်ငင် ဖြစ်ရတယ်၊ ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ”

ဟု ဆိုသောအခါ ကိုရင်ကြီးက “ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ပါပဲ ဒကာရာ၊ လျှာရှည်ပြီး အဘိုးကြီးကို ဘာသွားမေးမိလည်းဆို တောဝက်ကြီးပက်တုန်းက ဒကာမ တော်တော်ထိသွားလားဆိုတော့ အဲဒီအဘိုးကြီးက ထိရုံတင်ဘယ်ကမလဲ၊ ဟောဒီလို အူပါပွင့်သွားတယ်ဆိုပြီး သူဝမ်းဗိုက်ကြီးကို ဖွင့်ပြလိုက်တာ၊ အားပါးပါး ကျုပ်ဖြင့် ဘာပြောရမှန်း မသိအောင် ငုတ်တုတ်မေ့သွားတယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။ ကိုရင်ကြီးမှာ ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်ုပ်နားသို့ ကပ်လာပြီး...

“ဒကာရယ်.. ကျုပ်တို့ ဒီညပဲ တောင်ပေါ်တက်ကြရအောင်”

ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်က...

“ကိုရင်ကြီးရယ်.. ဒီလောက်လည်း ကြောက်မနေပါနဲ့၊ မိုးလည်းလင်းခါနီးပြီပဲ၊ ကျုပ်.. ကိုရင်ကြီး ယုံမယ်ဆိုရင် ဒုက္ခရောက်တိုင်း ဆောင်လို့ရမယ့် အဆောင်လေး ပေးချင်တယ်”

ဟု ပြောလျှင် ကိုရင်ကြီးက...

“မြန်မြန်ပေးပါ ဒကာရယ်၊ မိုးမလင်းမချင်း ကျုပ် ကြောက်လွန်းလို့”

ဟု ဆိုလေ၏။

“ဒီလို ကိုရင်ကြီးရဲ့၊ ကောသမ္ဗိန္ဒ ဗာရာဏသီပြည် နှစ်ပြည်က မိဘတွေ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို အံ့မခန်းခံစား၊ စံစားရတဲ့ ‘အရှင်ဗာကုလမထေရ်မြတ်’ ဆိုတာ ကိုရင်ကြီး ကြားဖူးမှာပေါ့။ အားလုံးက ‘အနာမဲ့သူ ရှင်ဗာကု’ လို့တောင် ခေါ်ကြတယ်။ လူ့ဘဝ အနှစ်(၈၀)၊ ရဟန်းဘဝ အနှစ်(၈၀)(ဝါတော် ၈၀၊ သက်တော် ၁၆၀)အတွင်းမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ဖျားနာ ဆူးခြစ်ရာတောင် အနာတရ မဖြစ်ဖူးဘူးလေ။ အရှင်ဗာကုလ ဂါထာတော်ကို ကိုရင်ကြီးကို ဆိုပြမယ်၊ ရွတ်ပြီး ကျက်ဖေတော့”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်မှာ အောက်ဖော်ပြပါ ဂါထာအား ရွတ်ဆိုလေတော့၏။

မှတ်ချက်-စာဖတ်ပရိသတ်

များ သိရှိစေရန် မြန်မာလို အနက် အဓိပ္ပာယ်ပါ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။
(စာရေးသူ)

(၈)ပါး ရှိသည်ဟု သိရှိမှတ်သားရ ပါသည်။
(စာရေးသူ)

အရှင်ဗဟုလဂါထာတော်

အပ္ပဗာဓော မဟာထေရာ၊
အပ္ပဗာဓာန မုတ္တမော။
ဗာကုလော အရဟာဇာတော၊
သဒါသောတ္ထိ၊ ကရောတုမေ။

အပ္ပဗာဓော မဟာထေရော-
အရှင်ဗာကုလမထေရ်မြတ်ကား
အနာရောဂါကင်းရှင်းတော်မူပါပေ၏။

အပ္ပဗာဓာန မုတ္တမော- အနာ
ရောဂါ ကင်းရှင်းသူများတွင် အသာ
ဆုံး အမြတ်ဆုံးလည်း ဖြစ်တော်မူပါ
ပေ၏။

ဗာကုလော အရဟာဇာတော-
အရှင်ဗာကုလကား အာသဝေါ ကုန်
ခန်း၍ ရဟန္တာလည်း ဖြစ်တော်မူ
ပေ၏။

သဒါသောတ္ထိ ကရောတုမေ-
ထိုအရှင်ဗာကုလ ရဟန္တာမထေရ်
မြတ်သည် တပည့်တော်ကား အခါ
ခပ်သိမ်း ချမ်းသာခြင်းကို ပြုတော်မူ
ပါ အရှင်ဘုရား။

မှတ်ချက် - အရှင်ဗာကုလ
မထေရ်မြတ်သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်
လက်ထက်၌ သက်တော်အရှည်ဆုံး
မထေရ်မြတ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။
ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရားရှင်လက်ထက်၌
အရှင်ဗာကုလကဲ့သို့ သက်တော်ရှည်
ရတန်းသံဃာတော်များ၊ အရိယာ
ဇ္ဇား အရှင်ဗာကုလ အပါအဝင်

ကိုရင်ကြီးမှာ ကြောက်ကြောက်
နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သင်ပေးသော အရှင်
ဗာကုလ ဂါထာတော်ကို ရွတ်ဆိုရာ
အလွတ်နီးပါး ရရှိသွားလေ၏။
ကိုရင်ကြီးက...

“ကျေးဇူးပဲ ဒကာရာ၊ ခုမှပဲ
ကြောက်စိတ်ပြေသွားတော့တယ်။
ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးက ကျုပ်ကို
ဘုရားစာ ကျက်ရမှာ ပျင်းတတ်လို့
ဆို ခုချိန်ထိ ပဉ္စင်းတက်မပေးသေး
တာ”

ဟု ပြောလေ၏။
ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုရင်ကြီးမှာ နံနက်
ဝေလီဝေလင်း ထွက်သောအခါ
လမ်း၌ မုဆိုးတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ
၏။ မုဆိုးလက်ထဲ၌ ပါလာသော
တောကြက်နှစ်ကောင်ကို ကျွန်ုပ်က
ရောင်းရန်ပြောပြီး ဝယ်လိုက်လေ၏။
မုဆိုးက သဘောကောင်းသူတစ်ဦး
ဖြစ်ပြီး တောကြက်ကို ကျွန်ုပ်နှင့်
ကိုရင်ကြီးအတွက် မီးကင်ပေးလေ
၏။ မီးကင်နေရင်း မုဆိုးက...

“ငါ့လူတို့က ကျိုက်ထီးရိုး
တောင်ပေါ် တက်တာတော့ ဟုတ်ပါ
ပြီ ညက ဘယ်မှာ အိပ်စက်ခဲ့ကြရလဲ”
ဟု ဆိုသောအခါ ကျွန်ုပ်က
ခပ်ရေးရေးသာ မြင်နိုင်သော ညက
တည်းခိုခဲ့သည့် ဝါးတဲလေးကို လက်
ညှိုးထိုးပြလေ၏။ မုဆိုးက...

“ဟင်း.. ဟင်း.. အိပ်ရေး
တော်တော်ပျက်မယ်တူတယ်”

ဟု မုဆိုးက ပြောလျှင် ကိုရင်
ကြီးက...

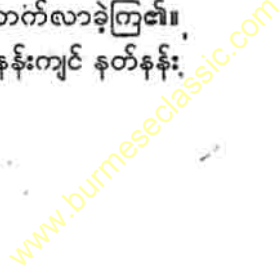
“နေစမ်းပါဦး... ကျုပ်တို့
အိပ်ရေးပျက်တယ်ဆိုတာ မုဆိုးကြီး
က ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လျှင် မုဆိုးကြီးက
“ဒီလင်မယားတွေအကြောင်း
က စာတင်လောက်ပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီ
ဝါးတောထဲက အဘိုးကြီးနန်းက
ထင်းကောက်ဖို့ တောထဲဝင်ရင်း
တောဝက်ပက်ခဲရလို့ သေတဲ့အခါ
အဘိုးကြီးက အဘွားကြီးကို ချစ်တဲ့
ဇောနဲ့ တောဝက်ကို လက်စားချေဖို့
လိုက်ရှာတာ။ နောက်ဆုံး သူလည်း
အပွင့်ပြီး တောဝက်ပက်ခဲခဲ့ရသလို
တောဝက်လည်း သေသွားခဲ့တယ်။
ကျုပ်လည်း အဲဒီတောဝက်ကိုရောင်း
ပြီး အနီးဆုံး တောင်ပေါ်က လူတွေ
ဆီ ပိုက်ဆံကောက်ပြီး ဒီနေ့ပဲ ဘုန်း
ကြီးဆွမ်းသွတ်ပေးမလို့လေ”

ဟု ဆိုသောအခါ ကိုရင်ကြီးက
“ကောင်းတာပေါ့ မုဆိုးကြီးရာ၊
နို့မို့ဆို ဝင်မကျွတ်ဘဲ ကျုပ်တို့လို
ကြောက်တတ်တဲ့သူတွေသာ အဲဒီတဲ
မှာ ထပ်တည်းမိရင် နောက်ထပ်
မသာပေါ်ကုန်ဦးမှာ”

ဟု ဆိုသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ
ပြုံးမိလိုက်၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးမှာ
တောင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြ၏။
ကိုရင်ကြီးက ရွှေနန်းကျင် နတ်နန်း

နားသို့ ရောက်သောအခါ . . .

“ဒကာကြီးရေ . . ကျုပ်နဲ့ ဒကာကြီး ဒီနားမှာပဲ လမ်းခွဲကြတာပေါ့။ ကျုပ်က မုဆိုးတောင်ဘက်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တစ်ဝါဆိုအောင် နေရဦးမယ်။ ဒကာကြီးပေးတဲ့ ဂါထာကိုလည်း ကြုံရင် ကျုပ်ဆီလာတဲ့သူတွေဆီ ဓမ္မဒါန ပြုပေးပါမယ်”

ဟု ဆိုကာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ကိုရင်ကြီးနှင့် လမ်းခွဲပြီး ရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့လေ၏။ ကျိုက်ထီးရိုး ဆံတော်ရှင် မြတ်ကြီးအား ရောက်ရောက်ချင်းပင် ဦးသုံးကြိမ်ချကာ ကန်တော့ပြီး ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ၌ ဗုဒ္ဓနုဿတိ ပွားများနေမိ၏။

“ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့တာထက်စာရင် အားလုံးကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားအားလုံး ဒုက္ခခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ ဆိုတဲ့ အမျှဝေပေးတာ ပိုသဘာဝကျတယ် မောင်မြရွှေ”

ဟူသော အသံကြောင့် ကျွန်ုပ် မော့ကြည့်လိုက်ရာ ဦးကျော်စွာ၏ တည်ကြည်ခန့်ညားသော ရုပ်အသွင်ကို မြင်လိုက်ရလေတော့သတည်း။

စာရွှေဝေပေးတဲ့သူ

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကျော်စွာမှာ တွေ့စေ့ချင်းပင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သား

အဖနှစ်ဦးတွေ့သကဲ့သို့ ပွေ့ဖက်လိုက်ကြ၏။ ဦးကျော်စွာက . . .

“မောင်မြရွှေ . . မင်း တော်တော် ခရီးပန်းခွဲပြီထင်ပါရဲ့”

ဟု ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်က . . .

“မာစတာနဲ့ တွေ့လိုက်ရတာကပဲ ကျုပ်အတွက် ဒုက္ခတွေ ပြေပျောက်နေပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လပြည့်နေ့ဖြစ်၍ ဘုရားပေါ်ဝယ် လူနည်းနည်းများလာ၏။ ဦးကျော်စွာက ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင်၏ နောက်ဘက်ရှိ လူသွားလမ်းလေးဘက်သို့ ကျွန်ုပ်အားခေါ်ကာ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ ချောက်ကြီးဖြစ်၍ ဘေးဘီသို့ သတိထားကာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး လျှောက်နေရ၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီး စေတီလေးတစ်ဆူနှင့် ဝှက် တွေ့ရလေ၏။ ထိုဂူလေး၏ အနောက်ဘက်စူးစူးသို့ နာရီဝက်ခန့် လျှောက်ပြီးသောအခါ ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ဘေးနားဝယ် စမ်းချောင်းလေးတစ်ခု စီးဆင်းနေလေ၏။ ကြည်လင်အေးမြပြီး ကျောက်စရစ်ခဲများပါ မြင်နေရသော ရေဖြစ်ကာ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ဝယ် သူတော်ကောင်းများ အားထုတ်သည့်နေရာ ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ခန့်မှန်းမိလေ၏။

“မောင်မြရွှေ . . ဂူထဲ ဝင်ခဲ့လေ”

ဦးကျော်စွာ အသံကြားရမှ ကျွန်ုပ် ဂူထဲဝင် ခဲ့လေ၏။ ဂူ၏ အတွင်းဝယ် ရေနံဆီမီးအိမ် မှိန်ပျဉ်

ကို ထွန်းညှိထားပြီး လွန်စွာမှ ကြည်ညိုသပ္ပာယ်ဖွယ်ကောင်းသော မြဘုရားတစ်ဆူကို တွေ့ရလေ၏။ ဘုရားပုံကို ထုဆစ်ထားသည်မှာ မင်းမြောက်တန်ဆာ ပြည့်စုံစွာဖြင့် ထုဆစ်ထားပြီး ရင်ညွန့်တည့်တည့်ဝယ် ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံး မြှုပ်နှံထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ထဲ၌ ကြည်ညိုစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်လာပြီး ဦးသုံးကြိမ်ချမိ၏။ ဦးကျော်စွာက . . .

“မောင်မြရွှေ . . ဘုရားရှိခိုးတယ်ဆိုတာ လူတိုင်းရှိခိုးကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးစလုံးနဲ့ မှန်မှန်ကန်ကန် ရှိခိုးတတ်သူ နည်းတယ်လေ”

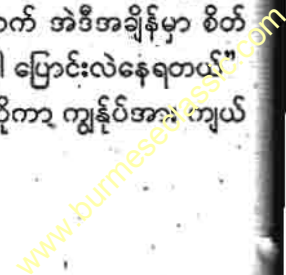
ဟု ဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်က . . .

“မာစတာဘက်က ရှင်းပြနိုင်လျှင် ရှင်းပြပေးပါလား”

ဟု ပြောသောအခါ ဦးကျော်စွာက . . .

“ဒီလို မောင်မြရွှေ . . မင်းတို့ ငါတို့ဟာ ကြည်ညိုစိတ်နဲ့ ဦးသုံးကြိမ်တော့ ချလိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ရည်စူးပြီး ချလိုက်တဲ့ စိတ်နဲ့ ခန္ဓာဟာ သန့်ရှင်းနေရင် ပိုကောင်းတယ်။ ဥပမာ-မင်းစိတ်တွေဟာ လက်အုပ်ချီတဲ့ အချိန်မှာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းပြီး စိတ်ရော ခန္ဓာပါ တက်ကြွနေရမယ်။ ဘယ်လိုသောက အပူဒုက္ခတွေ ရောက်ရောက် အဲဒီအချိန်မှာ စိတ်ရောခန္ဓာပါ ပြောင်းလဲနေရတယ်”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ကျယ်

ပြန်စွာ ရှင်းပြလေ၏။ ပြီးမှ . . .

“မောင်မြရွှေ . . . ဒီဂူထဲမှာရှိတဲ့ ဩဘုရားကို မင်းစောင့်ရှောက်ရမယ်။ ဩဘုရား ဒီဂူမှာ မင်း စိတ်တန်ခိုးတွေ ထွက်ရမယ်။ ပြီးပြည့်စုံရင် လောက ကြီးထဲမှာ မင်းလမ်းလျှောက်ခွင့်ရ ထိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ ကျရင် မင်းဟာ ထမ်းလျှောက်တတ်ခါစ ကလေး ထစ်ယောက်လို တဘိုင်းဘိုင်း ချော် ခလဲတော့ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံယုံ ကြည်ကြည် လျှောက်တတ်တဲ့သူ ဖြစ်နေပြီဆိုတာပါပဲ”

ကျွန်ုပ်မှာ လူထူးလူဆန်းကြီး ဦးကျော်စွာ၏ စိတ်ကို အံ့ဩနေမိ ၏။ မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေး အတွက် သူ့ရင်ထဲမှာ သခင်စိတ် ဓာတ်ရှိ၏။ မကောင်းမှုအတွက် ကောင်းမှုဆိုသော တရားမမှုတွေ ရှိ နေ၏။ လောကကြီးအတွက် ထက် မြက်အစွမ်းရှိသော တပည့်များစွာ ရှိနေတတ်၏။

“မောင်မြရွှေ . . . ဒီနေရာဟာ သာမန်လူတွေဘယ်နည်းနဲ့မှ မလာနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့အတူ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာတဲ့ လူကိုး ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့ဟာ ဒီနေရာ တို့ တွေ့ချင်တွေ့မယ်။ မတွေ့ချင် မတွေ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်း သူတို့ကို သွားတွေ့ရမယ်။ အဲဒီလိုတွေ့တဲ့ အချိန်မှာ မင်းဟာ သာမန်လူ တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး။ တစ္ဆေတစ်ကောင်အနေနဲ့ တွေ့ရမှာ”

ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ

အံ့အားသင့်သွားရင်း ဦးကျော်စွာ အား. . .

“တစ္ဆေတစ်ကောင်၊ ဟုတ်လား မာစတာ”

ဟု ဆိုသောအခါ ၎င်းက. . .

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်မြရွှေရ လူ တွေဟာ သေမယ့်အချိန်ကို ကြိုသိ တယ်ဆိုတာမှန်ဟယ်။ The Illus- trated Weekly of India. မဂ္ဂဇင်း ကြီးမှာ ကမ္ဘာကျော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ၁၀ ဦးဟာ မိမိသေမယ့်နေ့ကို ကြိုတင် နိမိတ်ဖတ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါက သိပ် တော့ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။ ခန္ဓာ ကိုယ်အပေါ် စွဲလန်းတပ်မက်တဲ့သူ တွေဆို အချိန်တန်ရင် အဲဒီခန္ဓာ ကိုယ်ကို စွန့်လွှတ်ရမယ်ဆိုတာ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း နိမိတ် ပြတတ်တယ်။ ဥပမာ - ငါဆိုရင် ရက်ပိုင်းအတွင်း သေတော့မှာပဲ။ သေမယ့်နေ့ဟာ ငါ့မွေးနေ့၊ မွေးရက် ထက် ကြီးတယ်။ ငါက တနင်္လာ သား၊ မွေးတာက (၁၃)ရက်ဆိုတော့ (၁၄)၊ (၁၅)၊ (၁၆) အစရှိသည်ဖြင့် တိုးလာတဲ့ ရက်တစ်ရက်ရက်ဟာ ငါ့ရဲ့ သေမယ့်ရက်ပဲ”

ဟု ဆိုသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ဦးကျော်စွာ၏ ပညာကို မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်အောင် အံ့ဩမိလေ၏။

ညပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဦးကျော်စွာက ထိန်လင်းနေသော စမ်းချောင်းလေးနံဘေးသို့ ခေါ်သွား ကာ ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်အား သွေး များလောင်း၍ ရေချိုးစေလေ၏။

တိရစ္ဆာန်များ၏ သွေးများဖြစ်၍ ကြည်လင်အေးမြသော ရေပြင်မှ သွေးရောင်လွမ်းသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ် ၏ အာတ်ဗလာမဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အား လနော်ရံ ရှိရာသို့ မျက်နှာမူကာ လရောင်လှူစေပြီး ဦးကျော်စွာက ကျွန်ုပ်ကျောပြင်သို့ စုတ်ထိုးပေးလေ ၏။ ချွန်မြသော စုတ်မှာ ကျွန်ုပ် ကျောပြင်ပေါ်ရှိ အသားများအား သွေးချင်းချင်းနီအောင် ထွက်စေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့ကိုကြိတ်ထားသော် လည်း နာကျင်မှုဒဏ် အပြင်ခန္ဓာ ကိုယ်တစ်ခုလုံး ရေနွေးအိုး ပွက်ပွက် ဆူသကဲ့သို့ သွေးများ ပွက်ပွက်ဆူစေ ၏။ တစ်နာရီခန့် စုတ်ထိုးပြီးသော အခါ အလုံးစုံ ပြီးမြောက်သွား၍ ရပ် တန့်သွားသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ နာကျင် မှုများလည်း ပျောက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ခေတ္တခဏ နားနေ ပြီးသောအခါ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ဦးကျော်စွာက. . .

“မောင်မြရွှေ . . . ခုချိန်ကစပြီး မင်းဟာ သာမန်ထက် အစစအရာရာ သိနေ၊ မြင်နေ၊ ကြားနေတဲ့ အာရုံ တွေ နိုးကြားနေတဲ့အပြင် ဘာမဆို ရင်ဆိုင်နိုင်သူ ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်”

ဟု ဆိုကာ ဂူထဲသို့ ဝင်သွား လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ယခင်ကထက် ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေ၏။ စိတ်ထဲမှာ လည်း တိုက်ခိုက်ချင်စိတ်များ တဖွား ဖွား ပေါ်နေ၏။ ဦးကျော်စွာ ဂူထဲသို့ ဘုရားဝတ်ပြုရန် ဝင်သွားပြီး မကြာ ခင် ညည်းတွားသံကို ကြားရ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဂူထဲသို့ ပြေးဝင်သောအခါ မြဘုရားရှေ့ဝယ် ခွေလဲကျ၍ အသက်ပျောက်နေသည် ကို တွေ့ရလေ၏။

“မာစတာ . . မာစတာ”

ကျွန်ုပ်၏ အော်သံကိုလည်း ဦးကျော်စွာ မကြားနိုင်တော့ပေ။ သူ ပြောသလို သူ့သေနေ့ကို ကြိုတင် နိမိတ် သိထားကာ ဘုရားအာရုံပြု ခြင်းမျိုးဖြင့် သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကောင်းသော သေဆုံးခြင်းလည်း ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဦးကျော်စွာ၏ ရုပ် အလောင်းကို ချက်ချင်းပင် စမ်း ချောင်းလေးဘေး၌ ကျင်းတူးကာ မြှုပ်နှံရလေ၏။ ၎င်းခန္ဓာကိုယ်အား ပုပ်သိုးမှု မရှိစေရန် သနပ်ခါးတိုင်း များဖြင့် စင်ထိုးကာ အခေါင်းပုံစံ ပြု လုပ်ပြီး မြေမြှုပ်ရလေ၏။ မြေမြှုပ်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် လူတစ်ဦး ကျွန်ုပ်နောက်နားသို့ ရောက်ရှိနေ သည်ကို သတိပြုမိလေ၏။

“အားလုံး ပြီးဆုံးသွားတဲ့အခါ အစကနေ ပြန်စရာမှာမို့ ဒီကျောက်ဂူ ထဲက မြဘုရားကို ကျုပ်ကို ယူခွင့်ပြု ပါ”

ဟူသော လေသံသေးသေးဖြင့် ပြောလာသူ၏ ပုံစံမှာ အသားဖြူဖြူ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ယောက်ျားပီသသော ပုံစံဖြစ်ပြီး နဖူး အလယ်တည့်တည့်၌ မွှဲနက်တစ်လုံး ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်က . . .

“နေစမ်းပါဦး ကိုယ့်လူ့ . . အစ

က ပြန်စမယ်ဆိုပေမဲ့ အဆုံးမသတ်ရ သေးခင် ဒီမြဘုရားကို ကျုပ် ယူခွင့် မပြုနိုင်ဘူး”

ဟု ဆိုလျှင် ၎င်းက ခြောက် ကပ်စွာ အော်ရယ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ၎င်းက . . .

“ဒါဆိုရင်လည်း ရအောင်ယူ တဲ့နည်းနဲ့ ရအောင်ကြိုးစားရမှာပေါ့”

ဟူ၍ လူစိမ်းက ဆိုလိုက်လေ တော့သတည်း။

ဦးကျော်စွာ ကွယ်လွန်ခြင်း

ကျွန်ုပ်မှာ လူစိမ်းအား စိုက် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ၎င်းက ကျွန်ုပ် အား နဂါးရိုးစွပ်ထားသည့် ဓားဖြင့် ဝမ်းဗိုက်အား စိုက်ချလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က မုဆိုးအတတ်ကို ကျွမ်း ကျင်စွာ တတ်မြောက်ထားသူပီပီ ဓားလာသည့်လက်အား ပုတ်ချလိုက် လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရိုက်ပုတ်လိုက် သည့်ဒဏ်ကြောင့် ဓားမှာ မြေပြင် ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေ၏။

“ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ ကိုယ့်လူက တစ္ဆေဝင်စားနေတဲ့လူကိုး”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ခပ်စိမ်း စိမ်းကြီး ကြည့်နေလေတော့၏။ ပြီးမှ ၎င်းဓားကို ပြန်ကောက်ကာ လှည့် ထွက်သွားလေ၏။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း မှာပင် မျက်စိရှေ့မှ လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်မှာ

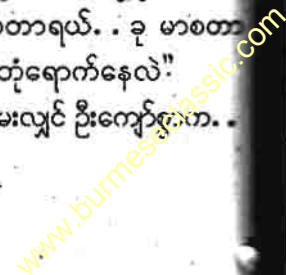
ဂူထဲသို့ဝင်ကာ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး ဦးကျော်စွာ သင်ပေးထားသော စိတ် လွှင့်၊ စိတ်ပြောနည်းဖြင့် ဦးကျော်စွာ အား အာရုံခံကြည့်ရာ ဦးကျော်စွာ မျက်နှာပေါ်လာလေ၏။ ၎င်းရောက် ရှိနေသော နေရာမှာ ချုံနွယ်ပိတ် ပေါင်းများ ထူထပ်နေသော ဘုရား စေတီ အဟောင်းတစ်ခု ဖြစ်၏။ ဦးကျော်စွာ တစ်ကိုယ်လုံး ပုံမှန် အဝတ်အစားမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်တို့ ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ ၏။ ဦးကျော်စွာက . . .

“မောင်မြရွှေ . . မင်းဟာ ပွဲဦး ထွက် သိုက်ဆရာ (၉)ယောက်ထဲက နန္ဒဆိုသူကို နိုင်လိုက်တာပဲ။ ကောင်း ပါတယ်။ ဒီကောင်က တော်တော် ရက်စက်တဲ့ကောင်ကွ။ ရထားပေါ် မှာတုန်းက လူ(၉)ယောက်ကို သတ် လိုက်တယ်ဆိုတာလည်း ဒီကောင်ပဲ။ ကျန်တဲ့သိုက်ဆရာ(၈)ယောက်က ‘သျှရဂိုဏ်း’ဆိုတာ တစ်စုတစ်ဝေ တည်း ထူထောင်ထားတဲ့ ဂိုဏ်းလေ။ အဲဒီ သျှရဂိုဏ်းက ငါတို့ ဘုရား ဟောင်းတွေရှိတဲ့ မြန်မာပြည်အနှံ့တို့ သွားပြီး သူတို့ပညာနဲ့ ဌာပနာထွေ ရအောင် ဖွင့် နေကြတာ။ နန္ဒတို့ ကာကွယ်ဖို့ ငါ့လူ(၉)ယောက်လည်း အဆုံးရှုံးခံလိုက်ရတယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်က . . .

“မာစတာရယ် . . ခု မာစတာ ဟာ ဘယ်ဘုံရောက်နေလဲ”

ဟု မေးလျှင် ဦးကျော်စွာက . .

“လူတွေဟာ ကွယ်လွန်သွား နှင် ဘုံတစ်ခုခု ရောက်တတ်ကြစမြ ဝါ။ တုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ပေါ် မှု ဘည်ပြီးတော့လေ။ ငါလည်း သာသနာကို စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဘုံထဲမှာ ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာဟာ တရားသောဘုံလို့ ပြော နှင် ရမှာပါ”

ဟု ဆိုသောအခါ ဦးကျော်စွာ က ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ပျောက်ကွယ်သွား လေ၏။ ကျွန်ုပ် မျက်စိထဲဝယ် သပ္ပာယ်လှသော မြတ်စွာဘုရား၏ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးကို မြင်နေရ သလို လွန်စွာမှ ဓွေးယုံသော ရနံ့ တစ်ခုကိုလည်း ရှုရှိုက်မိသလို ခံစား လိုက်ရ၏။

အဘအောင်မင်းခေါင် ဘုရားမှာ တည်ထားပေးရင် ပိုကောင်းတာ ပေါ့။ မင်းလျှောက်ရမယ့်လမ်းအတွက် မင်း ရွေးချယ်တတ်မြောက်လာမှာ ပါ”

ဟု ဆိုကာ ပျောက်ကွယ်သွား လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ မျက်လုံးဖွင့် ကြည့်သောအခါ ကျောက်ဂူအတွင်း ဝယ် မွှေးရနံ့များ သင်းယုံနေလေ၏။ ထို့နောက် ဦးကျော်စွာ မြှုပ်နှံထား သောနေရာသို့ သွားပြီး...

ကျွန်ုပ်မှာ ဂူကြီးထဲ၌ ကျင့်ကြံ နေသည်မှာ (၂)နှစ်တိတိတောင် လွန်မြောက်လာလေ၏။ ဆံပင်၊ မုတ် ဆိတ်မွှေးနှင့် ခြေသည်း၊ လက်သည်း များပင် ရှည်လျားနေပြီး နဂိုပုံမှန် ကျွန်ုပ်၏ရုပ်မှာ ပျောက်ကွယ်နေ လေ၏။

“မာစတာ... မာစတာ ညွှန် ကြားသလို ကျုပ်ဟာ လောကကြီး ပေါ်မှာ ယုံယုံကြည်ကြည် လျှောက် နိုင်သူဖြစ်အောင် လုပ်ပါ့မယ်လို့ ကတိပြုပါတယ်”

နံနက်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ အနီး အနားရှိ တောင်ထိပ်တစ်ခုပေါ်ဝယ် အေးမြသောလေကို ရှု၏။ ပြီးလျှင် မေတ္တာပို့ အမျှဝေ၏။ ထို့နောက် ဂူကြီးထဲဝယ် စိတ်ကို တည်ငြိမ် အောင်ထားပြီး နှလုံးသားထဲဝယ် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှုကို ရအောင်ထား ရလေ၏။ ညရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ မာစတာဟုခေါ်သော ဦးကျော်စွာနှင့် တွေ့ရ၏။ မိုးများ သည်းထန်စွာရွာသော ညတစ်ည၌ ဦးကျော်စွာက...

ဟု ဆိုကာ ကန်တော့လိုက် လေ၏။

နောက်တစ်ရက်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ ကျိုက်ထီးဇွဲတောင်မှ တောင်အောက် သို့ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ပုံစံမှာ ဆံပင်၊ မုတ်ဆိတ်မွှေး ညှင်း သိုးသိုးဖြင့် အရူးကြီးတစ်ဦးပုံစံ ပေါက်နေ၍ အချို့က နှာခေါင်းရှုံ့ကြ ၏။ သထုံဘက်သို့ထွက်မည့် ကား ပေါ်သို့ တက်သောအခါ နောက် လိုက်ကားစပယ်ယာလေးက...

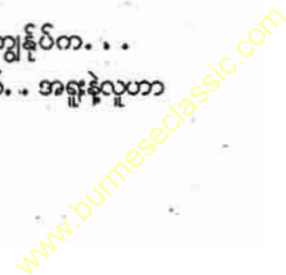
“မောင်မြရွှေ... လောကကြီးထဲ မင်းလျှောက်လို့ရပြီ။ ဒီကနေ မင်း ထွက်ခွာရမယ်။ မထွက်ခွာခင်မှာ ကျောက်ဂူထဲက မြဘုရားကို မင်း အပါယူသွားပြီး ဘုရားတစ်ဆူဆူမှာ ဌာပနာအဖြစ် သွားထားပေးရမယ်။

“ဟေ့ .. ဟေ့ .. အရူးကြီး၊ ဒီကားက လူတွေစီးတာ၊ အရူးတက် ရင် ဘယ်လိုလုပ် လူတွေတက်တော့ မှာလဲ”

ဟု ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်က... “မောင်ရင်ရယ်... အရူးနဲ့လူဟာ

“ဦးလေးရယ်...
ဂူတစ်ယောက်သာ
စိတ်ပေါ်မှာမူတည်ပြီး
ဂူပဲဟာ အပြောင်းအလဲ
ဖြစ်သွားတာပါ။
ဂူဂန္ထာန်တွေတောင်
ရောင်အိမ်ထဲတည်ထားတဲ့ ဂူဂန္ထာန်နဲ့
ပြင်ပမှာရှိတဲ့ ဂူဂန္ထာန်တောင်
မတူကြဘူးလေ။
ရောင်အိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ ဂူဂန္ထာန်ဟာ
စိတ်အားဖြင့် ကျုပ်တည်းနေတာတွေ
များပြီး အသေမြန်ကြတယ်”

ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ တွန့်ပုံ၏ မာစတာဟုခေါ်သော ဦးကျော်စွာအား... “မာစတာ ပြောသလိုပဲ လောက ကြီးထဲမှာ ကျုပ်ကို ယုံကြည်စွာ လျှောက်နိုင်အောင် သင်ပေးပါဦး”

အတူတူပါပဲကွယ်။ ပုထုဇနော ဥမ္မ
တကော၊ လူတိုင်းဟာ အဋ္ဌာန်လို ဆိုရိုး
ရှိတယ်မလား။ မောင်ရင်ဆိုရင် ခုလို
ရှာဖွေစားသောက်နေရတာ ဒီဝမ်း
ဗိုက်ကြီး မနေနိုင်လို့မလား။ မိသားစု
ဗိုက်ပြည့်အောင်မလား။ မရှူးဘဲနဲ့
တော့ ဘယ်ရှာဖွေ စားသောက်မလဲ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စပယ်ယာ
လေး၏ မျက်နှာ နီရဲသွားပြီး ကျွန်ုပ်
အား...

“တော်တော် ရာရာစစ၊ အရှူး
ပါးစပ်က နတ်စကား ထွက်ရတယ်”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ရိုက်
မောင်းပုတ်မောင်းပြုမည်အလုပ်...

“ဟေ့ ရပ်စမ်း... ငါ့လူတို့က
ခေတ်မကောင်းရတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်
အမျိုးသားအချင်းချင်း နှိပ်စက်စော်
ကားဖို့ပဲ သိတယ်။ သူပြောတာ ငါ
အားလုံးကြားတယ်။ သူမှန်တယ်။
ကားခ သူမပေးနိုင်ရင် ငါပေးမယ်”

ဟု ပြောလျှင် ကားစပယ်ယာ
လေးက...

“ခါးကုန်းကြီး ပေးတာတော့
ဟုတ်ပါပြီ၊ ကားပေါ် လူမလာရင်
ကော”

ဟု ဆိုသောအခါ ၎င်းက...
အဲဒါလည်း ငါပေးမယ်ကွာ၊
မင်း တစ်စီးလုံးကားခ ငါပေးမယ်၊
ရှင်းပဲလား”

ဟု ပြောမှ ကားစပယ်ယာ
လေးမှာ တိတ်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်
မှာ ကျွန်ုပ်ဘက်က ကိုယ်ချင်းစာ၍
လိုက်ပြောပေးသောသူအား ကြည့်

လိုက်ရာ ရှိပ်ရည်ချောမောပြီး အသက်
၃၀ ကျော်ခန့် လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ကာ
ခါးကုန်းကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။
ကျွန်ုပ်က...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီလေး
ရာ၊ လောကကြီးမှာ ငါ့ညီလို စိတ်
ကောင်းရှိတဲ့သူတွေ ရှိနေတာကိုက
ကျက်သရေရှိနေပါတယ်”

ဟု ဆိုလျှင် ခါးကုန်းနှင့် လူ
ငယ်က...

“ရပါတယ်... နောင်ကြီးရာ၊
ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်က ကျွန်ဖြစ်
နေတာတော့ ကိုယ့်လူအချင်းချင်း
ကျွန်ဇာတ်သွင်းနေတာ မခံနိုင်လို့ပါ”

ဟူ၍ ဆိုလေ၏။

လမ်းခရီး၌ ခါးကုန်းလေးနှင့်
လူငယ်က ကျွန်ုပ်အား ဓားလှီးမုန့်
များ မျှဝေကျွေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ
ခန္ဓာကိုယ်အား အလိုမလိုက်သော
ကျင့်စဉ်တစ်ခု တတ်မြောက်ထား၍
ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း မရှိသော
ကြောင့် ငြင်းပယ်လိုက်လေ၏။ ၎င်း
က...

“နောင်ကြီး ကြည့်ရတာအတော်
ထူးဆန်းတယ်နော်၊ မျက်နှာမှာ ဆံပင်
တွေ၊ မုတ်ဆိတ်တွေသာ ရှည်လျား
နေပေမဲ့ကြည်လင်နေတယ်။ အာဟာရ
သိခွဲပြီးနေတဲ့သူလိုပဲ”

ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်က...

“ညီလေးရယ်... လူတစ်ယောက်
ဟာ စိတ်ပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ရုပ်ဟာ
အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားတာပါ။
တိရစ္ဆာန်တွေတောင် လှောင်အိမ်ထဲ

ထည့်ထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်နဲ့ ပြင်ပမှာ
တဲ့ တိရစ္ဆာန်တောင် မတူကြဘူးလေ။
လှောင်အိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်ဟာ
စိတ်အားဖြင့် ကျပ်တည်းနေတာတွေ
များပြီး အသေမြန်ကြတယ်”

ဟု ဆိုသောအခါ ခါးကုန်း
လေးက...

“နောင်ကြီး ရှင်းပြမှ စိတ်ရဲ့
ကြည်လင်မှု၊ မကြည်လင်မှုကို ကွတ်
ကွတ်ကွင်းကွင်း မြင်ရပါတယ်”

ဟု ဆိုကာ ချီးမွမ်းလိုက်လေ
၏။

သထုံမြို့သို့ ရောက်သောအခါ
ကျွန်ုပ်မှာ ခါးကုန်းလေး အကူအညီ
ဖြင့် စေတီပျက်ကြီးတစ်ခုအား ရှာဖွေ
တွေ့ရှိခဲ့ပြီး ထိုစေတီ၌ အဘ
အောင် မင်းခေါင် ဘုရားရှိ ရာ
ဦးကျော်စွာ မှာကြားသလို ဌာပနာ
ထည့်သွင်း၍ မြဘုရားကို ပူဇော်ခဲ့
လေ၏။ ခါးကုန်းလေးနာမည်မှာ
ကိုက်ရ ဖြစ်ပြီး သထုံ၌ ကွမ်းအကြီး
အကျယ် ရောင်းဝယ်သူဟု သိရလေ
၏။ ၎င်းမှာ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ
သမားဖြစ်သလို ပျော်ပျော်နေတတ်
သူလည်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အဘ
အောင်မင်းခေါင်ဘုရားရှေ့မှာပင်
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကာ ညအခါ၌ မီးရောင်
ပျံ့လှလေးဖြင့် လှမ်းမြင်နေရသော
ကေလာသစေတီတော်ကို ကြည့်နေ
တတ်မိ၏။ ရံဖန်ရံခါ ကျွန်ုပ်နားထဲ၌
စကားသံများ ကြားရ၏။ အသံရှင်
မှာ ယောက်ျားပီပီသသတစ်ဦး ဖြော
သောအသံဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ခန္ဓာကိုယ်

ဆီစိန်ဝင်သွားသလို ခံစားရလေ၏။
“အဘပြောချင်တာက အောင်
ဇာတ်လိုချင်ရင် ဆောင်တတ်တဲ့
ဝါထာရုံရတယ်။ ဒီဝါထာကို ရ
အောင်ကျက်။ ရရင် ဝဝလှူ။ များများ
ခွတ်”

ဟု ဆိုကာ အသံတိတ်သွား
လေ၏။ ကျွန်ုပ်နှစ်ဦးဝဝယ် ဆေး
ခြင်းလိပ်အနံ့ကို ရှုရှုကြည့်လိုက်၏။
ဝါထာတော်ကို ကျွန်ုပ်နှစ်ဦးထံ စွဲနေ
သလိုထင်၍ ပါးစပ်မှ ရွတ်ကြည့်မိ
လေတော့သတည်း။

သုဝဏ္ဏဘူမိ ဝိနာန၊
သောဏုတ္တရာ မဟိဒ္ဓိကာ။
ပိသာစေ နိဒ္ဒမိတ္တာန၊
ပြဟ္မဇာလ မ ဒေသယံ။

ယခုအခါ ကျိုက္ကစံသမိုင်းဝင်
စေတီတော်(သယ်န်းကျွန်းမြို့နယ်)၌
အဘအောင်မင်းခေါင်ဘုရားကို မြင်
တွေ့ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

(စာရေးသူ)

စမ်းချောင်း ခါးကုန်းပယ်

အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း
သထုံရှိ ‘ကံရ’ဆိုသော ခါးကုန်း
လေးနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ပြီး
၎င်းအိမ်၌ပင် တည်းခိုနေလေ၏။
ကျွန်ုပ်မှာ ရှည်လျားသော ဆံပင်၊

မုတ်ဆိတ်မွေးများ ရိတ်ပယ်ပြီး ကိုယ့်
ကိုယ်ပုံစံပြောင်းလိုက်၏။ ကံရက
ကျွန်ုပ်၏ ပုံစံကိုကြည့်ပြီး . . .

“ဟား. . . ဟား. . . နောင်ကြီးက
ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဇာတ်လိုက်မင်း
သား ရှုံးလောက်ပါပေတယ်”

ဟု ပြောပြီး ချီးမွမ်းလေ၏။
ကျွန်ုပ်နှင့် ခါးကုန်းလေး ကံရမှာ
နံနက်ဆိုလျှင် သထုံဈေးကြီး၏
မြောက်ဘက်ရှိ ‘ဆည်းဆာ’ဆိုသော
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးဝယ် မလိုင်
နှင့် နံပြားကို စားကြလေ၏။ ပြီးလျှင်
ကံရက သူ၏အလုပ်များ ဆက်လုပ်
နေသလို ကျွန်ုပ်ကလည်း သထုံ
မြို့တွင်းမြို့ပြင်မကျန် စေတီကုန်
ဘုရားဖူး၏။ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်၏။ ကျွန်ုပ်
မှာ ဘုရားဝတ်ပြုအပြီးဝယ် ကျွန်ုပ်
လက်ပေါ်သို့ ခိုလေးတစ်ကောင်
လာနား၍ ခိုလေး၏ ခြေထောက်မှ
ချိုထားသောစာကို ဖြုတ်ယူလိုက်ရာ
အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထား
လေ၏။

မနက်ဖြန် မရောက်သေးခင်
ဒီနေ့မှာ ရောက်နေပြီ။
နောက်နေ့ အမြန်ထွက်ပါ။”

Y.C, R.J

ဟု ရေးထိုးထားလေ၏။
ကျွန်ုပ်မှာ စာ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို
သေချာကြည့်ပြီး ပြုံးမိလိုက်လေ၏။
ယန်စီနှင့် ရာဂျူးက ကျွန်ုပ်အပေါ်
ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကို
ကြိုတင်တွက်မိ၍ သတိပေးခြင်း
လည်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ခါးကုန်းလေး ကံရ
ဆီသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကံရမှာ
ကွမ်းကုန်သည်များနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ
လေ၏။ ကျွန်ုပ် ပြန်လာသည်ကို မြင်
သောအခါ ၎င်းက . . .

“နောင်ကြီးရေ . . . ဒီနေ့တော့
ကျွန်တော် မယူရသေးတဲ့ ကောင်မ
လေးက ကြက်ဥကို ပြောင်းဖူးနဲ့
ကြော်ပြီး ငါးဖယ်ထောပတ်ဟင်း
လေး လာပို့ထားတယ်။ ဗိုက်ဆာရင်
စားနှင့်တော့။ ကျွန်တော် အလုပ်ရှုပ်
နေလို့”

ဟု ပြောသောအခါ ကျွန်ုပ်က-
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်. . . ညီလေး
ရာ၊ ကျုပ်ကို ရက်ရှည်တည်း ခိုခွင့်
ပြုထားတာရယ်၊ ခုလို ကျွေးမွေး
စောင့်ရှောက်ထားတာရယ်ကိုပါ။
ကျုပ် ချက်ချင်းပဲ ခရီးထွက်ရတော့
မှာမို့ သွားခွင့်ပြုပါ”

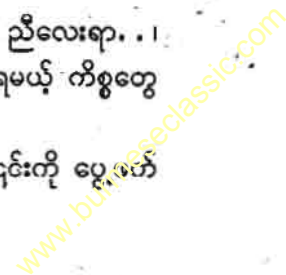
ဟု ဆိုလျှင် ကံရဆိုသော ခါး
ကုန်းလေးက . . .

“နောင်ကြီးကလည်းဗျာ၊ ခင်ရ
တာ ခုမှ ပူပူနွေးနွေး ရှိသေးတယ်။
အဲဒီလိုကြီးကျတော့ စိတ်ထဲ တစ်မျိုး
ကြီးပဲ။ ဘာလဲ. . . ကျွန်တော် မိန်းမ
ယူတာ မကြိုက်လို့လား။ နောင်ကြီး
မကြိုက်ရင် ကျွန်တော် မယူဘူးလေ”

ဟု ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်က ခေါင်းခါ
ပြမိလိုက်၏။ ပြီးမှ . . .

“မဟုတ်ပါဘူး ညီလေးရာ. . .
ကျုပ်မှာ ရှေ့ဆက်ရမယ့် ကိစ္စတွေ
ရှိသေးလို့ပါ”

ဟု ပြောပြီး ၎င်းကို ပွေ့ဖတ်

လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ် ထွက်ခွာမည့် အချိန်၌ ကံရမာ ကျွန်ုပ်အား လမ်းခရီး၌သုံးရန် ပိုက်ဆံများ အတင်းပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းပေးသော ငွေကို ငြင်းကာထားခဲ့လေ၏။ ခါးကုန်းလေး ကံရက ကျွန်ုပ်အား ကားပေါ်တက်ခါနီးဝယ် ထူးထူးခြားခြား စကားဆို၏။

“အင်းလေ... နောင်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော်က ခါးကုန်းရင် လမ်းဆုံးမယ်ဆိုသလို ဖြစ်ခဲ့ကြပြီပေါ့”

ဟု ဆိုသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ် စီးနင်းလိုက်ပါသော ကားမှာ ရန်ကုန်သို့ ထွက်ခွာမည့် နောက်ဆုံးကားဖြစ်သလို ကုန်များ ပြည့်ကျပ်အောင် တင်ထား၏။ ညနေမှောင်ရီပျိုးချိန်မှ ထွက်ခွာ၍ ကျွန်ုပ်၏ ခဲအောက်ဝယ် ကုန်များ ထိုးဖိထည့်ထားသောကြောင့် ဒူးခေါင်းကို ကွေးထားရလေ၏။ ကားမီးများမှာ ကားပေါ်ဝယ် ထွန်းညှိထား၍ မှောင်မည်းနေလေ၏။ ကားစထွက်ပြီး မကြာမီ ကျွန်ုပ်ဘေးနားသို့ ကြည့်ရာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။ အမျိုးသမီး၏ ရေမွှေးနံ့မှာ စပယ်နံ့သင်းသလို အသားချင်းထိသော ကျွန်ုပ်နှင့် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ချိုင့်တစ်ခုထဲ ဘီးကျတိုင်း ကားမှာ ယိမ်းယိုင်သွားပြီး ကျွန်ုပ်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပွေဖက်မိသလို ဖြစ်ဖြစ်သွားလေ၏။ အမျိုးသမီး၏ ရုပ်ရည်မှာ သန့်ပြန့် ချောမွေ့ပြီး သွားများမှာ ရယ်လိုက်

လျှင် ပုလဲလုံးလေးတွေ စီတန်းထားသလို လှပ၏။ ရှိုက်ပိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်မှာလည်း အင်္ကျီရင်ဖုံး ဝတ်ထားသည့်ကြားမှ ရုန်းကန်ပြီး အပြင်ထွက်နေသလိုပင်။ ကျွန်ုပ်မှာ ရသေ့ကြီး ဈာန်လျှောသောအဖြစ်ကလေးကို စဉ်းစားကာ ပြုံးမိလေ၏။ ကျွန်ုပ် ပြုံးသည်ကို မြင်သော အမျိုးသမီးက

“ကားကဆောင့်၊ လူကဖောက် ဆိုတာမျိုးတော့ လာမလုပ်နဲ့နော်၊ ဒီမှာတွေ့လား”

ဟုဆိုကာ ပြောင်လက်နေသော စတီးဓားတစ်လက်ကို မှောင်ထဲ၌ ထုတ်ပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်က...

“အမိရယ်... ဓားဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကိုပဲ အန္တရာယ်ပြုနိုင်တာ။ ခွန်အားကို တော့ အန္တရာယ်မပြုနိုင်ပါဘူး။ အမိနဲ့ ကျုပ်က ခွန်အားချင်းမတူတော့ ကျုပ်ကို ဘယ်လိုပဲ ဓားနဲ့ခြောက်ခြောက် ကျုပ်က မကြောက်တတ်ပေါင်”

ဟု ခနဲတုံ့ဆိုလျှင် အမျိုးသမီးငယ်လေး၏ မျက်လုံးမှာ ပြုံးသွားပြီး မျက်လုံးအိမ်အတွင်းရှိ မျက်ဆံအနက်လေးမှာ ပိုကြီးသွားသလို ထင်ရ၏။

“မကြောက်ပါနဲ့ အမိရာ၊ ကျုပ်က မဆိုရင် မီးထက်ပိုကြောက်တာမို့ အပူလောင် မခံနိုင်ပေါင်”

ဟု ဆိုလျှင် အမျိုးသမီးငယ်မှာ ပို၍ ခေါသထွက်သွားလေ၏။ ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ထိနေသာ သူမ

ခန္ဓာကိုယ်အား တစ်ဖက်သို့ ပိုင်းကာ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ စောင်းလှည့်နေလိုက်၏။

“အင်း... ခုမှပဲ ပူတဲ့ရန်က ထင်တော့တယ်”

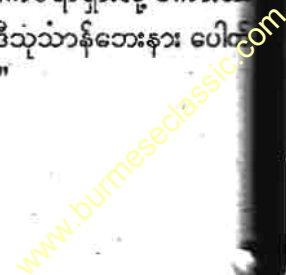
ဟု ဆိုသောအခါ အမျိုးသမီးငယ်က ‘တောက်’တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်၏။ တောက်ခေါက်သံ အဆုံး ဘီးကလည်း ပေါက်သွားလေ၏။ ဘီးပေါက်သံနှင့်အတူ ကားစပယ်ယာက...

“ကဲ... ခရီးသည်များ အောင်ဆင်းပြီး အနားယူလို့ရပါတယ်။ ကားဘီးအပိုမပါလို့ လာတဲ့ကားကြီး စီးပြီး ကျွန်တော် ဘီးသွားဖာရပါဦးမယ်”

ဟု ဆိုလျှင် စကားသံများ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆိုကြလေ၏။ ခရီးသည်များ ထိုသို့ဆိုခြင်းမှာ ဘီးပေါက်သော နေရာမှာ ဒိုက်ဦးအဝင် ကိုးလောင်းတွေ့ဟု နာမည်ကြီးသည့် သုသာန်ဘေးနား ရယ်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

“ဘုရား...ဘုရား...
ပျိုကျတော့
မကောင်းဆိုးဝါးတွေ
ပင်ပူးကပ်နေပြီဗျာပဲ”

“ပေါက်စရာရှားလို့ ဒီကားဘီးကလည်း ဒီသုသာန်ဘေးနား ပေါက်ရတယ်လို့”

ဟု ပြောကာ အမျိုးသမီးငယ်
ထဲ ကြောက်လန့်နေပုံရ၏။ ကျွန်ုပ်

“အင်း . . . တောက်ဆိုတော့
ဆိတ်ပြီပေါ့။ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်
သတ်ပါတဲ့ သဘောပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ် ပြောလိုက်လျှင်
အမျိုးသမီးငယ်က ကျွန်ုပ်အား မျက်
အောင်းလှမ်းထိုးလေ၏။ ကားရှေ့မီး
သီးဖွင့်ထား၍ ကျွန်ုပ်ဘေးနားရှိ
အမျိုးသမီးမှာ ကားအောက်ဆင်းပြီး
ဧတိတတ်ရပ်လိုက်ရာ ခန္ဓာကိုယ်
အချိုးအဆစ် တောင့်တင်းသန်မာပြီး
အလွန်ကြည့်ကောင်းသောဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ တစ်ခုံကျော်ဝယ်
လိုက်ပါလာသော ကွမ်းကုန်သည်
ကိုဉာဏ်မြှင့် ဆိုသူက ကျွန်ုပ်မှာ ကံရ
၏ မိတ်ဆွေဖြစ်မှန်းသိ၍ ကားရပ်
သောအခါ . . .

“အာစရိရေ . . . တစ်လမ်းလုံး
ပဲခူးက ကျောင်းဆရာမလေး ထား
ထားခင်နဲ့ ရန်ဖြစ်လာတယ် ထင်
တယ်”

ဟု မေးလျှင် ကျွန်ုပ်က . . .

“အလကားပါ ကိုယ့်လူရာ . . .
သာလိကလေးကို စကားတတ်
အောင် ကျုပ်က ပြန်သင်ပေးနေရ
တာပါ”

ဟု ပြောလျှင် ဘယ်အချိန်က
ကျွန်ုပ်နောက်နားဆီ ရောက်နေမှန်း
မသိသော အမျိုးသမီးငယ်က ခါး
ထောက်ပြီး . . .

“ဒီလောက် ဒုက္ခရောက်ရတဲ့

အထဲမှာ ရှင်က ကျွန်မအတင်း ပြော
တယ်ဆိုတော့ ယောက်ျားမှ ဟုတ်ရဲ့
လား”

ဟု ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်က . . .

“အမိက ယောက်ျား မတွေ့ဖူး
သေးသူဆိုတော့ သိချင်ရင် ကျုပ်
ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား သိရ
အောင် စမ်းသပ်ခွင့်ပေးမယ်လေ”

ဟု ပြောလျှင် ထားထားခင် ဆို
သော မိန်းမပျိုလေးက မျက်နှာ နီရဲ
သွားပြီး . . .

“ရှင် . . . ရှင် ယုတ်မာလှချည်
လား”

ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ကျောင်းဆရာမ
လေး ထားထားခင်ကို နောက်ပြောင်
ရသည်မှာ စိတ်ထဲ ကြည်နူးမိလေ
၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ မာစတာ
ပြောဖူးသလို လောကကြီးအပေါ်
လျှောက်စရာလမ်းများ ကျန်သေး၍
နှလုံးသားက ဖြစ်ပေါ်လာမည့်ကိစ္စ
ကို အလိုမလိုက်မိစေရန် အထူး
သတိရမည်ဖြစ်၏။

ကားစပယ်ယာလေးက ကား
ကြုံတစ်ဦးလာသောအခါ ကားဘီး
ကိုတင်၍ နီးစပ်ရာမြို့လေးတစ်မြို့
ဝယ် ကားဘီးဖာရန် ဘီးကိုတင်ကာ
ထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ သုသာန်ကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်ရာ မျက်စိထဲ၌ ည
အမှောင်ထဲမှာပင် မကောင်းဆိုးဝါး
များကို မြင်တွေ့ရ၏။ ကျောက်ဂူထဲ
၌ ကျွန်ုပ် ကျင့်ကြံစဉ်က ဦးကျော်စွာ

စုတ်ထိုးပေးထားသောကြောင့်
ကျွန်ုပ်မှာ ပရလောကသား ဝိညာဉ်
များနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည့် အတတ်
ကို တတ်မြောက်ထားလေ၏။ ထူး
ခြားသည်က ကျွန်ုပ်ကျောပြင်၌ ထိုး
ထားသော စုတ်နှင့် ယက္ခရာဇာ၏
အစွမ်းသတ္တိမှာ မကောင်းဆိုးဝါးများ
အား နှိမ်နင်းနိုင်စွမ်း ရှိလေ၏။

ကိုးလောင်းကွေ့ဆိုသောနေရာ
မှာ ခရီးသည်ကားနှင့် သစ်လုံးကား
ကြီး ထိပ်တိုက်ဝင်တိုက်မိ၍ လူ ၉
ယောက် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားလေ
၏။ ထိုသူများမှာ အမျှအတန်း
ပေးဝေသူ မရှိသောကြောင့် မကျွတ်
မလွတ်နိုင်ဘဲ နောက်ဆုံး ထိုနေရာ
ကို ညအမှောင်၌ ဖြတ်သောသူမှန်
သမျှ အခြောက်ခံနေရခြင်း ဖြစ်လေ
၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ကားလမ်းဘေးမှ
ထိုင်နေရင်း သုသာန်ရှိရာသို့ လျှောက်
သွားသောအခါ အားလုံးက အံ့အား
သင့်စွာ ဝိုင်းကြည့်ကြပြီး . . .

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . ဟိုလူတော့
မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ဝင်ပူးကပ်နေပြီ
တူပါရဲ့”

ဟု ဆိုကာ အော်ဟစ်နေကြ
လေတော့သတည်း။

(ရှေ့လဆက်ရန်)

တာဝေကြီး

ယုံကြည်ရင်

မောင်ပုတ်စည်

တစ်နေ့ မိတ်ဆွေသင်္ဘောသားတစ်ယောက်နဲ့ စကားစပ်
မိရင်း သူက ပြောပြတယ်။ ရွှေတိဂုံစေတီ တနင်္ဂနွေထောင့်က
ခေါင်းလောင်းကြီးအကြောင်းပါ။ ဗားမဲ့ဆရာတော်ကြီးလား မသိ
ဘူး စိစဉ်တာတဲ့။ အသံသုံးပါးထွက်လို့ မဟာတိသဒ္ဓကဏ္ဍလို့
အမည်ရှိတယ်တဲ့။

အမေရိကန်သမ္မတဟောင်း နှစ်ဆင် အောက်လွှတ်
တော်အမတ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်ထင်တယ်တဲ့။ မြန်မာနိုင်ငံရောက်
လာတုန်းက အကြီးအကဲတွေနဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားကို ကြည့်ညှိ
ဖူးမြော်သတဲ့။ လှည့်လည်ကြည့်ညှိရင်း ခေါင်းလောင်းကြီးနား
ရောက်တော့ ခေါင်းလောင်းကြီးကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ကြည့်
တယ်။ အဲဒီအခါမှာ အကူလိုက်ပို့တဲ့ အကြီးအကဲက ရှင်းပြရင်းနဲ့
နှစ်ဆင်ကို ပြောတယ်။

“အဆွေတော် . . . ဒီခေါင်းလောင်းတော်ကြီးဟာ ဆု
တောင်းပြည့်တယ်။ အဆွေတော်ယုံကြည်ရင် ဘုရားကိုဦးတိုက်
ပြီး ကြိုက်ရာဆုတစ်ခုတည်းကိုသာတောင်းပါ။ ပြီးရင် ခေါင်း
လောင်းကို ထိုးပါ။ ဆုတောင်းပြည့်လိမ့်မယ်” လို့ဆိုတော့ နှစ်ဆင်
ကလည်း “သမ္မတဖြစ်ရပါလိမ့်” လို့ ဆုတောင်းပြီး ခေါင်းလောင်း
ထိုးသွားတယ်။

နောင် ဆုတောင်းတဲ့အတိုင်းပဲ တကယ်သမ္မတဖြစ်တော့
အလွန်ဝမ်းသာကြည့်ညှိပြီး အကြီးအကျယ်လှူဖို့ လုပ်တယ်။
အဲဒီအချိန်မှာ ဦးသန့်အရေးအခင်းနဲ့ကြုံနေလို့ မလှူဖြစ်
လိုက်ဘူးတဲ့။

မိတ်ဆွေသင်္ဘောသားက စာပေဝါသနာပါတယ်။
ဘာသာရေးလည်းလုပ်တယ်။ သူနဲ့ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာတစ်ဦးနဲ့
ခင်တယ်။ နေ့တိုင်း ရွှေတိဂုံဘုရားတက်ကြရင်း အယ်ဒီတာက
ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးအကြောင်း ပြောပြတာပဲ။ အဲဒီအချိန်
တုန်းက သင်္ဘောမတက်သေးဘူး။ ပုလဲနဲ့ငါးမှာ လုပ်နေတယ်။
ပင်လယ်ထွက် ငါးဖမ်းရတာကိုး။ လှပြည်နေ့မှာ ရွှေတိဂုံဘုရား
ကြီးကို ဝင်းနေအောင် လှမ်းဖူးရတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါးဖမ်းနေရ
တော့ အကူသိုလ်အလုပ်ထဲမှာပဲ နှစ်နေရတယ်။ တာဝန်ယူ
ရတယ်။ ပိုက်ဖော်လိုက်လို့ ငါးတွေအများကြီးမိရင် ဝမ်းသာအားရ
အော်ကြတယ်။ သူကတော့ တော်တော်စိတ်မချမ်းသာဘူး။

နောက်ဆုံး မခံနိုင်တော့ အလုပ်ကထွက်လိုက်တယ်။

အလုပ်လက်မဲ့ဘဝနဲ့ တလည်လည်ပေါ့။ စာတိုပေစ
လေးရေး၊ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာခွင့်တော့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ပဲ လာလာ
နေတယ်။ ညနေကျရင် ရွှေတိဂုံ တက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အယ်ဒီတာ
ကပြောတယ်။ မင်းမှာ Sea Service လည်း ရှိတယ်။ အဲဒီတော့
တခြားမစဉ်းစားနဲ့။ သင်္ဘောတက်ပါလားလို့ အကြံပေးတယ်။

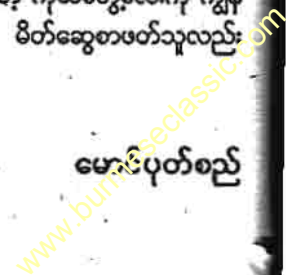
သူက ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ
အဆက်အသွယ်မရှိဘူးဆိုတော့ အယ်ဒီတာက ငါတတ်နိုင်သမျှ
ကူညီစီစဉ်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ တို့လည်း နေ့တိုင်း
ဘုရားတက်နေတာပဲ။ ပထမဦးဆုံးအရင် ခေါင်းလောင်းကြီးမှာ
ဆုတောင်းပြီး အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ခေါင်းလောင်းထိုးဖို့လည်း အကြံပေး
တယ်။ အဲဒါကြောင့် တစ်ရက်မှာ အယ်ဒီတာနဲ့အတူ ရွှေတိဂုံ
ရောက်တော့ ဘုရားရှိခိုး ငါးပါးသီလခံပြီး ခေါင်းလောင်းကြီးမှာ
ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ကျကျနန အလေးအနက်ခံယူရင်း သင်္ဘော
အမြန်ဆုံးတက်ဖြစ်ပါရစေလို့ ဆုတောင်းပြီး ခေါင်းလောင်း
ထိုးတယ်။

အယ်ဒီတာကလည်း ကူညီ ဆက်သွယ်ပေးတယ်။
သူကလည်း တကယ်ဖြစ်မယ်လို့ ရာနန်းပြည့် ယုံကြည်ပြီး ကြီး
စားလိုက်တာ မကြာခင်မှာဘဲ သင်္ဘောတက်ဖြစ်သွားတယ်။
အောင်မြင်သွားတယ်။ သင်္ဘောက တစ်ခေါက်ပြန်လာတော့ သူ
အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်လို့ ဖိတ်တာနဲ့ ရောက်သွားတယ်။
သူ့စတင်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော်ရေးမယ်လုပ်တော့ သူ့ရေး
မယ်လို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်မရေးပါဘူး။

ဒါပေမယ့် အခု သူကွယ်လွန်သွားရှာပါပြီ။ အစာအိမ်
ရောဂါခံစားရင်း သူ့ကိုယ်တွေ့အကြောင်းကို မရေးဖြစ်ခဲ့ရာဘူး။
သူပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းရှိတယ်။ ယုံကြည်ရင် တစ်
ဝက် အောင်မြင်တယ်ဗျတဲ့။

ဒါကြောင့် သူမရေးသွားနိုင်တဲ့ ကိုယ်တွေ့လေးကို ကျွန်
တော်ကပဲ ဖြည့်စွက်ရေးသားရင်း မိတ်ဆွေစာပတ်သူလည်း
ယုံကြည်ရင် . . .

မောင်ပုတ်စည်

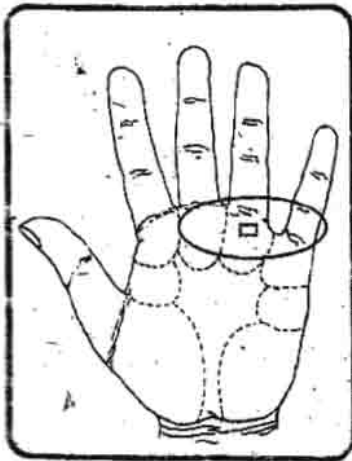
သင့် လက်မှာ ဒါမျိုးပါလား?

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

Ph.D(Tantra)(Kol-India)Astrologer

ယခင်လမှအဆက်

ကျွန်မ၏ ဗေဒင်သင်တန်းတွင် လက္ခဏာပညာရပ်ကို သင်ကြားပေးခဲ့ရာ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း သင်ကြားရသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိနေသော လက္ခဏာများကို ကျယ်ပြန့်စွာ မသင်ပေးရသဖြင့် ကျွန်မ မှတ်သားထားသော လက္ခဏာများကို ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းမှ တစ်ဆင့် ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

လက်ဝါးပြင်ပေါ်မှလေးထောင့်ကွက်လေးတွေ

လက်သူကြွယ်အရင်းနေရာကို တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံလို့ ခေါ်ပါတယ်။

လက်သူကြွယ်အရင်း တနင်္ဂနွေ ဂြိုဟ်ခုံမှာ လေးထောင့်ပုံ၊ စတုဂံပုံ၊ စတုရန်းပုံ အမှတ်သင်္ကေတ ကလေး ပါတဲ့သူဟာ၊ လက်ညှိုး ကြာသပတေး ဂြိုဟ်ခုံ၊ လက်ခလယ်အရင်း စနေ ဂြိုဟ်ခုံတို့ပေါ်မှာ လေးထောင့်ပုံပါတဲ့

သူတွေလိုပဲ အကျိုးအာနိသင်ချင်း ဆင်ဆင်တူပါတယ်။

ငွေရေးကြေးရေး၊ စီးပွားရေးကိစ္စ တွေမှာ တခြားသူတွေထက်ပိုပြီး ဘေး အန္တရာယ်ကင်းပါတယ်။

ငွေကြေးဥစ္စာနေ အရာရာမှာ ချွေတာ စုဆောင်းတတ်ကြခြင်း။ ငွေရေး ကြေးရေးလုပ်ငန်း၊ ဘဏ်

လုပ်ငန်း။ အစုစပ်လုပ်ငန်းတွေနဲ့ အကျိုးပေးအောင် မြင်တတ်ပါတယ်။ သူတို့ပါဝင်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာ သူတို့ရဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆ လုပ်နည်း လုပ်ဟန်တွေကြောင့် ပိုပြီးအောင်မြင်မှု ရတတ်ကြပါတယ်။

ဘယ်လို စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပဲ လုပ်လုပ်၊ ဘယ်လုပ်ငန်းတွေမှာပဲ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမြှုပ်နှံ ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုမရှိဘဲ အောင်မြင်မှု ရတတ်ကြသူတွေဖြစ်ပါတယ်။

စာပေ၊ အနုပညာ၊ ရုပ်ရှင်၊ သဘင်၊ ဂီတ၊ ပန်းချီ စတဲ့လုပ်ငန်းတွေ၊ ပါတီအသင်းအဖွဲ့လုပ်ငန်းတွေမှာလည်း ထင်ရှားကျော်ကြားပြီး အောင်မြင်မှု များရတတ်ပါတယ်။ ငွေရေး ကြေးရေးကိစ္စနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လူမှုရေးကိစ္စတွေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ကို အရှက်တံကွ အကျိုးနည်းအောင် မလုပ်ဆောင် နိုင်ကြပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း ရှိသူတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဘယ်သူ စီးပွားပျက်ပျက် သူကတော့ မပျက်ဘဲ ရပ်တည်နိုင်တတ် သူတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။ ခိုးဆိုးလုယက် တိုက်ခိုက်မှုများကြောင့် ငွေကြေး ဥစ္စာဆုံးရှုံးမှုကလည်း လွတ်ကင်း ရတတ်ပါတယ်။

ဘယ်လို စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိုပဲ လုပ်လုပ်၊ ဘယ်သူတွေနဲ့ပဲပြိုင်ပြိုင် အနိုင်ရတတ်သူတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

ရှုံးနေတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း၊ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေကို အမြတ်ရအောင် ဦးဆောင်တတ်သူတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။ ချွတ်ခြံကျနေတဲ့ အခြေအနေဆိုးကနေပြီး ဦးမော့မြင့်တက်အောင်မြင်လာအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသူတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

သူရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးသာမက အများနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ တစ်နိုင်ငံလုံး တစ်မျိုးသားလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ စီးပွားရေးပျက်ကပ်ငွေရေးကြေးရေး အကြပ်အတည်းတွေကို ဖြေရှင်းနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ပညာရှင်တွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

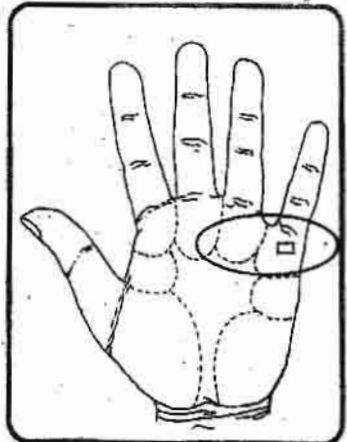
စီးပွားရေးပညာရှင်တွေ၊ ဘောဂဗေဒပါရဂူတွေ၊ နှစ်တိုနှစ်ရှည် စီမံကိန်းရေးဆွဲသူတွေ၊ စီးပွားရေးမဟာဗျူဟာ၊ နည်းဗျူဟာ ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

ခြုံပြီးပြောရရင်တော့ တနင်္ဂနွေ ဂြိုဟ်ခုံဆိုတဲ့ လက်သူကြွယ်အရင်းမှာ လေးထောင့်ပုံ၊ စတုဂံပုံ၊ စတုရန်းပုံ အမှတ်သင်္ကေတပါတဲ့သူတွေဟာ ငွေကြေးနေ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ပျက်စီးယိုယွင်းတိမ်းပါး လျော့နည်းခြင်းမရှိအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်စွမ်းရှိသူတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။ တစ်ဦးချင်း ပုဂ္ဂလိက အကျိုးစီးပွားမှသည် လူအများစု၊ တစ်နိုင်ငံလုံး၊ တစ်မျိုးသားလုံးရဲ့ အကျိုးစီးပွားအထိ စီးပွားရေးပျက်ကပ်၊ စီးပွားရေး အကြပ်အတည်းငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲ

များကို ကံတရားရဲ့ ထောက် ကူမှု ပါရမီဉာဏ်ရင့်သန်မှု၊ ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်မှုတို့ကို အသုံးပြုလျက် အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်း ရှိသူများ။ သမိုင်းမှာ မှတ်တမ်းတင် ဂုဏ်ပြု ချီးကျူးရမည့်သူများ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

လက်သန်းအရင်းက နေရာကို ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံလို ခေါ်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံလိုခေါ်တဲ့ အမှတ်သင်္ကေတပါတဲ့သူတွေဟာ ကော်တစ်ရာကပ်စေးနဲ့တွေ့ပါလို့ ပြောရလောက်အောင် အသုံးအစွဲခြားခြံ ချွေတာသူများ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

ရရှိပြီး စီးပွားရေး ငွေရေး ကြေးရေး စည်းစိမ် ဥစ္စာရတနာ မှန်သမျှကို လျော့နည်း ပျောက်ပျက်သွားမှာ အစိုးရိမ် လွန်ကဲသူများ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။ ဥစ္စာရှားတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံလိုခေါ်တဲ့ လက်သန်းအရင်းမှာ လေးထောင့်ပုံ အမှတ်

www.burmeseclassic.com

ဆက်တစ်ပါးတို့ သူတွေဟာ အစစ အရာရာမှာ ခြိုးခြံချွေတာမှုပြုကြ သလို စုဆောင်း သိုမှီးရာမှာလည်း အလွန်ဝါသနာပါတတ် ကြပါတယ်။ ငွေကြေးပစ္စည်းဥစ္စာပျောက်ဆုံးလျော့ နည်းမှာကြောက်လို့ ရင်တမမ နေကြ သူများ စိတ်ချ လက်ချ မအိပ်နိုင်၊ စားနိုင်၊ မနေနိုင်သူများဖြစ် တတ်ကြ ပါတယ်။

ထမင်းချက်တိုင်း ဆန်တစ်ဆုပ် အမြဲတမ်း နှုတ်သိမ်းထားတတ်ကြ တဲ့သူတွေ၊ ဆယ်ပြား ငါးပြား စုပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာတဲ့အခါ အလှူ ကြီး အတန်းကြီး လုပ်တတ်ကြတဲ့ သူတွေဖြစ်တတ်ကြ ပါတယ်။ မူးစု ပဲစုနဲ့ အလှူတစ်ခုပြီးမြောက်အောင် ပြုလုပ်သူတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။ အိမ်သစ်ဆောက်ဖို့အတွက် အုတ်ခဲ တစ်လုံး၊ ပျဉ်တစ်ချောင်း၊ သံချွန် တစ်ဆယ်သား စသဖြင့် စုထားပြီးမှ လုပ်တတ်ကြသူတွေ ဖြစ်တတ်ပါ တယ်။

ပစ္စည်းစုခြင်း၊ ငွေစုခြင်းများကို သူများတကာထက် ပိုပြီးလုပ်ဆောင် တတ်ကြပါတယ်။ သူများ တကာ ထက်ပိုစုပြီး သူများတကာထက်ပို၍ နှမြော တွန့်တိုသူများ ဖြစ်တတ်ကြ ပါတယ်။

ဝင်လာတဲ့ငွေနဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှ စုဆောင်း သိုမှီးထားတတ်သလောက် ထွက်သွားမှာကိုတော့ အလွန်

ကြောက်ရွံ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်တတ်ကြ ပါတယ်။

အရနဲ့အသုံးကို အမြဲစိစစ်ပြီး စုမိ ဆောင်းမိအောင် လုပ်ဆောင်တတ် ကြသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

လောဘကြီးတယ်ဆိုတာထက် နှမြောတယ်၊ ကပ်စေးနဲတယ်လို့ အပြောခံရတတ်သူတွေ ဖြစ်ကြ ပါတယ်။ အလှူအတန်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အလကား ရရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် အဝအပြ စားပြီး ကိုယ့်အိမ်မှာ အလွန် ခြိုးခြံ ချွေတာသူတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

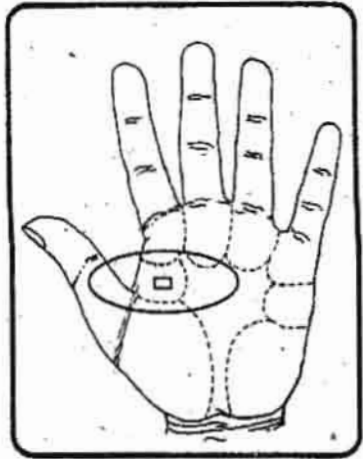
အသုံးနဲ့ အဖြုန်းကို နားလည် သဘောပေါက်သူများဖြစ် တတ်ကြပါ တယ်။ မလိုအပ်ဘဲ၊ အကျိုးမရှိဘဲ ငွေကြေးပစ္စည်းဥစ္စာကို မသုံးစွဲကြသူ များဘဲ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

ငွေကြေး ပစ္စည်းဥစ္စာသုံးစွဲရာမှာ သာမက အချိန်ဖြုန်းခြင်းကိုပင် မုန်းတီးသူများဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။ စည်းကမ်းကြီးသူများ၊ စနစ်ကြီးသူများ လို့ အပြော ခံရတတ်ပါတယ်။ တခြား သူတွေရဲ့ ပြောဆိုကဲ့ရဲ့ မေးငေါ့ပြစ်တင် မှုများကို ခံရတတ်ပါတယ်။

ကျောက်မျက် ရတနာမျိုးစုံကို စုဆောင်းရာမှာလည်း ဝါသနာပါ တတ်ပါတယ်။ ရှားပါးတဲ့ဘဲဆိပ်ခေါင်း များ၊ ငွေဒဂါးများ၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း များ၊ ရောင်စုံပုတီးများ၊ ရောင်စုံ ကျောက်များ စုဆောင်းရာမှာလည်း ဝါသနာပါတတ်ကြပါတယ်။

ခြုံပြီးပြောရရင်တော့ ဗုဒ္ဓဟူး ဂြိုဟ်ခုံလို့ခေါ်တဲ့ လက်သန်းအရင်းမှာ လေးထောင့်ပုံ အမှတ်သင်္ကေတပါတဲ့ သူ တွေဟာ အသုံးနဲ့အဖြုန်းကို ခွဲခြား နားလည်ကြတယ်။ ရွှေငွေပစ္စည်းဥစ္စာ စုဆောင်းရာမှာ စိတ်အား ထက်သန် ကြတယ်။

ရတဲ့ဟာကို သုံးပစ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မရှိဘဲ ရတဲ့ဟာကို အဖတ် တင်အောင်၊ မပျောက်ပျက်အောင် စုဆောင်းထားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ် မျိုးရို သူများဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။ ရပြီးသားစည်းစိမ်ဥစ္စာ နေကြေးငွေကို မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း နိုင်စွမ်းရှိသူများ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

လက်ညှိုးနဲ့ လက်မအကြား ကြာသပတေး ဂြိုဟ်ခုံရဲ့ အောက်မှာ ရှိတဲ့နေရာကို အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံ (၁)လို့ ခေါ်ပါတယ်။

အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံ(၁)ပေါ်မှာ လေး ထောင့်ပုံ၊ စတုဂံပုံ၊ စတုရန်းပုံ အမှတ်

www.burmeseclassic.com

သင်္ကေတလေးပါရှိတဲ့ သူဟာသေကံ မရောက်သက်မပျောက် ဆိုတဲ့သူတွေ၊ သေတွင်းထွက်တွေ၊ သေမင်းလက်မ ခံတဲ့သူတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

ဥပစ္စေဒကကံဆိုတဲ့ အသေဆိုးတစ်မျိုးမျိုးနဲ့ သေရမယ့် အခြေအနေဆိုးတွေက အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် လွတ်မြောက်လာကြသူတွေဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

သူတစ်ပါးက တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်လို့ သေဆုံးရခြင်းဆိုတဲ့ ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးမျိုးက လွတ်ကင်းတတ်ကြပါတယ်။

အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံ(၁)ပေါ်မှာ လေးထောင့်ပုံ အမှတ်သင်္ကေတကလေးပါရှိတဲ့ သူတွေဟာ ရေနစ်လို့ မသေ၊ မီးလောင်လို့ မသေ၊ မြွေကိုက်လို့ မသေ၊ သင်္ဘောမောက်လို့၊ ကားမောက်လို့၊ ရထားမောက်လို့ မသေဆိုတဲ့ လူမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

လေယာဉ်ကြောင့် အသေဆိုးနဲ့ သေဆုံးရမယ့် ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်မှန်သမျှက ကျော်လွှားလွတ်မြောက်နိုင်သူတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

ဖိုး ကံကောင်း၊ မယ်ကံကောင်း၊ ဖိုးသက်ပြင်း၊ မယ်သက်ပြင်းတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

စစ်ဘက်ရဲဘက်လက်နက်ကိုင် အဖွဲ့အစည်းများ၊ ထောက်လှမ်းရေး

လုပ်ငန်း၊ သူလျှိုလုပ်ငန်းများ၊ ကွန်မန်ဒိုလုပ်ငန်းများနဲ့ အကျိုးပေးအောင်မြင်တတ်ကြပါတယ်။

သတ္တိရှိပြီး အသက်စွန့်လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ရမယ့် အလုပ်တွေကို ခံမင်နှစ်သက်လိုလား မြတ်နိုးကြပါတယ်။ သေမှာကြောက်လို့ ဘယ်သူမှ မလုပ် ရဲဘူးဆိုတဲ့ အလုပ်မျိုးတွေကို ဖော်လတီယာအဖြစ်နဲ့ ခေါင်းကိုမော့ရင်ကိုကော့ပြီး လုပ်ပုံလုပ်ရဲလုပ်ကြသူများပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။

ရန်သူနဲ့ ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်တဲ့အခါ သတ္တိရှိရှိ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စွန့်စားစားနဲ့ အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ တိုက်ရဲကြသူတွေဖြစ်တဲ့ အတွက် သူရဲကောင်းဘွဲ့၊ သူရဘွဲ့၊ စတဲ့ ဆုလာဘ်တွေ ရရှိတတ်ကြပါတယ်။

နာမည် ကျော်ကြား ထင်ရှားတဲ့ စစ်ဗိုလ်စစ်သားသူရဲကောင်းများ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံ(၁)ပေါ်မှာ လေးထောင့်ပုံအမှတ် သင်္ကေတသူတွေဟာ တိုက်ရဲသေရဲလို့ တိုက်ပွဲတိုင်းမှာ ဘောင်ပွဲရဲတတ်ပါတယ်။

ဘိုးရဲရဲနဲ့ ပြည့်စုံပြီး နှလုံးနည်းတော့ တစ်ဇွတ်ထိုးတစ်ဇောက်ကန်းတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။ မိုက်ရူးရဲတွေ၊ ဦးဇောက်အသိဉာဏ်နည်းပါးတဲ့သူတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။ မလိုအပ်ဘဲ စွန့်စားမှုတွေ ပြုတတ်ကြပါတယ်။

ခြုံပြီးပြောရရင်တော့ အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံ (၁) ပေါ်မှာ လေးထောင့်ပုံ အမှတ်သင်္ကေတ ကလေးပါတဲ့ သူတွေဟာ လက်ရုံးရည်ပြည့်ဝသူတွေ၊ စွန့်လွှတ်စွန့်စားရဲတဲ့သူတွေ၊ သေရမှာကို မကြောက်တဲ့သူတွေ၊ သေဘေးက လွတ်မြောက်ကြသူတွေ ဖြစ် တတ်ကြပါတယ်။

ရန်သူနဲ့ ကို ချေမှုန်းတဲ့အခါ ရှေ့ဆုံးကပါဝင်ပြီး အသက်မသေဘဲ ကျန်ရစ်တဲ့ သူတွေ၊ သူရဘွဲ့၊ သူရဲကောင်းဘွဲ့ ရသူတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

ရန်သူနယ်မြေထဲဝင်ပြီး တစ်ကိုယ်တော် စွန့်စားရဲသူတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ ထောက်လှမ်းရေး၊ သူလျှို၊ ကွန်မန်ဒိုတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲပါစေ . . .

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

Ph. D(Tantra)(Kol-India)Astrologer

ဗာဂျီးနီးယားမှ ဖွို(တ်)ဝိန်းချို

မောင်ကောင်းမြင့်

Greyhound အဝေးပြေးခရီးသည်တင် ဘတ်စ်ကား ငြီးပေါ်တွင် လိုက်ပါလာရင်း မကြာမီ အင်ဒီယားနားပြည်နယ်၊ ဖွို(တ်)ဝိန်းမြို့ကလေးသို့ ဝင်တော့မည့် အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်သော အရှေ့အင်္ဂလိပ်ကောင်တီ New Haven မှ သာယာလှပသော ရေကန်နှင့် တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ မြို့ပြ အထိမ်းအမှတ် အဆောက်အအုံတို့ကို တွေ့နေရလေပြီ။

ဤကားပေါ်တွင် ၂၄ နာရီရှိခဲ့ပြီ။ မနေ့က ၆-၆-၁၅ ဒီလိုအချိန်တွင် ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ်၊ အာလင်တန်မြို့နယ်ရှိ Spring Fields ခွေးညှိစခန်းမှ လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဗာဂျီးနီးယား(စပရင်းဖီးလ်)မှ ဖွို(တ်)ဝိန်းသို့ မိုင်ပေါင်း ၆၃၆ မိုင် ဝေးသည်။

စပရင်းဖီးလ်မှ ဝါရှင်တန်ဒီစီသို့ ၁၄ မိုင်၊ ဝါရှင်တန် ဒီစီမှ မေရီလန်ပြည်နယ် ဘော်လ်တီမိုးသို့ ၃၈ မိုင်၊ ထိုမှ အိုဟိုင်းအိုးပြည်နယ် Toledo မြို့သို့ ၄၇၉ မိုင်၊ ထိုမှ ဖွို(တ်) ဝိန်းသို့ ၁၀၅ မိုင် ဝေးသည်။ ပြည်နယ်အားဖြင့် ဗာဂျီးနီးယား ပြည်နယ်၊ ပင်ဆယ်လ်ဗေးနီးယားပြည်နယ်၊ အိုဟိုင်းအိုး ပြည်နယ်တို့ကို ဖြတ်ပြီးမှ အင်ဒီယားနားပြည်နယ်၊ ဖွို(တ်)ဝိန်း သို့ ရောက်လေသည်။

၂၄ နာရီဆိုသည်မှာ ကြာသောအချိန်ဖြစ်၏။ ရပ်နား ချိန် စုစုပေါင်း ခုနစ်နာရီခန့် ရှိသည်။ ဘော်လ်တီမိုးဆိုမာ ဆက် (Somerset)၊ ပစ္စဘတ် (Pittsburgh)၊ အက်ရွန် (Akron)၊ ကလီဗင်လင်းဒ် (Cleveland) နှင့် တိုလီဒို (Toledo) စသည့် မြို့များနှင့် လမ်းရှိ စားသောက်ဆိုင် ကလေးအချို့တွင် ခေတ္တစီရပ်နားပေးခဲ့သည်။ ကားသန့်ရှင်း ရေးလုပ်၊ ဆီဖြည့်နှင့် ကားတစ်စီးပြောင်းကာ ယာဉ်မောင်း သုံးဦး ပြောင်းလေသည်။ အလွန်သက်သောင့်သက်သာ ရှိစေ သော ခရီးဖြစ်သဖြင့် ခါးတောင့်၊ ကျောအောင့်စရာ မရှိပေ။ (အဝေးပြေးလမ်းက ကောင်းသကဲ့သို့ ယာဉ်မောင်းသူကလည်း

သတ်မှတ်ထားသော အချိန်နှင့်ကိုက်အောင် မောင်းသော ကြောင့် သေပြေးရှင်ပြေး မဖြစ်။ ဤခရီးတွင် ယာဉ်နှစ်စီး ပြောင်း၍ ယာဉ်မောင်းသုံးယောက်ပြောင်းသဖြင့် အန္တရာယ် ကင်းစေသော စနစ်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။)

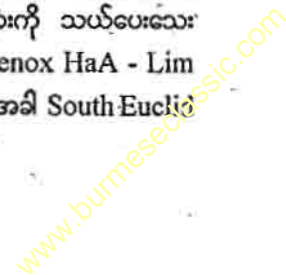
ယာဉ်ရပ်နားစခန်းကြီးရှိသော မြို့များတွင် အေးအေး ဆေးဆေး သက်သာစွာ စားသောက်၊ သန့်စင်၊ နားနေနိုင် သည်။

ဝါရှင်တန်ဒီစီမှ ဘော်လ်တီမိုး၊ ထိုမှ ပစ္စဘတ်ခရီး ကား ညခရီးဖြစ်သည်။

ပစ္စဘတ်သို့ နံနက်စောစော ၂ နာရီခန့်တွင် ရောက် သည်။ တစ်နာရီခွဲခန့် နားရ၏။ ပစ္စဘတ်သည် ပင်ဆယ်လ် ဗေးနီးယားပြည်နယ်တွင် ဒုတိယအကြီးဆုံးမြို့ ဖြစ်၏။ မြို့ လယ် တံတားအောက်မှ ရေပြင်သည် အဆောက်အအုံများ မှ မီးရောင်စုံ အရိပ်ကျကာ လှပနေသည်။

ပစ္စဘတ်မြို့တွင် နားနေစဉ် ကားပေါ်၌ အတူကားစီး ရင်း မိတ်ဆွေဖြစ်သွားသူ Lim နှင့် စကားပြောကြသည်။ ထိုမြို့၏ ရှေးအစဉ်အလာကပင် ရှိခဲ့သော မိုးလေတွက်ကာ ဗေဒင်ဟောသည့် ပွေးကောင်ကလေးအကြောင်း ပြောမိကြ ၏။ ထိုပွေးသတ္တဝါကောင်ကလေး သူ့တွင်းထဲမှ ထွက်လာချိန် အရိပ်ကိုကြည့်ကာ ဆောင်းတာတိုမည်၊ ရှည်မည်ကို နိမိတ် ကောက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ (ဤအကြောင်းရေးသားခဲ့ပြီး ဖြစ် ပါသည်။)

ဤတွင် မိတ်ဆွေ Lim အကြောင်း ပြောမှဖြစ်မည်။ သူသည် မိမိကို လမ်းတစ်ဝက်မျှ အတူတူသွားရင်း ကား အပြောင်းအကူးနှင့် တန်ဆာလုပ်ခြင်းတို့ကို ပြောပြကူညီခဲ့ သည်။ ကူ၍လည်း Lagguages များကို သယ်ပေးသေး သည်။ သူ့အမည် အပြည့်အစုံမှာ Lenox HaA - Lim ဖြစ်သည်။ ဘာရာဇီနိုင်ငံသားဖြစ်၏။ ယခုအခါ South Euclid

မြို့ကလေးတွင် မိသားစုနှင့် နေထိုင်သည်။ မိမိနှင့် သက်တူ ရွယ်တူပင် ဖြစ်လေသည်။ သားသမီးသုံးယောက်ရှိရာ နှစ်ယောက်မှာ မိမိ၏ သမီးများနှင့်လည်း သက်တူနီးပါးဖြစ်၍ စကားပြောကြရင်း အံ့ဩမိကြသည်။ ပိုရင်းနီးသွားသည်။ သူသည် မိမိကကော်ဖီဝယ်တိုက်သော်လည်း လက်မခံဘဲ သူယူဆောင်လာသော အအေးဘူးများသာ သောက်သည်။ သူနှင့် လမ်းခွဲသော ကလီဗင်လင်းခိဉ် မိမိအား လမ်းခရီးတွင် အခက်အခဲမရှိစေရန် လုပ်ဆောင်ရမည့်ကိစ္စများနှင့် ခရီးစဉ်မြို့များကို ပြောပြကာ အထပ်ထပ်မှာကြားသည်။ ကျေးဇူးပါပဲ လင်း။

ခွေးညိုဘတ်စ်ကားကြီးသည် အိုဟိုင်းအိုးပြည်နယ်သို့ ဝင်လာသည်။ လမ်းခရီးသည် မြန်မာ့ကျေးလက်များကဲ့သို့ပင် စိမ်းလမ်းသော လယ်ကွင်း၊ မြက်ခင်းပြင်များနှင့် သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ကိုကားလမ်းဝဲယာတွင် တွေ့ရသည်။ အိမ်များသည် အစုအစုဖြင့်သာ ရှိသည်။ မြန်မာလယ်တဲကဲ့သို့ပင်။ တိုလီဒိုတွင် သုံးနာရီခန့် နားနေရသည်။

အိုဟိုင်းအိုးပြည်နယ်တွင် နားနေစဉ် ထိုပြည်နယ်သည် သားသတ်ရုံ (အမဲ၊ ဝက်)များ နာမည်ကြီးသည်။ US meats pickings Industry မြို့ဟုပင် ထင်ရှားသည်။

ထိုသားသတ်ရုံများအကြောင်းမှာ ကမ္ဘာသိဖြစ်လေသည်။ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာနှင့် သတင်းစာဆရာကြီး Upton Sinclair (၁၈၇၈-၁၉၆၈) ရေးသားသည့် The Jungle ဝတ္ထုကြီးထဲတွင် သားသတ်ရုံအလုပ်သမားများ၏ နံ့ချာဆင်းရဲလှသော လူနေမှုဘဝကို ရေးသားခဲ့ရာ အမေရိကန်တစ်ဝန်း အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားစေသည်။ (ထိုဝတ္ထုကြီးကို ဆရာကြီးရွှေခေါင်းက သွေးစုပ်မြေ ဟူသော အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ဆို ရေးသားခဲ့ရာ စာပေဗိမာန်တစ်ထောင်ဆု (၁၉၅၅?) ရရှိခဲ့လေသည်။)

မိမိ နယူးယောက်တွင်ရှိစဉ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အိုဟိုင်းအိုးပြည်နယ်ရှိ သားသတ်ရုံတွင် သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းလုပ်စဉ်က သားသတ်ရုံမှ သွေးများသန့်စင်ရုံကို ပြောပြဖူးသည်။ လူသက်သာသော်လည်း အနံ့မခံနိုင်သောကြောင့် ကြာရှည်မလုပ်နိုင်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြဖူးသည်ကို အမှတ်ရမိသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် အလုပ်သမားဘဝသည် ခက်ခဲလှပေသည်။

တိုလီဒိုတွင် သုံးနာရီခန့်နားရသောကြောင့် (ကား

ရပ်နားစခန်းရုံအတွင်း ကားအကူးအပြောင်း စောင့်သူမှာလည်း နည်းလှသဖြင့်) ပျင်းပျင်းရှိလာသည်နှင့် "အရပ်ကောက်"စက်တွင် မိမိ၏ မြေးငယ်အတွက် အရပ်တစ်ခုခု ရလျှင်လည်း မနည်းဟုတွက်ကာ ဆင့် ၅၀ (50 cents) ထည့်လိုက်သည်။ သို့သော် စက်ခလုတ်မောင်းတံက မကောင်း၍ ကစားမရပေ။ ငွေလည်းပြန်ထွက်မလာတော့။ သို့နှင့် ရုံစောင့်ကို သွားပြောကာ အခြားသူများလည်း ငွေမဆုံးစေရန် ပြင်ထားဖို့လိုကြောင်း ဆိုခဲ့သည်။

တိုလီဒိုနှင့် အင်ဒီယားနားပြည်နယ်ရှိ ဖို့(တ်)ဝိန်းသည် ၁၀၅ မိုင်သာ ဝေးသည်။ ဖို့(တ်)ဝိန်းဟူသော အမည်ကား ၁၉၉၀ ပြည့်လွန်နှစ်များက ဗွီအိုအေ၊ ဘီဘီစီ၊ အာရ်အက်စ်အေ စသော သတင်းဌာနများမှ သတင်းများတွင် မြန်မာသတင်းများ အများဆုံးရခဲ့သော နေရာဒေသဖြစ်သည်။ မြန်မာတို့နှင့် ရင်းနှီးနေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံသား (မြန်မာ၊ ကရင်၊ မွန်၊ ချင်း) အများဆုံးဖြစ်သည်။

ထိုင်းနိုင်ငံ မြန်မာဒုက္ခသည်စခန်းနှင့် တောတွင်းရောက် မြန်မာကျောင်းသားများသည် အမေရိကန်ရှိမြို့များသို့ လာရောက်ခိုလှုံခွင့်ပြုခဲ့ရာ ဤဖို့(တ်)ဝိန်းမြို့သို့ အများအပြားရောက်လာကြလေသည်။

ဖို့(တ်)ဝိန်းမြို့သည် Allen ကောင်တီတွင်ရှိသော မြို့ဖြစ်သည်။ အိုဟိုင်းအိုးနယ်စပ်မှ ၁၈ မိုင်၊ မစ်ချီဂန်ပြည်နယ်အစပ်မှ မိုင် ၅၀ သာ ဝေး၏။ အင်ဒီယားနားပြည်နယ်၏ အနောက်မြောက်ပိုင်းဒေသရှိ ဒုတိယအကြီးဆုံးမြို့ ဖြစ်သည်။ လူဦးရေ နှစ်သိန်းခွဲကျော်ရှိသည်။ ရေိယာအကျယ် အဝန်းမှာ ၁၁ ဒဿမ ၈ (စတုရန်းမိုင် ၂၇၇ ကီလိုမီတာ)ကျယ်သည်။ မြို့ကလေးသာဖြစ်၏။ ကြယ်သုံးပွင့်အဆင့် ဟိုတယ်သာရှိ၏။ အလုပ်လက်မဲ့လူဦးရေ ခြောက်ရာခိုင်နှုန်းမျှသာရှိသည်ဟု ဆိုသောကြောင့် အလုပ်လက်မဲ့နည်းသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

ခွေးညို ဘတ်စ်ကားကြီး မြို့ထဲဝင်မီကပင် မိုးတဖွဲဖွဲရွာကျလာသည်။ နင်းမိုးသာသာခန့်သာ ရှိသည်။ မြို့တွင်းလမ်းတွင် ပတ်ကာကွေ့ကာဖြင့် ယာဉ်ရပ်နားစခန်းသို့ ညနေပိုင်း၌ ဝင်ရောက်ခဲ့လေပြီ။ အချိန်အားဖြင့် ညနေ ၃ နာရီတိတိ။ ရောက်ခဲ့ပြီကော ဖို့(တ်)ဝိန်း...။

မောင်ကောင်း၍

၁၀၃၁ တွက်အရေးပါသော ဂဏန်း

တက္ကသိုလ်သစ်

ဂဏန်း(Number)နှင့်ပတ်သက်၍ လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကျိုးပေးပုံချင်း မတူကြပေ။ အချို့ဆိုလျှင် အကျိုးပေးသော ဂဏန်း(နံပါတ်) ရှိသကဲ့သို့ အကျိုးမပေးသော ဂဏန်း(နံပါတ်) ရှိကြ၏။

ဤသည်ကို အချို့က မယုံကြည်သဖြင့် မသိလိုက် မသိဘာသာ နေတတ်ကြ၏။ အချို့ကမူ သတိထား၍နေကြ၏။ သေလိုက် မသိဘာသာ နေတတ်သူများအဖို့ ဆိုးကျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ကြရသည့် အခါမှသာ ၎င်းနှင့်မတည့်သော ဂဏန်း (နံပါတ်)အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စား လေ့လာတတ်ကြသည်။ အချို့ကမူ သိနားလည်သူများက ရှင်းလင်းပြောပြသည့်အခါ မှသာ ယုံကြည်လာတတ်ကြသည်လည်း ရှိပါ၏။

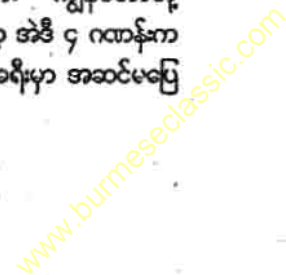
နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များသို့ တာဝန်အရဖြစ်စေ၊ အလည် အပတ်သဘောမျိုးဖြစ်စေ သွားရောက်ကြသည့်အခါ ဟိုတယ် များ၌ တည်းခိုတတ်ကြ၏။ အများအားဖြင့် ဟိုတယ်များတွင် အခန်းနံပါတ် ၁၃ ကို မတွေ့ရသလောက်ပင်။ ဥပမာ အခန်း နံပါတ်များကို ဂဏန်းဖြင့်သတ်မှတ်ထားရာတွင် အခန်းနံပါတ် ၁၁၊ ၁၂ ရှိသော်လည်း ၁၃ ကို မတွေ့ရဘဲ ၎င်းနံပါတ်ကိုကျော်၍ ၁၄ ကို သတ်မှတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

အထူးသဖြင့် အနောက်နိုင်ငံများသည် ၁၃ ဂဏန်းကို နှစ်သက်ခြင်းမရှိကြဟု သိရ၏။ သူတို့နှစ်သက်သော ဂဏန်း မှာ ၇ ဂဏန်းဖြစ်သည်။ ဂဏန်းနံပါတ် ၇ ကို အထူးတန်ဖိုး ထား နှစ်သက်ကြ၏။ ဥပမာအားဖြင့် ဥရောပကလပ်ဘောလုံး အသင်းများတွင် ဘောလုံးကစားသမားများ ဝတ်ဆင်ကြသည့် ဂျာစီ(Jersey)အင်္ကျီ ကျောနံပါတ် ၇ ကို နာမည်ကြီး ကွင်း လယ်ကစားသမားများကို ဝတ်ဆင်ခွင့်ပြုကြ၏။ ဥပမာ-မန်ယူ နှင့် အင်္ဂလန်ဘောလုံးအသင်း အကျော်အမော်ဖြစ်ခဲ့သူ ဒေးဗစ် ဘက်ဟမ်း ဝတ်ဆင်သော အင်္ကျီကျောနံပါတ်မှာ ၇ ဖြစ်သည်။ တစ်ဖန် ရိုရဲလ်မက်ဒရစ် ဘောလုံးအသင်း၏ တောင်ပံကစား သမား ဘောလုံးအကျော်အမော် စီရော်နာဒို ဝတ်ဆင်သော ဂျာစီအင်္ကျီ ကျောနံပါတ်မှာလည်း ၇ ပင်ဖြစ်သည်။ ဤ

သည်မှာ သူတို့သည် နံပါတ် ၇ ကို Lucky Number ကံ ကောင်းသောနံပါတ်အဖြစ် မှတ်ယူထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ရှေ့ပိုင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သော ဂဏန်းနံပါတ် ၁၃ နှင့် ပတ်သက်၍ စာရေးသူအတွေ့အကြုံတစ်ရပ်ကို ဖော်ပြလို သည်။ စာရေးသူ မြန်မာနိုင်ငံစာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့တွင် တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူး(၁)တာဝန် ယူစဉ်ကဖြစ်သည်။ မန္တလေး မြို့ရှိ မြို့နယ်စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့တစ်ခုက ရုံးခန်းအသစ် ဖွင့်ပွဲ အခမ်းအနားတက်ရောက်ရန် ဗဟိုအမှုဆောင်ကော် မတီဝင် သုံးဦးကို ဖိတ်ကြားလာသဖြင့် လူကြီးများက ဆရာ ဦးမြင့်ကြွယ်၊ ဆရာဦးမောင်မောင်မြင့်အေးနှင့် စာရေးသူတို့ သုံးဦးအား သွားရောက်ရန် တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် စာရေးသူတို့ သုံးဦးသည် မန္တလေးသို့ ရထားဖြင့်သွားခဲ့ကြပြီး တာဝန်ပြီးဆုံး၍ မန္တလေးမှ ရန်ကုန်သို့ ရထားဖြင့်ပင် ပြန်ခဲ့ကြ ၏။ မန္တလေးမှ ရန်ကုန်သို့ နံနက် ၈ နာရီထွက်သော အမြန် ရထားသည် ညနေ ၄ နာရီတွင် ရန်ကုန်သို့ ပုံမှန်ဝင်ရောက် ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ထိုနေ့က စာရေးသူတို့ စီးနင်းလိုက်ပါ လာသော အမြန်ရထားသည် ပဲခူးတိုင်း၊ ကွဲတောအင်းသို့ အရောက်တွင် ရထားခေါင်းတွဲလမ်းခေါ်သွားသဖြင့် ဆက်လက် ထွက်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ခေါင်းတွဲကို ရထားလမ်းပေါ်သို့ ပြန်မတင် ရန် ကရိန်းကို ရန်ကုန်သို့ မှာရ၏။ ရန်ကုန်မှ ကရိန်းရောက်ရှိ ချိန်မှာ ည ၆ နာရီခန့် ရှိပြီဖြစ်၍ စာရေးသူတို့ သုံးဦးသည် ရထားပေါ်တွင် ရထားအထွက်ကိုစောင့်ရှင်၊ မိမိတို့တွင်ပါလာ သော အစားအသောက်အချို့ကို အဆာပြေအဖြစ်စားပြီး ဝမ်းဖြည့်ခဲ့ကြ၏။

ကိစ္စစိစွဲပြီးစီး၍ ရထား ရန်ကုန်သို့ ဆက်လက်ထွက် ခွာခဲ့ရာ နောက်တစ်နေ့နံနက် ၄ နာရီမှ အိမ်ပြန်ရောက်ကြ သည်။ ဤအဖြစ်သနစ်ကို ဂန္တိရအတွေး အမြင်ရှိသော ဆရာ ဦးမောင်မောင်မြင့်အေးက စာရေးသူအား "ကျွန်တော်တို့ စီးလာတဲ့ ရထားအတွဲနံပါတ်က ၄ ဆိုတော့ အဲဒီ ၄ ဂဏန်းက ကံမကောင်းတဲ့နံပါတ်ပဲ။ ဒါကြောင့် လမ်းခရီးမှာ အဆင်မပြေ

ဖြစ်ရတာလေး။ အဲဒီ ၄ ဂဏန်းကို သတိထားရမယ်”ဟု ပြောဖူးသည်ကို အမှတ်ရမိ၏။

သို့မို့ကြောင့်ဟုထင်သည်။ ဟိုတယ်တွင် အခန်းနံပါတ် ၁၃ ကို မထားခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု စာရေးသူ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တွေးကြည့်မိ၏။ ဂဏန်း ၁၃ ကို ပေါင်းလိုက်လျှင် ၄ ရမည်။ ယင်း ဂဏန်းနံပါတ် ၄ သည် ကံမကောင်းသော နံပါတ်ဖြစ်၍ ၎င်းနံပါတ် ၁၃ ကို မထားခြင်းလားဟု စဉ်းစားကြည့်မိ၏။

စာရေးသူတွင် နောက်ထပ် အဆင်မပြေသော ဂဏန်း ရှိ၏။ ယင်းဂဏန်းမှာ ၁၉ ဖြစ်သည်။ စာရေးသူအားစီးရန် ဌာနမှထုတ်ပေးထားသော လေးဘီးကား ဘီ ၆၀၀ ၏ ကားနံပါတ်မှာ ၅/၁၆၄၇ ဖြစ်၏။ ၎င်းကားသည် နှစ်ကြိမ်နှစ်လီယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ခဲ့၏။ ပထမတစ်ကြိမ်တွင် စာရေးသူက ယာဉ်ပြင်ဆင်စရိတ်ကို စိုတ်ထုတ်ပေးခဲ့ရပြီး ဒုတိယအကြိမ်တွင် တရားဝင်ခန့်ထားသည့် ယာဉ်မောင်းက အခြားယာဉ်တစ်စီးကို တိုက်မိခြင်းဖြစ်၍ ဌာနက တာဝန်ယူပြင်ဆင်ပေးသဖြင့် တော်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်။

ထိုသို့ ယာဉ်တိုက်မှု နှစ်ကြိမ်ဖြစ်ပြီးနောက် စာရေးသူအိမ်သို့ ဆရာတော်တစ်ပါး ကြွလာ၏။ ဆရာတော်အား ထိုကားဖြင့်ပင် လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးခဲ့၏။ ထိုကား ယာဉ်တိုက်မှုနှစ်ကြိမ်ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းကိုလည်း ဆရာတော်အား လျှောက်ထားခဲ့ရာ ဆရာတော်က “မင်းရဲ့ ကားနံပါတ်ကိုက ဂဏန်းလေးလုံးပေါင်းလိုက်ရင် ၁၉ ရတယ်။ အဲဒီ ၁၉ ဂဏန်းဟာ ၁၉ ဂူလိုင်ပဲ။ မျက်ရည်ဖြင့်ဖြင့်ကျရမယ်။ ကားနံပါတ်က မကောင်းဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကားလဲလိုက်ပါ”ဟု မိန့်ပါသည်။

ဆရာတော်အမိန့်အတိုင်း သက်ဆိုင်ရာကိုတင်ပြပြီး ကားတစ်စီးလဲခဲ့၏။ ကားနံပါတ်လည်း အခြားနံပါတ် ပြောင်းလိုက်သဖြင့် အစစအရာရာ အဆင်ပြေသွားတော့သည်။

စာရေးသူလေ့လာမိသရွေ့ အချို့ဆိုလျှင် ကားနံပါတ်ကိုသာမက လက်ကိုင်ဖုန်း Hand Phone နံပါတ်ကိုပင် ရွေးချယ်အသုံးပြုကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဈေးနှုန်းဘယ်လောက်ပေးရပေးရ သူတို့ကြိုက်သည့် နံပါတ်အတွက် ငွေပိုပေး၍ အသုံးပြုတတ်ကြသည်။ ဂျာနယ်တစ်စောင်၏ ဖော်ပြချက်အရ အနုပညာရှင်တစ်ဦးဆိုလျှင် ဂဏန်းနံပါတ် ၅ ကို အလွန်နှစ်သက်သဘောကျသည်။ သူပြောပုံက “ကျွန်တော့်အနေနဲ့ဆိုရင်တော့ နံပါတ် ၅ ကို အရမ်းသဘောကျတယ်။ နံပါတ် ၅ က သူငယ်တန်းကနေ ဆယ်တန်းထိက နံပါတ် ၅ နဲ့ ပတ်

သက်တာချည်းပဲ။ အခု Master တန်းတက်တော့ထောင်စုံနံပါတ်က ၅ ပဲ။ ကျွန်တော် First Year, Second Year တန်းကလည်း ၅ တွေ တောက်လျှောက်ပါလာတယ်။ ဒါတစ်လျှောက်လုံးမှာ နံပါတ် ၅ ကပဲ အမြဲပါဖြစ်နေတယ်။ Lucky 7 လို့ ပြောကြတာက နံပါတ် ၇ နဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အရှေ့တိုင်းမှာ နံပါတ် ၉ ကို ယုံကြည်ကြသလိုမျိုး။ အနောက်တိုင်းမှာဆိုရင် ၇ နဲ့ပတ်သက်ပြီး ငြိထန်ကြတယ်ထင်ပါတယ်။ အနောက်နိုင်ငံတွေမှာဆိုရင် ၅ နဲ့စတဲ့ ရက်တွေ၊ နံပါတ်တွေမှာ သူတို့တွေက အလုပ်အကိုင်တွေ စဖွင့်လှစ်တာမျိုးတို့၊ နောက်ပြီး ခုနစ်နှစ်ပြည့်ပြီးနောက်ပိုင်းတွေကို အလုပ်အကိုင်တွေ တိုးချဲ့တာမျိုးတွေ အောင်မြင်တာတွေများတယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးတော့ရှိပါတယ်။ မိန့်လို့ နံပါတ် ၇ ရရင် Lucky 7 ဆိုတော့ ကံကောင်းတယ်ပြောတဲ့အပေါ်အမြင်က လူတွေက နံပါတ်တွေမှာဆို ၄ တို့ ၁၀ တို့ကို ကြောက်ကြပါတယ်။ အနောက်တိုင်းမှာဆို နံပါတ် ၄ ကို ကြောက်ကြတယ်။ အရှေ့တိုင်းမှာ နံပါတ် ၁၀ ကို ကြောက်ကြတယ်။ လူတွေက နံပါတ် ၉ နဲ့ ၇ ကို သလောကျကြတယ်။ မဂဏန်းတွေကို သဘောကျတာလည်း ပါတယ်။ ၇၊ ၉ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလုပ်တွေ တိုးချဲ့တာမျိုးတွေ၊ တချို့ဆိုရင် လုပ်ငန်းအောင်မြင်အောင် ဖန်တီးတာမျိုးတွေ ရှိတယ်။ နာမည်ပေးတာကအစ ၇ ဂဏန်းနဲ့ စတာကိုပဲ ပေးတတ်ကြတယ်။ တချို့က Lucky 7 နဲ့ပတ်သက်ပြီး အယူရှိကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မြန်မာတွေမှာ မဂဏန်းနဲ့ပတ်သက်ရင် အောင်မြင်တာများပါတယ်။ နောက်ပြီး ၅၊ ၇၊ ၉ စတဲ့ ကိစ္စတွေမှာ အောင်မြင်ကြတာများတယ်”ဟု ဆိုသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ဂဏန်းနှင့်ပတ်သက်လာရင် ယုံသော်မို့ မယုံသော်ရှိ စာရေးသူအတွေ့အကြုံအရဆိုလျှင် လူတစ်ဦးချင်းစီအတွက် အကျိုးပေးသောဂဏန်းရှိသလို အကျိုးမပေးသော ဂဏန်းရှိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိတို့၏ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှု အရာတွင် ဂဏန်းနံပါတ်ကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘောမထားဘဲ ဂရုပြုဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် ဘဝအောင်မြင်မှုကို ရယူနိုင်ကြစေရန် အကြံပြုရပါ၏။

တက္ကသိုလ်သင်
၀၉-၄၃၁၄၂၆၇

ဆရာဆရာမောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)ထံမှ နှစ်ပေါင်း(၂၀)နီးပါးက စာတစ်စောင်

အောင်ပိုးလော်(အထက်တန်း နက္ခတ္တဗေဒ၊ လက္ခဏာပညာရှင်)အား
အောင်ပိုးလော် တွေ့ဆုံ၍ ဘဝရှေ့ရေးများကို
အောင်ပိုးလော် ကျွန်တော်အား ၁၉၈၄ ခု ဩဂုတ်လအတွင်း
ပြည် အရှေ့မြောက်ဒေသ တိုင်းပြည်သို့
အောင်ပိုးလော် သွားရောက်ရပြီဟု ဟောကြားခဲ့ပါသည်။
အောင်ပိုးလော် ဆရာ၏ ဟောကြားချက်များအတိုင်း
ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံသို့ (၁၅-၈-၁၉၈၄)နေ့တွင်
အောင်ပိုးလော်အဖြစ် သွားရောက်ခဲ့ရပါသဖြင့်
အောင်ပိုးလော် ဟောကြားခဲ့သော ဆရာ၏ပညာရပ်များကို
အောင်ပိုးလော် ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါသည်။

စိန်ဝင်း
B.E (Mech.)
စက်ပစ္စည်းစက်ရုံ အမှတ်(၁)

၂၁ ၇၇၉
ဆရာဦးအောင်မိုးလော်

(Ex. စာပေဗိမာန်)

အထက်တန်းလက္ခဏာ၊ နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်
ASTRO-PALMIST EXPERT
သင်တန်းနည်းပြ

အလုပ်ခန်းနေရာ
အမှတ်(၁၄)၊ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားဈေးတန်း၊
ပုဇွန်တောင်ပြိုနယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
အလုပ်ချိန် - နံနက်(၈:၃၀)မှ ညနေ(၆:၀၀)နာရီထိ

လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်

လိပ်ခေါင်းရောဂါမှန်လျှင် ဒိဋ္ဌပျောက်ကင်းရမည်။

- ဆရာ၏ဆေးခန်းတွင် လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များအား မပူ၊ မစပ်၊ မနာ၊ မကျင့်၊ မလှီးမဖြတ်၊ မြန်မာနည်း၊ မြန်မာဟန်သက်သက်ဖြင့် အမြစ်ပါမကျန် လုံးဝပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးလျက်ရှိပါသည်။
- ကုသ၍ပျောက်ကင်းသွားသော ရောဂါရှင်ပေါင်းများ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ထောက်ခံစာပေါင်းများစွာတို့ကို လက်တွေ့ လာရောက်လေ့လာနိုင်ပါသည်။(နိုင်ငံခြားမှ ခွဲစိတ်ကုသဖူးသူများ အပါအဝင်)
- ရောဂါအတွက် ပျောက်ကင်းအောင် တာဝန်ယူသည်။
- လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် အနားယူမှသာ အမြစ်ပြတ် ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

ဘိချက်။ ။ လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် စားဆေးသက်သက်ဖြင့် လုံးဝပျောက်ကင်းပါ။

နိုင်ငံကျော် ပန္နလေးမြို့၊ အဘိဓမ္မာတောင်သာဆရာကြီးဦးလှမောင်၊ ဆရာမကြီးဒေါ်သန်းဟန်(လိပ်ခေါင်းအထူးကုဝိဇ္ဇာ)

ဆေးခန်းဌာနခွဲ

(၅)လွှာ (၁၂၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၀၉-၇၃၀၀၉၃၉၁၊ ၀၉-၂၅၀၃၁၃၄၂၇၊ ၀၉-၉၇၂၄၂၉၄၂၂
အထမ်းကြား။ ၈၀-၈၁လမ်းကြား။ အကွက်-၅၄၊ ပြည်လုံးချမ်းသာ၊ ပန္နလေး။ ဖုန်း-၀၂-၅၅၂၈၀၊ ၀၉-၉၁၀၄၄၀၂၅

မာသလေးတို့

မာမိုးမာမိုး

ကလေးတော်သူ...

အလင်းဆောင်ချ

မနုဿကျော်ဝင်း(အမျိုးသားစာပေဆုရ)

အချိန်အားဖြင့် လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ကျော်ခန့်ကာလ ပြေလစ် ညတစ်ညတွင်ဖြစ်၏။

“ဟဲလို...ဟဲလို ---မြို့နယ် သူ့ပစ်စစ်ရုံးကပါလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ကျောက်နီလမ်းမှာ နေခင်းကတည်းက မိဖျက်နေလို့ တစ်လမ်းလုံး ရေစက်ခတ်ဖို့ရော၊ ကလေးတွေစာကျက်ဖို့ပါ ခက်နေပါတယ်။ ဒုက္ခရောက်နေကြပါတယ်။ အပြန်ဆုံး လာပြင်ပေးဖို့ အကြောင်းကြား မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။”

“အဲဒါ ပြဿနာပဲဗျို့။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရုံးကားက ပျက်နေလေတော့ မော်တော်ကားပြင်ပြီးမှပဲ လာနိုင်မှာ။ လှေကားကြီးတင်ပြီး ယူလာရမှာဆိုတော့ မော်တော်ကားမရှိပဲနဲ့ လာနိုင်မှာ ဟုတ်ဘူးဗျို့။”

“ဟဲလို...တခြားနည်းလမ်းမရှိတော့ဘူးလားခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခရောက်လွန်းလို့ ပြောနေရတာပါ”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ပါလား။ ကျွန်တော်တို့ အငှားကားနဲ့ လာခဲ့မယ်။ ကားဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ ကျခံပေးကြပေါ့ခင်ဗျာ”

“ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့သာ လာခဲ့ကြပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ကားခ

ပေးပါမယ်။ လက်ဖက်ရည်ဖိုးလည်း သီးခြားပေးပါမယ်ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီလေ။ နောက်ထပ် တစ်နာရီလောက်တော့ သည်းခံပြီး စောင့်ပေးကြပါ။ တစ်ခြားအရေးကြီးတဲ့ လိုင်းတွေ ပြင်ပြင်ပြီးချင်း လာခဲ့ပါမယ်”

ဦးအတ္တသည် တယ်လီဖုန်းကို အသာအယာချထားလိုက်ပြီး ကျေနပ်စွာပြုံး၏။ သူတို့အဖွဲ့အတွက် ဒီညအဖို့ တော့ အတော်လေး တွက်သားကိုက်သွားပေပြီ။ သူသည် စားပွဲပေါ်ရှိ စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူပြီး မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်၏။ ထိုအခိုက် သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် လူငယ်တစ်ယောက် ဝင်လာ၏။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ တယ်ပြီး သားသားနားနားမရှိလှ။ အိမ်တစ်အိမ်တွင် မီးပျက်နေ၍ လာရောက်ပြင်ပေးပါရန် အကူအညီတောင်းခံသူ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဦးအတ္တက ထိုသူ၏အင်္ဂါရုပ်ကို ကြည့်ပြီး အကဲခတ်လိုက်မိ၏။ သူသည် ထိုလူငယ်ကို သိပ်ပြီး ဆက်ဆံလိုက်စိတ်မရှိ လှသော်လည်း လောကဝတ်အရပြုံး၍ ဆီးကြိုမှုပြု၏။ ဦးအတ္တက ဘာမျှမမေး မြန်းသေးမီ ထိုလူငယ်က-

“ဆရာတို့ သိပ်အလုပ်များနေကြသလား”

“ဟာ...မပြောပါနဲ့တော့ကွယ်။

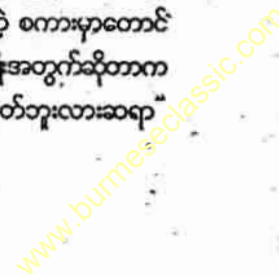
လိုက်ပြီးပြင်ပေးစရာ ငါးနေရာတောင် ကျန်နေသေးတယ်။ ဒီညတော့ အိမ်ကို သန်းခေါင်ကျော်လောက်မှ ပြန်ရောက်နိုင်မယ်ထင်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်ခင်ဗျာ...။ လာပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် လူငယ်သည် ဦးအတ္တတို့အဖွဲ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွား၏။ သူ၏နောက်ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း ဦးအတ္တသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပြုလျက် ပြုံးနေမိ၏။

“ငါက လိမ်ပြောလိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ဂွတိုရာ။ အခြေအနေမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်တာကို သူ့ဟာသူ စိတ်ပျက်ပြီးပြန်သွားတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီကောင်ရဲရုပ်ကိုကြည့်ရတာ သူ့အိမ်မှာ မီးပျက်နေလို့ ငါတို့ကို လာပင့်ပြီး အလကားပြင်ခိုင်းမယ့် အင်္ဂါရုပ်မျိုးကွ။ ဒီလိုဟာမျိုးတွေလောက်တော့ အတ္တတို့က အံတိုနေပြီ ဟီးဟီး”

“ဒါပေါ့ အာစရိရဲ့။ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးမရှိမယ့် အလုပ်မျိုးတွေကို ဘာလို့ အပင်ပန်းခံပြီး လုပ်ကြမှာလဲ။ အတ္တဟိတာ၊ ပရဟိတာဆိုတဲ့ စကားမှာတောင် အတ္တဟိတာ ကိုယ်ကျိုးအတွက်ဆိုတာက အရင်လာတယ်မဟုတ်ဘူးလားဆရာ”

“မှန်တာပေါ့ကွာ။ ဪ... ဒါထက် ဒီကနေ့ည ကျောက်စိမ်းလမ်းထဲမှာ အသုဘအိမ်တစ်အိမ် ရှိနေတယ်လို့ သတင်းရထားတယ်။ အဲဒါ မီးမပျက်စေဖို့အတွက် ထုံးစံကြေး လာပေးသွားကြပြီလား။”

“စောစောကပဲ လာပေးသွားပါပြီဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘုံအံ့ဆွဲထဲမှာပဲ စာရင်းစာရွက်နဲ့ စုပေါင်းထည့်ထားပါတယ်။ လာမယ့် စနေနဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာ ပယင်းလမ်းက ခန်းမဆောင်မှာလုပ်ကြမယ့် မင်္ဂလာဆောင်တွေအတွက် မီးမပျက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးကြဖို့ ထုံးစံကြေးတွေကိုလည်း နေ့ခင်းကပဲ လာပေးသွားခဲ့ကြပါပြီဆရာ။”

“အေး... ကောင်းသကွာ။ ဒီညလည်း ခါတိုင်းလိုပဲ အလုပ်တွေအားလုံး ပြီးတော့မှ ခွဲတမ်းချကြတာပေါ့။ ဒီအစီအစဉ်ကို သဘောတူကြတယ်မဟုတ်လား။”

“တူပါတယ်ဆရာ”

* * *

ဦးအတ္တသည် — မြို့နယ် လျှပ်စစ်ရုံး၌ အတော်လေး အရေးပါသူဖြစ်၏။ ဤမြို့နယ်ရှိ လမ်းမီးအိမ်မီးများအားလုံးသည် သူ့လက်ထဲတွင်ရှိနေ၏။ လင်းလိုကလင်း မှောင်လိုကမှောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သူတစ်ဦးအဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူမိ၏။ တချို့က သူ့ကို — မြို့နယ်၏ အလင်းဆောင်သူဟူသောဘွဲ့ကို ချီးမြှင့်ထားကြရာ သူသည် အလိုလိုနေရင်း သွေးနုထင်ရောက်ကာ ဘဝင်ခိုက်လျက်ရှိ၏။

“ဟေ့... ဂွတို့၊ မဟူရာလမ်းက လုပ်ငန်းရှင်တွေကရော တို့ဆီကို ထုံးစံကြေး မှန်မှန်ပေးကြရဲ့လားကွဲ့။”

“ပေးကြပါတယ်ဆရာ။ မှန်မှန်မပေးကြလို့ကတော့ မဟူရာလမ်းဟာ မဟူရာညဖြစ်သွားမှာပေါ့ခင်ဗျာ၊ ဟဲ့ဟဲ့”

“ဪ... ဒါထက် ဥဿဖယားလမ်းက ကုန်သည်ကြီးဦးဝက်ပေါက်အိမ်က မီးလိုင်းချိန်ချင်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့အဖွဲ့ သွားလုပ်ပေးပြီးပြီလား။ မပြီးသေးရင် အမြန်ဆုံးလုပ်ပေးလိုက်ကြပါကွာ။ ဒီလူကြီးက သိပ်ပြီးရက်ရောပါတယ်။ လိုင်းချိန်ခတောင် ကြိုပြီးပေးထားပြီးပြီကွဲ့”

“ဟာ... နေ့ခင်းကပဲ လုပ်ပေးပြီးပါပြီဆရာ။ အမြဲတမ်း အဆင်ပြေနေအောင် သရိုးဖေစံ(သုံးလိုင်း)ရှိုင်းထားပေးလိုက်တယ်”

“အေး... ကောင်းတယ်ဟေ့”

ဦးအတ္တတို့အဖွဲ့၏ ကောင်းမှုကြောင့် — မြို့နယ်ရှိ ရပ်ကွက်အသီးသီးတွင် ဓာတ်အားသည် တစ်လိုင်းနှင့် တစ်လိုင်း မတူညီကြတော့ချေ။ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူတို့က လိုင်းကောင်းချိတ်ခြင်း၊ သုံးလိုင်းဝင်ထားခြင်းတို့ကြောင့် လျှပ်စစ်မီး ထိန်ထိန်လင်းနေသော်လည်း ငွေကြေးမပြည့်စုံသူတို့၏ နေအိမ်များမှာ ဝန်နှင့်အားမပမ္မာညလှိုင်းမျိုးတွင် ချိတ်ထားကြရသဖြင့် အမှောင်ထဲ၌သာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရသည်ကများ၏။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း ဖယောင်းတိုင်မီးကိုသာ အားကိုးကြရရှာ၏။

“ဆရာတို့ သိပ်အလုပ်များနေ

ကြသလား”

“ဟေ့... ဒီလူငယ် လာပြန်ချေပြီ။ မနေ့တုန်းကလည်း ဤရုံးခန်းသို့ သူလာ၏။ ယခုလည်း ရောက်လာပြန်ချေပြီ။ သူ့အိမ်တွင် မီးပျက်နေသဖြင့် ပြင်ပေးရန်ခေါ်ဆောင်ဖို့ လာရောက်ခြင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ မနေ့တုန်းက မိမိတို့၏ အခြေအနေမှန်ကို ပြောပြလိုက်သဖြင့် ထိုလူငယ်သည် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ငှက်ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ရှာ၏။ တယ်လီဖုန်းဖြင့် မဆက်နိုင်ဘဲ လူကိုယ်တိုင် လာရောက်ရခြင်းကို ထောက်ရှု၍ သူသည် အလွန်ပင်နွမ်းပါးသူ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ငွေဝင်မည့် အလုပ်တွေကိုပစ်ပြီး သူ့နောက်သို့လိုက်သွား၍ မဖြစ်သေး။ ဒီတော့ အခြေအနေမှန်ကို ပြောပြလိုက်သည်က အကောင်းဆုံးပင်မဟုတ်လား။”

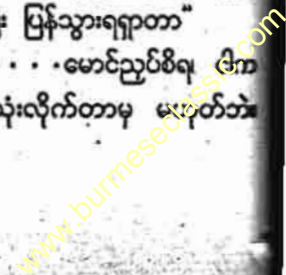
“နောက်ထပ် ခြောက်နေရာလောက် သွားပြီး ပြင်ပေးရဦးမယ်ကွဲ့။ ဒီညတော့ မထွယ်ပါဘူး”

“အင်းလေ... ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်ပြန်ပါဦးမယ်”

ထိုသူသည် ထုံးစံအတိုင်းပင် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ရုံးခန်းထဲမှထွက်ခွာသွားရှာလေ၏။

“ဆရာဦးအတ္တတို့ကတော့ တော်ပါပေတယ်ဗျာ။ လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ဓာတ်တက်အောင်လည်း ပြောနိုင်တယ်။ စိတ်ဓာတ်ပျက်အောင်လည်း ပြောနိုင်တယ်။ အခုကြည့်ပါလား။ ဟိုဆံရှည်ကိုယ်တော်လေးဆိုရင် နှစ်ရက်ရှိပြီ ဝက်ကျိုးပြီး ပြန်သွားရရှာတာ”

“ဟ... မောင်ညွှပ်စီရ၊ ဒါက မုသာဝါဒသုံးလိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

အခြေအနေမှန်ကိုသာ မချွင်းမချွန်ပြော
ပြောဆိုတတ်ပါ။ အဲ... သူဟာသူ စိတ်
ချစ်ပြီးပြန်သွားတာကတော့ ဘယ်
အထိနိုင်မလဲကွာ။ ငါတို့ ငွေရဖို့ အကြံ
အစဉ်လုပ်ထားတဲ့ နေရာတွေကိုသာ
သူ့မပြင်ပေးဘဲ သူ့နောက်လိုက်သွား
အံ့ရာ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ ကိုယ့်လူရာ”

x x x

“ဟဲ့လို --- မြို့နယ် လှုပ်စစ်ရုံး
ထဲပါလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါ
လဲ”

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့
သန္တာလမ်းထဲမှာ မီးပျက်နေတာ ငါးနာ
ရီလောက် ရှိနေပါပြီ။ အဲဒါ ဆရာတို့
ထားပြင်ပေးဖို့ အကြောင်းကြားတာပါ
ခင်ဗျာ”

ဦးအတ္တသည် သူ၏အောက်နှုတ်
ခမ်းကို အပေါ်သွားဖြင့် အသာအယာ
ဖီတိုက်လိုက်ပြီး မျက်မှောင်ကြည့်၍ စဉ်း
စားလိုက်၏။ သန္တာလမ်းသို့ သူမသွား
ခင် တကယ်တော့ ဤလမ်းသူလမ်း
သားတို့သည် အလွန်ပင် ကပ်စေးနေကြ
၏။ ယခင်က သန္တာလမ်းတွင် မီးပျက်၍
သူတို့သွားပြင်ပေးဖူးရာ ရေခဲခွေးကြမ်းနှင့်
ထက်ဖက်သုပ်ဖြင့်သာ ကျေနပ်ခဲ့ကြရ
၏။ ထုံးစံကြေး တစ်ပြားမှ မရခဲ့ကြ။
ခပ်ပြောင်ပြောင်တောင်းယူဖို့ကလည်း
ထိုလမ်းထဲ၌ အလွန်စွာသော စာရေး
ဆရာတစ်ယောက် နေထိုင်လျက်ရှိ
ကြောင်း ကြားသိထားရသဖြင့် မမှဲမရဲ
ဖြစ်နေကြ၏။ တော်ကြာ ဟိုတိုင်း သည်
တိုင်လုပ်လျှင် သို့မဟုတ် သတင်းစာ

လူထုအော်သံအခန်းမှ ရေးလိုက်လျှင်
ခက်ရချေသေးရဲ။ ထို့ကြောင့်လည်း
ဦးအတ္တတို့အဖွဲ့သည် အသာချိုပြီး တပ်
ခေါက်ပြန်ခဲ့ရ၏။ ဟော... အခု သန္တာ
လမ်းမှာ မီးပျက်ပြန်ပြီတဲ့။ သူသည်
လေသံကို အနည်းငယ်မြှင့်လိုက်ပြီး -

“ကျွန်တော်တို့ သိပြီးပါပြီခင်ဗျာ။
အဲဒီလိုင်းက လိုင်းကြိုးပြတ်ကျတာဆို
တော့ လိုင်းကြိုးအသစ်လဲတပ်မှဖြစ်မှာ
ခင်ဗျာ”

“အခု လာတပ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး
လားခင်ဗျာ။ လမ်းထဲက ကျောင်းသူ
ကျောင်းသားလေးတွေ စာမေးပွဲသိပ်နီး
နေတော့ စာကျက်ဖို့ အခက်အခဲတွေ
နေကြလို့ပါ။ ပြီးတော့လည်း ရေစက်ခုတ်
ဖို့ အခက်အခဲရှိနေကြတာကြောင့်ပါ”

“**ခွေးမသား**
ကြာကူရီနဲ့ နောက်
မီးလင်းတဲ့မျောက်မ၊
ငါ့အကြောင်း
ကောင်းကောင်းကြီး
သိရစေမယ်ဟေ့။
နှစ်လောင်းပြိုင်သတ်
ပစ်မယ်၊
သေကြပေတော့”

ကျော်ဖြူ ၁၈၇

“ဆောရီးပဲဗျာ။ လိုင်းကြိုးအသစ်
လဲတပ်ပေးဖို့က လောလောဆယ်
မလွယ်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့
အထက် လူကြီးက ပစ္စည်းတွေ သူ့ရုံး
ခန်းထဲမှာ သော့ခတ်ပြီးသိမ်းသွားလေ
တော့ ပစ္စည်းထုတ်ယူဖို့ခက်နေလို့ပါ။ သူ
ပြန်လာမှ သော့ဖွင့်ပြီးထုတ်ယူရမှာခင်ဗျာ”
“သူက ဘယ်အချိန်ပြန်လာမှာ
လဲ”

“နက်ဖြန်မနက် ၉ နာရီခွဲမှ ပြန်
လာမှာ”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

တစ်ဖက်မှ စိတ်ပျက်စွာညည်း
တွားရင်း တယ်လီဖုန်းကိုချလိုက်သဖြင့်
ဦးအတ္တလည်း တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချ
ထားလိုက်သည်။ ထိုစဉ် သူသည် မြင်
ကွင်းတစ်ခုကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားရ
၏။ ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့်လူငယ် လာပြန်
ချေပြီတာက။ ဤညပါနှင့်ဆိုလျှင် ထိုလူ
ငယ် ဤရုံးခန်းသို့လာသည်မှာ သုံးည
ဆက်တိုက်ပင် ရှိချေပြီ။

“ဆရာတို့ သိပ်အလုပ်များနေ
သလား”

ယခင်ညများအတိုင်း သူ့ထံမှ
မေးခွန်းစကား ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

“အလုပ်များသလားမမေးနဲ့။ ယား
လို့တောင် မကုတ်အားပါဘူး။ နောက်
ထပ် ရှစ်နေရာလောက်လိုက်ပြီး ပြင်ပေး
ရဦးမှာ။ ဒီညအဖို့တော့ အိမ်တောင်
ပြန်နိုင်မယ် မထင်တော့ပါဘူး။”

“အင်းလေ၊ ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်
တော်ပြန်ပါဦးမယ်”

သူသည် ယခင်ညများကလိုပင်
ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ရုံးခန်းထဲမှ

www.burmeseclassic.com

ထွက်ခွာသွား၏။ ထိုသူ ခပ်လှမ်းလှမ်း သို့ရောက်သွားတော့ ဦးအတ္တက -

“ဟေ့ကောင် ဝှတို၊ ငါ ဒီကောင်ကို တယ်ပြီး မသင်္ကာချင်တော့ဘူးကွ။ သူ့အိမ်မှာ မီးပျက်နေတာပြင်ပေးဖို့ ငါ တို့ကိုခေါ်ဖို့ ဒီကိုလာတာလား။ ဒါမှ မဟုတ် ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်နေမလားဆိုတာ စဉ်းစားစရာပဲကွ။ ဒီတော့ အခြေအနေ မှန်ကိုသိရအောင် မင်းသူ့နောက်လိုက်ပြီး တိတ်တိတ်စုံစမ်းပေတော့။ တကယ်လို့ အကြောင်းထူးရင် ငါ့ဆီကိုချက်ချင်း လာပြော ကြားလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ဝှတိုသည် ဦးအတ္တ၏အိမ်အတိုင်း ဆံရှည်ကိုယ်တော်၏နောက်မှ တိတ်တဆိတ် နောက်ယောင်ခံလိုက်ပါသွားလေ၏။ နာရီဝက်ခန့်အကြာ၌ သူသည် ရုံးခန်းသို့ အမောတကောနှင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

“ဟေ့ကောင် ဝှတို၊ အဲဒီဆံရှည်ကိုယ်တော်ရဲ့အိမ်မှာ မီးပျက်နေတယ် မဟုတ်လားကွ”

“ဟောဟဲ့...ဟောဟဲ့၊ သူ့အိမ်မှာ မီးပျက်မပျက် သူ့ဘယ်မှာနေသလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိလို့ မပြောတတ်ဘူးခင်ဗျ။ အဲ...ဒါပေမယ့် ဆရာအိမ်မှာတော့ နောက်မီးလင်းတဲ့ကိစ္စဖြစ်နေတာ သေချာသွားပြီ”

“ဟေ့...ဘာပြောတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ”

“ဒီလိုပါဆရာ။ ကျွန်တော် တိတ်တိတ် နောက်ယောင်ခံလိုက်သွားတော့ အဲဒီ ဆံရှည်ငနဲက ဆရာအိမ်ကို တန်း

တန်းမတ်မတ်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဆရာကတော်က အလှပြင်ပြီး အိမ်ပေါက်ဝမှာ သူ့ကိုစောင့်ကြည့်နေတာ တွေ့ရတယ်။ သူတို့ချင်းလည်း ဆုံမိကြရော ဆံရှည်ကိုယ်တော်က ဆရာကတော်ကို မမရဲ့ဒါလင်ကြီးတော့ ဒီည ရှစ်နေရာလောက်လိုက်ပြီး ပြင်နေရဦးမှာမို့ အိမ်ပြန်လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မမနဲ့ကျွန်တော် ဒီတစ်ညလုံး အေးအေးဆေးဆေး ချစ်ဗျူဟာခင်းနိုင်ကြပြီပေါ့လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီနောက် တစ်ယောက်ခါးကို တစ်ယောက်ဖက်ပြီး အိမ်ခန်းထဲဝင်သွားကြလေရဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ အပြင်ဘက်ကချောင်းရတော့ နောက်ထပ် ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်သလဲဆိုတာ မသိနိုင်၊ မမြင်နိုင်တော့ပါဘူး။ သူတို့ကလည်း အိမ်ခန်းမီးကို ပိတ်လိုက်ကြတာကိုးခင်ဗျ”

ဝှတို၏စကားအဆုံး၌ ဦးအတ္တသည် ကျားတစ်ကောင်ပမာ ထိုင်ခုံပေါ်မှ ဝုန်းခနဲခနဲထလိုက်၏။

“ခွေးမသား ကြာကူရီနဲ့ နောက်မီးလင်းတဲ့ပျောက်မ၊ ငါ့အကြောင်းကောင်းကောင်းကြီး သိရစေမယ်ဟေ့။ နှစ်လောင်းပြိုင်သတ်ပစ်မယ်၊ သေကြပေတော့”

ဘယ်သူမျှ ဆွဲထားချိန်မရလိုက်ခင် သူသည် ရုံးခန်းထဲမှ ကံဆုန်ပေါက်ပြေးထွက်သွားလေ၏။ ဒေါသမီးတောက်လောင်နေ၍လားမသိ။ သူ့ခြေထောက်တွေက မြေကြီးနှင့် မထိသလောက်ပင် လျင်မြန်နေ၏။ သည်လိုနှင့် သူ့အိမ်သို့ မရောက်မီ နှစ်လမ်းကျော်ဖြစ်သော သန္တာလမ်းကိုအဖြတ်၌ မှောင်မည်းနေ

သဖြင့် မျက်လုံးများပြာခေ၍သွားထေ၏။ ဤလမ်းတွင် မီးပျက်နေ၍ လာပြင်သော ပါရန် စောစောတုန်းက သူ့ထံသို့ ခုနကဖြင့် အကြောင်းကြားခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် ထုံးစံကြေးရမည် မထင်သောကြောင့် သူတို့အဖွဲ့က လာမပြင်ခဲ့ကြ။ ထေတော့ မှောင်မှောင်မည်းမည်းတွင် သူသည် စမ်းတဝါးဝါးနှင့် လျှောက်သွားရလေပြီ။

“ဝုန်း”

“အောင်မယ်လေး သေပါပြီဗျ” နေ့ခင်းတုန်းက ဤလမ်းထဲ၌ မိလ္လာလမ်းကြောင်း ပိတ်ဆို့နေ၍ သစ်ဆိုင်ရာက လာရောက်ပြင်ဆင်သွားခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် လေမှုတ်စက်ရုံ ထေမှုတ်ရာလမ်းကြောင်း ကောင်းစွာမရှင်းသေးသဖြင့် စည်ပင်လှပသားများထာ မိလ္လာကန်အဖုံးကို မပိတ်သေးဘဲ အတိုင်း ဖွင့်ထားခဲ့ကြ၏။ လျှပ်စစ်မီးအလင်းရောင်မရှိ၍ မှောင်နေသောကြောင့် မမြင်မကန်း စမ်းတဝါးဝါးနှင့် လျှောက်လာရသူ ဦးအတ္တခမြာ ထိုတွင် ပေါက်မှတစ်ဆင့် မိလ္လာကန်ထဲသို့ လိမ့်ကျခဲ့ရ၏။ ခြေနှစ်ချောင်းစလုံး တွင်တွင် ကျိုးခဲ့ရ၏။ သို့အတွက် ဦးအတ္တတစ်ယောက် ကံဆိုးသည်ဟု ဆိုရမလား။ သို့မဟုတ် နှစ်လောင်းပြိုင်လူသတ်မှ မကျူးလွန် လိုက်ရတော့သဖြင့် ထောင့်တန်းကျမည့် အရေး ကြီးစင်ပေါ်တစ်ရပ်အရေးမှ ကင်းဝေးသွားသဖြင့် ထေကောင်းသွားသည်ဟု ဆိုရလေမည်လော။

မနုဿကျော်ဝင်း (အမျိုးသားစာပေ)

အယူတော်မင်္ဂလာ ဥယျာဉ်ထဲက

အမေ

ကျော်ငင်သွေး (သာယာရွှေပြည်ဟိန်း)

မိဘဆရာသမားကို ချစ်ရင်

ပိုင်းလော့ဆရာတော်အရှင်ဇေယျပဏ္ဍိတ

မိဘ ဆရာသမားကိုချစ်ရင် တစ်ခွန်းတည်းသော စကားနဲ့ နားထောင်ရတယ်။ ပြန်မပြောရဘူး။ နောက်မှ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြရတယ်။ ကိုယ့်ဘဝ တကယ်တိုးတက်ချင်ရင်၊ စီးပွားတိုးတက် ချင်ရင် မိဘဆရာသမားကို အင်မတန် ရိုသေရတယ်။ နဖူးနဲ့ ခြေထိပြီး ပူဇော်ကြ၊ မြတ်နိုးကြ၊ မော်ကြည့်ကြ၊ မိဘပြောချင်တာပြောပစေ၊ မိဘကို အမှန်ထားရမယ်။ တကယ်ချစ်ရတယ်နော်။

[အဆုံးအမများ စာအုပ်မှ]

ဤကမ္ဘာလောက၌ ချစ်စရာ အကောင်းဆုံးသူ သည် မည်သူဖြစ်ပါသနည်းဟု ရှာဖွေကြည့်မိလေ၏။ သေချာစွာ စေတနာရှိသောအခါ ချစ်စရာ အကောင်းဆုံးလူသားကို ထင်ရှားစွာ တွေ့ရလေ၏။ ကမ္ဘာ ပေါ်ရှိ လူသားအားလုံးကလည်း ထိုအဆိုကို လိုလား နှစ်သက်စွာ သဘောတူကြမည်ဟု ယုံကြည်မိပါ၏။

အမေအကြောင်း တွေးမိသောအခါ ဆရာ မောင်သာခို၊ ၏ အမေကျောင်းတွေ ကောင်းကြပါရဲ့လား ဆောင်းပါးလေးကို သတိရမိ၏။ ဆရာဆောင်းပါးတွင်- အခြေခံ တစ် နှစ် သုံး လေး ကလေးတွေကို သင်ပေးနိုင်တာ အမေပေါ့။ “ဝ” လုံးကလေး ဝိုင်းဝိုင်းရေး ဖို့ လေ့ကျင့်ပေးနိုင်တာ အမေပေါ့။ “စာ” ကို ပီပီသသ

ကြည်ကြည်မြဲမြဲ အသံထွက် ဖတ်ပြနိုင်တာ အမေပေါ့။ လူကြီးတွေကို ရိုရိုသေသေ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံ တတ်အောင် သင်ပေးတာ အမေပေါ့။ ခိုးဝှက် ဆိုးမိုက် တာ ဘယ်တော့မှ မကောင်းကြောင်း သင်ပေးတာ အမေပေါ့။

တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို သနားဖို့ ချစ်ဖို့၊ သစ်ပင် လေးတွေကို ရေလောင်းဖို့ ဂရုစိုက်ဖို့ သင်ပေးနိုင်တာ အမေပေါ့။ လှုပ်စစ်မီးကို မလိုအပ်ဘဲ ဖွင့်မထားဖို့ ရေပိုက်ခေါင်းကို အကြောင်းမဲ့ ဖွင့်မထားဖို့ သင်ပေးနိုင် တာအမေပေါ့။

မိုး ဘာကြောင့်ရွာ၊ ငလျင် ဘာကြောင့်လှုပ်၊ နေတွေ၊ ညတွေဘာကြောင့် ဖြစ်၊ ပြောပြပေးနိုင်တာ အမေပေါ့။ ရှေးသူရဲကောင်းတွေ အကြောင်းပြောရင်း နိုင်ငံချစ်စိတ်ဝင်အောင် သင်ပေးနိုင်တာ အမေပေါ့။ ကိုယ့်အမျိုးကိုယ်ကောက် ကိုယ့်ကစားစရာ ကိုယ်ပြန် သိမ်းဖို့ သင်ပေးနိုင်တာ အမေပေါ့ဟု ရေးခဲ့ဘူးလေ၏။

တစ်နေ့သော ညနေခင်းတွင် ဖြစ်လေ၏။ မိခင်သည် အယူတော်မင်္ဂလာ ဗေဒင်သင်တန်းခန်းမ အတွင်း ဗေဒင် သင်တန်းသူ သင်တန်းသားများအား စာသင်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် ကျွန်ုပ်အား ကုလားထိုင် တစ်လုံးကို ရွှေ့ခိုင်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိခင် ဖခင်တို့၏ ရှေ့သို့ရောက်တိုင်း (ချစ်၊ ကြောက်၊ ရိုသေ) စိတ်လွန်ကဲနေသည်ဖြစ်ရာ အမြဲလိုလို ကိုရိုကားယား ဖြစ်တတ်သည်။ သဘာဝ အတိုင်း ကုလားထိုင်ကို နေရာတကျ မထားမိသော ကြောင့်။

မိခင်သည် ကျွန်ုပ်၏ ကျောကုန်းကို အုန်းကနဲ နေအောင် နာနာထုလိုက်ရင်း...

“ငါ ငယ်ငယ်က ကျောင်းဆရာမလုပ်လာတာ ငါ့လက်က မြန်တယ်၊ ဒါလေးတောင် နေရာတကျ မထားတတ်ဘူးလား” ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိခင်၏ ထိုအပြုအမူကြောင့် လွန်ခဲ့ သော နှစ်ပေါင်း(၂၀)ခန့်က ဆုံးပါးသွားပြီဖြစ်သော အမေ ဒေါ်အေးရင်ကို သတိရခြင်းနှင့်အတူ အမေဆိုတာ “ဒါ” ကိုခေါ်တာဟု အတွေးနှင့်အတူ မိမိ၏ ငယ်စဉ်ကလေး ဘဝကို သတိရနေမိလေတာ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ငယ်စဉ် ကလေးဘဝက မိခင်ကို လွန်စွာ ကြောက်ကြရ၏။ မိခင်ရှေ့သို့ရောက်လျှင် ဆရာရှေ့သို့ ရောက်သည် တပည့်လေးများကဲ့သို့ လွန်စွာပျပ်ဝပ်ကျိုးနွံ ကြ၏။ မိခင်ကြီးပြောသော စကားကိုလည်း တစ်စုံတစ်ရာ ခွန်းတုန်ပြန်၍ ပြောလေ့မရှိ၊ မှား မှား မှန် မှန် ငြိမ်၍သာ နားထောင်နေကြရလေ၏။ ခွန်းတုန်ပြန်၍ ပြောမိလျှင် မိခင် သည် တွေ့ကာရာနှင့် ကောက်၍ ပေါက်တတ်၊ ရိုက်တတ်၊ ခေါင်းကို ထုတတ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် အမေ့ကို ကြောက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ သားသမီးအားလုံးသည် အမေ့ကို ကြောက် သည့် စိတ်နှင့်အတူ လွန်စွာမုလည်း ချစ်ကြလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အမေ ဖြစ်သောကြောင့်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

ယခုလည်း အမေ ဆရာမကြီးဒေါက်တာစောယုနွယ် သည် ကျွန်ုပ်၏ ကျောကုန်းကို အုန်းကနဲနေအောင် ထုလိုက် သည်ဖြစ်ရာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူများ၌ ရခဲလှသော မိခင်ရင်းကြီး၏ မေတ္တာကို တွေ့ရှိရသောကြောင့် စာသင် နေစဉ် တစ်နေ့တာလုံး အလိုအလျောက် ပြုံးရွှင်နေမိလေ တော့၏။

ဆူတတ်၊ ငေါက်တတ်၊ ရိုက်တတ်ပြီ။ သားသမီးများ အပေါ်တွင် တော်စေချင်၊ စိတ်စေချင်၊ ထူးချွန်အောင်မြင် စေချင်သော မိခင်တို့၏ မေတ္တာကို အထင်းသားကြီး မြင်နေ ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် မိခင်ကြီးအား အကြိမ်ကြိမ် ရိုခိုး ကန်တော့နေမိလေတော့၏။

မိခင်” အတတ်ပညာပေးမူများ၊ အသိပညာပေးမူ များ၊ ပဲပြင်ဆုံးမမူများသည် ကျွန်ုပ်အပါအဝင် ဗေဒင်

သင်တန်းတက်လာသူ အားလုံး ကြီး ငယ် မရွေး၊ ကျားမ မရွေး၊ ဆူ ကြုံ နိမ် မြင့် ဆင်းရဲ ချမ်းသာ မရွေး လူတိုင်း ကိုယ်စီအပေါ်တွင် မိခင်ရင်းကြီးကဲ့သို့ စေတနာ ထားနေသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဗေဒင် သင်တန်း တက်လာသူအားလုံးအတွက် ဒါလည်း ရခဲ့ခြင်း၊ နုလွှာ တရားတစ်ခုပါပဲဟု တွေးနေမိတော့၏။

*** ◆ ***

သံပုရာသီးကို “စား” နှင့် လှီးလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ “လျှာ” မှ ဖျန်းကနဲနေအောင် လျှာရည် ကလေးများထွက်လာတတ်၏။ ဤသည်ကိုပင် သွားရေယို သည်ဟု သုံးနှုန်းကြပါ၏။

မိခင်က အင်္ဂါပညာရပ်များကို သင်ကြားပေး နေရင်း နိုင်ငံကျော် ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာကြီးပန်းချီစိုးမိုးအား ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးများရမည်ဟု ဟောလိုက်ရာ မိခင်ဗေဒင် ဟောပေးပြီး မကြာမီ ကာလတွင် ဒါရိုက်တာကြီးသည် နိုင်ငံတော်မှ ချီးမြှင့်သော “အလင်္ကာကျော်စွာ” ဘွဲ့ကြီးကို ရခဲ့လေ၏။

ဤ ဗေဒင်ဟောကွက်ကို မိခင်က ကျွန်ုပ်တို့ ဗေဒင်သင်တန်းသားများကို ပြောပြသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် ငါလည်း “အမေ” လို ဗေဒင်ဟောတတ်ချင် လိုက်တာဟု သွားရေကျမိလေတော့၏။

မိခင် ပြောပြသည့် အံ့ဩစရာကောင်းလှသော ဗေဒင်ဟောကွက်ကလေးကိုလည်း သတိရမိ၏။ အဘ ဆရာကြီးဒေါက်တာမင်းသိင်္ခသည် သူ၏ အနံဆုံး တပည့် တစ်ယောက်အား . . .

ခွက်ကလေး တစ်လုံးကို မှောက်ပြထားပြီး အထဲမှာ ဘာရှိသလဲဟု ပြောခိုင်းသည်ဟု ဆိုလေ၏။ တပည့်ဖြစ် သူက ဗေဒင်တွက်ချက်ပြီး အထဲမှာ ရွှေရိုတယ်၊ ရွှေတောင်ရိုးရိုးရွှေမဟုတ် “ရွှေလက်စွပ်” ဟု ပြောလေ၏။

အဘမင်းသိင်္ခက မှောက်ထားသောခွက်ကို ထုန် လိုက်သောအခါ ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေတော့၏။

မိခင်သည် အဘမင်းသိင်္ခ တီတွင်ခဲ့သော “ဧကံသ” ဗေဒင်ပညာကို သင်ကြားနေခြင်းဖြစ်၏။ ခွက်အောက်က အုပ်ထားသော ပစ္စည်းကို မှန်အောင်ပြောနိုင်သော ဧကံသ ကဏ္ဍကလေးမှာ ဗုဒ္ဓဟူးအကောင်းကန် ဖြစ်ကြောင်း မိခင် က ပြောပြလေ၏။

ထို့ကြောင့် စိတ်ဝင်စားမှုလည်းနည်းခဲ့ပါ၏။ မိခင် ကြီးသင်ကြားပြသမှပင် ဧကံသပညာ၏ ခရီးရောက်ပုံကို သိရခြင်းနှင့်အတူ အထင်ကြီးလေးစားမိလေတော့၏။ မိခင်သည် ဧကံသပညာနှင့် အင်္ဂါပညာ ဆက်စပ်၍ ဟောရပုံများကိုလည်း ပြောပြသည်ဖြစ်ရာ အချို့ပေါ် သကာလောင်းဆိုသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အတတ် ပညာပေါင်းများစွာသည် တိုး၍တိုး၍ ပွားများလာလေ တော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ၂၀၁၅ ခုနှစ် မကုန်မီက အဘနှင့် အမေတို့ နေအိမ်တွင် ဖွင့်လှစ်သော အယူတော်မင်္ဂလာ ဗေဒင်သင်တန်းသို့ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့ရ၏။

မိခင် ဖခင်တို့နှင့် စတင်တွေ့ဆုံ သင်တန်းတက်ခွင့် ရသည်မှာ (၂၀၁၀) နှစ်ကဖြစ်သော်လည်း ထိုမိဘနှစ်ပါး နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသည်မှာ လွန်ခဲ့သော် အနှစ်(၂၀) ခန့်က ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစဉ်က “ရောင်ပြန်” မဂ္ဂဇင်းကို လစဉ်ဖတ်၏။ မာတိကာကို ကြည့်၍ အဘမင်းသိင်္ခ၏ စာကို ဦးစွာဖတ်၏။ ပြီးလျှင် အဘဆရာကြီးဦးမောင်မောင် မြင့်အေး၏ “မပြောမပြီး” ဟူသော စာတိုကလေးကို ရှာ၍ ဖတ်၏။ ထို့နောက် အမေ ဒေါက်တာစောယုနွယ်၏ ဆောင်းပါးများ၊ ဗေဒင်ဟောစာတမ်းများကို ဖတ်၏။

www.burmeseclassic.com

ပြီးမှသာ ကျန်သော စာများကို ဖတ်လေ့ရှိ၏။

အမေရေးခဲသော အဘမင်းသိခံနှင့် တရုတ်ပြည် သွား ခရီးသွားဆောင်းပါးနှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ ကိုလ်းကတ္တား တက္ကသိုလ်တွင် ဒေါက်တာဘွဲ့ယူစဉ်က ခရီးသွားအတွေ့ အကြုံ ဆောင်းပါးများ ဖတ်ခဲ့ရဘူးသည်ကို သတိရ၏။ အမေ နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်အတွက် ဗေဒင်ပညာ ပိုင်းဆိုင်ရာ ဗဟုသုတ ရစေသော ဆောင်းပါးမှာ . . .

မှတ်မှတ်ရရ မင်းသိခံ စာအုပ်တွင် အမေရေးသား သော "The Homged man" တားရောနှင့် ဆရာကြီးမင်းသိခံ ၏ နောက်ဆုံးအချိန်ဆောင်းပါးဖြစ်လေ၏။ ထိုဆောင်းပါး လေးသည် "တို" သလောက် အလွန်ခရီးရောက်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဗေဒင်ပညာတတ်ကျွမ်းနားလည်ပြီးသော ဆရာ များကိုမဆိုလို ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ "ပညာဝယ်" "ပညာငယ်" နေသူများအတွက်ကား လွန်စွာပညာရခဲသော ဆောင်းပါး လေးဖြစ်ပါ၏။

လူနာအတွက် အာယုဂ္ဂိုဟ်ကို ကြည့်ရသောအသိ မွေးနံတွင် ဇေယျရေ မည်သည့်ဂ္ဂိုဟ်ကပ်သလဲ ကြည့်ရ သော အသိ "အမည်" သည် "နိကိစ်ကြီး" နှင့် "ပြ" တွင်ရှိနေခြင်းဟူသောအသိ ကောဇာမဟာဘုတ်တွင် မွေးနံဇာတာ "မရဏ" နေရာရောက်နေခြင်းဟူသော အသိ စသည်ဖြင့် ဗေဒင်ပညာ နှင့်ပတ်သက်ပြီး အလွန် ပညာတိုးစေသော ဆောင်းပါးကလေးဖြစ်သောကြောင့်-

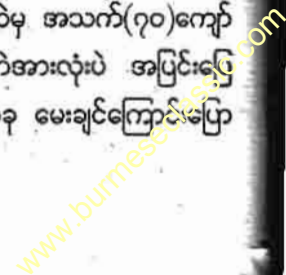
ကျွန်ုပ်သည် ထိုဆောင်းပါးကို ဖတ်မိပြီး မိခင်ကြီး အား အကြိမ်ကြိမ် ဦးခိုက်နေမိပါတော့၏။ ကျော်ဟိန်းက ပရိသတ်ကို မသိသော်လည်း ကျော်ဟိန်းကို ပရိသတ်က သိနေသည်ဆိုသကဲ့သို့ အဖေ ဦးမောင်မောင်မြင့်အေး နှင့် အမေတို့က ကျွန်ုပ်ကို မသိသော်လည်း ကျွန်ုပ်ကား လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ကတည်းက ဤမိဘနှစ်ပါး နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးဖြစ်လေတော့၏။

"ထမင်း" အကြောင်းပြောသောအခါ "ဟင်း" မပါဘဲ ပြောလိုမရသကဲ့သို့ မိခင်ကြီးအကြောင်းပြောသောအခါ ဖခင်ကြီးဦးမောင်မောင်မြင့်အေး အကြောင်းသည် အလို အလျောက်ပါလာလေတော့ရာ မိခင်သည် ထမင်းဖြစ်လျှင် ဖခင်သည် "ဟင်း" ဖြစ်နေသည်ဟု ပြောမိပါက . . .

မိခင်ကြီးမှ နင်က နင်အဘကျတော့ "ဟင်း" ငါ့ကို တော့ ထမင်းနဲ့နှိုင်းတယ်ပေါ့ဟု ပြော၍ ကျွန်ုပ် "ဦးခေါင်းကို ထုပေတော့မည်ဟု တွေးမိပါသေး၏။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ထမင်းစားတော့မည်ဆိုလျှင်တော့ ထမင်းရော ဟင်းပါ အရေးပါ အရာရောက်သည်ချည်းဖြစ်ပါတော့၏။

အမေသည် စာရေးဆရာမလည်းဖြစ်၊ ဒေါက်တာ ဘွဲ့ရ ဗေဒင်ဆရာမကြီးလည်းဖြစ်၊ ဗေဒင်နှင့်လက္ခဏာ ပညာရပ်များ သင်ကြားပေးသော သင်တန်းဆရာလည်း ဖြစ်လေ၏။ ဖခင်ကြီးမှာ ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းနှင့် ဘုန်းရောင် ဂျာနယ်၏ အယ်ဒီတာချုပ်လည်းဖြစ်၊ စာရေးဆရာလည်း ဟုတ်၊ ကျောက်တော်ကြီးဘုရား ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်လည်း လုပ်ရလေရာ ကားတစ်စီးနှင့် အလွန်အလုပ်များသည့် ကြားမှပင် ကျွန်ုပ်တို့ ဗေဒင်သင်တန်းသားများအား အင်း စမနှင့် လောကီဆိုင်ရာပညာရပ်များ၊ ဗေဒင်ဆရာတို့ လိုက်နာစောင့်ထိန်းအပ်သော ကျင့်ဝတ်၊ နည်းလမ်းများကို သင်ကြားပေးရှာလေ၏။

အမေ နှင့် အဘ ဦးမောင်မောင်မြင့်အေးတို့ အကြောင်းတွေးမိသောအခါ ခရီးသွားဟာသလေးတစ်ခုကို သတိရမိလေ၏။ တစ်နေ့သ၌ ခရီးသည်တင် အဝေးပြေး ကားကြီးတစ်စီးသည် လမ်းခရီးတွင် စက်ချိုယွင်းသော ကြောင့် ခေတ္တရပ်နားရ၍ ခရီးသည်အားလုံး သစ်ပင်ရိပ် တွင် ထိုင်နေကြစဉ် ခရီးသည်ထဲမှ အားလုံး သစ်ပင်ရိပ် တါင် ထိုင်နေကြစဉ် ခရီးသည်ထဲမှ အသက်(၇၀)ကျော် အရွယ်ဦးကြီးတစ်ယောက်က ကဲအားလုံးပဲ အပြင်းပြေ "ဖြေ ရအောင် မေးခွန်းလေးတစ်ခု မေးချင်ကြောင်းပြော

ရာ ခရီးသည် အားလုံးက ဖြေဆိုကြမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသောကြောင့် ဦးကြီးက လောကကြီးမှာ "အဖိုးမဖြတ်" နိုင်ဆုံးအရာဟာ ဘာများဖြစ်ပါသလဲဟု မေးလေ၏။

ငြိမ်၍နားထောင်နေသော ခရီးသည်အားလုံးထဲမှ အသက် ဆယ်နှစ်အရွယ်မိန်းကလေးတစ်ဦး ရှေ့ထွက် ထာပြီး သမီးသိပါတယ်ဟု ပြောသောကြောင့် . . .

ဦးကြီးက "ကဲ ဖြေကြည့်ပါဦး" ဟု ဆိုလေရာ မိန်းကလေးက "အဖိုး" မဖြတ်နိုင်တာ "အဖွား" ဖြစ်ပါတယ်ဟု ဖြေလိုက်ရာ ခရီးသည်အားလုံးမှာ တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် ပွဲကျခဲ့ကြရလေတော့၏။

ထိုခရီးသွား ဟာသလေးအား အဘကိုပြောပြလျှင် အဘသည် ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းကို ထုပေလိမ့်မည် ဟု တွေး၍ ပြုံးမိပါသေး၏။

အမေ ဆရာမကြီးဒေါက်တာစောယုနွယ်မှာ ၎င်း၏ နေအိမ်သို့ နေ့စဉ်မပြတ်ရောက်ရှိလှသော ပရိသတ်များ အား နဝင်းပညာနှင့် ခုနစ်ရက်သားသမီးကို ကယ်တင်ခြင်း၊ အမည်ပေး၍ ဇာတာဖွဲ့ခြင်းများကို စဉ်ဆက်မပြတ်ပြုလုပ် နေရသည့်ကြားမှ အဘမင်းသိခံ၏ ပညာအမွေဗေဒင် သင်တန်းကြီးကို တစ်လခွဲကြာတိုင်း သင်တန်းတစ်ခု (၁၀) ရက်ကျော်ကြား စဉ်ဆက်မပြတ် ပြုလုပ်ခဲ့ရာ သင်တန်း အပတ်စဉ်(၄၂)သို့ပင် ရောက်ခဲ့လေပြီ။

အမေသည် အယူတော်မင်္ဂလာဗေဒင်သင်တန်း ခန်းမထဲတွင် "က" ကြီးမှ "အ" အထိ အစအဆုံးစီစဉ် ဆောင်ရွက်ရ၏။ သင်တန်းတွင်လည်း အင်္ဂါဝိဇ္ဇာ၊ ဂဏန်း ဗေဒင်၊ ဧကံသနှင့် လက္ခဏာပညာရပ်များကို သင်ရသော ကြောင့် ဘာသာရပ်အများဆုံး သင်ပေးရသူဖြစ်၏။ အပင်ပန်းဆုံးလည်းဖြစ်၏။ သို့သော် ဗေဒင်ပညာရပ်များ ထို အမွေပေးရန် အစဉ်သဖြင့် စိတ်အားထက်သန် နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

မိခင်သည် သူ၏ အယူတော်မင်္ဂလာဥယျာဉ်အတွင်း ဗေဒင်ပညာမျိုးစေ့များကို စဉ်ဆက်မပြတ်ချပေးနေ၏။ အချို့ကား အညောင့်ပေါက်ခါစ၊ အချို့ကား အပင်ဖြစ်ခါစ၊ အချို့ကား အခက်အလက် အရွက်တိုနှင့်ဝေနေပြီ၊ အချို့ ကား အပွင့်ပွင့် အသီးသီးနေပြီဖြစ်ရာ ဆွတ်ယူစားသုံး၍ ရနေသော ဗေဒင်ပညာရှင်များအဖြစ် မွေးထုတ်ပေးလျက် ရှိလေ၏။

အမေသည် သူ၏ အယူတော်မင်္ဂလာဥယျာဉ် အတွင်း ဗေဒင်ပညာပျိုးပင်များကို စဉ်ဆက်မပြတ် ပျိုးထောင်နေဦးမည်ဖြစ်၏။ သူ၏ပညာ ဥယျာဉ်ကိုလည်း ထာဝရတည်တံ့ခိုင်မြဲအောင် စောင့်ရှောက်နေမည်ဖြစ်၏။ ဤကား မိခင်က ဆရာအရှင်ဆရာကြီးဒေါက်တာမင်းသိခံ အား ကျေးဇူးဆပ်နေခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။

လွန်ခဲ့သော ပြာသိုလ်ပြည့်နေ့ (အမေများနေ့)တွင် ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီးဦးဝင်ဝိုင်းက သူ၏ Face Book တွင် အောက်ပါစာစုလေးကို ဖော်ပြခဲ့လေ၏။

မိဘဆိုတာ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသ၍ သားသမီးတွေ
အတွက် လုံခြုံခွန်အားရှိစေပါတယ်။
'အမေ' သားတို့နဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေပေးပါ။
စိတ် ချမ်းသာ ကိုယ် ကျန်းမာနဲ့
သား သမီး မြေး မြစ် တွေနဲ့အတူ
မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားစစ်ကို သိမြင်နိုင်ပါစေ 'အမေ'

ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ချမ်းသာကြပါစေ . . .

ကျော်ငင်သွေး
(သာယာရွှေပြည်ဟိန်း)

ကျွန်တော်တို့ မြေးအဘိုး ဆရာညီညီ(အမေ့သား)

(၁)

ယနေ့လက်ရှိအချိန်အခါမှာ ကျွန်တော်လည်း ဆရာ တစ်ယောက်အဖြစ် အသက်မွေးရှင်သန်နေတာမို့ ဆရာ စာရင်းဝင် ဖြစ်ပါတယ်။

ဘာဆရာလဲလို့ဆိုရင်တော့ ဗေဒင်ဆရာ၊ ရိုးရာနတ် ပူဇော်ခြင်းဆိုင်ရာ ဆရာဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်အဘိုးကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၆၀ တစ်ဝိုက်ရဲ့ မော်လမြိုင်မြို့မှာ “ဘုရင်ရံဦးဘသွင်” ဆိုပြီး လူသိများကြပါ တယ်။ “မေဘူးမောင်” ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ ထမင်းဆိုင်ကလေးလည်း ဖွင့်ပြီးရောင်းချဖူးလို့ မေဘူးမောင်ဦးဘသွင်လို့လည်း သိကြ ပါတယ်။ ဘုရင်ရံဦးဘသွင်ဆိုတာကတော့ ရုပ်ရှင်ရုံမှာအလုပ် လုပ်၊ အသံတိတ်ရုပ်ရှင်တော် ရုပ်ရှင်ကားကြော်ငြာလှည့်တော့ ရုပ်ရှင်အကြောင်း အပြောကောင်းကောင်းနဲ့ ညွှန်းတတ်၊ ပြောတတ်တဲ့အတွက်ကြောင့်ပါ။

မော်လမြိုင်ဆိုပေမယ့် အဘိုးက မြင်းခြံမြို့နားထိုးကြီး

ဇာတိပါ။ မော်လမြိုင်မြို့မှာ ကျောင်းလေးထိုင်ရတဲ့ ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးနဲ့အတူ မော်လမြိုင်ကို ရောက်လာခဲ့ပါ တယ်။ ရုပ်ရှင်ရုံက ခမည်းခမက်ရုပ်ရှင်ရုံလို ဆိုနိုင်ပါတယ်။ အဘိုးဦးဘသွင်က ကျွန်တော်တို့အဖေ ဦးချစ်စိန်ရဲ့အဖေ ဖြစ်ပါတယ်။ အဖေဆိုတာလည်း အဲဒီရုပ်ရှင်ရုံမှာ စန္ဒရားတီး ခဲ့တဲ့ နောင်အခါ အစိုးရရုပ်ရှင်နဲ့ ပြဇာတ်အဖွဲ့ပြီးတော့ ယဉ် ကျေးမှုကဇာတ်ဌာနခွဲ ဂီတမှူး ကွယ်လွန်ဖြစ်ပါတယ်။

ကျေးဇူးရှင် မိခင်ကြီး ဒေါ်မြစန်း(မြစန်းပုဏ္ဏမီ) ဟာလည်း အဲဒီသူမွေးစားမိဘများရဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ သီချင်းဆိုခဲ့ တဲ့အဆိုတော်။ နောင်အခါ အစိုးရရုပ်ရှင်နဲ့ ပြဇာတ်အဖွဲ့ ပြီးတော့ ယဉ်ကျေးမှုကဇာတ်ဌာနရဲ့ ပထမတန်း ဇာတ်ဆောင် ပညာသည်။ မင်းသမီး ကွယ်လွန်ပါ။ ဆိုရရင် အနုပညာမျိုးရိုး အချင်းချင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ကို မွေးဖွားခဲ့တယ်ပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော့်အဘိုး ဦးဘသွင်ဟာ ဘုန်းကြီးစာတတ်ပါ တယ်။ အင်္ဂလိပ်စာလည်း အသင့်အတင့် တတ်ကျွမ်းပါ

တယ်။ ဂဏန်းသင်္ချာတတ်၊ ဗေဒင်ပညာတတ်ကျွမ်းပြီး လောကီနဲ့စပ်ပါတယ်။ တိုင်းရင်းဆေးဝါးလည်း ကိုယ်တိုင်ဖော် စပ်တတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့အဖေဟာ နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားတဲ့ အခါ သူ့ချွေးမဖြစ်သူက ဆက်လက်ပြီး လုပ်ကျွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တာမို့ အမေနဲ့ကျွန်တော်တို့မိသားစုနဲ့အတူ ရန်ကုန်ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရာမှာ ပါလာခဲ့ပါတယ်။

ရန်ကုန်မှာပဲ အဘိုးဟာ အသက်ခုနစ်ဆယ်အရွယ်မှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ ဆုံးပါးကွယ်လွန်ခဲ့ပုံက သိလျက်နှင့် ဝိပါတ်ကြမ္မာငင်ဆိုသလိုပဲလို့ ပြောနိုင်အောင် သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွားခဲ့လို့ပါပဲခင်ဗျာ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်က မူလတန်းကျောင်းသားကျောင်းနေစာအရွယ်ဖြစ်ပါတယ်။ အဘိုးရဲ့ နာရေးကိစ္စပြီးစီးလို့ တစ်နေ့ အိမ်ကိုရှင်းတဲ့အခါ အဘိုးရဲ့စာတစ်စောင်ကို မိသားစုတွေကြပါတယ်။ စာမှာရေးထားတာက သူ့ခံစားလာခဲ့ရတဲ့ လေရောဂါအကြောင်း၊ မိသားစုမှာ သူ့အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်တဲ့အခြေအနေနဲ့ သူ့ရဲ့ ကံကြမ္မာ၊ ကံဇာတာဟာ သုညအကြွင်း စန်းပြတ်၊ လက်လည်းပြတ်ခဲ့ပြီမို့ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ပယောဂမပါဘဲ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးပြုရတာဖြစ်ကြောင်းပါပဲ။ ဒီစာကြောင့်ပဲ အမှုဟာပိတ်သိမ်းသွားခဲ့ပါတယ်။

(၂)

အဘိုးပြီးတော့ မြေဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော်အကြောင်းကို ဆိုရရင်တော့ ဒီကနေ့ ဒီအသက်အရွယ်အထိ ကျွန်တော်ဟာ ကျေးဇူးရှင်အမေရဲ့စကားကို နားထောင်အမေညွှန်ခဲ့တဲ့ ဘဝလမ်းကြောင်းကိုပဲလျှောက်။ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ ခုနစ်ရက်သားသမီးများကို ကူညီနိုင်သလောက် ကူညီနိုင်ရတာကို ရောင့်ရဲနှစ်သက်လျက်ရှိပါတယ်။

အမေ့သားပီပီ အမေ့လိုပဲ ရုန်းကန်ရလျက်ရှိပါတယ်။ လှမချမ်းသာပေမယ့် စိတ်ချမ်းသာအောင် အမေ့လိုပဲ စိတ်ဓာတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ နေပါတယ်။ အမေခေါ်မြစန်းလည်း ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၂ ကျော် အသက် ၈၁ နှစ်မှာ ဘဝတစ်ပါးပြောင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်ပါတယ်။ အမေ့လို အနုပညာသည်တစ်ဦးဟာ မနောဟောတဲ့ ဆရာမကြီးတစ်ဦးအဖြစ်ကို ပြောင်းလဲ

သွားခဲ့တာကို ကြားသိရရင် ယုံနိုင်ကြပါ့မလား။ ဒါပေမယ့် တကယ့်ဖြစ်ရပ်ပါပဲ။

အမေ ကယ်တင်ကူညီခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေတွေ၊ ခုနစ်ရက်သားသမီးတွေ အခုထိ ရှိနေကြသေးတော့ အမေ့အကြောင်း အဲဒီဒေသ ရပ်ကွက်ကလူတွေ အသိပဲဖြစ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုမောင်နှမ လေးယောက်ထဲမှာတော့ အမေနဲ့အတူတူနေ အမေ့ဘဝလမ်းကြောင်းထဲမှာလည်း ကျွန်တော်က တွဲပါခဲ့ရသူဆိုတော့ အမေ့အကြောင်းကိုလည်း အလျဉ်းသင့်ရင် ကျွန်တော် တင်ပြပါဦးမယ်။

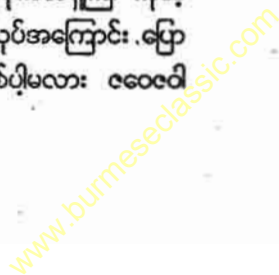
ကျွန်တော်ကတော့ အထွေးဆုံးသားဖြစ်ပြီး ပညာသင်တယ်ဆိုတာ ၁၀ တန်းကို လေးခါ ကျရှုံးပြီး ပညာရေးလမ်းကြောင်း ပြတ်သွားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် အမေ့ကိုလုပ်ကျွေးမယ်၊ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုပြီး လုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်တွေဟာလည်း မျိုးစုံပါပဲ။ မီးရထားနဲ့ မောင်းခိုကုန်လေး တစ်နိုင်ကူးတဲ့ဘဝ၊ အလုပ်ကြမ်းတွေလုပ်တဲ့ အထိပါ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ အမေက ကျွန်တော်ကိုခေါ်ပြီး ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီအလုပ်တွေကို လျှောက်မလုပ်ရတော့ဘဲ မနက်တစ်ကြိမ် ညတစ်ကြိမ် ဘုရားရှိခိုးပုတီးစိပ်၊ သမထအလုပ်ကိုပဲ အမေ့နဲ့အတူတူလုပ်ရတော့မယ်တဲ့။ သူ့အဘကိုမေးတဲ့အခါ ဒီအတိုင်းပဲ လမ်းညွှန်ပြောဆိုပါသတဲ့။

အမေ့ရဲ့ အဘဆိုတာ အဘဘိုးမင်းခေါင်ပါ။

သူတော်စင် အထက်ပုဂ္ဂိုလ် အဘဘိုးမင်းခေါင်နဲ့ အမေခေါ်မြစန်းဟာ လွန်ခဲ့ပြီးတဲ့ အတိတ်ဘဝ ဆယ်ဘဝမှာ သားအဖဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသတဲ့။ ဒီအကြောင်းများလည်း အလွန်မှဆန်းကြယ်လှပါတယ်။

အခုလိုပြောခံရတော့ လူငယ်ပီပီ စိတ်ထဲမှာ စဉ်းစားပါတယ်။ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ကိုင်ဘဲ ပုတီးစိပ်ရုံနဲ့ ထမင်းစားရမှာလား။ စားဝတ်နေရေး ဘယ်လိုနေမလဲ။ သားက အခုလို အလုပ်ခံလုပ်နေတာ မကြည့်ရက်လို့ အမေက ပြောတာများလေလား။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း သူတို့အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့ဖြစ်ကြ၊ တံချိုလည်း မိဘက ပိုက်ဆံရှိကြ၊ ကိုယ့်ကိုလည်း ကူညီဖူးကြသူတွေကြား အလုပ်အကြောင်း ပြောဆိုကြတော့ ဒီကိစ္စကို ပြောပြလို့ ဖြစ်ပါ့မလား ဇဝေဇေါ

ဝေဝေဝါးဝါးပါပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်တာ အမေ့ စကားများထောင်တဲ့ အမေ့ကိုချစ်တဲ့ အမေ့သားငယ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

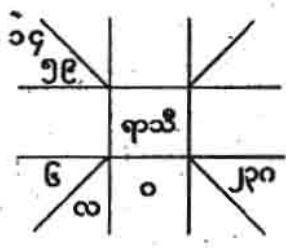
ဒီမှာတင် ကျွန်တော်တို့အဘိုး ဦးဘသွင်က လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ရက်ချုပ်ကို သတိရလိုက်မိပါတယ်။

ဗေဒင်ကို ယုံတဲ့လူရှိသလို မယုံတဲ့သူလည်း ရှိကြမှာပါ။ အဲဒါက မထူးဆန်းပါဘူး။ မိမိကိုယ်မိမိပဲ ပိုင်တာပါ။ လွတ်လပ်စွာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ် လုပ်ဆောင်နိုင်ကြလို့ပါ။ ဘုရားကိုယ်တိုင် ဟောကြားထားသလိုပါ။ ငါဟောကြားတဲ့ တရားမွေ့တွေကို နာကြားပါ။ လက်တွေ့စဉ်းစားပါ။ လုပ်ကြည့်ပါ။ ဟုတ်တယ် အကျိုးရှိတယ်ဆိုမှ ယုံကြည်လက်ခံပါလို့ ပြောထားပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်အဘိုးကတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဗေဒင်ပညာကို တတ်ပါတယ်။ ဟောကြားပေးခဲ့တာလည်း ရှိပါတယ်။ အခု သူ့ဗေဒင်ပညာတွက်ကိန်းအရ (၀) သူညီကြွင်းတယ်။ စန်းပြတ်၊ လက်ပြတ်တယ်။ ဒါ သူ့သေရမှာပဲ။ အဲဒီအဖြေကို သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့ဗေဒင် သူယုံကြည်ပြီး သေကြောင်း ကြံစည်လိုက်တာလို့ ယူဆရပါတယ်။

ဘယ်သူတွေ ယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင်နေပါစေ။ ကျွန်တော်အဘိုး သူ့ဗေဒင်သူယုံပြီး ကိစ္စပြတ်လုပ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဗေဒင်ဆရာ ကျွန်တော်အဘိုးကိုချစ်သလို သူ့ဗေဒင်လည်း ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်။ အဘိုးဗေဒင်ကို ကျွန်တော်ယုံရသည့် အကြောင်းရင်းခိုင်လုံစွာ ရှိပါတယ်။ အဘိုး ကျွန်တော်တို့မောင်နှမ လေးယောက်ကို ရက်ချုပ်လေးခု လုပ်ပေးထားပါတယ်။ အမေ့သိမ်းထားတာပါ။ ကျွန်တော် အမေ့ဆီကနေ မြင်ဖူးခဲ့ပါတယ်။ အရွယ်အစားက အနံ့(ဗျက်) နှစ်လက်မခွဲခန့်၊ အရှည်(အလျား) ခြောက်လက်မခန့် ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဝါးပြားကို လုပ်ထားတာပါ။ ဝါးအကြောပေါ်မှာ သံချောင်းနဲ့ခြစ်ပြီး မွေးသက္ကရာဇ်၊ လရက်၊ နာရီ၊ မွေးတော်၊ နာမည်ကအစ ရေးပေးထားပါတယ်။ အစ်မကြီးနဲ့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ယခုလို ဝါးပြားနဲ့ရေးပြီး ကျွန်တော်အတွက် ကိုတော့ ကျောက်သင်ပုန်းပြားကို သေသေချာချာ ဖြတ်တောက်ပြီး တောင်တွေကိုလည်း ချောပေးထားပြီး သူ့ကိုလည်း သံချောင်းနဲ့ခြစ်ပြီး ရေးပေးထားတာပါ။ အခုလိုပါ။

ရက်ချုပ်

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၁၆ ခု ဝါဆိုလပြည့် ကြာသပတေးနေ့ မွန်းတည့် ၁၂ နာရီတိတိ၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၇၁ ခု၊ မော်ဒန်သန်း၊ မော်လမြိုင်ဇာတိ။

၁၉၇၅/၇၆ ခုနှစ် ကျွန်တော်အသက် ၂၁/၂၂ နှစ် အရွယ်ကစပြီး ကျွန်တော် ပုတီးသမားဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ၅၆ လကြာလာတဲ့အခါ ကျွန်တော်အဘိုး ဗေဒင်ဆရာ(ဦးဘသွင်) လုပ်ထားပေးတဲ့ ကျွန်တော်ကျောက်သင်ပုန်းပြား ရက်ချုပ်မှာပါလာတဲ့ ရာသီစက်ဇာတာကိုကြည့်ရင်း ဗေဒင်ပညာလေ့လာချင်စိတ် ပေါက်လာပါတော့တယ်။ အဲဒီကနေစပြီး ရန်ကင်းမြို့ထဲကိုရောက်တိုင်း လမ်းဘေးချခင်း စာအုပ်ပုံရောင်းတာတွေတိုင်း လှန်လှော့ရှာဖွေပြီး စိတ်ပါတဲ့ဗေဒင်စာအုပ်တွေ ဝယ်ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။

ပထမဦးဆုံးဖတ်တဲ့စာအုပ်က မဟာဘုတ်ဗေဒင် (ဆုထူးပန်ဦးကျော်) ရေးတာပါ။ ကျွန်တော် မဟာဘုတ်အကြောင်း နားလည်တတ်ကျွမ်းသွားပါတယ်။ ဒုတိယစာအုပ်ဆန်းကျမ်း တတ်မြောက်ခဲ့ပါတယ်။ တတိယ သုံးတန်ပေါ်နီ စတုတ္ထ အင်္ဂလိပ် အဋ္ဌလင်(ခင်ကြီးပျော်) ပဉ္စမနောက်ဆုံးအုပ်ကတော့ ဆရာသိပ္ပံမင်းဆွေရေးတဲ့ ဇောတိသဒ္ဓပုဒ်ကျမ်းအတွဲ ၁၁၊ အတွဲ ၂ ၂ အုပ်တွဲဝယ်ပြီး ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ ၃/၄ လ ကျော်သွားတဲ့အခါ ကျွန်တော် ငြိမ်စက္ကဇာတာဖွဲ့ဖွဲ့နည်း တတ်မြောက်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော်မှာ လက်တွေ့ကျကျ နည်းစနစ်သင်ရိုက်သင်ပေးတဲ့ဆရာမရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ဇာတာဖွဲ့တတ်ပြီဆိုတော့ လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

ဇာတာဖွဲ့လျှင် လိုအပ်တဲ့ စာအုပ်များ ဝယ်ရပါတော့တယ်။ ဂြိုဟ်ဘုတ္တိုဖြစ်ရန် ဆရာခရစ္စနားမူတီးထုတ်ထားတဲ့ လောကရစ်သနစာအုပ်၊ ဆရာကာလစန်ထုတ်တဲ့ ကမ္ဘာ့လက်ကောက်ကိန်းစာအုပ်၊ နှစ်အလိုက် သံဒိဋ္ဌစာအုပ်များ လိုက်ဝယ်ပြီး ကျွန်တော်မွေးသက္ကရာဇ် အဘိုးရက်ချုပ်ပါတဲ့အတိုင်း

www.burmeseclassic.com

အချိန်၊ နာရီ၊ ဇာတိများနဲ့တကွ တွက်ချက်ပြီး ဇာတာဖွဲ့လိုက်ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့်ဇာတာ အောက်ပါအတိုင်း ထွက်လာပါတော့တယ်။

၁၄	၅၉		
	ရာသီ		
၆	၀	၂၃၀	
	၀		

၁၄	၅၉		
	ဘာဝ		
၆	၀	၂၃၀	
	န		

၆	၃	၅
	နဝင်း	၄၀
၂	၀	၁

တြိစက္ကဇာတာ

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖွဲ့လိုက်တဲ့ဇာတာကို ကြည့်လိုက်လျှင် အဘိုးရက်ချုပ်မှာပါလာတဲ့ ရာသီစက်ဇာတာနဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျနေ တူနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဇာတိသဒ္ဓဗုဒ္ဓကျမ်း အတွဲ-၂ စာအုပ်ကို လှန်လှောကြည့်ရပါတော့တယ်။ အတွဲ-၂ က ဗေဒင်ဟောနိုင်ဖို့အတွက် ဖလိစာအပိုင်းဖြစ်ပါတယ်။ အကြောင်းအကျိုး တွေးခေါ်ဆက်စပ် ဟောနိုင်ရန် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တွေ့ရပါပြီ။ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကန်ရာသီလင်၏ ၁၀ တန်အိမ် (ကမ္မဘာဝ)သည် အလုပ်နဲ့ဆိုင်တယ်။ ဘဝရပ်တည်မှုနဲ့ ဆိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ဇာတာ ရာသီစက် ၁၀ တန် (ကမ္မဘာဝ) အိမ် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ် ကိတ်ဂြိုဟ် လေးလုံး၊ ၁၃၅၉ တန်းစီပြီး ရှိနေကြပါတယ်။ ဂြိုဟ်များ ရပ်တည်ကြပါတယ်။

ရှင်းလင်းချက်

(၁)ဂဏန်း (တနင်္ဂနွေ) ဂြိုဟ်သည် ဂြိုဟ်ပရိယာယ်အရ အကြီးအကဲ၊ အလုပ်အကိုင်၊ အဖေ အုပ်ထိန်းသူ၊ မင်းအစိုးရ၊ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲ (သမ္မတ)တို့နဲ့ သက်ဆိုင်ပါတယ်။

(၄) ဂဏန်း(ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်)သည် သင်္ချာစာရင်းကိုင်ပညာ၊ ဗေဒင်ပညာ၊ အရောင်းအဝယ်(ကုန်သည်)၊ အသံနတ်ပူးအတတ်ပညာ၊ ဥပဒေပညာ၊ စာရေးကဗျာရေးတိုးနဲ့ ဆိုင်ပါတယ်။

(၅) ဂဏန်း (ကြာသပတေးဂြိုဟ်)သည် မင်းတိုင်ပင်အမတ်၊ ပညာရှိ၊ အတတ်ပညာအမျိုးမျိုး၊ နှုတ်မူပညာ၊ ဗေဒင်လက္ခဏာ အတတ်တို့ဖြစ်ပါတယ်။

အခုလောက်ဆိုရင် ဗေဒင်ပညာကို တတ်သိကြတဲ့ ဆရာများ၊ လေ့လာလိုက်စားကြသူများအနေနဲ့ ဇာတာခွင်အရ ဘဝကြောင်းကို သိနိုင်ကြပြီလို့ ယုံကြည်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်အဘိုး ဗေဒင်ဆရာက ကျွန်တော့်အတွက် ရက်ချုပ်မှာ ဇာတာလေးတစ်ခု ထည့်ပေးလိုက်ခြင်းက တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်တော် ဗေဒင်ဆရာ မှချစ်လားမှာပဲလို့ ထည့်ပေးလိုက်တာပါ။

အဘိုးဟာ သူ့ဘဝကို ဗေဒင်အလိုအရပဲ အဆုံးသတ်သွားခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်ဘဝအတွက်တော့ ဗေဒင်ပညာနဲ့ နိဒါန်းဖွင့်ပေးသွားခဲ့ပါတယ်။

ဒီကနေ့ဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ အသက် ၆၀ ကျော်ပါပြီ။ ဗေဒင်ပညာကို ယုံကြည်စွာနဲ့ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများနဲ့ ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့ကို ကျေးဇူးရှင်ကြီးများက လမ်းညွှန်ချမှတ်ပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း ကူညီသမူပြုပေးနေပါတယ်။ အဘတို့ အမေတို့က သာသနာပြုကြတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကလည်းပဲ ဘဝရဲ့ ဒုက္ခ၊ သုခတွေကြားထဲကပဲ လောကဓံအတိုင်းပဲ ဘဝကံစေရာမှာ ပါဝင်သူ သားတစ်ယောက်၊ မြေးတစ်ဦးဆိုပါတော့။

ကျွန်တော်တို့ မြေးအဘိုးဆိုတာ အဘိုးကနိဂုံး မြေးက နိဒါန်းလိုလည်း ဆိုနိုင်မယ်ထင်ပါရဲ့။

ဆရာညီညီ (အေးမုသား)

ဆရာကြီး အရဟံ ဆရာအောင်

(အကြားအမြင် ဂမ္ဘီရပညာပါရမီရှင်) (ဝါတွင်းဝါပ တနင်္လာနေ့တိုင်းပိတ်သည်)

မော်လမြိုင်(ခေါင်းဆေးကျွန်း)၊ ပဲခူး(ဒေးစွန်းပါ)၊ သန်လျင်(ကျောက်တန်း) ဘုရားတည်း၊ စာမေးပွဲ၊ ကျန်းမာရေး၊ အချစ်ရေး၊ ထူးချွန်ထက်မြက်မည့် ကလေးနာမည်ပေးခြင်း၊ ဆိုင်၊ ကုမ္ပဏီနှင့် လုပ်ငန်းအမည်ရွေးချယ်ခြင်း၊ ထူးခြားအောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ နိုင်ငံခြားကိစ္စ၊ သင်္ဘောသားများ လိုင်းကောင်း၊ လစာကောင်းပြီး အမြန်ထွက်ခွာရန်၊ အမှုအခင်းများ၊ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ၊ ကားရောင်း၊ သားသမီးများ လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး မိဘစိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရန် ကူညီခြင်း၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ အထူးဆောင်ရွက်သည်(မူလအိမ်ထောင်ရှင်ဘက်မှသာ)၊ ထိနှင့် ကံစမ်းလုပ်ငန်းများအတွက် လမ်းညွှန်သည်။ ဓာတ်ရိုက်၊ ဓာတ်ဆင် အာမခံဖြင့် ဆောင်ရွက်သည်။

ဆိုင်အမှတ်(၈)၊ ဆူးလေဘုရားအဝိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း/၀၉-၅၁-၁၂၁၄၆၊ ၀၉-၇၃၁-၅၃၁၈၈
နံနက် (၈:၃၀) နာရီ မှ နေ့လယ် (၁၂:၃၀) နာရီ။
အိမ်အမှတ်(၁၇)၊ အောင်နီလာလမ်း၊ အောင်မင်္ဂလာရပ်ကွက်၊ သန်လျင်မြို့။ ဖုန်း/၀၅၆-၂၁၆၀၉(အိမ်)
ညနေ (၄:၀၀) နာရီ နောက်ပိုင်း

လိုင်စင်အမှတ် - ၁/၂၀၁၅ တာထလ(၂၇၄၆)

အောင်ဂီဇ္ဇာမိုရီဆေးတိုက်

- ကျားအားနည်း၊ သေ/ညှိုး၊ တစ်ခဏပြီးသွားခြင်း၊ အားမထိန်းနိုင်၊ ယန်းလန်းပြီး ရုတ်တရက် ညှိုးနွမ်းခြင်း၊ အကြောများ ရုန်းကန်မှုနည်း၊ ရာနှုန်းပြည့် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်းများအတွက် အောင်ဂီဇ္ဇာမိုရီမှ ကုသရင်း ထုတ်လုပ်ထားသည့် အကြောအားဖြည့် စားဆေး၊ လိမ်းဆေး၊ ဆေးမျိုးစုံ (TMR 011176), (1114), (TMR 011177), (1114)
- လိပ်ခေါင်းတွင်း/ပြင်၊ စအိုဝပုသီးထွက်၊ ဝမ်းသွားအားမရ သွေးပါ၊ စအိုဝယောင်ရမ်းနာကျင်ခြင်း၊ လိပ်ခေါင်းအပူ တပြည်းပြည်း ကြီးလာခြင်း၊ အရိအခွဲကျခြင်းတို့ကို အထူးကုသ ဆေးများဖြင့် အမြစ်ပြတ် ကုသပေးနေပါပြီ။ (1208 y 7427942)
- ခရုသင်း၊ သမင်ဖြူ၊ နင်းခူစို/ခြောက်၊ ကာလသားရောဂါများ ကုသပေးနေပါပြီ။ အထူးကုဆေးများလည်း ရရှိနိုင်ပါသည်။ (0813 y 10568) သွေးသန့်ဆေး၊ သွေးညှိဆေး၊ မီးယပ်၊ ထိခံ့ပုံ၊ ယားယံ/ဖုန်ခွဲထခြင်း၊ အပူငြိမ်းဆေး၊ အဆီကျပ်စမ်းပျော့ သွေးသန့်ဆေးများလည်း ရရှိသည်။

- ❖ ဆေးခန်း - အမှတ်(၃၁၄) ရွှေဘုံသာအလယ်လမ်း၊ KBZ ဘဏ်ဘေး (၀၁-၃၈၇၀၉၇)၊ (၀၉-၃၁၉၂၁၁၃၅)
- ❖ ပင်ရင်းပြန်ချိရေး - အမှတ်(၈၆) (၉၄)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ (၀၉-၅၀၁၆၃၇၂၊ ၀၉-၅၀၁၃၃၇၉)
- ❖ ပင်မပြန်ချိရေး - ကိုဝင်းမြင့်+မဘော်(ကမ်းနားလမ်း)၊ (၁၅)လမ်းထောင့်၊ ကိုလှစိုး(သိမ်ကြီးဈေး)၊ လှထုမေတ္တာ(သိမ်ကြီးဈေး)၊ သီဟ(သန်လျင်မြို့မဈေးအနီး)၊ အောင်ရတနာ(၂၇*၈၃)လမ်းထိပ်၊ ကောင်းသန့်(၂၆၄/၂၈) (၇၂*၈၃ လမ်းထိပ်)၊ မတူး-မစူး(၂၀*၂၅) မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်(၂၆) (၈၈*၈၉) ဗဒ္ဒလ(ဈေးချို)၊ အာရောဂျီ(သိမ်ကြီးဈေး)၊ အာရောဂျီ ၄(၄)၊ နေပြည်တော်မြို့မဈေးပွဲကတော်မင်္ဂလာရပ်(ပျဉ်းမနား)၊ ကိုတူး(မကွေးတိုင်းဆေးရုံကြီးနောက်ဘက်)တို့တွင် ရရှိနိုင်ပါသည်။

တရုတ်ရှေးထုံးစဉ်လာ

တူဇမ္ဗေပျား

သုတေသီမြင့်ထွန်း

ရာဇဝင်သမိုင်း သက်တမ်းရှည် ဩစဒေသာ တရုတ်လူမျိုးသည် ရှေးနှစ် ဝေါင်း ၄၀၀၀ ကျော်ကာလမှစ၍ ယဉ် ထောင့်ထွန်းကားခဲ့သည်ဆို၏။ တရုတ် လူမျိုးများသည် လွန်လေခဲ့သော နှစ် ဝေါင်း ၃၀၀၀ကျော် ကာလမှစ၍ စား သောက်မှုရေးရာတွင် "တူ"ကို အသုံး ပြုခဲ့သည် ဆိုသည်။

တရုတ်လူမျိုးတို့ ထမင်းဟင်းစား သောက်သောအခါ လက်ဖြင့်မနှိုက်စား သဲ "တူ"ဖြင့် ညှပ်ယူ၍ စားသောက် လေ့ရှိသည်။ ယင်းသို့ စားသောက်ဖွယ် တို့ကို တူဖြင့်ညှပ်ယူစားသောက်သည့် အကြောင်းမှာ လက်တွင် မသန်ရှင်း သော ဖန်သံများကပ်နေတတ်ပြီး လက် သည်းကြားတွင်ဝင်နေသည့် ချေးများ ထား အဆိပ်ဖြစ်မည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တရုတ်လူမျိုးတို့သည် စား သောက်ဖွယ်တို့ကို "တူ"ဖြင့် ညှပ်ယူစား သုံးသည့် လေ့ထုံးစံသည် စားသောက် မှုဆိုင်ရာ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုများ ဖြစ်လာ ခဲ့၏။

သုံးဆောင်သော တူအမျိုးမျိုး

(၁) ဝါးဖြင့်ပြုလုပ်သော တူ

- (၂) သစ်သားဖြင့်ပြုလုပ်သော တူ
- (၃) သစ်စေးသရိုး ကိုင်ထား သော (ယွန်းထည်)တူ
- (၄) ကျောက်စိမ်းကျောက်သား ဖြင့် ပြုလုပ်သော တူ
- (၅) ကြွေထည်ဖြင့်ပြုလုပ်သော တူ
- (၆) ကြွေကြေး (ကြွေသားတွင် ကြေးနန်းသွင်း၍ ပန်းပွင့်ပန်း နွယ်သဏ္ဍာန် ဖော်ထား သော) တူ
- (၇) ဆင်စွယ်ဖြင့် ပြုလုပ်သော တူ

ဟူ၍ အမျိုးမျိုးအစားစား ရှိခဲ့ သည်။ ခေတ်ကာလအလျောက် အချို့ သော "တူ"အမျိုးအစားများသည် မျက် မှောက်ခေတ်ကာလတိုင် ရှိနေသေး သော်လည်း အချို့သော တူအမျိုး အစားများမှာ ပျောက်ကွယ်ခဲ့လေပြီ။

တူသုံးဆောင်သော လူ့အလွှာ

ရှေးခေတ်က တရုတ်ပြည်တွင် တူသုံးဆောင်သော လူ့အလွှာကို ခွဲခြား ထားရှိသည်။ သုံးဆောင်သော တူအမျိုး

အစားကို ကြည့်ရုံဖြင့်ရုံဖြင့် လူတန်း စားကို ခွဲခြားသတ်မှတ်နိုင်၏။

ဝါး သစ်သား၊ ယွန်းထည် တူ ဝါးဖြင့်ပြုလုပ်သောတူ၊ သစ်သား ဖြင့်ပြုလုပ်သောတူ၊ ယွန်းထည်ဖြင့်ပြု လုပ်သောတူတို့ကို သာမန်ပြည်သူနှင့် လူလတ်တန်းစားများ အသုံးပြုခွင့်ရှိ သည်။ အချို့သော ယွန်းထည်ဖြင့် ပြု လုပ်ထားရှိသော တူများ၏ လက်ကိုင် နေရာများတွင် ပန်းနွယ်ပန်းခက်နှင့် အကောင်ဗလောင်များ ရေးသားသရုပ် ဖော်ထားသည်မှာ ကိုင်ရက်စရာမရှိ အောင်ကို လက်မူပညာမြောက်လှ သည်။

ကျောက်စိမ်းသားဖြင့် ပြုလုပ်သော တူ

ကျောက်စိမ်းကျောက်သားဖြင့် ပြုလုပ်သောတူသည် အလွန်ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသော တရုတ်သူဌေးကြီး သူ ကြွယ်ကြီးများသာ ကျောက်စိမ်းသား ပန်းကန်တွင် ထမင်းထည့်ကာ သုံး ဆောင်လေ့ရှိသည်။ ကျောက်စိမ်း ကျောက်သားတူ၏ လက်ကိုင်အရင်း

တွင် ပီပြင်သော ခြင်္သေ့ရုပ်ငယ်လေးများ ထုထွင်းထားလေ့ရှိ၏။

များဖြင့် တူတင်သောခုံလေးများကို ပြုလုပ်ထားရှိသည်။

လေ့ကျင့်ထားရှိ၏။

တရုတ် သာမန်ပြည်သူတို့သည် တူကိုကိုင်တွယ်၍ ဟင်းလျာကို ညှပ်ယူပြီး ပါးစပ်အတွင်းသို့သွင်းကာ သုံးဆောင်သည်။ တရုတ်တော်ဝင်မိသားစုက ဤသို့ မသုံးဆောင်ပါ။ တူကိုင်တွယ်ထားသောလက်၏ လက်ဖခိုကိုမှောက်၊ လက်ဝါးကိုလှန်ပြီး ဖြည်းဖြည်းစွာဖြင့် ဟင်းလျာအသားဖတ်၊ ဟင်းရွက်ဖတ်ကို ညှပ်ယူသည်။ ပြီးလျှင် တူကိုင်ထားသောလက်ကို ပြန်လှန်ပြီး ဖြည်းဖြည်းစွာဖြင့် ပါးစပ်အတွင်းသို့သွင်း၍ သုံးဆောင်လေ့ရှိ၏။

ဆင်စွယ်ဖြင့်ပြုလုပ်သောတူ

ဆင်စွယ်ဖြင့်ပြုလုပ်သော တူသည် တရုတ်မင်းမျိုး မင်းနွယ်တော်ဝင် မိသားစုသာ သုံးဆောင်ခွင့်ရှိသည်။ ဆင်စွယ်ဖြင့်ပြုလုပ်သောတူသည် အဆိပ်ခတ်ထားသည့် ဟင်းလျာခွက်ထဲသို့ ထိုးနှိုက်လိုက်လျှင် ဟင်းလျာဖြင့်ထိသော တူ၏ထိပ်ဖျားသည် အဖြူရောင်မှ မည်းနက်သွားသည်ဟု အဆိုရှိ၏။ တူ၏ လက်ကိုင်အရင်းပိုင်း နေရာတွင် ပန်းနွယ်ပန်းခက်များနှင့်အတူ လက်ငါးချောင်းပါရှိသော တရုတ်နဂါးရုပ် ထွင်းထုထားရှိသည်မှာ လက်မှအနုပညာမြောက်လှ၏။

သုံးဆောင်သောတူကို ကိုင်တွယ်ပုံ

အချို့သောလူများက သုံးဆောင်သည့်တူကို ကိုင်တွယ်၍သုံးဆောင်ရသည်မှာ လွယ်ကူသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ မြစ်သလိုကိုင်တွယ်လျှင် လွယ်ကူ၏။

သို့သော် သုံးဆောင်သောတူကို ကိုင်တွယ်၍ အစားအသောက် ထမင်း (အထူးသဖြင့် ဟင်းလျာ)များကို သုံးဆောင်သည့်နေရာတွင် စည်းစနစ်ရှိသည်။ သာမန်ပြည်သူတို့သည် တူချောင်းနှစ်ချောင်းကို လက်မ၊ လက်ညှိုး၊ လက်ခလယ်စသည် လက်သုံးချောင်းဖြင့် ထိန်းကိုင်ပြီး မိမိညှပ်လိုသော အသားဖတ် ဟင်းလျာဖတ်များကို ညှပ်ယူစားသောက်ကြသည့် သဘောမှာ ပန်းကန်ပြားပေါ်ရှိ စားသောက်ဖွယ်တို့ကို ကျီးကန်းတစ်ကောင် ယူငင်စားသောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

ကျွမ်းကျင်ပုံ

ရှေးတရုတ် အဘိုးကြီးများသည် တူကိုင်တွယ်ပုံ အလွန်ကိုကျွမ်းကျင်သည်။ မြေပုံကို အခွံ့ခွံ့၍ ဆီဖြင့်ကြော်လှော်ထားပြီး ပန်းကန်ပြားပတ်လက်ပေါ်တွင်တင်ထားသည်။ မြေပုံများမှာ အချို့က အလုံးမပျက်၊ အချို့က ထက်ခြမ်းကွဲနေသည်။ ဆီများဖြင့် ပိုရွံ့နေသော မြေပုံကြော်ကို ဝါးတူနှစ်ချောင်းဖြင့် တစ်ခုချင်းကောက်ယူစားသုံးနိုင်၏။

တူတင်သောခုံ

တရုတ်ရိုးရာ စားသုံးမှုဆိုင်ရာ "တူ" နှင့်အတူ မပါမဖြစ်သော တွဲဖက်ပစ္စည်းမှာ တူကိုတင်ရန်ခုံပင်ဖြစ်၏။ ဤသည်ပင်လျှင် တရုတ်လူမျိုးတို့၏ စားသောက်မှုဆိုင်ရာ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုဖြစ်သည်။ သုံးဆောင်သောတူကို တင်ထားရန်ခုံမှာ လက်ညှိုးအရွယ် အရှည်ခန့်ရှိသော တရုတ်သူငယ်တော်အရုပ်၊ တရုတ်ခြုံခြင်္သေ့ရုပ်၊ တရုတ်နဂါးရုပ်၊ တရုတ်ကလေးပုခက်သဏ္ဍာန် ပုံစံတူသည့် အမျိုးပေါင်း ၁၀ မျိုးခန့် ကွဲပြားခြားနားစွာရှိသည်။ အဆင့်အတန်းအလိုက် စဉ်ထည့်၊ ကြောထည့်၊ ဆင်စွယ်၊ နဂါးရုပ်၊ ခရုကမာပစ္စည်း

တရုတ်မင်းဆွေမင်းမျိုး တော်ဝင်သည့် မိသားစု တူကိုင်တွယ်၍စားသောက်ပုံက ဤသို့မဟုတ်။ သုံးဆောင်သောတူကို လက်မ၊ လက်ညှိုး၊ လက်သူကြွယ် လက်သုံးချောင်းဖြင့် တူကိုကိုင်တွယ်သည်။ အလေ့အကျင့်မရှိသူများအဖို့ ဤသို့ တူကိုကိုင်တွယ်၍ ညှပ်ယူသုံးဆောင်ရသည်မှာ လွန်စွာခက်ခဲသည်။ သို့သော် ဤတော်ဝင်မိသားစုမှကလေးများသည် ငယ်စဉ်တဝက်တည်းက တူကိုင်တွယ်သုံးဆောင်တတ်အောင်

ဘဲဥကိုပြုတ်ပြီး ပန်းကန်ပြားပေါ်တွင်ထင်ထားသည်။ ထိုဘဲဥပြုတ်ကို တူနှစ်ချောင်းဖြင့် ဟန်ချက်ညီညီ တစ်ချက်တည်းကောက်ယူ၍ ညှပ်ကိုင်သည်။ ဘဲဥပြုတ်သည် တူနှစ်ချောင်းထိပ်ဖျားတွင် ပါရှိသည်။ ဘဲဥပြုတ်ကို တူနှစ်ချောင်းဖြင့်ညှပ်ကာ ထောင်ပြသည်။ လှုပ်ပြသည်။ ဘဲဥပြုတ်ကား တူနှစ်ချောင်း ညှပ်ထားသည့်ကြောထည့် ပြုတ်၍မက။ ဘဲဥကို လက်ဖြင့် တစ်

ချစ်မှုမကိုင်ဘဲ တူနစ်ချောင်းဖြင့် ရိုက်
ခွဲကာ အတွင်းမှ အကာနှင့် အနှစ်ကို
တူဖြင့်ယူစားပြန်၏။

ကဏန်းပြတ်၍ အပေါ်ခွဲကြီးကို
ခွဲကာ ကဏန်းတစ်ကောင်ကို စားဖြင့်
ထေးခြင်းခွဲ၍ ပန်းကန်ပြားပေါ်တွင် တင်
ထားသည်။ ကဏန်းကို အကန်အကန်
တွင်ရှိနေသော ပြတ်ထားသည့်ကဏန်း
၏အသားကို တူနစ်ချောင်းဖြင့် ကလော်
ထုတ်ကာ စားသုံးသည်မှာ ကဏန်း
တွင် ပြုတ်ထားသည့်အသား လုံးဝ
ကျန်တော့ဘဲ အရိုးနှင့်အခွံသာ ကျန်
သည်အထိဖြစ်၏။

ဝက်သားနှင့် ကြံမဆိုင် (သို့မ
ဟုတ်) ၁၂ မျိုးဟင်းချို ပန်းကန်တွင်
ကြွေခွန်းတပ်ထားသည်ကို လက်ဖြင့်ယူ
ထိုင်၍ မသောက်ဘဲ တူ(၂)ချောင်း၏
အလယ်နေရာမှ ကြွေခွန်း၏ လက်ကိုင်
နီကို ညှပ်ယူကာ မဖိတ်မစဉ်သောက်
ယူနိုင်၏။ ဆိုလိုသည်မှာ တူနစ်ချောင်း
ထို ကလေးဘဝကတည်းက ကိုင်တွယ်
အသုံးပြုခဲ့၍ ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် တူ
နစ်ချောင်းကို လက်ငါးချောင်းဖြင့် ကိုင်
တွယ်၍ အသုံးပြုသကဲ့သို့ အသုံးပြုနိုင်
ကြောင်းကို ပြဆိုထားခြင်းဖြစ်၏။

တူဖြင့် အမှတ်သင်္ကေတပြပုံ

တရုတ်လူမျိုးတို့သည် အသင်း၊
အဖွဲ့အစည်းနှင့် နေလေ့ရှိသည်။ တရုတ်
သူနီ ၁၀၀ ရှိလျှင် အသင်းအဖွဲ့
အစည်းကား ၅၀ ခန့် ရှိနေတတ်သည်။
သူနီအတွက်ကြောင့် တရုတ်လူမှုရေးနယ်
ပယ်တွင် အသင်းအဖွဲ့အစည်းက မရှိ
ချင်အဖြစ်ပါ။

ကြာတိုင်ခေါ် တရုတ်အရက်ပါ
သော စားသောက်ပိုင်း(ဟင်းလျာစား
သောက်ဖွယ်များ)တွင် စားပွဲတစ်ပွဲလျှင်
၁၀ ယောက် အချို့ ၁၂ ယောက် စား
လေ့ရှိသည်။ ဤကြာတို တရုတ်စား
သောက်ပိုင်းများသည် တရုတ်မင်္ဂလာ
ဆောင်တွင်လည်းကောင်း၊ အသင်းအဖွဲ့
အစည်း နှစ်ပတ်လည်နေ့ရက်များတွင်
လည်းကောင်း ပြုလုပ်ကျင်းပလေ့ရှိ
သည်။ ထိုတရုတ်ကြာတို စားသောက်
ဆိုင်များကား လူအမျိုးမျိုး အသင်းအဖွဲ့
အစည်းအသီးသီးမှ ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီး
လာရောက်ဆုံစည်းလေ့ရှိ၏။

ထိုအခါမျိုးတွင် မိမိတို့အသင်း
အဖွဲ့အစည်းက လူအများသာ သီးသန့်
သိရှိနိုင်ရန် စားသောက်စားပွဲပေါ်က တူ
များဖြင့် လျှို့ဝှက်ပြီး အမှတ်သင်္ကေတ
ပြုပြီး ပြသည်လည်းရှိသည်။ ဥပမာ
စားပွဲခုံပေါ်တွင် မစားသောက်မီ ပန်းကန်
လုံးများကို မှောက်တင်ထားပြီး နံဘေး
တွင် တူနစ်ချောင်း ညီညီညာညာချ
ထားသည်။ အကယ်၍ တူတစ်စုံသည်
ပြောင်းပြန်ချထားသည်ရှိသော် ဤ
စားပွဲခုံတွင် ရန်သူရှိနေသည်ဟူ၍ ပြ
ဆိုနေသည့် သင်္ကေတဖြစ်၏။ အကယ်
၍ ပန်းကန်လုံးနံဘေးတွင် တူတစ်စုံ
သည် ပန်းကန်လုံးရှေ့တွင် ကန်လန်
ထားရှိသော် ဤစားပွဲခုံတွင် ခိုက်ရန်
ဖြစ်မည်ကို ကြိုတင်၍ လျှို့ဝှက်
သင်္ကေတ ပြဆိုထားခြင်းဖြစ်၏။

ဤသို့သော တရုတ်ကြာတို စား
သောက်ပိုင်းများတွင် သုံးဆောင်သော
တူနှင့်ပတ်သက်ပြီး လျှို့ဝှက်သင်္ကေတ
အမှတ်အသားများစွာကို သိရှိထား

သော်လည်း အကြောင်းကြောင်းကြောင့်
အလျဉ်းမသင့်သေး၍ ဤနေရာတွင်
ချန်လှုပ်ထားခဲ့ပါ၏။

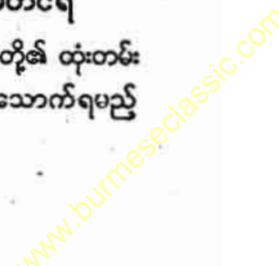
စားသုံးသည့် ယဉ်ကျေးမှု

လူမျိုးတိုင်းတွင် စားသောက်မှု
ဆိုင်ရာတွင် ဆောင်ရန်ရှောင်ရန် ယဉ်
ကျေးမှုလေ့ထုံးစံများရှိသည်။ တရုတ်
လူမျိုးတို့သည် ထမင်းသုံးဆောင်သည့်
အခါတွင်ဖြစ်စေ၊ ဟင်းရည်ချိုများကို
သောက်သုံးသည့်အခါတွင်ဖြစ်စေ နှုတ်
မှ အသံမမြည်ရ ပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး သုံး
ဆောင်ရ၏။ မိမိပါးစပ်ထဲတွင် အစား
အသောက်များကိုဝါးနေရင်း စကား
မပြောရ။ ပါးစပ်တွင်းမှာရှိသော အစား
အသောက်များကို ကြေညက်အောင်ဝါး
၍ မျိုချပြီးမှသာ စကားပြောလိုက
ပြောနိုင်သည်။ ဤကား ယဉ်ကျေးမှု
ဖြစ်သည်။

အရည်များကို သောက်သုံးသော
အခါတွင်လည်း ပါးစပ်ကို လူအများ
မမြင်နိုင်အောင် လက်တစ်ဖက်နှင့် ကာ
ဆီးထားပြီးမှ သုံးဆောင်ရသည်။
စားသောက်ဖွယ်တို့ကို သုံးဆောင်ပြီး၍
သွားကြားထိုးတံကို ထိုးသောအခါတွင်
လည်း ထိုနည်းအတိုင်း လူအများမမြင်
နိုင်အောင် လက်တစ်ဖက်နှင့် ကာဆီး
ထားပြီးမှ သွားကြားထိုးတံကို ထိုးရ၏။

ထမင်းပန်းကန်၊ ဟင်းပန်းကန်
ပေါ်တွင် တူမတင်ရ

ရှေးတရုတ်လူမျိုးတို့၏ ထုံးတမ်း
စဉ်လာအရ မိမိစားသောက်ရမည့်

ထမင်းပန်းကန်၊ ဟင်းပန်းကန်ပေါ်တွင် တူနှစ်ချောင်းကို တင်မထားရပါ။

အချို့ မသိ၍ ရန်ကုန်မြို့ တရုတ် တန်းရှိ လမ်းဘေးဈေးဆိုင်များ၌ အစား အသောက်များကို မှာယူသောအခါ အလွယ်တကူ သုံးဆောင်သည့် တူနှစ် ချောင်းကို အစားအသောက်ပန်းကန် ပြားပေါ်တွင်တင်၍ ပေးကမ်းလေ့ရှိ၏။

အချို့ကလည်း မသိနားမလည် ၍ မိမိသည် တူနှစ်ချောင်းဖြင့် ကိုင် တွယ်စားသောက်နေရာမှ ဟင်းချိုရည် ပန်းကန်မှ ဟင်းချိုရည်ကို ငွန်းဖြင့်ခပ် ယူသောက်သုံးလိုသောအခါ အမှတ် မထင် တူနှစ်ချောင်းကို မိမိစားသောက် နေဆဲထမင်း ပန်းကန်ပေါ်တွင် တင်ထား လေ့ရှိသည်ကို အထူးရှောင်ကြဉ်ပါ။

ထိုသို့ ထမင်းပန်းကန်၊ ဟင်းလျာ ပန်းကန်ပေါ်တွင် တူနှစ်ချောင်းကို တင် ထားခြင်းသည် သူ့ဖုန်းစား၊ သို့မဟုတ် သူတောင်းစားတို့ စားသောက်သော အလေ့အထဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ အချို့သော တရုတ်လူမျိုးနွယ်စုတို့သည် စားသောက်သည့်ပန်းကန်ပေါ်တွင် တူ နှစ်ချောင်းကိုတပ်၍ သေသူဝိညာဉ် အား ကန်တော့လေ့ရှိ၏။

ထမင်းပန်းကန်တွင် တူကိုစိုက်ထား

တရုတ်လူမျိုးတို့၏ ယဉ်ကျေးမှု ကား ကြီးမားလှသည်။ ရှေးထုံးစဉ်လာ များကိုလည်း မြတ်မြတ်နိုးနိုး ထိန်းသိမ်း လေ့ရှိသည်။ တရုတ်လူမျိုးတို့ရှိသည့် နေရာတိုင်းတွင် တရုတ်ယဉ်ကျေးမှု

ကား ရှိနေ၏။ တရုတ်လူမျိုးတို့၏ ရှေးထုံးစဉ် လာတွင် လေ့ထုံးစံဖြစ်သော

(က) တရုတ်လူမျိုးတို့ နှစ်သစ် ကူး ချွန်ကျက်ပွဲတော်သည် အနောက် တိုင်း ပြက္ခဒိန်အရ ဇန်နဝါရီလကုန်း၊ ဖေဖော်ဝါရီလအတွင်း ကျရောက်လေ့ရှိ သည်။ ဤအခါမယတွင် ကွယ်လွန် သွားပြီဖြစ်သော မိဘဘိုးဘွားများအား ကျွန်ုပ်ရစ်သူ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် မိသားစုက ကန်တော့သည့်အခါ ထမင်းပန်းကန် တွင် တူနှစ်ချောင်းကို ဇောက်ထိုးစိုက် ထားပြီး ကန်တော့လေ့ရှိ၏။

(ခ) တရုတ်လူမျိုးတို့၏ ပြက္ခဒိန် အရ ခုနစ်လပိုင်းတွင် ခြစ်လေပွမ် (တရုတ်ရိုးရာ ကွယ်လွန်သွားသော မိဘဘိုးဘွားများ ကန်တော့ပွဲ) မြန်မာ တို့အခေါ် တရွှေကြိုးပွဲတော်တွင်လည်း ထမင်းပန်းကန်တွင် တူနှစ်ချောင်းကို ဇောက်ထိုးစိုက်ထားကာ ကန်တော့လေ့ ရှိ၏။

(ဂ) နှစ်စဉ် မတ်လ ၂၈ ရက်နေ့ မှ စပြီး ၂၅ ရက်အတွင်း ကျင်းပပြု လုပ်လေ့ရှိသော ချင်မင်(သင်္ချိုင်းပွဲ)တွင် လည်း မိဘဘိုးဘွားများ မြှုပ်နှံထားရာ သင်္ချိုင်းပွဲသို့သွားရောက်၍ ကန်တော့ရာ တွင်လည်း ထမင်းပန်းကန်တွင် တူနှစ် ချောင်းကို ဇောက်ထိုးစိုက်ထား၍ ကန်တော့လေ့ရှိ၏။

ဤသို့ ထမင်းပန်းကန်တွင် တူ နှစ်ချောင်းကို ထိုးစိုက်ထားခြင်းသည် သေဆုံးသွားသူ၏ ဝိညာဉ် (ဂါ) လူသေ ကို ကန်တော့သည်ဟု တရုတ်လူမျိုး များက သတ်မှတ်ထားကြ၏။

တူနှင့်ပတ်သက်သော အတိတ်နိမိတ်

တရုတ်လူမျိုးတို့သည် အတိတ် နိမိတ်ကို ယုံကြည်သောလူမျိုးဖြစ် သည်။ သုံးဆောင်သော တူနှင့်ပတ် သက်၍ အတိတ်နိမိတ်ကောက်ယူ သည့် တရုတ်ရှေးထုံးစဉ်လတ်စပ် လည်း ရှိသေးသည်။ ယင်းကား ဤ သို့ဖြစ်၏။

တရုတ်ယောက်ျားပျို (ဒိမ်ထောင် မကျသေးသော လူပျိုလူလွတ်) တစ်ဦး သည် တူနှစ်ချောင်း ကိုင်တွယ်စား သောက်ပုံကိုကြည့်ပါ။ စားသောက်ထေ တိုင်း တူ၏ သုံးပုံနှစ်ပုံခန့်နေရာတွင် အစဉ်သဖြင့် ကိုင်တွယ်စားသောက်ထေ ရှိသည်ဆိုတဲ့ ထိုယောက်ျားပျိုသည် ဒိမ်ထောင်ပြုသည့်အခါ ပထမဆုံးဇွေး ဖွားမည့်ကလေးသည် အမျိုးသမီး (မိန်း ကလေး)ဖြစ်တတ်သည်ဆို၏။

အကယ်၍ ထိုတရုတ်ယောက်ျား ပျိုသည် တူနှစ်ချောင်းကို ကိုင်တွယ်၍ စားသောက်လေတိုင်း တူ၏အရင်းထိပ် ပိုင်းနေရာမှ ကိုင်တွယ်စားသောက်အံ့။ ထိုသို့စားသောက်လေ့ရှိသော ယောက်ျား ပျိုသည် ဒိမ်ထောင်ပြုသည့်အခါ ပထမ ဆုံးဇွေးဖွားမည့် ကလေးသည် အမျိုး သား(ယောက်ျားလေး) ဖြစ်တတ်သည် ဆို၏။

ဤသည်တို့ကား တရုတ်ရှေးထုံး စဉ်လာ တူလေ့များဖြစ်ပေ၏။

အားလုံးသတ္တဝါ ချမ်းသာပါစေ။

သုတေသီမြတ်သွန်း

ဝိဇ္ဇာရေး ဆေးပညာဖြင့် အောက်ပါရောဂါများကို ကုသပေးသည်

ရွှေပြည်မင်း ဆရာဦးခင်မောင်လှ (ထဆ-၀၂၂၉၀) တိုင်းရင်းဆေးကုဌာန

- * အသည်းရောင်၊ အသားဝါ၊ အသည်းကြွပ်၊ အသည်းခြောက်၊ ရေဖျဉ်းစွဲ၊ အသည်းကြီးခြင်း၊ အသည်းအဆိပ်ခြင်း၊ အသည်းအနာဖြစ်ခြင်း၊ နာတာရှည်အသည်းရောဂါအမျိုးမျိုး။
- * နှစ်ရှည်လများ ဆီးချို၊ သွေးချိုကြောင့် အမျိုးသားအားနည်းရောဂါ နှင့် ဆီးကျောက်ကပ်ရောဂါ။
- * လိပ်ခေါင်း၊ ဂရင်ဂျီနာ၊ ခေ့ဝတွင် အဖုအကျိတ်၊ ခေ့အနာအမျိုးမျိုး။
- * အမျိုးသမီးများသားအိမ်အတွင်းအလုံးအကျိတ်တည်ခြင်း၊ ရက်ရှည်မီးယပ်အဖြူဆင်းခြင်း၊ ရင်သားအဖုအကျိတ် မခွဲမစိတ်မနာမကျင်စေဘဲနှင့် သိဒ္ဓိဝင်ဆေးတောင့်၊ ဓါတ်လုံးများဖြင့် သီးသန့် သက်သာပျောက်ကင်းစေရမည်။
- * ခန္ဓာကိုယ် အတွင်းအပြင် နှစ်ရှည်လများ ဖြစ်ပွားနေသော အလုံး၊ အကျိတ်၊ အဖု၊ ကင်ဆာ(ခေါ်)မြစ်ပွားနာရောဂါအမျိုးမျိုးကို လက်ခံ၍ ကုသပေးသည်။

ရွှေပြည်မင်းဆေးတိုင်းနှင့်ဆေးကုဌာန

ဆေးခန်းခွင့်မျိုး-

အမှတ်- ၂၇၊ အင်း(၃)၊ ၁၄ ရပ်ကွက်၊ သံသရာလမ်း၊ ပြင်သာတောင်ညွှန့်လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့ - ၅၇၆၄၉၊ ဝေလယ်(၀၂)နာရီ မှ ည(၇:၀၀)နာရီထိ တနင်္လာနေ့တိုင်း ပိတ်သည်။

မြင့်စေတနာဆေးတိုက်

(အရေပြားရောဂါမှန်သမျှ ခိဋ္ဌပျောက်ကင်းစေရမည်။)

ခရုသင်း (သမင်ဖြူ) LEUCODERMA

ခရုသင်း (သမင်ဖြူ)၊ ဖြူ နီ နက်ကွက်များ၊ အနာကြီးရောဂါ၊ ယားနာ၊ ပွေး၊ ဝဲ၊ နှင်းရူ နှင့်အရေပြားရောဂါ အမျိုးမျိုးကို အာမခံနှင့် ကုသပေးသည်။
LEUCODERMA, LEPROSY, YAWS, FUNGUS, PINTA, ECZEMA, RING WORM, DERMATITIS, Etc.

ဆရာ ဦးခင်မောင်မြင့် (မြင့်စေတနာဆေးတိုက်) ၊ အမှတ် (၃)၊ ပိတောက်ရိပ်ငြိမ်၊ ရန်ကင်း-အင်းစိန်လမ်းမကြီး၊ ကုလားကျောင်းမှတ်တိုင်၊ သမိုင်း၊ ရန်ကင်းမြို့ ၊ ဖုန်း-၀၀-၆၆၆၇၇၈၀၉-၇၉၈၈၆၉၀၀၉
ဌာနခွဲ - အမှတ် (၂)၊ ၆၂-လမ်း၊ ၂၀ x ၂၉ လမ်းကြား၊ အောင်တော်မူရပ်၊ ပန္နဲလေးမြို့ ၊ ဖုန်း - ၀၂-၂၄၆၀၉၊ ဖုန်း - ၀၉၂၀၀၂၈၄၃

မောင်ဟိန်းကျော်

မောင်ဟိန်းကျော်
အောင်လှိုင်အောင်
အောင်လှိုင်အောင်

ယခင်လမှအဆက်

ပန်းချီ စံလွင်မောင်

တောဘုမ္မာ ဝဋ်နန်းလယ်မှာ ကျွတ်တမ်းကယ် စာမလိပ်ချင်ဘု မောင်ဟိန်းကျော်

ယခင်လမှအဆက်

ကျွန်ုပ်သည် ရုက္ခစိုးပြောသော စကားများ၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိနေ၏။ နားလည်နေ၏။ ပြိတ္တာလည်း ကျွန်ုပ်နယ် နားလည်နေကြောင်း အကဲဖမ်း၍ရသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ လူသားတို့နှင့်ထိတွေ့နေရခြင်း၊ လူများတွင် သူတော်ကောင်းများ အကျင့်သီလစောင့်ထိန်းသူများကိုသာတွေ့မြင်နိုင်ပြီး စွဲလမ်းနေစေရန် ဘုရားအနီးကျောင်းအနီး လူနေအိမ်အနီးတို့၌ နေထိုင်ရန် သတ်မှတ်ပိုင်းခြားပေးခြင်းဖြစ်ပါသလော”

“ယခု ကျွန်ုပ်ကျွေးသောအစားအစာသည် သင်တို့သိသင်သိထိုက်သော အကြောင်းအရာများကို သိနားလည်အောင် အာနိသင်များကို ဖြစ်စေ၏။ မူလက သင်တို့အဖြေရှာရခက်ခဲသော အဖြစ်အပျက်များကို ယခုမှ စ၍ သုံးသပ် ဝေဖန်နိုင်ကြပေတော့မည်”

ရုက္ခစိုး၏စကားများ မများချေ။ ကျွန်ုပ်တို့မေးမည်ဟူ၍ တေးမှတ်ထားသော ပုစ္ဆာများ၏ အဖြေကို ရုက္ခစိုးအားမေးရန်မလိုဘဲ သိရှိလာနေမိကြသည်မှာ အမှန်ပင်တည်း။

ဆာလောင်ခြင်းမှာ ဝမ်းဗိုက်၏ တောင်းဆိုချက်ဖြစ်သည်။ ဝမ်းဗိုက်တွင် အစာတို့ဖြင့် အသင့်အတင့်ပြည့်ခဲ့လျှင် ဆာလောင်ခြင်း အသင့်အတင့်လျော့နည်းသွားသည်။ အစာတို့ပြည့်အင့်လျှင် ဆာလောင်ခြင်းမရှိတော့။ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ဆာလောင်ခြင်းမရှိလျှင် အစာကို တမ်းတရန် မလိုအပ်တော့ပေ။

ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ နားမလည်ခဲ့သော အချက်အလက်များအား ယခုသိရှိနားလည်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အလွယ်ဆုံးအချက်များကို

အခက်ကြီးခက်နေခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိ
လာတော့သည်။

အိပ်မက်ပေးခြင်း။ လူ့ဘဝ
ဝင်စားခြင်း။ ဝေမာနိက သက်တမ်း
ကုန်ခြင်း။ ဘဝကူးရန် “အထုံ” လိုအပ်
ခြင်းများကိုလည်း တိတိကျကျ ခိုင်မာ
စွာပြောနိုင်ပြီဖြစ်၏။

ပြိတ္တာသည် ကြီးမားလေးလံ
သော ဝန်ထုပ်ကြီး လွင့်စဉ်ပျောက်
ကွယ်သွားသူသဖွယ် ပေါ့ပါးလန်းဆန်း
နေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ပြိတ္တာကဲ့သို့
ပင်လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းနေသည်မဟုတ်
ပါလော။

“သင်တို့သည် လူ့အသွင်
သဏ္ဍာန်နှင့် နီးစပ်စွာ တူလာပြီဖြစ်
သော်လည်း သင်တို့ကိုယ်တွင်းကိုယ်ပ
အနံ့ဆိုးများ ကင်းစင်ပပျောက်သည်
အထိ ကျွန်ုပ်က စိမ့်ဆောင်ရွက်ပေးဦး
မည်ဖြစ်ပေသည်။ သန့်စင်ဖြူဖွေး
သော အဝတ်အထည်တို့ဖြင့်လည်း
ဆင်ယင်ပေးရမည်ဖြစ်၏။ သို့မှသာ
သင်တို့အိပ်မက်ပေးခဲ့လျှင် သင်တို့၏
ရှုပျော်ဖွယ်ပုံရိပ်အား တွေ့မြင်ကာ
လက်ခံလိုကြပေလိမ့်မည်”

“ကျွန်ုပ် ဝင်စားရမည့်သူမှာ
မယ်ဆင့်တူမလေး သရဖီဦးပင် ဖြစ်ပါ
သလော”

“ဟုတ်၏ မဟုတ်၏ကို ကျွန်ုပ်
အဆုံးအဖြတ် မပေးနိုင်ပေ။ သင်သည်
သင်၏ အမျိုး၌သာ လူဖြစ်နိုင်ကြောင်း။
လူ့ဘဝတွင် တရားလေ့လာလိုက်စား
ပြီး ဘေးကိစ္စည်းစိမ်ဟူသူမျှကို ငယ်

စဉ်မှ စတင်ရွံ့မုန်းမည်။ သာသနာ
တော်အတွင်းဝင်ရောက်ပြီး သံသရာ
ပြတ်သောတရားကို ကျင့်ကြံအား
ထုတ်မည်။ ရဟန်းဝါနစဉ်၌ သတ္တဝါ
များကို ကယ်တင်လျက် သက်လွတ်
ဘေးမဲ့နယ် ထူထောင်လိမ့်မည်။
သင်တို့ သက်တမ်းကုန်သည့်အချိန်
ရောက်လျှင် သင်တို့အား သက်တမ်း
ကုန်ဆုံးမည့်အကြောင်း ကျွန်ုပ်က
အသိပေးညွှန်ပြရပေမည်”

ရက္ခစိုး၏ စကားပြီးဆုံးသော
အခါ ကျွန်ုပ်သည် မေးစရာမရှိတော့
ချေ။ ပြိတ္တာအား အကဲခတ်လိုက်သော်
ပြိတ္တာလည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် ရှုပ်ထွေး
နေသော အကြောင်းအရာများ မရှိ
တော့ဟန် တွေ့မြင်ရ၏။ သို့ဖြင့်ကျွန်ုပ်
တို့သည် ရက္ခစိုးမင်း ဆက်လက်
ဆောင်ရွက်ရမည့် အစီအစဉ်များကို
လိုက်နာရန် အသင့်ငံ့လင့်နေမိကြ၏။

ညောင်ပင်အရင်းပိုင်း၌ အုတ်စီ
ထားသော အုတ်တံတိုင်းအုတ်ခင်း၏
နံဘေး၌ ကျွန်ုပ်တို့အား ရပ်ခိုင်းထား
၏။ ရက္ခစိုးက အုတ်ခုံအကာအရံပေါ်မှ
မတ်တတ်ရပ်လျက် ညောင်ပင်ခြေ
ရင်း၌ရှိသော ညောင်ရေအိုးခေါ် မြေ
အိုးကလေးများကိုတစ်လုံးပြီး တစ်လုံး
ယူ၍ အိုးတွင်းမှ ရေများဖြင့် ကျွန်ုပ်
တို့၏ခေါင်းမှ လောင်းချပေးသည်။

“မျက်နှာတွေ လက်တွေကို
မိတဲ့နေရာတွေကို ပွတ်သပ်ပေးကြ”

ရက္ခစိုး၏ အမိန့်အတိုင်း
မျက်နှာ၊ လက်နှင့် ဝမ်းဗိုက်များကို

လှများ ရေချိုးဟန်ကဲ့သို့ ပွတ်သပ်
လိုက်ကြ၏။

“သင်တို့ အဝတ်အစားတွေကို
ချွတ်ဖယ်စွန့်ပစ်လိုက်ပေတော့”

ကျွန်ုပ်တို့၏ခါးတွင် ဖြစ်သလို
ရစ်ပတ်စည်းနှောင်ထားသော အဝတ်
များကိုဖြုတ်ကာ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။
အဝတ်တို့သည် မလှမ်းမကမ်း မြေပြင်
ပေါ်သို့ ကျရောက်ခါ အခိုးအငွေ့များ
ထွက်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ
သည်။ ရက္ခစိုးမင်း ဆက်လက်လောင်း
ချသောရေမှာ တစ်မျိုးပြောင်းသွား၏။
ဦးစွာလောင်းသောရေမှာ ရိုးရိုးဖြစ်ပြီး
ယခုလောင်းသောရေမှာ သင်းထုံမွှေး
ပျံ့သည့် ရေများဖြစ်၏။ ထိုပြင်လည်း
မွှေးထုံသောရေကို ခံစားရရှိခြင်းမှာ
ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်
ဖြစ်သည်။

“ခေါင်းမော့ ပါးစပ်ဟပြီ
သောက်လိုက်ကြ”

ကျွန်ုပ်တို့၏ ပါးစပ်များ ဖွင့်
လျက် မော့လျက် မွှေးသောရေများ
ခံယူပြီး သောက်ခါ သောက်ခါ ပြုလုပ်
ကြသည်။ ရက္ခစိုးမင်းက တော်ပြီဟု
ထားမှပင် အမွှေးနံ့သာရည်သောက်
ခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်
တို့၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ရေမှန်များရော၊ မြေ
ပေါ်ကျရောက်စီးဆင်းသောရေများပါ
တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် ပျောက်ကွယ်
သွားခဲ့ကြလေသည်။

“အဝတ်အစားများကို ဝတ်
ဆင်ကြချေလော့”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရုက္ခစိုက်ဘက် ထည့်လိုက်လေလျှင် အုတ်တံတိုင်း ထက်၌ ဖြူစင်သော အဝတ်အစားများ ကိုတွေ့ရသဖြင့် ယူငင်၍ဝတ်ဆင် လိုက်ကြ၏။ ကွင်းသဖွယ်ရှိသည့်ပိတ်စ ကို လူတို့ပုဆိုးဝတ်သကဲ့သို့ ဝတ်ဆင် လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဖြူစရာ ခန္ဓာကိုယ် အပေါ်ပိုင်း ဘုန်းကြီးများ ဝတ်ဆင် သည့်သဖွယ် စလွယ်သိုင်းရစ်ပတ် လိုက်၏။ ရုက္ခစိုက်အပေါ်ပိုင်းဝတ်ဆင် ပုံကို ကူညီပြသခဲ့သည်။ ခါးဝတ်ပုဆိုး ဝတ်ဆင်ရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် လူများ နည်းတူ ဝတ်ဆင်တတ်နေကြ၏။

ထို့နောက် ဘုရားကြီးသို့ခေါ် သွားပြီး လူရှင်းသောအာရုံခံတန် ဆောင်းတစ်ခု၌ ကျွန်ုပ်တို့အား ထိုင် စေ၏။

ရုက္ခစိုက်က ကျွန်ုပ်နှင့်ပြိတ္တာကို ဒုက္ခဟူသော အဓိပ္ပါယ်၊ သုခဟူသော အဓိပ္ပါယ်များကို တဖြည်းဖြည်း ရှင်း လင်းပြောပြလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ် တို့လည်း မရှင်းမလင်းသည့် အခါနှင့် အဓိကမှတ်ထားရမည့်အချက်များကို ထပ်မံမေးမြန်းခြင်းပြုကြ၏။ အချို့ အချက်အလက်များကို ရုက္ခစိုက်မင်းက စစ်မေးလေရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ပြန်လည် မြေကြားရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအာရုံခံတန် ဆောင်းတွင်း၌ နေပေါင်းများစွာ၊ ည ပေါင်းများစွာ နားထောင်မှတ်သားနေ ကြရာ တစ်ခါတစ်ရံ တန်ဆောင်းတွင်း ၌ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်ရှိခဲ့လျှင်

ကျွန်ုပ်တို့အား အခြားလူရှင်းသော တန်ဆောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေး၏။ တစ်ခါတစ်ရံ၌လည်း ရုက္ခစိုက်သည် အကြောင်းကိုစွဲ ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ညောင်ပင်တွင် နေသည့်အခါ နေ၏။ ဘုရားကြီးနှင့် ဘုရားလေးရှိ လူရှင်းရာတန်ဆောင်း၊ နေရာတစ်ခုခု၌ နေသည့်အခါ နေခဲ့ ကြ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဘုရားကြီးဝန်း ကျင်မှ ချုံများခုတ်ထွင်ခြင်း၊ လူသွား လမ်းများ ပြုပြင်ခြင်း၊ ဘုရားကြီးနှင့် ရင်ပြင်၊ တန်ဆောင်း၊ နံရံ ဆင်းတု တော် စသည်များကို ပြုပြင်မွမ်းမံခြယ် သခြင်း လုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်ကြ သဖြင့် လူစုံလူဝေးရှိလာပြီး လူသံ သူသံများ ဝေလျှံလာခဲ့သည်။

ရုက္ခစိုက်ပြောသည်စကားမှာ ကျွန်ုပ်သည် ရွာသို့ပြန်ရမည်။ ပြိတ္တာ က ရုက္ခစိုက်ထံ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့မည်။ ကျွန်ုပ်ရွာသို့ပြန်ရခြင်းမှာ လူ့ဘဝကို ဝင်စားရန်မှတစ်ပါး အခြားအကြောင်း ကိစ္စ မရှိနိုင်ချေ။

“မင်းသွားရဖို့ မဝေးတော့ဘူး ဆိုတာ ငါလည်း ဝမ်းသာတယ် သက် ခိုင်ရာ”

ကျွန်ုပ်နှင့်ပြိတ္တာမှာ ရုက္ခစိုက်နှင့် အတူနေရသည့် ရက်များတွင် သက် ခိုင်၊ ကျော်ကျော် ဟူ၍ အခေါ်အဝေါ် များ ပြောင်းလဲသုံးနှုန်းခဲ့ကြသည်။ ဤ သို့ပြောင်းလဲ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းမှာ ရုက္ခစိုက် မင်းမှစတင်ကာ သက်ခိုင်၊ကျော်ကျော်

ဟု သုံးနှုန်းရာမှ ကျွန်ုပ်တို့က လိုက်လံ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ပြိတ္တာကောင်၊ တစ္ဆေကောင် ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်စဉ်က ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ် ထဲ၌ ထိုအခေါ်အဝေါ်များ ကျေနပ်နေ မိကြသည်။ ယခု သက်ခိုင်၊ ကျော် ကျော် စသည်ဖြင့် လူနာမည်ဖြင့် ခေါ် ဝေါ်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် လူဖြစ်နေသည်ဟု စိတ်မှာ ခံစားရပြီး အားရကျေနပ်နေမိ ကြသည်။

ရုက္ခစိုက်မင်းပြောသလို လူပုံလူ ဟန်လူရုပ် ပီပြင်လာခြင်းပင်ဖြစ်ချေ၏။

ရုက္ခစိုက်မင်း စေလွှတ်လိုက် သဖြင့် ရွာသို့ပြန်လာခဲ့ပြီး သရက်ပင် ဘုံသို့ မသွားဘဲ ဦးတင်မြအိမ်သို့ တိုက်ရိုက်သွားခဲ့သည်။ သီတင်းကျွတ် ပြီးသည်မှာ ရက်အတော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ သရဖီဦး၏ မင်္ဂလာကိစ္စ ပြီးပြောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်မည်ဟု ထင်မိသည်။

“သက်ခိုင်၊ သင်အတွက် အခွင့်အရေးသည် သုံးရက်သာရှိသည်၊ ဤသုံးရက်တွင် အိပ်မက်ပေးခြင်းကို ရအောင်ပြုလော့၊ အထူးမှာလိုက်မည်၊ မာရ်နတ်မင်း၏ နတ်ဆိုးတို့သည် သင့် အား အကြမ်းနည်းဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အန နည်းဖြင့်ဖြစ်စေ နောင်ယုက်ဖျက်ဆီး တတ်ကြ၏။ ထိုနတ်ဆိုးတို့သည် သင် ၏အဆွေခင်ပွန်း၊ ကျော်ကျော်၏ ပုံ သဏ္ဍာန်ဖြင့်လည်း လာတတ်၏။ နား

www.burmeseclassic.com

ကားကြီးသဖွယ်လည်း ရောက်လာ တတ်၏။ မည်သူက မည်သို့တားဆီး သည်ဖြစ်စေ သင်လုပ်ဆောင်ရန်ရှိ သည့်အမှုကိုစွဲကိုသာ စိုက်လိုက်မတ် တပ် လုပ်ဆောင်ချေလော့”

ရုက္ခစိုး၏ မှာကြားချက်များ အတိုင်း အနောင်အယုတ်ပေးမည့်သူ များကို ဦးစွာ ရှာဖွေကြည့်လိုက်၏။ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရသေး။

နှင်းမှန်များ လွှမ်းခြုံထားသည့် အောက်မှ တံအိမ်ကြီး၏ အိမ်အရှေ့ ပိုင်းဘက်သို့ လူငယ်တစ်ဦးထွက်လာ သည်။ ထိုလူငယ်မှာ သရဖီဦးနှင့် အိမ် ထောင်ပြုရန် ရက်မြတ်ရက်ကောင်း ရွေးစဉ်က ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ တွေ့ဖူး သည်ကို သတိရလိုက်သည်။ ထိုသူ ငယ်က ရေငင်ပုံးတစ်လုံးဆွဲ၍ရေတွင်း သို့ထွက်သွား၏။ သူ့နောက်မှလိုက်ပါ သွားသူ မိန်းမငယ်လေးတစ်ဦး သရဖီ ဦးဖြစ်သည်။

“ကိုရင်မောင်ကောင်း ဆားမပါ ဘူးမဟုတ်လား။ သွားတိုက်ဖို့လေး ဒီမှာ ရော့၊ ဆွမ်းလည်းချက်ပြီးပြီ၊ အကြမ်း အိုးလည်းရပြီ၊ ထမင်းကြမ်းခဲနဲ့ကြံသ ကာလည်း လုပ်ထားတယ်၊ တော်ဖို့ ရော အဖေဖို့ရောပဲ၊ ငါးရံခြောက်မီး ဖုတ်လည်း ဆီဆမ်းထားတယ်၊ တော် တို့ ဒီနေ့ရိတ်မှာက ကွင်းစပ်ကလယ် ဆိုတော့ အဖေက အိမ်ပြန်ထမင်းစား မယ်တဲ့၊ အဲဒါ တော်လည်းပြန်စားပေါ့”

မောင်ကောင်းဆိုသူက ရေ တွင်းမှ ကစ်ပုံးငင်ယူပြီး သရဖီဦး

ပေးသော ဆားဖြင့် သွားတိုက်ကာ မျက်နှာသစ်နေသည်။

“ငါသိပါတယ် ရှပ်တေးရယ်၊ နှင်းအိပ်ရာထဲ တစ်ရေးပြန်ကွေးမလို့ မဟုတ်လား”

မောင်ကောင်း၏စကားကြောင့် သရဖီဦး နှုတ်ခမ်းစုသွားသည်။

“ဒီရှပ်တေးကြီး မခေါ်ပါနဲ့ဆို တာ စောစောစီးစီး ရန်မဖြစ်ချင်လို့ ဟင်း...”

“ဘွာဘွာ...အကျင့်ကို ချက် ချင်းပြင်မရလို့ပါ။ နင်ကလည်း ထစ် ကနဲဆို ရန်ဖြစ်ဖို့ပဲ တကဲကဲဖြစ်နေ တာပဲ”

“ဟောကြည့်...ကတိတွေပေး ပြီး အခုညားပြီးတာမှ ရက်ပိုင်းပဲရှိ သေးတယ်၊ ကိုရင်နော် ကိုရင်... ငယ်ကျင့်မပြင်လို့ကတော့...”

“ကဲပါ၊ ပြင်ပြီပြင်ပြီ၊ ခု စပြင် ပြီ၊ စောစောစီးစီး စိတ်မဆိုးနဲ့ဟာ ကလေးလေးကျနေတာပဲ”

“အံ့မယ် လင်ယူလို့သာလူကြီး ဖြစ်တာပါနော်၊ စိတ်ကတော့ ကလေး စိတ်ပဲ”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြော လျက် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားစဉ် ဦးတင်မြက မီးဖိုဆောင်သို့ ထွက်လာ ပြီး ကုပ်ပေါ်ခွတင်ထားသော တဘက် ဖြင့် မျက်နှာအား သုတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အဘိုးနိုးပြီလား။ သမီး အကြမ်း ပွဲသွားယူပေးမယ်၊ အဖေရော...”

“နှင်းအဖေ မနေ့က ခါးမြက် သွားတာ မသက်သာဘူးနဲ့တူပါတယ်၊ နေပစေ၊ အဘိုးပဲ သွားလိုက်မယ်၊ ကျော်စွာတို့ ကရင်လေးတို့ လာကူ မှာပဲ၊ နေမမြင့်ခင် ငန်းပြတ်မှာပါ”

သရဖီဦး ပြင်ဆင်ပေးသော ထမင်းကြမ်းနှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း စားသောက်နေစဉ် သရဖီဦး၏အဘွား နိုးလာပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ အာရုံ ဆွမ်းပို့ရန် စီစဉ်နေသည်။ ဦးတင်မြ နှင့် မောင်ကောင်းတို့သည်လည်း ထရံမှာထိုးထားသော တံဇဉ်တစ်ချောင်း စီ၊ ခမောက်တစ်လုံးစီ ယူငင်ကာ လယ်ကွင်းဆီသို့ ထွက်သွားကြသည်။

အရှေ့ဆီမှ ရောင်နီမပျိုတပျို အချိန်တွင် သရဖီဦး၏ အဘွားသည် ဆွမ်းအုပ်ရွက်ခါ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းဘက် ထွက်သွားလေသည်။ သရဖီဦးသည် အဘိုး၊ အဘွားတို့၏ အိပ်ရာအား ခေါက်သိမ်းပြီး တံမြက်လှဲ ကျင်းကာ မီးဖိုဆောင်နှင့်ကပ်လျက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားခဲ့လေသည်။

မြင်တွေ့ရသောအနေအထား နှင့် ကြားရသောစကားတို့ကို ပေါင်း စပ်ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ သရဖီဦးသည် မောင်ကောင်းနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပြီးဖြစ်ကြောင်း သေချာချေပြီ။ သရဖီဦး၏ အိပ်ခန်း သည် သရဖီဦးဝင်ရောက်သွားသော အခန်းပင်ဖြစ်မည်ထင်၏။ သရဖီဦး သည် ထိုအခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် သွားပြီးနောက် အတော်ကြာသည်

www.burmeseclassic.com

အထိ ပြန်ထွက်မလာတော့ပေ။ ဤ သည်မှာ မောင်ကောင်းပြောသလို တရားပြန်ကွေးနေခြင်း ဖြစ်မည်။ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်နောက်ပိုင်းကို ကွေ့ သွားလိုက်သည်။

သရဖီဦးအခန်းနှင့် တည့်တည့် ထရံအနီးသို့ ကပ်ကာ မျက်စိများ စုံစိုတ်ထားပြီး ကျွန်ုပ် ပြောချင်သော စကားများကို တတွတ်တွတ် မရပ် မနားပြောချလိုက်တော့၏။

ကျွန်ုပ် မည်မျှကြာအောင် တ တွတ်တွတ် ပြောနေခဲ့သည်မသိ။ အသံဗလံများ ဆူညံစွာကြားရတော့မှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့ ဪ... ဒီရုပ်တေး ဓလေးဟာလေ ဒရောသောပါးနဲ့ ဘယ်လှဖြစ်တာတဲ့။ မထိတ်သာ မလန့်သာရှိလိုက်တာနော်”

မီးဖိုဆောင်ထဲမှ သရဖီဦး၏ ဒီခင် အထိတ်တလန့် ပြောဆိုသံများ ဖြစ်သည်။ သရဖီဦးသည် အိမ်ခန်း တွင်းမှထပြီး အိမ်ရှေ့သို့ တဝန်းဝန်း ပြေးထွက်ကာ မယ်ဆင်အိမ်ဘက်သို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်သွားသည်။ ထိုစဉ်မှလည်း “ဒေါ်ကြီးဆင့် ဒေါ်ကြီး ဆင့်”ဟု တကြော်ကြော် အော်ခေါ် သည်။ သရဖီဦး၏အမေလည်း မီးဖို ဆောင် နောက်ပေါက်မှဆင်းကာ သရဖီဦးနောက်သို့ ကသုတ်ကပျာ ထိုက်ပါသွားသည်။ မယ်ဆင်ကလည်း အိမ်ပေါ်မှ အလျင်စလိုဆင်းလာကာ သရဖီဦးကိုဆီးပွေ့၍ ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌

ထိုင်စေလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်လည်းမယ်ဆင် ခြံပိုင်းဘက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်တာ လဲ ပြောစမ်း၊ ဒေါ်ကြီးကို ပြောစမ်း”

“ငါလည်း ညည်းတူမ ဝုန်းဝုန်း ခိုင်းခိုင်း ပြေးဆင်းသွားလို့ လိုက်လာ တာ။ ဟဲ့ ရှုပ်တေးမ အမေ့ကိုပြောစမ်း”

သရဖီဦးက မျက်နှာမချိုမချဉ် ဖြင့် ဖိခင်နှင့်ဒေါ်ကြီးကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အမေရဲ့၊ ဟိုဟိုလေ သမီးမှာ ကလေးရှိနေပြီ အဲဒါ...”

“ဟာ... ဒီကောင်မလေးဟာ လေ ပေါက်တိပေါက်ရှာနဲ့ နင်လင်ရ တာဘယ်နရက်များရှိသေးလို့လဲ၊ ကလေးရရအောင်... ငါလေ”

“မလုပ်ပါနဲ့ဟယ်၊ ကလေးပဲရှိ သေးတာ၊ သွေးလေပြောင်းလဲလို့ အိပ်မက်တွေ ဘာတွေ မက်လို့ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ ဟုတ်လာသရဖီ၊ သမီး အိပ်မက် မက်တာလား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ အိပ် မက်မက်တာ၊ အခုမနက်ပဲ မက်တာ”

“ဒီလိုပဲ မက်တာပေါ့၊ သွေး လေပြောင်းလဲလို့ မက်တာပါ၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ကဲ ရေတစ်ခွက်သွားခပ်စမ်း ကလေးကို တိုက်ရအောင်”

“အေး... အေး”

သရဖီဦးမိခင်က ရေအိုးစင်သို့ ထသွားကာ ရေခပ်သည်။

“ဒေါ်ကြီးက ဘာသိလို့လဲ၊ အိပ်မက်က ထင်ထင်ရှားရှားကြီးကို မက်တာ၊ သမီးဖြင့် အိပ်မက်လို့ တောင် မထင်ဘူး၊ သမီးမက်တဲ့ အိပ် မက်ကိုပြောပြရင် ဒေါ်ကြီးဆင့် မျက် လုံးပြူးသွားလိမ့်မယ်သိလား”

“အိပ်မက်က ကြောက်စရာ ကောင်းလို့လား၊ မထိတ်သာ မလန့် သာဟယ်”

“သမီးကို ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ အသက်ငယ်ငယ် ချောချောလှလှ လူ ငယ်လေးတစ်ယောက်က သမီးဗိုက် ထဲဝင်စားပါရစေ၊ ငါ တခြားလူမဟုတ် ပါဘူး၊ မယ်ဆင်ယောက်ျား သက်ခိုင် ပါလို့ပြောပြီး သမီးကို လက်ဖမ်းဆွဲ တယ်”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ သရဖီ ဦး... သမီး... ဒေါ်ကြီးကို စနေ တာလား”

“တကယ်ဒေါ်ကြီးရဲ့ သမီးက ဦးသက်ခိုင်ဆိုတာ မမြင်ဖူးတော့ သူ ကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ တစ်ဖက်ကို မျက်နှာလှဲထားလိုက်တယ်၊ သူက သမီးလက်ကိုမလွှတ်ဘဲ ငါသက်ခိုင် အစစ်ပါ၊ ဟောဒီ ဘယ်ဘက်လက် သန်းကို သေချာကြည့်၊ ကောက်ရိတ် တုန်းက တံငွေရှုထားတဲ့ ဒဏ်ရာပါ၊ မယုံရင် မယ်ဆင်ကို မေးကြည့်ပါ ဆိုပြီး သူ့ဘယ်ဘက်လက်က လက် သန်းလေးကို ပြတယ်၊ ဟုတ်တယ် လက်သန်းမှာ တံငွေရှုထားတဲ့ဒဏ်ရာ လေးရှိတယ်၊ ဦးသက်ခိုင် တံငွေရှုဖူး

တယ်လို့ အဖေတို့ ပြောတာကြားဖူး ထားတော့ ဦးသက်ခိုင်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ မငြင်းပါဘူး။ ဝင်စားပါလို့ ခွင့်ပြု လိုက်တယ်။ အဲဒီလိုခွင့်ပြုလိုက်တာနဲ့ ဦးသက်ခိုင် ကွယ်ပျောက်သွားပြီး သမီးလက်ထဲမှာ မွေးကင်းစကလေး လေး ရောက်နေတယ်။

“ဟဲ့ သမီး နင်ပြောတာတွေက ထူးဆန်းတယ်။ ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့ လားဟယ်”

အနားသို့ ရောက်လာသော မိခင်က သရဖီဦးကို ရေခွက်လှမ်းပေး ချ် ပြောလိုက်စဉ် သရဖီဦးက ရေခွက် ကိုယူ၍ ရေတစ်ခဲသောက်ပြီး -

“ဟုတ်ပါတယ် အမေရဲ့ အိပ် မက်နဲ့ကို မတူဘူး။ အခုလို လူချင်း စကား ပြောနေရသလိုပဲ အထင် အရှားကြီး အမေရဲ့”

မယ်ဆင့်သည် အံ့ဩနေရာမှ သတိဝင်လာပြီး သရဖီဦး၏ ကျောပြင် ကို လက်ဖဝါးဖြင့် ညင်သာစွာ သပ်ပေးလိုက်သည်။

“အင်း...ကိုသက်ခိုင် ပြန်ဝင် စားရင်တော့ ကောင်းတာပါပဲလေ”

သရဖီဦးက သောက်ရေခွက် အား ဆက်မသောက်ဘဲ မယ်ဆင့်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ မယ်ဆင့်က သရဖီဦး၏မိခင်ကို တည်ငြိမ်စွာ ပြော လိုက်သည်။

“ဒါဆို အဲဒီအကြောင်းတွေ ဆရာတော်ကို သွားလျှောက်ထားရင် ကောင်းမယ်”

“နေပါဦး မယ်ဆင့်ရယ် လူကြီး တွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးလုပ်ကြတာပေါ့”

“အေး... ကဲ သမီး အဲဒီ ရေကုန်အောင်သောက်လိုက်လေ”

မယ်ဆင့်စကားအဆုံး၌ ကျွန်ုပ် သည် တစ်စုံတစ်ရာအား ဆုံးဖြတ် ချက်ချကာ သရဖီဦးသောက်မည့် ရေခွက်အတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လိုက်လေ တော့၏။

✦ အပယ်လေးလီ မြစ်နဒီတွင် ပလံစီမြုပ်လို့

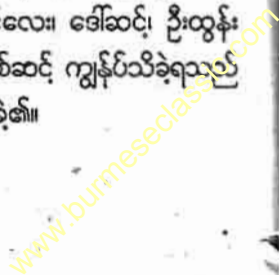
တစ္ဆေလူဝင်စား မောင်အောင် အမည်ရှိ ငါးနပ်သားလေး၏ ကိုယ်တွေ့ တစ္ဆေပုံပြင်များ ဤတွင် နိဗ္ဗိတံချေပြီ ဟု ဆိုရပါမည်။ သို့သော်လည်း မောင်အောင်သည် တစ်ထိုင်တည်း တစ်နေ့တည်း အစမှအဆုံးအပြည့် အစုံ ပြောပြခဲ့သည်မဟုတ်ချေ။

မောင်အောင်ရှိရာ နတ်ရဲကွင်း ရွာသို့ သွားရောက်မေးမြန်းခဲ့စဉ်က ကျွန်ုပ်သည်လည်း အသက် ၂၀ ခန့် သာရှိသေးသည်။ မင်္ဂလာခုံတပ်မတော် ကလေးများ အထက်တန်းကျောင်း ယခု အ . ထ . က (၁)မင်္ဂလာခုံတွင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကျောင်းသားလည်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အသက် ၁၇ နှစ်ခန့်မှ စ၍ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်များ အတွင်းသာ မောင်အောင်ရှိရာ နတ်ရဲ ကွင်းရွာသို့ သွားရောက်နိုင်၏။ မောင်

အောင်၏မိခင် သရဖီဦးသည် ကျွန်ုပ် နှင့် အစ်မဝမ်းကွဲတော်စပ်၍ ကျွန်ုပ် နှင့် မောင်အောင်သည် တူဝရီးတော် စပ်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီးမြစကြာ ၏ သိုက်သမိုင်းဝတ္ထုအချို့ကို တက္က သိုလ်ကျောင်းသား စာကြမ်းပိုးတစ်ဦး ထံမှ ငှားရမ်းဖတ်ရှုခဲ့ဖူးပြီး ထိုခေတ် စာရေးဆရာများအနက် တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်၏ “သူငယ်ချင်းလို့ပဲဆက်၍ ခေါ်မည်ခိုင်”မှစ၍ အစဉ်အတိုင်း “သူ ကျွန်မခံပြီ”အထိ မလွတ်တမ်းဖတ်ခဲ့ သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း မောင်အောင် လေးကို စည်းရုံးချဉ်းကပ်နိုင်ခဲ့သည့် အရည်အချင်းများ ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယခု ပြန်လည်ဆင်ခြင်မိပါသည်။

မောင်အောင်လေးထံမှ သူ၏ အတိတ်ဘဝက အတွေ့အကြုံများ ပြောပြရာ၌ ကျွန်ုပ်၏ ပါးနပ်စွာမေးမြန်း ခဲ့သဖြင့် သိခဲ့ရသော်ငြား အစီအစဉ် တကျ ပြောခဲ့ခြင်းများ မဟုတ်ချေ။ ဒီနေ့ပြောပြသည်ကနောက်အကြောင်း နောက်နေ့ပြောပြသည်က ရှေးအ ကြောင်း စသည်ဖြင့် ရာဇဝင်အူပေါက် ဖြစ်နေပါသည်။ မောင်အောင်သည် ကျွန်ုပ်ရွာမှာမရှိသော လူများစွာအတွင်း ကွပ်ပျစ်စကားဝိုင်းကဲ့သို့ နေရာများ၌ စကားစပ်ဟပ်မိလျှင် ပြောပြဖူးခြင်းများ လည်းရှိတတ်ရာ ဦးတင်မြ၊ ဦးကျော် စွာ၊ ဦးကရင်လေး၊ ဒေါ်ဆင့်၊ ဦးထွန်း ကြိုင်တို့မှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်သိခဲ့ရသည် များလည်းရှိခဲ့၏။

မောင်အောင်လေးအားခြောက် နှစ်သားမှစတင်ကာ ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတထံအပ်နှံပြီး စာပေသင်ကြား စေသည်။ မောင်အောင်လေးသည် ၁၅ နှစ်သားအထိ မိဘများက မခိုင်း သော်လည်း နွားကျောင်းချင်စိတ်ပေါ် လာလျှင် နွားကျောင်းပေး၏။ လှည်း တိုက်၊ နွားတိုက်၊ ကောက်ရိုးလှိုင်း တိုက်၊ တလင်းနယ် စသည်ဖြင့်လည်း ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပေး၏။ ဆရာတော် မှ ဆွမ်းခံကြွရင်း မောင်အောင် ကျောင်းလာခဲ့ဦးဟု မိန့်ကြားမှာသွား လျှင် ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ ၃၀ ၄ ၀ ခန့် နေဖြစ်ပြန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် မောင်အောင် ၁၅ နှစ်သားအရွယ် ရှင်သာမဏေပြု စဉ်ကအထိ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက် များ၌သာ သွားရောက်လည်ပတ်ရင်း တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်။ ထို့နောက်ပိုင်း ကျွန်ုပ်လည်း တက္ကသိုလ်တွင် ဥပဒေ ပညာများ သင်ယူနေပြီမို့ နတ်ရဲကွင်း သို့ မရောက်တော့ချေ။ မောင်အောင် အသက် ၂၀ ၌ ရဟန်းဘောင်ဝင် ရောက်သည့် အလှူပွဲသို့ပင် ကျွန်ုပ် မရောက်ဖြစ်ခဲ့ချေ။

တစ်နေ့သ၌ ငယ်စဉ်က ရေး မှတ်ထားသော မှတ်တမ်းစာအုပ် အဟောင်းအနွမ်းလေးကို ပြန်လည် တွေ့ရှိ၍ ဖတ်ကြည့်ရာ မောင်အောင် ထံမှ သိထားချက်များ ရေးမှတ်ထား သည့် စာအုပ်ဖြစ်နေ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်ရှာဖွေရာ ခြံကိုက်၊ ပိုးထိုး

စာအုပ် ၂ အုပ်ကိုပါ ထပ်မံတွေ့ရှိရ သဖြင့် နတ်ရဲကွင်းရွာသို့ တစ်ခေါက် တစ်ကျင်း သွားရောက်ခဲ့ပါတော့သည်။ နတ်ရဲကွင်းရွာသည် အစစ အရာရာ ပြောင်းလဲကုန်ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် မောင်အောင်နှင့်တွေ့ချင် သည်မှာ အဓိကအကြောင်းဖြစ်သည့် အတိုင်း ရွာနားရောက်ခါနီး၌ ရွာဆီသို့ မသွားဘဲ လယ်ကွင်းများကိုဖြတ်ခါ မောင်အောင် ရဟန်းဝတ်နေသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဦးတည်ထွက်ခွာ လိုက်၏။

ကျောင်းသည် ခြံစည်းရိုးများ အဘက်ဘက်မှ ကာရံထားသည်။ ကျောင်း၏အောက်ပိုင်းသည် ပျဉ်များ အပြည့်ကာပြီး အခန်းများဖွဲ့ထားသဖြင့် နှစ်ထပ်ကျောင်းဖြစ်၍ နေသည်။ ကျောင်းအနောက်ဘက် သရက်ပင် အုပ်စုနေရာ၌ သရက်ပင်များအစား တစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်သစ် ကို တွေ့ရ၏။

စေတီလေးမှာ ထုံးသင်္ကန်း အစား ရွှေရောင်ဆေးများ သုတ်လိမ်း ပူဇော်ထားပြီး ထီးတော်မှာလည်း ထီး တော်အသစ် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ခြံ စည်းရိုးကာရံထားသော ကျောင်းပိုင်း အတွင်း ဝတ္ထုကံမြေ၌ရှိသည်။ ကျွန်ုပ် ကျောင်းဝင်းအဝင်သို့ ရောက်ရှိချိန်၌ အပေါ်ထပ်ကျောင်းပြတင်းပေါက်မှ ဦးပဏ္ဍိတတစ်ပါး လှမ်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုဦးပဏ္ဍိတက ဘေးလှေ ကားမှဆင်းလာပြီး ခရီးဦးကြိုဆိုသော

အနေဖြင့် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လျှောက်လာ နေသည်။ ဦးပဏ္ဍိတက သူ့နောက်မှ ပါလာသော ခွေးလေးကောင်ကို ဟန့် တားမောင်းနှင်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်အား ကြည့်နေလျက် ...

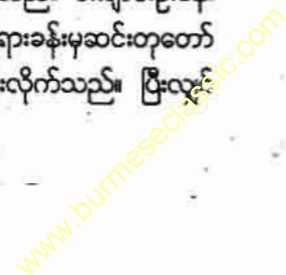
“ကျောင်းပေါ်က မြင်ကတည်း က ဒီလွယ်အိတ်နဲ့ ဒီလှုပ် မြင်ဖူးတယ် ဆိုပြီး ဆင်းလာခဲ့တာ။ ထင်တဲ့အတိုင်း ဒကာကြီးဟိန်းကျော် ဖြစ်နေတာကိုး” ဟု နှုတ်ဆက်သည်။

ဦးပဏ္ဍိတက ဒကာကြီးဟုဆို လိုက်မှပင် ကျွန်ုပ်အသက် ၅၀ ကျော် ၂နှစ်စွန်းနေပြီကို သတိရလိုက်မိ သည်။ ထို့နောက် လယ်ကွင်းများကို ကျော်ဖြတ်လျက် ခြေလျင်လျှောက်ခဲ့ ရသည်တို့ကို သတိပြုမိပြီး မောပန်းမှု ကာယိကဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်လာ တော့သည်။ လာရောက်ကြိုဆိုသော ဦးပဏ္ဍိတမှာ ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတ၏ လက်စွဲတပည့်ရင်း ကိုယ်တော် ရှင်အာဒိစ္စ ဖြစ်သည်။

“ဒီကို လာတာပဲ မဟုတ်လား ဘယ်နရက်နေမှာလဲ၊ ကျောင်းမှာ တည်းမလိုလား”

“မှန်ပါ။ တပည့်တော် ဦးပဏ္ဍိတ မောင်အောင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ။ သူနဲ့တွေ့ ပြီးမှပဲ တည်းခိုဖို့အခြေရမှာပါဘုရား”

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပဏ္ဍိတတို့ ကျောင်း လှေကားမှတက်လာပြီး ကျောင်းအပေါ် သို့ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းဦးခန်း သို့သွားပြီး ဘုရားခန်းမှဆင်းတုတော် ကို ဦးစွာ ရိုခိုးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင်

ခုတင်ပေါ်၌ ထိုင်လိုက်သည့် ဦးပဉ္စင်း ရှင်အာဒိစ္စမှာ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဖြစ်နေဟန်တူကြောင်း မှန်းဆမိသည်။ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ အသက်အရွယ်ကြီးရင့် သူတစ်ဦး ရောက်လာပြီး ကြွေရည် သုတ်လင်ပန်းတစ်ချပ် ချလိုက်သည်။ လင်ပန်းအတွင်း၌ သတ္တုခရမ်းတစ်အိုး ကြွေရည်သုတ် အကြမ်းပန်းကန်သုံး လုံး၊ မြေပဲပန်းကန်တစ်ချပ်တို့ ထည့် ထားသည်။

“ကပ္ပိယကြီး ဟိုကျောင်းတိုင် နားက ဆေးလိပ်ခွက်လေး ယူလိုက်ပါ။ ဤကပ္ပိယကြီးမှာ လူသစ် ဖြစ်ပုံရသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် သိကျွမ်းဖူး သော ကပ္ပိယကြီးမဟုတ်ချေ။ မျက်နှာ သစ်ကပ္ပိယကြီးက စဉ်ရည်သုတ်ဆေး လိပ်ခွက်ကိုယူကာ ကျွန်ုပ်နံ့ဘေး၌ ချထား၏။

“ဪ...ဦးလေး၊ သံလင်ပန်း တစ်ချပ်လောက် ကျွန်တော့်ကိုပေးပါ။ ဦးပဉ္စင်းကို လှူဖွယ်ပစ္စည်းကပ်မလိုပါ။”

“အေး...အေး”

ကပ္ပိယကြီးသည် ကျောင်း ထောင်၌ အဆင့်များရိုက်ထားသော နံရံကပ်စင်ပေါ်မှ သံလင်ပန်းတစ်ချပ် ယူကာ သင်္ကန်းအဟောင်းပိုင်းတစ်ခု ဖြင့် အတွင်းအပြင်သုတ်ပြီး ယူဆောင် လာသည်။ အပေါ်ဆင်စင်ပေါ်၌ သပိတ် ၁၅လုံးကျော် မှောက်ထား သည်ကိုတွေ့ရခြင်းဖြင့် ကျောင်း၌ ဆွမ်းခံကိုယ်တော်များကြောင်း ခန့်မှန်း မိလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်က ကပ္ပိယကြီးပေး သော သံလင်ပန်းအတွင်းသို့ ဖယောင်းတိုင်ထုပ်များ၊ သကြားထုပ် များ၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်၊ ကြာဆံ ခြောက်အထုပ်များ စီရိ၍ ထည့်လိုက် ပြီး ဦးပဉ္စင်းအား ကပ်လှူလိုက်သည်။ ဦးပဉ္စင်းက ဆုများပေးပြီး ကပ္ပိယကြီးအား သိမ်းခိုင်းလိုက်သည်။

“ဒကာကြီးကို တွေ့တော့ ဦးကျွန်ကြီးကို သတိရလာတယ်”

“မှန်ပါ... အမိန့်ရှိပါဘုရား” ကျွန်ုပ်သည် ဦးပဉ္စင်းဘာကို ရည်ညွှန်းမိန့်ဆိုမှန်း မသိလိုက်ပေ။

“ဪ...ဦးပဉ္စင်း ဦးကျွန်ကြီး ဆိုတာ မောင်အောင်ကိုပြောတာ၊ မောင်အောင်ရဲ့ ဘွဲ့က ဦးကျွန်ကြီးလေ”

“ဒါဖြင့် မောင်အောင်၊ အဲ... ဦးကျွန်ကြီးက ကျောင်းမှာမရှိဘူးလား ဘုရား”

“ဒီလိုပါ။ ဆရာတော်နဲ့ ကပ္ပိယ ကြီးတို့က ကျုပ်ကို ဒီကျောင်းလွှဲအပ် ပြီး အညာကိုအပြီး ပြန်သွားကြတယ်။ ဦးပဉ္စင်းက ချက်မြုပ်ဒေသကိုပေါ့။ အဲဒီလိုပြန်တော့ ဒကာကြီးတူက သူပါလိုက်မယ် လုပ်တယ်။ ဦးပဉ္စင်းက အမျိုးမျိုးပြောပြီး တားတယ်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနဲ့က အန္တေဝါသိက တပည့်တွေ ဖြစ်နေကြတော့ ဦးပဉ္စင်း တို့လည်း ကြားဝင်ရ ခက်နေတာပေါ့။ မောင်အောင် အဲ...ဦးကျွန်ကြီးက ငွေ ကောင်းကောင်းနဲ့ တရားမထိုင်တာတို့ ဆွမ်းမဘဉ်းတာတို့ လုပ်လာတဲ့အဆုံး

ဒကာမောင်ကောင်းနဲ့ သရဖီဦးတို့ကို ပြောဆိုပြီး တစ်ပါတည်း ခေါ်သွား တော့တာပဲ”

“ဟို... ဒီရွာကို ပြန်ကြွပါဦး မလား”

“ဒါတော့ မသေချာဘူး ဒကာ ကြီးရဲ့ ဆရာတော်က မသွားခင် ကျုပ်ကိုမှာသွားတာရှိတယ်။ ဦးကျွန်ကြီး ရဟန်းတစ်ဝါပဲ ရှိသေးတယ်။ ပရိ ယတ်လည်း မနဲ့စပ်သေးဘူး ဆိုတော့ ကာ မန္တလေးကစာသင်တိုက်တစ်ခုမှာ ချောမော့ပြီး စာဝါလိုက်ခိုင်းရမှာပဲတဲ့။ တစ်ဝါနစ်ဝါ အပ်ထားပြီးလို့မှ စာဝါ ဘက်မှာ မထွန်းပေါက်ဘူးဆိုရင် ဆရာတော်က ပြန်ခေါ်ယူပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားပဲ အားထုတ်ခိုင်းမယ်တဲ့”

“အခု ဆရာတော်ဦးပဉ္စင်းတစ် ဦးက အဆက်အသွယ် မရဘူးလား ဘုရား”

“ရပါတယ်။ နောက်ဆုံးသတင်း ရတာ မနစ်ကဝါဆိုဦးမှာပေါ့”

“ဘယ်လို သတင်းပါလဲဘုရား”

“အဆက်ပြတ်သွားတယ်လို့ ပြောရမယ် ဒကာကြီး။ ကပ္ပိယကြီး စည်းကွယ်လွန် ဦးကျွန်ကြီးကလည်း စာဝါဘက်စိတ်မပါတော့ ဆရာတော် ကလည်း သက်တော်ကြီးရင့်လှပြီမို့ တစ်ပါးကိုတစ်ပါး အနိသဟံပြုပြီး စစ် ကိုင်းမှာ သွားရောက်သီတင်းသုံးနေ တယ်လို့ စာသုံးလေးကြောင်းလာပြီး ဘာမှမဆက်သွယ်တော့ဘူး ဒကာကြီး ရယ်”

“ဪ...ကပ္ပိယကြီးလည်း ကွယ်လွန်သွားပြီကို။ အခုတပည့် တော်လာတာက မောင်အောင် သူ ဘဝအကြောင်း ပြောခဲ့တဲ့ဟာတွေကို ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း ရေးတော့မှာမို့ သူနဲ့ တွေ့ရအောင် လာခဲ့တာပါဘုရား”

“ဒကာကြီး မရေးရသေးဘူး လား”

“တင်ပါ့ဘုရား။ တပည့်တော် မှတ်သားထားတာတွေကို ပြန်ဖတ် ကြည့်တော့ သူပြောခဲ့တာတွေ ရှေ့ ရောက် နောက်ရောက် ဖြစ်နေတာ တွေ့ရလို့ အစီအစဉ်တကျ ဖြစ်အောင် တော့ ဆက်စပ်ပြီးပါပြီ။ ဇာတ်ကောင် တွေကိုတော့ နာမည်ပြောင်းလဲထား ပါတယ်။ ဦးဇင်းရဲဘဲကိုတောင် ရှင် အာဒိစ္စလို့ပေးထားတယ်။ ဆရာတော် ဘုရားရဲ့လက်ရင်း တပည့်လည်းဖြစ် တော့ အာဒိစ္စလို့ ဘွဲ့ပေးထားတာ လွဲ ချော်မှန်ပါသလားဘုရား။ နောက်ပြီး ဦးဇင်းကကော ကန့်ကွက်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိမရှိ ဆိုတာလည်း သိရအောင် ကျောင်းကိုအရင် ဝင်လာခဲ့တာပါ။ ခုတော့ ဦးဇင်းမောင်အောင်နဲ့လည်း မတွေ့ရလေတော့...”

“နေပါဦး ဒကာကြီး...ဒကာ ကြီးမရေးရသေးဘူးလားလို့မေးတာ မရေးရသေးဘူးဆိုရင် မရေးပါနဲ့လို့ ပြောချင်လို့ပါ။ ဘွဲ့အမည်က ပြဿနာ မရှိဘူး”

“ဘာ...ဘာဖြစ်လို့ မရေးစေ ချင်တာပါလဲ ဘုရား”

ဦးပဉ္စင်းက ချက်ချင်းမပြော သေးဘဲ ပြောရန်စကားစ ရှာနေပုံ ရ၏။

“ဒကာကြီး အဲဒီအကြောင်း တွေကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရေးမှာ လဲဆိုတာ ဦးဇင်းကို ပြောနိုင်မလား”

“မှန်ပါ တပည့်တော်ပြောရ မယ်ဆိုရင် ကြီးကျယ်ရာလည်း ကျပါ တယ်။ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော် တိုင် “ပေတဝတ္ထုတော်များ”ကို ခုဒ္ဒ ကနိကယ်မှာ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါ တယ်ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရား သက် ဇော်ထင်ရှားရှိပြီး ဘုရားရှင်ကိုယ် တော်တိုင် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရား။ နတ်စည်းစိမ်ခံစားရသော တရားများ ဟောကြားခဲ့တာတောင် တရားစစ်တရားမှန်ကို လိုက်နာကျင့် ကြံခြင်းမပြုသူတွေ ရှိပါသေးတယ် ဘုရား။ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလန်ကိုယ်တော် မြတ်ကြီးကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံရတဲ့ နတ်စည်းစိမ် ခံစားရစေသော အကြောင်း၊ ငရဲကျခံခြင်းအကြောင်း များ ကြားနာရတဲ့အခါ ငရဲဘုံတစ်ခု ဖြစ်တဲ့ ပြိတ္တာဘုံစံ တစ္ဆေ သရဲ ဘုတ်၊ ဥစ္စာစောင့်၊ ရုက္ခစိုးနတ် စသည်တို့ အကြောင်းကို ကြားနာရသောအခါမှာ လူတွေဟာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ပြီး မကောင်းမှုကိုရှောင်၊ ကောင်းမှုကို ဆောင်သူများ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာပါ တယ် အရှင်ဘုရား။ အဲဒီလိုပဲ ဒီနေ့ သိပ္ပံပညာတွေ ထွန်းကားပြီး လပေါ် လူရောက်တဲ့အထိ တိုးတက်နေတဲ့

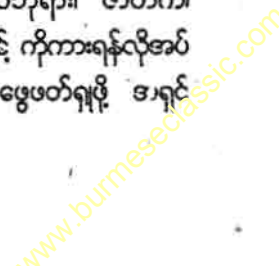
မျက်မှောက်ကာလမှာလည်း တရား မေ့ကာ အမှားတွေခဲ့ကြတဲ့ ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေ သရဲတွေအကြောင်းကို တင်ပြ သတိပေးချင်လို့ပါ အရှင်ဘုရား”

“ရည် ရွယ် ချက် ကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒကာကြီးစာကို ဖတ် ရတဲ့သူက ဒကာကြီးပေးတဲ့ သံဝေဂ ကိုလက်ခံပြီး တရားစစ် တရားမှန်တွေ အားထုတ်လာကြပါမလား”

“ဒါကတော့ မလွယ်လှဘူး ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ကလည်း တပည့်တော်တို့ ထောင်ကရေးသား သလို ဦးဇင်းတို့လို ပိဋိကတ်စာတတ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း ပါဠိနည်းနည်းနဲ့ လူအများနားလည်လွယ်နိုင်တဲ့ ဗုဒ္ဓ တရားအဆီအနှစ်တွေကို ဖော်ထုတ် ပေးမယ်ဆိုရင် သူတော်ကောင်းတရား ကျင့်ကြံအားထုတ်သူတွေ များလာ မယ်လို့ ယူဆပါတယ်ဘုရား”

“ဦးပဉ္စင်းတို့က အချိန်မရဘူး။ အခု ဒကာကြီးအမြင်ပဲ။ စာသင်သား သံသာများလာတော့စာဝါပို့ချတဲ့အလုပ် အပြင် တခြားအလုပ်တွေပါ ထပ်တိုး လာပြန်တယ် ဒကာကြီး”

“ဒါကြောင့်လည်း တပည့် တော်တို့ တွေ့မြင်ရတဲ့အပိုင်းကဏ္ဍ တစ်ထောင်တစ်နေရာက ရှာဖွေတင် ပြတာပါဘုရား။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို တန်းလာရတဲ့ အခြားအချက် တစ်ခု လည်းရှိသေးတယ်ဘုရား။ ဇာတက၊ သုတ္တန် စသည်ဖြင့် ကိုကားရန်လိုအပ် သည်များကို ရှာဖွေဖတ်ရှုဖို့ အရှင်

ဘုရားတို့က ကျမ်းညွှန်းများ ညွှန်ပြ ပေးတော်မူပါဘုရား”

“ဒါတော့ ဒကာကြီးအလိုရှိရာ ကို စာနဲ့ရေးပေးထား၊ ဦးငင်းညွှန်ပြ ပါ့မယ်”

“ဘုတ်၊ တစ္ဆေ ပြိတ္တာများအ ကြောင်းကို ရှာဖွေတာဟာ ဝိနည်းခိုရ် ရဟန်းများအလုပ် မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ငြင်းပယ်ကြလို့ တပည့်တော် တွေကြံ နေရတဲ့အခက်တစ်ခု အဆင်ပြေသွား ပြီမို့ ဝမ်းမြောက်လှကြောင်းပါဘုရား၊ ကပ္ပိယကြီး အနိစ္စရောက်သွားတာ ကတော့ နာတယ်ဘုရား”

“ဒကာကြီးက ဘာလို့နာတာ တုံး”

“ကပ္ပိယကြီးနဲ့ စကားပြောဖြစ် တဲ့အခါတုန်းက လောကီဘုံသားတွေ နိစ္စဓူဝ ပြောနေ လုပ်နေတဲ့ တချို့ ကိစ္စကြီးငယ်တွေဟာ လူတို့မှာ အဓိပ္ပါယ်မသိဘဲ ယုံယုံကြည်ကြည် လုပ်ဆောင်နေကြတာမျိုးတွေအကြောင်း သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြား မှတ် သားထိုက်တဲ့ ဗဟုသုတအဖြစ် မှတ် သားထိုက်တာတွေ ကြားခဲ့ရဖူးလို့ပါ ဘုရား၊ အခုလည်း ကပ္ပိယကြီးကို မေးဖို့ ခေါင်းစဉ်လေးတွေ တော်တော် များများ ရေးမှတ်လာသေးတယ် ဘုရား”

“ဘယ်လိုဆိုတာ ပြောကြည့် ပါဦးဒကာကြီး”

“ဥပမာ သေသူကို ကူတို့ခ ဆိုပြီး အကြွေတစ်မတ်ထည့်တာတို့၊

မခိုအပ်သည့် သုံးပါး၊ ခိုအပ်သည့် သုံးပါး ဆိုတာတို့၊ အိမ်ခါးပန်း ခေါင်း တင်မအိပ်ကောင်းတာတို့၊ တစ်နေ့ တည်း အသုဘနှစ်ခုရှိရင် နောက်သေ တဲ့အသုဘကို အရင်ချတာတို့ဆိုတဲ့ ဒီနေ့အထိ လူတွေအရိုးစွဲပြီး ပယ်လို့ မရ၊ ရှောင်လို့မရတာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ် ဘုရား”

“အင်း...လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ ဩဝါဒလို့ပါ။ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ရှင်ဘုရား ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်တဲ့ ကမ္ဘာမှာ မြတ်ဗုဒ္ဓအဆုံးအမတွေ အထင်အရှားရှိပြီး မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့တရား တွေကို ဖော်ထုတ်ပဟောကြားတဲ့ သံဃာအစစ်တွေလည်း ရှိပါလျက်၊ တရားနာပြီး နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်တဲ့ ရဲခဲလှ တဲ့လူ လာပြီးဖြစ်ပါလျက်၊ မေ့မေ့ လျော့လျော့နေမယ်၊ အရာမဟုတ်တဲ့ အရေးမကြီးတဲ့ အကြောင်းတွေမှာပဲ စိတ်ပါလက်ပါ ဖြစ်နေကြမယ်ဆိုရင် ဖြင့် အခွင့်သာခိုက်ကမု မလိုက်ချင် အမှိုက်နင်ပြင် ရှိလေလိမ့်လား၊ အခွင့် သာတုန်းကမု မရုန်းချင် ငတုံးနင်ပြင် ရှိလေလိမ့်လားလို့ ပြောရမလို့ဖြစ်နေပြီ ဒကာကြီး”

“မှန်ပါဘုရား၊ ဒီလိုပဲဖြစ်နေပါ တယ် ဘုရား၊ ဇာတ်တော်မှာ ဟော ထားတဲ့ စုန္ဒဝက်သတ်သမားဟာ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး အမည်မသိ ဝေဒနာ ခံစားရင်း ဝက်အော်အော်ပြီး သေခဲ့ရ သလို တပည့်တော်တို့ မျက်မှောက်

ကာလမှာလည်း စုန္ဒသေသလိုဝက်လို အော်ဟစ်ပြီး သေရတဲ့ ဝက်သတ် သမား ရှိနေပါတယ်ဘုရား၊ တပည့် တော်ကိုယ်တွေ့ပါဘုရား၊ ဒီလိုပဲ လမ်း ပေါ်မှာ လေးဘက်ထောက်သွားပြီး ကလေးတွေ လေးဘက်တွားသွား သလိုမျိုး မဟုတ်ဘဲ ခြေနှစ်ဘက်ရင် လျက် ခါးကံကုန်းပြီး လက်နှစ်ဘက် ထောက်ပြီး နွှားလိုလေးဘက်ထောက် သွားလာနေရတဲ့ နွှားခိုးသတ်တဲ့လူ လည်း တွေ့ဖူးပါတယ်ဘုရား”

“မှန်ပေတယ် ဒကာကြီး မြတ်စွာဘုရားသခင် ဟောကြားတော် မူခဲ့တဲ့ ဇာတ်တော်တွေ သုတ္တန်တွေ ထဲက အဖြစ်တွေဟာ ဒကာကြီးတွေ ကြုံရသလိုပဲ အဖန်ဖန်အလဲလဲဖြစ်နေ ခဲ့ဖူးတယ်၊ အခုထိလည်းဖြစ်နေတယ် နောင်နှစ်ပေါင်းထောင်သောင်းထိလည်း ဖြစ်နေဦးမှာပဲ၊ အဖြစ်အပျက်ဆိုတာ ရုပ်ဝတ္ထုအနေနဲ့ရော ရေမြေဒေသဇော ကွဲပြားသလို မတူတာရှိရင်ရှိမယ် တရားဆိုတဲ့ ဓမ္မအတိုင်းကြည့်ရင် တော့ ဒီလိုမကောင်းတာလုပ်ရင် ပြော ရင်ကြံရင် ဒီလိုမကောင်းတာဖြစ်မယ် ဒီလိုကောင်းတာလုပ်ရင် ဒီလိုကောင်း တာဖြစ်မယ်ဆိုတာမလွဲကောက်အမှန်ပဲ

ကျွန်ုပ်နှင့် စကားကောင်းပေ စဉ် ကျောင်းပေါ်သို့ ဦးငင်းများ ကျောင်းသားများ တက်လာကြသည် ကျောင်းသားများက ဆွမ်းဟင်းခွေ များကို လက်ဆွဲခြင်းထဲသို့ ထည့် သည်။ ဦးပဉ္စင်းများက ဘုရားတို့နှင့်

အန်တော့ဦး ကိုယ်ရုံသင်္ကန်းကို လက်
အန်တော့ထိုးနေကြ၏။ ဆွမ်းခံကြရန်
အုန်းမောင်းခေါက်သံလည်း ကြားရ
ပြီ။

“စကားစတော့ အမျှင်မပြတ်
ဆေးဘူး။ တပည့်တော်လည်း ရွာထဲ
ရောက်သေးလို့ ခွင့်ပြုပါဦးဘုရား။
တပည့်တော် သိချင်တာလေးတွေ
လည်း ဖြေကြားပေးပါဘုရား။”

“ကဲ...ကဲ ရွာထဲဝင်ဦး။ မပြန်
သေးရင် အရက်ဆွမ်းစားပြီးချိန်
လောက်လာပြီး မေးပေါ့။ လောကီရေး
ရာထဲက ကျုပ်သိတာရှိရင်လည်း
ပြောပြပါမယ်။ ဒကာကြီးမေးစရာရ
တာတွေသာ စာနဲ့စီလာခဲ့ပေါ့။”

“မှန်ပါ။ ခွင့်ပြုပါဦးဘုရား။”
“သာဓု...သာဓု...သာဓု”

ရွာတွင်းသို့ဝင်ခဲ့ရာ ဘကြီးဦး
ထွန်းကြိုင်အိမ်သို့ မဝင်တော့ဘဲ ရှေ့
ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဘကြီးဦး
ထွန်းကြိုင်ရော ကြီးမယ်တင်တို့ပါ
ကွယ်လွန်သွားသည်မှာ ခြောက်နှစ်ခန့်
ရှိရောမည်။ ဘကြီးဦးထွန်းကြိုင်၏
သမီးများအနက် (ကျွန်ုပ်အစ်မဝမ်းကွဲ
များ)မှ အစ်မစိန်ရီတစ်ယောက်သာ
ရွာသို့လာရောက် နေထိုင်ခဲ့သည်။
အစ်မစိန်ရီလည်း ကွယ်လွန်ပြီဖြစ်
သည်။ အစ်မစိန်ရီ၏ အကြီးဆုံးသမီး
လည်း ယမန်နှစ်က အိမ်ထောင်ကျခဲ့
သည်။ သို့ဖြင့် သွေးဝေးသူများနှင့်

ကျွန်ုပ်မှာ သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်နေလိမ့်
မည်။

ဘကြီးဦးတင်မြ အိမ်တွင်
ဘကြီးဦးတင်မြလည်း မကွယ်လွန်
သေး။ မောင်အောင်၏ မိခင် ဖခင်များ
ဖြစ်သည့် အစ်မသရဖီဦးနှင့်ယောက်ဖ
ဦးကောင်းတို့မှာမူ ကျွန်ုပ်နှင့်အမျိုး
ဝမ်းကွဲတော်စပ်ကြသော်လည်း တစ်မိ
တည်းပေါက်၊ တစ်အူထုံဆင်းများပမာ
ချစ်ခင်သံယောဇဉ် ရှိကြသည်။

ဘကြီးဦးတင်မြ၏ အိမ်ထဲကို
ဝင်သွားလေလျှင် ကလေးငယ်တစ်ဦး
အား ခါးထစ်ခွင်ချီပိုးထားသော
ကလေးမတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်အား လှိုက်
လဲ့စွာထွက်၍ ကြိုဆိုလေသည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ...နင်က လှအေး
လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ဦးဦးကလဲ။
ဘာလဲ လှအေးယောက်ျားရပြီမှ
အဘွားအိပ် ဖြစ်နေလို့လား အဟီး
ဟီး...”

လှအေးက မချီမချဲ့ပြောရင်း
ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ကိုင်ဆွဲထားသည်။

“အမေ...အမေရေ၊ ဒီမှာ
ဦးဦးကျော်ဟိန်း လာတယ်တော့”

“ဒီကောင်မလေးဟာလေ
မြောင်းတိမြောင်းဆန်နဲ့ ဘယ်က
ကျော်ဟိန်းရမှာလဲ။ ဟိန်းကျော်ပါဟဲ့”

အစ်မသရဖီဦးက သူ့သမီးကို
မာန်မရင်း ကျွန်ုပ်ကို ခြေဆုံးခေါင်း
ဆုံးကြည့်သည်။

“ဒီကလေးက လှအေးကလေး
လားအစ်မ”

“အေးလေဟယ်”

“လှအေးက ကလေးရုပ်တောင်
မပျောက်သေးတော့ ကလေးချိုလျက်
လာကြိုတုန်းက လှအေး ဘယ်သူ
ကလေးချိုထားတာပါလိမ့်လို့ ဇေဝေဝါ
ဖြစ်နေတာ လှအေးက ယောက်ျားရ
ပြီဆိုတော့ အံ့သြသွားတယ်”

“မအံ့သြနဲ့ မောင်ဟိန်းကျော်။
ကောသလမင်းအိပ်မက် တစ်ဆယ်
ခြောက်ချက်ဟာ သွေးထွက်ရုံမကဘူး။
ဟက်တက်ကြီးကွဲအောင်ကို မှန်တာ”

“အမေကလည်း သမီးလင်ယူ
တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံး”

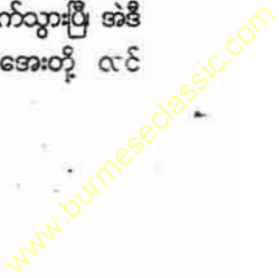
“ဒန့်ကျွပ်ပင် ပုခက်ဆင်တဲ့အိပ်
မက်လေ။ ခုလို နင်တို့ နို့နို့မစင်ဘဲ
လင်ယူသားမွေးတာကို ဒန့်ကျွပ်ပင်ပု
ခက်ဆင်တယ်လို့ ခေါ်တယ်ဟဲ့”

“ဒါတော့ မပြောပါနဲ့အစ်မရယ်။
ဒီလိုတော့နယ်ဘက်မှာ ကလေးရုပ်မ
ပျောက်သေး။ ကလေးစိတ်မကုန်သေး
ဘဲ အိမ်ထောင်ကျတာ ထူးဆန်းနေ
ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ပြုပေါ်ပိုင်းမှာ
ကျတော့ မြင်ရတာများလို့လားတော့
မသိဘူး ရိုးနေပြီဗျ”

“ကဲ မောင်လေးဟိန်းကျော်။
နားနားနေနေ နေပြီး ရေဖိုးချိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ ကျွန်တော်
အစ်မဆင့်ကို သွားနှုတ်ဆက်လိုက်
ဦးမယ်”

“ဟဲ့ အစ်မဆင့်နဲ့ မောင်လေး
ကို မွေးစားတဲ့ကြီးတင်နဲ့က ရှေ့ဆင့်
နောက်ဆင့် အနိစ္စရောက်သွားပြီ အဲဒီ
အစ်မဆင့်အိမ်မှာ လှအေးတို့ လင်
မယားနေကြတာ”

“ဪ...ကျွန်တော်က ကြီး
တင်ဆုံးတာပဲသိလိုက်တယ်။ အစ်မ
ဆင့်ဆုံးတာကို မသိလိုက်ဘူး။ ဒါဆို
ကပွဲယံကြီးတို့လည်း မရှိ...”

“မင်း ဘုန်းကြီးကျောင်း
ရောက်ခဲ့ပြီးပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ”

“ဒါဆိုရင် မင်းတူ ဦးပဉ္စင်း
ဦးကုဏ္ဍိယအကြောင်း သိခဲ့ပြီပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးဇင်းအာဒိစ္စပြော
ပြလို အကြောင်းစုံသိခဲ့ပြီးပါပြီ”

“အင်း...ငယ်ငယ်တုန်းက
အစ်မဆင့်ရဲ့ နိပိန်ငုံပြီး အမေနဲ့ခွဲအိပ်
ခဲ့တဲ့ မောင်အောင်၊ ရဟန်းဝတ်လို့
တစ်ဝါဆိုပဲရှိသေး။ မဆင့်ရော သူ
အမေရော ဆွေမျိုးသားချင်းအားလုံးကို
တံခနဲဖြတ်ပြီး လိုက်သွားခဲ့တာ ဒီနေ့
အထိ ဖြူလားမည်းလားမသိရဘူး
မောင်လေးရယ်”

အစ်ကိုဖြစ်သူကို သတိရသွား
ဟန်ဖြင့် လှအေးသည် ရုတ်တရက်
မျက်နှာညှိုးကျသွားသော်လည်း မိခင်
ဒေါသရဖီဦးမှာ သားရဟန်းအတွက်
ခံစားချက်မရှိသူနယ် ပုံမှန်လေသံဖြင့်
ပြောနေလေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်
အောင်မှာ တူဝရီးတော်စပ်သော်
လည်း အသက်ချင်း ၇-နှစ်သာကွာ
သဖြင့် မောင်အောင်ငယ်စဉ်က ညီ
အစ်ကိုကိုရင်းပမာ ကျွန်ုပ်တို့နေလာခဲ့
ကြသည်။

“ဪ...ဒါနဲ့ တကြီးဦးတင်
မြကောဟင်”

ကျွန်ုပ် စကားလမ်းကြောင်း
ပြောင်းလိုက်သည်။

“တရားစခန်း ဝင်နေတယ်
ကွယ်”

“မင်း ရွာမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး အရှေ့ဘက်က
နောကုန်းရွာမှာ။ သဲအင်းဂူဝိပဿနာ
ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းလာဖွင့်ကတည်းက
ဆယ်ရက်စခန်းဝင်လိုက် ရွာပြန်နား
လိုက်ပေါ့။ အသက်ကမနည်းတော့
ဘူးလေ။ ဆယ်ရက်ပြည့်ရင် အိမ်က
မင်းအစ်ကို ကိုမောင်ကောင်းကသွား
ခေါ်တယ်။ ပြည့်တော့မယ်ထင်တယ်
နော် ဟဲ့ လှအေး”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ သန်ဘက်
ခါ အဖေပဲ သွားခေါ်မယ် ပြောတယ်”

“ဒါဆို မောင်လေးဘကြီးနဲ့
တွေ့ပြီးမှပဲပြန်ပေါ့။ ကိုကရင်လေးတို့
ဘက်တွေ ဘာတွေ လျှောက်ဦးနီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ ကျွန်တော်
လည်း ဘကြီးနဲ့တွေ့ချင်ပါတယ်။
ကျွန်တော်သိချင်တာလေးတွေများ
သိရမလားလို့”

“ဘာကိစ္စတွေ မေးစရာရှိတာ
လဲ။ ငါတို့ကလည်း ငါ့မောင်ကို မေး
ချင်တာတွေ ရှိတာပဲ။ ငါ့မောင် ရှေ့နေ
ကြီးဆိုလား။ ဝတ်လုံကြီးဆိုလား အဲဒါ
ဖြစ်နေပြီဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နောက်ပြီး
စာရေးဆရာလည်း ဖြစ်နေပြီ အစ်မရဲ့”

“ဟန်ကျတာပေါ့၊ အလုပ်နှစ်ခု
တောင်ဆိုတော့ လခနှစ်မျိုးရတာပေါ့
နော်”

အစ်မသရဖီဦးကို ရုတ်တရက်
ပြန်၍ မဖြေတတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်၏
လက်ရှိရှေ့နေဟူသော အလုပ်အကိုင်
နှင့် စာရေးဆရာဟူသော ဝေါဟာရ
အဓိပ္ပါယ်ကို အချိန်အတော်ကြာ
အောင် ရှင်းပြလိုက်ရသည်။

“မင်းပြောသလို ကုန်ကြမ်းဆို
တာ ရမရတော့ မသိဘူး။ မင်းဘာ
ကြီးကတော့ ကပွဲယံကြီးရှိစဉ်က နေ့
တိုင်းနေ့တိုင်း ကျောင်းကိုသွားတယ်။
မင်းသိချင်တဲ့ဟာတွေ ဟုတ်မဟုတ်
မင်းပဲမေးကြည့်ပေတော့”

သို့နှင့် ရွာသို့ ဦးတင်မြပြန်
ရောက်ပြီး ကျွန်ုပ်အား...

“နိပ်သဟေ၊ ငါ့ကောင်က
ပညာရှိကြီး (စာရေးဆရာကို ပြော
ခြင်းဖြစ်သည်)ဆိုတော့ ကပွဲယံကြီး
ပြောပြလို့ ငါမှတ်ထားတာတွေ မင်းကို
ပြောပြရသေးတာပေါ့ကွာ” ဟူ၍
အားပါးတရပြောချလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ
အချို့ရာဖွေသွှေ သကာရည်အိုးထဲ
လက်နှိုက်မိသည့်ပမာ ကျေနပ်ဝမ်း
သာသွားခဲ့ရပြီး ရွာတွင် ဆယ်ရက်
ကျော်ကျော် ဧည့်သည်ကျောက်ချ
နေလိုက်တော့လေသတည်း။

ပြီးပါပြီ။

မေတ္တာအဖြူလေးများစွာဖြင့်

မောင်ဟိန်းကျော်

ဝင်းဂျာ

ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြန်ပြန်

ရွှေမြင်တင်ဆီ ပြန်လည်ရည်ရွယ်

ဝင်းသောင်း(ရမည်းသင်း)

“ငါမယုံဘူး”

“မင်းက ဘာကိုမယုံတာလဲ”

“မင်းတို့ပြောနေတဲ့ ရှေးရိုးစွဲ အယူဝါဒတွေကိုပေါ့ဟ”

“ဟုတ်တယ် ငါလည်းမယုံဘူး”

“တောပိုင်၊ တောင်ပိုင်တွေက မကျေနပ်လို့ ဆိုရအောင် ငါမေးစမ်းပါရစေဦး။ အဲဒီ တောပိုင်၊ တောင်ပိုင်တွေကို ဘယ်သူက ခန့်ထားတုံး”

“အဲဒါ ငါဘယ်သိမလဲ။ လူကြီးတွေပြောတာ ကြားဖူးလို့ ငါပြောတာကွ”

“အောင်ခန့်တို့ကတော့ အမည်နဲ့လိုက်အောင် မခံဘဲ ညှဉ်းပြီး ထစ်ခနဲဆို နတ်မကြိုက်လို့၊ တောင်ပိုင်ဘိုးဘိုးကြီးမကြိုက်လို့၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေမကြိုက်လို့နဲ့ လိုရာဆွဲပြောပြီ။ ဟေ့ကောင်အောင်ခန့်... ကိုယ်ပိုင်ဦးနောက်နဲ့လည်း တွေးတောဆုံးဖြတ်ဦးဟ။ တစ်ခါလာလည်း သူများပြောစကားတွေနောက်လိုက်မနေနဲ့။ မင်းက ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး နလပီန်းတုံးကျလွန်းတယ်”

“ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း။ ဒီကောင်ငါလို အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတရှိသူတစ်ယောက်က မဖြစ်သင့်တာမဖြစ်အောင် ပြောပြတဲ့ဟာကို ကျေးဇူးတင်ရကောင်းမှန်းမသိ။ ငါ့ကို ခံပက်နေလိုက်

တာ သူ့ကိုယ်သူ စွယ်စုံရပညာရှင်ကြီး ကျနေတာပဲ”

“ကဲ . . . ဒါဆို ငါတို့အဖွဲ့ပါတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ဘာကြောင့်ပုံရိပ်မထင်လဲ”

“ကင်မရာမင်းက ယစ်ထုပ်ကြီးအောင်ပန်း။ မူးပေါက်ပြီး ခလုတ်တွေ တောနှိပ်တောင်နှိပ် ဈေးကန်နှိပ်လို့ ပုံရိပ်မထင် ပုံမထွက်တာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟေ့ကောင်... အရမ်းမပြောနဲ့။ အောင်ပန်းဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်လောက်သောက်သောက် မူးတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး အပျော်တမ်း ဓာတ်ပုံသမားလည်း မဟုတ်ဘူး။ ပရော်ဖက်ရှင်နယ် ဖိုတိုဂရက်(ဖိ)ဖာကွ။ အလှူမင်္ဂလာဆောင်၊ ပွဲနေပွဲထိုင်တွေမှာ သူ့အဖွဲ့နဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်စားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီတစ်ခါ သူရိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတချို့ ကွက်ပြီး ပုံရိပ်မထင်ဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ သူမစဉ်းစားတတ်အောင်ဖြစ်ပြီး သိပ်အံ့ဩနေတယ်။ ဖလင်က အောက်အော့(ဖိ)ဒိတ်ဆိုလည်း ကွက်မပျက်ဘူး။ အားလုံးပျက်မှာတဲ့။ ခုတော့ ကွက်ပြီး ပျက်တာ ဆန်းတယ်လို့ သူပြောတယ်”

“သူဘာပြောပြော အောင်ပန်း ပညာပြတာဆိုပြီး ကျော်ကိုကိုတို့အုပ်စုက မကျေနပ်ဖြစ်နေကြတယ်။ တစ်

ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အထင်လွဲပြီး သူငယ်ချင်းတွေ စိတ်ဝမ်းကွဲမှာစိုးတယ်။ မင်းလည်း တတ်နိုင်သလောက် ကြားဝင်ရှင်းပြ ထိန်းလိုက်ပါ”

“ဒီကိစ္စကတော့ ငါတို့လည်း မကျေနပ်ဘူး။ ဖလင်ဖို၊ ဆေးကူးခအားလုံး အချို့ကျငွေ ထည့်ထားကြတာပဲ။ ရွှေနတ်တောင်မှာရိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ တို့အုပ်စုကလူတွေ တစ်ယောက်မှ ဓာတ်ပုံထဲမှာ မပေါ်ဘူး။ တခြားလူတွေ အစုလိုက် အတွဲလိုက် တစ်ယောက်ချင်း အားလုံး ဓာတ်ပုံတွေ ထင်ထင်ရှားရှား ကောင်းတယ်။ တို့ပုံတွေပဲ ကွက်ပျက်တာဆိုတော့ အောင်ပန်း ပညာပြတာမဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

“မရွှေခို . . . နင်ကပါ အာပေါင် အာရင်းသန်သန်နဲ့ ဝင်မပြောစမ်းပါနဲ့ဟာ။ အောင်ပန်းဆိုတာ တို့အားလုံးနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့သူငယ်ချင်း တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားတွေပါဟာ။ အစအနောက်သန်တယ်။ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်တာကလွဲပြီး နှင်တို့ငါတို့အပေါ် ဘာပညာမှ ပြစရာအကြောင်း မရှိဘူး။ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း တောတွေးတောင်တွေး လျှောက်မတွေးစမ်းပါနဲ့”

နီနီက မကျေနပ်တဲ့သူများဘက်

မှ ဝင်ရောက်မှတ်ချက်ပြု ပြောဆိုလိုက် ရာ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် မျိုးမင်းသောင် က ဟန့်တားလိုက်ပါတယ်။ အကြောင်း ကတော့ သူငယ်ချင်းတွေ စိတ်ဝမ်းမကွဲ ကြစေရန် ရည်ရွယ်ရင်း ဖြစ်ပါတယ်။

သင်္ကြန်ပြီး တစ်ပတ် ခုနစ်ရက် အထက်အညာဒေသများသို့ ဘုရားဖူး ထွက်လိုကြောင်း သားမျိုးမင်းအောင်က ခွင့်တောင်းရာ အညာမြေလတ်ဇာတိ ရမည်းသင်းသား ဖခင်ကိုကောင်းက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခွင့်ပြုပြီး ကားပါ စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ မန္တလေး၊ ပုဂံ၊ ပုပ္ပား ဘုရားဖူးအပြန်တွင် သူ့ဇာတိမြေမှ ရွှေမြင်တင်(ရွှေယင်မျှော်) ရွှေယင်မိ (ရွှေယင်ပုန်း) တောင်ပုလု(အနိမ့်ဆုံး တောင်)၊ တောင်ကန့်လန့်(ရွှေနတ် တောင်) စတဲ့ နောက်ခံသမိုင်းရှိတဲ့ စောင်းတော်များရှိရာ ဘုရားပုထိုးစေတီ များနှင့် အထင်ကရ နေရာများကိုပါ သွားခဲ့ရန် မှာကြားစီမံပေးခဲ့သည်။ တစ်ပါ တည်း လမ်းခရီးတစ်လျှောက် ရှောင်ရန် ဆောင်ရန်များကိုလည်း မှာကြားလိုက် ပြီး သားမျိုးမင်းသောင် ဦးဆောင်သော ဘုရားဖူးအဖွဲ့ တရားဟောဓမ္မကထိက ဆရာတော်ကြီး၏ အဆိုအရမူ ဘုရား လည်အဖွဲ့သည် ပျော်ပျော်ပါးပါး ထွက် လာခဲ့ကြရာ မန္တလေး၊ ပုဂံနှင့် ပုပ္ပား ဒေသ အနံအလင်သို့ ရောက်ဖြစ်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်ပြီး ရောက်ရာအရပ်ဒေသတိုင်းတွင် တစ်ယောက်ချင်း အစုလိုက် ဓာတ်ပုံ ရိုက်ဖြစ်ကြသည်။ သွားဖြစ်ခဲ့တဲ့အရပ်ရှိ တန်ခိုးကြီးဘုရား ကျောင်းကန်များ အထင်ကရနေရာများကို မှတ်တမ်း

ဓာတ်ပုံ ရိုက်နိုင်အောင်လည်း ဓာတ်ပုံ ဆရာ သူငယ်ချင်းအောင်ပန်းကို အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် မျိုးမင်းသောင်က ခေါ်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။

ခရီးလမ်းတစ်လျှောက် ရိုက်ခဲ့တဲ့ ဖလင်များကို ရန်ကုန်ရောက်ရောက် ချင်း အောင်ပန်းက ဓာတ်ပုံတွေ ကူး ဆေးကြည့်တဲ့အခါ မန္တလေး၊ ပုဂံ၊ ပုပ္ပား ခရီးစဉ်များအထိ ဓာတ်ပုံတွေအားလုံး ကြည့်လင်ပြတ်သား ကောင်းမွန်တာ တွေမြင်ရလို့ အဖွဲ့သားအားလုံး ဝမ်းသာ ကြသည်။ ကျေနပ်ကြသည်။ သို့သော် မျိုးမင်းအောင်၏ဖခင် ကိုကောင်း ဇာတိ မြေ ရမည်းသင်းမြို့မှ ရွှေမြင်တင် တောင်နှင့် ရွှေနတ်တောင်တို့တွင် ရိုက်ခဲ့ သည့် ဓာတ်ပုံ ပုံရိပ်များ ကြည့်လင်ပြတ် သားစွာ ပေါ်လွင်သော်လည်း ကျော်ကို ကို၊ အောင်ခန့်၊ နီနီလှိုင်(ခေါ်)နီနီ၊ လင်းမောင်မောင်၊ သားစောနှင့် မိသက် (ခေါ်) မိမိသက်တို့ ခြောက်ယောက်တို့၏ ပုံရိပ်များ လုံးဝမထင်။ သူတို့နေရာတွင် အလင်းတန်းကြီး ကန့်လန့်ဖြတ်ပေါ်နေ သည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ဒဲ့တို့မပါ သောပုံရိပ်များ အလွန်ကောင်းသော် လည်း သူတို့အထဲက တစ်ယောက်သာ ပါခဲ့ရင်တော့ ဤနည်းနှင့် ဖြစ်တော့ သည်။

“အပေါင်းအသင်းတို့ရေ ဒါဖြစ် ရိုးဖြစ်စဉ် မဟုတ်ဘူးထင်တယ်နော်”

“ဒါဆို မင်းက ဘယ်လိုထင်လို့ လဲ အောင်ခန့်”

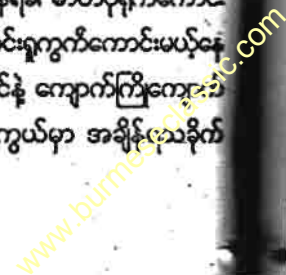
“တောတိုင်းမှာ စန္ဒကူးရှိချင်မှ ရှိ ပေမယ့် တောင်တိုင်းမှာ ဂန္ထီရဖြစ်စဉ်

တွေ အနည်းနဲ့အများရှိတယ်ဆိုတဲ့ လူ ကြီးသူမတွေပြောတဲ့ စကားရှိတယ်။ အခု တို့ရိုက်ခဲ့တဲ့ ရွှေမြင်တင်တောင်နဲ့ ရွှေနတ်တောင်(တောင်ကန့်လန့်)မှာ ရိုက်ခဲ့တဲ့ဓာတ်ပုံတွေ ပုံရိပ်ကောင်း ကောင်းမထွက်ဘဲ အလင်းတန်းကြီးပေါ် နေတာဟာ တို့အဖွဲ့အားတွေကြောင့် တောင်ပိုင်ဘိုးဘိုးကြီးတွေက ဒဏ်ခတ် သလားပဲ”

“အောင်ခန့်တို့က လုပ်ပြန်ပြီ။ တစ်ခါလာလည်း တောပိုင်တောင်ပိုင်”

အောင်ခန့်အပြောကို နားကလော သလားမသိ။ သားစောက အောင်ခန့် ကို ရဲ့ချပြောဆိုပြီး ဒီကောင် တောင်ပိုင် ဘိုးဘိုးကြီးနဲ့ ဆွေမျိုးတော်သလားမသိ ဘူးဟု ပြောလိုက်ရာ သူငယ်ချင်းအား လုံး ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

အခြားအဖွဲ့ဝင်များ နှစ်ယောက် တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ၊ တစ် ယောက်ချင်း နှစ်ယောက်ချင်း တောင် ထိပ်တောင်စောင်း ရှုခင်းရှုကွက်ကောင်း သောနေရာ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ကောင်းမယ့်နေ ရာတွေ ရွေးရိုက်ကြသည်။ ဓာတ်ပုံဆရာ အောင်ပန်းကလည်း သူတို့အကြိုက် လိုက်ကာ မညည်းမညူရိုက်ပေးသည်။ ကျော်ကိုကိုနဲ့ နီနီလှိုင်၊ သားစောနှင့် မိသက်တို့သည် ချစ်သူများဖြစ်၍ နှစ် ယောက်တစ်တွဲ အရိုက်များသလို တစ် ဦးချင်းလည်း ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ရိုက်ဖြစ် ကြသည်။ ရံဖန်ရံခါ ဓာတ်ပုံရိုက်ကောင်း မယ့်နေရာ ရှုခင်းရှုကွက်ကောင်းမယ့်နေ ရာ ရှာမယောင်နဲ့ ကျောက်ကြီးကျေးခဲ ကြား တောင်ကွယ်မှာ အချိန်ညီအိုက်

နိနားကာ အကြင်နာလေးများ ပေးနေ တတ်ကြသည်။

* * *

“ဟေ့ . . . ကိုဖိုးကဲနဲ့ မှသဲတို့ အခြားအဖွဲ့တွေ တောင်ထိပ်ရောက် တော့မယ်။ သိပ်လည်း အကြင်နာတွေ ပိုမနေကြနဲ့။ ဒီရွှေမြင်တင်တောင်တော် မြတ်ကို စောင့်ကြတာ အစ်ကိုတစ် ယောက်နဲ့ ညီမတော်နှစ်ယောက် စောင့် ရှောက်နေကြတော့ အရှက်အကြောက် ကြီးသတဲ့။ အမြင်မလျော်အောင် မနေ ကြနဲ့နော် ပြဿနာတက်မယ်”

“အမယ်... အမယ်... နင့်ဘယ် သူပြောလဲ”

“ငါ့အဖေပြောတယ်။ ငါ့အဖေက ဒီအရပ်သာ။ ဒီတောင်တွေနဲ့ အဖတ် က သမိုင်းကြောင်းတွေ ငါ့အဖေ ငါ့ကို ပြောပြထားဖူးတာတွေအနက် ဖြစ်စဉ် လေးတစ်ခုကို တောင်ပေါ်တက်ရင်း ငါ ပြောပြမယ်။ အဖေတို့ငယ်စဉ်က ရမည်း သင်းမြို့မှာ အထက်တန်းကျောင်းတစ် ကျောင်း တည်ရှိတယ်။ အဲဒီကျောင်းကို အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းလို့လည်း ခေါ်သလို အများက ကျောင်းကြီးလို့ ခေါ်ကြတယ်။

အဲဒီကျောင်းတော်ကြီးမှာ ပန်းချီ နည်းပြဆရာကြီး တစ်ဦးရှိတယ်။ အမည်က ဦးချမ်းငြိမ်းတဲ့။ ဆရာကြီးက အမည်နဲ့လိုက်အောင် ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နဲ့နေတတ်ပြီး တပည့်ကျောင်းသားတွေ ကိုလည်း သားသမီးနဲ့မခြား ချစ်တတ် တယ်။ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကို

ပန်းချီပညာသာမက လူမှုနယ်ပယ်မှာ ဝင်ဆန့်အောင် ဘယ်လိုနေထိုင်ရမယ်၊ အဲသလိုနေထိုင်ရင်း ပရဟိတလုပ်ငန်း တွေ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သင် ကြားပေးတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ခြိမ်း နင်းထောက်အဖွဲ့ကို ဦးဆောင်ပြီး မူလ တန်း အလယ်တန်း အထက်တန်း ကျောင်းသားတွေကိုလည်း ကင်း ထောက်အဖွဲ့ထဲ ဝင်စေခဲ့တယ်။ လွတ် လပ်ရေးရပြီးစ ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုဦးဆောင် တဲ့ ပြည်တော်သာခေတ်ကဆိုတော့ ကြာတော့ အလွန်ကြာခဲ့ပါပြီ”

“တစ်နေ့မှာ ဆရာကြီးဦးချစ် ငြိမ်းဦးဆောင်တဲ့ ကင်းထောက်အဖွဲ့ဝင် အလယ်တန်းနဲ့ အထက်တန်းကျောင်း သားတွေဟာ ဟိုမှာမြင်နေရတဲ့တောင် ကြီးပေါ်တက် လေ့လာရေးခရီး ထွက်ခဲ့ ကြတယ်။ ဟောဒီတစ်ပိုက်မှာရှိတဲ့ ရွှေ မြင်တင်၊ ရွှေယင်မိ၊ တောင်ပုလုဆိုတဲ့ တောင်တွေဟာ ရှမ်းရိုးမတောင်စဉ် တောင်တန်းတွေအတိုင်း ပြောက်ဘက် က တောင်ဘက်ကို တစ်တန်းတည်း တည်ရှိနေတာ တွေ့ရပြီး ခုမင်းတို့မြင်ရ တဲ့ ရွှေနှုတ်တောင်ကတော့ အဲသလို မဟုတ်ပဲ ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းကြီးက ခွဲ ထွက်လို့ အရှေ့ကအနောက်ကို တန်း ထွက်နေတာ မြင်တယ်မို့လား”

“အေး... မြင်တယ် ကန့်လန့် တိုက်နေသလိုပဲ”

“အေး... ဒါကြောင့် အများက အဲဒီတောင်ကို တောင်ကန့်လန့်လို့ခေါ် ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အပိုင်ထဲမှာ အဲသလိုခေါ်တာ လုံးဝလက်မခံဘူး။

ဒေသခံတွေကလည်း လုံးဝမခေါ်ကြ တူး”

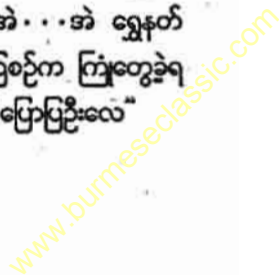
“နေစမ်းပါဦး မှီးမင်းသောင်ရာ၊ ဘယ်သူက လက်မခံတာလဲ။ ငါ့ကိုရှင်း ရှင်းပြော ဟောကောင်”

“တောင်ပိုင်ဘိုးဘိုးနဲ့ တောင် စောင့်နတ်တွေက လက်မခံတာပေါ့ကွာ”

“ငါ့အဖေ အလယ်တန်းကျောင်း သားဘဝ ကင်းထောက်အဖွဲ့ဝင်တွေ လေ့လာရေးခရီးထွက်ကြစဉ်က ဆရာ ကြီးဦးချမ်းငြိမ်းအနေနဲ့ အခုသွားလေ့ လာမယ့်တောင်ကြီးကို တောင်ကန့်လန့် လို့ခေါ်ကြဘဲ မူရင်းအမည်မှာ ရွှေနှုတ် တောင်လို့ ခေါ်ရမယ်။ တောင်ရဲ့အပိုင် နယ်မြေအတွင်း ဝင်ရောက်ပြီဆိုက တည်းက ရှန်ရှင်ကြမ်းတမ်းသောစကား မပြောရ။ အပေါ်အလေး အခင်းကြီး ငယ်ကိစ္စများရှိလျှင် တောင်ပိုင်တောင် ပိုင်များကို တောင်းပန်တိုးလှူပြီး ဆောင် ရွက်ရမယ်။ အထူးသဖြင့် တောင်ကန့် လန့်ဟူသောစကား ယခုအချိန်ကစပြီး မပြောရဘူးလို့ အလေးအနက် မှာကြား ခဲ့သတဲ့”

“အဲ . . . အဲ . . . ကြံ့ကြိုက်တုန်း သတိရလို့ ပြောပြဦးမယ်။ အဲဒီရွှေနှုတ် တောင်ထိပ်က အရှေ့ပြောက်ယွန်းယွန်း ကို ကြည့်လိုက်ရင် ရေဖွေးဖွေးနဲ့ အင်း လေးကန်ကြီးကို တွေ့ရသတဲ့”

“ဟဲ့... မှီးမင်းသောင်၊ နင့်အဖေ အလယ်တန်းကျောင်းသား ဘဝတုန်းက တောင်ကန့်လန့် အဲ . . . အဲ ရွှေနှုတ် တောင်ပေါ်တက်ကြစဉ်က ကြံ့တွေခွဲရ တဲ့ ဖြစ်စဉ် ဆက်ပြောပြဦးလေ”

“ဟာ...မိနီတို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ ရွှေနတ်တောင်လို ခေါ်ပါဆိုတာ တောင်ကန်လန်တဲ့ ခက်တော့တာပဲ”

“ဟေ့... မျိုးမင်းသောင်ဆိုတဲ့ဘဲ ပုံစံကြည့်တော့ အမိုက်စား တောယုံတောင်ယုံ ပေါက်တတ်ကရဟာတွေ မင်းလည်း ယုံတာပဲလားကွ...ဟေ့”

“ယုံတာမယုံတာ အပထား။ ငါ့အဖေက ဒီနယ်သား။ ငါ့အဖေစကားကို ယုံရမယ် သားစော။ မင်းနဲ့မိသက်လည်း သတိထားကြ။ ကျော်ကိုကိုနဲ့ မိနီတို့ကို သိပ်မကဲကြနဲ့”

“ဟေ့... မျိုးမင်းသောင်၊ မင်းပြောပုံက တို့နှစ်ယောက် အမြန်လက်ထပ်ရမယ့်သဘော ဖြစ်နေပြီ”

“တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကားကြော့မရည်ကြနဲ့။ မျိုးမင်းသောင်... မင်းစကားဆက်တော့”

“ဒီမှာ အခု တို့တက်လာတဲ့ စောင်းတန်းတို့များ သူ့ကျွန်ဘဝက တည်းက ဆောက်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်သေသပ်ပြီး လက်ရာကောင်းလဲ။ ဒီစောင်းတန်းကြီးတွေ အာရုံခံအဆောက်အဦတွေ၊ ကျောင်းတွေ၊ ကန်တွေ သာ သနာအာဇာနည် ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီက ဘယ်အင်ဂျင်နီယာရဲ့အကူမှ မယူဘဲ ကိုယ်တိုင်ဦးစီးဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တာ။ အဲဒီအဆောက်အဦတွေ ဆောက်ဖို့ ဒီလောက်မြင့်မားတဲ့ တောင်ထိပ်ပေါ်အထိ အလွန်လေးလံတဲ့ အိမ်(ခုံ)တင်းခေါ်တဲ့ သံတိုင်ကြီးတွေ၊ သံဟင်ဂလံလို ခေါ်တဲ့ သံထည်တွေ တင်ဖို့ဆိုတာ

ဘယ်လောက်ခက်ခဲမလဲ။ သာမန်လူတွေမလုပ်နိုင်တာ သာသနာအာဇာနည် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ ဆောင်ရွက်နိုင်တယ်။ အဲဒီခေတ်က ဒီခေတ်လို စက်မှုယန္တရားတွေ မထွန်းကားသေးဘူးနော်”

“အေးဟ၊ ဒါတော့ အံ့သြဖို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်”

မျိုးမင်းသောင် အသေးစိတ်ပြောပြနေချက်အပေါ် နီနီလှိုင်က ထောက်ခံလိုက်သလို ကျော်ကိုကိုကပါ တစ်ဆက်တည်း ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဒါ ဘာဟုတ်သေးလဲ။ အဲဒီအချိန်က တို့ပြည်သူပြည်သားတွေ ကျွန်ဘဝက လွတ်ခါနီးဆဲဆဲကာလ ကိုယ့်စီးပွားရေး ကိုယ်မထူထောင်နိုင်ကြသေးတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ အများအားဖြင့် စီးပွားရေးမကောင်းလို့ ပါးရှားကြတယ်။ သဒ္ဓါစိတ်တွေ အရမ်းကြီးတဲ့လူမျိုးတွေ ဖြစ်လင့်ကစား ဒီခေတ်လူတွေလို ထိထိရောက်ရောက် မလုပ်နိုင်ကြဘူး။ အဲဒီလိုခေတ်အခါမျိုးမှာ အလွန်အမင်း ငွေကြေးကုန်ကျမယ် ကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်နိုင်တာ ဘယ်ကငွေရသလဲ။ ငွေတုလုပ်တဲ့စက်များ ရှိနေသလား၊ ဘာလားစသဖြင့် နယ်ချဲ့အစိုးရနဲ့ သူ့ရဲလက်ပါးစေပုလိပ်အဖွဲ့ အရာရှိကြီးတွေက တွေးတောမိကြတယ်”

“ဒါကို သာသနာအာဇာနည် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီက သိတယ်။ ဒါကြောင့် လျှို့ဝှက်စုံစမ်းနေတဲ့ လက်ပါးစေပုလိပ်အရာရှိတွေ သူ့ထံမှောက်ခေါ်တွေ့ပြီး ငါ့ရဲ့တာဝန်အရ သာသနာရေးဆောင်

ရွက်ချက်တွေ ဆောင်ရွက်ရာမှာ ငွေအမြောက်အများလိုတယ်။ အဲဒီလိုနေတဲ့ငွေတွေ ဘယ်လိုရအောင်လုပ်ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက် ဘယ်အချိန်အတွင်း ဘယ်နေရာမှာ လုပ်ပြမယ်။ မင်းတို့ပုလိပ်အရာရှိတွေ သိလိုရင် ဆက်ဆက်လာကြည့်လှည့်လို့ မှာကြားလိုက်သတဲ့”

“လျှို့ဝှက်ချောင်းမြောင်း သတင်းယူတာ ဘာမှမထူးခြားလို့ စိတ်ပျက်နေကြတာ။ အခုတော့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့တွေ့ရတော့မယ်။ အကယ်၍များ ငွေတုလုပ်တဲ့စက်နဲ့ လုပ်ပြတာဆိုရင် သက်သေခံပစ္စည်းနဲ့တော့ လက်ပူးလက်ကြပ် ပီအောင် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီကို ဖမ်းကြမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ လက်ပါးစေပုလိပ်အရာရှိတွေ အတော်ပျော်နေကြသတဲ့”

“အဲဒီလိုနဲ့ သတ်မှတ်ရက် သတ်မှတ်ချိန်ရောက်တော့ ချိန်းဆိုထားတဲ့ ရွှေမြင်တင်တောင်တော်ရဲ့ တောင်ဘက်စောင်းတန်း အောက်ဆုံးအာရုံခံတန်ဆောင်းမှာ အသက် ၅၀ ခန့်ရှိ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် အမျိုးသားတစ်ယောက် ငွေဖလားပိုက်ပြီး ရောက်လာပါတယ်။ ထိုနည်းတူ အသက် ၃၀ ခန့်ရှိ လူရွယ်တစ်ယောက်ကလည်း ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ထားပြီး လက်ထဲက ကြေးစည်ကိုတီးကာ အတူတကွ ရောက်လာကြပြီး အသင့်ပြင်ထားတဲ့စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ကြပါတယ်”

“ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ။ ကျွန်တို့က ရသေ့ကြီးဦးခန္တီတပည့်တော်ပဲ”

“ကျုပ်တို့ကို ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ သာ သနာအရေး ဆောင်ရွက်ချက်အတွက် ငွေရအောင် ဘယ်လိုလုပ်တယ်ဆိုတာ သိချင်လာကြည့်၊ ပြမယ်ပြောလို့ လာခဲ့ တာပဲ။ အခု ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ မလာ သေးဘူးလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ သာသနာ့အာဇာနည် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီက ကျုပ်တို့ကို သူ့ကိုယ် စား လွှတ်လိုက်တာပါ။”

“ခင်ဗျားတို့ကလည်း ငွေရအောင် လုပ်တတ်ကြတာပဲလား။”

“သတ်မှတ်ချက်အထိ စောင့် ကြည့်ရင် သိမှာပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ရင်ဟုတ် မဟုတ်ရင် တော့ လိမ်လည်မှုနဲ့ အပေါက်ကျဦးထဲ ထည့်ပြီး ကြမ်းပိုးစာကျွေးပစ်မယ်... ဟွန်း”

ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် လူနှစ်ဦး သည် ပုလိပ်အရာရှိနှင့် လက်ပိုးစေ အဖွဲ့ကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ တစ် ယောက်က ခပ်ဖွဖွရွတ်ဖတ်နေသလို ကျန်တစ်ယောက်က ကြေးစည်တီး လိုက် ရွတ်ဖတ်လိုက် လုပ်နေကြသည်။ လက်ပိုးစေ ပုလိပ်အရာရှိနဲ့အဖွဲ့ကတော့ အံတကြိတ်ကြိတ်နဲ့ ဒေါသထွက်လျက် ရှိနေကြသည်။

ခဏအကြာ ရမည်းသင်းမြို့အိုင် ထဲက ကျေးရွာများက ရွှေမြင်တင် တောင် တောင်ဘက်တမ်းလမ်းအစ အာရုံခံတပ်စောင်းသို့ အလှူအလှူ ရောက်လာကြပြီး အလှူငွေများ ထည့် ဝင်ကြသည်။ တချို့ဆိုလျှင် ကိုယ်မှာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ရွှေဆွဲကြိုး၊ လက်

စွမ်း လက်ကောက်များချွတ်ကာ စေတ နာထက်သန်စွာ လှူနေကြတာလည်း တွေ့ကြသည်။ မွန်းတည့်ချိန်ရောက် တော့ လယ်ဝေး၊ ပျဉ်းမနား၊ တပ်ကုန်း၊ ပျော်ဘွယ်တို့မှ ကုန်းကားကြီးများ ဒေါ ဂျစ်များနှင့် လူများရောက်ရှိလာပြီး အလှူငွေထည့်ဝင်ကြရာ ငွေဖလားတစ် လုံးမက ဟိုတုန်းက နှစ်တင်းဝင်ဆန် အိတ် ကိုးအိတ်နဲ့ ငွေတွေ ဘောင်းလန် အောင်ရသည်။ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်က ပုလိပ်အရာရှိနဲ့ အဖွဲ့ကို ရေတွက်စစ်ဆေးလိုလျှင် ရေ တွက်စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ ပြောရာ ပုလိပ် အရာရှိက မရေတွက်နိုင်ကြောင်း ပြော ပါတယ်။ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် ခေါင်း ဆောင်မှ ဒီလောက်မှ ပုလိပ်အရာရှိ ခေါင်းဆောင်များ မကျေနပ်သေးလျှင် ဘယ်နေ့၊ ဘယ်ရက်၊ ဘယ်အချိန် မန္တလေးတောင်ခြေတွင် သာသနာ့အာ ဇာနည် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီမှ ယခုကဲ့သို့ ငွေရှာပြီးမည် လာရောက်ရန် မှာကြား လိုက်ကြောင်း ပြောပြလိုက်ရာ ပုလိပ် အရာရှိနဲ့ ပုလိပ်သားများ ဘာမှမပြော ဘဲ ပြန်သွားကြသည်။

“ဟောဒီ အာရုံခံတပ်စောင်း တော်ကြီးကနေ တောင်ထိပ်ထိ စောင်း တန်းတစ်ခုလုံး တောင်တက်လမ်းတစ် လျှောက် နေရာတွေမှာ လူအများ ဆူး ပြောင့်ခလုတ်ဘေးကင်းအောင် အုတ် လှေကားတွေနဲ့ သင့်ရာနေရာတွေမှာ ဘုရားဖူး ရဟန်းရှင်လူအများခိုနားဖို့ ဝရပ်အာရုံခံတွေ သေသေချာချာ ဆောက်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီစွမ်းအားရှင်

ဟာ သာသနာ့အာဇာနည် ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီပဲ”

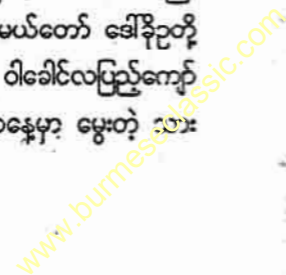
“အဲဒီတုန်းက တို့နိုင်ငံဟာ သူ့ ကျွန်ဘဲက ကိုလိုနီနိုင်ငံတစ်ခုပဲ အစိုးရ ဆီက ဘာအကူအညီမှမရဘူး။ ရသေ့ ကြီးဦးခန္တီဟာ မြန်မာနိုင်ငံ တစ်နဲ့တစ် လျား ဘုရားတန်ဆောင်းကျောင်းကန် တွေကို ဦးစီးဦးဆောင် တည်ဆောက် ပေးခဲ့တာ အထောက်အထားမှတ်တမ်း တွေအရ မနည်းမနောပဲ။ အဲဒီသာသနာ့ အာဇာနည် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီဆိုတာ ဘယ်မြို့ဘယ်နယ်သားလဲ မင်းတို့သိ လား။ ဟဲ့... မိသက် နင်သိလား။”

“ဟင့်အင်း မသိဘူး”

“သားစော မင်းကောသိလား”

“အေး... ဘုရားတွေရောက်တိုင်း ရသေ့ကြီးဦးခန္တီနာမည်နဲ့ ဘုရားတန် ဆောင်း ကျောင်းကန်တွေမှာ ပူးတွဲဖော် ပြထားတာတော့ တွေ့ဖူးတယ်။ ဘယ်မြို့ ဘယ်နယ်သားဆိုတာတော့ မသိဘူးကွ”

“အေး... မင်းတို့က အသိ ဉာဏ်ကြွယ်ဝဖို့ စာမမဖတ်ဘဲ။ ဒီ လောက် ကမ္ဘာကျော် ကမ္ဘာကသိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘယ်ဇာတိသားမှန်းမသိတာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းတို့ မသေ မချင်းမှတ်ထား။ ဟိုတုန်းက တို့ရမည်း သင်းခရိုင်ဆိုတာ ရမည်းသင်း၊ ပျဉ်း မနား၊ လယ်ဝေး၊ တပ်ကုန်းနဲ့ ပျော်ဘွယ် ဆိုတဲ့ မြို့ငါးမြို့ ဝုဗ္ဗပါဝင်တယ်။ အဲဒီမြို့ တွေထဲက ရမည်းသင်းသားပဲ။ ခမည်း တော် ဦးလှရွှေ မယ်တော် ဒေါ်ဒိဥတို့ က ၁၂၉၉ နှစ်၊ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ၅ ရက်၊ တနင်္လာနေ့မှာ မွေးတဲ့ သား

ကောင်းရာနာပဲ။ ငယ်မည်က မောင်ဖိုး
မောင်တဲ့”

“မိသက်ရေ... မျိုးမင်းသောင်ဆို
တဲ့ကောင်တော့ ကြားစရာမရှိ ကြားပြီ
ကွ။ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ ကမ္ဘာကျော်တာ
မင်းအဖေ၊ မင်းအဘ ကမ္ဘာကျော်တာမှ
မဟုတ်တာ။ မင်းက ကြားထဲက ဝင်
ကြားလို့ကွာ”

“ဟေ့ကောင် သားစော၊ ငါကြား
တာမဟုတ်ဘူး။ တို့အဖေဇာတိ ရမည်း
သင်းနယ်ထဲက ထွန်းတောက်ကျော်
ကြားတဲ့သူတစ်ယောက်အတွက် ဂုဏ်
ယူတဲ့သဘောနဲ့ မင်းတို့လို နလပိန်းတုံး
တွေကို ပြောပြနေတာဟ”

“ကဲ... ကဲ သိပါပြီ မိကျောင်း
သားရယ်။ စောစောကဇာတ်လမ်း ဆက်
ပါတော့”

မျိုးမင်းသောင် စကားကြောရည်
နေတာကို ဘဝင်မကျသည့် သားစော
သည် ဆက်ပြောရန် မျိုးမင်းသောင်အား
ခပ်လောလော ပြောခိုင်းလိုက်သည်။

“ဒီလိုကွ ငါတို့အဖေတို့ ရွှေနတ်
တောင်ပေါ်ရောက်တော့ ကင်းထောက်
အဖွဲ့ဝင် အလယ်တန်းကျောင်းသားနှစ်
ယောက် တိတိကျကျပြောရရင် တစ်
ယောက်က ငါ့အဖေရဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ
ဦးတင်လှ၊ နောက်တစ်ယောက်က
အဖေနဲ့ အတန်းတူသူငယ်ချင်း ဦးကြည်
အေးဆိုတဲ့ ကျောင်းသားနှစ်ယောက်က
ဟိုဟာမလုပ်ရ၊ ဒီဟာမလုပ်ရ ဟိုလို
မပြောရ၊ ဒီလိုမပြောရဆိုတဲ့ တားမြစ်
ချက်တွေကို မလိုက်နာချင်ဘူး။ တောင်
ကန့်လန့်မို့ တောင်ကန့်လန့်ခေါ်တာ

ဘာဖြစ်လဲ၊ ခေါ်တယ်ကွ ခေါ်တယ် ဘာ
ဖြစ်လဲ တောင်ကန့်လန့် တောင်ကန့်
လန့် တောင်ကန့်လန့် ဆိုပြီး သူတို့နှစ်
ယောက်တည်း နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောခဲ့
ကြတယ်တဲ့”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ မိသက်ရာ...
ဆရာကြီးဦးချစ်ငြိမ်းနဲ့ ကျောင်းသားတွေ
တောင်ပေါ်ကဆင်းလာတော့ တင်လှနဲ့
ကြည်အေးဆိုတဲ့ အလယ်တန်းကျောင်း
သားနှစ်ယောက် ပါမလာဘူးတဲ့”

“ဟာ... အဲဒါက ဘယ်လိုဖြစ်
တာလဲ မျိုးမင်းသောင်”

သားစောသည် ရုတ်တရက်မို့
အံ့အားသင့်ကာ မျိုးမင်းသောင်ကိုမေး
လိုက်သည်။

“ချက်ချင်းတော့ ဘာကြောင့်ဆို
တာ မပြောနိုင်ကြဘူး။ ကင်းထောက်
အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်နဲ့ တပ်စုမှူး တပ်စိတ်
မှူးတွေ လူစစ်ကြည့်တော့ တောင်
အောက်ကို ပါမလာဘူးဆိုတာ သိကြ
တာတဲ့။ ဆရာကြီး ဦးချစ်ငြိမ်းလည်း
အရမ်းစိတ်ပူလို့ အဖွဲ့တွေခွဲပြီး တောင်
ပေါ်တောင်အောက် တောင်တက်လမ်း
မကျန်အောင် ရှာကြဖွေကြတာ ဘယ်
မှာမှ မတွေ့ကြဘူးတဲ့”

“ဒုက္ခပဲ၊ နောက် ဘာဆက်ဖြစ်
လဲဟင်”

မိသက်က စိတ်ပူသည့်လေသံ
နှင့် ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“တောင်ခြေမှာ တောင်ယာလုပ်
နေတဲ့ အဘိုးကြီးကို သွားပြီးပြောပြတော့
ဒီကလေးတွေ အများတစ်ခုခုတော့ လုပ်

မိပြီဆိုပြီး ထုံးဖြူ၊ ဗမာဆေး ကွမ်းယာ
တစ်ယာ၊ လက်ဖက်တစ်ရိုး၊ အလင်း
တိုင်၊ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင် ထွန်းညှိ
ပူတော်ပြီး ရွှေနတ်တောင်စောင့် ဘိုးဘိုး
ကြီးကို ဦးတိုက်ကန်တော့ တောင်ပန်
တိုးလှိုပေးတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ တောင်
ပေါ်ကို နောက်တစ်ခေါက် အတက်လမ်း
အတိုင်း တက်ရှာခိုင်းသတဲ့”

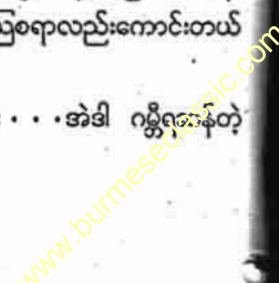
“သူတို့ကို သူတို့ကို ပြန်တွေ့
သတဲ့လားဟင်”

“မိသက်က မိန်းမကလေးမို့ စပ်
စုချင်တာ ငါ ဘာမှမပြောလိုပါဘူး။ သား
စောဆိုတဲ့ကောင်က ယောက်ျားကြီးတန်
မယ့် စပ်စုချင်တာတော့ မကြိုက်ဘူးကွ။
ပြောမှာပေါ့ စောင့်ပါဦးလား”

မျိုးမင်းသောင်သည် သားစောနဲ့
မိသက်တို့အမေးကို စနောက်ချင်တာနဲ့
ချက်ချင်းမပြောသေးဘဲ စကားကို ဟိုဟို
ဒီဒီ ဝေ့ဝိုက်ပြောနေလိုက်သည်။

“အေး... ပျောက်နေတဲ့ ကျောင်း
သားနှစ်ယောက်ကို ရွှေနတ်တောင်
တောင်တက်လမ်းမှာရှိတဲ့ ကျောက်ဖျာ
ကြီးတစ်ချပ်ပေါ်မှာ ကျောချင်းကပ် အိပ်
နေတာ တွေ့သတဲ့။ အံ့ဩဖို့ကောင်း
တာက အဲဒီကျောက်ဖျာကြီးတစ်ဝိုက်
မှာ ကင်းထောက်အဖွဲ့ဝင်တွေ ကွေ့ပတ်
တက်ရှာနေကြတာ မတွေ့ဘဲ တောင်
ပိုင်ဘိုးဘိုးကြီးကို ကျေရာကျေကြောင်း
တောင်ပန်ပြီး နောက်တစ်ခေါက် ပြန်
တက်ရှာမှ တွေ့တာမို့ အဖြစ်က ဆန်း
သလို အံ့ဩစရာလည်းကောင်းတယ်
ကွ”

“အေး... အဲဒါ ဂန္ထိရူးနဲ့တဲ့”

အဖြစ်အပျက်မို့ ဆန်းတယ်”

“အံ့မယ်... အံ့မယ် မိသက်ကလည်း အလာကြီးပါလား။ ဂန္ထိရဆန်သတဲ့”

“ဟေ့... မိသက် သားစောကို တင်းတင်းဖက်ထားနော် ပျောက်ကျန်ခဲ့ဦးမယ်”

“နင်သာ ဖိုးကျော် (ကိုကိုကျော်) ကို ဖက်ထားစမ်းပါ။ တို့အတွက် မပူစမ်းပါနဲ့”

“စကားနိုင် လှမနေနဲ့။ အမိတို့ ရှေ့ကအဖွဲ့တွေ မိအောင် ဆက်တက်လိုက်ကြဦးစို့”

* * *

မျိုးမင်းသောင်သည် ဖခင်ဇာတိမြေ ရမည်းသင်းမြို့က ရွှေမြင်တင်တောင်နှင့် ရွှေနတ်တောင် တစ်ဝိုက်အောင်ပန်းရိုက်ခဲ့သည့် ဓာတ်ပုံဖလင်များတွင် ပုံရိပ်မထင်သည့်ကိစ္စ ဘာကြောင့်လဲ မတွေ့စားတတ်။ ခရီးတစ်လျှောက် ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုမှားခဲ့ကြသလဲ ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ကျော်ကိုကို၊ နီနီနဲ့ သားစော၊ မိသက်တို့ အတူလာသူငယ်ချင်းများ အလစ်အငိုက် အကြင်နာလေးများပေးကြတာ လောက်သာ ရှိပါသည်။ အမှားကြီးပြုလုပ်ကြသည်ဟု မဆိုသာပါ။ သူတို့တစ်တွေ အမှားပြုကြတာကြောင့်ဟု အပြစ်ဖိုရန်လည်း မသင့်ပါ။ ဒါဆို ဓာတ်ပုံတွေက ဘာကြောင့် ပုံရိပ်မထင်ရတာလဲ။ လူငယ်ထဲက လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ မျိုးမင်းသောင်တစ်ယောက် ဂန္ထိရ

ဖြစ်စဉ်သဘော နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေရသည်။ အဆိုးဆုံးက ကျော်ကိုကို၊ နီနီတို့အဖွဲ့နှင့် အောင်ပန်းတို့ အထင်လွဲကာ စကားမပြောကြသည့်ကိစ္စ စိတ်မကောင်းစရာအကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။

ဟိုတုန်းကဆိုလျှင် မျိုးမင်းသောင် သူငယ်ချင်းတစ်စုသည် ရွှေဘုံသာလမ်းအရာရှိရိပ်သာ အခန်းအမှတ်-၆ မျိုးမင်းသောင်တို့အိမ်တွင် စုပေါင်းစာကျက်တဲ့ အခါကျက်၊ ဂီတာတီးတဲ့အခါတီး၊ ဘောလုံးပွဲသွားကြည့်တဲ့အခါ တစ်စုတစ်ဝေးသွားကြည့်လေ့ရှိကြသည်။ ဘာကိစ္စပဲ လုပ်လုပ် မျိုးမင်းသောင်တို့အိမ်ကို စုရပ်ထား၍ လုပ်လေ့ရှိကြသည်။ မျိုးမင်းသောင်ရဲ့ဖခင် ကိုကောင်းနဲ့ မိခင်မခေါင်းတို့က သူတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား မျိုးမင်းသောင်ကို အရမ်းချစ်သလို သားရဲသူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေကိုလည်း သူတို့သားကဲ့သို့ပင် သဘောထားချစ်ခင်ကြသည်။

* * *

“သားရေ... မင်းတို့အဖွဲ့တွေ အတော်ခြေငြိမ်နေပါလားကွ။ ဘုရားဖူးက ပြန်လာပြီးကတည်းက ကျော်ကိုကိုနဲ့ သားစောတို့အဖွဲ့တွေ ပေါ်မလာကြဘူး”

“အလကားပါ အဖေရယ်... ဓာတ်ပုံထဲမှာ သူတို့ပုံတွေ ပုံရိပ်မထင်လို့ အောင်ပန်းက ပညာပြတယ်ဆိုပြီး စိတ်ကောက်နေကြတယ်”

“ဘယ်လို ပုံရိပ်မထင်တာလဲ သားရဲ”

“အဖေဇာတိမြေက ရွှေနတ်

တောင်တို့ ရွှေမြင်တင်တောင်တို့ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း အဖွဲ့လိုက်၊ အစုလိုက်၊ နှစ်ယောက်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ၊ တစ်ယောက်ချင်း ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ခဲ့ကြတယ်။ အဖွဲ့ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အောင်ပန်းက အနားတောင်မယူဘဲ ဖလင်တွေ အားချင်းဆေးတယ်၊ ကူးတယ်အဖေ။ ကာလာဖလင်နဲ့ရိုက်တာဆိုတော့ ဓာတ်ပုံတွေက အရမ်းလှတယ်။ မန္တလေး၊ ပုဂံ၊ ပုပ္ပားမှာ ရိုက်ခဲ့သမျှ ဓာတ်ပုံတွေလည်း အရမ်းလှတယ်။ ပုံထွက်ကောင်းတော့ အားလုံးသဘောကျတယ်။ ဒါပေမယ့် အဖေတို့ဇာတိ ရွှေနတ်တောင်နဲ့ ရွှေမြင်တင်တောင်မှာ ရိုက်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေမှာ ပြဿနာဖြစ်တော့တာပဲ”

“ဟေ့... ဘယ်လိုပြဿနာဖြစ်တာလဲ သားရဲ”

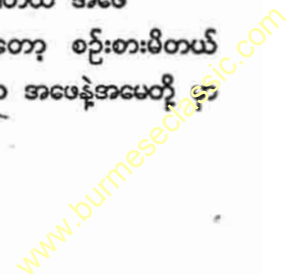
“ဒီလိုတဲ့ အစ်ကိုရေ။ အောင်ခန့်ကျော်ကိုကို၊ နီနီလို့လဲ၊ လင်းမောင်မောင်၊ သားစောနဲ့ မိသက်တို့က ဓာတ်ပုံတိုင်း ဓာတ်ပုံတိုင်းမှာ ပုံရိပ်မပေါ်ဘဲ အဖြူရောင် အလင်းတန်းကြီး ဖြစ်နေသတဲ့။ အဲဒါ... အဲဒါ အောင်ပန်းက ပညာပြတာဆိုပြီး စိတ်ကောက်နေကြတာတဲ့ အစ်ကိုရေ”

ဖခင်ကိုကောင်းရဲ့ အမေးကို မိခင်ဖြစ်သူ မခေါင်းက သားမျိုးမင်းသောင်ကိုယ်စား ဝင်ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား သား”

“ဟုတ်ပါတယ် အဖေ”

“တစ်ခုတော့ စဉ်းစားမိတယ် အဖေ။ သားက အဖေနဲ့အမေတို့ ဇာ

လိုက်တဲ့ ရှောင်ရန် ဆောင်ရန်ကိစ္စတွေ ခရီးစထွက်တဲ့နေ့က ပြောပြတော့ ဒီ ကောင်တွေက အယုံအကြည်မရှိတူးတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုတောင် လှုပ်ကြည့်တော့ အခိုက်စား တော့ယုံ တောင်ယုံ ပေါက် တတ်ကရစကားတွေ မင်းလည်းယုံတာ ပဲလားဆိုပြီး ဝိုင်းဟားကြသေးတယ်”

“ဟဲ့သား...မင်း အမေ့ကိုပြောပြ တဲ့အထဲမှာ ကျော်ကိုကို၊ နီနီတို့အတွဲနဲ့ သားစော၊ မိသက်တို့အတွဲကလည်း တောင်ပေါ်မှာ တာတွဲတဲ့ ကဲကြတာတွေ့ လို့ သတိပေးရသေးဆို”

“ဟုတ်တယ်အဖေ။ သူတို့တွေ ကလည်း သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အလစ် အခိုက်မှာ အကြင်နာပေးတာလောက် တော့ သားတွေတယ်။ လွန်လွန်ကဲကဲ တော့ မဟုတ်ပါဘူးအဖေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားတို့သူငယ် ချင်းတွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အထင်အမြင်လွဲပြီး စိတ်ဝမ်းကွဲကြမှာ အဖေ မလိုလားဘူး”

“ဘယ်သူမှ သားကို မကျေနပ် တာ မရှိပါဘူး အဖေ။ အခင်အမင် လည်း မပျက်ကြပါဘူး။ အောင်ပန်းနဲ့ ကျော်ကိုကိုတို့အဖွဲ့သာ တင်းနေကြတာ ပါ။ ဒါလည်း မကြာပါဘူး သူ့ဟာသူ အဆင်ချောသွားပါလိမ့်မယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့သားရယ်။ ဓာတ် ပုံ ပုံရိပ်ထင်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဖေငယ်စဉ် ၁၀ နှစ်သား အရွယ်က ရွှေမြင်တောင်ပုံ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ပုံရိပ် မထင်တဲ့ကိစ္စ ကြုံဖူးတယ်။ အဲဒီ အကြောင်း သားသူငယ်ချင်းတွေအား

လုံးနဲ့ တွေ့ပြီး အဖေပြောပြချင်တယ်”
“ဟုတ်လား အဖေ သားသိချင် တယ်”

“ဒါဆို အဖေ နက်ဖြန် ဘယ်မှ သွားစရာကိစ္စမရှိဘူး။ အားတယ်။ မနက် ဖြန်မနက် ၉ နာရီ အိမ်ကိုလာခဲ့ကြဖို့ သားသူငယ်ချင်းတွေကို ဖုန်းဆက်လိုက် ပေါ့။ တစ်ဆက်တည်းပဲ အစ်ကိုရွှေဒေါင်း လေးရေ သားအပေါင်းအသင်းများ အတွက် ကြက်သားပလာတာနဲ့ လက် ဖက်ရည် စီစဉ်ပေးပါနော်”

မျိုးမင်းသောင်ရဲ့ ဖခင်ကိုသောင်း ရဲ့ အစီအမံအတိုင်း သူငယ်ချင်းများ ရွှေဘုံသာလမ်း အရာရှိရိပ်သာ အခန်း အမှတ်-၆ သို့ သတ်မှတ်ချိန်အတွင်း အလျှိုအလျှို ရောက်လာကြသဖြင့် ကြက်သားပလာတာကျွေး လက်ဖက် ရည်တိုက်ကာ ကိုကောင်းငယ်စဉ်က တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသော ရွှေမြင်တောင်တောင် တော်အကြောင်း ပြန်ပြောဖြစ်ပါသည်။

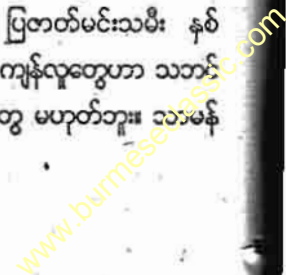
* * *

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် ဝန်းကျင်လောက် က ဦးတို့ရမည်းသင်းမြို့စေ့ တောင် ဘက်မှာ အငြိမ်း ဇာတ်သဘင်၊ ကပွဲ သွင်းဖို့နဲ့ ဓာတ်ရှင်(အဲဒီခေတ်က ရုပ် ရှင်ကို ဓာတ်ရှင်ဟုခေါ်သည်။) ပြုသဖို့ ဆောက်ထားတဲ့ ဝါးထရဲကာ သက်ငယ် မိုး ဇာတ်ရုံကြီးတစ်ရုံ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ ဇာတ်ရုံကြီးအမည်က အောင်မင်္ဂလာ ဇာတ်ရုံကြီးလို့ ခေါ်တယ်။ (အဲဒီအချိန် အဲဒီကာလ ဗမာ့ဂုဏ်ရောင် စိမ်းယဉ် ယဉ်ဆိုတဲ့ အဆင့်မြင့်ရုပ်ရှင်ရုံကြီးတွေ

မရှိသေးဘူး။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးကာစ ရောင်စုံသူပုန်သောင်းကျန်းသူတွေ မင်း မှုသွေးဆူဆဲကာလမို့ ရပ်ရွာအေးချမ်းမှု မရှိသေးဘူး။ ဖျော်ဖြေမှုတစ်ခုအတွက် နည်းနည်းနဲ့ကျဲကျဲခိုင်းဆိုသလို ဆောက် ထားတဲ့ ရုံကြီးဖြစ်ပါတယ်။ အများက အောင်ဇာတ်ရုံကြီးလို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်။

အဲဒီအောင်ရုံကြီးမှာ ဝါတိုးဈေး ပိုင်းရပ်သားတွေဖြစ်တဲ့ ကိုကိုလေး (နည်းသစ်အလွတ်ပညာသင် ကျောင်း အုပ်ကြီး)၊ မောင်မောင်လေး (အငြိမ်းစား အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းအုပ်ကြီး)၊ ကိုဘငြိမ်း(အလွတ်ပညာသင်ကျောင်း အုပ်ကြီး ရန်ကုန်)နဲ့ မောင်မောင်ကြီးဆို တဲ့ ခေတ်ပညာတတ် လူငယ်တွေက ဦးစီးပြီး ပြဇာတ်ကပြခဲ့ကြတယ်။ အခြား ဇာတ်ရုံ ဇာတ်ပို့တွေ အမြောက်အမြား ပါကြပါတယ်။ မင်းသမီးနေရာက ကပြ မယ့် မင်းသမီးနှစ်ယောက်ကိုတော့ မန္တလေးဇာတ်သဘင်လောကမှာ ထင် ရှားတဲ့ ပြဇာတ်မင်းသမီးနှစ်ဦးကို ငှား ပါတယ်။

မြို့သူမြို့သားတွေဟာ တိုင်းပြည် အခြေအနေအရ နယ်မြေမအေးချမ်းလို့ ပွဲမသွင်းဖြစ်တာကြာပြီ။ ပွဲလမ်းသဘင် ငတ်နေကြတဲ့အချိန်ပေါ့။ ဒါကြောင့် ဝက်ဝက်ကွဲအောင် စည်ကားတယ်။ ပထမ ငါးညကဖို့ စီစဉ်ထားပေမယ့် နယ်ခံလူတွေရဲ့ တောင်းဆိုချက်အရ ပွဲ ရက်တွေ ထပ်တိုးပေးခဲ့ရတယ်။ အဓိက သရုပ်ဆောင် ပြဇာတ်မင်းသမီး နှစ် ယောက်မှအပ ကျန်လူတွေဟာ သဘင် အနုပညာရှင်တွေ မဟုတ်ဘူး။ သာမန်

အရပ်သားတွေသာ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီပြဇာတ်ဟာ ဟိုးဟိုး ကျော်သွားတယ်။

ပြဇာတ်က ရွှေမြင်တင်တောင် သမိုင်းနောက်ခံ ဥစ္စာစောင့်အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်နဲ့ ဥစ္စာစောင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်တို့အကြောင်း ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ ကပြတဲ့ ဒရမ်ဆန်ဆန် အလွမ်းဇာတ် တစ်ခုပဲ။ အတိုချုပ်ပြောရမယ်ဆိုရင် အဲဒီပြဇာတ် ကောင်းသတင်းကြောင့် ရန်ကုန်က ဓာတ်ရှင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဦးတို့ ခြံ့ရောက်လာပြီး ပြဇာတ်ကို ဓာတ်ရှင် ရိုက်ချင်ကြောင်း ကမ်းလှမ်းကြတယ်။ ပြာဇာတ်ဒါရိုက်တာ ကိုကိုလေးအဖွဲ့နဲ့ ညှိနှိုင်းကြတော့ အဆင်ပြေလို့ ဓာတ်ရှင် ရိုက်ဖြစ်တယ်။

“အခွင့်အခါကြုံတိုင်း ဦးက မင်း တို့ကို ပြောပြရဦးမယ်။ ဟိုတုန်းက ဒီ နေ့ရပ်ရှင်ကို ဓာတ်ရှင်လို့ ခေါ်ကြပေ မယ့် နောက်ပိုင်းကျတော့ ဓာတ်ရှင်လို့ မခေါ်ကြတော့ပဲ ဘိုင်စကုတ်လို့ ပြောင်း ပြီးခေါ်လာကြတယ်။ ဦးအစ်မကြီး မသန်းကြင်ပြောတာ ဦးမှတ်မိသေး တယ်။ ကောင်လေး ဓာတ်ရှင်လို့ခေါ်တာ တောကျတယ်ကွဲ့။ ခြံ့ဆန်ဆန် ဘိုင်စ ကုတ်လို့ ပြောင်းခေါ်တဲ့။

“ဒါတွေထားပါတော့။ ဦးပြောလို တာက ရွှေမြင်တောင်သမိုင်းဆိုတဲ့ ဘိုင် စကုတ်ကားရိုက်ပြီး ရန်ကုန်က ဘိုင်စ ကုတ်ခြံကြီးတစ်ခုမှာ ကူးဆေးတယ်။ ပြီးတော့ ရုံမတင်မီ အစမ်းသဘောပြ ကြည့်တော့ အံ့ဩဖို့သိပ်ကောင်းတယ် ကွဲ့။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ဘာဖြစ်ရမလဲကွဲ့။ ရွှေမြင်တင် တောင်တော်ရဲ့ပုံကြီး ဇာတ်ကားစတင် ပြပြချင်း ပေါ်လာရမှာ ပုံရိပ်လုံးဝမထင် ဘူး။”

“ဟာ...ခုကွဲ့ပဲ အဲဒီတော့ ဘယ် လိုလုပ်ကြလဲဦး”

“နောက်တစ်ခါ ရမည်းသင်းကို သွားပြီး ရွှေမြင်တင်တောင်မှာ ပြန်ရိုက် ရတာပေါ့။”

“အဆင်ပြေသွားလား”

“မပြေဘူးကွဲ့။ ဒါကြောင့် ဒေသ ခံပန်းချီဆရာကြီးကို ရွှေမြင်တင်တောင် တော်ပုံတူ ပန်းချီဆွဲခိုင်းပြီး ကုမ္ပဏီပိုင် ခြံထဲမှာ ဆက်တင်ဆောက် ရိုက်ခဲ့ရ တယ်။ အဲဒီပုံကြီးပေါ်မှာ ဇာတ်ကား အမည်၊ ဒါရိုက်တာဘယ်သူ ဘယ်ဝါ သရုပ်ဆောင် မင်းသား မင်းသမီး ဘယ် သူ စသဖြင့် စာတန်းထိုးထားတာမို့ ပုံရိပ် မထင်တော့ အခက်တွေ့ ဗျာများရတယ် ကွဲ့။”

“နောက်ပြီး ရွှေမြင်တောင်မှာ ရိုက်စဉ်က ပုံရိပ်မထင်တဲ့ပြကွက်တွေ ခြံထဲမှာ မင်းသားထိုးရိုက်ပြီး သင့်သလို ကားဆက်ပြသကြည့်တော့ အားလုံး အဆင်ပြေသွားတယ်။”

“ကဲ...ငါလို ဓာတ်ပုံသမားတစ် ယောက်အစွမ်းနဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ပုံရိပ် မထင်တာ မပြောနဲ့။ ဇာတ်ရှင်သမား ဓာတ်ပုံပညာရှင်တွေ ရိုက်ကူးတဲ့ ဇာတ် ကားဖလင်တွေမှာတောင် တချို့လူတွေ (သရုပ်ဆောင်)တွေပါတဲ့ ဖလင်တွေ ပုံ ရိပ်မထင်ခဲ့ဘူးဆိုတော့ မင်းတို့စွပ်စွဲ သလို မင်းတို့ဆရာ ဝါပညာပြတာမဟုတ် ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်ပေါ့ကွဲ့။”

ဓာတ်ပုံဆရာအောင်ပန်းရဲ့ အပြော ကြောင့် တင်းနေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ် ခု ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင်သွားတော့သည်။

“ရွှေမြင်တင်တောင်မှာ ရိုက်တဲ့ ဓာတ်ရှင်၊ ဘိုင်စကုတ် ဖလင်တွေမှာ ပုံရိပ်မထင်တာ ကျွန်တော်တော့ မစဉ်း စားတတ်ဘူး။”

“ဒီလိုလေကွာ မောင်အောင်ပန်း ရဲ့။ ဓာတ်ရှင်/ဘိုင်စကုတ်အဖွဲ့ဆိုတာ ရိုက်ကွင်းဆင်းကြပြီဆိုရင် အလုပ် သဘောအရ မင်းသား မင်းသမီး ဇာတ် ဆောင်၊ ဇာတ်ရုံ မီးထိုး၊ မှန်ထိုး၊ စက် သမား၊ ရွတ်မန်နေဂျာ အစ ဇာတ် ညွှန်းဒါရိုက်တာအဆုံး လူတွေအများ ကြီး ရိုက်ကွင်းထဲ ရောက်တတ်ကြ တယ်။ အဲဒီအထဲမှာ မင်းသမီး မင်းသား တွေပဲ ဇာတ်လမ်းလေးတွေ ရှိသလား။ အခြားသရုပ်ဆောင်တွေကကော ရှင်း ကြသလား။ ဒါမှမဟုတ် မီးထိုးမှန်ထိုးနဲ့ စက်အဖွဲ့တွေထဲကရော နှုတ်သရမ်းပြီး ရုန်ရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားတွေ ပြော မိသလား တစ်ခုခုတော့ မှားမိကြလိမ့် မယ်။ ဒါကြောင့် ကသိကအောက် ဖြစ် ကြတာပဲကွဲ့။”

“ကိုကောင်းရဲ့ စကားဆုံးတော့ သူငယ်ချင်းအားလုံး ရယ်မောပန်းဖက် ကာ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ကျော်ကိုကို၊ နီနီ၊ သားစေး၊ မိသက်တို့အဖွဲ့ ဓာတ်ပုံများ ပုံရိပ်မထင် ခြင်းမှာ ဘာကြောင့်ဆိုတာ သဘော ပေါက်ကြမယ် ထင်ပါတယ်။

ဝင်းသောင်(ရမည်းသင်း)

ဗြူချထုပ်၊ ပိစပ်ပွင့်ဝါ

စပါးကြီးသည်းခြေ

မင်းဇော်ထွန်း(ဘူးသီးတောင်)

အံ့ဩစရာ အတော်လေးကောင်းပါသည်။ ဆရာဦးမောင်အေးလုပ်ပြတာကိုကြည့်ပြီး ကိုနိုင်သည် အတော်ကို အံ့အားသင့်သွားသည်။ မျက်လှည့်ဖွဲ့တစ်ခုကို ကြည့်လိုက်ရသည်ထင်မိသည်။

ဦးမောင်အေးက သူ့ညာလက်နှင့် ခေါင်းပေါ်ကဆံပင်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ လက်ထဲမှာ ဆံပင်တွေ အထွေးလိုက်ပါလာတာ ကိုနိုင်ကိုပြနေပါသည်။ ကိုနိုင်က သိချင်စိတ်အားကြီးလာပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဆရာ... ဒီဆံပင်တွေ အဖုတ်လိုက်ကျွတ်တာ ကြာပြီလား။ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်တာလဲဟင်”

အရှေ့ဘက်ခြံက ပင်စင်စား။ လက်ဝဲဝါဒီကျောင်းဆရာ ဦးမောင်အေးသည် ကိုနိုင်တို့နေသောခြံထဲသို့ ရောက်လာပြီး သူတို့ စကားဆက်ပြောနေသည်။

“ခြံထဲက သရက်ချဉ်ပင်ကြီးကိုင်းဖျားတွေ ပိုးစားပြီး ကျိုးကျိုးကျနေလို့ လှူကူးခေါ်ပြီး အရင်းကပါ ခုတ်လှဲလိုက်တာလေ။ နတ်ကတော်အကြော်သည်

ခေါ်ပေးပြောတာကတော့ အဲဒီအပင်ရဲ့ ရုက္ခခိုဏ်း ဖယ်ခတ်တာလို့ ပြောတာပဲ။ နတ်ကနားပေးပြီး တောင်းပန်ရမယ်တဲ့ကွာ။ ဆရာကတော့ မတောင်းပန်နိုင်ဘူး။ ဆံပင်တွေအကုန်လုံး ခေါင်းတုံးရိတ်၊ ဇင်းကျိုက်ကရတဲ့ ဆေးနည်းကို သုံးမလို့။ အခု . . . ဦးဘထွန်းဆီမှာ ကျောက်ချဉ်ရိုတယ်ဆိုလို့ လာတောင်းတာလေ”

“အဲဒီဆေးနည်းကိုလည်း ပြောပြပါဦး ဆရာရယ်။ စိတ်ဝင်စားဖို့ အထော်

ကောင်းတာပဲ”

“ဆေးနည်းကတော့ ငါးချက်ရှိတယ်။ ပထမ အဝါပွင့်ပွင့်တဲ့ ပိစပ်ရွက်၊ ဒုတိယကွမ်းရွက်၊ အဲဒီနှစ်မျိုးကို သတ္တုရည်ရအောင်လုပ်၊ တတိယအချက်ကတော့ ရိတ်ပြီးစဉ်ခေါင်းကို ကျောက်ချဉ်နဲ့ပွတ်ပေး။ ပြီးတော့ စတုတ္ထအချက်ရှိသေးတယ်။ ပျားရည်စစ်စစ်အနည်းငယ်ကို ဦးခေါင်းကိုဆွတ်ပေးပြီးမှ ပဉ္စမအချက်ကတော့ ငှက်ပျောပင်ပျိုကရတဲ့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ငှက်ပျောစေးကို ဦးခေါင်းမှာ သုတ်လိမ်းရမယ်။ ငှက်ပျောစေးလိမ်းပြီးမှ စောစောကပြောတဲ့ သတ္တုရည်နှစ်မျိုးကို ရောစပ်ပြီး မကြာခဏ ဆယ်မိနစ်တစ်ကြိမ် ဆွတ်ပေးရမယ်တဲ့ကွာ။ အဲဒီဆေးနည်းပေးသွားတဲ့ အဘိုးကြီးပြောတာတော့ အဲဒီလို တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်လုပ်ဖြစ်ရင် နှစ်လအတွင်း ဆံပင်တွေပြန်ပေါက်လာမယ်။ အခုလို အဖြူမဟုတ်ဘူး။ ဆံပင်အနက်တွေ ပြန်ပေါက်လာမယ်တဲ့”

ဆရာဦးမောင်အေး စကားပြောနေတုန်း အိမ်ရှင်ဦးဘထွန်း အပေါ်ထပ်က ရောက်လာပါသည်။

“စိတ်ဝင်စားစရာတော့ တော်တော်လေးကောင်းလာပြီ၊ ကောင်းလာပြီနဲ့ MRTV-4 သော်မောင်မောင်က ဘောလုံးပွဲကို တိုက်ရိုက်အသံလွှင့်နေတာမှတ်လို့ ဆင်းလာတာ။ လက်စသတ်တော့ ကိုနိုင်တို့ စကားပြောနေတာကိုး”

ဦးဘထွန်းက အရွှန်းဖောက်ပြောလိုက်ပါသည်။ သူက ဆက်ပြောသည်။

“ဦးမောင်အေးရေ... ခင်ဗျားလို

ချင်တဲ့ ကျောက်ချဉ်ထုပ် ညတုန်းက ရှာတွေ့ပြီဗျို့။ ကျွန်တော် လာပို့မလို ဆဲဆဲ ခင်ဗျားရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ဝမ်းသာစရာပြောရဦးမယ်။ ကျောက်ချဉ်ထုပ်ရှာရင်းနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်လောက်က ပျောက်သွားတဲ့ အဖိုးတန် ရှားပါးပစ္စည်း စပါးကြီးသည်းခြေ ပြန်တွေ့တယ်ဗျာ...။ ခင်ဗျားကိုတောင် ကျေးဇူးတင်နေပါသေးတယ်”

ဦးဘထွန်းသည် ယူလာသော ပရပ်ဆီဘူးအရွယ်ဘူးလေးကို ဖွင့်ပြပြီး အားရဝမ်းသာ ပြောပါသည်။

“အဘ တော်တော်ဝမ်းသာနေပုံ ရတယ်နော်။ အဲဒါ စပါးကြီးသည်းခြေ အစစ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား။ ကျွန်တော်တော့ အတုကို ညာရောင်းတာနဲ့ ကြုံခဲ့ဖူးတယ်”

“ဒီပဲယင်းမြို့နယ်မှာ အဘအမှု ထမ်းတုန်းက သစ်ရာအိုင်ရွာရောက်တုန်းက မီးသွေးဖုတ်တဲ့သူ့ဆီက လက်ဆောင်ရခဲ့တာ။ ကြာပါပြီကွာ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် အိမ်ရှင်မ မဆုံးခင် နှစ်လလောက်က အိမ်က ကြောင်ပေါက်လေး သုံးကောင်ကို မိခင်ကြောင်မကြီးက ကြွက်ခုတ်သင်တဲ့အနေနဲ့ ပုတ်သင်တို့၊ ကင်းလိပ်ချောတို့ကို မသေမရှင်ဖမ်းဖမ်းလာပြီး ချချပေးတတ်တယ်။ တစ်နေ့တော့ နေဝင်ခါစ ညနေစောင်း အပြင်က အဘပြန်ရောက်တော့ ဇနီးခမျာ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ ပြောတယ်။ ကြောင်လေးတွေ တောက်တဲ့အာနီကိုက်လို့ အကြောဆွဲနေပြီ လုပ်ပါဦး၊ သေတော့မယ်တဲ့။ အဲဒါနဲ့ အဘလည်း ဟောဒီ စပါးကြီးသည်းခြေကိုယူ၊ ကျောက်ပျဉ်

မှာ ရေတစ်စက်၊ နှစ်စက်ချပြီး ကယျာကယာသွေး၊ ကြောင်လေးနှစ်ကောင်က အကြောတွေတောင် ကုပ်နေပြီ။ ကိုယ်ငွေမရှိတော့ဘူး။ အထီးကောင်လေးပဲ ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်နဲ့ အကြောဆွဲနေတာတွေရတယ်။ သူ့ပါးစပ်ကို လက်နဲ့ဟပြီး သွေးထားတဲ့စပါးကြီး သည်းခြေကို လျှာပေါ်ပွတ်ပေးလိုက်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ အကြောဆွဲတာတွေရပ်ပြီး မျက်လုံးပွင့်လာတယ်။ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီး စပါးကြီးသည်းခြေပွတ် ပေးလိုက်တော့ ငှက်တုတ်ကလေး ထထိုင်တော့တာပါပဲ။ ဒါဆိုရင်တော့ စပါးကြီးသည်းခြေစစ်တယ်မဟုတ်လား ကိုနိုင်”

“အဘရဲ့ ကိုယ်တွေဖြစ်လို့ အစစ်ဆိုတာ ယုံပါပြီဗျာ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေက စပါးကြီးသည်းခြေတော့မဟုတ်ဘူး။ ဖြူဆိုတဲ့အကောင်ရဲ့ အစာအိမ်၊ ရခိုင်သံစစ်စစ်နဲ့ ခေါ်ရရင်တော့ ‘ဖြူချထုပ်’ပေါ့ဗျာ”

“ဟ... ကိုနိုင်ရ ပြောစမ်းပါဦး။ ဖြူချထုပ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ဘယ်လိုကြုံခဲ့ရတာလဲ။ တောဆေးတောဝါးတွေလည်း တော်တော်အစွမ်းထက်တယ်လို့ ပြောကြတာပဲ”

“ပြောပြပါမယ် ဆရာရယ်။ ကျွန်တော် အသက်နှစ်ဆယ်လောက်က အဖေဆွေမျိုးတွေရှိတဲ့ ရခိုင်ပြည်နယ် ဘူးသီးတောင်ကို အလည်ရောက်သွားတယ်။ ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ တောင်ခြေမှာ တောဝက်သွားပစ်တာ အစ်ကိုတွေကလည်းခေါ်တာနဲ့ ကျွန်တော် လိုက်သွားတယ်။ မော်တော်ကြုံရုံလို့ မိုးချုပ်ခါနီးမှ ဝါးခုတ်ချောင်းရွာ

ကလေးကိုရောက်တယ်။ ညစာကို ကြုံ
သလို ရခိုင်ဟင်းနဲ့ပဲ စားကြတယ်။
အာပူရွက်နဲ့ထောင်းထားတဲ့ ဖားကျည်
ထောင်းဟင်းရယ်၊ သပြေသီးဟင်းရည်
သောက်ရယ်၊ ငရုတ်ကြိတ် ဆီးဖြူသီး
တို့စရာပဲ ရှိတယ်။ ဆာနေလို့လားမသိ
အရမ်းစားလို့ ကောင်းတာပဲ။ အိပ်ရာ
ဝင်ပြီး ညသန်းခေါင်လောက်ရောက်
တော့ အရမ်းစားထားတာတွေ ပညာပြ
တော့တာပါပဲ။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဗိုက်နာတာလား
ငရုတ်သီးအစားများသွားလို့လား။”

“ဗိုက်နာတာ မဟုတ်ဘူး။ ခရီး
သွားတဲ့ရက်က ဆက်နေတော့ ဝမ်းချုပ်
နေတာမှ လေချုပ်တဲ့ သပြေသီးနဲ့ ဆီးဖြူ
သီးတို့ ပေါင်းမိသွားပြီး ဒုက္ခပေးတော့
တာပါပဲ။ ဗိုက်ထဲက ထိုးထိုးလေအောင့်
တာ ထိုင်လို့မရ၊ ထလိုမရ။ အိမ်သား
တွေက နှိပ်ပေး နင်းပေးကြတယ်။ အဲဒီ
လိုနိပ်တာ ဗိုက်ကို နည်းနည်းမှ အထိ
မခံနိုင်တော့ဘူး။ ရွာမှာ အစာကြေဆေး
လေနိုင်ဆေးဆိုတာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိ
ကြဘူး။ ဆယ်အိမ်တောင်မပြည့်တဲ့ ဇန
ပုဒ်ရွာငယ်လေးမှာ ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိ
ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း
လူးလို့မိနေအောင် ခံနေရတယ်။”

ရွာသားတချို့ ရောက်လာပြီး
ပုလင်းထဲရေခွေးထည့်၊ ရေခွေးပုလင်း
ကပ်တော့ နည်းနည်းသက်သာသလိုရှိ
တယ်။ အဲဒီမှာတင် အစွန်ဆုံးအိမ်က
ခိုင်းနက် အဘွားကြီးတစ်ဦး ရောက်လာ
တယ်။ လက်ထဲမှာလည်း အကောင်လို
လို၊ အထုပ်လိုလို တစ်ခုကို ဆွဲယူလာ
တယ်။ အဲဒီကျတော့မှ အိမ်ရှင်ရော၊

ဝိုင်းပြီးပြုနေတဲ့ ရွာသားတွေရော အား
တက်ပြီး ဝမ်းသာတဲ့အမူအရာတွေ ပေါ်
လာတယ်။

အဲဒီအဘွားကြီးက ရေနည်းနည်း
ထည့်ပြီး ရေခွေးတစ်အိုး မြန်မြန်တည်
ခိုင်းတယ်။ ရေခွေးဆူတော့ ဟင်းခွက်
ကြီးကြီးတစ်ခုထဲ အဲဒီအထုပ်ကလေး
ကိုထည့်။ လက်ဖက်ရည်နစ်ခွက်စာ
ရေခွေးပူပူကို အပေါ်က လောင်းချ
တယ်။ ပြီးတော့ ခွက်ငယ်တစ်ခုနဲ့ ဖုံး
ထားပြန်တယ်။ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာ
တော့ ဟင်းခွက်ထဲက အထုပ်ကလေး
ကို ဆယ်ယူတယ်။ ခွက်ကြီးထဲရှိတဲ့
အရည်ညိုညစ်ညစ်တွေကို အိမ်ရှင်က
တဖူးဖူး မှုတ်ပေးပြီး ကျွန်တော့်ကို
သောက်ခိုင်းတယ်။

ပထမတော့ ကျွန်တော် သောက်
လို့မရဘူး။ စိမ်းရွှေရွှေ၊ ညိုစိုစို အနံ့
ကြောင့် ဆေးအရည်ကို မျှီချလိုမရနိုင်
ဘူး။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုက စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ပြီး ဆူပြောပြောပါတယ်။ ဒါမှ
မသောက်ရင် ဒုက္ခရောက်ဖို့ပဲ ရှိတော့
တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း
စိတ်ကိုတင်း ကြိတ်မှိတ်ပြီး ဆေးရည်ကို
ကုန်အောင်သောက်ချလိုက်တယ်။ ခါး
လိုက်တာလည်း မပြောပါနဲ့တော့။ ဆေး
သောက်ပြီး နာရီဝက်လောက်ကျတော့
ဗိုက်ထဲမှာ လေတွေ တဖြုတ်ဖြုတ်နဲ့
ပြိုလာတယ်။ ပြီးတော့ ဝမ်းတစ်ခါသွား
တယ်။ အဲဒီကစပြီး တဖြည်းဖြည်း
သက်သာလာတယ်။ တော်တော်စွမ်းတဲ့
ဆေးဗျာ... အံ့ရော။”

တစ်ချိန်လုံး စိတ်ဝင်တစားနား
ထောင်နေတဲ့ ဆရာဦးမောင်အေးက

မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်ပါသည်။
“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်စွမ်း
တာလဲ။ ဖြူချထုပ်မှာ ဘာတွေပါလာလို့
လဲ။ ကိုနိုင်သိရင် ပြောပြစမ်းပါ။”

“ဒီလို ဆရာရေ ဖြူချထုပ်ဆိုတာ
ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဖြူအကောင်ရဲ့ အထ
ပောင်းအိမ်ပေါ့ဗျာ။ ဖြူအကောင်ဆိုတာ
တောတောင်ကြီးထဲမှာ မြေတွင်းထဲမှာပဲ
နေကြတယ်။ သူတို့က သစ်မြစ်၊ သစ်ည
သစ်ဖုနဲ့ သစ်သီးကိုပဲစားတယ်။ ဒါ
ကြောင့် အဲဒီဖြူချထုပ်လို့ခေါ်တဲ့ အထ
အိမ်ထဲမှာ ဆေးဖက်ဝင်တဲ့ သစ်မြစ်
သစ်ညတွေ စုနေတာပေါ့။ အဲဒီဖြူအကောင်
ကို ထောင်ဖမ်းလို့ရတာနဲ့ သူတို့က ဖြူ
ချထုပ်ခေါ်တဲ့ အစာအိမ်ဖြူချီ(ချေး)ထုပ်
ကို ပထမဆုံး ဓားနဲ့ဖြုတ်ပြီး ဂရုတစိုက်
ထုတ်ယူကြတယ်။ မီးဖိုချောင်အထက်
နားက ဒါမှမဟုတ် ကျပ်ခိုးစင်မှာ ဆေး
သေချာချာဆွဲပြီး အခြောက်ခံထားလေ့
တယ်လို့ အိမ်ရှင်က ပြောပြပါတယ်။
အိမ်ရှင်ဦးဘထွန်းက ကြားဖြတ်
ဝင်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်... ဦးမောင်အေး
ဆရာဝန်က ပြောစကားအရ ဆေးဖက်
မဝင်တဲ့အပင်ဆိုတာ မရှိဘူး။ နွယ်ဖြူ
သစ်ပင် ဆေးဖက်ဝင်လို့ ဆိုရိုးရှိတယ်
လေ။ ဒါကြောင့် ဇင်းကျိုက်ကရတဲ့ဆေး
နည်းအတိုင်း ယုံယုံကြည်ကြည်ဆင်
လိမ်းရင် ခင်ဗျားရဲ့ခေါင်းမှာ ဆံဖ
အနက်တွေ ပြန်ပေါက်လာမှာ သေချာ
ပါတယ်ဗျာ။”

မင်းဇော်ထွန်း(ဘူးသီးတောင်)

ပြည်တွင်းပြည်ပ

ဝိညာဉ်လောက ယုံကြည်ချက်များ

လှတိုး(စိတ်ပညာ)

နိဂုံးတစ္ဆေ

ကာလိဖိုးနီးယားမှာ သုံးရက်တိုင် ကျင်းပခဲ့တဲ့ ကျွန်မ
တို့ ကုန်သွယ်မှုအစည်းအဝေးကြီးဟာ ယနေ့နောက်ဆုံးနေ့
တို့ အတော်လေးနောက်ကျမှ အစည်းအဝေးက ပြီးဆုံး
ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်မှာ သမီးလေးနှစ်ယောက်က အမေကိုမျှော်
တော့မှာသိလို ခါတိုင်းလို အဆာပြေသောက်နေကျ

မင်းသားကြီး ဂျန်ဝိန်း

ကော်ဖီလေးတစ်ခွက်ကိုတောင် မသောက်နိုင်တော့ဘဲ အစည်း
အဝေးကြီးပြီးပြီးချင်း ကျွန်မရဲ့ကားပေါ်ကို အပြေးအလွှား
တက်လို ရုံးကြီးဆီက အမြန်ဆုံးထွက်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ ကားကလေးဟာ အာရီဇိုးနား အဝေးပြေး
လမ်းမကြီးပေါ်ရောက်တော့ ညအချိန်ဖြစ်နေလို့ ကားက
လည်းရှင်း၊ လမ်းကလည်းကျယ်နေပြီ။ ကျွန်မကားကို လွတ်
လွတ်လပ်လပ် မောင်းလာနေရင်းက တွန်ဆန်းနားလောက်
အရောက်မှာ ရုတ်တရက် ကားစက်ထိုးရပ်သွားပါတော့
တယ်။ ကျွန်မလည်း သတိရှိရှိနဲ့ ရှိတဲ့အရိန်လေးနဲ့ ကားကို
လမ်းဘေးဘက် ထိုးကွေ့ပြီးတော့ လမ်းမကြီးဘေးခပ်ကျကျ
လေးမှာ ရပ်ထားလိုက်ရပါတယ်။ ကံ...ခက်ချေပြီ။ ကျွန်မ
အဖို့ အိမ်အပြန် အလျင်လို အနေးတွေ့ဆိုသလို ဖြစ်ရပြီပေါ့။
ကားကို ကိုယ်တိုင်မပြင်တတ်တော့...

ကားပြင်ဖို့ မိဘိုင်းလ်ဖုန်းနဲ့ စက်ပြင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို
ဆက်သွယ်လိုက်တော့ စက်ပြင်အဖွဲ့က ကျွန်မကားရှိတဲ့
နေရာကို နောက်တစ်နာရီလောက်ကြာမှ ရောက်လာနိုင်လိမ့်
မယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မလည်း သန်းခေါင်အပြင် ညဉ့်
မနက်တော့ဘူးလို့ စိတ်ကိုဖြေရင်း ကားထဲမှာပဲ အေးအေး
ဆေးဆေး ထိုင်စောင့်နေမိပါတယ်။

မကြာခင် အချိန်ကလေးမှာ ကျွန်မရဲ့ ကားနံဘေးကို
ကားတစ်စီးထိုးရပ်လာလို့ ကျွန်မ အားတက်သွားတယ်။
အားကိုးတကြီးနဲ့ လမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီကားပေါ်က
ဆင်းလာကြတဲ့ လူသုံးယောက်ဟာ ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းလှပြီး
ဒင်းတို့ထဲက လူတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာဟာ အမာရွတ်ကြီး
တွေနဲ့ ပြီးတော့ သူတို့လက်ထဲမှာလည်း ဓားနဲ့ သေနတ်

တစ်လက်ကို ကိုင်ထားကြတော့ ကျွန်မကို လှည့်မိနဲ့ ဒုက္ခပေးဖို့လာကြတဲ့ လူဆိုးတွေပဲဆိုတာ ကျွန်မသိလိုက်တယ်။ ကျွန်မ ဘာမှဆိုးဖြစ်လို့မရခင်ကလေးအတွင်းမှာ သူတို့ဟာ ကျွန်မရဲ့ ကားတံခါးနှစ်ဖက်မှာ ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်မကို ကားပေါ်ကဆင်းဖို့ အမိန့်ပေးနေကြလေရဲ့။

ကျွန်မဟာ ဒင်းတို့ပြောတာ မကြာသလို ပေးပြီးထိုင်နေလိုက်တယ်။ တဒဂ်အချိန်ကလေးအတွင်းမှာပဲ ဟို... အဝေးကားလမ်းမကြီးပေါ်က ကားမီးရောင်တစ်ခုကိုမြင်လိုက်တော့ အဲဒီကားကလူဟာ ကျွန်မတို့ အခုအဖြစ်အပျက်ကို တွေ့သွားစေချင်မိတယ်။ ကျွန်မရဲ့အခက်အခဲကို အဲဒီကားကလူ တွေ့သွားပြီး အကူအညီပေးစေချင်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် သတိမပြုမိလျှင်တော့ ကျွန်မရဲ့ကားလေးက သူ့မြင်ကွင်းထဲရောက်ဖို့ မလွယ်လှပါဘူး။ ဒီတော့ ဆုတောင်းရုံမှ တစ်ပါး ဘာမှမတတ်နိုင်ဆိုသလို “ဘုရားသခင် တပည့်တော်မဆီကို အဲဒီကားလေးကိုလွှတ်ပြီး ကယ်တင်ပေးတော်မူပါအရှင်” လို့ ဆုတောင်းနေမိပါတော့တယ်။

ဟော...ဆုတောင်းပြည့်ပါပြီ။ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ ဟိုးအဝေးဆီက ခုနလေးတင် မီးရောင်မြင်ရတဲ့ ကားလေးဟာ လူဆိုးတွေရဲ့ ကားနဲ့ဘေးကို ထိုးဆိုက်လိုက်ပြီး ကားပေါ်က ကောင်းဘျိုင်းဦးထုပ်ဆောင်းထားတဲ့ အရပ်အမောင်း ဒေါင်ကောင်းကောင်း လူထွားကြီးတစ်ယောက် ဆင်းလာတယ်။ ပါးစပ်မှာလည်း စီးကရက်ခဲလို့ သူဟာ ကားပေါ်ကဆင်းပြီးတော့ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ လူဆိုးသုံးယောက်ကို အသေအချာ စိုက်ကြည့်လို့နေတယ်။ အဲဒီမှာပဲ လူဆိုးသုံးယောက်စလုံး မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ဝရန်းသုန်းကားနဲ့ ကားပေါ်တက်ပြီး အတင်းမောင်းထွက်ပြေးကြတော့တာပါပဲ။

ကျွန်မလည်း ကျွန်မရဲ့ ကယ်တင်ရှင်ကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်မှ အရင်အတိုင်း ခုံခုံချောချောပဲ ရှိနေသေးတဲ့ (ကွယ်လွန်ခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်သည့်) မင်္ဂလာကြီး ဂျွန်ဝိန်းဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရပါတယ်။ ဂျွန်ဝိန်းဟာ ခဲထားတဲ့ စီးကရက်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး ကျွန်မကို “ခင်ဗျား ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်” လို့ တစ်ခွန်းမေးပြီးတော့ ကျွန်မအတွက် စိတ်ချရလောက်ပြီထင်တဲ့အချိန်မှာ သူကားပေါ်ကိုပြန်တက်ကာ မောင်းပြီးထွက်

ခွာသွားပါတယ်။ ကျွန်မမျက်စိကို ကျွန်မ မယုံချင်နိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။ ကယ်တင်ရှင်မင်းသားကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးအထူးတင်မိတယ်။ ဘုရားသခင်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိတယ်။

သတိရလို့ ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး မကြာခင်က ကျွန်မထံ လှည့်မိလာတဲ့ လူဆိုးတွေအကြောင်း ရဲခန်းကို အကြောင်းကြားတိုင်ချက်ဖွင့်တဲ့လိုက်တဲ့အခါ ကျွန်မ အံ့ဩရတာက ရဲက အဲဒီလူဆိုးသုံးယောက်ကို ဖမ်းမိထားပါပြီတဲ့။ စောစောကပဲ ဖုန်းနဲ့အကြောင်းကြားချက်တစ်ခုရလို့ ကားနဲ့ပိတ်က အစ အတိအကျ သတင်းပေးချက်အရ အနီးဆုံး ကင်းလှည့်ရဲကားက လိုက်ဖမ်းမိခဲ့တာပါ” လို့ ပြန်ပြောတယ်။ ပိုပြီး အံ့ဩရတာက ရဲက ဆက်ပြောရာမှာ “သူတို့ ဘာပြစ်မှုမှ မကျူးလွန်ရသေးခင် ကွယ်လွန်သူ ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီးဂျွန်ဝိန်း တစ္ဆေလာခြောက်လို့ ကျွန်တော်တို့ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြတာပါ” လို့ ထွက်ဆိုချက်ပေးကြတယ်တဲ့။ ကျွန်မလည်း မယုံနိုင်စရာ အံ့ဩမှုရယ် ကုဋေကုဋနဲ့အတူ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး လတ်တလော စိတ်အေးသွားရပြီမို့ စက်ပြင်တဲ့ကားအလားကို စောင့်ရင်း မျက်စိမှိတ် အနားယူလိုက်ပါတယ်။ ကယ်တင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ကွယ်လွန်သူမင်းသားကြီး ဂျွန်ဝိန်းရဲ့ ဝိညာဉ်ကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်မိတယ်။ ဒီမင်းသားကြီးဟာ ဒီဒေသမှာ ကွင်းပိုင်နယ်ပိုင်ကြီးများဖြစ်နေရောသလားလို့ ထင်မိပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ကျွန်မရဲ့ခေါင်းထဲကို အတွေးဒေသန တစ်ခုဝင်လာပါတယ်။ အဲဒါကတော့ “ကျွန်မတို့လူသားတွေရဲ့ ဘိုးဘေးဘီဘင် အစဉ်အဆက်ကစပြီး သရဲတစ္ဆေအပါအဝင် ဝိညာဉ်လောကဟာ ကြောက်စရာကောင်းတယ်လို့ တွေးထင်အသိအမှတ်ပြုခဲ့ပါသော်လည်း ဒီကနေ့ ကျွန်မရဲ့ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်ကတော့ တစ္ဆေသရဲထက် သက်ရှိလူသားတွေက ပိုပြီး ကြောက်ဖို့ကောင်းနေတယ် ဆိုတာပါပဲရှင်” ဟူ၍ ဖြစ်လေသတည်း။

လှတိုး(စိတ်ပညာ)

(၂၀-၂-၉၅ နေ့ထုတ် The Sun ဂျာနယ်မှ ကောက်နုတ်တင်ပြပါသည်။)

ကိုလိုနီခေတ် သွေးစွန်းသောလုပ်ကြံမှု

လှမိုး (ပညာရေး)

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ စစ်ရိပ်စစ်ငွေများ ယုတ်သန်းလာနေသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်ကာလက ကျွန်တော်သည် ပဉ္စမတန်းကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီဖြစ်၍ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများကို လက်လှမ်းမီသလောက် ရှာဖွေဖတ်ရှုနေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်တော်၏ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ကျွန်တော့်ဇာတိမြို့တွင် အထက်တန်းကျောင်းအုပ်အဖြစ် အမှုထမ်းလျက် ရှိရာ တပည့်ပေါများသူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နေအိမ်သည် သူတပည့်များ ထာဝစဉ် ဝင်ထွက်သွားလာ နေလေ့ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့မြို့ပေါ်မှာ အတင်းအဖျင်းများ၊ မြန်မာနိုင်ငံရေးသတင်းများ၊ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးသတင်းများမှာ နေ့စဉ်ကြားနေရသည်။

မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်တော့်ဖခင်၏ ငယ်တပည့်ဖြစ်သူကိုအုံးမောင်(ကွယ်လွန်)မှာ သတင်းစာကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်သာမက ကျွန်တော်တို့မြို့၏ မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာ သတင်းထောက်တစ်ဦးဖြစ်ရာ ထိုစဉ်ကာလက ကလောင်ထက်သူ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ရကား မြို့ပေါ်မှ အရာရှိများ၊ ရဲအရာရှိများက သတိထား၍ စောင့်ကြည့်ခြင်းခံရသူဖြစ်၏။

ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် ထိုစဉ်က ထုတ်ဝေလျက်ရှိသော သူရိယသတင်းစာ၊ မြန်မာနေ့စဉ်သတင်းစာ၊ တိုးတက်ရေးသတင်းစာ၊ ဒီးဒုတ်စဉ်သတင်းစာ အစရှိသော သတင်းစာများတွင် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာမှာ စောင်ရေအများဆုံးထုတ်ဝေရသည့် သတင်းစာကြီးဖြစ်ရာ မှတ်မိသလောက် စောင်ရေသုံးသောင်းကျော် ထုတ်ဝေရသည့် ဩဇာတိက္ကမကြီးမားသော သတင်းစာကြီးတစ်စောင်ဖြစ်ရာ ကျွန်

တော်သည် ထိုသတင်းစာကြီးကို နိုင်ငံခြားသတင်းစာမှအစ ယောဂီသွေးဆေး၊ ကျားဘမ်းပရပ်ဆီ ကြော်ငြာအထိ နေ့စဉ်စွဲခွဲလမ်းလမ်း ဖတ်ရှုနေသည့် ကျောင်းသားငယ်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာကြီးတွင် နာဇီဂျာမနီနိုင်ငံတွင် ကျင်းပနေသည့် ကမ္ဘာ့ဒိုလံပစ်ပွဲတော်သတင်း၊ စပိန်နိုင်ငံတွင် ဖြစ်ပွားနေသော ပြည်တွင်းစစ်အကြောင်း ဆောင်းပါးများ၊ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းမှ သခင်များနှင့် ကျောင်းသားများ၏ ဗြိတိသျှဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုများသတင်းကိုမူ ဖန်တစ်ရာတေအောင် ဖတ်ရှုမိခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့၏ စစ်ကြေညာခြင်းမရှိဘဲ တရုတ်နိုင်ငံအတွင်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သတင်း၊ တရုတ်ခေါင်းဆောင် ချန်ကေရှိတ်အစိုးရ နန်ကင်းမှ တောတောင်ထူထပ်ရာ ချွဲကင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သည့်သတင်း၊ ဂျပန်ဘုရင် လေတပ်မတော်မှ လေယာဉ်ပျံများက ချွဲကင်မြို့ လူစည်ကားရာ ရပ်ကွက်အား ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်သဖြင့် အပြစ်မဲ့ပြည်သူ ရာထောင်ချီ၍ သေဆုံးရသည့် သတင်းနှင့် သတင်းဓာတ်ပုံများမှ မြင်ကွင်းများမှာ ယနေ့ထိ မှတ်မိနေခဲ့သည်။

မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာကြီးသည် စာဖတ်သူများ စိတ်ဝင်စားမည့် သတင်းများကို ကာရန်နဘေတပ်ထားသော ခေါင်းစဉ်အား ခြောက်လှိုင်းစာလုံးမည်းကြီးများဖြင့် သတင်းစာကြီး၏ မျက်နှာဖုံးသတင်းအဖြစ် ဖော်ပြလေ့ရှိပါသည်။ ၁၉၃၇ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလအတွင်း ဖြစ်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ နေ့ရက်ကိုမူ တိတိကျကျမှတ်မိတော့။ မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာ မျက်နှာဖုံးတွင် ခြောက်လှိုင်းဖြင့် ကြမ္မာယွင်းယိုင် စောခေါင်တိုင်ဟူသော ခေါင်းစဉ်အောက်မှ ကျိုင်းတုံစော်ဘွားကြီး

www.burmeseclassic.com

အား အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော အမည်မသိ လူငယ်တစ်ယောက်က ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်သည့် သတင်းကို ဓာတ်ပုံအထောက်အထားများဖြင့် ဝေဝေသာသာ ဖော်ပြထားသည်ကို ဖတ်ရှုမိရသည်။ သတင်း အပြည့်အစုံကိုမူ ကောင်းစွာမမှတ်မိတော့။ သို့သော် ထိုစဉ် ကာလက ထုတ်ဝေသော သတင်းစာများ၊ ဂျာနယ်များတွင်မူ ယင်းလုပ်ကြံမှုကြီးသတင်းအား စိတ်ဝင်စားဖွယ် ခေါင်းစဉ် များဖြင့်ဖော်ပြခဲ့ကြပြီး အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှထုတ်ဝေသော တိုင်း(စ်) သတင်းစာကြီးနှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ကာလကတ္တားမြို့မှ အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေသော အာမာရစ်သာပတားပက်ထရိုကာ သတင်းစာကြီးများတွင်လည်း ကျွင်းတုံစော်ဘွားကြီးသတ်မှုကို အကျယ်တဝင့် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ရာ ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့သော လုပ်ကြံမှုကြီးဖြစ်ခဲ့သည်။

အလှည့်သင့်သဖြင့် ကိုလိုနီခေတ် မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ရှမ်းပြည်နယ်တို့အကြောင်း အနည်းငယ် ဖော်ပြရမည် ဖြစ် ပါသည်။ ခရစ်နှစ် ၁၈၈၅ ခုနှစ်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော အင်္ဂလိပ် မြန်မာ တတိယစစ်ပွဲ ပြီးဆုံးပြီးသည့်နောက် မြန်မာနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံလုံးအား အင်္ဂလိပ်တို့က သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန် တွင် ရှမ်းပြည်နယ်များတွင် ပဒေသရာဇ်စော်ဘွားခံများ အုပ်စိုး နေကြ၏။ သူတို့သည် မြန်မာမင်းများလက်ထက်တော်အခါက မြန် မာဘုရင်ကို ပဏ္ဍာဆက်ရသည့် လက်အောက်ခံများ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့ပြည်နယ်များတွင်ကား (ပဒေသရာဇ် မင်းငယ်)များဖြစ်ပြီး သက်ဦးဆံပိုင်စနစ်ဖြင့် အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြ သည်။ မြန်မာမင်းတို့ အစဉ်အလာအတိုင်း ဟော်နန်း(နန်း တော်) ရာဇပလ္လင် စသည့် အဆောင်အယောင်များကို လက်ခံ ကျင့်သုံးကြသည့် မဟာဒေဝီဟူသော မိဖုရားခေါင်ကြီးများ အပြင် ဒေဝီငယ်များ နှစ်ဦး သုံးဦးသာ စံမြန်းကြ၏။

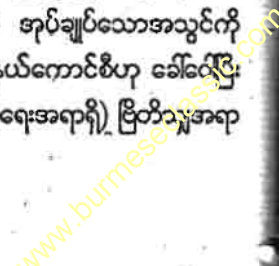
မြန်မာမင်းတို့ထံ သမီးတော်များ ဆက်သကြလေ့ရှိ သည်။ မြန်မာဘုရင်တို့က သမီးငယ်အား နန်းတော်တွင် မိဖုရားငယ်အဖြစ် ထားကြသည်။ အကယ်၍ ထိုသမီးငယ်၏ ဖခင်ဖြစ်သူ စော်ဘွားစော်ခံတို့ ပုန်ကန်ခြားနားသည်ဆိုပါက မြန်မာမင်း၏ နန်းတော်ရှိ သမီးငယ်မှာ ဓားစာခံဖြစ်ရလေ့ရှိ၏။

အင်္ဂလိပ်တို့ အထက်မြန်မာနိုင်ငံအား သိမ်းပိုက်ပြီး

နောက် ရှမ်းပြည်နယ် စော်ဘွားစော်ခံများကို သိမ်းသွင်းရန် ရန်ကုန်မြို့ စိန်ဂျွန်းအမျိုးသား အထက်တန်းကျောင်း (ယခု လမ်းမတော် အထက်-၁) မှ အထက်တန်းပြဆရာ မစ္စတာ စကော့(နောင်အခါ ဆာဂျော့စကော့)အား ဗြိတိသျှအစိုးရ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တပ်များနှင့် စေလွှတ်ခဲ့သည်။ မစ္စတာ စကော့သည် စော်ဘွားများ၊ စော်ခံများနှင့် ဆွေးနွေးကာ အင်္ဂလိပ်တို့၏သစ္စာကို ခံယူစေသည်။ စော်ဘွားစော်ခံများ၏ ပဒေသရာဇ်အခွင့်အရေးများကိုလည်း ယခင်အတိုင်း ဆက် လက်ခံစားခွင့်ပြုခဲ့၏။

ရှမ်းပြည်နယ်များသည် ဤနည်းဖြင့် နေမဝင်သော ဗြိတိသျှတို့၏ အင်ပါယာကြီးအတွင်း ပါဝင်လာခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က လူဦးရေမှာ နှစ်သန်းခန့်သာရှိသည်။ ဗြိတိသျှအစိုးရ သည် စော်ဘွားခံတို့၏ မျိုးရိုးအစဉ်အဆက်အလိုက် ရာထူးများ ဆက်ခံပိုင်ခွင့် စသည့်အခွင့်အရေးများကလည်း ပေးထားခဲ့ သည်ဟု သိရ၏။ စော်ဘွားများအားလုံး၏ သဘောတူညီချက် အရ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဗြိတိသျှတို့ အုပ်ချုပ်နေသော အုပ်ချုပ် ရေးစနစ်ကို ရှမ်းပြည်နယ်တွင် ကျင့်သုံးခြင်းမပြုခဲ့ကြ။ ရှမ်း ပြည်နယ်များတွင် မြန်မာပြည်မကဲ့သို့ အရေးပိုင်(ခရိုင်အုပ်ချုပ် ရေးမျိုး) ခန့်ထားခြင်းမပြု။ တရားစီရင်ပိုင်ခွင့်နှင့် အခွန်တော် ကောက်ခံခွင့်ကို စော်ဘွားများလက်တွင် ပေးအပ်ထားသည်။ သို့သော် ပြည်နယ်တစ်နယ်နှင့်တစ်နယ် အချင်းချင်း မတိုက် ခိုက်အောင် ဗြိတိသျှတို့က စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့၏။

ရှမ်းပြည်နယ်သည် တရုတ်နိုင်ငံ၊ ပြင်သစ်ပိုင်၊ လာအို နိုင်ငံနှင့် ယိုးဒယား(ထိုင်း)နိုင်ငံတို့နှင့် နယ်နိမိတ်ချင်း ဆက် လျက်ရှိရာ အခြားနိုင်ငံများမှ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ခြင်း မရှိ အောင်လည်း ဗြိတိသျှတို့က စောင့်ရှောက်ထားသည်။ မီး ရထားလမ်းဖောက်ခွင့်၊ လမ်းဖောက်ခွင့်များကိုလည်း ဗြိတိသျှ တို့က ချုပ်ကိုင်ထားပြီး ပြည်နယ်အချို့တွင် ဗြိတိသျှအုပ်ချုပ် ရေးအရာရှိများကို စော်ဘွားများ၏ အကြံပေးအဖြစ်လည်း ခန့်အပ်ပေးထားပြီး ၁၉၂၂ ခုနှစ်ကစ၍ ပြည်နယ်များ စုပေါင်း ကာ ပြည်ထောင်စုကလေးအဖြစ် အုပ်ချုပ်သောအသွင်ကို ပြောင်းခဲ့ပြီး ထိုကောင်စီကို ပြည်နယ်ကောင်စီဟု ခေါ်လျှောက် တိုင်းမင်းကြီးအဆင့် (တိုင်းအုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိ) ဗြိတိသျှအရာ

ရှိ တစ်ဦးက ပြည်နယ်ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ ယခင်က ပြည်နယ်စော်ဘွားအချင်းချင်း ရန်စောင်တိုက်ခိုက်မှုများရှိခဲ့သော်လည်း ဤကောင်စီဖွဲ့စည်းခဲ့သည်မှစ၍ အတော်အသင့် ညီညွတ်မှုရလာခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံပြည်မနှင့် ဆက်ဆံရေးကိုလည်း သတိထား ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရာ ရှမ်းပြည်နယ်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာ စစ်ကြိုကာလတွင် တိုးတက်ကောင်းမွန်လာသည်။ လူဦးရေလည်း တိုးတက်လာခဲ့၏။ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းများလည်း ဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့ရာ ပြည်မနှင့် ကုန်စည်ပို့ဆောင်ရေး တိုးတက်လာခဲ့ပြီး ဘော်တွင်းဒေသတွင်လည်း ပိုင်းများ ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ကြ၏။

အထက်တွင် ဖော်ပြသော ကျိုင်းတုံပြည်နယ်သည် ရှမ်းပြည်နယ်များတွင် အကျယ်ဝန်းဆုံးနှင့် လူဦးရေများသော ပြည်နယ်တစ်ခုဖြစ်သည် သာမက တရုတ်နိုင်ငံ၊ လာအိုနိုင်ငံနှင့် ယိုးဒယား(ထိုင်း)နိုင်ငံများနှင့် နယ်နိမိတ်ချင်း ဆက်စပ်လျက်ရှိရာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသော ပြည်နယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုပြည်နယ်အပါအဝင် ရှမ်းပြည်နယ်ဒေသအချို့တွင် ဘိန်းစိုက်ပျိုးသူ အတော်အသင့် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ရှမ်းပြည်နယ်အား ဗြိတိသျှတို့သည် အထက်ဖော်ပြပါ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်နှင့် ဩဇာခံပြည်နယ်အဖြစ် သိမ်းသွင်းယူလိုက်ပြီးနောက် တစ်မှုထူးခြားသော ဘိန်းပြဿနာပါလာသည်။ စော်ဘွားအချို့တို့သည် မိမိတို့လက်အောက်ခံ နယ်သူနယ်သားများထံမှ အခွန်တော်အဖြစ် ဘိန်းများရရှိခဲ့ကြရာ ထိုရရှိသော ဘိန်းများကို မြန်မာပြည်မနှင့် ယိုးဒယား (ထိုင်း)နိုင်ငံအတွင်း မောင်းခိုတင်သွင်းခဲ့ကြသည်။ ဤကဲ့သို့ မောင်းခိုတင်သွင်းခြင်းဖြင့် အမြတ်အစွန်း စိုစိုပိုပိုရရှိခဲ့ကြသည်။ ဤဘိန်းပြဿနာသည် ဆောင်းပါးအစတစ်နေရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သော သွေးစွန်းသော လုပ်ကြံမှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်စေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။

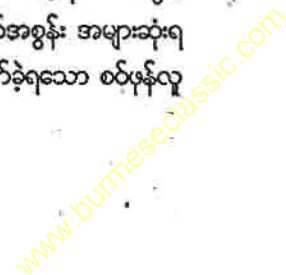
ကျိုင်းတုံစော်ဘွားကြီး စစ်ခွန်ကျောက် အင်တာလဲ(နီ)သည် မိုင်ဆင်နယ်မှ ပဒေသရာဇ်သမီးတော် စင်ဥမ္မာနှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရာမှ သားတော် စင်ဖန်လူကို ဖွားမြင်ခဲ့၏။ ကျိုင်းတုံစော်ဘွားကြီး စစ်ခွန်ကျောက် အာတာလဲ(နီ)သည် သာမန်အရပ်သူ ဒေါ်နန်းဖောင်အား လက်ထပ်ခဲ့ပြန်ရာ သား

တော် စင်ကောင်တိုင်ကို ဖွားမြင်သည်။ စော်ဘွားကြီးသည် အရပ်သူ ဒေါ်နန်းဖောင်မှမွေးသော သားတော် စင်ကောင်တိုင်ကို မြတ်နိုးတော်မူသည်ဟု ဆိုသည်။ စင်ကောင်တိုင်မှာ စင်ဥမ္မာမှမွေးသော သားတော်စောဖန်လူနှင့်မတူ။ ရိုးသား၍ လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် စော်ဘွားကြီးက မြတ်နိုးတော်မူခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီး နိုင်ငံပေါင်းချုပ်အသင်းကြီး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်နှင့် လူသားမျိုးနွယ်တို့အား အညွန့်တုံးစေသော ဘိန်းစိုက်ပျိုးခြင်းနှင့် ဘိန်းမောင်းခိုကူးခြင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်ခဲ့ကြသည်။ နိုင်ငံတကာက ကန့်ကွက်လာခဲ့ရာက ဗြိတိသျှအစိုးရအဖို့ ၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင် ရှမ်း ပြည်နယ်ဆိုင်ရာ ဘိန်းဥပဒေကို ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ကြသည်။ ထိုဥပဒေအရ ဘိန်းစိုက်ပျိုးသူများကို မှတ်ပုံတင်စေပြီး ဘိန်းစိုက်ပျိုးသူ တောင်သူတို့ ထုတ်လုပ်သမျှ ဘိန်းများကို အစိုးရက သိမ်းချုပ်ဝယ်ယူခဲ့သော်လည်း ဘိန်းစိုက်ပျိုးမှုကိုမူ တဖြည်းဖြည်း လျော့စေခဲ့သော်လည်း ထိုဥပဒေကို တိတိကျကျ လိုက်နာခြင်းမပြုခဲ့ကြ။ ဘိန်းမောင်းခိုစိုက်ပျိုးမှုနှင့် ဘိန်းမောင်းခိုရောင်းဝယ်မှုမှာ ရှိဆဲဖြစ်ရကား ဗြိတိသျှအစိုးရမှာ ဘိန်းပိတ်ပင်ရေးကို လက်လျှော့ထားခဲ့ကြသည်။

ကျိုင်းတုံစော်ဘွားကြီး၏ သားတော်တစ်ဦးဖြစ်သော စောဖန်လူမှာ ဘိန်းကုန်ကူးသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်ဟု သတင်းများထွက်လာသည်။ စင်ဖန်လူမှာ ရန်ကုန်သို့စေလွှတ်၍ သာသနာပြုကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ပညာဆည်းပူးစေသည်။ ဒေါ်နန်းဖောင်မှဖွားမြင်သော သားတော် စင်ကောင်တိုင်သည် 'စင်ဖန်လူထက် ရက်ကြီးသဖြင့် သားတော်ကြီးဖြစ်သည်ဆိုကာ အိမ်ရှေ့စံ ကျမိုင်းအဖြစ် ခန့်အပ်စေခဲ့သည်။ မဟာမျိုးမဟာနွယ် စင်ဖန်လူကိုမူ ဒုတိယစော်ဘွားအဖြစ်သာ ထားသည်။ ကျိုင်းတုံစော်ဘွားကြီး ကွယ်လွန်သွားသောအခါ စင်ကောင်တိုင်မှ ကျိုင်းတုံစော်ဘွားကြီး ဖြစ်လာသည်။

ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ ဘိန်းဥပဒေအရ ဘိန်းမောင်းခိုကူးသူ စင်ဖန်လူမှ ကျိုင်းတုံမှ ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးခဲ့ရာ စော်ဘွားအရိုက်အရာ မရခဲ့သည်သာမက အမြတ်အစွန်း အများဆုံးရသည့် ဘိန်းကုန်ကူးမှုကိုလည်း လက်လွှတ်ခဲ့ရသော စင်ဖန်လူ

သည် ကျိုင်းတုံစော်ဘွား စစ်ခွန်တိုင်အား နည်းလမ်းအမျိုးမျိုး နှင့် စော်ဘွားအရာမှ ဖယ်ရှားရန် ကြိုးစားခဲ့တော့၏။ လောကီ ပညာရှင်များ အကူအညီနှင့် အင်းချခြင်း၊ ဆေးဝါးပန္နဲများများ စီရင်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင် သောအခါ အခြားနည်းလမ်းရှာခဲ့သည်။

စစ်ဖန်လူသည် သူ၏နမတော်မှမွေးသော သားတော် စစ်သီဟအား ရန်ကုန်တွင် ကြေးစားလူသတ်သမား ငှားရမ်း စေခဲ့သည်။ ထိုအခါ စစ်သီဟမှ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဥပစာ အထက်တန်း (ယခု ဒုတိယနှစ်)တွင် ပညာသင်ယူနေဆဲဖြစ် ၏။ ရန်ကုန်တွင်နေထိုင်ကြသော ကြေးစားလူသတ်သမားများ မှာ ရန်ကုန်မှ ဝေးလံခေါင်းဖျားသော နေရာများသို့ သွား ရောက်၍ အလုပ်မလုပ်လို့ သို့ဖြစ်၍ စစ်ဖန်လူသည် ဤလုပ် ကြံမှုကြီးဖြစ်မြောက်စေရန် စစ်သီဟကိုပင် ဆောင်ရွက်စေခဲ့ သည်ဟု သိရသည်။

၁၉၃၇ အောက်တိုဘာလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် ကျိုင်းတုံ ဟော်နန်းအတွင်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ဓလေ့ထုံးတမ်းအတိုင်း သီတင်းကျွတ်ဝါကျွတ်ပွဲတော်ကြီးကို ခမ်းခမ်းနားနား ကျင်းပခဲ့ ကြသည်။ အကပဒေသာတစ်ခုကိုလည်း စည်စည်ကားကား ကျင်းပ၍ ဟော်နန်းကြီးတစ်ခုလုံးအားလည်း မီးများထိန်လင်း အောင် ထွန်းညှိထား၏။ စော်ဘွားကြီးအား ပြည်သူတို့က ချစ်ခင်လေးစားကြသည်။ ဟော်နန်းကြီးတွင် ဖိတ်ကြားထား သော ဧည့်သည်များအား ည ၈:၃၀ နာရီ တိတိတွင် ညစာ စားပွဲဖြင့် ဧည့်ခံမည်ဖြစ်သည်။ ကပ္ပိကလည်း စတင်ကျင်းပနေ သည်။ ၈ နာရီ ၁၅ မိနစ်အချိန်တွင် စော်ဘွားကြီး စစ်ကောင် တိုင်သည် နမတော်များနှင့်အတူ ဟော်နန်းမှ ထမင်းစားပွဲ ကျင်းပမည့်နေရာသို့ ထွက်ခွာလာကြသည်။ ဂီတအဖွဲ့သား များကလည်း သီဆိုတီးမှုတ်လျက်ရှိပြီး ဧည့်သည်များ အမှု ထမ်းများကလည်း စော်ဘွားကြီး စစ်ကောင်တိုင်အား ဂါရဝပြု နေကြသည်။

ဤည့်အတွင်း လူအုပ်အတွင်းမှ တစ်ကိုယ်လုံး ဝတ်စုံ နက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ်တစ်ယောက်သည် ပြေး ထွက်လာခဲ့သည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ထိုလူငယ်သည် အသင့်ယူလာသော ပစ္စုတိုနစ်လက်ဖြင့် စော်ဘွားကြီး

စစ်ကောင်တိုင်အား ဆင့်ကာဆင့်ကာ ပစ်သတ်ခဲ့ရာ စော်ဘွား ကြီးမှ လဲကျသွားခဲ့၏။ လူသတ်သမားသည် လဲကျသွားသော စော်ဘွားကြီးစစ်ကောင်တိုင်နှင့် နမတော်များကြားမှပင် ထွက် ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့တော့သည်။ စော်ဘွားကြီးမှာမူ နေရာ တွင်ပင် အသက်ပျောက်ခဲ့ရသည်။ ရုတ်တရက် လူသတ်သမား မည်သူမည်ဝါဆိုသည်ကို မသိကြရ။ ကျိုင်းတုံပြည်နယ်သာ မက ရှမ်းပြည်နယ်တစ်နယ်လုံး အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ် ခဲ့ရ၏။

လူသတ်သမား စစ်သီဟသည် ရက်အနည်းငယ် အတွင်း သက်ဆိုင်ရာတွင် အဖမ်းခံပြီး သူတော်ဘွားကြီး စစ်ခေါင်တိုင်ကို သတ်ခဲ့ကြောင်း ပြောဆိုချက်ပေးခဲ့ပြီး ထိုစဉ်က ပြည်နယ်အစိုးရသည် ဗြိတိသျှအကြံပေးအရာရှိများ အကြံပြု သည့်အတိုင်း စစ်သီဟအား တောင်ကြီးရုံး ရာဇဝတ်ခုံရုံးတွင် စစ်ဆေးခဲ့သည်။ တရားရုံးတွင် စစ်သီဟကမူ သူ့အား စောဖန် လူက အတင်းသတ်ခိုင်း၍ သတ်ရပါသည်ဟု ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

တရားသူကြီးမှာ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း ဗြိတိသျှ အကြံပေးအရာရှိ (အရေးပိုင်) မစ္စတာရှောဆိုသူဖြစ်သည်။ အမှုကိုစစ်ဆေးပြီးနောက် စီရင်ချက်ချသောအခါ စစ်သီဟတွင် အပြစ်ရှိသည်။ သူသည် အသက်ငယ်ရွယ်သော ကျောင်းသား လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်ကို ထောက်ထားခဲ့ညှာ၍ ထောင်ဒဏ် တစ်သက်ပေးခဲ့ပြီး နောက်ကွယ်မှ စီရင်ညွှန်ကြားခဲ့သူ စောဖန် လူကိုမူ သက်သေအထောက်အထားမခိုင်လုံသဖြင့် တရားသေ လွှတ်လိုက်သည်ဟု သိရှိရပါကြောင်း။

လှမိုး(ပညာရေး)

- ကျမ်းကိုး
- (၁) Lords of The Sun-Set By in Collis
- (၂) ဗြိတိသျှအစိုးရ မှတ်တမ်းများ

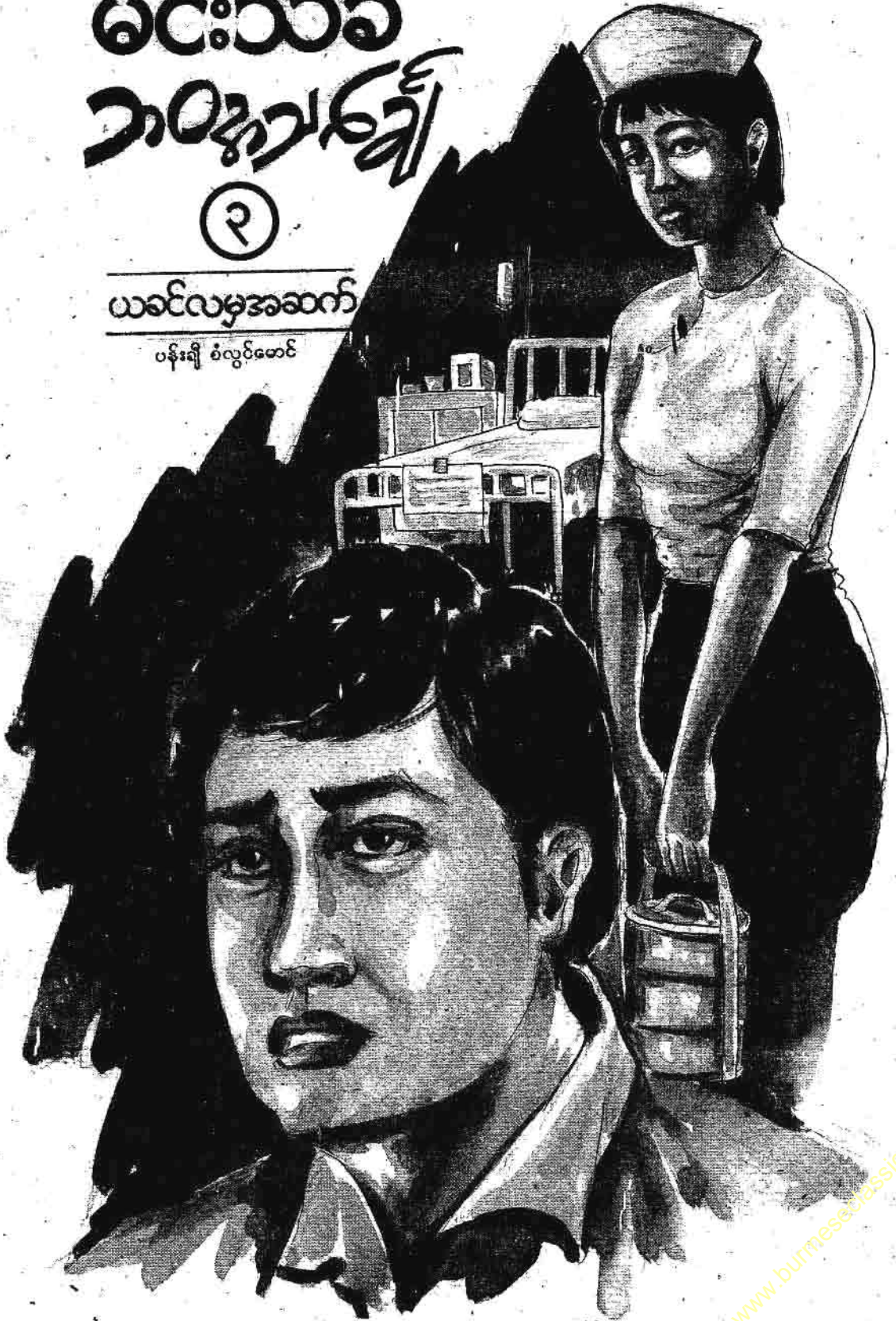

မင်းသိင်္ခ ဘဝနာရီ

၃

ယခင်လမှအဆက်

ပန်းချီ စံလွင်စောင်

ဘဝအသံ (၃)

မင်းသိင်္ခ

(ဃ ခင် လ မု အ ဆက်)

ဆိတ်ကလေး ဘောတာ ပြစ်ပြေန်ပြီ

ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ဖြစ်သူ မြင်းကြီးနှင့် စကားမပြောဖြစ်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် လမ်းဘေးတစ်လျှောက် ပေါက်ရောက်နေသော မြက်များကို ဝါးစားနေရင်း ကျွန်ုပ်၏အနီးသို့ ကျွန်ုပ်၏ဖခင် မြင်းကြီး ရောက်လာလေ၏။

ထို့နောက် သူသည် 'ဟီ'လေ တော့၏။ ၎င်း 'ဟီ'သည်ကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာသဘောပေါက်ပါ၏။

“ငါ့သား နုထွေးမြင်းကလေး၊ မင်းဟာ အတော်လိမ္မာပါးနပ်တဲ့ အကောင်ပဲ။ မင်းအတွက် အိမ်မှာထားတဲ့ မြက်တွေကို မစားဘဲ လမ်းက မြက်တွေကို လာစားနေတယ်ပေါ့။ ဆော်တော်ကြာနေ အိမ်ရှင် အဘိုးကြီးက မင်းကိုပြန်ခေါ်ပြီး ခြံထဲသွင်းထားမယ်။ အဲဒီအခါမှာလည်း မင်းက မင်းအတွက်ထားတဲ့ မြက်တွေကို ထပ်ပြီး

စားဦးမယ် ဆိုပါတော့။ မင်းရဲ့ တတ်သိနားလည်မှုဟာ မင်းကို အစာဝဝ စားရအောင် ဖြစ်နေပြီပေါ့”

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်မြင်းအိုကြီးကို မော့၍ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် 'ဟီ'သော ဘာသာစကားဖြင့်...

“ဒီမှာ အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားမှာ လိမ္မာပါးနပ်ခြင်းနဲ့ တတ်သိနားလည်ခြင်းဟာ အတူတူပဲလို့ ယူဆနေရတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဟာ ဘာမှ လောကအကြောင်း မသိဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ။ လိမ္မာပါးနပ်ခြင်းဟာ တော်ခြင်းနဲ့ ဆိုင်တယ်။ တတ်သိနားလည်ခြင်းဟာ ကောင်းခြင်းနဲ့ ဆိုင်တယ်။ ဥပမာ ပြောမယ်ဗျာ၊ ဒီအိမ်ရှင်အဘိုးကြီးရဲ့ သားလေးဟာ လိမ္မာပါးနပ်တဲ့ ကောင်လေးပဲ။ သူဟာ ကျောင်းမှာ ဆုတွေ ခဏခဏရတယ်။ စာမေးပွဲတွေ အောင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့

ဒီကောင်လေးကို လူတော်ကလေးလို့ ပြောရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျိုးကန်းတွေကို လေးခွနဲ့ပစ်တယ်။ သူ့အိမ်ရှေ့က သွားတဲ့လူတွေကို ချော်လဲအောင် ငှက်ပျောသီးခွံတွေ ပစ်ထားတယ်။ သူ့အမေရဲ့ ပိုက်ဆံကို ခိုးယူပြီး ဂျင်တစ်လုံး ဝယ်တယ်။ ဒီအပြုအမူတွေကို ကြည့်ရင် ဒီကောင်လေးဟာ လူကောင်းကလေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။ ပိုဘက်အိမ်က ကောင်ကလေးကတော့ ကျောင်းမှာ ဆုတွေဘာတွေ မရပါဘူး။ မှန်တန်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်လေးဟာ သူ့မိသားစုဘဝကို နားလည်ရှာတယ်။ သူဘယ်လို ပါဝင်ကူညီရမယ်ဆိုတာ တတ်သိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းမသွားခင်မှာ သူ့အဖေရဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို ကူညီတယ်။ သူ့အမေ လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကို ကူညီတယ်။ လမ်းက လူတွေကို လည်း ချော်လဲအောင် အနေနှင့်

အယုက် မပေးဘူး။ ကျီးကန်းတွေကို လည်း လေးခွနဲ့ မပစ်ဘူး။ သူ့အမေရဲ့ ပိုက်ဆံကိုလည်း မခိုးဘူး။ ဒါတွေဟာ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ လုပ်ရမယ့် အလုပ်မဟုတ်ဘူးလို့ တတ်သိနား လည်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အပုံကြီးခြားနားတယ်။ ဒါ့ကြောင့် တတ်သိနားလည်ခြင်းဟာ ကောင်း ခြင်းနဲ့ဆိုင်တယ်။ လိမ္မာပါးနပ်ခြင်းဟာ တော်ခြင်းနဲ့ဆိုင်တယ်။ အဲဒါကို ခင်ဗျားက ကွဲကွဲပြားပြား နားမလည် ရှာဘူး။ ဒီနှစ်ခုကို အတူတူပဲလို့ ခင်ဗျားက ထင်နေတယ်။ ခင်ဗျားဟာ သိပ်ပြီးသနားဖို့ကောင်းတဲ့ မြင်းအိုကြီး ပဲ။ ခင်ဗျား အသက်ရှင်နေတာဟာ မြက်ကုန်မြေလေး ဖြစ်တော့တာပဲ”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်မြင်းအို ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်ကာ စိတ် ပျက်စွာ ဟီလိုက်လေ၏။ ၎င်း၏ဟီသံ ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာနားလည်ပါ၏။ ၎င်း၏ဟီသံသည် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ဖွယ်ရာရှိ၏။

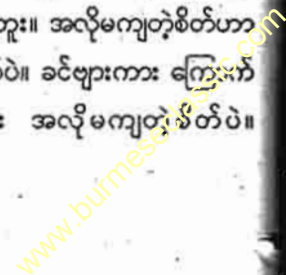
“မြင်းကလေး၊ မင်းကို ငါသိပ် ပြီးကြောက်လာပြီ”

ကျွန်ုပ်သည် မြက်စားရင်း ဖခင် အိုကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ပြန်၍ဟီလိုက် လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဟီခြင်း၌ အောက်ပါ အခါများ ပါဝင်နေ၏။

ဒီမှာ အတွေးခေါ်ယိုယွင်း

ဖခင်မြင်း၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သိပ်ပြီး ကြောက်လာပြီလို့ ပြောနေတယ်။ ကြောက်ခြင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ကော ခင်ဗျားက သေသေချာချာ စဉ်းစား ထားသလား။ စဉ်းစားထားမယ့် အဘိုး ကြီးမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ် က ပြောပြရမှာပါ။ ဒီမှာ အဘိုးကြီး၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းဟာ သူ့ဖာသာသူ မရပ် တည်နိုင်ဘူးဗျ။ ကစ်စုံတစ်ခုကို မှီခိုပြီး မှ ရပ်တည်လို့ရတယ်။ ဒီအတိုင်း အလကားသက်သက် ကြောက်နေလို့ မရဘူး။ ခင်ဗျားက မော်တော်ကားကို ကြောက်တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ကြောက်ရွံ့ ခြင်းဟာ မော်တော်ကားကို မှီခိုခြင်းမှရ တယ်။ ကျွန်တော့်အမေ မြင်းမကြီးက ပုရွက်ဆိတ်ကို ကြောက်တယ်။ သူ့ရဲ့ ကြောက်ရွံ့ခြင်းဟာလည်း ပုရွက်ဆိတ် အပေါ်မှာ မှီခိုနေတယ်။ ကျုပ်က အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးကို ကြောက်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ကြောက်ရွံ့ခြင်းဟာလည်း အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးပေါ်မှာ မှီခိုနေတယ်။ အဲဒီတော့ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို နောက် တစ်ဆင့် ထပ်ပြီးစဉ်းစားမယ်ဆိုရင် အလိုမရှိတာတွေကို ကြောက်ရွံ့တာပဲ။ ခင်ဗျားဟာ မော်တော်ကားကို ကြောက် တယ်ဆိုတာ ရပ်ထားတဲ့ မော်တော် ကားကို ကြောက်တာမဟုတ်ဘူး။ မောင်းနေတဲ့ ကားကိုကြောက်တာ။ မောင်းနေတဲ့ကားက ခင်ဗျားကို တိုက် မိရင် ခင်ဗျားသေသွားလိမ့်မယ်လို့

ခင်ဗျားထင်နေတယ်။ အဲဒီလို ကား တိုက်ပြီး သေသွားမှာကို ခင်ဗျား အလို မရှိဘူး။ အဲဒီအလိုမရှိတဲ့အရာ ခင်ဗျား နှစ်ကို ရောက်လာမှာကို ခင်ဗျား စိုးရိမ် နေတယ်။ အဲဒါဟာ ကြောက်တာပဲ။ အမေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ပုရွက်ဆိတ် ကို သိပ်ပြီးကြောက်တယ်။ ပုရွက်ဆိတ် တွေ သူ့ကိုယ်ပေါ် နေရာအနှံ့အပြား တက်ပြီးကိုက်မှာကို သူ့အနေနဲ့ အလို မရှိဘူး။ အဲဒီအလိုမရှိတဲ့အရာ သူ့ဆီ ကိုရောက်လာမှာ သူသိပ်ပြီး ကြောက် တယ်။ ကျုပ်လည်း အိမ်ရှင်အဘိုးကြီး ကို ကြောက်တယ်။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ရင် အိမ်ရှင်အဘိုးကြီး အိပ်နေတာကိုလည်း ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီး ထမင်း စားနေတာကိုလည်း ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီး သတင်းစာဖတ် နေတာကိုလည်း ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအဘိုး ကြီး အားအားယားယားရှိလို့ ခြံထဲကို ဆင်းလာပြီး ကျုပ်ကို ခိုင်းမှာ ကြောက် တယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်ရဲ့ ကြောက်ရွံ့ ခြင်းကို သေသေချာချာ စေ့ငုလိုက်ရင် အဘိုးကြီးကို ကြောက်တာ မဟုတ် ဘူး။ ခိုင်းစေခြင်းကို ကြောက်တယ်။ ခိုင်းစေခြင်း ကျုပ်ဆီ လာမှာကို ကျုပ် အလိုမကျဘူး။ အလိုမကျတဲ့စိတ်ဟာ ဒေါသစိတ်ပဲ။ ခင်ဗျားကား ကြောက် တာလည်း အလိုမကျတဲ့စိတ်ပဲ။

အမေ ပုရွက်ဆိတ် ကြောက်တာ ထည်း အလိုမကျစိတ်ပဲ။ အလိုမကျ တဲ့စိတ်ဟာ ဒေါသစိတ်ပဲ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သိပ်ပြီး ကြောက် တယ်လို့ ပြောတဲ့စကားဟာ သိပ်ပြီး ဒေါသထွက်နေတယ်လို့ ပြောတဲ့စကား နဲ့ အတူတူပဲလို့ ယူဆရမှာပဲ။ အသိ ဉာဏ်ချွတ်ယွင်း ဖခင်မြင်း”

ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်မြင်းအိုကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ရာ ‘ဟီ’ မပြ တော့ဘဲ လမ်းဖက်သို့ ကူးသွားတော့ ၏။

ထို့နောက် ဖခင်မြင်းအိုကြီးသည် အခြားသော လမ်းတစ်ဖက်မှနေ၍ ကျွန်ုပ်အား လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်လိုက် လေ၏။ ပြီးလျှင် လှမ်း၍ဟီပြလိုက် ၏။

၎င်း၏ ဟီသံ၌ အောက်ပါ အဓိပ္ပာယ်များ ပါနေ၏။

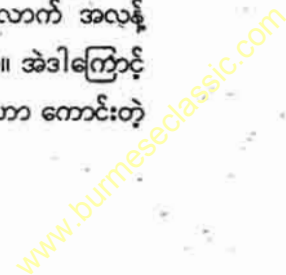
“မင်းလို ကောင်စားမျိုးလေးရဲ့ ခင် ဖြစ်ရတာတော့ ငါ့အတွက် ကံ ဆိုးတာပဲ။ အဖေကိုလည်း အဖေမုန်း သေး။ မင်းကိုယ်မင်း တကယ့်ကို မြင်း တတ်ကြီးလုပ်ပြီး ပြောနေတော့တာပဲ။ သန္ဓေဆိုးတယ်ဆိုတာ မင်းလို ကောင် စားမျိုးကို ပြောတာ၊ ငါတော့ မင်းရဲ့ ခင်ဖြစ်ရတာ တစ်နေ့တခြား ရှက် ထာပြီ”

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင် မြင်းကြီးကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် လှမ်း၍ဟီပြလိုက်၏။ ထို ဟီခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ အောက်ပါ အတိုင်း ဖြစ်တန်ရာ၏။

“ဒီမှာ ဘုဒါးကြီး၊ ခင်ဗျား စကားထဲမှာ ရှက်တယ်ဆိုတဲ့စကား ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှက်ခြင်းဟာ နည်း နည်းပါးပါးဆိုရင် ‘ကောင်းတယ်ဗျ၊ အသိဉာဏ်ရှိမှ ရှက်လို့ရတာ၊ ပြီးတော့ သွက်လက်တဲ့ အာရုံရှိမှလည်း ရှက်လို့ ရတာ၊ ရှက်ရကောင်းမှန်း မသိတဲ့သူ တွေကို ကြည့်စမ်း၊ အဲဒီလူတွေဟာ များသောအားဖြင့် ခပ်ထုံထုံ၊ ခပ်ထူထူ လူတွေများတယ်။ နည်းနည်းလေး ရှက်စရာတွေတော့ မျက်နှာမှာ ပန်းသီး ရောင်ဖြစ်သွားတဲ့ လူကိုကြည့်၊ ပါးပါး နပ်နပ်ရှိတဲ့ လူတွေပဲ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အလွန်အကျွံ ရှက်ခြင်းကိုတော့ မကောင်းဘူးလို့ ဆိုရမှာပဲ။ အလွန် အကျွံ ရှက်ခြင်းဟာ မိမိကိုယ်ကို ဗဟို ပြုလွန်းတဲ့ လူတွေမှာ တွေ့ရတတ် တယ်။ အဲဒီလို ဗဟိုပြုတဲ့ လူတွေရဲ့ စိတ်မှာ အစဉ်သဖြင့် ငါငါဆိုတဲ့ အစွဲ တွေ ကြီးမားနေတတ်လေ့ရှိတယ်။ ငါ တော်တယ်၊ ငါတတ်တယ် ငါနား လည်တယ်၊ ငါဝတ်တာ အချိုးကျ တယ်၊ ငါလုပ်တာ အဆင်ပြေတယ်လို့ ငါဆိုတဲ့အရာကို ဗဟိုပြုထားတဲ့ လူ တွေဟာ နည်းနည်းပါးပါး အံ့ချော် သွားတာနဲ့ အရမ်းကြီးကို ရှက်တော့ တာပဲ။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့

သူသိပ်ပြီး အမှတ်ပေးထားတဲ့ ငါဆိုတဲ့ အရာကြီး ပြုကျသွားပြီလို့ ခံယူထားတဲ့ စိတ်က သူ့ကို မတရား ရှက်စေတာပဲ။ ဒီအိမ်ရှင်ကြီးရဲ့သမီးဆိုရင် မျက်နှာမှာ ပေါင်ဒါရိုက်ထားတာလေး နည်းနည်း လေး မညီတာကို အရမ်းရှက်တတ် တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့ မျက်နှာမှာ ငါပေါင်ဒါရိုက်တာ အမြဲ တမ်းညီရမယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူများတွေ ထက် ညီရမယ်ဆိုတဲ့ ငါ့ကို ဗဟိုပြု တဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ ပေါင်ဒါလေး နည်းနည်းမညီတာနဲ့ ရဲတိုက်ကြီး ပြု သလို ပြုကျသွားတာကိုး။ အဲဒီမှာ မတရားကြီး ရှက်တော့တာပဲ။ ဒီအိမ် ရှင် အဘိုးကြီးလည်း သူ့အိမ်ကို ဧည့်သည်တွေလာတုန်း အိမ်ဖော် မိန်းကလေးက ပန်းကန်ပွဲမှန်း မသိဘဲ ထည့်ပြီး ယူလာမိတဲ့အခါမှာ တအား ကြီးရှက်သွားတယ်။ သူ့ခေါင်းကို မြွေ ပောက်သုံးကောင် ပေါက်ရင်တောင် ဒီထက်ပိုပြီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်စရာ မရှိအောင်ကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်ပြီး ပန်းကန်အပွဲကြီး၊ ပန်းကန်အပွဲကြီးလို့ ထပြီးအော်တယ်။ အဲဒါဟာ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အိမ်မှာ ပန်းကန်ကောင်း တွေ သုံးနေတယ်ဆိုတဲ့ ငါ့ကို ဗဟိုပြု တဲ့စိတ်ဟာ အထွတ်အထိပ်ကို ရောက် နေတဲ့အတွက် အခုလောက် အလန့် တကြား ဖြစ်သွားတာ။ အဲဒါကြောင့် အလွန်အကျွံရှက်ခြင်းဟာ ကောင်းတဲ့

စိတ် မဟုတ်ဘူး ဘုဒါးကြီး၊ ခင်ဗျား ဟာ ရှက်တော့ရှက်ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းပါးပါးပဲ ရှက်သင့်တယ်။ အများကြီး ရှက်တယ်ဆိုရင်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်မြင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ စကားဆုံးသည်နှင့်(သို့မဟုတ်) ကျွန်ုပ်၏ ဟီခြင်းဆုံးသည်နှင့် သူ၏ ဦးခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပစ် လိုက်၏။ အမှန်စင်စစ် သူသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဆက်လက်စကား မပြော လိုတော့ (သို့မဟုတ်) မဟီချင်တော့ ပေ။ ကျွန်ုပ်သည် လှမ်း၍ ဟီပြုလိုက် ၏။

သို့သော် မြင်းအိုကြီးသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ မလှည့်တော့ပါ။ အကြိမ်ကြိမ် ဟီပြု၏။

လုံးဝ မလှည့်တော့ပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကား လမ်းတစ်ဖက်သို့ ကူးသွားပြီးလျှင် ကိုယ်လုံးချင်းတိုက်၍ လှည့်ခိုင်းမည် ဟု စိတ်ကူးလိုက်၏။ ထိုသို့ လှည့်ခိုင်း ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်မြင်းကြီးအား ကျွန်ုပ်ပြောလိုသော အကြောင်းအရာ များကို တစ်ခုပြီး တစ်ခုပြောမည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီး မတွေးနိုင် သည်ကို ကျွန်ုပ်က အတင်းတွေးခိုင်း မည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်မြင်းကြီး မပြော တတ်သည်ကို အတင်းပြော၍ ခိုင်း

မည်။ နောက်ဆုံး၌ ဖခင်မြင်းကြီးသည် ပြန်လည် ပြောရပေမည်။ ထိုသို့ ပြော သောအခါ၌လည်း ချွတ်ချော်မှု လွဲ မှားမှုတွေကို ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကွက် ချင်း ထောက်ပြ၍ လှောင်ပြောင် သရော်မည်ဟုတွေးကာ လမ်းတစ်ဖက် သို့ အပြေးကလေး ကူးသွားလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ လမ်း အတွင်းမှ အဝေးပြေးကုန်တင်ကား မောင်းသော ‘မောင်အောင်’ဆိုသည့် ခေါင်းတုံးနှင့် ကုလားဗိုက်ပူသည် ကားကို စက်ကုန်ဖွင့်၍ မောင်းလာ သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်ကို မြင်သော် လည်း ဘရိတ်ကို အချိန်မီ မနင်းနိုင် တော့ပါ။

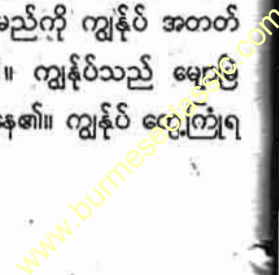
ထိုကုလားဗိုက်ပူ မောင်အောင် ဆိုသူသည် ကားမောင်း လွန်စွာကြမ်း သူဖြစ်၏။ ကားမောင်းသောအခါ၌ အစဉ်သဖြင့် လီဗာကို နင်းထားတတ် ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ကားလာလျှင် ပင် အရှိန်ကို မလျှော့၊ နင်းမြဲ နင်း ထားတတ်၏။

တစ်မိုင်ခနီးတွင် ငါကြိမ်ထက် မနည်း အခြားသောကားများက ဆဲ သွားတတ်၏။ ထိုဆဲသံများသည် ကုလားမောင်အောင်အဖို့ သုတိဿာ နှင့် ပြည့်စုံသော နားဝင်ပီယံအသံများ ဖြစ်၏။ ယခုလည်း အရှိန်ကို မလျှော့ ဘဲ မောင်းလာ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လာ

သော်လည်း ဘရိတ်အုပ်၍ မရတော့ ပေ။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း မည်သို့မျှ မရှောင် နိုင်တော့။ ကျွန်ုပ်ကို သူ ကောင်းစွာ သိ၏။ သူ၏ ပါးစပ်မှ အော်ဟစ် လိုက်၏။ ထိုအသံမှာ ‘ကျောက်ဖြူ’ ဟူ၍ ဖြစ်၏။

သူ၏အသံနှင့်အတူ သူ၏ ကား ခေါင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ဓန္ဒာကိုယ် ညာဖက်ခြမ်းကို ပြင်းထန်စွာ တိုက် လိုက်ပြီးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ယိုင်၍ လဲသွား၏။ ကျွန်ုပ်၏ခေါင်းသည် သူ၏ကားအောက်သို့ ရောက်သွား၏။ သူ၏ နောက်ဘီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းကို ကြိတ်ချလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လေထဲတွင် ပစ်မြှောက် ခြင်း ခံလိုက်ရဘိသကဲ့သို့ ခံစားလိုက် ရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ရင်သည် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တွင်းနက်ကြီး အတွင်းသို့ ကျလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ခံစား ရသည်ဟု ဆိုရာ၌ အမှန်စင်စစ် ဤသို့ မဟုတ်ပါ။ လွန်စွာရှည်လျားသော ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းကြီးအတွင်းသို့ ဖြတ် သန်းဝင်ရောက်နေသည်နှင့်သာတူ၏။ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းအတွင်း လေပေါ်၌ မျော၍လိုက်ပါလာနေရသည်နှင့်တူ၏။ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းမှာ လွန်စွာရှည်လျား ၏။ မည်သည့်နေရာတွင် ဥမင်လိုဏ် ခေါင်း ဆုံးမည်ကို ကျွန်ုပ် အတတ် မပြောနိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် မျောမြ တိုင်း မျောနေ၏။ ကျွန်ုပ် လှေကြံ့ရ

ဇူးသော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာများ အနက် ဤကြောက်မက်ဖွယ်ရာသည် အဆိုးရွားဆုံးဖြစ်၏။ အချိန်ကို ခန့်မှန်း ပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ လူတို့ နှစ်ကုဋေ ကုဋေခန့် ကြာပြီဟုပင် ထင်ရ၏။

ထို့နောက်တွင်မှ အလင်းရောင် တစ်ခုသည် ကျွန်ုပ် မျောနေသည့် နေရာသို့ ဖြာ၍ကျလာ၏။ သို့မဟုတ် သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော အသံတစ်သံသည် ရောက်လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအရာကို အလင်း ရောင်ဖြစ်သည် သို့မဟုတ် အသံဖြစ် သည်ဟူ၍ ခွဲခြားပြီး ပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ သို့ရာတွင် ထိုအရာကို ကျွန်ုပ် နှစ်သက်၏။

ထိုအရာကို ကျွန်ုပ်လေးစား၏။ ထိုအရာကို ကျွန်ုပ် ကြည်ညို၏။ ထိုအလင်းရောင် သို့မဟုတ် ထိုအသံ သည် ကျွန်ုပ်အား စကားပြော၏။ စကားပြောသည်ဆိုရာ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ပြောသကဲ့သို့ ဟီခြင်း မဟုတ်ပါ။ စကားပြောခြင်းသာ ဖြစ် ၏။ ထိုအရာသည် ကျွန်ုပ်အား မည် သည့်ဘာသာစကားဖြင့် ပြောသည်ဟု ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် အတတ်မပြောနိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် ထိုအရာပြောသမျှကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာနားလည်၏။

ထို့အပြင် ထိုအရာ၏ စကားသံ သည် ကျွန်ုပ်များ၌ မပြတ်ကြားချင်နေ ၏။ ထိုအသံကို ကျွန်ုပ်နှစ်သက်၏။

ထိုအသံသည် ကျွန်ုပ်အား အပြစ် တင်နေခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ ချီးကျူး ထောပနာပြုနေခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။

ကျွန်ုပ်ပြုခဲ့သမျှကို အမှန်အတိုင်း ပြန်ပြီးပြောပြနေခြင်းသာဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် သည် မိခင်၏ နို့ကိုစို့ရင်း မိခင်၏ နို့ကို ကိုက်ခဲ့ပုံ၊ နို့စို့ပြီးသောအခါ မိခင် ကို ခေါင်းဖြင့် နာကျင်အောင် ဝှေ့ခွဲ၊ ဖခင် မြင်းကြီးအား မချေမငံပြောခဲ့ပုံ၊ ဖခင် မြင်းကြီး စိတ်ညစ်စေသော အပြု အမူများ ပြုလုပ်ခဲ့ပုံ၊ ဖခင် မြင်းကြီး မဖြေနိုင်သော မေးခွန်းများ မေးခဲ့ပုံတို့ ကို ပြန်ပြောင်းပြောပြနေ၏။ ထိုအလင်း ရောင် (သို့မဟုတ်) ထိုအသံ (သို့ မဟုတ်) ထိုအရာသည် ကျွန်ုပ်ပြုလုပ် သမျှကို မှတ်မိနေ၏။ ကျွန်ုပ်ထက်ပင် မှတ်မိနေ၏။

ထို့နောက် ထိုအသံက...
“အို...မြင်းကလေး၊ သင်သည် မြင်းဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဤသို့လျှင် မကောင်းသော အမှုတို့ကို ပြုခဲ့လေ ၏။ ဤသို့ ပြုခဲ့မိခြင်းကို ကျွန်ုပ် ကရုဏာသက်မိလေ၏။ ဘာကြောင့် များ သင်မြင်းကလေးဟာ ဤမကောင်း မှုတွေကို ပြုခဲ့ပါလိမ့်။ ဤမကောင်းမှု အကျိုးရလဒ်အတွက် မြင်းဇာတ် သိမ်း၍ ဆိတ်တစ်ကောင် ဖြစ်ရလေ တော့မည်။

“သင်ကား ဆိတ်တစ်ကောင် ဖြစ်ရပေတော့၏”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအသံကို ကြား ပြီးနောက် လွန်စွာရွတ်နေ၏။ မြင်း ဘဝတွင် မနေ၊ စုတေ၍ ဆိတ်ဘဝ သို့ သွားရမည်ကို ကျွန်ုပ်သည် အတွေ့ ကြီး ပျော်နေ၏။ မင်းစေအလုပ်ပြုတ်၍ မင်းကြီးရာထူးကို ရမည့်သူပင် ကျွန်ုပ် ထက် ပျော်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်ကား အပျော်ကြီး ပျော်နေ၏။ ထိုသို့ပျော်နေစဉ်၌ပင် အရာအားလုံး သည် ကျွန်ုပ်၏ မြင်ကွင်း၌ ပျောက် သွား၏။ ထို့အပြင် ကျွန်ုပ်သည် အရာ အားလုံးနှင့် အဆက်ပြတ်သွား၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဘဝဖြစ်စဉ်သည် ထိုနေရာ၌ ရပ်တန့်သွား၏။ မည်မျှ ကြာကြာရပ်တန့်သွားသည် မသိပါ။ ကျွန်ုပ် သတိရသောအခါ အသက် (၄၀)အရွယ်ခန့် မိန်းမတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်အား ပွေ့ဖက်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့နောက် ထိုမိန်းမက သူ၏လင်ယောက်ျားအား...

“ဟဲ့...ကာစင်၊ နင်ပြောသလို ဘေတီလေး မဟုတ်ဘူး၊ ဘေတာ လေး၊ ဒီကောင်လေး မွေးလာတာ တို့ အိမ်မှာတော့ ဘရကပ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံ မှာပဲ”

ဟူ၍ ပြောလိုက်၏။
ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာအံ့ဩနေ ၏။ ထိုမိန်းမသည် အဘယ်ကြောင့် ပွေ့ထားနိုင်သနည်း။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ မြင်းတစ်ကောင်အား ပွေ့ထားနိုင်သော

မိန်းမသည် မည်မျှခွန်အားဗလသန်
သော မိန်းမဖြစ်သနည်း။ သူသည်
ဟာကျူလီလောက်ပင် အားသန်နေ
သလောဟု တွေးတောနေမိ၏။ ထို့
နောက် ထိုမိန်းမက ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာ
ကို ငုံ့ကြည့်ပြီးလျှင် ဘောတာဟု ခေါ်
လိုက်၏။ ကျွန်ုပ် စိတ်ဆိုးသွား၏။

“ဘယ်ကလာ ဘောတာရမှာလဲ
ဗျာ၊ ကျုပ်နာမည် ကျောက်ဖြူပါ။
ခင်ဗျားတို့ကလည်း မြင်းတစ်ကောင်
တည်း နာမည်နှစ်မျိုး သုံးမလိုလား၊
နာမည်ဆိုတာ မလွယ်ဘူးဗျာ၊ အဲဒီ
တော့ ကျောက်ဖြူကို ကျောက်ဖြူလို့ပဲ
ခေါ်ပါဗျာ၊ ဘောတာတွေ ပြောင်းပြီး
မခေါ်ပါနဲ့”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်၏။
(သို့မဟုတ်)ပြန်၍ ဟီလိုက်၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ဟီသံသည်
မြင်းဟီသံနှင့် မတူဘဲ ‘ပဲ ပဲ ပဲ’
ဟုသာ မြည်နေ၏။

အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ဖြစ်နေ
သည်ကို ကျွန်ုပ် မတွေးတတ်အောင်
ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်
ထိုမိန်းမကြီးလက်မှ အတင်းရုန်း၏။
မိန်းမကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား လွတ်ကျ
သွားမည်စိုး၍ အတင်းဖက်ထား၏။
ကျွန်ုပ် ဤသို့ရုန်းသည်ကိုလည်း ထို
မိန်းမကြီးသည် သဘောကျလာ၏။

ထို့နောက် ၎င်း၏ ယောက်ျား
ကာစင်အား...

“ကာစင်ရေ..ဘောတာလေးက
ငါ့လက်ထဲက ရုန်းနေတယ်”

ဟု လှမ်း၍ ပြောလိုက်သဖြင့်
ကျွန်ုပ်သည် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်၍
နေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌လည်း...

“ငါ့နာမည် ကျောက်ဖြူပါ။
ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ဘောတာ
ဖြစ်သွားပြန်တာလဲ၊ ဒီလူတွေက
ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့အိမ်ရှင် အဘိုးကြီး
လည်း မဟုတ်ပါလား၊ ဟိုလူနာမည်
က ကာစင်တဲ့၊ အသားကလည်း
မည်းလိုက်တာ လွန်ပါရော၊ မီးသွေးနဲ့
ပြိုင်ရင်တောင် မီးသွေးခဲက သူ့ကို
အလေးပြုသွားရဖို့ ရှိတယ်။ ငါ့ကို
ချီထားတဲ့ မိန်းမကလည်း မျက်ခုံး
မျက်လုံးကောင်းကောင်း၊ နှာတံပေါ်
ပေါ်၊ မဟုတ်မှလွဲရော ကုလားကပြား
တွေနဲ့ တူပါတယ်။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊
ငါ့အဖေ မြင်းကြီးနဲ့ ငါ့အမေ မြင်းမ
ကြီးအောင်ကျော်မ ဘယ်ရောက်သွား
ကြပြီလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုမြဲစိစိ
လုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ‘တဲ့တိုးပွင့်လင်း
ဆက်ဆံရေး’နဲ့ တည့်တည့်မေးလိုက်
တာပဲကောင်းတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီမိန်းမ
ကြီးကို ငါက အဒေါ်ကြီးလို့ ခေါ်လို့
က မကောင်းဘူး။ သူသဘောကျ
အောင် ကုလားလိုခေါ်မှ ဖြစ်မယ်။

“ဒီမှာ ခါလာ..အဲ..ဟုတ်ပြီ
ဟုတ်ပြီ၊ ခါလာဆိုတာ ကုလားလို

အဒေါ်ကို ခေါ်တာ၊ ကျုပ်က ဘယ်လို
ကနေဘယ်လို ခင်ဗျားအိမ်ကို ရောက်
လာတာလဲ၊ ကျုပ်ကို လှည်းဆွဲခိုင်း
ဖို့လား”

ဟု ဟီသောဘာသာစကားဖြင့်
မေးလိုက်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ် ဟီသံ
သည် ဟီသံမဖြစ်ဘဲ ‘ပဲ..ပဲ..ပဲ..’
ဟူသော အသံသာဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ‘ငါ့အသံကလည်း
မြင်းသံ မဟုတ်ဘဲ ဘာသံပေါက်နေ
သလဲ မသိဘူး။ ဂီတစကားနဲ့ ပြောရ
ရင် ‘ကီးကြောင်’နေသလိုပဲ’ဟု-တွေး
နေစဉ်၌ပင် ကျွန်ုပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ
တိုင်တွင်ချည်ထားသော ဆိတ်မကြီး
က ‘ပဲ ပဲ ပဲ ပဲ’ဟူသော အသံကို
ကျွန်ုပ်ကြားလိုက်ရလေ၏။

ကြားလိုက်ရုံမက ထိုပဲသံကို
ကျွန်ုပ် လုံးစေ့ပတ်စေ့ နားလည်လိုက်
၏။ ၎င်း၏ ပဲသံမှာ ‘ဟဲ့ သားလေး
နို့လာစို့လေ’ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခါလာအလစ်၌
ခါလာ၏ လက်တွင်းမှ ခုန်ဆင်းလိုက်
၏။ ခြေထောက် မခိုင်သေးသဖြင့်
ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်သွား၏။ ထိုအခါ
ခါလာက...

“ဘောတာလေးက သိပ်ဆိုးတာ
ပဲ၊ ခြေထောက်ကျိုးသွားဦးမယ်”

ဟု လှမ်း၍ပြော၏။ သို့ရာတွင်
ကျွန်ုပ်သည် တိုင်၌ ချည်ထားသော
ဆိတ်မကြီးထံသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင်

ဆိတ်မကြီး၏ ဖောင်းကားသော နို့မှ နို့များကို အငမ်းမရ တပြတ်ပြတ် စွဲနေ တော့၏။ ဆိတ်မကြီးသည် သဘော ကျ၍ 'ပဲ ဟဲ ဟဲ' ဟု အော်နေ၏။

ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာသဘောပေါက် သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မြင်း တစ်ကောင် မဟုတ်တော့။ မည်သို့ မည်ပုံဖြစ်သည် မသိ၊ ဆိတ်တစ်ကောင် ဖြစ်၍သွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မျက်နှာချင်းဆိုင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ကက်ဆက်ဖွင့် သံကို ကြားရ၏။

ဖွင့်သော ဓာတ်ပြားမှာ ဥဩ- ဘသောင်၏ ဓာတ်ပြားဖြစ်၏။ ၎င်း သီချင်း၌ ဆိတ်ကလေး နှာနီ ပဲ ပဲ ပဲဟူ၍ စာသားပါ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာသားကို လွန်စွာ သဘောကျ၏။

"ဒီလူကြီးနယ် ဆိုပဲဆိုတတ် တယ်။ ဆိတ်အကြောင်းကို သီချင်း ဖြစ်အောင် ဆိုတတ်တယ်ဆိုတော့ သူ့ရဲ့အနုပညာကို လေးစားရမှာပေါ့။"

ဟု ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ တွေးမိလေ ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နို့စို့နေရာမှ ရတ် တရက် ထွက်ပြေးပြီးလျှင် တိုင်တွင် ချိတ်ထားသော ညောင်မှတ်ဆိတ်ရွက် များကို တပြတ်ပြတ် သွား၍ဝါး၏။ ထိုနောက် အိမ်ပြင်သို့ထွက်ကာ ကလေး တစ်ဦး ဖိတ်ကျခဲ့သော ပဲကြီးလှော်

များကို ပါးစပ်နှင့်ကောက်၍ တကွပ် ကွပ် ဝါးနေ၏။ လမ်းသွားလမ်းလာ များသည် ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်ကာ 'ဆိတ် ကလေးက စားတတ်တယ်ဟေ့' ဟု ပြောသွားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မခံ ချင်ဖြစ်သွား၏။

"ဆိတ်ကလေးလည်း ပါးစပ် ပါတာပဲဗျာ၊ စားတတ်တာပေါ့။ ဆိတ် ကလေးက ဘယ်လောက်ပဲစားစား ခင်ဗျားတို့ လူတွေ စားတာလောက် တော့ မမိပါဘူး။ ဆိတ်က ညောင်မှတ် ဆိတ်ရွက် စားမယ်၊ ပိန္နဲရွက် စား မယ်၊ လမ်းမှာကျတဲ့ ပဲကြီးလှော် စား မယ်၊ ရေစိမ်ထားတဲ့ ပဲတွေကို စား မယ်၊ ဒါပါပဲ၊ ဒီထက်ပိုပြီး မစားတတ် ပါဘူး။"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ပြောလိုက် ၏။

မည်သို့ ပြောသည်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ် ၏ ဝေါဟာရများသည် 'ပဲ ဟဲ ဟဲ' ဟူ၍သာ ဖြစ်၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် 'မြင်း ကလေး ကျောက်ဖြူ' မှ ဆိတ်ကလေး ဘောတာ ဖြစ်လာရလေတော့သတည်း။

ခေရာမ မစိန်ထွား မေးသော 'ငါ' ကို ငှာဗွေခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် သုံးရက်တိုင်တိုင် သတိလစ် မေ့မြောနေရာမှ ပြန်လည်

သတိရလာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာ ကြက်ဆီသို့ မော်ကြည့်လိုက်၏။ ထို့ နောက် ချိတ်ဆွဲထားသော ယန်ကာများ ကို ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဆေး သို့ စောင်းကြည့်လိုက်ရာ ခုတင်များ၊ လူနာများကို တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်တွင်း၌...

"ဪ...ငါ ဆေးရုံ ရောက် နေပါလား"

ဟု တွေးမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မြင်းတစ်ကောင် မဟုတ်တော့။ ထို့ အတူ ဆိတ်တစ်ကောင်လည်း မဟုတ် တော့ပေ။ ကျွန်ုပ်သည် အောင်ထွန်း ပြန်၍ဖြစ်သွားပြီဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြင်းနှင့် ဆိတ် မဖြစ်ရဘဲ လူပြန်၍ဖြစ်ရသောကြောင့် တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်သွား၏။ ဝမ်းသာ သွားသည်လား၊ ဝမ်းနည်းသွားသည် လား၊ ကျွန်ုပ်မပြောနိုင်ပေ။ မြင်းဖြစ် လျှင် မြက်ကိုစား၍ ဆိတ်ဖြစ်လျှင် ပိန္နဲရွက်ကိုစားမည်။ လူဖြစ်လျှင် ထမင်းကို စားမည်။ မြင်းဖြစ်လျှင် မြင်းလိုပျော်မည်။ ဆိတ်ဖြစ်လျှင် ဆိတ်လိုပျော်မည်။ လူဖြစ်လျှင် လူလို ပျော်မည်။ ကျွန်ုပ်အတွက် ဘာမှပူစရာ မရှိ၊ ကျွန်ုပ်သည် ဟိုကြည့် သည် ကြည့် ကြည့်နေ၏။

ထိုအချိန်၌ သူနာပြုဆရာမ တစ်ဦး ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်လာပြီး လျှင်...

“ဪ...ရှင် သတိရလာပြီ ကိုး၊ ရှင်တို့ရဲ့ အာလူးတင်တဲ့ ကားကြီး ကတော့ တစ်စစီဖြစ်သွားပြီ၊ ရှင် တစ်ယောက်ကလွဲပြီး ကျန်တဲ့လူတွေ အထိအခိုက် မရှိပါဘူး။ ပွန်းရုံပဲရုံ လောက်ပါပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦးဗျ၊ အခု ကျုပ်ရောက်နေတာ ဘယ်ဆေးရုံလဲ ဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ သူနာပြုဆရာမက...

“ဆေးရုံနာမည်က ဒီလောက် အရေးမကြီးပါဘူး၊ ရှင့်ကို ကုသပေး ဖို့က အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေ၏။

“မှန်တာပေါ့ ဆရာမရယ်၊ အဲဒါ ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို ကုသ ပေးတဲ့ ဆေးရုံကို ကျေးဇူးတင်ချင် လို့ပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ထိုဆရာမက...

“ကျေးဇူးတင်ရင် ဒီဆေးရုံတစ်ခု တည်းကို ကျေးဇူးတင်လို့ မရဘူး။ ပြည်သူ့ဆေးရုံတိုင်းကို ကျေးဇူးတင်ရ မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ညစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ‘အခက်တွေ့ပြီ’ဟု နှုတ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက်သွား၏။

ထိုအခါ ဆရာမက...

“ကျွန်မနာမည် အခက်မဟုတ် ပါဘူး၊ ကျွန်မနာမည် မစိန်ထွားလို့ ခေါ်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ နာမည်သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်တော့်နာမည်တော့ ခင်ဗျား သိ ရောပေါ့နော်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဆရာမ မစိန်ထွားက...

“သိပါတယ်၊ ရဲတွေက ရှင့် နာမည်ကို ပေးပါတယ်။ ရှင့်အိတ်ထဲ က မှတ်ပုံတင်ကို တွေ့ကြတာကိုး၊ နာမည်က အရေးမကြီးပါဘူး။ နာမည် ဟာ နာမည်ပဲ၊ ရှင့်မှ မဟုတ်ဘဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ ဆရာမရယ်၊ နာမည်ဟာ လူမဟုတ်ဘူး ဆိုပေမယ့် နာမည်နဲ့တော့ ကင်းကွာလို့ မရဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာမ မစိန် ထွားက ရယ်လေ၏။ ထိုသို့ ရယ်ပြီး နောက်...

“ရှင် စကားတတ်သားပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို ရွှေဂဲ ကြက်တူရွေးလို့ စကားသင်ရမယ်များ အောက်မေ့နေလို့လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဆရာမ မစိန်ထွားသည် တခစ်ခစ်

ရယ်လေ၏။

ထိုသို့ ရယ်ပြီးနောက်...

“ရှင်နဲ့ စကားပြောရတာ အဆင် ပြေတယ်၊ ရှင်စားဖို့သောက်ဖို့ ကျွန်မ အိမ်က ယူခဲ့မယ်။ ရှင်ထမင်းစားလို့ ရရင် ရှင့်ကို ထမင်းကျွေးမယ်။ ရှင် ဘာဟင်းစားချင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ကို ပြောပါ”

ဟု ဆရာမ မစိန်ထွားက ပြော လေ၏။

“ကျွန်တော်က သိပ်ပြီးဖွယ် ဖွယ်ရာရာ မဲစားတတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဝက် သားကို မရမ်းသီးသနပ်နဲ့ ဆီပြန်ချက် တာလေးရယ်၊ ကြက်သည်းကြက်မြစ် နဲ့ ဂေါ်ဖီရွက်လေး ကြော်ထားတာ လေးရယ်၊ ငါးဖယ်သုပ်လေးတစ်ခွက် ရယ်၊ ဘာလချောင်ကြော်လေးရယ်၊ အရည်သောက်ကတော့ ငါးရုံဆန် လှော်ဟင်းလေးရယ်၊ အဲဒီလောက်ပါ ပဲဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဆရာမ မစိန်ထွားက...

“ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မဲစားတတ် ပေလို့တဲ့၊ ဒီမှာ ကိုအောင်ထွန်း နှစ်မျိုး၊ သုံးမျိုးတော့ မရဘူး၊ တစ်မျိုးပဲရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း တစ်မျိုး ပေါ့ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်ပြောလိုက် လေ၏။

ထိုနေ့ညနေတွင် ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းစားခွင့်ရ၏။ ဆရာမ မစိန်ထွားသည် ကျွန်ုပ်အတွက် ထမင်းချိုင့် ယူလာ၏။ ထမင်းချိုင့်ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာသော ဟင်းအားလုံးပါလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ကျေးဇူးတင် လိုက်တာ ဆရာမရယ်”

ဟု ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်ရာ ဆရာမ မစိန်ထွားက...

“ကျွန်မတို့အိမ်က ထမင်းလခကျွေးတဲ့အိမ်ရှင်၊ အဲဒီတော့ ရှင်မှာတဲ့ဟင်းတွေ အကုန်လုံးလောက်နီးနီးရတာပေါ့ရှင်၊ ငါးရုံဆန်လှော်ဟင်းကလည်း တစ်ပတ်ကို တစ်ခါချက်နေကျရှင်၊ ဒီနေ့ အဲဒီဟင်းချက်တဲ့နေ့ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်အတွက်တော့ ကုသိုလ်ကံ ကောင်းပြီးရင်း ကောင်းရင်းပါပဲ။ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆရာမ မစိန်ထွားနဲ့ သိရတယ်။ သိရတဲ့ လူကလည်း ထမင်းလခကျွေးတဲ့လူ ဖြစ်နေတယ်။ နေရာကျလိုက်တာဗျာ၊ များများ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာမတို့ အိမ်မှာ ခြောက်နှစ်လောက် ထမင်းစားချင်ပါရဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဆရာမ မစိန်ထွားက...

“ခြောက်နှစ်လားရှင်၊ တစ်သက်

လုံး မစားချင်ဘူးလား”

ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“ဆရာမ တစ်သက်လုံးတော့ မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်က ခဏပဲ ပေါင်းလို့သင်းလို့ကောင်းတာ၊ နည်းနည်းလေး ကြာလာရင် ကျုပ်နဲ့တည့်တဲ့လူက ရှားတယ်။ နည်းနည်းကြာလာရင် ကျုပ်နဲ့ အဆင်မပြေ ဖြစ်တော့တာပဲ။ အဲ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျုပ်နဲ့ တော်တော် ကြာကြာတည့်တဲ့လူ တစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်။ အဲဒီလူကတော့ ကျုပ်ယောက္ခမ တရုတ်ကြီးပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဆရာမ မစိန်ထွားက...

“ဪ...ရှင်မှာ အိမ်ထောင်ရှိသလား”

ဟု မေးလေ၏။

“အိမ်ထောင်မရှိဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ...

“အိမ်ထောင်မရှိဘဲ ဘယ်ကယောက္ခမက ရှိရတာတုန်း”

ဟု ဆရာမ မစိန်ထွားက ပြောလေ၏။

“မဟုတ်သေးဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က တစ်ခုလပ်ဗျ၊ အရင်က တော်ခဲ့တဲ့ယောက္ခမကို ပြောတာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ယောက္ခမနဲ့ ဒီလောက်တည့်တာတောင် လင်မယား ကွဲရသေးသလားရှင်”

ဟု ဆရာမ မစိန်ထွားက ပြောလိုက်လေသည်။

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော့်အကြောင်း မသိ၊ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားအကြောင်း မသိဘဲ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြတာ ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်ကို ထမင်းကျွေး၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင် ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီက ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်နော်၊ ဆေးရုံတက်နေတဲ့ အချိန်အထိပဲ ကျွေးမှာ၊ ဆေးရုံက ဆင်းရင်တော့ သွားပေတော့”

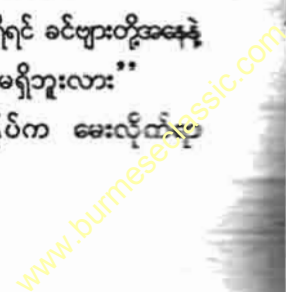
ဟု ဆရာမ မစိန်ထွားက ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဆရာမ မစိန်ထွား၏ စကားကို သဘောကျသောကြောင့် တဟဲဟဲရယ်၍ နေရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်ကို ထမင်းကျွေးပြီးသောအခါ၌...

“မနက်ဖြန် တစ်နေ့လုံး ကျွန်မ ဂျူတီအော့ဖ်ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင် ထမင်းစားဖို့အတွက်တော့ မပူပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ မောင်လေး လာပို့လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဂျူတီမရှိရင် ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ဆေးရုံလာခွင့် မရှိဘူးလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေသည်။

ဆရာမ မစိန်ထွားက...

“ဘာလို့ မရှိရမှာလဲ၊ ကျွန်မက မအားလို့ မလာတာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ မသိပါဘူး၊ ကိစ္စရှိတော့လည်း သွား ပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့တော့ ဂျူတီဝင်ရမှာ မဟုတ်လား”

ဟု ကျွန်ုပ် မေးလိုက်ရာ ဆရာမ မစိန်ထွားက...

“ဒါပေါ့ရှင်၊ နောက်တစ်နေ့တော့ ဂျူတီဝင်ရမှာပေါ့”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

ဆရာမ မစိန်ထွား ပြောသည့် အတိုင်း နောက်တစ်နေ့၌ သူ၏ မောင်လေးသည် ကျွန်ုပ်အား ထမင်း လာ၍ပို့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာမ ၏ မောင်လေးအား ဆရာမနှင့် ပတ် သက်သော အကြောင်းအရာများကို ဟိုမေး ဒီမေး လျှောက်၍မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကောင်လေးက...

“အစ်ကိုကြီးကလည်း ကျွန်တော့် အစ်မအကြောင်း မေးလှချည်လား”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“မင်းကလည်းကွာ၊ တိုတောင်း စရာမရှိတာ တိုတောင်းနေပြန်ပြီ၊ အစ်မ အကြောင်းမေးတာ သိသလောက်ဖြေ ပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုကောင်လေးသည် ကျွန်ုပ် အား ရယ်ကျဲကျဲနှင့်ကြည့်ကာ နှုတ် ဆက်၍ ပြန်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆရာမ မစိန်ထွားသည် ဂျူတီဝင်လာ၏။ ဆရာမသည် ကျွန်ုပ်အား...

“ဘယ်လိုလဲ၊ မနေ့က မောင်လေးနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဟု မေးလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ပြေပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာမ မောင်လေးက သိပ်ပြီးအမေး အမြန်းထူတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆရာမ မစိန်ထွားက-

“ကျွန်မမောင်လေးကလည်း ပြောတယ်၊ ဆေးရုံက အစ်ကိုကြီးက သိပ်ပြီးအမေးအမြန်း ထူတာပဲတဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...

“တောက်တီးတောက်တဲ့ဗျာ၊ ဒါကတော့ ခင်ဗျားမောင်လေး သက် သက်မှသားပြောတာပဲ၊ ဒါတွေ ထား လိုက်ပါတော့ဗျာ၊ ဆရာမ ဂျူတီမဝင် တဲ့နေ့က ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ကောင်း ကင်မှာ လမင်းကြီး ကွယ်ပျောက်တဲ့ ညလိုပါပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ် ပြောလိုက်ရာ ဆရာမ မစိန်ထွားက...

“လမင်းကြီး ကွယ်ပျောက်တဲ့

ညက ဘယ်လိုဖြစ်လို့တုန်း”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“လမင်းကြီးကွယ်ပျောက်တော့ အပြင်မှာ မှောင်နေတာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီ တော့ အပြင်မထွက်ဘဲ စောစောအိပ် တော့လည်း အိပ်ရေးဝတာပေါ့၊ မနေ့ က ဆရာမ မရှိတော့ စကားပြောဖော် မရှိတော့ ကျွန်တော်လည်း စောစော အိပ်တယ်၊ အဲဒီတော့ အိပ်ရေးဝတာ ပေါ့ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဆရာမ မစိန်ထွားက...

“ဟွန်း...”

ဟု မေးကိုငေါ့၍ အော်လိုက် လေ၏။

ထို့နောက် ဆရာမ မစိန်ထွားက

“ကျွန်မ မနေ့က ဂျူတီအော့ဖ် မှာ ဘယ်သွားလဲ ရှင်သိလား၊ မှန် ခံအောင်ဖြေနိုင်ရင် ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်တိုက်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က-

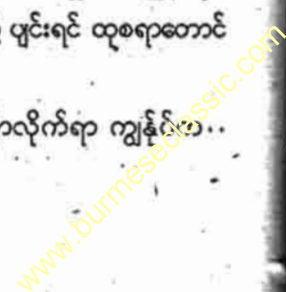
“ဒါများဗျာ၊ ခက်လွန်းလို့ ရည်းစားနဲ့ချိန်းပြီး ဘုရားတွေ ဘာတွေ သွားဖူးမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင်...

ဆရာမ မစိန်ထွားက...

“မဟုတ်တာရှင်၊ ကျွန်မမှာ ရည်းစားဆိုလို့ ပျင်းရင် ထုစရာတောင် မရှိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...

“အပျင်းပြေထုဖို့ ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရည်းစားထားရင် ငါးဖယ်ခြစ်နဲ့ ရည်းစားထားမှ ဖြစ်မယ်ဗျာ။ အဲဒီမှာ စိတ်ကြိုက်ထုံပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာမက တခစ်ခစ် ရယ်လေ၏။

“ဒီလို ကိုအောင်ထွန်းရဲ့ ကျွန်မ ဂျူတီအောင်ဖြစ်တိုင်း တောရကျောင်း မှာ တရားသွားပြီးထိုင်လေ့ရှိတယ်”

ဟု ဆရာမ မစိန်ထွားက ပြော လိုက်ရာ...

“သာဓုဗျာ၊ သာဓုဗျာ...သာဓု၊ ကြားရတာ နားဝမှာပီတိ ဖြစ်လိုက်တာ ဗျာ၊ ခင်ဗျားအရွယ် ခင်ဗျားရုပ်ရည်နဲ့ တရားဖက်ကို လိုက်စားတယ်ဆိုတာ တော်တော်ကို ချီးကျူးစရာပါပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာမ မစိန်ထွားက-

“အဲဒီတော့ရစခန်းမှာ တရား လာဝင်နေကြတာ ကျွန်မတို့အရွယ် တွေချည်းပဲရှင်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘုရားပေး ပေး၊ ကျမ်းပေးပေး ဒီအရွယ်အထိ ရောက်ခါမှ တရားမထိုင်ဘူးပါဘူးဗျာ၊ ဒီဘက်က ပါရမီ အားနည်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ တရားကို ဘယ်အတွက် ထိုင်ရမယ်ဆိုတာတောင် မသိပါဘူး ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဆရာမ မစိန်ထွားသည် ကျွန်ုပ်အား သနားသွားဟန်ရှိ၏။

ထို့ကြောင့်...
“ရှင် ဘာသာရေးစာပေတွေ မဖတ်ဘူးလား”

ဟု ကျွန်ုပ်အား မေးလေ၏။

“ဘုရားပေးပေး၊ ကျမ်းပေးပေး ပါဗျာ၊ တစ်ခါမှ မဖတ်ဖူးပါဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ဆရာမ မစိန်ထွားက...

“ရှင် စာဖတ်ဝါသနာ မပါဘူး လား”

ဟု မေးလေ၏။

“စာဖတ်ဝါသနာ ပါပါတယ် ဗျာ၊ ကျွန်တော်က စုန်းတစ္ဆေတွေ အချစ်ဝတ္ထုတွေပဲ ဖတ်တယ်ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ဆရာမ မစိန်ထွားက...

“ရှင် ဒါတွေဖတ်လို့ ဘယ်လို လုပ်ပြီး ဗဟုသုတတွေ ရမှာတုန်း”

ဟု ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော် စာဖတ်တာက ဗဟုသုတရဖို့ ဖတ်တာ မဟုတ်ဘူး ဆရာမရဲ့၊ ပျင်းလို့ဖတ်တာ၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အချစ်ဝတ္ထုဖတ်ရင် ကျွန်တော် လည်း ဇာတ်လမ်းထဲ ရောက်သွားပြီး ပျော်တယ်၊ တစ္ဆေ သရဝတ္ထုတွေ ဖတ်ရင်လည်း အံ့သြပြီး အဲဒီဝတ္ထုမှာ နစ်မြုပ်နေတာပဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် က ဗဟုသုတ မလိုချင်ဘူး၊ လောလော ဆယ် ကျွန်တော် လိုချင်တာ အပျင်း ပြေဖို့ပဲ၊ ဗဟုသုတလိုချင်ရင် ဝတ္ထု ဘယ်ဖတ်မလဲ၊ စွယ်စုံကျမ်းဖတ်မှာ ပေါ့ ဆရာမရယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဆရာမ မစိန်ထွားက...

“ရှင် စာတော့ဖတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နိမ့်သေးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နိမ့်တာကောင်း ပါတယ် ဆရာမရယ်၊ အခုကြည့်စမ်း၊ အာလူးတင်တဲ့ ကားပေါ်မှာ အမြင့်ဆုံး နေရာက မီးခဲတာ၊ ကားလည်းမှောက် ရော ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဆေးရုံကို ရောက်လာတယ်၊ ခပ်နိမ့်နိမ့် တမီးတဲ့လူတွေ သူတို့အိမ်သူတို့ ပြန် သွားကြပြီ၊ ကျွန်တော်က ခုထက်ထိ ဆေးရုံက မဆင်းသေးဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဆရာမ မစိန်ထွားသည် အနည်းငယ် စိတ်ဆိုးသွား၏။

ထို့နောက် ၎င်းက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပျင်းပြေစာ မျိုးလည်း ဖတ်ရမှာပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့စာလည်း ဖတ်ရမှာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။

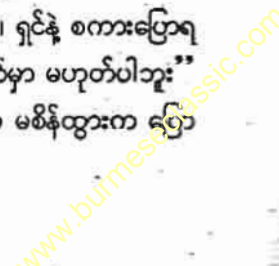
ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ကျွန်တော် အဲဒါနားမလည်ဘူး ဆရာမ၊ ကျွန်တော် ပျင်းနေတုန်း အပျင်းပြေအောင် ရေးထားတဲ့ စာအုပ် ဟာ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ တန်ဖိုးရှိ တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကဲပါရှင်၊ ရှင်နဲ့ စကားပြောရ တာ လက်စသတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ဆရာမ မစိန်ထွားက ပြော

လိုက်လေ၏။

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ ဆရာမ၊ ဆရာမက ဘာအတွက် တရားထိုင်တာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆရာမ မစိန်ထွားက-

“ကျွန်မကို မမေးနဲ့ ကိုအောင် ထွန်း၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ ပြန်မေးမယ်၊ ရှင်ဟာ အခုဆေးရုံပေါ်မှာ အချိန်တွေ အားနေတယ်။ အဲဒီအချိန်တွေ အားနေ တုန်း ရှင်အနေနဲ့ တစ်ခုစဉ်းစားကြည့် စမ်း၊ စဉ်းစားတဲ့အခါမှာလည်း ကလေး လို မစဉ်းစားရဘူးနော်၊ လေးလေး နက်နက် စဉ်းစားရမှာ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေ စဉ်း စားရမှာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်မေးလိုက်ရာ ဆရာမ မစိန်ထွားက...

“ဒီလို ကိုအောင်ထွန်းရဲ့၊ ရှင့် ကိုယ်ရှင် မေးခွန်းပြန်ထုတ်ကြည့်စမ်း၊ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ ငါဘယ်သူလဲ၊ ပြီးတော့ ဘာကြောင့် ငါဟာ ငါဖြစ် နေရတာလဲ၊ ငါဟာ ဘာကြောင့် သူ တစ်ပါး မဖြစ်တာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်း သုံးခုကို တစ်ခုစီ စဉ်းစားကြည့်စမ်း ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဆရာမသည် ကျွန်ုပ် အနီးမှ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး ဆရာမသည် ကျွန်ုပ်အနီး သို့ ရောက်မလာတော့ပေ။ ထို့ကြောင့်

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ငါ ဘယ်သူလဲဆိုသော မေးခွန်းကို စဉ်း စားနေလေ၏။

ထိုသို့ စဉ်းစားလိုက်သောအခါ ထိုပြဿနာသည် လွယ်ကူသော ပြဿနာ မဟုတ်ကြောင်း ရိပ်စားမိ လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ငါဆိုသောအရာ ကို လေးလေးနက်နက် ရှာကြည့်နေ ၏။

ထိုသို့ရှာတိုင်း အရှာခံရသော ငါ ကို မတွေ့ဘဲ ရှာဖွေသော ငါသာ လျှင်ရှိနေကြောင်း သတိပြုမိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ပထမမေးခွန်းဖြစ်သော ငါဘယ်သူလဲ ဆိုသည်ကိုပင် မဖြေ နိုင်ဘဲ အကျပ်တွေ့နေလေတော့၏။ ဒုတိယမေးခွန်းဖြစ်သော ဘာကြောင့် ငါဟာငါဖြစ်နေရသလဲ ဆိုသည့် မေးခွန်းကိုမူ စဉ်းပင် မစဉ်းစားဝံ့ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန် လှဲလျက်သား ငါ ဘယ်သူလဲဆိုသည့် မေးခွန်းကို အကြိမ်ကြိမ် ရင်၌ မေးမိလေ၏။ သို့မဟုတ် ငါအစစ်ကို ရှာဖွေတိုင်း ငါသည် ပျောက်ကွယ်နေမြဲဖြစ်၏။ ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မျက် တောင်များ စင်း၍ အိပ်ပျော်သွားလေ တော့၏။ အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ ညနေ လေးနာရီပင် ထိုးနေပြီဖြစ်၏။ ဆရာမ မစိန်ထွားသည် ဂျူတီထွက်ရန် အတွက် ပြင်ဆင်၍ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်လာ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုအောင်ထွန်း၊

ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ အဖြေရပြီလား” ဟု မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က...

“အဖြေမရသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တော်တော်ကောင်းတဲ့ မေးခွန်းပဲ၊ စဉ်း စားလိုက်တိုင်း မျက်တောင်စင်းပြီး အိပ်ချင်လာတယ်၊ အဲဒီအကြောင်း စဉ်း စားတော့ သိသလိုလိုနဲ့ မသိဘူး ဖြစ် ဖြစ်သွားတယ်ဗျ။ တော်တော်ထူးဆန်း တဲ့ မေးခွန်းပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမေးခွန်းကို ခုနစ် ရက်တိုင်တိုင် စဉ်းစားခဲ့လေ၏။ သို့သော် အဖြေမရခဲ့ပေ။ ဆေးရုံမှ ဆင်းခဲ့ရလေ ၏။ ဆရာမ မစိန်ထွားသည် ကျွန်ုပ် ရန်ကုန်သို့ ပြန်နိုင်ရန်အတွက် ရထား လက်မှတ်တစ်စောင် ဝယ်ပေး၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ခွဲခါနီးတွင် ၎င်းက...

“ပြန်တွေ့ဖို့အကြောင်း မကုန် သေးရင် ဆွေကြသေးတာပေါ့ ကိုအောင် ထွန်း”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်သို့ ပြန်၍ ရောက်လာ၏။ အလုပ်သစ်များကို ရှာဖွေရ၏။ အလုပ်ရွေး၍ မနေနိုင်ဘဲ ရရာအလုပ်ကို ဝင်၍လုပ်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် အချိန်ရတိုင်း ဆရာမ မစိန် ထွား မေးလိုက်သော “ငါဘယ်သူ လဲ” ဆိုသော မေးခွန်းကို စဉ်းစားမိ လေတော့၏။

စားသည့်အခါ၊ သောက်သည့် အခါ၊ ထိမိခိုက်မိ၍ နာသည့်အခါ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ကြိုက်သည့်

အခါ၊ မကြိုက်သည့်အခါများ ကြုံကြိုက်လာသည့်အခါများ၌ 'ငါ'ဆိုသောအရာသည် ပေါ်လာတတ်ပြန်၏။ သို့သော် 'ငါ'ဘယ်သူလဲ'ဟု စဉ်းစားလိုက်သောအခါများ၌ ထို 'ငါ' ဆိုသောအရာသည် ပျောက်ကွယ်သွားပြန်၏။

ထို့ကြောင့် ထို 'ငါ'သည် သူခိုးနှင့်တူ၏။ ထိုငါကိုရှာသော 'ငါ'သည် 'ရဲ'နှင့်တူ၏။ 'ရဲ'ရောက်လာလျှင် သူခိုးသည် ထွက်ပြေးပြန်၏။ ထို 'ငါ'ဟူသော အရာနှစ်မျိုးသည် ငယ်စဉ်က သူခိုး-ပုလိပ် လုပ်တမ်းကစားသကဲ့သို့ ငိုက်သူက လိုက်၍ ပြေးသူက ပြေးနေ၏။ လိုက်သော် 'ငါ'မရှိသောအခါ ပြေးသော 'ငါ'သည် အတင့်ရဲလာပြန်၏။ သို့ရာတွင် 'ငါ'ဘယ်သူလဲဟူသော မေးခွန်းကို ထုတ်လိုက်သောအခါ၌ ပြေးသော 'ငါ'သည် ပျောက်ကွယ်သွားပြန်၏။

ဤသို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် 'ငါ'ကို ရှာခဲ့ရာ ဆယ်နှစ်တိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ 'ငါ'ကို ရှာမတွေ့ခဲ့ပေ။ ရှာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကျေးဇူးရှိခဲ့သော ဆရာမ မစိန်ထွားကိုပင် မေ့လျော့ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် အသည်းရောင်ရောဂါ ဖိစီးနှိပ်စက်သဖြင့် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ တက်ရောက်ရလေတော့၏။ နေရာမဆန့်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်အား လူသွားစင်္ကြန်လမ်းတွင် နေရာချထားပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စင်္ကြန်လမ်း

တစ်လျှောက် ပိတ်၍ကာထားသော သံဆန်ကပေါက်များမှ တစ်ဆင့် အပြင်သို့ငေး၍ ကြည့်နေ၏။ အပြင်ဘက်တွင် လေတိုက်တိုင်း အပွင့်ကြွေပြိုင်နေသော တရုတ်စကားပင်ကြီးများကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုတရုတ်စကားပင်ကြီးများပေါ်တွင် မြူးတူးပျံသန်းနေသော စာကလေးများကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

အကျအန ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်၍ လူနာလာကြည့်သော ဧည့်သည်ဆန်းများကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အပြင်လောကသို့ ငေးမောကြည့်ရှုနေစဉ် ကျွန်ုပ်၏ အသိဉာဏ်၌ ဖျတ်ခနဲ အလင်းရောင်တစ်ခု ပေါ်လာ၏။ ထိုအလင်းရောင်သည် ကျွန်ုပ်ရှာနေသော 'ငါ'ကို တွေ့ရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူခိုး-ပုလိပ် လုပ်တမ်းကစားနေသော 'ငါ'နှစ်မျိုးသည် အမှန်စင်စစ် နှစ်မျိုးမဟုတ်၊ တစ်မျိုးတည်းသာဖြစ်၏။ ပျောက်သော 'ငါ'နှင့် ရှာသော 'ငါ'သည် တစ်မျိုးတည်းသာ ဖြစ်၏။

ထို 'ငါ'သည် ပျောက်သောဘက်၌နေလျှင် ရှာသောဘက်ကို စွန့်လွှတ်ထား၏။ ရှာသောဘက်၌နေလျှင်လည်း ပျောက်သောဘက်ကို စွန့်လွှတ်ထား၏။ ထို့ကြောင့် ရှာသော 'ငါ'ကို ထပ်၍ရှာလိုက်သောအခါ အရှာသာရှိ၍ 'ငါ'မရှိ ဖြစ်နေ၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ ပျောက်သော 'ငါ'ရော၊ ရှာသော 'ငါ'ပါ အစစ်

အမှန်တရားများ ဖောက်ခွဲ အထင်အမှတ်များသာ ဖြစ်သောကြောင့် ပေါ်တစ်ခါ ပျောက်တစ်လှည့် ဖြစ်နေခြင်းကို ကျွန်ုပ်နားလည်သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် 'ကျုပ်တော့ နားလည်သွားပြီ မစိန်ထွားရေ'ဟု ပြောရန်အတွက် မစိန်ထွားဆီ သွားရလေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆေးရုံမှ ဆင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဝေးပြေးကားများ ပြေးရာဆီသို့ ထွက်ခဲ့၏။ ခရီးသည်တင်ကားများ မရှိသောကြောင့် ကုန်တင်ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်၏။ ထိုကုန်ကားမှာ ဆန်အိတ်များ တင်ထားသော ကားဖြစ်၏။

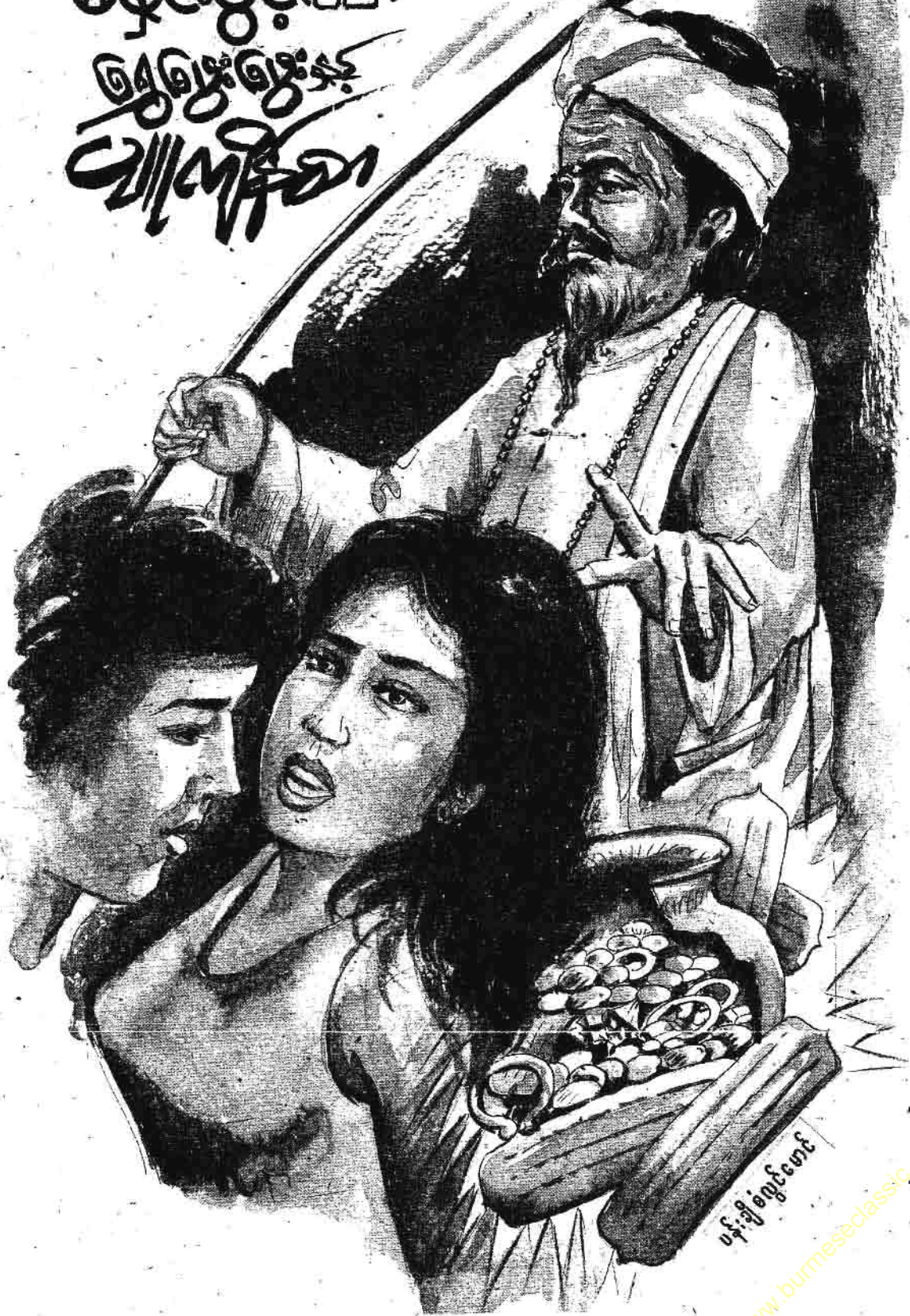
ကျွန်ုပ်သည် ဆန်အိတ်များပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ချလိုက်၏။ မော်တော်ကားသည် တရွေ့ရွေ့ စတင်ထွက်နေပြီဖြစ်၏။ ထို့နောက် အရှိန်တစ်စထက်တစ်စ မြန်လာ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မြင်ကွင်းတည့်တည့်တွင် ဖြူဆုတ်ဆုတ်အရောင် မိုးကောင်းကင်ကြီးသာ ရှိ၏။ ထိုမိုးကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်သည် ငိုက်မျှင်းလာ၏။ ထို့နောက် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သတည်း။

(ရှေ့လ ဆတ်နွဲ့)
သဗ္ဗသတ္တာ ကမ္မဿဏာ
ဧင်းသိန်

www.burmeseclassic.com

မန္တလေးမြို့
ရွှေရွှေရွှေ
ပျိုမြိန်စာ

ဒေါ်အေးအေး

ရွှေမွှေးမွှေးနှင့် ဗျူဟာတိုက်စာ

မနှင်းပွင့်(ပြည်)

သူမ၏နာမည်မှာ မဖြူဖြူဟု ခေါ်သည်။ သူမ အရွယ်စရောက်ခင် ကိုးတန်းကျောင်းသူ ဘဝတုန်းက ၁၀ တန်းကျောင်းသားကလေးနှင့် လူငယ် သဘာဝချစ်ကြိုက်မိကာ ခိုးရာလိုက် ပြေးပါတော့သည်။ မိုက်လုံးကြီးသော ဖြူဖြူတို့ကို နှစ်ဖက်မိဘများက ဘယ်ဘက်ကမှ လက်မခံကြပေ။ ဘဝတစ်ခုတည်ဆောက်ခါဆိုတော့ တော်တော်ကို ဆင်းရဲခဲ့သည်။ ပထမဆုံး နေရာရ ထိုင်စရာအတွက် သူမတို့ ရှာရတော့မည်။ အခက်အခဲဆုံးက အိမ်လခများ ပေးနေဖို့ သူတို့မှာ ငွေမရှိကြပေ။ ဒါကြောင့်လည်း အမျိုးသားလုပ်သူ၏ သူငယ်ချင်းအကူအညီဖြင့် သရေခေတ္တရာမြို့ပျက်ဟောင်းထဲမှ စိုက်ပျိုးပြီးပစ်ထားသော ခြံဟောင်းတစ်ကွက်တွင် တဲထိုးနေကြသည်။ နေရာရပြီ။ ဒါဆို စားစရာလိုအပ်၍လာပြန်ရာ သူမတို့နှစ်ဦးသား ဝမ်းရေးအတွက် အလုပ်လုပ်ရမည်။ ထိုအတွက်ကြောင့် မြေကွက်လေးထဲတွင် ပထမဆုံး ပန်းပင်များနှင့် ချဉ်ပေါင်၊ ကန်စွန်း စိုက်ပျိုးလိုသည်။ စိုက်ပျိုးမည်ဆိုပါက ရေလိုမည်။ ထိုရေရဖို့ ရေတွင်းတူးရမည်။ သူမတို့ ဝန်းမောင်နံ ရေတွင်းတူးဖို့အတွက် ရှာရာ ပထမမှလူများ သုံးသွားသော တိမ်ကောနေသော ရေတွင်းဟောင်းပျက်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုရေတွင်းပျက်ကို သူမတို့ ဆက်တူးမည်ဟု အကြံ

ရပြီး ထိုညတွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် နှစ်ယောက်သား အိပ်လိုက်ပါတော့သည်။ အိပ်ပြီးမကြာခင် အမျိုးသားလုပ်သူမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း အိပ်မက်မက်ပါတော့သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ရေတွင်းဟောင်းကြီးကို ဆက်တူးရာ ရေများပန်းထွက်သည်ဟု မြင်မက်ခဲ့သည်။ သူဆက်တူးပြီး ရေနံအတူ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် သူတော်စင်တစ်ယောက် မှတ်ဆိတ်များဖြူဖွေးလျက် ရေများပန်းထွက်တဲ့အထဲမှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ၎င်းအဘိုးအိုသည် “လူလေး အဘဒီပစ္စည်းတွေကို ထိန်းသိမ်းလာရတာ မောလုပ်ပါပြီကွယ်။ မင်းတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်နဲ့ ထိုက်တန်လို့ ရတယ်လို့ မှတ်ထားပါ။ အောက်မှာ ရေတွေအများကြီး ရှိတယ်လူလေး။ ဆက်တူး ဆက်တူး ဘေးဘက်ကို ချဲ့တူးပါလူလေး။ ထူးဆန်းတာတွေရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို တွေ့ပြီးရင် အဘတို့အတွက်လည်း ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ပါ။ နိုင်ငံတော်အတွက်လည်း အကျိုးရှိအောင်သုံးပါ” ဟုပြောပြီး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါသည်။ ထူးဆန်းလှသော အိပ်မက်ဖြစ်၍ သူမကိုနီးပြီး ခင်ပွန်းလုပ်သူမှ ပြောပြပါသည်။ ထိုညက သူမတို့နှစ်ဦးမှာ ထိုအဘိုးကြီးအိပ်မက်အတိုင်း ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိသည်။ နံနက် နေအလင်းရောင်လာခါစအချိန်မှာတော့ ထိုရေတွင်းဟောင်းကို ဖြူဖြူတို့ဇနီးမောင်နှံ

နှစ် ယောက် စတင်ဖြူးတူးပါတော့သည်။ တူးရင်းတူးရင်း ဘေးဘက်ကိုချဲ့ပြီး တူးလိုက်တာ ခရီးအတန်ရောက်ခဲ့ပေသည်။ အမျိုးသားက တူးပြီးသားမြေကြီးကို လက်နဲ့ပုံစုတ်ထဲထည့်ပေး။ သူမက ပုံစုတ်ကို ဆွဲငင်ယူပြီး မြေများချပစ်လိုက်။ အမျိုးသားက မြေကြီးတွေတူးလိုက်နှင့် တက်ညီလက်ညီနဲ့ ရေထွက်အလာကို စောင့်ပြီး ဆက်တူးရာ မွန်းတည့်ချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိလာတော့သည်။ ထိုသို့ ဆက်တူးပြီး ဘေးဘက်ချဲ့တူးသော အခြမ်းတွင် “ဒုတ် ဒုတ်” ဟူသော အသားမာကျောတစ်ခုကို တူးရွင်းနှင့် ခိုက်မိပါတော့သည်။ ကြည့်လိုက်တော့ မြေအိုး ရှေးဟောင်းအနားတွန်းနှင့် လက်ရေခြစ်အစက် အပျောက်ပါသော မြေအိုးကို တွေ့ရပါတော့သည်။ နှုတ်ခမ်းသားအနည်းငယ်ပဲသွားခဲ့ပေသည်။ အသားလေး ဆက်တူးလိုက်ပြန်ပါသည်။ ထိုအခါတွင် -

ရေအိုးတစ်ပိုင်းက တူးတဲ့ဘက်မှာ ရှိနေပြီး တစ်ပိုင်းမှာ တစ်ဖက်မြေကြီးထဲမှာပင် ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့်လည်း ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို မတူးမီ တစ်ဖက်မှာပေါ်နေသော အခြမ်းဘက်မှ လက်နိုက်ပြီး ပစ္စည်းကိုနှိုက်ယူလိုက်ပါတော့သည်။ ထိုပစ္စည်းနှိုက်ယူလိုက်သောအခါတွင် ပထမဆုံး ထွက်လာတာက မက္ကွိုင်လိုပုံမျိုး ပုဂ္ဂိုလ်တွေများအား အထပ်လိုက်တွေ့ရ၏။ သိုးနက်

www.burmeseclassic.com

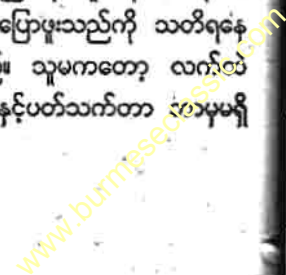
ဒုတိယထွက်လာတာက ရွှေကြီးအရှည် ကြီးတစ်ကုံး ထွက်လာပြန်ပါတော့သည်။ အမျိုးသားလုပ်သူမှာ ၎င်းရွှေများကို လက်နဲ့ဆုပ်ကိုင်ပြီး "ဟေး...မိန်းမရေ ငါတို့တော့ ပွဲပြီကွ...ပွဲပြီကွ" ဟုအော် ပြီး တစ်ဆက်တည်း "ငါတို့သူဌေးဖြစ် ပြီ၊ ငါတို့သူဌေးဖြစ်ပြီ" ဟု မိန်းမအား အော်လိုက်ရာ မိန်းမဖြစ်သူမှ ယောက်ျား လုပ်သူကိုကြည့်လိုက်ရာ "အို...အမယ် လေး ရွှေတွေပါလား" ဟု တဒန်ပင်တက် မိနေတော့သည်။ ပြီးမှ သတိပြန်ဝင်ပြီး အိုးထဲမှ ရွှေလက်ကျန် ရှိမရှိ ထပ်မံစစ် ဆေးလိုက်ပြီး မရှိသောအခါမှ အပေါ်သို့ တက်လာပြီး ပုရပိုက်ရွှေများကို စိတ်ရှိ လက်ရှိ သူမ ကိုင်တွယ်ကြည့်နေပါတော့ သည်။ ပျော့ပျောင်းလှသော ရွှေများကို လက်ကိုပတ်လိုက်၊ ဆွဲလိုက်၊ ဆန့်လိုက် နှင့် လိုရာအတိုင်း ရွှေများကို လုပ်နေပါ တော့သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ သူမတို့ဝန်း မောင်နံ့မှာ ကလေးတွေဆိုတော့ အား ရဝမ်းသာ နှစ်ဖက်လူကြီးများကိုခေါ်ပြီး ထိုရွှေများကိုပြရာ ထိုရွှေများကို နီးစပ် ရာပန်းထိပ်ဆိုင်မှ ပန်းထိပ်သမားက ရွှေ များ၏တန်ဖိုးကို ညတွင်းချင်းဖြတ်ကာ ဖြူဖြူတို့ဝန်းမောင်နံ့ကို သူတို့၏နေအိမ် နှင့်တကွ လက်ရှိငွေသားများပေး၍ ထို ပြည်မြို့နယ်မှ ချက်ချင်းထွက်ခွာသွားပြီး ခြေရာဖျောက်သွားပါတော့သည်။ သူတို့ ဝန်းမောင်နံ့မှာလည်း နေချင်း ညချင်းဆို သလို ငှု့ချမ်းသာများ ဖြစ်သွားပါတော့ သည်။ လူသားတို့သည် ဆင်းရဲရင်သာ သတိမထားကြသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ် သော်လည်း ချမ်းသာလာသောအခါတွင် တော့ လူတို့၏စရိုက်သဘာဝမှာ သတိ ထားပြီး စပ်စုကြသည်မှာ ဓမ္မတာပင်

ဖြစ်ပါတော့သည်။ ယခုလည်း စပ်စုရင်း စပ်စုရင်းနဲ့ ပါးစပ် တစ်ပေါက်မှတစ်ပေါက် ကို ပြောလိုက်ရာမှ တဖြည်းဖြည်း ထို သတင်းရပ်သည် ကျော်ကြားသွားခဲ့ပြီး သက်ဆိုင်ရာမှ ကြားသွားသည်အထိပင် ဖြစ်သွားပါတော့သည်။ သက်ဆိုင်ရာ အစစ်အဆေးများလည်း သူမတို့ခံရသည် ဟု ပြောပြပါ၏။ ဟုတ်ပါသည်။ သို့သော် မဟုတ်ပါ။ စာဖတ်သူများ ရှုပ်သွားပြီ လားမသိပေ။ ရှင်းပြပါမည်။ ဟုတ်ပါ သည် ဆိုသည်မှာကား သူမတို့ ထိုပစ္စည်း တွေပြီး ချမ်းသာတာ မှန်ပါသည်။ ဘာ ပစ္စည်းမှန်းတော့ စပ်စုသူများ မသိနိုင်။ နောက်တစ်ခုကတော့ မဟုတ်ပါဆိုသည် မှာ ၎င်းတို့မှာ သက်သေခံပစ္စည်း ဘာမှ ၎င်းတို့လက်ထဲမှာမှ မရှိတာ။ ဘယ်လို လုပ် လိုက်လို့မှမရ။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း များ ဆုံးရှုံးသွားရလေပြီ။ စာရေးသူအား သူမက ထိုအကြောင်းကို ပြောပြလိုက် သောအခါတွင် မိမိမှာမူ အရမ်းကို ဝမ်း နည်း၍ သွားရပါတော့သည်။ နပြောယူ ကျုံးမရလည်း ဖြစ်ရပါတော့သည်။ ထို ပစ္စည်းများ ယူသွားသူများကိုလည်း မကျေ မနပ် ဖြစ်မိသည်။ နိုင်ငံတော်ကို အပ် မည်ဆိုပါက သူတို့အတွက်လည်း အကျိုး မယုတ်ပေ။ ယဉ်ကျေးမှုအမွေပစ္စည်းများ သည်လည်း ပျောက်ပျက်၍သွားမည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ ကျိန်စာထိလေပြီ။ "ပျူရွှေဖွေးဖွေးမြင် ပျောက်ပါစေဆိုသောကျိန်စာ" သည် သုံး နှစ်ကြာ လေးနှစ်ကာလအတွင်းတွင် သူ တို့ဝန်းမောင်နံ့နှစ်ယောက် ထိလေတော့ သည်။

ပထမဆုံး အိမ်မှာအမြဲနေသော သူမ၏အမျိုးသားသည် နောက်ဆုံးပေါ် ဇိမ်ခံ ကျောက်စိမ်းမော်တော်ဆိုင်ကယ်

တစ်စီးကို ဝယ်စီးလိုက်၏။ မိန်းမလုပ်သူ ထံ ပြန်မလာခဲ့။ ငွေကို ရေလိုသုံးပစ် နေ၏။ ဒါမျိုးလုပ်ပြီဆိုမှတော့ ကျန်တဲ့ ဇာတ်လမ်းက နောက်ထပ်ပေါ်ရပြန် တော့သည်။ မိန်းမဇာတ်လမ်း ထပ်ရှုပ် လာ၏။ သူမသည် စိတ်ဆင်းရဲမှုများနှင့် ကြုံတွေ့ရပါတော့သည်။ ရုပ်ရည်သည် လည်း များစွာကျဆင်းလာပြီး တစ်နေ့ တခြား သူမယောက်ျား၏ ရက်စက်စွာ အနိုင်ကျင့်မှုအောက်တွင် ရင်စည်းခဲနေ ရပါတော့သည်။ သူမ ထိုအခါမှ ကြီး ကြီးကျယ်ကျယ် နောင်တရမိနေတော့ သည်။ ထိုနောင်တမှာ "ငါတို့ ကျိန်စာ မိသွားပြီပဲ။ နိုင်ငံတော်ကိုသာအပ်လိုက် ရင်" ဆိုသော သူမမှာ အသိတရားကြီး တစ်ခု ဝင်လာမိတော့သည်။ ခုတော့ အရင်ဘဝကိုတမ်းတရင်း မျက်ရည်များ ကျဆင်းခဲ့သည်။ ထို့နောက်မှာမူ တစ် ချိန်က သူမ၏အတွားလုပ်သူ၏ ပြော စကားများကိုလည်း ကြားယောင်လာမိ တော့သည်။ သူမအတွားက သူမငယ် ငယ်က ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ပြောခဲ့ဖူး သည်။ ထိုပုံပြင်မှာ ကျိန်စာမိနေသော ရွှေများလိုပြောပြီး သရေခေတ္တရာမြေ ကြီးပေါ်မှ ရွှေများအကြောင်းကို ပြောပြ ခဲ့သည်။ "ရွှေတွေသော လူတစ်ယောက် မှာ နိုင်ငံတော်နှင့် ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေး မှုဌာနကိုမအပ်၍ လုံးပါးပါးရပ်နှင့် သူ၏ နှုတ်ရိုရိုင်းစွဲ ရုပ်လက္ခဏာများ ပျက်ပြား လာရတော့သည်။ နောက်မှ မိမိသိမ်း ထားပါသောရွှေကို သက်ဆိုင်ရာသို့ ပေး လိုက်သောအခါမှ သူ၏ပင်ကိုရုပ် ထွက် လာတော့သည်" ဟု သူမကို အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်လေး ပြောဖူးသည်ကို သတိရနေ မိတော့သည်။ သူမကတော့ လက်လဲ တွင် ပျူရွှေနှင့်ပတ်သက်တာ ဘာမှမရှိ

တော့။ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုဌာနကို လည်း အပ်ဖို့ဆိုတာကလည်း ရှေးဟောင်းရွှေများက ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပေသည်။ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ပေ။ မည်သူမှ မကယ်နိုင်သည့် ကိစ္စမဟုတ်ပေ။ နောက်ဆုံး သူမမှာ ပျက်စီးမှုအထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သောအချိန်ဖြစ်သည့် နေ့လေးတစ်နေ့ကို ရောက်ရှိလာပါတော့သည်။ ထိုနေ့က အဖြစ်အပျက်တို့ကိုလည်း သူမ ဘယ်တော့မှ မပေနိုင်ခဲ့ပါ။ ဘာကြောင့်ပါနည်း။ နံနက်မိုးလင်းခါနီးမှ မက်သော အိပ်မက်ကိုလည်း ပြန်ကြားယောင်လာမိတော့သည်။ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် သူတော်စင်ဘကြီးတစ်ယောက်မှ လက်ထဲတွင် ရွှေကြိမ်လုံးလိုလင်းလက်နေသော တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားပြီး သူမနှင့် သူမ၏ယောက်ျားကို ရိုက်နှက်နေတော့သည်။ ပါးစပ်မှလည်း “နင်တို့လောက်မိုက်လိုက်တာလောကမှာ မရှိတော့ဘူး။ နင်တို့လောက်မိုက်လိုက်တာ လောကမှာ မရှိသလို မြင်တောင်မမြင်ဖူးဘူး။ နင်တို့ ဒီပစ္စည်းက ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ဆိုင်တယ်။ ငါတို့တောင် စောင့်ရှောက်လာလိုက်တာ နင်တို့က တန်ဖိုးမရှိသိတာဘဲ။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ပြန်ရဖို့မလွယ်ကူတော့ဘူး။ ယူသွားတဲ့လူလည်း ငါတို့ အပြစ်ပေးပြီးပြီ။ ငါတို့က လူအများကို ပြစ်စေချင်တာ။ ရှိစေတော့။ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ငါအပြစ်ပေးမယ်” ဟုပြောပြီး ပျောက်သွားခဲ့သော အဘိုး၏အသံလည်း ဆုံးရောသူမမှာ နဖူးမှ ချွေးသီးချွေးပေါက်တို့ လိမ့်ဆင်းလာ၏။ တစ်ယောက်တည်း အိပ်နေသော သူမမှာမူ ကြောက်လန့်၍ ဘယ်လိုမှ ဆက်မအိပ်နိုင်ဘဲရှိနေစဉ် တစ်ချိန်တည်း အပြင်မှ ခြေသံကိုကြားရပြန်သည်။ ထို

ခြေသံသည်ကား သူမယောက်ျား၏ ခြေသံဖြစ်သည်။ သူမကို ရောက်လာလာချင်း အော်ဟစ်ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းကာ ရန်ပြုတော့သည်။ “ဂုန်း”ဆိုသော ခြေထောက်ဖြင့် တံခါးကိုဆောင့်တွန်းပြီး အထဲကိုဝင်လာရာ ခြေထောက်နှင့် ခုခံထားသော သစ်သားတုံးကို ဝင်တိုက်ပြီး အရှိန်ဖြင့် အိမ်ထဲသို့ မှောက်ခုန်ဝင်ပြီး လဲကျသွားတော့သည်။ သူမ၏ယောက်ျားမှာ ညစ်ညမ်းစွာ ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီး သူမကို ထိုသစ်သားတုံးဖြင့် ကောက်ပေါက်လိုက်၏။ သူမကို မထိပေ။ သို့သော် သူမကိုလည်း သူဒီလိုဖြစ်အောင် တမင်ကြံရွယ်ထားတာဟုလည်း ပြောပြီး ရိုက်ပါတော့သည်။

သူမကပတ်ဝန်းကျင်က အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းခံပါသော်လည်း ဘယ်သူမှ ရောက်မလာခဲ့ပေ။ အိမ်နီးချင်းတို့က ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ဆိုတော့ ရိုးနေပြီထင်ပါရဲ့။ သူမကို လည်ပင်းညှစ်ထားသောလက်မှ ရုန်းရင်းမှ သူမ သတိတစ်ချက်ရသွားပြီး သေချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ပါ၏။ ဟုတ်သည်။ သူမသည် သေချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ပြီး အသက်ရှူခြင်းအလုပ်ကို ဆက်လက်မလုပ်တော့ဘဲ ငြိမ်သွားအောင် ဖန်တီးလိုက်ပါတော့၏။ ထိုအခါမှ သူမ၏ ယောက်ျားသည် လည်ပင်းကိုညှစ်ရင်းမှရပ်နားပြီး သူမ၏အသက်ရှူခြင်း၊ မရှူခြင်းကို စတင်စစ်ဆေးပြီး “သေပြီ” ဟုယူဆပုံရသော အနေအထားဖြင့် အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရပါသည်။ “ငါလက်လွန်သွားပြီ” ဟူသော စကားသံကြားပြီး အပြင်ကို ထွက်သွားပါတော့သည်။ အိမ်အပြင်မှ သော့ခတ်သွားခဲ့သည်။ သူမသည် အခွင့်အရေးကို ဘယ်လိုမှ လက်လွတ်မခံနိုင်ပါ။ သူမဉာဏ်ကို

အလွှာလိုက် တစ်ခုခုလည်း ထွာသုံးလိုက်သည်။ ပထမမှာ ဒီအိမ်မှ အထွတ်ထွက်ပြေးရမည်။ နုတ်ယ ခဲတို့တိုင်သည် သူမတွေးပြီး တံခါးဖွင့်ရာ မပြင်နေ၍ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ခုကာ အပြင်သို့ ရောက်သောအခါတွင် အားတုန် ထွက်ပြေးပါတော့သည်။ နောက်ကိုထည်းလှည့်မကြည့်အားသော သူမမှာမူ သူမ၏အဘွားရှိသော နိဗ္ဗိန္ဒတောင်မှ သီလရှင်ဆရာကြီးများရှိရာသို့ ထွက်ပြေးလာပါတော့သည်။ ထိုနောက်မှာတော့... အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းများမှ “ဇီကတော့ ဘယ်လိုမှ မတရားတဲ့အလုပ်ပဲ” ဟုဆိုကာ ဝိုင်းဝန်း၍ သက်ဆိုင်ရာသို့ တိုင်ကြားပြီး သက်ဆိုင်ရာမှ လင်ခန်းမယားခန်းပြတ်စဲပြီး ပိုင်ရာပစ္စည်းတချို့ကို သူမရရှိသွားခဲ့သည်။ သူမ ရရှိသည်မှာ သရေခေတ္တရာ အနောက်ပေါက်မှ ရွှေတံခါးကွက်သစ်၊ ထိုကွက်သစ်အိမ်လေးတစ်လုံး ရရှိသွားခဲ့သည်။ ထိုနောက်မှာတော့ ထမင်းစားဖို့အတွက် စက်အိုလေးတစ်လုံးလည်း ဝယ်နိုင်လိုက်၏။ သူမ၏ယောက်ျားဖြစ်သူလည်း ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုရိုးရာကိုမြတ်နိုးသော ပစ္စည်းပေးသူ သူတော်စင်အဘိုးကြီးက မည်သည့်အပြစ်တို့ကိုပေး၍ မည်ကဲ့သို့အပြစ်အထိခတ်လိုက်သလဲ ဆိုတာကိုတော့ မိမိသည် အလွန်မှ သိချင်နေပါသည်။ မိမိကဲ့သို့ပင် စာဖတ်သူများလည်း သိချင်နေပေလိမ့်မည်။ မိမိသည် ထိုကိစ္စများကို ဆက်လက်ပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းကာ မိမိ၏ စာဖတ်ပရိသတ်များကို တင်ပြသောအခါ ပါဠိးမည်။

မနင်းပွင့် (ပြည်)

“လောကဗြတ္တိ ဖြစ်ကြပါလျှင်”

— သောင်းဉာဏ် (ပန်းထော်ကျွန်း)

လူတို့သည် အာရုံအမျိုးမျိုးကိုခံစားလျက် ပြုမူ နေထိုင်ကြပါသည်။ အကြားအမြင်၊ အတွေ့အထိ၊ အနံ့ အရသာတို့ဖြင့် ကြိုသလိုကိုယ်စိကိုယ်၎င်း ခံစားပြုကျင့်ကြ သည်မှာ အစဉ်ထာဝရဖြစ်ပေသည်။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကြားမြင်တွေ့ရှိခံစားသိသမျှတို့ကို မေ့ရုံဟူသော အသိ တရားနှင့် ကောင်းသင့် ဆိုးယုတ်၊ ချင့်ချိန်တိုင်းဆပြုမူ ဆောင်ရွက်ကြရပေသည်။ အာရုံခံစားမှုတို့သည် လူကို ညှို့ပူဖမ်းစားဆွင်တတ်လေ့ရှိပေသည်။ အာရုံတစ်ခုတည်း ကိုသာ တစ်သမတ်တည်း အာရုံထားနေပါကလည်း အားလုံး သော အပြုအမူအတွေးအခေါ် အယူအဆ၊ အလုပ်အကိုင် တို့သည် တစ်ဖက်စောင်းနှင့် ရွဲစောင်းစေနိုင်သည်ဟု ပညာရှိအများ သတိပေးစကားရှိခဲ့သည်ကို မှတ်သားမိပါ သည်။

ယနေ့အချိန်တွင် မိမိကိုယ်တိုင် အာရုံခံစားမှုချို့တဲ့

လာသောအခါ မိမိ၏နည်းသား၌ လှုံ့ဆော်ဖြစ်ပေါ်လာသော ခံစားချက်မှာ 'အတွေးရေယဉ်အဖြစ် ပြောင်းလဲလာစေပါ သည်။ မိမိသည်ဝါသနာအရ အားလပ်ချိန်၌ ကြုံရာစာအုပ် စာပေတို့ကို ဖတ်မှတ်ရင်း ကြီးပြင်းလာသည်ဟု ဆိုလိုချင် ပါသည်။ စာပေအကြောင်းအရာ၊ အရေးအသားအဖွဲ့အနွဲ့ သုတရသတို့ ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် အာရုံခံစားမှုလွန်ကဲပြီး အခြားသော အာရုံများအရွံ့အစောင်းဖြစ်ရကာ ကမောက်ကမ နှင့် လုပ်ဆောင်ခဲ့ရသည်များလည်း ရှိခဲ့သည်ကို သတိရမိ ပါသည်။

ထိုအမှတ်ဆင်ထင် ကိုယ်တွေ့များကို သိသော် လည်း စာပေဖတ်မှတ်ကျင့်ကိုမူ ဘယ်ခါမှ မပျက်စေနိုင်ခဲ့ ပေ။ လူတို့တွင် ကိုယ်ကျန်းမာမှုအတွက် စားဖွယ်သေးငယ်ရာ ကို အာဟာရဖြစ်ဖို့ရာ မှီဝဲသုံးဆောင်ကြသကဲ့သို့ စိတ် ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း ကြိုက်နှစ်သက်ရာ စိတ်အစာကို

မှီဝဲကြပေသည်။ မိမိသည်စာအုပ်စာပေ ဖတ်မှတ်လျက် စိတ်ကျန်းမာရေးပြည့်ဝနေသည်ဟု ယူဆယုံကြည်မိပါသည်။ အဘယ်သူသည် ကိုယ်ခန္ဓာကျန်းမာရေးအတွက် စားသုံးရန်သင့်တော်သော အစားအစာကို စွန့်လွှတ်နိုင်မည်နည်း။ ထို့အတူ မိမိစိတ်ဓာတ် ကျန်းမာကြံ့ခိုင်မှုကို အားဖြည့်ပေးသည့် သင့်တော်သော စိတ်အာဟာရ အစားအစာကို ဖြတ်နိုင်မည်နည်း။ သို့သော် ယနေ့အချိန်တွင် မိမိမှာမူ အလွန်သင့်မြတ်လျော်ကန်အားဖြည့်ရန် အာနိသင်အရှိဆုံးသောစာပေကို ဖြတ်ထားလိုက်ရပါသည်။

မိမိရင်၌ ခံစားချက်မှာ ပြောမပြတ်တတ်လောက်အောင်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ မိမိ၌ အမြင်အာရုံချို့တဲ့စေသော မျက်စိ၌တိမ်စွဲခြင်းခံရချိန်သည် အခြားသော ကိုယ်ခန္ဓာကျန်းမာရေးချို့တဲ့ချိန်ထက် ခံစားချက်ပြင်းထန်သည်ဟုပင် ထင်မိပါသည်။ ဤခံစားချက်ကြောင့် စာပေအနုပညာဖခင်ကြီးဆရာဇော်ဂျီ၏ ကန္တဝင်ကဗျာမှ "များပါလေလည်း တဖွဲ့ဖွဲ့နှင့် ဆင်းရဲကာသာ၊ ကာလကြာလျှင် မြင်သာမြင်ရ မစားရ၍ လောကပြိတ္တာဖြစ်မည်တည်း" ဟူသောအဖြစ်နှင့် တူညီနေသည့် မိမိအဖြစ်ကို တင်စားမိပါတော့သည်။

မျက်စိကို အနားပေးနေရသော မိမိ၏ ကိုယ်တွေ့ ခံစားချက်မှ အတွေးရေယာဉ်စီးနင်းလိုက်မိပါသည်။ ယနေ့အချိန်ကာလ၌ စိတ်ကျန်းမာရေးအတွက် အာရုံခံစားဖွယ်ရာ ဆန်းပြားပေါများသလိုပင်၊ စာအုပ်စာပေ စာနယ်ဇင်းအမျိုးပေါင်းစုံပေါများ ထွန်းကားသည်မှာ ခရီးသွားဟန်လွှဲကြုံရာ နေရာမရွေး ဖတ်မှတ်နိုင်အောင်ထိ တိုးတက်လျက်ရှိပါသည်။ တစ်နိုင်လုံးအနံ့ တောရောမြို့ပါ လူတန်းစားမရွေး စိတ်အာဟာရကို အကျိုးထူးအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးနေသော ယနေ့ခေတ်တည်း။

ဤမျှပေါများသော အာဟာရဖြည့်အစာကို အားရင် အားသလို မစားလိုပါက မြင်သာမြင်ရ မစားရတဲ့ "လောကပြိတ္တာဖြစ်ခဲ့ပါလျှင်" ယနေ့လူထု လူတန်းစားမရွေး အာဟာရချို့တဲ့သည့် နိုင်ငံသားများ ဖြစ်လာနိုင်သည်ဟုလည်း အတွေးဝင်မိပါသည်။ စစပေသည် လူတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာကျန်းမာရေးအတွက် မှီဝဲရမည့် သင့်တော်သော အစားအစာကို ညွှန်ဆိုဖော်ပြပေးသော ဆေးညွှန်းဓာတ်စာ၊ လူတိုင်းနှင့် သင့်တော်သည့်အသန့်ရှင်းဆုံးသော စိတ်အာဟာရဆေးဝါးဖြစ်၍ လူတိုင်း မှီဝဲသင့်သည့် အစားအစာ ဖြစ်ပေသည်။

ယနေ့ခေတ်၌ အာရုံခံစားမှီဝဲစားသုံးရန် အစားအစာ၊ အသုံးအဆောင်မျိုးစုံရှိရာ အဖိုးတန်အာဟာရ ကောင်းသည်ဟု အထင်နှင့် စားသုံးမှီဝဲသော်လည်း ကိုယ်နှင့် မတည့်၊ ကိုယ့်ဒေသရာဇ်တုနှင့် မကိုက်ညီ၊ ကိုယ့်လူမျိုးကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုရိုးရာ၊ ဘာသာ၊ သာသနာနှင့် မကိုက်ညီသော အာရုံခံစားမှုတို့သည် အာဟာရမပြည့်ဝစေဘဲ ရောဂါဝေဒနာဖြစ်ဖွယ်ရာလည်း ရှိတတ်သည်ကို အများသူငါတို့ ဆင်ခြင်သတိနှင့် သုံးစွဲသင့်သည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် အာရုံပေါင်းစုံ ခံစားကြသည့် လူတန်းစားကြီးငယ်မရွေး အများသူငါတို့ မွှာရုံအသိရှိရန် စာပေကို ဖတ်မှတ်လေ့လာ၍ စာပေပေးသော အသိပညာ၊ စာပေရသမျိုးစုံ၊ အရသာကို ဖြတ်နိုး နှစ်ခြိုက်စားသုံး၍ အာဟာရပြည့်ခြင်းသည် လူတိုင်းအဖို့ အားပြည့်သော ကိုယ်ကာယ၊ စိတ်ဓာတ်ခွန်အား ပြည့်ဝစေမည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

လူသားတို့၏ လူနေမှုဘဝများ၊ တွေးခေါ်ကြံဆမှုများ၊ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုများ၊ စိတ်ပိုင်း ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အထောက်အပံ့များကို ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ရှုမြင်သုံးသပ်လျက် တစ်နည်းနည်းနှင့် ကူညီဖြည့်ဆည်းပေးနေကြသော စာပေပညာရှိ ကဗိအဆူဆူတို့၏ စာပေများ ပေါများပါလျက်နှင့် မိမိကဲ့သို့ အမြင်အာရုံချို့တဲ့သူလို၊ များပါလေလည်း တဖွဲ့ဖွဲ့နှင့် "လောကပြိတ္တာဖြစ်ကြပါလျှင်" ဟူသောအတွေးကို ရင်နှင့်အောင်ခံစားမိပါသည်။

ကမ္ဘာတွင် ခေတ်မီတိုးတက်မှု နောက်ကျရသော မိမိတို့၏ အဓိကအရင်းအမြစ်အကြောင်းရင်းမှာ - စာပေအာဟာရချို့တဲ့ခြင်းကြောင့် လောကပြိတ္တာဖြစ်ကြခြင်းဟူ၍ တွေးဆမိပါသည်။ ယနေ့ခေတ်တွင် လောကပြိတ္တာများသည် သာဓုအကြိမ်ကြိမ်ခေါ်နိုင်ခွင့်ရနေကြပြီဖြစ်ရာ ထင်သာမြင်သာ သာဓုမခေါ်ကြပါက ဘယ်သောကာလ ဘယ်ဘဝမှ လောကပြိတ္တာဘဝမှ ကျွတ်လွတ်နိုင်ကြမည်နည်းဟု လောကပြိတ္တာဖြစ်ခဲ့ရသူ မိမိလည်း အတွေးနယ်ချဲ့နေမိပါတော့သည်။

သောင်းဉာဏ် (ပန်းထော်ကျွန်း)

ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ဟူသည့်

ကိုမောင်သန်းဝင်း

လူဆိုတာ မွေးလာရင် သေကြရမှာ မေ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုသေမယ်၊ ဘာကြောင့်သေမယ်၊ ဘယ်အသက်မှာသေမယ်၊ ဘယ်နေရာမှာသေမယ်ဆိုတာ မသိကြရပေမယ့်လို့ သေတော့သေကြရမှာပါ။ အသက်တမ်းကုန်ရင် သေမယ်၊ ကံစွမ်းကုန်ရင်သေမယ်၊ သို့တည်းမဟုတ် ပယောဂတစ်ခုခုကြောင့် သက်တမ်း၊ ကံစွမ်းမကုန်သေးပေမယ့်လို့ ဥပစ္စေတကနဲ့ သေရမယ်ပေါ့။

သေပြီးရင် ပြီးပြီလားဆိုတော့ မပြီးသေးပါဘူး။ လားရမယ့်၊ သွားရမယ့် နေရာရှိပါသေးရဲ့။ ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်အကျိုးဖလကြောင့် လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည်နဲ့ အပါယ်လေးဘုံကို သွားရလာရဦးမှာပါလို့ ဗုဒ္ဓစာပေမှာ လာရှိကြောင်း သိပြီးကြမှာပါ။

ထူးတာက လူဆိုတာ လောကသားတွေဖြစ်ကြတာ များပါတယ်။ အလိုဆန္ဒမပြည့်ရင် ဒေါသလည်းဖြစ်တတ်သလို၊ အမှားအမှန် နှစ်တန်ခွဲခြားနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ တွေ့တွေ့ဝေဝေလည်း ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီလောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ အဟုန်ကြီးမှုကြောင့် မလိုလားအပ်တဲ့ ပြဿနာတွေဖြစ်၊ ထောင်တန်းကျရတာတွေ မရှိမဟုတ် ရှိနေပါတယ်။ ထောင်ဆိုတာက အပြစ်ရှိသူတွေကိုထားတဲ့ နေရာဆိုတော့ အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း အမျိုးမျိုးကို ခံစား၊ စံစားရ

ပါလိမ့်မယ်။ လောကငရဲလိုဆိုက ရပါလိမ့်မယ်။

သေလွန်ပြီးတဲ့ အခါကျတော့ လောဘနဲ့သေရင် ပြိတ္တာဖြစ်မယ်။ အသူရကာယ်ဖြစ်မယ်။ ဒေါသနဲ့သေရင် ငရဲရောက်မယ်။ မောဟနဲ့သေရင် တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်ဆိုတာကို အပါယ်လေးရွာလို့လည်း အသိအမှတ်ပြုကြပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားများစွာတို့က အပါယ်လွတ်တရား၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားတွေကို စဉ်ဆက်မပြတ် ဟောပြောလျက် ရှိနေခဲ့၊ ရှိနေဆဲပါ။ လျှာထွက်အောင်ဟောသော်လည်း အမှန်တကယ် လိုက်နာကျင့်ကြံအားထုတ်သူ နည်းလှပါတယ်။ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ကြီးကလည်း “ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ ငါဘုရား၏ လက်သည်းဖျားပေါ်၌ရှိသော မြေမှုန့်အရေအတွက်ရှိ လူတို့သည် လူ့ဘဝမှသေလွန်၍ လူ့ဘဝကို ပြန်လည်ရရှိ၏။ ဤမဟာပထဝီမြေကြီးပေါ်၌ရှိသော မြေမှုန့်အရေအတွက်ရှိ သတ္တဝါတို့သည် အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်ရပေ၏” လို့ ဟောတော်မူထားပါတယ်။

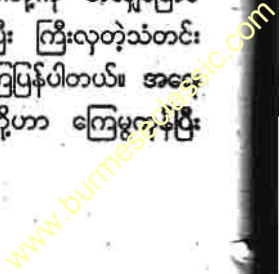
အပါယ်ငရဲဆိုတာက အမှူးသိပြီးသားဖြစ်တဲ့ “ငရဲကြီးရှစ်ထပ်” ပေါ့နော်။ အဲဒါတွေက (၁) သိဦးငရဲကြီး၊ (၂) ကာဠသုတ်ငရဲကြီး၊ (၃) သံယာတ

ငရဲကြီး၊ (၄) ရောရဝငရဲကြီး၊ (၅) မဟာရောရဝငရဲကြီး၊ (၆) တာပနငရဲကြီး၊ (၇) မဟာတာပနငရဲကြီး၊ (၈) မဟာအဝီစိငရဲကြီးဆိုတာပါပဲ။

(၁) သိဦးငရဲကြီး

သိဦးငရဲကြီးဟာ မေ့ဒီပါကျွန်းရဲ့ အောက်အနက် ယူဇနာတစ်ရာ၊ အလျားအနံ ယူဇနာတစ်သောင်းကျယ်တဲ့ မြေဥမင်ကြီးမှာ တည်ရှိပါတယ်။ အလှူပြောင်ပြောင်တောက်လောင်နေတဲ့ သံမြေအပြင်ရှိပါတယ်။ အသင်္ချေအနန္တမျှသော ငရဲသတ္တဝါတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေပါသည်။ ငရဲထိန်းတို့ဟာ ထန်းလုံးခန့်ပမာဏရှိတဲ့ အလှူပြောင်ပြောင်တောက်လောင်ပြီး အလွန်တရာ ထက်လှတဲ့ အထူးထူးအပြားပြား လက်နက်လှံတံတို့ဖြင့် ပစ်ခတ်ထိုးသတ် ရိုက်ပုတ်ကြတာကြောင့် ထိုငရဲသတ္တဝါတို့ ဦးခေါင်းတွေကို အပိုင်းပိုင်းပြတ်အောင် ဖြစ်စေပါတယ်။

လည်ပင်းကို အပိုင်းပိုင်းပြတ်စေပါတယ်။ ကိုယ်အပိုင်းပိုင်းပြတ်စေပါတယ်။ ခြေအပိုင်းပိုင်းပြတ်အောင် ပြုလုပ်ကြပါတယ်။ သံမြေအပြင်မှာ လဲကျကုန်တဲ့ ငရဲသတ္တဝါတို့ကို အလှူပြောင်တောက်လောင်ပြီး ကြီးလှတဲ့သံတင်းပုတ်တို့နဲ့ ရိုက်ကြပြန်ပါတယ်။ အရေးအသား၊ အရိုးတို့ဟာ ကြေမှုန့်နုပြီး

သွေးချောင်းစီးနေပါတယ်။ ထိုအလုံးစုံတို့ကို သံမြေမှထတဲ့ မီးတို့ဟာ ခဏချင်းလောင်ကျွမ်းစေပြီး ပြာမုန်မျှ မကျန် ဖြစ်ပေပါတယ်။ ငရဲကျသတ္တဝါတို့ဟာ ဥပပတ်ဇာတိအားဖြင့် ပကတိဖြစ်မြဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။ အကြင်မျှလောက် မိမိတို့ ပြုအပ်တဲ့ကံတို့ဟာ ကုန်ဆုံးခြင်းသို့မရောက်သေး။ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အနှစ်တစ်သိန်း၊ အနှစ်တစ်သန်း၊ အနှစ်ကုဋေ၊ အနှစ်အသင်္ချေပင် ရှည်ကြာကြကုန်သော်လည်း အဖန်ဖန်ဖြစ်မြဲ ဖြစ်၍သာ နေကြရပါတယ်။

ငရဲကျခံရသူတို့ဟာ ဥပပတ်ဇာတိအားဖြင့် ပကတိဖြစ်မြဲ ဖြစ်ကြရပါတယ်။ အကြင်မျှလောက် မိမိပြုအပ်တဲ့ အကုသိုလ်ကံတို့ဟာ ကုန်ခြင်းသို့မရောက်သေး။ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အနှစ်တစ်သိန်း၊ အနှစ်တစ်သန်း၊ အနှစ်ကုဋေ၊ အနှစ်အသင်္ချေပင် ရှည်ကြာကြကုန်သော်လည်း အဖန်ဖန်ဖြစ်မြဲ ဖြစ်၍သာ နေကြရပါတယ်။

(၂) ကာဠသုတ်ငရဲကြီး

သိဒ္ဓါငရဲကြီးရဲ့အောက် အစောက် ယူဇနာတစ်ရာ၊ အလျားအနံ ယူဇနာတစ်သောင်းကျယ်တဲ့ မြေဥမင်ကြီးမှာ တည်ရှိပါတယ်။ အလျှော်ပြောင်စွာတောက်လောင်နေတဲ့ သံမြေအပြင်ရှိပြီး အသင်္ချေယုအနန္တများလှတဲ့ ငရဲကျသတ္တဝါတို့နဲ့ ပြည့်နေပါတယ်။ ငရဲထိန်းတွေဟာ ထန်းလုံးပမာဏရှိတဲ့ အလျှော်ပြောင် တောက်လောင်နေပြီး အလွန်တရာထက်လှတဲ့ ထူးခြားဆန်းပြား လက်နက်လုံတို့နဲ့ ပစ်ခတ်ခတ်ဖြတ် ထိုးသတ်ရိုက်ပုတ်ကြပါတယ်။ ငရဲကျသတ္တဝါတွေဟာ သံမြေမှာလဲကျပြီး သံဖြင့်ပြီးတဲ့ မည်းနက်တဲ့ မျဉ်းကြိုးတွေနဲ့ အခင်းခင်း မျဉ်းကြောင်းများစွာချလျက် အိမ်မိုးတစ်ခြမ်း ပမာဏရှိတဲ့ ပဲခွပ်၊ ပုဆိန်သွား၊ ဓားမသွားတွေနဲ့ ရှစ်မြောင့်၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်မြောင့်ရှိတဲ့ အလွှာအလွှာတွေချပြီး အရိုးမကျန်ဖြစ်အောင်ထိ ပြုလုပ်ကြပါတယ်။

သွေးတွေဟာ ချောင်းပမာစီးပြီး

သံမြေမှထတဲ့မီးတွေက အလုံးစုံအကုန်ခဏချင်းလောင်ကျွမ်းပြီး ပြာမုန်မျှ မကျန် ဖြစ်ပေပါတယ်။ ငရဲကျသတ္တဝါတို့ဟာ ဥပပတ်ဇာတိအားဖြင့် ပကတိဖြစ်မြဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။ အကြင်မျှလောက် မိမိတို့ ပြုအပ်တဲ့ကံတို့ဟာ ကုန်ဆုံးခြင်းသို့မရောက်သေးဘဲ အနှစ်တစ်သိန်း၊ တစ်သန်း၊ ကုဋေ၊ အသင်္ချေပင်ရှည်ကြာပြီး အဖန်ဖန်ဖြစ်မြဲဖြစ်၍သာ နေကြရပါတယ်။

(၃) သံဃာတငရဲကြီး

ကာဠသုတ်ငရဲကြီးရဲ့ အောက်အစောက် ယူဇနာတစ်ရာ၊ အလျားအနံ ယူဇနာတစ်သောင်းကျယ်တဲ့ မြေဥမင်ကြီးမှာ တည်ရှိပါတယ်။ အလျှော်ပြောင်တောက်လောင်နေတဲ့ သံမြေအပြင်ရှိပါတယ်။ အသင်္ချေယု အနန္တများပြားလှတဲ့ ငရဲသတ္တဝါတို့ ပြည့်နက်နေပါတယ်။ ငရဲသတ္တဝါတွေဟာ သုံးဂါဝုတ်မျှလောက်ကိုယ် ရှိကြပါတယ်။ အောက်သံမြေအတွင်း ခါးသို့ဆိုက်အောင်ပြု၍ ထန်းတော၊ ပေတောကြီးများကဲ့သို့ အထက်အဖို့ဖြင့် မက်တတ်ရပ်စိုက်လျက် နေကြရပါတယ်။ အရပ်လေးမျက်နှာတို့က အလျှော် ပြောင်စောက်လောင်နေတဲ့ သံတောင်ကြီးလေးလုံးတို့ဟာ အလှည့်အလှည့်အားဖြင့် အမြဲထပြီး ထိုငရဲခံသတ္တဝါတို့ကို ဖိနင်းကြိတ်ဝါးပါတယ်။ အလျှော်ပြောင် တောက်လောင်နေတဲ့ သံတောင်ကြီးတွေဟာ အလွန်ပြင်းထန်တဲ့ အသံကိုမြည်လျက် အရှေ့မှ အနောက်ဘက်သို့သွားပြီး ကြွင်းသောအရပ်တို့မှာလည်း အသီးသီးထကြွ၍ ဖိနင်းကြိတ်ဝါးသွားနေကြပါတယ်။

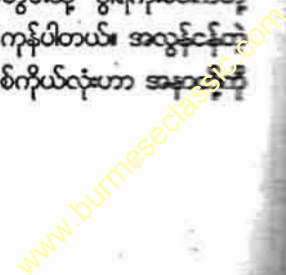
ငရဲသတ္တဝါတွေဟာ မုန်နှုတ်ညက်ကြပြီး သွေးချောင်းစီးပေပါတယ်။ မီးရဲအဟုန်အားဖြင့် ခဏချင်းလောင်ကျွမ်းပေပါတယ်။ ငရဲကျသတ္တဝါတို့ဟာ ဥပပတ်ဇာတိအားဖြင့် ပကတိဖြစ်မြဲဖြစ်ကြပါတယ်။ အကြင်မျှလောက် မိမိတို့ပြုအပ်တဲ့ ကံတို့ဟာ ကုန်ခြင်းမရောက်သေးပါဘူး။ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အနှစ်တစ်သိန်း၊ တစ်သန်း၊ နှစ်ကုဋေ အနှစ်အသင်္ချေပင် ရှည်ကြာသော်လည်း အဖန်ဖန်ဖြစ်မြဲသာဖြစ်၍ နေကြရပါတယ်။

(၄) ရောရဝငရဲကြီး

ထိုရောရဝငရဲတွင် ဓမ္မရောရဝငရဲနဲ့ ဇာလရောရဝငရဲဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိနေပါတယ်။

ဓမ္မရောရဝဆိုတာ ကမ္ဘာပတ်လုံးတည်တဲ့ အလွန်ငယ်ပြီး အလွန်ပူလောင်တဲ့ အခိုးအငွေ့တွေနဲ့ ပြည့်လွှဲနေတဲ့ ငရဲဖြစ်ပါတယ်။ ဤငရဲကြီးဟာလည်း သံဃာတငရဲကြီးရဲ့ အောက်အစောက် ယူဇနာတစ်ရာ၊ အလျားအနံ ယူဇနာတစ်သောင်းကျယ်တဲ့ မြေဥမင်ကြီးမှာ တည်နေပါတယ်။ အလျှော်ပြောင်တောက်လောင်တဲ့ သံမြေအပြင်ရှိပါတယ်။ အသင်္ချေယုအနန္တ များပြားလှတဲ့ ငရဲခံသတ္တဝါတွေ ပြည့်နက်နေပါတယ်။

ငရဲခံသတ္တဝါတို့ရဲ့ကိုယ်ဟာ သုံးဂါဝုတ်မျှလောက် ရှိပါတယ်။ တောင်အတွင်းစီးဝင်တဲ့ ချောင်းမြောင်းပမာ အဲဒီအခိုးအငွေ့တွေဟာ ငရဲကျသတ္တဝါတို့ရဲ့ ကိုယ်တွင်းသို့ ခွဲရက်ီးပေါက်တို့ဖြင့် အမြဲဝင်ကုန်ပါတယ်။ အလွန်ငန်တဲ့ အတွက် တစ်ကိုယ်လုံးဟာ အနာတို့ထိ

ဆားငန်ရေနှင့် လောင်းဘိသကဲ့သို့ မခံ
မရပ်နိုင်ခြင်းနှင့် အမြဲယှဉ်နေပါတယ်။
အလွန်ပူလောင်လှတာမို့ တစ်ကိုယ်လုံး
ဟာ အိုးခွံထည်၍ ရှားမီးစုရဲ့အပေါ် နှိပ်
၍ထားတဲ့ အသားတုံးပမာဖြစ်ပြီး ဒုက္ခ
ပြင်းစွာ ဖြစ်ရပါတယ်။ ပြင်းထန်တဲ့အသံ
တွေနှင့် အမြဲဟစ်အော် ငိုကြွေးနေကြ
ရပါတယ်။ အကြင်မျှလောက် မိမိတို့ပြု
အပ်တဲ့ အကုသိုလ်ကံတို့ဟာ မကုန်
သေးပါဘူး။ အကြင်မျှလောက် ကာလ
ပတ်လုံး အနှစ် တစ်သိန်း၊ တစ်သန်း၊
တစ်ကုဋေ အသင်္ချေ့ရှည်ကြာသော်ငြား
လည်း ထိုဒုက္ခမှ မကျွတ်မလွတ်ကြရ
သေးပါဘူး။

(၅) မဟာရောဂုဝင်ရဲကြီး
ဇာလရောဂုဝင်ရဲကြီးကို မဟာ
ရောဂုဝင်ရဲလို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီခရီးကြီး
ဟာ တောင်ရဲ့အတွင်းသို့ စီးဝင်လာတဲ့
ချောင်းမြောင်းပမာ အဲဒီခရီးမှာဖြစ်ကြရ
တဲ့ ငရဲခံသတ္တဝါတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း
သို့ ဒွါရကိုးပေါက်တို့မှ မီးတောက်မီးလျှံ
တို့ဟာ အမြင်နေပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကို
လောင်နေစေပါတယ်။ အကြွင်းဆုံးဖွယ်
ရာကား ဝုမရောဂုဝင်ရဲအတိုင်း ဖြစ်ပါ
တယ်။

(၆) တာပနငရဲကြီး
မဟာရောဂုဝင် ရဲကြီးရဲ့အောက်
အောက် ယူဇနာတစ်ရာ၊ အလျားအနံ
ယူဇနာတစ်သောင်းကျယ်တဲ့ မြေဥမင်
ကြီးမှာ တည်ရှိပါတယ်။ အလှူပြောင်
တောက်လောင်နေတဲ့ သံမြေအပြည့်ရှိ
ပါတယ်။ အသင်္ချေ့ယူအနန္တများလှစွာ
နှင့် ငရဲခံသတ္တဝါတွေနှင့်လည်း ပြည့်နက်

လို့ နေပါတယ်။
ထိုငရဲခံသတ္တဝါတွေဟာ ကိုယ်
အင်္ဂါတို့၌ အလှူပြောင်တောက်လောင်
နေတဲ့ သံတံကျင်လျှံတင်လျက် တစ်စုံ
တစ်ခုသော ကိုယ်အင်္ဂါလှုပ်ရှားခြင်းကို
မျှပြခြင်းမှာ မစွမ်းနိုင်ကြပါဘူး။ အောက်
သံ မြေပူလည်းကောင်း၊ သံတံကျင်တို့မှ
လည်းကောင်း၊ မီးတောက်မီးလျှံတို့ဟာ
ထပြီး ထိုင်ရဲသတ္တဝါတွေကို အမြဲလောင်
မြိုက်စေပါတယ်။ အဲဒီမျှလောက် မိမိ
တို့ ပြုအပ်တဲ့ အကုသိုလ်ကံတို့ဟာ
ကုန်ခြင်းသို့ မရောက်သေးပါဘူး။ အကြင်
မျှလောက် ကာလပတ်လုံး အနှစ်တစ်
သိန်း၊ တစ်သန်း၊ တစ်ကုဋေ အသင်္ချေ့
ပင် ရှည်ကြာသော်ငြားလည်း အဲဒီဒုက္ခ
မှ မကျွတ်မလွတ် ရှိနေကြပါသေးတယ်။

(၇) မဟာတာပနငရဲကြီး
ထိုငရဲကြီးသည်လည်း ဇာပနငရဲ
ကြီးရဲ့အောက် အောက်ယူဇနာတစ်ရာ၊
အလျားအနံ ယူဇနာတစ်သောင်းကျယ်
လှတဲ့ မြေဥမင်ကြီးမှာ တည်ရှိပါတယ်။
အလှူပြောင်တောက်လောင်နေတဲ့ သံ
မြေအပြင်ရှိပါတယ်။ အသင်္ချေ့ယူအနန္တ
များပြားလှတဲ့ ငရဲခံသတ္တဝါတွေဟာ
လည်း ပြည့်နက်လို့နေပါတယ်။
ထိုငရဲကြီးမှာ အလှူပြောင်တောက်
လောင်နေတဲ့ အလှူပြောင်များလှစွာ သံ
တောင်ကြီးတွေရှိနေပါတယ်။ သံတောင်
ကြီးတို့ရဲ့ ပတ်လည်ဝန်းကျင် သံမြေ
အပြင်တို့မှာ ထန်းတောကြီးသဏ္ဍာန်၊
ပေတောကြီးသဏ္ဍာန်တို့ကဲ့သို့ သံမြေမှ
ထကုန်သော အလွန်ထက်လှစွာသော
အဖျားရှိကုန်သော အလှူပြောင်တောက်
လောင်နေတဲ့ သံတံစို့၊ သံတံကျင်၊ သံ

ချွန်ကြီး၊ သံတိုင်ကြီးတို့ဟာ စိုက်ထူနေ
လျက် ရှိနေကြပါတယ်။ ငရဲထိန်းတို့ဟာ
အလှူပြောင် တောက်လောင်နေတဲ့
လက်နက်တို့နှင့် ရိုက်နက်ပုတ်ခတ်ကြပြီး
ငရဲခံသတ္တဝါတွေကို သံတောင်ကြီးတွေ
ရဲ့အပေါ် တက်ပြေးစေပါတယ်။ ငရဲခံ
သတ္တဝါတွေဟာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကြပြီး
အလှူပြောင်တောက်လောင်နေတဲ့ သံ
တောင်ကြီးတွေရဲ့အပေါ် တက်ကြရပါ
တယ်။

တောင်ထိပ်ကို ရောက်ကြတဲ့အခါ
မှာ ပြင်းထန်လှတဲ့လေတို့ဟာ ထိုငရဲခံ
သတ္တဝါတွေကို တိုက်လွှင့်စေတာကြောင့်
ငရဲကျသတ္တဝါတွေဟာ လွင့်ပျံကြရပြီး
တောင်ခြေမှာစိုက်ထူလျက်ရှိနေတဲ့ သံ
တံကျင်တွေရဲ့အပေါ် ဦးခေါင်းတောက်ထိုး
ကျကြပါတယ်။ တစ်ဖန် ငရဲထိန်းတို့
ဟာ အလှူပြောင်တောက် လောင်နေတဲ့
သံလှံတို့ဖြင့်ထိုးပြီး အောက်သံမြေအပြင်
သို့ ကျရောက်စေပါတယ်။ လက်နက်
ဆန်းကြယ်တို့နှင့် ရိုက်နက်ပုတ်ခတ်ပြီး
အလှူပြောင်တောက်လောင်နေတဲ့ သံ
တောင်ကြီးကို ထက်စေမြန်ပါတယ်။
အဲဒီလို အကြင်မျှ လောက်ကာလပတ်
လုံး မိမိတို့ပြုအပ်တဲ့ မကောင်းမှုကံတွေ
ဟာ ကုန်ဆုံးခြင်းသို့ မရောက်သေးပါ
ဘူး။ ထိုမျှလောက်ကာလပတ်လုံး ပြုဆို
ပြုဟုန်ညွှန်အားဖြင့် အပြန်ပြန်အလှူ
လှန် ခံနေကြရတာဟာ အနှစ်တစ်သိန်း၊
တစ်သန်း၊ တစ်ကုဋေ၊ အနှစ်အသင်္ချေ့
ပင် ကြာကြကုန်သော်လည်း ထိုဒုက္ခမှ
မကျွတ်မလွတ်နိုင်ကြသေးပါဘူး။

(၈) မဟာအဝိစီငရဲကြီး
မဟာအဝိစီငရဲကြီးဟာ ငရဲကြီး

ရှစ်ထပ်ရဲ့ အောက်ဆုံးမှာရှိတဲ့ ငရဲကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ မဟာတာပနငရဲကြီးရဲ့ အောက် အစောက်ယူဇနာတစ်ရာ၊ အလျားအနံ့ ယူဇနာတစ်သောင်းကျယ် တဲ့ မြေဥမင်ကြီးရှိ သီလာပထဝီရဲ့ အပေါ် မှာ တည်ရှိပါတယ်။ အလယ်မှာ ငရဲ ကြီးရဲ့ လေးထောင့်ညီမျှတဲ့ အတွင်း အရပ်ဟာ အရှေ့အနောက် ယူဇနာတစ် ရာ၊ တောင်မြောက် ယူဇနာတစ်ရာ၊ အထက်အောက် ယူဇနာတစ်ရာစီရှိပါ တယ်။ အလျားယူဇနာတစ်ရာ၊ အမြင့် ယူဇနာတစ်ရာ၊ အထက်ယူဇနာစီရှိ သော သံတံတိုင်းကြီးတွေဟာ အရပ် လေးမျက်နှာတို့မှာ ကာရံလျက်ရှိနေပါ တယ်။ အလျားယူဇနာတစ်ရာ၊ အနံ ယူဇနာတစ်ရာ၊ အထက်ယူဇနာရှိတဲ့ သံပြားကြီးနှစ်ခုဟာ အထက်အောက်ကို ပိတ်ဆို့လျက် ရှိနေကြပါတယ်။

လေးမျက်နှာတို့၌ တံခါးလေးရပ် တို့သည်လည်း ရှိပါတယ်။ အောက်သံ မြေမှလည်းကောင်း၊ သံတံတိုင်းလေးခုမှ လည်းကောင်း ထွက်ရှိနေတဲ့ မီးတောက် မီးလျှံတွေဟာ အတွင်းသို့လည်းကောင်း၊ အပသို့လည်းကောင်း ယူဇနာတစ်ရာစီ အမြဲပျံ့နှံ့လျက်ရှိနေကြပါတယ်။ အရှေ့ အနောက်မှာ ယူဇနာသုံးရာ တစ်ဆယ့် ရှစ်အားဖြင့် ယူဇနာကိုးရာငါးဆယ့်လေး ရှိတဲ့အရပ်အတွင်းမှာ မီးတောက်မီးလျှံ မရှိသော နေရာဌာနဟူ၍ လက်တစ် သစ်မျှ ကွက်သစ်အကြား အလပ်မရှိ ဖြစ်နေပါတယ်။

တံတိုင်းလေးခုတို့ရဲ့အတွင်း ဆင်း ရဲခံနေကြရတဲ့ သတ္တဝါတို့ဟာ သံ သေတ္တာကြီးအတွင်းမှာ မှန်ညင်းစေ့တို့ ကို သိပ်နက်ထားဘိသကဲ့သို့ အမြဲပြည့်

လျက် ရှိနေပါတယ်။ ထိုသတ္တဝါတို့ရဲ့ အတွင်းအပ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးမှာ ထိုငရဲကျရောက်သော် ခတ္တမုစ၍ အနှစ် တစ်သိန်း၊ တစ်သန်း၊ တစ်ကုဋေ၊ အနှစ် အသင်္ချေ အသက်ရှည်နေသမျှကာလ အတွင်းမှာ အလွန်ပြင်းထန်လှတဲ့ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿတို့မှ လစ်လပ်တဲ့အခွင့်ဆို တာ မျက်တောင်တစ်ခတ်မျှ မရှိပါဘူး။ ကံအစွမ်း၊ ဥပဟတ်ခန္ဓာတို့ရဲ့ အစွမ်း ဖြစ်တာကြောင့်လည်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ထိုမျှလောက်မက ကျရောက်၍နေကြရ သော်လည်း မဆုံးဆိုတာ မဟာအဝီစိငရဲ ကြီးမှာ မရှိပါဘူး။

ငရဲကြီးရှစ်ထပ်တို့ရဲ့ အသက်တမ်း လူတို့ အနှစ်ကိုးသန်း(၉၀၀၀၀၀၀) ဟာ သိဗ္ဗိုးငရဲကြီးမှာ တစ်ရက်ဖြစ်ပါ တယ်။ ၎င်းအနှစ်ကိုးသန်းကို လေးဆ တက်သည်ရှိသော် သုံးကုဋေခြောက် သန်း (၃၆၀၀၀၀၀၀) ဖြစ်ပါတယ်။ ၎င်း နှစ်ပေါင်း သုံးကုဋေခြောက်သန်းဟာ ကာဠသုတ်ငရဲကြီးမှာ တစ်ရက်ဖြစ်ပါ တယ်။ (ဤနည်းတူ အစဉ်အတိုင်း လေး ဆတက် တာပနငရဲကြီးတိုင်အောင် ငရဲ ကြီး၌ တစ်ရက်အရေအတွက်ကို သိနိုင် ပါတယ်။)

မိမိတို့ရက်ဖြင့် အရက် ၃၀ သည် မိမိတို့လဖြစ်ပြီး မိမိတို့လဖြင့် ၁၂ လ သည် တစ်နှစ်ဖြစ်ပါသည်။ မိမိတို့နှစ်ဖြင့် အနှစ်ငါးရာ ၅၀၀ သည် သိဗ္ဗိုးငရဲရဲ့ သက်တမ်းဖြစ်ပါတယ်။

အနှစ် ၁၀၀၀ သည် ကာဠသုတ် ငရဲရဲ့ အသက်တမ်းဖြစ်ပါတယ်။

အနှစ် ၂၀၀၀ သည် သံယာတ ငရဲရဲ့ အသက်တမ်းဖြစ်ပါတယ်။

အနှစ် ၄၀၀၀ သည် ဆောဇဝင်ရဲ့ အသက်တမ်းဖြစ်ပါတယ်။

အနှစ် ၈၀၀၀ သည် ယောဇာ ၇၀၀၀ရဲ့ အသက်တမ်းဖြစ်ပါတယ်။

အနှစ် ၁၆၀၀၀ သည် တာပန ငရဲရဲ့ အသက်တမ်း ဖြစ်ပါတယ်။

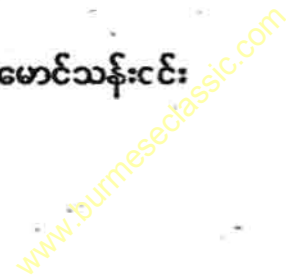
အန္တရကပ်ထက်ဝက်သည် ယော တာပနရဲ့ အသက်တမ်းဖြစ်ပါတယ်။

အန္တရကပ်တစ်ကပ်သည် အဝီစိ ငရဲရဲ့ အသက်တမ်း ဖြစ်ပါတယ်။

အန္တရကပ်တစ်ကပ်ရဲ့ ပမာဏ ဟာ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် အထက် သို့ တစ်ယူဇနာခန့်တာနဲ့အမျှ ကြားဖြင့် ပါတယ်။ အဲဒီလို ငရဲကြီးရှစ်ထပ်တို့ရဲ့ အသက်တမ်းကို "ဇိနာလင်္ကာရ" စသော ကျမ်းဂန်တို့မှာ လာရှိပါတယ်။ အပါယ် လေးဘုံမှာ အသက်တမ်းဟူ၍မရှိပါ။ ကံ ဟာ ပမာဏဖြစ်ပါတယ်။ သိဗ္ဗိုး၌ ငါးရာ ဆိုသော်လည်း ကံမကုန်ခဲ့လျှင် တစ် ထောင်လည်း နေရပါတယ်။ နှစ်ထောင် လည်း နေရပါတယ်။ သုံးလေးထောင် လည်း နေရပါတယ်။ အထက်ဖြစ်သော တမ်းတို့နှင့်လည်း ကူးယှက်ပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် အပါယ်လေးဘုံတို့၌ အသက် တမ်းဟူ၍ မရှိပါဟု အဘိဓမ္မာကျမ်းဂန် မှာ လာရှိပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဇာပေများမှလာရှိသော ငရဲ ကြီးရှစ်ထပ်အား အကျဉ်းမျှပြဆိုခြင်းဖြစ် ပါတယ်။ လွန်စွာလွန်စွာ ကြောက်စရာ ငရဲနှင့်(အပါယ်လေးဘုံ) လွဲအောင်လို့ မကောင်းမှုကို ရှောင်၊ ကောင်းမှုကို ဆောင်လို့၊ စိတ်ကိုဖြူအောင်ထားနိုင် ဖို့ပါပဲ။

■ ကိုမောင်သန်းငင်း

အယူမသီးတတ်သော်လည်း မောင်မောင်စန်းထွေး

ယခုလို သိပ္ပံပညာထွန်းကားသော ခေတ်ကာလနှင့် ဆန်းသစ်တီထွင်သည့်အခါသမယမျိုးတွင် အမေရိကန်လူမျိုး ခန့်မှန်းခြေ သန်း ၂၀ ခန့်သည် ကံကောင်းစေရန်အတွက် ဗေဒင်များတွက်ချက်လျက် ယတြာချေမှုများ ပြုလုပ်လျက်ရှိ နေသည်ဟု ဆိုသည်။ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ အမေရိကန်ရေ တပ်သည် သောကြာနေ့တွင် သင်္ဘောအသစ်ကို ရေချခြင်း မလုပ်သလို လတစ်လတွင် ကျရောက်သော ၁၃ ရက် နေ့ တွင်လည်း အထက်ဖော်ပြပါ လုပ်ငန်းကို မလုပ်ဘဲ ရှောင်ကြဉ် သည်ဆို၏။

အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် ဗေဒင်ပညာဖြင့် ဝင်ငွေဒေါ်လာ သန်း ၅၀ အထိ ရရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ လူတစ်ယောက်၏ အယူသီးမှုသည် စောစောပိုင်းအချိန် လူ့ယဉ်ကျေးမှု စတင်ပေါ် ဖောက်ချိန်ကတည်းက ရှိခဲ့သည်ဟု ကမ္ဘာကျော် မနုဿဗေဒင် ပညာရှင် မာဂရက်မိတ်က ဆိုပါသည်။ အမေရိကန်ပြည် ထောင်စု၊ အဲဘတ်အင်စတင်းဆေးတက္ကသိုလ် စိတ်ပညာ ဌာနမှ လက်ထောက်ပါမောက္ခ ဒေါက်တာအက်ဒွတ်ဟောနစ် က ဘာသာရေးနှင့်သက်ဆိုင်သော အရာများသည် လူတိုင်း၏ အခန်းကဏ္ဍတစ်ခုအဖြစ် လိုအပ်ကြောင်း ပြောကြားသည်။ လူတစ်ယောက်၏ သံသယစိတ်၊ ဖိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေကို သံသ ယကင်းစေရန် အကူအညီပေးခြင်းဖြင့် အယူသီးမှုသည် ထိုသူ ၏ဘဝကို ခိုင်မာစေသည်ဟုဆိုသည်။ ထိုကဲ့သို့ ယုံကြည်မှု များကိုလည်း အလားတူ ဘာသာရေးယုံကြည်မှုများတွင် အယူသီးမှုများ တွေ့ရသည်ဆို၏။ အချို့သော ခရစ်ယာန် အသင်းတော်များတွင် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ဆွဲကြီးများကို ဆွဲ ထားကြသလို မင်္ဂလာဆောင်အခမ်းအနားကျင်းပရာ၌ ဆန်ကြဲ ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။ ယင်းသို့လုပ်ဆောင်ခြင်းသည် မင်္ဂလာဆောင် သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့တွင် သားသမီး

ထွန်းကားစေရန် ရည်ရွယ်၍ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဆို၏။ အချို့ ခရစ်ယာန်များကမူ သူတော်စင်ရုပ်တုရှေ့တွင် ဖယောင်းတိုင် မီးထွန်းလျက် လိုရာဆုပန်ကြသည်ဆို၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် အယူသီးမှုပေါင်း ဘယ်လောက်များ များ ရှိနေသလဲဟု မေးလျှင် အယူသီးမှုနှင့်ပတ်သက်သော ဂျာမန်စွယ်စုံကျမ်း ၁၀ စောင်တွင် ဖော်ပြထားခြင်းရှိသည် ဆို၏။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု လော့စ်အင်ဂျလီစ်ရှိ ကာလီ ဖိုးနီးယားတက္ကသိုလ်မှ ညွှန်ကြားရေးမှူး ဝေလန်းဒီဟန်းက "Dictionary of American popular belief and superstitious" စာအုပ်ကို ပြုစုလျက် အယူသီးမှုနှင့် ပတ် သက်သည့် ဥပမာ လေးသိန်းကျော်ကို ပြုစုထားသည်ဆို၏။ ၎င်းက သူ့ဆောင်းထားသော ဥပမာများသည် သူ့ဆောင်း ထားသည်ထက် အရေအတွက် ပို၍ရှိနေဦးမည်ဟု ဆိုသည်။

အယူသီးမှုသည် အားကစားလောကနှင့်လည်း မကင်း ပေ။ ဘေ့စ်ဘောကစားသမားများသည် ဘက်တံကို ကျော် မသွားရ။ ကစားကွင်းအနီး လမ်းလျှောက်သွားရာတွင် အပြိုင် ပေးလိုင်းကို ကျော်မသွားရ။ တက်နင်ခြင်းလည်း မလုပ်ရဟု ဆိုသည်။ အားကစားသမားများ တံတွေးထွေးခြင်းသည် အား ကစားသမားအားလုံးလိုလိုကိုပင် ကံကောင်းစေသည်ဟု ဆို သည်။ ဤအယူသီးမှုများသည် နတ်ဘုရားများကို ကိုးကွယ် သည့်လေ့ ထွန်းကားခဲ့စဉ်က တံတွေးထွေးခြင်းဖြင့် ခွန်အား ၏ အလယ်ဗဟိုဖြစ်ပြီး အစွမ်းထက်သော ပဉ္စလက်က အကူ အကွယ်ပေးသည်ဟု ဆိုသည်။

တစ်ဖန် ဇာတ်သဘင်လောကသားများသည်လည်း အယူသီးမှုနှင့် မကင်းဟုဆိုသည်။ ကပြဖျောဖြေမှု ခေတ္တရပ် နားချိန်တွင် ကချေသည်အချင်းချင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အောင် မြင်ပါစေဟု ပြောရသည်။ ထိုသို့ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မကောင်း

ဆိုရာ မိစ္ဆာနတ်ဆိုးများ ဝင်မပူးနိုင်၊ တတ်မင်းသားများက ငှက်နည်းကို အဝတ်အစားလဲခန်းတွင် ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ကံ ထောင်းစေရန်ဖြစ်သည်ဆို၏။ အယူသီးမှုသည် ကျမ်းစာများ (Bibles) ထွန်းကားခဲ့ချိန်ကလည်းရှိကြောင်း၊ မိန်းမများသည် နေရာတစ်ခုစီတွင် မတ်တတ်ရပ်နေကြပြီး ဂျစ်ပစ်တိုက ခရစ် ဆော်အသတ်ခံရသည့် လက်ဝဲကားတိုင်မှ သံမှိုကို အတုလုပ် ချန် အားထုတ်နေသည်ကို လေချွန်သံပေးကာ ဟန်တားခဲ့ သည်ဆို၏။

စကြဝဠာတစ်ခုလုံးတွင် အယူသီးမှုသည် အမြောက် အများရှိသည် ဆို၏။ နံပါတ် ၃ ဂဏန်းသည် ထူးခြားဆန်း ကြယ်သော အရေးပါမှုနှင့် စွမ်းပကားရှိသည်ဟု ကမ္ဘာမြေ ကြီးနစဉ်ကတည်းက တည်ရှိခဲ့သည်ဆို၏။ လူတစ် ယောက် ဓမ္မပွားရန်အတွက် လူသုံးယောက်လိုကြောင်း၊ ၎င်းတို့မှာ မိခင်၊ ဖခင်နှင့် ကလေးဖြစ်သည်။ သို့မှသာ သူ့အလို အလျောက် အသက်ဝင်လာသည်ဆို၏။ နံပါတ် ၃ ဂဏန်း သည် ဘာသာရေးတွင်လည်း ယုံကြည်မှုရှိရာ ပုဂ္ဂိုလ်သုံးပါး ဆိုသည့် ခမည်းတော်၊ သားတော်နှင့် သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ် တော်တို့ပေါင်းမှ ဘုရားတစ်ဆူဖြစ်သည်ဟု ကက်သလစ် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့က ယုံကြည်လျက်ရှိသည်။ သို့ရာ တွင် နတ်ကိုးကွယ်သူတို့ကမူ နံပါတ် ၃ ဂဏန်းသည် မြေ ကြီး ပင်လယ်၊ သမုဒ္ဒရာနှင့် မိုးကောင်းကင်တို့ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ သို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း နေရာအတော်များများတွင် နံပါတ် ၃ ဂဏန်းသည် ကံမကောင်းသောဂဏန်းဟု ဆို သည်။ ၃ ဂဏန်းကြောင့် ဝေသည် ကျိန်စာသင်ခဲ့သလို ပီတာသည်လည်း ကြက်သုံးကြိမ်မတွန့်မီ ခရစ်တော်ကို ငြင်း ပယ်ခဲ့သည်။

လူတို့ အယူသည်းဆုံးနံပါတ်မှာ ၁၃ ဂဏန်းဖြစ် သည်။ မကြာသေးမီအချိန်အထိ ဟိုတယ်အခန်းများ သို့ ထည်းမဟုတ် ရုံးခန်းများတွင် ၁၃ လွှာ မထားသကဲ့သို့ ထေကြောင်းလိုင်းများတွင်လည်း ခရီးစဉ်နံပါတ် ၁၃ ကို စီး၍ ခရီးမသွားလိုကြသည့်ပြင် လေယာဉ်ပေါ်တွင် ထိုင်ခုံနံပါတ် ၁၃ တွင်လည်း မထိုင်လိုကြဟုဆိုသည်။

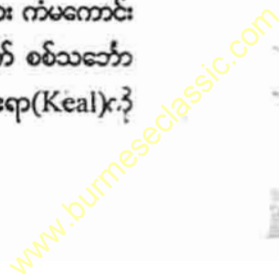
အယူသည်းမှုသည် လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတူကြဘဲ

အမျိုးမျိုးကွဲပြားခြားနားသည်ဟု ဆိုသည်။ အယူသီးမှု တစ်ခါလင်ခန့်မှ မြစ်ဖျားခံသည်ဟုလည်း ဆိုသည်။ လူတွေ နံပါတ် ၁၃ ကိုကြောက်လန့်ခြင်းမှာ ရှေးနောဒစ်တို့၏ ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်တစ်ခုတွင် လိုကီ (Loki) ဆိုသူသည် လူ ၁၂ ယောက် ပါဝင်သည့် စားပွဲတစ်ခုကျင်းပရာ နေအိမ်သို့ တံခါးကို ရိုက် ချိုးဖျက်ဆီးလျက် ၎င်းသည် နံပါတ် ၁၃ အဖြစ် ပါဝင်နေရာ ယူခဲ့သည်။ ၎င်း၏ယုတ်မာမှုကြောင့် စားပွဲအပြီးတွင် ထင်ရှား ကျော်ကြားဆုံးသော နတ်ဘုရားဘာဇူး(Baldur) သေဆုံးမှု တွင် တာဝန်အရှိဆုံး ဖြစ်သည်ဆို၏။

အလားတူပင် ခရစ်တော် ယေရှုကို သစ္စာဖောက်သူ ယုဒ(Judas)သည် ခရစ်တော်၏ နောက်ဆုံးညစာစားပွဲသို့ နောက်ဆုံးမှရောက်လာသူ နံပါတ် ၁၃ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေ သည်။ အယူသီးမှုဖြစ်ဖျားခံရာ ထရစ်စကင်းဒေကာဖီးဘီးယား ဖြစ်သည်ဆို၏။ ၎င်းသည် ၁၃ ဂဏန်းကို အလွန်ကြောက် ရှံသူဟု ဆိုလေသည်။

ကံဆိုးမှုကြောင့်လည်း ပြဿနာအကြီးအကျယ် ဖြစ် ပွားခဲ့သည်ဆို၏။ သောကြာနေ့သည် ၁၃ ဂဏန်း ထပ်ဆင့် ဖြစ်လာခဲ့လျှင် ကံဆိုးမိုးမောင်ကျမှုဖြစ်ကြောင်း ခရစ်ယာဉ် ကျမ်းစာထဲတွင် တွေ့ရလေသည်။ ကံဆိုးမှုနှင့် ဆက်စပ် လျက် ဖြစ်ပွားခဲ့မှုတွင် ရှေးဓမ္မဟောင်းကျမ်းစာ၌ ရှေးဦး လူသားဖြစ်သည်ဆိုသော ဝေသည် ဘုရားသခင်တားမြစ်ထား သော သစ်သီးကို သောကြာနေ့တွင် စားခဲ့သည့်အတွက် သူမနှင့်အတူ အာဒမ်ကိုပါ ဒေင်ဥယျာဉ်မှ သောကြာနေ့တွင် နှင်ထုတ်ခံခဲ့ရသည်ဆို၏။ ထို့ပြင် ကိန(Cain) သည် သူညီ အာဗေလ (Abel)ကို သောကြာနေ့တွင် သတ်ပစ်ခဲ့သည် ဆို၏။ အလားတူ ကမ္ဘာတွင် ရောမရေလွှမ်းမိုးမှု ရက်ပေါင်း ၄၀ ဖြစ်ခဲ့သည်မှာလည်း သောကြာနေ့တွင် ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ကျမ်းစာပညာရှင်အချို့က သီတင်းပတ်၏ ပဉ္စမနေ့ဟု ဖော်ပြ ခဲ့ကြသည်။ ထို့အတူ ခရစ်ယေရှုလက်ဝါးကပ်တိုင်တွင် အသတ်ခံရသည့်နေ့မှာလည်း သောကြာနေ့ပင်ဖြစ်လေသည်။

ဗြိတိသျှရေတပ်သည် သောကြာနေ့အား ကံမကောင်း သည့်နေ့ဖြစ်နေခြင်းကို ချေဖျက်ပစ်ရန်အတွက် စစ်သင်္ဘော အသစ်ကို တည်ဆောက်လျက် သင်္ဘော၏ ရေ(Keal)နှင့်

သောကြာနေ့တွင် စတင်တည်ဆောက်ခဲ့သလို သင်္ဘောကို သောကြာနေ့တွင် ရေချခဲ့သည်။

ထို့နောက် ၎င်းသင်္ဘောကို သောကြာနေ့သား မာလိန် များအား ဦးစီးစေပြီး သောကြာနေ့တွင် ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက် သွားစေခဲ့ရာ သင်္ဘောနှင့် သင်္ဘောသားများ ပင်လယ်ပြင်တွင် ပျောက်ဆုံးခဲ့ပြီး ၎င်းသတင်းကို လုံးဝမကြားရတော့ဟု ဆို သည်။ သို့ရာတွင် ဝဲဥဒဂု ခုနစ်အတွင်း အဓိကပျက်ကျခဲ့ သော လေယာဉ်ပျံ ၉၀ အနက် လေယာဉ်ပျက်ကျမှု ၁၄ ခုသည်သာ သောကြာနေ့တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး လေယာဉ်အချို့ ပျက်ကျမှုတွင် လတစ်လ၏ ၁၃ ရက်နေ့တွင် ပျက်ကျ ခဲ့ကြောင်း သုံးသပ်ထားလေသည်။

လူအတော်များများသည် လှေကားအောက်မှ လမ်း လျှောက်မသွားကြဟုဆိုသည်။ ယုတ္တိတန်သော အကြောင်း ပြချက်မှာ အပေါ်တွင် အလုပ်လုပ်သည့် ဆေးသုတ်သမား၏ ဆေးပုံး သို့မဟုတ် အလုပ်သမား၏ လေးလံသော တူ သို့မဟုတ် အခြားပစ္စည်းကိရိယာတစ်ခုခု ခေါင်းပေါ်သို့ကျ သွားနိုင်သည်ဆို၏။ အခြားဖြစ်နိုင်သည့် ကံဆိုးမှုတစ်ခုမှာ လှေကားကို နံရံတွင် ထောင်ထားခြင်းကြောင့် တြိဂံပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်သွားသည်ဆို၏။ ရှေးခေတ် ခရစ်ယာန်ပုံကို မြင်ကြ သည်ဆို၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းသည် တာဝရာဂျာဏ်၏ နေရာ ဖြစ်သွားသဖြင့် ထိုနေရာကို ဖြတ်သန်းသွားလာခြင်းသည် မြင့်မြတ်သောနေရာကို ကျူးကျော်ခြင်း၊ မြင့်မြတ်သော စွမ်းအားကို အတိအလင်း မလေးမစားပြုလုပ်ခြင်းကို ကျူး လွန်ရာရောက်သဖြင့် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျရောက်တတ်သည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်ဆို၏။

လူသိများသည့် အခြားအယူသီးမှုတစ်ခုမှာ လူနှစ် ယောက်က ကြက်ညှပ်ရိုးကိုလှကြရာ တစ်ယောက်က ပိုကြီး သောအရိုင်းရသည့်အတွက် ကံကောင်းသည်ဟုဆိုသည်။ ရှေးခေတ်ဗေဒင်ဆရာများသည် ကြက်တွန်သံကို နားထောင် ၍ ထိုနေ့ဖြစ်လာမည့် အဖြစ်အပျက် လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ပြ ခဲ့သည် ဆို၏။ ကြက်ဖအသတ်ခံရလျှင် ၎င်း၏ညှပ်ရိုးကို မြင့်မြတ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသဖြင့် ခြောက်သွေ့အောင် နေပူလှန်း၍ လူနှစ်ယောက်က ၎င်းတို့သိလိုသည့် အထူးကိစ္စ

ကို မေးမြန်းအဖြေရှာရာတွင် အသုံးပြုလျက်ရှိသည်ဆို၏။

ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ဆားယိုဖိတ်သည်ကို ကံကောင်း သည်ဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ ကျန်ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအားလုံးလိုလို ကမူ ဆားယိုဖိတ်မှုကို အထူးသတိထားရသည်ဟုဆိုသည်။ ရှေးခေတ်အခါက လူများသည် ဆားကို ရေရှည်ခံအောင် သိုသိပ်ထားရာတွင် အသုံးပြုသည်။ ထို့ပြင် ဆားသည် လူတစ်ယောက်အဖို့ အဆွေခင်ပွန်း ရေရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲ သလို မသေမပျောက်နိုင်ဟုလည်း ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်ဆို၏။ ဆားကို အလဟဿ ဖြန့်တီးခြင်းသည် မိတ်သဟာယဖြစ် မှုကို ဆုံးရှုံးစေသည်။ သို့မဟုတ် မိမိ၏အသက်ကိုပါ ထိပါးစေ သည်ဆို၏။ ထို့ပြင် ဆားသည် ရူးဝါး၍ တန်ဖိုးရှိသော ကုန်ပစ္စည်းတစ်မျိုးဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဆားယိုဖိတ်မှုသည် ဘေး အန္တရာယ်ရောက်စေမည့် ထင်သာမြင်သာသော ကံဆိုးမှု ကျရောက်သည်ဟု ယုံ ကြည်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရှေးအယူသီးမှုများ ကို စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ တွေးခေါ်မြော်မြင်ခြင်းဖြင့်လည်း ကောင်း၊ ပြုမူလုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ထုတ်ဖော် လျက်ရှိနေကြသည်။ ဥပမာ - သင့်နာခေါင်းကိုပွတ်သပ် လျက် မည်သူက ခေါ်လေမလဲ၊ ဒဂါးပြားကို ခေါင်းပန်းလှန်၍ ရှုံးမည်လား၊ နိုင်မည်လားဆိုသည်ကို လုပ်ကြသည်။ အယူ သီးမှု မှေးမှိန်သွားရန် အလွန်ခဲယဉ်းသည်။ မနုဿဗေဒပညာ ရှင်ကြီး ဒေါက်တာမာဂရက်မိတ်က လူတစ်ယောက်၏ သက် တမ်းတစ်ဝက်သည် ကမ္ဘာလောက၏ နေဝင်ဆည်းဆာ အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ မချင့်မရဲဖြစ်မှုသည် တစ်ပိုင်းတစ်စ အနေဖြင့် မယုံကြည်မှုနှင့် မျက်လှည့်ကမ္ဘာကြီးလို ပြုမူနေ ကြပါသည်ဟု ဆိုသည်။

မောင်မောင်စန်းထွေး

James H. Winchester ၏ "I'm not Superstitious, But" ကို ပိုခြမ်းပါသည်။

တိရစ္ဆာန်သတ္တဝါများမှ လူသားတို့အားအကျိုးပြုပုံများ

သမားတော်ကြီးဒေါက်တာသက်ဆွေ (ရှေ့ဆောင်တင်ဆွေ)

ခြင်္သေ့

ခြင်္သေ့များသည် အကောင်ကြီး၍ ကိုယ်လုံးထွား
 ခိုင်ကြံ့၏။ အလျား ၉ ပေကျော်ရှည်ပြီး အမြင့် ၄ ပေခန့်
 မြင့်၏။ ခြင်္သေ့ကြီးများသည် ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင် ၄၅၀
 ကျော် ၅၀၀ ထိ ရှိကြ၏။ ခြင်္သေ့၏ခွန်အားသည် အလွန်ကြီး
 သောကြောင့် ၎င်း၏လက်ဖြင့် ပုတ်လိုက်ပါက နွား၏
 ဦးခေါင်းပင် ကွဲသွား၏။ နွားပေါက်ကလေးများ ချီ၍သွားနိုင်၏။
 ခြင်္သေ့များသည် ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်လျင်မြန်ကြ၏။ ခြင်္သေ့၏
 ဦးခေါင်းပင် အရှေ့ပိုင်း ရင်အုံသည် ကြီးမား၍ ကိုယ်နောက်ပိုင်း
 ချော့သေး၏။ သားကောင်များအား မိမိ၏ ကိုယ်အလေးဖြင့်
 ခွဲလှဲပြီး ကိုက်ချိနိုင်သည်။

ခြင်္သေ့ဟူသော ဝေါဟာရသည် ကေသရီဟူသော
 ခန္ဓာမှ ကြေသရီ ၎င်း ကြေသရီမှ ကြသေ့၊ ကြင်သေ့မှ
 ခြင်္သေ့ဟူ၍ ဆင်းသက်လာကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိရ၏။ မာကဓ
 အစိတ်တစ်ခုတွင် မိဂိန္ဒော-ခြင်္သေ့၊ ကေသရီ-ခြင်္သေ့၊ သီဟော-
 ခြင်္သေ့ဟူ၍ သုံးပုဒ်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။ ထို့ကြောင့်
 ကေသရဇာခြင်္သေ့ဟု ရေးသားသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။

ခြင်္သေ့တို့သည် ကုန်းတွင်းပေါက်ဖွား ကုန်းတွင်း၌
 နေထိုင်သော ကုန်းနေသတ္တဝါများ ဖြစ်ကြ၏။ ခြင်္သေ့အမျိုး
 များကို အင်္ဂုတ္တရအဋ္ဌကထာ၌ ငါးမျိုးခွဲခြားပြထားသည်ကို
 တွေ့ရှိရ၏။

အင်္ဂုတ္တရ အဋ္ဌကထာတွင် ဖော်ပြထားသော ခြင်္သေ့

၁။ တိဏသီဟ = ပြောက်ကျားသော ကိုယ်ရေ

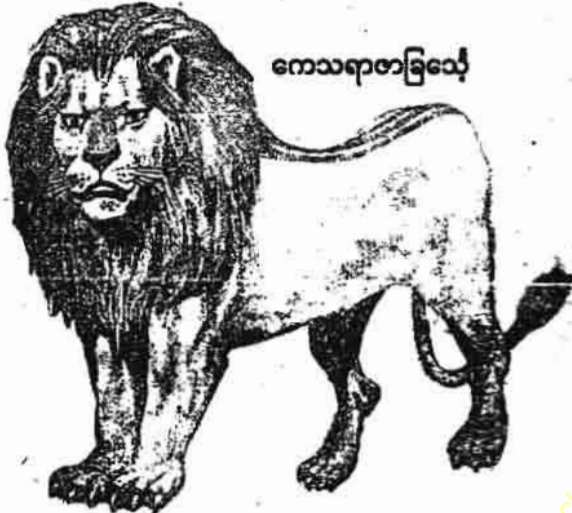
အဆင်းရှိသော နွားမနှင့်တူသည့် မြက်စားသော ခြင်္သေ့။

၂။ ပဏ္ဍုလီဟ = သစ်ရွက်လျှော်ကဲ့သို့ အဆင်းရှိ
 သော အသားစားသော ခြင်္သေ့။

၃။ ကာလသီဟ = မည်းနက်သောအဆင်းရှိပြီး
 မြက်နှင့်သားကောင်များစားသော ခြင်္သေ့။

၄။ ကေသရသီဟ = နီသောနှုတ်သီးဖျား၊ အမြီး
 ဖျားနှင့် နီမြန်းသော အစင်းသုံးစင်းတို့သည် ဦးခေါင်းမှ
 ကျောက်ကုန်းအလယ်သို့ရောက်အောင် ဆင်းသွားလျက် ချက်
 တွင် လက်ျာရစ်ပတ်ကာ တည်ရှိနေ၏။ ၎င်း၏ လည်ဆံမွှေး
 များသည် ရွှေကွန်ယက်ကဲ့သို့ ဖြန့်ကျက်လျက် ကြွင်းသော
 အစိတ်အပိုင်းတို့၌ ဖြူစင်သော ခရုသင်းကဲ့သို့ ရှိကြ၏။ သား
 ကောင်အရှင်များကိုသာ ဖမ်းယူစားသောက်လေ့ရှိ၏။

၅။ မနုဿီဟခေါ် နရသီဟသည် ခြင်္သေ့မျက်နှာနှင့်

ကေသရဇာခြင်္သေ့

လူပုံသဏ္ဍာန် ကိုယ်ဟန်ရှိပြီး အဝတ်တန်ဆာ ဆင်မြန်းထားသော ခြင်္သေ့ဖြစ်သည်။ အခါခပ်သိမ်း ရှိနေသည်မဟုတ်ဘဲ မြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မူစဉ် တန်ခိုးရှင်တို့ဖန်ဆင်းသော အခါမှသာ ရှိသည်ဟု သိရှိရ၏။

ခြင်္သေ့များကို ရှေးခေတ်က အာဖရိကတိုက်၊ အာရှတိုက်တောင်ပိုင်း ဥရောပတိုက် အရှေ့တောင်ပိုင်းများတွင် တွေ့ရသော်လည်း ယခုအခါ အာဖရိကတိုက်နှင့် အာရှတိုက်များပါ အနည်းငယ်တွေ့ရှိရပေသည်။ ခြင်္သေ့များသည် ပေ ၃၀ ခန့်အမြင့်ထိ ခုန်နိုင်ကြပြီး အပြေးလည်း လျင်မြန်သည်။ ခြင်္သေ့အရောင်သည် နီကြန့်ကြန့်အရောင်ရှိ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရုတ်တရက် မမြင်ရပေ။

ခြင်္သေ့များသည် အလွန်ဆာလောင်မှသာလျှင် အစာရှာထွက်ပြီး ကျန်အချိန်တွင် အိပ်နေလေ့ရှိသည်။ အိပ်လျှင် မျက်လုံးတစ်ဖက်ဖွင့်ပြီး အိပ်သဖြင့် ၎င်းအားဖမ်းရန် အလွန်ခက်သည်။ ခြင်္သေ့များသည် ညနေအစာရှာထွက်လျှင် ရေအိုင်သို့သွားပြီး ရေသောက်ပြီးလျှင် ပတ်ဝန်းကျင် သားကောင်များရှိမရှိ အနံ့ခံ၍ ကြည့်ကြသည်။ ၎င်းနောက် ရေအိုင်အနီးရှိ ခြံပုတ်တွင်း ပုန်းကွယ်ကာ ရေသောက်ဆင်းလာမည့် သားကောင်များကိုစောင့်၍ ချောင်းနေတတ်သည်။ အတန်ကြာ သည့်တိုင် သားကောင်များပေါ်လာပါက ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် အော်မြည်တတ်သည်။ ခြင်္သေ့များ သားကောင်လိုက်၍ရလျှင် အကောင်သေးပါက ကိုက်ချီ၍ မိမိဂူအထိ ချီသွားပြီးမှ စားသည်။ သားကောင်ကြီးပါက ဆွဲ၍သွားပြီး သိပ်ကြီးသော သားကောင်ကြီးများအား ကိုက်ဖဲ့၍ ချီသွားတတ်ကြသည်။ ခြင်္သေ့မသည်လည်း ခြင်္သေ့ထီးကဲ့သို့ အားခွန်ဗလကြီးသည်။ ခြင်္သေ့များသည် တစ်ကောင်ချင်း သားကောင်လိုက်ဖမ်းရသည်ကို နှစ်သက်ကြသည်။ သားပေါက်ကလေးများ အရွယ်ရောက်လာပါက မိသားစုလိုက် သားကောင်ကို လိုက်၍ဖမ်းကြသည်။ ခြင်္သေ့ကလေးများသည် ၇ နှစ် ၈ နှစ်ကြာမှ အရွယ်ရောက်လာပြီး သားကောင်ဖမ်းသည့်အတတ်ကို လက်ထပ်သင်ကြသည်။

ခြင်္သေ့သည် သားသတ္တဝါတို့၏ အထွတ်အမြတ် အကြီးအမှူးဘုရင်ကား ခြင်္သေ့ပင်ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရား

လက်ထက်မှစပြီး ရှေးခေတ်အဆက်ဆက် ခြင်္သေ့ကို ပဓာနထား၍ ဦးစားပေးသုံးစွဲခဲ့ကြသည်။ ရှေးခေတ်ဘုရင်များ အဆက်ဆက် အသုံးပြုခဲ့သော ပလ္လင်ရှစ်ခန်းတွင် သီဟသူပလ္လင် (ခြင်္သေ့ရုပ်ခဲသောပလ္လင်)သည် ရှေ့ဆုံးမှပါဝင်ခဲ့သည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလွန်ထင်ရှားခဲ့သော သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးသည် ခြင်္သေ့ကို စေတုစွာ ထောင့်စေတောင် သုံးစွဲခဲ့သည်။ သာသနာရေး၊ လောကရေးနှင့် သက်ဆိုင်သော ကျောက်တိုင်များကိုထူထောင်ရာ ကျောက်တိုင်တိုင်း၏ ထိပ်တွင် ခြင်္သေ့ရုပ်များကိုသာ အသုံးပြုခဲ့သည်။ ယနေ့ထက်တိုင် တည်ရှိနေသည်ကို ဗုဒ္ဓဂါယာဘုရားဖူးသွားစဉ် တွေ့ရှိခဲ့ရပေသည်။ သာသနာရေးအတွက် စစ်တိုက်ထွက်ရာတွင်လည်း ခြင်္သေ့ရုပ်ကို ရှေ့ထားပြီး ရဲသွေးရဲမာန် ထက်သန်စေရန်နှင့် ခြင်္သေ့၏စွမ်းပကားကဲ့သို့ ယောက်ျားပီသစေရန် စီမံဆောင်ရွက်ပေးခဲ့လေသည်။

ခြင်္သေ့၏ မြင့်မြတ်ထူးခြားပုံကို တင်စားသောအနေဖြင့် ရှေးဟောင်းရာ ဝေင်အဆက်ဆက် ထင်ရှားသော ဘုရင်များနှင့် စစ်သူကြီးတို့သည် မိမိတို့၏ ဘွဲ့အမည်ကို သီဟသူ သီဟသူရ သီဟပတိ(သီဟပတေ့)ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မဟာ သီဟသူရ(မဟာသီဟသူ)ဟူ၍လည်းကောင်း ခြင်္သေ့အမည်

များ ထည့်သွင်းကာ မှည့်ခေါ်သတ်မှတ်ခဲ့ကြပေသည်။

ပြန်မာလ တစ်ဆယ့်နှစ်ရာသီတွင် သီဟ(သီဟ်)ရာသီ ဟု ပါရှိ၏။ သီဟ(သီဟ်) (သိန်း)ဟု အသံထွက်သောကြောင့် နရသီဟကို (နရသိန်) မဟာသီဟ(မဟာသိန်)ဟုလည်း သုံးစွဲ ခေါ်တွင်ကြသေး၏။ ယခုအခါ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ပန်ဂျပ်ပြည်နယ် ၌ ပန်ဂျာပီလူမျိုးတို့သည် ၎င်းတို့၏အမည်ရှေ့၌ သီဟ(သိန်) သိန်မှ (ဆိန်)ဆိန်မှ ဆင်းဟု အသံထွက်ကြ၏။ ဥပမာ ဂျက် ကြီးဆိန်ကို ဂျက်ကြီးဆင်းဟုလည်းကောင်း၊ ပါရဆိန်ကို ပါရ ဆင်းဟုလည်းကောင်း ခေါ်ဆိုကြပေသည်။ မန္တလေး ကျွန်း တော် ၁၀ တန်းမြေသောနှစ်တွင် တစ်တန်းတည်းနေခဲ့သော ဂျက်ကြီးဆင်းသည် ၁၀ တန်းအောင်ပြီးနောက် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်သွားတက်သဖြင့် မတွေ့ရတော့ပါ။

ခြင်္သေ့များသည် ရဲရင့်ခြင်း၊ တည်ကြည်ခြင်း၊ မဆုတ် နှစ်ခြင်း၊ ဇွဲလုံ့လစီရိယရိုခြင်းတို့ကြောင့် သီဟဘွဲ့ကို ခံယူကြ ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သီဟဘွဲ့ပါသော ပုဒ်များကို ဖော်ပြရသော်-

၁။ သီဟစာရီ = မြတ်သောအကျင့်နှင့် ရဲရင့်သူ။

၂။ သီဟတိ = ပြည့်ရှင်မင်း (အသင်္ခယာစောယွမ်း သမီး စိုးမင်းကိုယ်တော်ကြီး၊ စိုးမင်းကျော်စွာထင် တမိသားချင်း မင်းသုံးဆက်တို့ နတ်ရွာလာပြီး သီဟပတိမည်သော ဆင်ဖြူ သခင် မြောက်သားမင်းကြီး)ဟု ရေးထိုးထားပေသည်။

၃။ အာဏာသီဟ = ယောကျ်ားမြတ်၊ အာဏာပုရိသ ပုဒ်ရင်း။

၄။ မင်းရဲသီဟရာဇ် = ဟကို သပြုပြီး သီဟရာဇ် လည်းရှိ၏။

၅။ မင်းရဲသီဟသူ=ဘုရင့်နောင် ခမည်းတော်၏ဟွဲ့၊ ပြုံး။ သီဟပတေ=သီဟ်မတေလည်းရှိ၏။

၇။ မဟာသီဟသူရ= အနော်ရထာ၊ နွှတ်သညာနှင့် မဟာသီဟ၊ သူရရင်နှစ်၊ မင်းညွန့်ဖြစ်သောဟု တံတားဦး တည်မော်ကွန်းတွင် တွေ့ရ၏။

၈။ သီဟသူ= သီဟသူရမည်မှတ်၊ ဝစနက်ကာ၊ လျှောက်ပတ်ညီအောင်၊ ရဲရင့်အောင်သာ၊ သုံးထောင်တောစိုး၊ ခြင်္သေ့မျိုးသို့၊ မိုးကြိုးသံပြင်း၊ နားရင်းထစ်ထစ်၊ ပစ်သည်ရှိ လည်း၊ မသိန်းနား၊ မကြားကျိုးကျွန် နေအံ့မှန်သာ၊ အလွန်နိုင် ကြည်၊ သဘောတည်လျက်ဟု တံတားဦးသံပိုင်းတွင် တွေ့ရ ပြန်၏။

၉။ သီဟယာတ = ရဲရင့်သော သူရဲကောင်း။

၁၀။ နရသီဟပတေ = ပုဂံပြည် မင်းခွေးချောဘွဲ့။

စဖင့် (ခေါ်) အီဂျစ်မနုသီဟ

၁၁။ သီရိမဟာ = သီဟသူရဓမ္မရာဇာဘွဲ့ = ညောင်ရမ်း
မင်းဆက် စနေမင်း၏ဘွဲ့။

၁၂။ တစ်စီးရှင်သီဟသူ = ပင်းယမြို့ ပထမတည်သော
ဆင်ဖြူတစ်စီးရှင်ဘွဲ့။

၁၃။ နေမျိုးသီဟပတေ = ကုန်းဘောင်မင်းဆက်
တတိယမြောက်ဆင်ဖြူရှင်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအားပေးသောဘွဲ့။

၁၄။ မဟာသီဟသူရ = တတိယမြောက် ဆင်ဖြူရှင်
က စစ်ဗိုလ်ဝန်ကြီးအား ပေးသောဘွဲ့။

၁၅။ နေမျိုးသီဟသူရ = တတိယမြောက် ဆင်ဖြူရှင်
က ဗိုလ်မှူးအမြောက်ဝန်ကို ပေးသောဘွဲ့။

၁၆။ သီရိမဟာ သီဟသူရဓမ္မရာဇာ = ပုဂံမင်းက
ညီတော်မင်းတုန်းမင်းသားအား ပေးသောဘွဲ့။

ခြင်္သေ့ကြီးက မလ္လာမယုက် အိပ်မြဲအိပ်လျက် ရိုနေ
သည်ဟု သိရ၏။ နောက်ဆုံး တတိယအကြိမ် ပို၍ကျယ်
လောင်စွာ တီးမှုတ်ချောက်လှန်သောအခါ ခြင်္သေ့ကြီးက
မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကျယ်လောင်စွာ ပြန်၍မြည်သည်ဟု သိရှိရ
၏။ ထိုအခါမှ ဘုရင်ကြီးက “ဪ... ခြင်္သေ့များဟာ
သတ္တိကောင်း၍ ကြောက်ရွံ့စိတ်မရှိပါလား” ဟု မျက်မြင်
ကိုယ်တွေ့ သိရှိရသည်ဟူ၏။

ခြင်္သေ့နှင့်ပတ်သက်၍ ဖော်ပြရန် အကြောင်းအရာ
များစွာရှိ၏။ ခြင်္သေ့များသည် စည်းကမ်းထားပုံ၊ သနားတတ်ပုံ၊
ပြိုင်သင့်မှုပြိုင်ပုံ၊ ကျေးဇူးသိတတ်ပုံ၊ ခြင်္သေ့ကို တုပြိုင်၍မရပုံ၊
ခြင်္သေ့အရေခြံထားသော်လည်း ခြင်္သေ့မဖြစ်နိုင်ပုံ၊ ခြင်္သေ့နိုင်ငံ
နှင့် ခြင်္သေ့အလံ ထားရှိခဲ့ပုံ၊ ခြင်္သေ့၏သားတော် သီဟဗာ
ဟုမင်းကြီး ထင်ရှားရှိခဲ့ပုံ စသည်ဖြင့် နိပါတ်တော်ဇာတ်တော်
များ ရှိသော်လည်း ကျယ်မည်စိုး၍ ဖော်မပြတော့ပါ။ ခြင်္သေ့
နှင့်ပတ်သက်၍ ရှေးမင်းအဆက်ဆက်တို့ ဂုဏ်တူးဘွဲ့ထူးများ
ပေးသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း လွတ်လပ်ရေး
နေ့ အခါကြီးရက်ကြီးများတွင် သာသနာတော်ဆိုင်ရာ ဘွဲ့
တော်များပေးအပ်သကဲ့သို့ မြန်မာ့တပ်မတော်မှလည်း အရာရှိ
အရာခံ အကြပ်တပ်သားတို့အား တိုင်းပြည်အတွက် သက်စွန့်
ဆံဖျားထမ်းဆောင်ခဲ့သူများအား သီဟဘွဲ့၊ သီဟသူရဘွဲ့
စသည်တို့ ပေးအပ်ချီးမြှင့်လျက်ရှိနေပေသည်။

ရှေးဟောင်း မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များအဖို့
ဖြင့် ခြင်္သေ့ပန်းချီ ပန်းပုလက်ရာများ၊ လူသုံးပစ္စည်း ကွမ်းအင်
ရွှေလင်ပန်း၊ ငွေလင်ပန်း၊ ရွှေဖလား၊ ငွေဖလား၊ ကြေးဖလား
စသည်တို့ တွင်လည်း ခြင်္သေ့ရုပ်များ ပါရှိလျက်ရှိနေပေသည်။
ခြင်္သေ့နှင့်ပတ်သက်၍ အသုံးဝင်ပုံ၊ အကျိုးပြုပုံများ
ဖော်ပြရမည်ဆိုပါလျှင် ဆုံးအံ့မထင်ပါသဖြင့် ဤမှနှင့်ပင် နိဂုံး
ချုပ်လိုက်ပါသည်။

သမားတော်ကြီးဒေါက်တာသက်ဆွေ (ရှေးဆောင်တင်ဆွေ)
09-7305715

Ref:
ရှင်နာဂသိန်
ပုံပြအဘိဓာန်နှင့် ဇာတ်နိပါတ်တော်များ။

မြေတစ်ရာ၊ သစ်ဝါးတစ်ရာ ပန်းမျိုးစုံနှစ်ရာ ပိုင်မှ

လေဖြတ်ရောဂါ ပျောက်ကင်းမည်

■ ကျော်စောဟိန်း (နို့သား)

တိုင်းရင်းဆေးပညာအရ အာပေါ။ ပထဝီများပြီး၊ ဝါယောဓာတ် ယုတ်လျော့နည်းပါးလာ၍ အသားများပတ်၊ အအေးဓာတ်ထပ်၍ ပတ်ပွဲမိသောကြောင့် ကိုယ်ငွေ့အားနည်းလာခြင်းသည် လေဖြတ်ရခြင်းအကြောင်းရင်း ဖြစ်လေသည်။

ကိုယ်ငွေ့သည် လူသားတို့အတွက် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သော၊ ဝမ်းမီးမရှိမဖြစ်သော အနီးအငွေ့တစ်မျိုးဖြစ်လေသည်။ ၎င်းကို ကိုယ်စောင့်ဓာတ်ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ ကြေချက်ထုတ်လုပ်သော ဝမ်းမီးကို "ပါစကတေတေ" ဟုခေါ်၍ ထုတ်လုပ်ပြီးသော ဓာတ်(၇)ပါးတို့ကို ရောဂါနှင့်အနာမဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကာကွယ်ထားသော ဓာတ်မီးကို ဥဿတေတေဟုခေါ်သည်။ ၎င်းသည် အတွေ့ဖြင့်သိကောင်းသော နေရာမှန်သမျှအတွင်းအပြင် တစ်ကိုယ်လုံးနေရာမလပ် စောင့်ကြပ်၍နေ၏။ အချမ်းကိုကာကွယ်၏။ အပူကို ထုတ်ပစ်၏။ အညစ်အကြေးမထင်အောင် စောင့်ရှောက်၏။

ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ အညစ်အကြေးဆွေးမြည့်စရာ မှန်သမျှတို့ကို တွန်းလှန်ပေး၏။

ကိုယ်ငွေ့ခေါ် ဝမ်းမီးပါစက ကောင်းနေသော်လည်း အနေအထိုင်၊ အစားအသောက်၊ ရာသီဥတုများကြောင့် ဝမ်းမီးပါစကညံ့ကာ ဝါယောဓာတ်ယုတ်လျော့နည်းပါးလာသော အခါ လေဖြတ်ခြင်း ဝေဒနာခံစားရလေတော့သည်။

လေရောဂါဖြစ်မှန်း သိလျှင်တော့ အနာသိကဆေးရှိပါသည်။ စာရေးသူ၏ ဦးလေးတွင် လေဖြတ်ရောဂါဖြစ်ပွားရာ လက်တွေ့ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးနိုင်သော အစွမ်းထက်သည့် မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးကို ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ဦးလေး ဦးမောင်ကြွယ်သည် တစ်နေ့တွင် လေဖြတ်ရောဂါဝေဒနာခံ စားရသဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် ဗုန်းဗုန်းလဲ

နေပါသည်။ သားသမီးများနှင့် သူ့မိန်းမက ဆေးခန်းသို့ ဆိုက်ကားငှားပြီး လာခဲ့ရပါသည်။

ဆေးခန်းသို့ရောက်သောအခါ ဆရာဝန်က သေချာစွာ စစ်ဆေးပြီး ဆေးနှစ်လုံးထိုးပေးလိုက်သည့်အပြင် သောက်ဆေးများကိုလည်း ပေးလိုက်ပါသည်။ နောက်ထပ်တစ်ပတ် ဆေးဆက်ထိုးရန် ဆရာဝန်ကမှာကြားလိုက်ပါသည်။

ဦးမောင်ကြွယ်ထံသို့ အနီးအနားမှ အသိမိတ်ဆွေဆွေမျိုးများက သတင်းလာမေးကြပါသည်။

၎င်းအထဲတွင် ခေါင်းရင်းအိမ်မှ အသက် ၁၀၃ နှစ်ရှိသော "ဒေါ်မငယ်" သည်လည်း ပါသည်။

ဒေါ်မငယ်က...

"မောင်ကြွယ်...လေဖြတ်တဲ့ရောဂါကို ငါကုပေးမယ်ကွာ။ သုံးရက်အတွင်း မင်းသိသာသက်သာစေရမယ်။ ၁၀ ရက်အတွင်းမှာ ရှင်းရှင်းပျောက်စေရမယ်။ မင်းအင်္ဂလိပ်ဆေးကို ဆက်မထိုးနဲ့တော့။ ငါပေးတဲ့ဆေးကို သုံးရက်သောက်လို့မှ မသက်သာဘူးဆိုရင် မင်းကုချင်တဲ့ဆရာနဲ့ ကုတော့" ဟုဆိုပြီး ဒေါ်မငယ်က လေဖြတ်နေသော ဦးမောင်ကြွယ်ကို တစ်နေ့လျှင် ဆေးသုံးကြိမ်လာတိုက်ပါသည်။ နံနက်တစ်ကြိမ်၊ နေ့လယ်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ် ဖြစ်ပါသည်။

သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဦးမောင်ကြွယ်ခံစားနေရသော လေဖြတ်ရောဂါမှာ သက်သာစပြုလာပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဆေးကိုဆက်လက်သောက်လာခဲ့ရာ ၁၀ ရက်ခန့်အမျှ အကြာတွင် ဦးမောင်ကြွယ် လမ်းလျှောက်လာနိုင်ပါသည်။

တစ်လခန့်အကြာတွင် ဦးမောင်ကြွယ်ခံစားနေရသော လေဖြတ်ဝေဒနာမှာ ရှင်းရှင်းပျောက်ကင်းသွားလေသည်။ ခေတ်ပေါ် နိုင်ငံခြား ဆေးဝါးများမသုံးစွဲဘဲ ဆေးကုစား

မသောက်ရဘဲနှင့် တစ်လအတွင်း ရှင်းရှင်းပျောက်ကင်းသွားသော အစွမ်းထက်သည့်ဆေးနည်းကို ကာယကံရှင် ဦးမောင်ကြွယ် သိလိုလာသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင် မိမိခံစားခဲ့ရသော လေဖြတ်ရောဂါဝေဒနာကို ပျောက်အောင်ကုသပေးခဲ့သောအသက် ၁၀၃ နှစ်ရှိ ဒေါ်မငယ်အား ငွေနှစ်ထောင်ကန်တော့ပြီး ဆေးနည်းများလည်းပြောပြပါရန် အသနားခံလေသည်။

အလားတူ လေဖြတ်ရောဂါဖြစ်နေသူတွေလျှင် ကုသိုလ်အဖြစ် ကုသရန်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ဒေါ်မငယ်က ကန်တော့ငွေများကို လုံးဝလက်မခံဘဲ

“မင်းကို ကုသလိုပျောက်သွားတယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ အဖော်ကုသိုလ်ရပါပြီ။ နောက်အလားတူ လေဖြတ်ရောဂါသည်တွေတွေ့ရင် ကုသိုလ်ဖြစ်ကုသပေးပါ။ ဆေးနည်းကတော့ မြေတစ်ရာ၊ သစ်ဝါးတစ်ရာ၊ ပန်းမျိုးစုံနှစ်ရာပိုင်မှ လေဖြတ်၊ လေပြန်၊ လေရောဂါမှန်သမျှ အကုန်ပျောက်တယ်။ မှတ်ထားပါ။ ဒီလိုပြောလိုက်ရုံနဲ့ မင်းဆေးနည်းကို သိနိုင်ပါ့မလား။”

ဦးမောင်ကြွယ်က -

“ကျွန်တော်မသိပါဘူးအဖော်၊ ကျွန်တော့်ကို ရှင်းအောင်ပြောပြပါ။”

ဒေါ်မငယ်က

“အေး . . . အေး၊ သေသေချာချာ မှတ်ထားပေတော့။ မြေတစ်ရာကတော့ (နဂါ)အိမ်ဖြစ်ပါတယ်။ နဂါကောင်လေးတွေက သူတို့အိမ်ဆောက်ဖို့ မြေကြီးကို အခေါက်ခေါက် အခါခါ သယ်ယူပြီး သူတို့ပါးစပ်ကအဆိပ်တစ်မျိုးနဲ့ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းပြီး အိမ်ဆောက်တယ်။ အဲဒီ အကောင်လေးတွေ ပေါက်လာပြီး အိမ်ကိုစွန့်ခွာသွားတဲ့အခါ အဲဒီအိမ်ကို အသုံးပြုရတာပါ။ အဲဒီအိမ်ကို မြေတစ်ရာလို့ ခေါ်တယ်လေ။”

“သစ်ဝါးတစ်ရာကတော့ ကျပ်ခိုးဖြစ်ပါတယ်။ ကျပ်ခိုးဟာ မီးဖိုကျပ်ခိုးစင်ပေါ်က ရရှိတဲ့အရာဖြစ်ပါတယ်။ ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးနဲ့ အခြားတည်လိုတဲ့ အိုးတွေအတွက် သစ်ဝါးနဲ့ မီးလောင်စာအဖြစ် ထင်းဆိုင်ကရတဲ့အခါ မီးခိုးတက်ပြီး ကြာလာတော့ ကျပ်ခိုးဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ အဲဒီကျပ်ခိုးကို သစ်ဝါးတစ်ရာလို့ ခေါ်ဆိုပါတယ်။”

“ပန်းမျိုးစုံနှစ်ရာကတော့ ပန်းမျိုးစုံရဲ့ ဝတ်ရည်ကို

များများစုပ်ယူစုဆောင်းထားတဲ့ ပျားအိမ်ကရရှိတဲ့ ပျားရည်ကို ပန်းမျိုးစုံလိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။”

အထက်ပါဆေးအမယ်များကို စုပေါင်းပြီး ဆေးစပ်ရန် နည်းမှာ . . .

မြေတစ်ရာခေါ် နဂါအိမ်မြေ တစ်ဆ (လက်ဖက်ရည် တစ်ခွန်းခန့်)

သစ်ဝါးတစ်ရာခေါ် ကျပ်ခိုးတစ်ဆ (လက်ဖက်ရည် တစ်ခွန်းခန့်)

ပန်းမျိုးစုံနှစ်ရာခေါ် ပျားရည်နှစ်ဆ (လက်ဖက်ရည် နှစ်ခွန်းခန့်)

အဲဒီဆေးတွေကို စုပေါင်းဖော်ပြီး လက်ခလယ်နှင့်မွှေ နံနက်တစ်ကြိမ်၊ နေ့လယ်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ် သောက်ပေးရင် လေဖြတ်လေပြန်ရောဂါမှန်သမျှ သက်သာပျောက်ကင်းတယ်လို့ မှတ်ထားပေတော့ မောင်ကြွယ်ရေ ဟု အသေးစိတ်ရှင်းပြပါသည်။

ဆေးနည်းများ၏ အဓိပ္ပာယ်ရှင်းလင်းချက်

မြေတစ်ရာ၊ သစ်ဝါးတစ်ရာ၊ ပန်းမျိုးစုံနှစ်ရာ(ပိုင်မှ) ဆိုလိုရင်းမှာ အထက်ပါဆေးအမယ်များကို စုပေါင်းဖော်ပြထားသည့် အမျိုးအစားအတိုင်း သောက်ပြီး မိမိဝမ်းထဲ ရောက်သောကြောင့် (ပိုင်)ခြင်းဟုဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

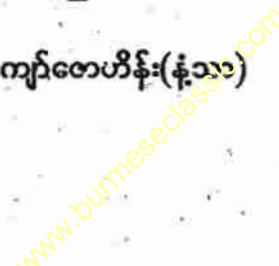
ပျားရည်နှစ်ဆထည့်ခြင်းမှာ မြေတစ်ရာအတွက် ပျားရည်ကို တစ်ဆထည့်ရပါသည်။ သစ်ဝါးတစ်ရာအတွက် ပျားရည်ကို တစ်ဆထည့်ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ပျားရည်(တစ်ဆ) နှစ်ခါထည့်ရသောကြောင့် ပျားရည်နှစ်ဆ ထည့်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လေဖြတ်ရောဂါခံစားနေရသူအနေဖြင့် ၎င်းဆေးကိုသောက်၍ လမ်းလျှောက်နိုင်သောအခါ တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ်သောက်ရပါမည်။

သိသာစွာ သက်သာလာလျှင် တစ်နေ့လျှင်တစ်ကြိမ်သာ သောက်ရပါမည်။

(လေဖြတ်၊ လေပြန်ရောဂါအတွက် အစွမ်းထက်သော ဆေးတစ်လက်အဖြစ် တင်ပြလိုက်ပါသည်။)

ကျော်စောဟိန်း(နဲ့သာ)

အာဟာရပြည့် ဆေးဖက်ဝင်

အသီးအနှံများ

■ သုတေသီဆရာငြိမ်း

ဆေးစွမ်းထက်သည့် မာလကာ

မိုးဦးကျရာသီ ရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် တလလိုင်လိုင် ထွက်ရှိသော သစ်သီးတစ်မျိုးမှာ မာလကာသီးဖြစ်၏။ ရန်ကုန် တိုင်းအတွင်းရှိ တွံတေးမြို့နယ်သည် မာလကာသီး အလှူပယ်ထွက်ရှိသည် နယ်မြေဒေသဖြစ်ပေသည်။ မာလကာသီးတွင် အူဖြူသီး၊ အူနီသီးဟူ၍ရှိရာ နှစ်မျိုးစလုံးပင် သွားရေစာအဖြစ် စားသုံးလေ့ရှိကြသည်။ မာလကာသီးကိုစားလျှင် အစေ့ကို သတိထားသင့်သည်။ အစေ့သည် အူလမ်းကြောင်းအတွင်း ရောက်ရှိသွားပါက အူအတက်ရောင်ဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်ကာ အသက်အန္တရာယ်ပေးတတ်ပေသည်။

မာလကာသီးတွင် ပရိုတိန်း အဆီ၊ တွင်းထွက်ဓာတ်၊ ကာဗိုဟိုက်ဒရိတ်၊ ကန့်ဓာတ်၊ ဗီတာမင်ဘီ၊ ဘီတာ မင်စီနှင့် ဗီတာမင်အေဓာတ်တို့ ပါဝင်ကြသည်။ မာလကာသီးကို စားသုံးခြင်းအားဖြင့် နှလုံးအားနည်းခြင်းကို အားပြည့်စေရုံမက အဆုတ်ကိုလည်း အားရှိစေ၏။ မာလကာသီးကို စားသုံးမည်ဆိုပါက ချိုသောအသီး၊ ပွသောအသီးကိုသာ စားသင့်၏။ အမုည့်လွန်နေပါက မစားသုံးသင့်ပါပေ။ စိမ်းရင့်နေသည့် အနေအထားတွင်လည်း မစားသင့်ပေ။ မာလကာသီးကို စားသုံးသဖြင့် အစာကိုကြေကျက်စေ၏။ ထမင်းစားပြီး တစ်နာရီခန့်ကြာမှ ဆား၊ သံပရာနှင့် ငရုတ်ကောင်းတို့ထည့်၍ စားပါက ဝမ်းကိုပျော့ပျော့သွားစေတတ်၏။ (သတိပြုရန်မှာ အများကြီးမစားရ။ ၁၅ ကျပ်၊ ၁၀ ပဲသားဝန်းကျင်ခန့်သာ စားသင့်ပါသည်။ များများစားခဲ့ပါက ဗိုက်နာတတ်ပါသည်။)

အမုည့်လွန်သော မာလကာသီးကို စားမိပါက သို့မဟုတ် မာလကာသီးစားပြီး ရေများများသောက်မိပါက ဝမ်းသွား (ဝမ်းပျက်)တတ်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူပန်မှုဖြစ်ရကာ ဝမ်းဗိုက်နာကျင်ခြင်း၊ အောင့်ခြင်းများ ခံစားရတတ်ပါသည်။

၁။ အဆစ်အမြစ်များ ရောင်ရမ်းကိုက်ခဲနေလျှင်

မာလကာရွက်ကို ထုထောင်း၍ အပြားပါးပါးပြုလုပ်ကာ ကိုက်ခဲနေသော အဆစ်အမြစ်များပေါ်သို့ အုံပေးကပ်ပေးပါ။ ဖောရောင်ခြင်း၊ ကိုက်ခဲခြင်းများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

၂။ မူးဝေခြင်း၊ သွေးတက်ခြင်းများဖြစ်လျှင်

မာလကာသီးကို ရှာလပတ်ရည်ပြုလုပ်၍ သုံးဆောင်

ပေးပါက မူးဝေခြင်းနှင့် သွေးတက်ခြင်းများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

၃။ သွားများ နာကျင်နေလျှင်

မာလကာရွက်ကိုဝါး၍ အရည်ကို ခဏတာမျှ မကြာမကြာဝံ့ထားပြီး ထွေးပစ်ပါ။ သွားများနာကျင်နေမှု သက်သာသွားပါလိမ့်မည်။

၄။ ဝမ်းတွေပျက်နေလျှင်

မာလကာအရွက်နှင့် အမြစ်၏ အခေါက်ကို ကျို၍ သောက်ပေးပါက ကလေးများ၌ဖြစ်တတ်သော နာတာရှည် သူငယ်နာဝမ်းပျက်ရောဂါများ သက်သာပျောက်ကင်းပါလိမ့်မည်။

၅။ လိပ်ခေါင်းရောဂါ ခံစားနေရလျှင်

မာလကာသီးအမှည့် (အမှည့်လွန်သောအသီး မဟုတ်) တစ်လုံးကိုယူပြီး ထက်ခြမ်းခွဲပါ။ အောက်ဖက်မှ အခြမ်းကို စမုန်ဖြူအား အမုန်ကြိတ်၍ ဖြူးပေးပါ။ ထို့နောက် အထက်ပိုင်း မာ ဝကာသီး အခြမ်းကိုယူ၍ ယခင် အောက်ပိုင်း မာလကာသီး (စမုန်ဖြူဖြူးထားသော) အခြမ်းနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်တေ့၍ အုပ်လိုက်ပါ။

၁၀ မိနစ်ခြမ်းပေါင်းစပ်ထားသော မာလကာသီးကို ရွံ့အစို ခြံထားပြီး တစ်ညလုံး အပြင်မှာ အအေးခံ

ထားပါ။ ထိုမာလကာသီးမှာ သြဇာဓာတ်အပြည့်အဝ ရှိလာပါလိမ့်မည်။ နံနက်ပိုင်းတွင် ထိုသြဇာဓာတ်ရှိသော မာလကာသီးကိုယူ၍ အပြင်၌ပတ်ထားသော ရွံ့(မြေစို)တို့ကို ခွာပစ်ပြီးလျှင် အဆိုပါ မာလကာသီးကိုစားပါ။ တစ်ပတ်ဆက်စားပေးပါက လိပ်ခေါင်းရောဂါဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

၆။ ဝမ်းတွေသွားနေ၊ ပျို့အန်နေလျှင်

မာလကာရွက်ကိုပြုတ်၍ သောက်ပေးပါက ဝမ်းသွားပြီး ပျို့အန်သောရောဂါများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

၇။ သူငယ်နာဝမ်းပျက်ခြင်း နာတာရှည်ခွဲလျှင်

မာလကာအရွက်နှင့် အမြစ်၏အခေါက်ကို ကျို၍ သောက်ပေးပါက ကလေးများ၌ဖြစ်တတ်သော နာတာရှည် သူငယ်နာ ဝမ်းပျက်ခြင်းများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

၈။ ဦးခေါင်းတစ်ခြမ်း ကိုက်နေလျှင်

နံနက်စောစော(နေမထွက်မီ) အိပ်ရာမထ၍ စိမ်းစိုသော မာလကာရွက်ကိုပြီးလျှင် ကျောက်ပျဉ်၌ အိလာအောင်ကြိတ်ပါ။ ထို့နောက် ဦးနှောက်တည်ရှိရာ အထက်ပိုင်းလိမ်းပေးပါ။ လိမ်းပြီးမှ အကိုက်အခဲမပျောက်သေးလျှင် နှစ်

www.burmeseclassic.com

ရက်ဆက်တိုက် လိမ်းပေးရပါမည်။ ဦးခေါင်းတစ်ခြမ်း ကိုက်ခြင်းများ သက်သာပျောက်ကင်းပါလိမ့်မည်။

ချိုမြိန်သော မာလကာသီးကို စားပေးပါက စိုးရိမ်ပူဆွေးနေမှုများ လျော့ပါးပျောက်ကွယ် သွားပါလိမ့်မည်။

၉။ စအိုမှ ဖင်နီတာထွက်လျှင်

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကလေးငယ်၏စအိုမှ ဖင်နီတာထွက်ခြင်း၊ အသက်အရွယ်ကြီးသောအခါ ဝမ်းသွားရခက်ခဲခြင်း၊ ဝမ်းချုပ်ခြင်းကြောင့် စအိုအပြင်သို့ ထွက်ခြင်းများကို ကံစနိကလာဟု ခေါ်၏။ ထိုရောဂါကို လက်ချောင်းကလေးနှင့် မတင်ပြီးလျှင် အတွင်းသို့ပြန်သွင်းကာ မာလကာရွက်ကို ကြပ်ထုပ်ပြု၍ ဖင်နီတာကို ကပ်ပေးပါက ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် သက်သာပျောက်ကင်းပါလိမ့်မည်။

၁၀။ အနာဆွေး၊ အနာအိုများရှိလျှင်

သွေးသားမကောင်း၍ သွေးများ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးပါက ခန္ဓာကိုယ်နေရာအနှံ့ အနာများပေါက်ခြင်း၊ ယားယံခြင်း၊ ပျောက်နိုင်ခဲ့သော အနာအို၊ အနာဆွေးများ ဖြစ်တတ်သည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပါက မာလကာသီးတစ်လုံးကို အမြဲတစေ နေ့လယ် ၂၀၀ နာရီ၌ စားပေးပါ။ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ အစာအိမ်နှင့်အူများ အထူးသန့်ရှင်းသွားပါလိမ့်မည်။

အူအတွင်း၌ ကြာမြင့်စွာ ခိုအောင်းနေသော အပူများလည်း ချုပ်ငြိမ်းသွားပါလိမ့်မည်။ ထိုအတူ သွေးများမှာလည်း သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သွားကာ ခန္ဓာကိုယ်၌စွဲကပ်နေသော ပြည်တည်နာ၊ ဖက်ခွက်နာနှင့် ပွေးဝဲယားနာများ အနာဆွေး၊ အနာအိုများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

၁၁။ စိတ်ရောဂါရှိနေလျှင်

လွန်စွာချိုမြိန်သော မာလကာသီးကို ရက်ပေါင်း ၄၀ တိတိ တစ်ဆက်တည်းကျွေးရပါမည်။ နေ့ဘက် ထမင်းစားပြီး ၁၂ ကျပ်၊ ၈ ဖဲ၊ ညနေ ၄ နာရီ အချိန်တွင် ၁၂ ကျပ် ၈ ဖဲထားကျွေးပါ။ ထိုမာလကာသီးထဲသို့ ဆား၊ ငရုတ်ကောင်း၊ သံရာ သင့်ရုံထည့်ပါ။ ရက်ပေါင်း ၄၀ ကျွေးပြီးပါက ဦးနှောက်နှင့်သက်ဆိုင်သော ကြွက်သားများအား အင်ပြည့်လာပါလိမ့်မည်။ ဦးနှောက်တွင် စုနေသော အခိုးပူငွေ့များ ထွက်လာပါလိမ့်မည်။ စိတ်ရောဂါလည်း ပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

ဆေးစွမ်းထက်သည် ဆီမီးတောက်ပင်

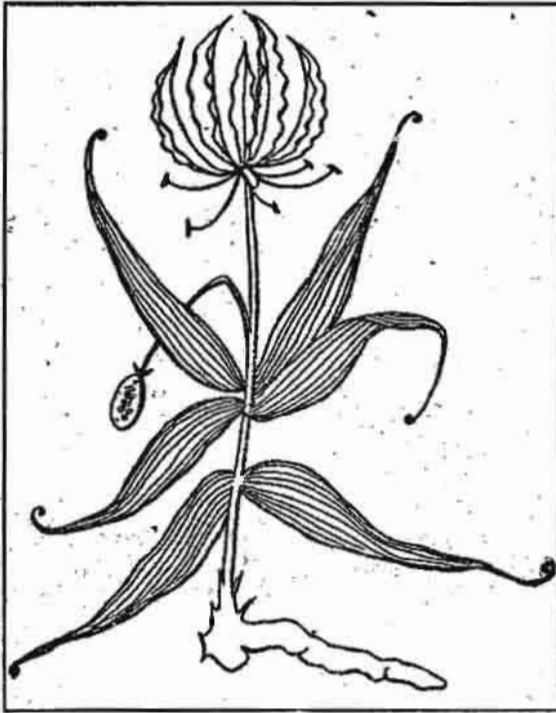
ဆီမီးတောက်ပင်သည် တစ်နှစ်ခံ ပင်ပျော့နွယ်ပင်ဖြစ်၏။ ၎င်း၏အရွက်ကို လေ့လာကြည့်လျှင် အပင်၏အောက်ပိုင်း၌ ရွက်ဆိုင်ထွက်၍ အပေါ်ပိုင်းတွင် ရွက်လွှဲထွက်၏။ ၄ လက်မမှ ၆ လက်မကျော်ခန့်အထိ ရှည်၏။ ရွက်ဖျားချွန်၏။ အပွင့်ပွင့်ပြီးသိုလျှင် အပွင့်ကြီး၍ ပွင့်ဖတ်ခြောက်ခုရှိသည်။ အနီရင့်ရောင်နှင့် ရွှေဝါရောင်ရောနေသည်။ အပွင့်မှာ ထီးတည်းဖြစ်၍ ပွင့်ဖတ်တွင် အဖုအထစ်များရှိ၏။ မီးတောက်၊ မီးနွယ်မီးညွှန်နှင့်တူသဖြင့် ဆီမီးတောက်ဟု အမည်ပေးခဲ့လေသလားမသိ။ ပွင့်ညှာရှည်၍ အလုံးကြီး၏။ ဝါဆို၊ ဝါခေါင်လများ၌ ပွင့်လေ့ရှိ၏။ အပွင့်တို့ ရင့်သည်ကို လိုက်၍ အစိမ်း၊ အဝါ၊ အနီတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

အသီးမှာ ရှည်လျားသေးသွယ်သော သီးတောင့်ဖြစ်၍ နှစ်လက်မခန့် ရှည်၏။ အမြစ်ဥတွင် အမဥနှင့် အဖိုဥဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိ၏။ ဥ၌ အမဥသည် လုံးပြီး အဖိုဥမှာမူ ရှည်၏။ အသားထူပြီး လက်မဝက်မှ တစ်လက်မအထိရှည်၏။ အာလူးသီးကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ဆီမီးတောက်ဥသည် မြေကြီး၌ ထွန်သကဲ့သို့ ကောက်ကွေ့သွား၏။ ဆီမီးတောက်ဥသည် ဖြူသော အဆင်းရှိ၍ အမျှင်တို့ထူကြသည်။

ဆီမီးတောက်ပင်သည် မြန်မာနိုင်ငံ နေရာအနှံ့အပြား၌ ပေါက်ရောက်ရှင်သန်လေ့ရှိပြီး သဘာဝပေါက်ပင် အမျိုးအစားထဲ၌ ပါဝင်၏။ အထူးသဖြင့် သမပိုင်းရာသီဥတု၌ ပို၍ ရှင်သန်ပေါက်ရောက်တတ်ကြ၏။ ဆီမီးတောက်၏ အရသာမှာ ဖန်၏။ စပ်၏။ ခါး၏။ ပူ၏။ အရွက်၊ အမြစ်၊ ဥနှင့် အပွင့်တို့ကို ဆေးအဖြစ် အသုံးများပြီး ဆီမီးတောက်ဥ၌ ပြင်းထန်သော အဆိပ်ပါရှိသည့်အတွက် တိုင်းရင်းဆေးဆေးတော်ကြီးများ၏ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့်သာ သုံးစွဲသင့်ပေသည်။

ဆီမီးတောက်မြစ်ဥသည် မြွေနှင့် ကင်းကိုက်ခြင်းတို့၌ ဆေးဖက်ဝင်၏။ ဆီမီးတောက်ဥသည် အဆိပ်များကိုနိုင်သည့်အပြင် အားတိုးဆေးတွင်လည်း အသုံးပြုလေ့ရှိသဖြင့်

လွန်စွာထူးခြားသောအပင်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဂုဏ်သတ္တိ နှင့် စွမ်းရည်တို့ကား ကြေလွယ်၏။ ထက်မြက်၏။ သည်းခြေကို ဖြစ်စေ၏။ လေသလိပ်ကိုနိုင်၏။ ဆီးကိုရွှင်စေ၏။ အနာ ပေါက်ခြင်း၊ ဆီးအိမ်နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း၊ အဆိပ်၊ ကိုယ် ရေပြားရောဂါ၊ ဖောရောင်ခြင်း၊ မြင်းသရိုက်၊ အဆုတ်နာ၊ ထိုးအောင့်ခြင်းတို့အတွက် လွန်စွာအစွမ်းထက်ပေသည်။

၁။ ခန္ဓာကိုယ် တစ်နေရာရာ၌ ထိခိုက်ရောင်ရမ်းနေလျှင် ဆီမီးတောက်ဥကို သွေး၍ ဝေဒနာဖြစ်ပေါ်ခဲ့စားနေ ရသော နေရာပေါ်သို့ လိမ်းကျံပေးပါက ထိခိုက်ရောင်ရမ်း နေမှုများ လျော့ပါးသက်သာသွားပါလိမ့်မည်။

၂။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်များ လွယ်ကူစွာ သားဖွားနိုင်ဖို့ ဆီမီးတောက်မြစ်ဥကို စင်ကြယ်စွာ ဆေးကြောပြီး ရေနင့်ကြိတ်ပါ။ ကြိတ်ဖတ်များရလာလျှင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်၏ ချက်နှင့်သားအိမ်ပေါ်သို့ လိမ်းပေးအံ့ပေးပါက လျင်မြန်စွာ မွေးဖွားပါလိမ့်မည်။

၃။ ညောင်းကျရောဂါဖြစ်နေလျှင် ဆီမီးတောက် အမြစ်ဥကို ထောင်း၍ ရေနင့်စိမ်ပြီး သောက်ပေးပါက ညောင်းကျရောဂါများ သက်သာပျောက် ကင်းပါလိမ့်မည်။

၄။ ကျတ်တီးနာ ဒုက္ခပေးနေလျှင် ဆီမီးတောက် အရွက်နှင့် ကြောင်ပန်းရွက် သတ္တု ရည်ကို ချက်၍ရသောဆီအား ရှူပေးပါက ခံစားနေရသော ကျတ်တီးနာများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

၅။ ကိုယ်ရေဝါရောဂါ ဖြစ်နေလျှင် ဆီမီးတောက် အရွက်ကို အမှုန့်ပြု၍ ဒိန်ချဉ်နှင့် ရောစပ်သောက်သုံးပေးပါက ကိုယ်ရေဝါရောဂါများ သက်သာ ပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

၆။ နားကိုက် နားနာ ဖြစ်နေလျှင် ဆီမီးတောက်အရွက်ကို အမှုန့် ပြု၍ သံပရာရည်နှင့် နားကြတ်ပေးပါက နားကိုက်ခြင်း၊ နားနာခြင်းများ သက်သာ ပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

၇။ အနာများ ပျောက်ကင်းလိုလျှင် ဆီမီးတောက်ရွက်ကို အမှုန့်ပြု၍ အနာများပေါ်သို့ ဖြူးပေးပါ။ အနာတွင်ရှိနေသောပိုးများ သေကျေပျက်စီး၍ အနာများ လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

၈။ သန်ကောင်၊ တုတ်ကောင်များ ကျလိုလျှင် ဆီမီးတောက်အရွက်ကို မှုန့်နေအောင်ထောင်းပါ။ အမှုန့်များရလာလျှင် ထန်းလျှော်နှင့်ရော၍ စားပေးပါက အစာ အိမ်တွင်း၌ ဒုက္ခပေးနေသော သန်ကောင်၊ တုတ်ကောင်များ ကျဆင်းသွားပါလိမ့်မည်။

■ သုတေသီဆရာငြိမ်း
(09-250174878)

ဆေးစွမ်းထက်သော ဆေးခါးကြီး

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

ဆေးစွမ်းထက်သော ဆေးခါးကြီး
HERBAL MEDICINE ခေါ် သဘာ
ဝအပင်ဆေးများထဲတွင် အလွန်ဆေး
စွမ်းထက်မြက်၍ ထင်ရှားကျော်ကြား
သော မြန်မာ့ဆေးပင်တစ်မျိုးကို ဖော်ပြ
ပါဟုဆိုလျှင် ဆေးခါးကြီး ဆေးပင်ကို
သာ တင်ပြရမည်ဖြစ်၏။ ဆေးခါးကြီး
သည် ရောဂါပေါင်းမြောက်မြားစွာကို
ကုသပျောက်ကင်းစေနိုင်သော သဘာဝ
ဆေးပင်မျိုးဖြစ်ပြီး အချို့ကျမ်းများက
ဇရုတ်ခါးဟုလည်း ခေါ်ကြ၏။ ဆေးခါး
ကြီးပင်၏ မူရင်းဒေသသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ
နှင့် သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ ဖြစ်သည်ဟူ၏။
အိန္ဒိယနိုင်ငံသည် မူလ မိခင်နိုင်ငံဖြစ်
ဖွယ်ရာ ရှိသည်။

ဆေးခါးပင်သည် တစ်နှစ်ခံအပင်
ပျော့ အပင်ငယ်မျိုးဖြစ်သည်။ ရွက်ဆိုင်
ထွက်၍ ရွက်ထိပ်ချွန် ရွက်ရင်းသွယ်
ကာ လှံသွားပုံသဏ္ဍာန်ရှိ၏။ အပွင့်မှာ
အဖြူရောင်ပွင့်ခေါ် ခရမ်းနုရောင်နှင့်
ပန်းခရမ်းရောင် အစက်အပြောက်
ကလေးများပါရှိ၍ အဝကျယ်ပြီး အရင်း
ပိုင်းရှူးသွားသော ခေါင်းလောင်းပုံမျိုး
ဖြစ်သည်။ တပေါင်းလနှင့် တန်ခူးလ
များတွင် လှိုင်လှိုင်ပွင့်အားသန်တတ်၏။

အသီးသည် သီးရည်မျိုးဖြစ်ပြီး သဘာ
ဝပေါက်ပင်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ တောင်ပိုင်းဒေသ
များတွင် အမြောက်အမြားတွေ့ရတတ်
ပြီး အချို့က အသုံးပြုဆေးပင်အဖြစ်
စိုက်ပျိုးထားတတ်ကြ၏။ ဆေးခါး၏
ပဉ္စငါးပါး အပင်တစ်ပင်လုံး ဆေးဘက်
ဝင်သည်ချည်းဖြစ်၏။ ဆေးခါးကြီးနှင့်
ပတ်သက်၍ မူကွဲအနည်းငယ်ရှိသည်။
ယင်းတို့မှာ ၁။ ရှမ်းဆေးခါးကြီး ၂။
ဆေးခါးကြီးငရုတ်ခါး ၃။ သင်္ဘောဆေး
ခါးကြီး (ခေါ်) ဆေးခါးငယ်၊ ၄။ လယ်
ဆေးခါးကြီး ဟူ၍ လေးမျိုးရှိပြီး ရှမ်း
ဆေးခါးကြီးသည် အထက်ဆုံးဖြစ်သည်။

ယင်းဆေးခါးကြီး လေးပါးတွင်
ခါးသောအာနိသင်ချင်းတူသဖြင့် စုပေါင်း
ခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဆေးပင်
တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး ကြောင်းတူမျိုးကွဲ
များဖြစ်ပြီး မတူကွဲပြားခြားနားမှု
အနည်း
အကျဉ်းရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

ဆေးအာနိသင်

ဆေးခါးကြီးသည် အေးသောဂုဏ်
သတ္တိရှိ၏။ ပဉ္စငါးပါးစလုံး ခါးသောအာရ
သာရှိ၏။ ရှမ်းဆေးခါးကြီးနှင့် သင်္ဘော

ဆေးခါးကြီးနှစ်မျိုး၌ ပင်ကို ခါးသော
အရသာတွင် စပ်သော အရသာထိပ်
နေတတ်၏။ လယ်ဆေးခါးကြီးမှအပ
ကျန်ဆေးခါးကြီးသုံးမျိုး စလုံးဝမ်းဗီးကို
တောက်စေနိုင်၏။ အစာကို ကြေလွယ်
စေ၏။ ဝါဗြူးစေတတ်၏။ သလိပ်နှင့်
အပူသည်းခြေကိုနိုင်၏။ ငှက်ဖျား တုပ်
ကွေးဖျားနှင့် အဖျားအမျိုးမျိုးကို ကုသ
နိုင်၏။ ဆေးခါးကြီးရည်တွင် ဆီးဖြူ
ဖန်ခါး သစ်ဆိမ့်အမှုန့် ထည့်သောက်ပါ
က နူးနာရောဂါ သက်သာပျောက်ကင်း
နိုင်၏။

မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးကျမ်းများ
အလိုအရ ဆေးခါးကြီးသည် မြောက်
မြားစွာသော ရောဂါများကို ကုသ
ပျောက်ကင်း ချမ်းသာစေနိုင်သည်ဟု
ဆိုသည်။ ပဉ္စငါးပါးကို အဖျားကျဆေး
အားတိုးဆေး သွေးတိုးကျဆေး လေ
ဝမ်းဆေး အဆိပ်ဖြေဆေးအဖြစ် အသုံး
များကြ၏။ ဆေးခါးကြီးကို အရွယ်
အလိုက် ရောဂါအလိုက် ခံနိုင်ရည်အား
အလိုက် တိုက်ကျွေးရ၏။

မြေဆိပ်ကျနည်း

ရှမ်းဆေးခါးကြီး၏ ပဉ္စငါးပါး

အခြောက်မှုန့် ထမင်းစားခွန်းနှင့် တစ် ဇွန်းစာကို မတ်ခွက်တစ်လုံးတွင် ဆူပြီး ရေခဲပူပူနှင့် ဖျော်ထားပြီး မြွေကိုက်ခံ ရသူကို လက်ဖက်အကြမ်းပန်းကန်လုံး နှင့် သုံးခွက်ဆက်တိုက်ရမည်။ အနာ ပတ်လည်တွင် ရှမ်းဆေးခါးကြီးမှုန့်နှင့် နမ်းဆီရောထွေးလုံးနိုင်ရုံ အနေတော် နယ်၍ အုံထားပေးပြီး အဝတ်ပါးပါး လေးနှင့် စည်းထားပေးရမည်။ သုံးရက် အတွင်း သက်သာလာပါလိမ့်မည်။

ဆေးခါးကြီး ပဉ္စငါးပါးအမှုန့်မရ လျှင် ရှမ်းဆေးခါးကြီးပင်စိမ်းလက်တစ် ဆုပ်စာခန့်ကို ရေသုံးပုလင်းနှင့် ထက် ဝက်ကျအောင် ကျိုချက်၍တိုက်ပေး လျှင် မြွေဆိပ်ကျစေနိုင်သည်။ မြွေကိုက် ခံရသူများသည် ရေအလွန်သာတတ် သဖြင့် ရေကျက်အေး အဆင်သင့် ဆောင်ထားရမည်။ ရေဆာ၍ ရေ တောင်းသည့်အခါ ကျိုချက်ထားသော ဆေးခါးရည် တစ်ဇွန်းတိုက်ပြီးမှ ရေ ကျက်အေးဆက်တိုက်ရမည်။ အနာ ကျက်၍ သက်သာလာပါလိမ့်မည်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ ခေတ်ဆေး ပညာရပ်အရ မည်သည့်မြွေမျိုး ကိုက်ခံ ရသည်ဖြစ်စေ အနီးစပ်ဆုံး ဆေးရုံ ဆေးခန်းများသို့ ပို့ဆောင်ကုသပေးခြင်း သာလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ဝဲယားနာလိမ်းဆေး

ဆေးခါးကြီးအရွက်ကို မီးပြာချ၍ အုန်းဆီနှင့် ရောနယ်လိမ်းကျပေးနိုင်ပါ

သည်။ ဝဲဝဲ၊ ဝဲခြောက်၊ ယားနာပျောက် ကင်းနိုင်သည်။ နေ့စဉ် ရေခဲချိုးပြီးတိုင်း လိမ်းပေးရမည်။

အကြောအားနည်းလျှင်

ဆေးခါးကြီး ပဉ္စငါးပါး အခြောက် မှုန့်ကို ပျားရည်စစ်စစ်နှင့် နေ့စဉ် တေ စားပေးပါက ထုံကျပ်ကိုက်ခဲနာ အကြော အားနည်း သောရောဂါ အမျိုးသားများ ပန်းသေပန်းညှိုးရောဂါ ဆီးချုပ်ဝမ်းချုပ် ရောဂါ၊ လေနာရောဂါ၊ အစာအိမ်ရောဂါ၊ အူလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်၌ ဖြစ် တတ်သောရောဂါ အူမပိုင်း၌ဖြစ်တတ် သော ရောဂါများကို သက်သာပျောက် ကင်းစေနိုင်သည်။

လိပ်ခေါင်းရောဂါ

ဆေးခါးကြီး၏ အမြစ်၊ အပင်း၊ အခက်၊ အရွက်၊ အပွင့် ပဉ္စငါးပါးကို ထန်းလျက်နှင့်ပြုတ်တိုက်ပေးပါက လိပ် ခေါင်းရောဂါနှင့် သွေးဝမ်းရောဂါကို ပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်။ အခြား ဝမ်း နှင့်ပတ်သက်သော ရောဂါအမျိုးမျိုးကို လည်း စုပေါင်းကောင်းစေနိုင်သည်။

ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေး

ဆေးခါးကြီးပင်၏ ပဉ္စငါးပါးကို အရည်ကျို၍ လက်ဖက်အကြမ်းရေ သောက်သကဲ့သို့ နေ့စဉ်သောက်သုံးပေး လျှင် ခေါင်းကိုက်၊ ခေါင်းမူးဝေဒနာ ပျောက်ကင်းစေနိုင်၏။ ထို့ပြင် အစာ မကြေ ရင်ပြည့်ရင်ကယ်ဖြစ်ခြင်း ဝမ်း

ပျက်ဝမ်းလျှော ဝမ်းသက်ခြင်း၊ လေထိုး ခြင်းကို ပျောက်စေနိုင်၏။

ဆေးခါးကြီးပြုတ်ဆေး

ဆေးခါးကြီး ပဉ္စငါးပါးကို ရေသုံး ခွက်တစ်ခွက်တင်ဖြစ်စေ ထက်ဝက်ဖြစ် စေ ပြုတ်၍ သောက်သုံးပေးခြင်းဖြင့် ဝမ်းလျှော၊ ဝမ်းကိုက်ရောဂါ၊ အစာ မကြေ၊ ရင်ပြည့်ရင်ကယ်နာ၊ လည်ပင်း ကြီးရောဂါ၊ ကလေးသန်ကောင်ရောဂါ၊ အစာအဆိပ်သင့်ရောဂါ၊ နှုတ်မမြိန် အစာမစားချင်သော ရောဂါနှင့် အစာ အိမ်ရောဂါများကို ပျောက်ကင်းစေ နိုင်သည်။

ယင်း ဆေးခါးကြီးပြုတ်ရေသည် အသည်းရောင်အသားဝါရောဂါကို သက် သာစေနိုင်ပြီး သည်းခြေကို အားကောင်း စေနိုင်သည်။ အသည်းရောဂါနှင့် သရက် ရွက်ရောဂါကို ကာကွယ်တားဆီးပေး သည်။ ပန်းနာရင်ကျပ်၊ ပသိကျိတ်နာ၊ အာသီးရောင်နာ၊ နှာစေးချောင်းဆိုးဝေဒ နာ၊ အဆုတ်ရောဂါ၊ ဆီးကျိတ်ရောဂါ၊ ကျောက်ကပ်ရောဂါများကို သက်သာ ပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်။

ပြုတ်ရည်ဖြစ်စေ ဆေးမှုန့်ဖြစ်စေ သောက်သုံးမှီပေးခြင်းဖြင့် အခါးဓာတ် ကြောင့် သွေးအတွင်း သကြားဓာတ် လျော့နည်းလာစေနိုင်သဖြင့် ဆီးချိုသွေး ချို့ကို ကာကွယ်တားဆီးပေးနိုင်သည်။

ဆေးခါးကြီး အခြောက်မှုန့်

ဆေးခါးကြီးပင်၏ ပဉ္စငါးပါးကို

နေရိပ်တွင် အခြောက်ဖြစ်စေပြီး အမှန် ဖြစ်အောင် ကြိတ်ယူထားသော ဆေးခါး ကြီး ပဉ္စငါးပါး အခြောက်မှန်ကို ရေနွေး ရေအေးသင့်ရာဖြင့် သောက်သုံးမှီပေး လျှင်(သို့) ဖျားရည်ဖြင့် တေစားပေး လျှင် ခန္ဓာကိုယ်သွေးသွား လည်ပတ်မှု ကို ကောင်းစေနိုင်သည်။ သွေးဖြူဥ ထုတ်လုပ်မှုကို ကောင်းစေပြီး ရောဂါ ဘယများကို ခုခံတိုက်ထုတ်ပေးနိုင် သည်။ နှလုံးကို ကျန်းမာစေပြီး နှလုံး သွေးကြော သွေးခဲခြင်း ကျဉ်းမြောင်း ခြင်း၊ လေဖြတ်ခြင်းတို့မှ ကာကွယ်ပေး သည်။ ကိုလက်စထရောဓာတ်ကျစေ၍ သွေးတိုးရောဂါကို ကျဆင်းကောင်းစေ နိုင်ပါသည်။

ဆေးခါးကြီးသည် ကိုယ်ခန္ဓာ ဓာတ် တိုး ဆန့်ကျင်ပေးနိုင်သော ANTI OXIDANT တစ်မျိုးဖြစ်သောကြောင့် HIV ရောဂါပိုးကို ဆန့်ကျင်နိုင်စွမ်းရှိ ၏။ ထို့ကြောင့် AIDS ရောဂါခံစားနေ ရသူများအတွက် ရောဂါပိုးများ မပြန့် ပွားအောင် ကာကွယ်ပေးနိုင်သည်။ ခံ ဆေးသဘောဖြစ်သောကြောင့် ကာ ကွယ်တားဆီးပေးနိုင်သည်။

ဆေးခါးကြီးတွင် ANDROGR APHOLIDE ဓာတ်ပေါင်းပါဝင်သဖြင့် ကင်ဆာအကျိတ်မဖြစ်အောင် ကာ ကွယ်ပေးနိုင်သည်။ အထူးသဖြင့် အရိုး ကင်ဆာ၊ ရင်သားကင်ဆာ၊ အရေပြား ကင်ဆာ၊ ဆီးကိုက်ကင်ဆာများအတွက် အားထားရသည်။ ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးများကြောင့် ဖြစ်သော ရောဂါများကို ကာကွယ်ပေး နိုင်ပြီး အဆိပ်အတောက်များကို ကျစေ

နိုင်သည်။ မှီကြောင့်ဖြစ်သော ရောဂါ များကို ကာကွယ်ပေးသည်။ ကိုယ်ခံစွမ်း ကို တိုးတက်မြှင့်မားစေနိုင်သော ဆေး ဖြစ်သောကြောင့် အစာအိမ်၊ ဆီးအိမ်၊ အသည်း၊ အဆုတ်၊ ကျောက်ကပ်၊ သရက်ရွက်၊ နှလုံး၊ သည်းခြေများ၏ လုပ်ဆောင်မှုများကို ကောင်းစေပြီး ကျန်းမာအသက်ရှည်စေသည်။ ဆေးခါး ကြီးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်နှင့် နို့တိုက်မိခင် များ မသုံးစွဲသင့်ဟု ဆိုသည်။

ဆေးခါးကြီး လက်ဖက်ခြောက်

ဆေးခါးကြီး၏ ပဉ္စငါးပါးကို အခြောက် လှန်း၍ လက်ဖက်အကြမ်းရည်သောက် သုံးသကဲ့သို့ ရေနွေးပူပူတွင် နေ့စဉ်ခပ် သောက်ပေးခြင်းဖြင့် ရောဂါဘယကင်း ဝေးပြီး ကျန်းမာအသက်ရှည်စေနိုင်၏။ စွဲငြိခံစားနေရသော ရောဂါများကို တန့် စေ၍ မဖြစ်သောရောဂါအပေါင်းတို့မှ ကာကွယ်တိုက်ထုတ်ပေးနိုင်သည်။ သွေး ကြောကျဉ်းခြင်းမှ ကာကွယ်ပေးသဖြင့် သွေးလေသွားလာမှု ကောင်းစေ၏။ ဓာတ်လေးပါးကို မှန်စေနိုင်ပါသည်။

အဖျားအမျိုးမျိုး

ဆေးခါးကြီးသည် ငှက်ဖျား၊ တုပ် ကွေးဖျား၊ တက်ဖျားကျဖျား၊ အပူဖျား၊ အအေးဖျားများကို ကုသပျောက်ကင်း နိုင်သော ဆေးကောင်းတစ်လက် ဖြစ် သည်။ အလွယ်ဆုံးဆေးနည်းများကို တင်ပြရမည်ဆိုလျှင်...

ဆေးခါးကြီးပင်၏ ပဉ္စငါးပါးတစ်

ပင်လုံးကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်နှုတ် ယူပြီး ရေစင်ကြယ်အောင် ဆေးကြော သန့်စင်ရမည်။ ယင်းဆေးခါးပင်ကြီးကို ရေသုံးခွက်တစ်ခွက်တင်ထည့်၍ ဆေး ဝိ ဆားအနည်းငယ်ခပ်ကာ ဖုတ်ဆေး သောက်ပေးလျှင် အဖျားမှန်သမျှ ထျ ဖေ ပျောက်ကင်းချမ်းသာစေနိုင်သည်။ နေ့စဉ် နံနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် သောက်သုံးပေးပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး နေပေးပါက အဖျားအမျိုးမျိုးကို သက် သာပျောက်ကင်းရှင်းစေနိုင်သည်။ အမြစ် ပြတ်သည်ထိ ဆက်သောက်သုံးသွားပါ က ငှက်ဖျားအမြစ်ပြတ်စေနိုင်ပါသည်။

ဆေးခါးကြီးသည် ငှက်ဖျား၊ တုပ် ကွေးဖျားနှင့် အဖျားအမျိုးမျိုး၊ ချောင်း ဆိုးရင်ကျပ်အမျိုးမျိုးကို အထူးနိုင်သော ဆေးကောင်းဖြစ်သောကြောင့် နေ့စဉ် သောက်သုံးပေးလျှင် ရောဂါဘယအမျိုး မျိုးတို့မှ ဝေရာမထိ ကင်းရှင်းကျန်းမာ လာစေနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ပန်းလို စမ်းလို လမင်းလို သာ ယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ...

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ဆရာမ ဒေါက်တာစောယုနွယ်က ဆောင်ရွက်ပေးနေပြီ

၁။ အမိအဘတွေက ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ဆင်းစီးမြင်းရုံပြီး ဘဝခရီးတစ်လျှောက် ပန်းခင်းတဲ့လမ်းကို လျှောက်လှမ်းစေချင်တာ မေ့တာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်သားသမီးလေးတွေကို ကံဇာတာမြင့်မားစေတဲ့ ရက်တွေ၊ နေ့တွေမှာ မွေးစေချင်ကြပါတယ်။ အဲဒီလိုကိစ္စတွေဖြစ်ခဲ့ရင် ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်ကံမှာ သင့်လျော်တဲ့ မွေးရက်ကို တွက်ချက်လိုက်ပါ။

မွေးရက်ရွေးခြင်း

၂။ မွေးလာတဲ့ကလေးအတွက် မွေးသည့်အချိန်မှစလို့ လူမှုရေးပညာရေးတွေ ကောင်းစေဖို့ ဆောင်ရွက်ပေးပြီး မျက်နှာမြင်ချစ်ခင်စေ၊ နာမည်ကြားရုံနှင့် လူတိုင်းက ဖြူစေမယ့် နာမည်ကောင်းတွေကို ရွေးလိုက်ပါ။

ကလေးအမည်ပေးလွှာ

၃။ မင်္ဂလာမောင်မယ်တို့အတွက် နေ့ကောင်းနဲ့ရက်သာကိုရွေးပြီး တစ်သက်မခွဲ ရွှေလက်တွဲရမယ့်အဆောင်။

မင်္ဂလာရက်မြတ်လက်ထပ်ရက်ရွေး

၄။ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး ဆိုင်ကြီးကနားကြီးတွေအတွက်

လုပ်ငန်းအမည်ပေး

၅။ ငွေကြေးအဆင်ပြေလို့ အိုးအိမ် အသစ်ဆောက်မယ်အခါ။

အိမ်ဆောက်ပန်းတင်မင်္ဂလာ

၆။ နာမည်ကျော်ကြား လူသိများပြီး ဝင်ငွေကောင်းစေမယ့်

အနုပညာရှင်တို့၏ အမည်ပေးလွှာ

စသည့်အကြောင်းအရာတို့ကို စနစ်တကျ တွက်ချက်ဆောင်ရွက်ပေးနေပါပြီ။ နယ်မှ ဆောင်ရွက်လိုသူများ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ပါလျှင် စာတိုက်၊ မော်တော်ကား စသည့်ရောက်ရှိမည့် လမ်းကြောင်းများနှင့် ပြန်လည်ပေးပို့နေပါပြီ။

ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြပါစေ

ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်

အမှတ်- ၂၀၅(က)၊ ပိတောက်(၅)လမ်း၊ မြို့သစ်(ဂ)
ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၀၁-၆၄၁၀၇၈

ရေအငွေ့ စာတ်ပျံ၏အစွမ်း

■ ကျော်ဇောဟိန်း(နို့သာ)

စာရေးသူသည် ပဲပြိတ်ကို အာရုံစွာ ကြိုက်နှစ်သက်သည်။ နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် အိမ်ရှင်မက ပဲပြိတ်နှင့်ထမင်းကြော်ထားလေသည်။ တစ်ခါတလေလည်း ပဲပြိတ်နှင့် ထမင်းကို ဆီဆမ်း၍ နယ်ထားလေသည်။ ပဲပြိတ်နှင့် ထမင်းကြော်၊ ပဲပြိတ်နှင့် ထမင်းဆီဆမ်း၊ ပဲပြိတ်နှင့် နံပြား စသည်များမှာ စာရေးသူအလုပ်သွားခင် အလှည့်ကျ စားသောက်လေ့ရှိသော အစားအစာများပင် ဖြစ်သည်။ နံနက်စောစော ရောင်း

လေ့ရှိသော ပဲပြိတ်သည်များစွာအနက် ကစ်နေတစ်သည် နောက်တစ်နေတစ်သည် စသည့် အသည်အဖိုးဖိုးထံမှ ဝယ်ယူစားသုံးနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အချို့ပဲပြိတ်သည်များ၏ ပဲသည် မနယ် တချို့ပဲပြိတ်သည်များ၏ ပဲသည် ဆတ်တောက်တောက်၊ အချို့ပဲပြိတ်သည်များ၏ပဲသည် ဆော်ဒါအနံ့ နံနေသည်။

ပဲပြိတ်များကို နေ့စဉ်ဝယ်စားနေရသော်လည်း ပဲပြိတ်

အဒေါ်ကြီး နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း
ပဲပြုတ်ရောင်းနေတာ
နေမကောင်းတဲ့နေ့၊
ပဲပြုတ်မထွက်နိုင်တဲ့နေ့ဆိုတာ
မရှိသလောက်ပဲ။ ဘာဆေးတွေများ
မို့ဝဲနေသလဲ။ ကျွန်တော့်ကို
ပြောပြနိုင်မယ်ဆိုရင် ပြောပြပေးပါလား

ကြိုက်သော စာရေးသူသည် စားနေရသော ပဲပြုတ်များကို စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်နေလေသည်။ တစ်နေ့တွင် အသက် ၆၀ ခန့်ရှိသော ပဲပြုတ်သည်အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်၏ ပဲပြုတ်ကို ဝယ်၍စားမိသည်။ ပဲပြုတ်က စား၍ကောင်း၏။ အိပ်ပြီးစိမ့်နေ သဖြင့် ၎င်းအဒေါ်ကြီး၏ပဲပြုတ်ကို တစ်ပတ်ကြာမျှဝယ်၍ စားသုံးဖြစ်သည်။ လက်ရာမပြောင်း၊ ကောင်း၏။ စာရေးသူ စိတ်တိုင်းကျစားရသောကြောင့် ၎င်းပဲပြုတ်သည် အဒေါ်ကြီးကို နံနက် ၄ နာရီခွဲနှင့် ၅ နာရီအချိန်တွင် အိမ်သို့ အမြဲလာပို့ရန် မှာကြားထားရသည်။ ပဲပြုတ်သည် အဒေါ်ကြီးသည် စာရေး သူ၏ နေအိမ်သို့နေစဉ် ပဲပြုတ်လာပို့ရ၏။ ဤသို့ဖြင့် နွေ မိုး ဆောင်း ရာသီတွေပြောင်းလာပေမယ့် နွေရာသီမှာ ပဲပြုတ် လာပို့ရန် မပျက်ကွက်။ မိုးရာသီတွင် မိုးတွေရွာနေချိန်မှာ လည်း ပဲပြုတ်လာပို့တာ မလစ်ဟင်း၊ ဆောင်းရာသီ ရောက် ပြန်တော့လည်း အနွေးထည်ဝတ်၍ နင်းမွန်ထဲတွင် ပဲပြုတ် လာပို့သည်။ ဝတ္တရားမပျက်။ ပဲပြုတ်သည်အဒေါ်ကြီးကား သန်မြန်၍ပေါ့ပါးသွက်လက်နေ၏။ ကျန်းမာရေးကောင်း၏။ စာရေးသူသတိထားမိသလောက် ပဲပြုတ်သည်အဒေါ်ကြီး၏ ပဲပြုတ်ကိုအမြဲဝယ်ယူဖြစ်နေသည်မှာ ၁၀ နှစ်ကျော်ခန့် ရှိမည် ထင်သည်။ နေမကောင်း၍၊ ကျန်းမာရေးမကောင်း၍ ပဲပြုတ် မရောင်းနိုင်ဆိုသော ရက်များမရှိ။ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း၊ ကျန်းမာ ရေးကောင်း၏။ တစ်ခါတလေ စာရေးသူနေမကောင်းသဖြင့်

အနွေးထည်ဝတ်၍ ပဲပြုတ်ဝယ်သောအချိန်များတွင် ပဲပြုတ် သည် အဒေါ်ကြီးက သတင်းမေး၏။ ကောင်းနိုးရာရာဆေးများ ကို ဝယ်သောက်ဖို့ပြောသွား၏။

တစ်နေ့တွင် စာရေးသူသည် ပဲပြုတ်သည်အဒေါ်ကြီး အား ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မေးခွန်းထုတ်မေးဖြစ်သည်။

“အဒေါ်ကြီး နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း ပဲပြုတ်ရောင်းနေတာ နေမကောင်းတဲ့နေ့၊ ပဲပြုတ်မထွက်နိုင်တဲ့နေ့ဆိုတာ မရှိ သလောက်ပဲ။ ဘာဆေးတွေများ မို့ဝဲနေသလဲ။ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြနိုင်မယ်ဆိုရင် ပြောပြပေးပါလား။”

“ပြောပြနိုင်ပါတယ်။ သိပ်တော့မခက်ပါဘူး။ ထမင်းအိုး ဆူနေတဲ့အချိန်၊ ထမင်းအိုးနှပ်ထားတဲ့အချိန်တွေမှာ အဖုံး အတွင်းမှာကပ်နေတဲ့ ရေငွေ့ကလေးတွေကို အသာကလေး ယူပြီး အဲဒါကို လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်၊ ဒါမှမဟုတ် သန့် ရှင်းတဲ့ပန်းကန်တစ်ခုထဲကို လက်ညှိုးကလေးနဲ့ အသာ ကလေးသပ်ချ။ အဲဒီကရတဲ့အရည်ကို အမြဲသောက်နေလို့ အခုလို နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း၊ ကျန်းမာနေတာပါ မောင်ရင်”

“အဲဒီ အိုးဖုံးအတွင်းမှာ ကပ်နေတဲ့ ရေငွေ့ (ခေါ်) ချွေးတွေက ဘယ်လောက်ရမှာမို့လို့လဲ အဒေါ်”

“ရသရွေ့ပေါ့ကွယ်။ နံနက်ထမင်းတည်ပြီး တစ်ခါ ညနေ ထမင်းအိုးတည်ပြီးတစ်ခါ ရအောင်သောက်ပေးတယ်။ အဲဒီလို သောက်ထားလိုက်ရင် နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း ရာသီခတ် ကိုလည်း ခံနိုင်တယ်။ အဲဒီလိုခံနိုင်တာကြောင့် နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း ပဲပြုတ်ရောင်းတယ်။ ရလာတဲ့အမြတ်က အိမ်အတွက် ဈေးဖိုးရတယ်။ သားသမီးသုံးယောက်ကို ကျောင်းထားပေးနိုင် တယ်။ အခုဆိုရင် သားအကြီးဆုံးက တက္ကသိုလ်တောင် ရောက်နေပြီ။ ကဲ . . . ငါလည်း မောင်ရင်နဲ့ စကားပြော ကောင်းနေလိုက်တာ အချိန်ရှိတုန်း ရပ်ကွက်ထဲ လည်ရောင်း လိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။
ရေငွေ့ပျံ(ချွေး)သည် လူတို့အတွက် အသုံးချတတ် လျှင် ကျန်းမာသက်ရှည်သော ဆေးတစ်ပါးဖြစ်ပါသည်။

ကျော်ဇောဟိန်း(နဲ့သာ)

မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း

ဒေါက်တာမင်းသိင်္ခ၏ နည်းစနစ်အတိုင်းဟောသည် ဒေါက်တာစောယုနွယ်

ကကယ်ဆိုတော့

မိမိဘဝရဲ့ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းဖြစ်ပျက်မှုတွေကို
ဘာသာ မိမိအသိဆုံးပါ။ ဒါပေမယ့် ပွဲမစခင်
ပညာရေးအဖွဲ့အစည်းက ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို
မသိရဘူး။ သိချင်ကြတာဟာ လူ့ဘဝရဲ့ မှုတာပါပဲ။
ပညာရေးအဖွဲ့အစည်းက ဖတ်ရုပ်တွေဟာ
တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ပျော်စရာကောင်းတာတွေ
တွေ့ရသလို၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း
ဝိတ်ရှုပ်စရာတွေလည်း တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

အချိန်အခါ နေရာဒေသကြောင့် သင့်ဘဝရဲ့
ပညာရေးအဖွဲ့အစည်းကို လှစ်ခနဲသာ ဖွင့်လှစ်ပြသလိုက်ရတာကြောင့်
ဒီစာမျက်နှာများမှ သင့်ဘဝရဲ့ အဖြစ်အပျက် အစိတ်အပိုင်း
အစိတ်အပိုင်းလေးသာ မြင်ရမှာဖြစ်လို့ ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်မှာ
အရောင်စုံ အစုံအလင်နဲ့ သင့်ဘဝအပြည့်အစုံကို
ပြင်ချင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့်

- အမှတ်(၂၀၅/က)
- ပိတောက်(၅)လမ်း၊
- မြို့သစ်(၅)၊
- ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊
- အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- ဖုန်း ၀၁-၆၄၃၀၃၀

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္ဂနွေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် မိမိနေအိမ်ကို ပြင်ဆင်မွမ်းမံရခြင်း၊ အိမ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ရခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ အိမ်အသစ်ဆောက်လှူလည်း အကျိုးပေးသော အိမ်မျိုးဖြစ်တတ်တယ်။ လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လက်ရှိအလုပ်အပြင် အဆက်အသွယ်သစ်များ ပေါ်လာတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းအသစ်များလည်း ပေါ်လာတတ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်တဲ့သူဆိုရင် လုပ်ငန်းတွေ တိုးချဲ့လုပ်ရတတ်တယ်။ အစိုးရဝန်ထမ်းများအဖို့ ရာထူးတက်ခြင်း၊ ပူးတွဲတာဝန်ထမ်းဆောင်ရတာမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်မရှိသေးသူများအဖို့ အိမ်ထောင်ကျတတ်သောကာလ ဖြစ်တယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ဓာတ်တော်၊ ရှင်သီဝလီရတနာပုံတော်များ ကြွလာတတ်တယ်။ လူမျိုးခြား၊ ဘာသာခြားတွေ မစတတ်တယ်။ အလုပ်အကိုင်ကောင်း

တယ်ဆိုပေမယ့် အတိုက်အခံ ရှိတယ်။ မိမိအထက်လူကြီး သို့မဟုတ် မိမိဖခင်မှ အထင်အမြင် လွှဲမှားတတ်တယ်။ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင် ရနိုင်သောကာလဖြစ်သောကြောင့် မိမိနေထိုင်ရာ အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း သူများ၏ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းများကို လက်ခံထားပါနှင့်။ မိတ်ဆွေရင်းက အထင်လွဲမှားတတ်တယ်။ အမြင့်မှ လိမ့်ကျခြင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အနာလေးတွေပေါက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဝါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံ့ကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ဂြိုဟ်ရုပ်စုံ(၆)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညွှန်းများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ

ညံ့သောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၆၅၊ ၆၄၊ ၄၆၊ ၄၃

အထူးသတိပြုရန်

မိမိအိမ်အနီးအနားတွင် အိမ်ဖျက်ချခြင်း၊ အိမ်အမှုဖြစ်ခြင်း၊ မိန်းမအရှုပ်အထွေး ပြဿနာမျိုး ကြုံတွေ့ရလျှင် သင့်အတွက် ညံ့တတ်ပါတယ်။ ထိုသို့ ကြုံတွေ့ရပါက တွန့်ပိုင်နှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် မကြာခဏ မုန့်လုံးရေပေါ် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္လာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အလှူအတန်းတွေ မုချပြုလုပ်ရပါလိမ့်မယ်။ အလှူသေးသေးလေး လုပ်မယ်ဆိုပေမယ့် မမျှော်လင့်ဘဲ အလှူကြီး ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ ရုတ်တရက် ငွေတွေ ဝင်လာတတ်တယ်။ အလုပ်ကြောင့်လည်း ရတတ်တယ်။ ကံတရားကြောင့်လည်း ရတတ်ပါတယ်။ သာမန်အခြေအနေမျိုးကနေပြီး စီးပွားတက်ကာ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း၊ ကုမ္ပဏီများ ထူထောင်နိုင်တဲ့အထိ ဖြစ်တတ်တယ်။ မိမိလုပ်ငန်းကို အင်အားနှင့် တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်သင်္သောလည်း ငွေအလွယ်ရနိုင်တဲ့ ဖြတ်လမ်းနည်းဖြင့် ငွေရှာခြင်းမျိုး မပြုလုပ်သင့်ပါ။ လူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စများ အထူးအကျိုးပေးတဲ့ကာလဖြစ်တယ်။ ခရီးထွက်မယ်ဆိုရင် ဒီကာလမှာ ထွက်ဖြစ်အောင် ထွက်လိုက်ပါ။ အတိုက်အခံတွေ ပေါ်နေတတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းဆိုရင် အလုပ်မှ ထွက်ချင်စိတ် ပြောင်းချင်စိတ် ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ စာရွက်

စာတမ်းကိစ္စ၊ စာချုပ်ကိစ္စတွေအတွက် လက်မှတ်ရေးထိုးမယ်ဆိုရင် ညံ့သွားတတ်တယ်။ ဆီးရောဂါ၊ မျက်စိရောဂါနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် ဘာပဲကြုံကြုံ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါတည်းနဲ့ မပြီးဘဲ နှစ်ခါ နှစ်ခါ ထပ်ပြီးဖြစ်တတ်ပါတယ်။ သားသမီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အနည်းငယ် ပူရတတ်ပါတယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဦးခေါင်း၊ ဝမ်းဗိုက်တို့တွင် ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ရုတ်တရက် အနိုးကျိုးတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ကနက္ကဒါန်ထီးဖြူ(၁)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ စနေ

ညံ့သောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ တနင်္ဂနွေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၂၊ ၃၂၊ ၂၃၊ ၃၂

အထူးသတိပြုရန်

မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်၊ ခေါင်းရင်းအိမ်တို့တွင် မင်္ဂလာဆောင်၊ အလှူရှိရင်သော်လည်းကောင်း၊ မိမိအိမ်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်လာ ရောက်ပြီး မီးဖွားသော ဒီမိတ်တွေ့ရင်သော်လည်းကောင်း ငွေများ အစုလိုက် အပုံလိုက်ရောက်ပါတယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္လာနေ့နှင့် စနေနေ့တိုင်း နန်ကထိုင်ခွင့် ကပ်လှူပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

အင်္ဂါ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် လက်ရှိအလုပ်ကနေ တခြားကို ပြောင်းချင်စိတ် တွေ ပေါ်လာတတ်တယ်။ မပြောင်းပါနှင့်။ နောက်ပြောင်းတဲ့အလုပ်က အကျိုးမပေးပါဘူး။ မထင်မှတ်တဲ့ခရီးတွေ၊ မရည်ရွယ်တဲ့ခရီးတွေ သွားရ တတ်တယ်။ သူတစ်ပါးကိစ္စကြောင့် သွားရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်ပိုင် လုပ်ငန်းလုပ်နေတဲ့သူအဖို့ အလုပ်မှာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုတွေ များနေတတ်ပါ တယ်။ ငွေပျောက်ခြင်း၊ ကြွေးတင်ခြင်း၊ ငွေအတွက် ဖြေရှင်းရခြင်းမျိုး ကြုံ တွေ့ရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်သည်တွေအဖို့ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် စိတ်တိုင်း မကျခြင်း၊ စိတ်ဝမ်းကွဲခြင်းမျိုး ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ အလှူပွဲ၊ မင်္ဂလာပွဲတွေ ပြုလုပ်ဖို့ ကြံရွယ်ထားရင် အထစ်အဒေါ့ ကြုံရတတ်တယ်။ ရက်ရွှေ့ပြီးမှ ပြုလုပ်ရတတ်တယ်။ မြေတစ်ကွက် ဝင်တတ်တယ်။ ပညာရပ်တစ်ခု ထူးထူး

ခြားခြား သင်ကြားရတတ်တယ်။ ထိထိုးရင်း ကံကောင်းတဲ့ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံခြားနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စများ အောင်မြင်မယ်။ ယခုကာလတွင် အိမ်ပြင်၊ အိမ်ဆောက်ခြင်း၊ အိမ်ပေါင်ခြင်း၊ အရောင်းအဝယ်လုပ်ခြင်း လုံးဝမလုပ်ပါနှင့်။ အဆင်မပြေတတ်ပါ။ အပျော်ခရီး လုံးဝမသွားပါနှင့်။ အသွားအလာ ဆင်ခြင်မှသာ ကံကောင်းပါမယ်။ ကျန်းမာရေးလည်း နည်းနည်းညံ့တတ်တယ်။ ခြေထောက်၊ ကျောတို့မှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်တယ်။ သွားတစ်ချောင်းကလည်း ဒုက္ခပေးပါလိမ့် မယ်။ အိမ်မှာနေရတာ မပျော်ဘဲ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ စိတ်တိုင်းမကျဘူး ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်း စေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ ဓမ္မစုံထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ကြက်လျှာ(၈)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၇၆၊ ၅၇၊ ၅၈၊ ၅၄

အထူးသတိပြုရန်

မိမိအိမ်အနီးအနား၌ အလှူမင်္ဂလာပျက်သွားခြင်း၊ အလှူမင်္ဂလာတွင် ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်ခြင်းမျိုး ကြုံပါက သင့်အတွက် ကျန်းမာရေးညံ့ခြင်း၊ အိမ်ထောင်ဖက် ကျန်းမာရေးညံ့ခြင်းများ ဖြစ်နိုင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံလိုက်ပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မဟာမြတ်မုနိဘုရားကို ရည်စူးပြီး ထောပတ်ထမင်း လှူဒါန်းပေးလျှင် ယခုကာလတွင် သင်္ချိုင်းမြေ လုံးဝမနင်းရ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

ဗုဒ္ဓဟူး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့တတ်ပါတယ်။ လုပ်သမျှလုပ်ငန်းတွေ အခက်အခဲနဲ့ တွေ့ရပြီး အဆင်မပြေမှုလေးတွေ ကြုံရတတ်ပါတယ်။ ယခုကာလတွင် အလုပ်အပြောင်းအလဲ မလုပ်ပါနှင့်ဦး။ အထက်လူကြီး ငြိငြင်တတ်တယ်။ ကိုယ့်ကို မနာလိုသူတွေက ပြစ်တင်ပြောဆိုခြင်းမျိုး ခံရတတ်တယ်။ ယခုရောက်ရှိနေတဲ့ကာလတွင် တပို့တွဲလ၊ ပြာသိုလများ ပါရင်တော့ ပိုပြီးဂရုစိုက်ပါ။ အလုပ်အကိုင် ငွေကြေးဝင်တာ ညံ့ပေမယ့် စုတ်ကောင်းလာဘ်ကောင်းဝင်ခြင်း၊ အချစ်ရေးကောင်းခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရှင်များအဖို့ သားသမီးရတနာ ထွန်းကားတတ်ပါတယ်။ ပြည်ပခရီးဝေးသွားဖို့ ကြံရွယ်ထားသူများ ယခုကာလတွင် ပြုလုပ်ပါ။ ပြည်ပနဲ့ အဆက်အသွယ်ကောင်း ရရှိမယ်။

မြေတစ်ကွက် ဝင်တတ်ပါတယ်။ မြေကွက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ငွေဝင်ကိန်း ရှိပါတယ်။ ပညာရပ်တစ်ခု သင်ကြားရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဝမ်းဗိုက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ဝေဒနာ ခံစားရတတ်တယ်။ ခြေထောက်တွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်တယ်။ မကြာခဏ ကြွက်တက်ခြင်း၊ ခြေသည်း လက်သည်း ပုပ်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ တံ့ကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ယပ်အဝါရောင် (၁၇)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၇၊ ၇၅၊ ၇၄၊ ၅၂

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် ရွှေငွေပေါင်နံ့ခြင်း၊ ချေးငှားခြင်း၊ အာမခံလုပ်ခြင်းများ လုံးဝမပြုလုပ်ပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် မဟာမြတ်မုနိဘုရားကို ရည်မှန်းပြီး ထောပတ်ထမင်း လှူဒါန်းပေးပါ။ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကို မကြာခဏ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

ကြာသပတေး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကောင်းကျိုးလေးတွေ ခံစားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ လုပ်ငန်းသစ်လုပ်ဖို့အတွက် အကြံအစည်ကောင်းများ၊ အဆက်အသွယ်ကောင်းများ ရတတ်တယ်။ လုပ်သလောက်တော့ အမြတ်အစွန်း မရနိုင်သေးပါဘူး။ အလုပ်တွေ ဟိုဟာလုပ်ရမလို့ ဒီဟာလုပ်ရမလို့နဲ့ အချိန်ကုန်သွားတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ငွေများစွာ ရင်းနှီးပြီး မလုပ်ပါနှင့်ဦး။ စပ်တူလုပ်ရမယ့်ကိစ္စတွေ ပေါ်လာတတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်းများ ဝင်လာလိမ့်မယ်။ စက်ရုံတည်ဆောက်ဖို့ ကိစ္စတစ်ခုလည်း ပေါ်ပေါက်လာတတ်တယ်။ မသွားချင်တဲ့ခရီးတွေ၊ သူတစ်ပါး အတွက် သွားရတဲ့ခရီးတွေ ပေါ်လာတတ်တယ်။ စန်းပွင့်တဲ့ကာလ ဖြစ်သော ကြောင့် အပျို၊ လူပျိုတွေ ဂရုစိုက်ပါ။ ယခုရောက်ရှိနေတဲ့ကာလတွင် တပေါင်းလနှင့် ကဆုန်လများ ပါဝင်နေရင် ငွေဝင်ပါလိမ့်မယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့်

ဦးခေါင်းမှာ ထိခိုက် ဖောက်ရာရခြင်း၊ မကြာခဏ ခေါင်းကိုက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကုက္ကား(၁၉)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၃၊ ၃၁၊ ၁၆

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် ငွေဝင်လာလျှင် မြေဝယ်ခြင်း၊ အိမ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဆောက်ခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ပါနှင့်။ အိမ်အနီးတွင် ဆိုင်သစ်တစ်ခုဖွင့်သော နိမိတ်တွေ့ပါက အကြံအစည်များ အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် အုန်းဆွမ်း မကြာခဏ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

သောကြာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကောင်းကျိုးတွေ ခံစားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ မိမိအိမ်၊ မိမိရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် မြောက်အရပ်၊ တောင်အရပ်တို့မှ လာဘ်လာဘများ ဝင်လာ လိမ့်မယ်။ ကျောက်မျက်ရတနာတွေ ဝယ်ယူခြင်း၊ တူးဖော်ခြင်း၊ ပြည်ပခရီးဝေး သွားဖို့ အခွင့်အရေးတွေ ရနိုင်တဲ့ကာလဖြစ်ပါတယ်။ အတတ်ပညာနဲ့ ပတ်သက် ပြီး သင်တန်းကောင်း တက်ရခြင်း၊ ပညာကောင်း ရခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ရင်းနှီးသူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် အဆင်မပြေ လမ်းခွဲခြင်းမျိုး ကြုံရတတ် တယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းဖြစ်စေ၊ ဝန်ထမ်းဖြစ်စေ ကြီးပွားတိုးတက် အောင်မြင်မယ့် ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ အတိုက်အခံလေးတွေတော့ အနည်းငယ် ရှိပါတယ်။ စပ်တူ ရှယ်ယာလုပ်ငန်းလည်း ပေါ်လာတတ်တယ်။ အဖိုးတန် စက်ပစ္စည်းများ ဝင်လာ

တတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် ငွေရှာရလွယ်သလောက် ငွေဝင်ငွေထွက် ကြမ်းနေတတ်ပါတယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲမှ ကျန်းမာ ရေးမကောင်းတဲ့သတင်းကြားရတတ်ပါတယ်။ ဘာအခက်အခဲပဲရှိရှိ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ဖညာရေး၊ ကျန်းမာရေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရပိုင်ခွင့်တွေ ရှိနေမယ့်ကာလဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံ့ကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ကန့်ကွဒါန်ထီး(၁၅)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညှို့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

အင်္ဂါ၊ ကြာသမတေး

ညံ့သောရက်

စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၆၊ ၅၃၊ ၃၄၊ ၃၅

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အသုဘပို့ခြင်း မပြုရ။ သင်္ချိုင်းပြေ လုံးဝမနင်းရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကိတ်မုန့် ၂ ချပ်နှင့် နွားနို့ ၇ ခွက် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

စနေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့တတ်ပါတယ်။ လုပ်သမျှအလုပ်တွေ အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်တတ်တယ်။ ပင်ပန်းသလောက် မအောင်မြင်ဘူး ဖြစ်တတ်တယ်။ ကိုယ့်အပူတင် မဟုတ်ဘဲ မိသားစုအပူ၊ ပတ်ဝန်းကျင်အပူတွေ ကပါ ကိုယ့်ကို ဟပ်စေပါတယ်။ မိသားစုဝင်တွေလည်း ကျန်းမာရေးညံ့လို့ ဆေးခန်းတွေ မကြာခဏ သွားရတတ်တယ်။ ရပ်ဝေးက သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ ဆေးဝါးကုသဖို့ မိမိအိမ်ကို လာတည်းလျှင် လက်မခံပါနှင့်။ ရုတ်တရက် ကျန်းမာရေးညံ့ပြီး ဆုံးပါးသွားတတ်ပါတယ်။ ခရီးတွေ မကြာခဏ သွားရတတ် တယ်။ ခရီးကောင်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ယခုကာလတွင် ကူးသန်းရောင်းဝယ် သွားလာခြင်းမျိုးတော့ မပြုလုပ်သင့်ပါ။ ယခုကာလတွင် ကဆုန်လ၊ ဝါခေါင်လ များ ပါဝင်နေရင် ဇနီးမယားနှင့် စကားအခြေအတင် ပြောရခြင်း၊ အခြားအမျိုး သမီးများနှင့် စွပ်စွဲပြောဆိုခြင်းမျိုး ကြုံတွေ့ရပါတတ်တယ်။ ငွေလည်း ဆုံးရှုံး

တတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်း ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ရွှေနှင့် ရတနာပစ္စည်းများ ထွက်ခြင်း၊ ပေါင်နှံရခြင်းများ လုပ်ရတတ်တယ်။ ငွေဒလဟောထွက်ခြင်း၊ ငွေအတွက် ပြောဆိုဖြေရှင်းရခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ သင်သည် စနေနေ့ညတွင် အင်္ကျီဟောင်း၊ လုံချည်ဟောင်းကိုဝတ်ပြီး အမျိုးသားဆိုလျှင် ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ အမျိုးသမီးဆိုလျှင် မယ်သီလရှင်ကျောင်းကို သွားပြီး တစ်ည အိပ်လိုက်ပါ။ နောက်တစ်နေ့တွင် ညက ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီတွေကို ဖမ်းဆွဲလမ်းခွဲမှာ သွားစွန့်ပစ်လိုက်ပါ။ ခါးအောက်ပိုင်း ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူထီး ဖွေးနံ ထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ထီးနီ(၁၀)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

သောကြာ၊ တနင်္ဂနွေ

ညံ့သောရက်

အင်္ဂါ၊ စနေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၆၊ ၆၁၊ ၁၃

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် မိမိကိုယ်ပေါ် အတောင်ရှိသော သတ္တဝါ အညစ်အကြေး စွန့်ခြင်းမျိုး ကြုံပါက အစစအရာရာ အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်။ မိမိပတ်ဝန်းကျင်တွင် အဆိပ်သင့်ခြင်း၊ ဆေးထိုးမှားခြင်းမျိုး ကြုံရပါက ငွေကုန်ကြေးကျ များတတ်တယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် သောကြာနေ့တိုင်း အုန်းသီးစိတ်များ၊ အုန်းဆွမ်းများကို မကြာခဏ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအတွက် ဟောတတမ်း

ရာဟု သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် စိတ်ပျော်ရွှင်စရာတွေ ဖြတ်သန်းရမယ့်ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြိုင်ပွဲတွေ ဝင်ပြိုင်ရင်လည်း ဆုတံဆိပ်တွေ ရပါလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းသစ်များ လုပ်ကိုင်ရတတ်တယ်။ ထိုလုပ်ငန်းများသည် အကျိုးပေးသော လုပ်ငန်းများ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အလှူအတန်းပြုလုပ်ခြင်း၊ မင်္ဂလာပွဲ စီစဉ်ခြင်းမျိုး ပြုလုပ်ရတတ်တယ်။ ငွေရှာရ လွယ်ကူသလောက် စုခံဆောင်း၍ မရ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ငွေဝင်လျှင် လက်ထဲမှာ မထားဘဲ ရွှေဝယ်ထားလိုက်ပါ။ ယခုကာလတွင် စနေနံ့ ပစ္စည်းများ ဝင်လာပါတာ ခိုက်တတ်ပါတယ်။ ဆရာသမားကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်တယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ရတတ်တယ်။

မြေနှင့်ပတ်သက်သောကိစ္စ၊ အမွေနှင့်ပတ်သက်သောကိစ္စ ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ သင်၏အိမ်သို့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ကြွလာသော နိမိတ်တွေ့ပါကလည်းကောင်း၊ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ရောက်လာသော နိမိတ်တွေ့ပါကလည်းကောင်း ငွေများစွာ ဝင်လာတတ်ပါတယ်။ အိမ်ထောင်သည်တွေအဖို့ အိမ်ထောင်ရေး ဂရုစိုက်ပါ။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အစားမှားခြင်း၊ ဆေးမှားခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ဖွေးနံ့ထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ယပ်အဖြူရောင်(၁၂)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညှဲများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ညံ့သောရက်

သောကြာ၊ အင်္ဂါ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၄၂၊ ၄၇၊ ၂၅

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အမှုအခင်းဖြစ်နေသူကို ငွေချေးခြင်း၊ အာမခံပေးခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း ကော်ရံညံ့ခေါက်ဆွဲ လှူဒါန်းပေးပါ။

နိုင်ငံခြားရောက် မြန်မာများအတွက်

အထူးဟောကိန်း

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

(၂၀၁၆-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ)

ယခုကာလမှာ ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုး၊ လူငယ်လူရွယ်အချို့ဟာ နိုင်ငံရပ်ခြားကို သွားရောက်ပြီး အလုပ်လုပ်ခြင်း၊ ပညာရှာခြင်းတွေ လုပ်နေကြပါပြီ။ အဲဒီလို တိုင်းတစ်ပါးမှာ သွားရောက်လုပ်ကိုင်သူတွေအဖို့ အားကိုးရာမှာ ကျွန်မတို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ လမ်းညွှန်မှုတွေပါပဲ။ မြတ်ဗုဒ္ဓကို ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအဖို့ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသရောက်ရောက် သရဏဂုံတည်ခြင်း ရှိခဲ့ပါလျှင် ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်တွေကင်းပြီး လိုအင်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝတယ်ဆိုတာ အားလုံးအသိပါပဲ။ ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုလေးစားတဲ့သူတွေအဖို့ ၎င်းတို့ရဲ့ အခက်အခဲလေးတွေကို ပြေလည်စေဖို့ရန် ကျွန်မတတ်တဲ့ လောကီပညာရပ်တွေနဲ့ ကူညီလိုက်ရပါတယ်။ အကယ်၍ များ ဘဝဇာတ်စုံ အဖုံဖုံကို သိချင်တယ် ဆိုရင်ဖြင့် စာဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အခြားဆက်သွယ်နိုင်မည့် နည်းလမ်းများနှင့်သော်လည်းကောင်း ဆက်သွယ် ခဲ့မယ် ဆိုပါက ...

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

အမှတ်(၂၀၅/က) ပိတောက်(၅)လမ်း၊ မြို့သစ်(၀) ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၀၁ ၆၄၃၀၃၀

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

အလုပ်သစ်ပေါ်လာပြီး ၎င်းအလုပ်ကို ပြောင်းလဲလုပ်ရလိမ့်မည်။ သူ့ခိုး ခိုးခံရတတ်သည်။ သတိပြုပါ။ ပြည်တွင်းပြည်ပ ခရီးသွားရတတ်သည်။ အလုပ် ကောင်းသော်လည်း ရန်ပေါ်တတ်သည်။ သတိပြုပါ။

ယတြာ

သရက်သီးဖျော်ရည်တစ်ဘူး အသက်ကြီးသူတစ်ဦးအား လှူပါ။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

ငွေများ အစုလိုက် အပုံလိုက် ဝင်လိမ့်မည်။ အလုပ်ပြောင်းလိုစိတ် ပေါ်မည်။ အလုပ်၌ စိတ်မဝင်စားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေမည်။ ဆီးရောဂါ ဖြစ်တတ် သည်။ အိမ်ထောင်ရှိသူများ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ သတိပြုပါ။

ယတြာ

မိတ်ဆွေများအား ကျောက်ကျော ဝယ်ကျွေးလိုက်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

သူတစ်ပါးအား ပစ္စည်းများ မတားပါနှင့်။ ငွေမချေးပါနှင့်။ အမှုဖြစ်နေသူကို အာမခံ မလိုက်ပါနှင့်။ အလုပ်အတွင်း၌ လက်အောက်ငယ်သား ထွက်ပြေးသောကြောင့် ပြဿနာ ဖြေရှင်းရတတ်သည်။ ငွေကျပျောက်တတ်သည်။

ယတြာ

ထောပတ်ဘူးပေါ်တွင် မိမိဓာတ်ပုံ တင်ပြီး ဘီရိုပေါ် တင်ထားလိုက်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

ဝင်ငွေနှင့် ထွက်ငွေ မမျှဘဲ ဖြစ်နေတတ်သည်။ အစွပ်အစွဲ ခံရတတ်သည်။ အလုပ်အတွင်း အဆင်မပြေမှုများ ဖြစ်ပေါ်နေသော်လည်း အင်္ဂါနှင့် တနင်္ဂနွေသားသမီးများက ကူညီမည်။ ထိပေါက်တတ်သည်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ကြက်သားကြော် ဝယ်ကျွေးပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

အလုပ်သစ် နေရာသစ် ပြောင်းလိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်မည်။ မပြောင်းပါနှင့်။ ယခုနေရာသည် ကိုယ့်အတွက် စိတ်ညစ်နေရသော်လည်း နောက်နေရာသည် ပိုဆိုးလိမ့်မည်။ ငွေလိမ်ခံရတတ်သည်။ သတိထားပါ။ ချစ်သူကြောင့် ဒုက္ခရောက်တတ်သည်။

ယတြာ

ဘာသာရေးနှင့်ဆိုင်သော စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ခင်မင်သူတစ်ဦးအား လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

ခရီးထွက်ရတတ်သည်။ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရာထူးတက်မည်။ သင်တန်းတက်ရန် အဆင်ပြေလိမ့်မည်။ မိတ်ဆွေကောင်းများနှင့်တွေ့မည်။ လက်ရှိအလုပ်ထက်ကောင်းသော အလုပ်သို့ပြောင်းရန် အခွင့်အလမ်းပေါ်မည်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ပက်(ပ်)စီ ဝယ်တိုက်လိုက်ပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

အလုပ်အတွင်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်သည်။ သတိပြုပါ။ ဓာတ်လိုက်ခြင်း၊ အပူလောင်ခြင်း ကြုံရတတ်သည်။ အစွပ်အစွဲခံရတတ်သည်။ မိမိအလုပ်မှအပ အပြင်သို့ ထွက်ခြင်းကို ရှောင်ပါ။ အစစ်အဆေး ခံရတတ်သည်။

ယတြာ

မိမိအိမ်က အိမ်သာကို မကြာခဏ ဆေးပေးပါ။

ရာဟုသားသမီးများအတွက်

အလုပ်ပြောင်းလုပ်ရခြင်း၊ နေအိမ်ပြောင်းနေရခြင်းနှင့် ကြုံမည်။ စီးပွားရေး အဆင်ပြေမည်။ အိမ်ထောင်ရှိသူများ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ကတောက်ကဆ ဖြစ်တတ်သည်။ ပျော်ရွှင်ပွဲများနှင့် ပတ်သက်ပြီး မိတ်ကြားမှုများခံရမည်။ မင်္ဂလာသတင်းများ ကြားရမည်။

ယတြာ

ကလေးငယ်တစ်ဦးကို ချောကလက်တစ်ခု ဝယ်ကျွေးလိုက်ပါ။

လူတွေထံရှိ နတ်တွေကြားထဲ လူတွေထံရှိ နတ်တွေကြားထဲ လူတွေထံရှိ နတ်တွေကြားထဲ

မဟာစည် သာသနာ့ရိပ်သာကြီး (၁၀၅)ကြိမ်မြောက် ထာဝရဆွမ်းပဒေသာပင် အပင်(၁၀၀၀၀)ပြည့် ရေစက်ချ လှူဒါန်းပွဲ

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ အမှတ်-၁၆၊ သာသနာ့ရိပ်သာလမ်း၌ မဟာစည် သာသနာ့ရိပ်သာကြီး၏ “မဟာစည် ဓမ္မဓိမာန်တော်ကြီး” တွင် (၁၃-၆-၂၀၁၆) နံနက် ၉ နာရီက “ဆွမ်းပဒေသာပင် အပင်(၁၀၀၀၀)ပြည့်” ရေစက်ချလှူဒါန်းပွဲ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။

အခမ်းအနားသို့ မဟာစည် သာသနာ့ရိပ်သာ နာယအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ သာသနဓဇဓမ္မာစရိယ ဘဒ္ဒန္တ ကုန္ဒာ သက္က ငါးသိုင်းချောင်းဆရာတော်နှင့် သံဃာတော်များ၊ မဟာစည်ရိပ်သာ ဗုဒ္ဓသာသနာနဂ္ဂဟအဖွဲ့ချုပ် ဟိတေသီ အဖွဲ့နှင့် အမျိုးသမီးယောဂီ စောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့တို့မှ အမှုဆောင်များ၊ ယောဂီများ၊ အလှူရှင်များ စုံညီစွာ တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

အခမ်းအနားကို “နမောတဿ” သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို ဖွင့်လှစ်ပြီး ဆရာတော်ကြီးထံမှ ရှစ်ပါးသီလ ခံယူခြင်း၊ ပရိတ် တရားတော်များ ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ ဗုဒ္ဓသာသနာနဂ္ဂဟအဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါက်တာ တင့်စိုးလင်း ကိုယ်စား ဒု-ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသန်းအောင်က လှူဒါန်းမှုအတွက် လျှောက်ထားခြင်း၊ အမျိုးသမီး ယောဂီစောင့် ရှောက်ရေးအဖွဲ့ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ဒေါ်အေးအေးကြည်က ကျေးဇူး တင်စကားပြောကြားခြင်း၊ လှူဖွယ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းများ ဆက်ကပ် ကြခြင်း၊ ဆရာတော်ကြီးထံမှ ရေစက်ချတရား နာကြားကြခြင်းတို့ ပြုလုပ်ပြီး “ဗုဒ္ဓသာသနံ စိရံတိဌတု” သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို၍ အခမ်း အနား အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

တက္ကသိုလ်စိုးယဉ်

ပါရမီရှင် ဂျာနယ်တိုက် ဖွင့်ပွဲနှင့် မိတ်ဆက်ဂုဏ်ပြုပွဲ အခမ်းအနား

နယ်လှည့်သာသနာပြု ဆရာမကြီး ယောဂီ နန္ဒမာလာ ဦးဆောင်စီစဉ်ထုတ်ဝေသော “ပါရမီရှင် မဟာဂန္ဓီရ” ဂျာနယ်ကို ၂၀၁၆-ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁ ရက်နေ့ မှစ၍ ထုတ်ဝေခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

“ပါရမီရှင် မဟာဂန္ဓီရ” ဂျာနယ်တွင် ပါဝင် ရေးသား အားပေးချီးမြှင့်လျက်ရှိသော ပညာရှင်များ

စာရေးဆရာများ၊ ဖြန့်ချိရေးကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီးများ၊ ဓမ္မ မိတ်ဆွေများအားလုံးကို မိတ်ကြား၍ ၂၀၁၆-ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၆ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ၁၁ နာရီတွင် အမှတ်(R.5-B) ပန်းခရေလမ်း၊ ခရေပင်ရိပ်မွန်အိမ်ရာ ၂ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၌ နံနက်စာ ဖြင့် ညှဉ်ခံကျွေးမွေး၍ မိတ်ဆက်ဂုဏ်ပြုပွဲ အခမ်းအနား ပြုလုပ်ခဲ့ ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

(၁၀၆)ကြိမ်မြောက် သွေးလှူဒါန်း

ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်း ဆေးရုံ ဒု-လ/ထ ကြီးကြပ်ရေးမှူး၊ ရွှေဘုန်းပွင့်စေတီ စနေ သန်ရှင်းရေးအသင်းဥက္ကဋ္ဌ၊ ဗိုလ်တထောင်ရောင်တော်ဖွင့်အသင်းနှင့် မေတ္တာဗျူဟာအဖွဲ့ အမှုဆောင်၊ သာသနာ့နဂ္ဂဟ အသင်းအဖွဲ့ဝင်၊ မူးယစ်ဆန့်ကျင်ရေးအသင်း အသင်းဝင်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာကလျာဏယုဝအသင်းကြီး ဗဟိုအမှုဆောင်၊ အင်္ဂပူမြို့နယ်အသင်း တွဲမှူး(၂)နှင့် လူမှုထူးချွန် ပ-ဆင့်၊ ဒု-ဆင့်၊ တ-ဆင့် ရရှိပြီးသူ ဦးမြင့်စိုး(အင်္ဂပူ)သည် ပန္နလေးမြို့ ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး၌ (၁၀၆)ကြိမ်မြောက် သွေးလှူဒါန်းခဲ့ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ဒေါက်တာသက်ခွေ

www.burmeseclassic.com

**ကျိုက်ပါဒကြီး ဆံတော်ရှင်စေတီတော်မြတ်ကြီး
ရွှေထီးတော်နှင့် ရွှေသင်္ကန်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်း
နောင်တော်ကြီးစေတီ အရံစေတီတော်များနှင့် စေတီတော်မြတ်ကြီးအား
လုံးတော်ပြည့် ရွှေဆေးသင်္ကန်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်း**

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ကျိုက်ပါဒကြီး ဆံတော်ရှင် စေတီတော်မြတ်ကြီး ရွှေထီးတော်တင်ပွဲ ရွှေသင်္ကန်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်းနှင့် နောင်တော်ကြီးစေတီ အရံစေတီတော်များနှင့် စေတီတော်မြတ်ကြီးအား လုံးတော်ပြည့် ရွှေသင်္ကန်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်းနှင့် ရေစက်ချ အခမ်းအနားကို (၂၅-၆-၂၀၁၆) စနေနေ့ နံနက်ပိုင်းက စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

BURMESE CLASSIC

**မြောက်ဒဂုံမြို့နယ် အမှတ်(၃) အခြေခံပညာအထက်တန်းကျောင်းသို့
နာရေးကူညီမှုအသင်း(ရန်ကုန်)မှ အမှိုက်ပုံးများ လှူဒါန်း**

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ မြောက်ဒဂုံမြို့နယ်၊ အမှတ် (၃) အခြေခံပညာအထက်တန်းကျောင်းသို့ နာရေးကူညီမှု အသင်း(ရန်ကုန်)မှ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေးနှင့် ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင် သာယာလှပရေးအတွက် (၂၃-၆-၂၀၁၆)ကြာသပတေးနေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် အမှိုက်ပုံးများ သွားရောက်လှူဒါန်းခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

စာသင်ကျောင်းများအတွက် အမှိုက်ပုံးများ လိုအပ်ပါက နာရေးကူညီမှုအသင်း(ရန်ကုန်) အမှတ် (၁၃/က)၊ ဗိုလ်မှူးဗထူးလမ်း၊ (၄၂)ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း)၊ ဖုန်း - ၀၉-၄၂၀၀၃၂၃၄၇ သို့ အကူအညီ တောင်းခံနိုင်ကြောင်း သိရှိရသည်။

သုံးရောင်ခြယ်ဘုရားများ ဝယ်ယူပူဇော်နိုင်

ဗားမဲ့ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဆွေ ၇ ဆက် မျိုး ၇ ဆက် ကြွယ်ဝချမ်းသာစေနိုင်သည့် ဝါ၊ စိမ်း၊ နီ သုံးရောင်ခြယ်ဘုရား(ဦးရွှေအိုးဘုရား)များကို ဉာဏ်တော်အမြင့် ၇ လက်မ၊ ၉ လက်မ၊ ၁၀ လက်မ၊ ၁၀ လက်မ၊ ၁၀ လက်မ၊ ၁၀ လက်မ နှစ်သက်ရာ ဉာဏ်တော်ကို ဘုန်းရောင်ဂျာနယ်တိုက်တွင် လာရောက် ဝယ်ယူပူဇော်နိုင်ပါသည်။ (ဖုန်း-၀၉-၂၅၁၀၂၂၃၃၁)

www.burmeseclassic.com

ရှင်ပြု-စားသ အလှူတော် မင်္ဂလာပွဲ

နှစ်ဖက်မိဘများအား အမှူးထား၍ အလှူဒါယကာ ကိုဇော်မင်းအေး + အလှူဒါယကာမ မအေးမာအောင်တို့၏ သားလှရတနာ “မောင်စစ်ထူးတင်” ကို ရှင်ပြုမင်္ဂလာနှင့် သမီးလှရတနာ “မကြည်နူးခင်” ကို နားသမင်္ဂလာ ပြုလုပ်ခြင်း အခမ်းအနားကို ရန်ကုန်မြို့ ကုန်းပြင်သာ ဝေယျာသီရိဗိမာန်၌ (၂၆-၆-၂၀၁၆) တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ၉ နာရီခွဲတွင် စည်ကား သိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

BURMESE CLASSIC

ထိုအလှူတော် မင်္ဂလာအခမ်းအနားတွင် မင်္ဂလာ ဩဘာသဘင်ကို မန္တလေး၊ သိန်းဇော် မှ ဆောင်ရွက်ခဲ့ ကြောင်း သိရှိရသည်။

ZN

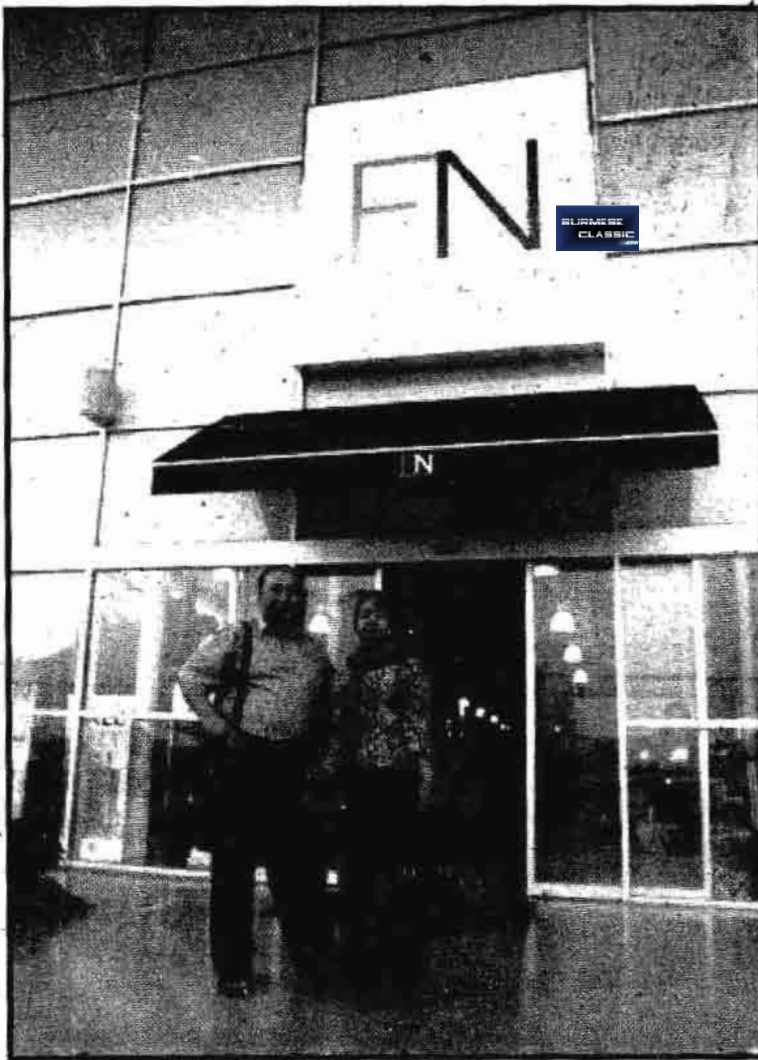
ကေသီပန်မိသားစု၏ အလှူ

ဖခင်ကြီး ဦးလှမြင့်(ကေသီပန်)၏ အသက် (၇၃)နှစ်ပြည့် မွေးနေ့အလှူအဖြစ် သား/သမက် ဦးကြည်စိုး + သမီး ဒေါ်ဌေးဌေးရီ မိသားစု(ကေသီပန် ဆေးဝါးထုတ် လုပ်ရေး) မှ US \$ 15000 တန်ဖိုးရှိ ကျောက်ကပ်ဆေးစက် တစ်လုံးကို (၂၄-၆-၂၀၁၆) သောကြာနေ့တွင် နာရော့ကူညီမှု အသင်း(ရန်ကုန်)သို့ လှူဒါန်းခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

ရှင်ပြု-စားသ အလှူတော် မင်္ဂလာပွဲ

မကြေးမိုင်း

စားဆိုတာ အမျိုးမျိုး ရှိပါတယ်။
အသားငါးခုတ်တဲ့စား၊ သစ်ပင်ခုတ်
တဲ့စား၊ နတ်ဆက်တဲ့စား၊ ဆိုပြီး ရှိပါ
တယ်။

ပတ္တမြားကျောက်စိထားတဲ့ နတ်
ဆက်တဲ့စားကို မီးဖိုခန်းထဲမှာ ထားရင်
သဘာဝမကျသလို၊ သားငါးခုတ်တဲ့ စား
ကိုလည်း ညှော်ခန်းမှာ အလှထားရင်
လည်း သဘာဝမကျသလို၊ သစ်ပင်ခုတ်
တဲ့ စားကိုလည်း မီးဖိုထဲ ထားလို့ မဖြစ်
ပါဘူး။

ဒီလိုပါပဲ။ ဘာပဲလုပ်လုပ် သဘာဝ
ကျကျနဲ့ သူ့နေရာသူ့ လုပ်တတ်၊ ထား
တတ်၊ ဆက်ဆံတတ်ဖို့ လိုပါတယ်။

သဘာဝမကျဘဲ ကိုယ်နဲ့ မသင့်
လျော်တဲ့ နေရာမှာ နေရင်တော့...